

Thừa Tướng Gia Thuần Phục Lão Công (Tướng Gia Tuần Phu)

Contents

Thừa Tướng Gia Thuần Phục Lão Công (Tướng Gia Tuần Phu)	2
1. Chương 1: Thành Thân	2
2. Chương 2: Động Phòng	10
3. Chương 3: Cãi Nhau	14
4. Chương 4: Đàm Thoại	24
5. Chương 5: Duyên Quốc	28
6. Chương 6: Đàm Thoại	32
7. Chương 7: Duyên Quốc	36
8. Chương 8: Đắt Khách	41
9. Chương 9: Đường Về	44
10. Chương 10: Dị Biến	49
11. Chương 11: Nhảy Vực	53
12. Chương 12: Mất Trí Nhớ	57
13. Chương 13: Tìm Người	61
14. Chương 14: Người Quen	65
15. Chương 15: Trở Về	70
16. Chương 16: Gặp Mặt	74
17. Chương 17: Sơ Nghi	78
18. Chương 18: Hôn Mê	83
19. Chương 19: Thức Tỉnh	87
20. Chương 20: Tỉnh Dường	92
21. Chương 21: Yết Kiến	97
22. Chương 22: Giác Mộng Ký ức	101
23. Chương 23: Giận Dỗi	106
24. Chương 24: Khác Thường	112
25. Chương 25: Hối Hận	117
26. Chương 26: Thẩn Ngôn	121
27. Chương 27: Quay Về	127
28. Chương 28	132
29. Chương 29	136
30. Chương 30	140
31. Chương 31	145
32. Chương 32	149
33. Chương 33	153
34. Chương 34	157
35. Chương 35	161
36. Chương 36	166
37. Chương 37	172
38. Chương 38	176
39. Chương 39	180
40. Chương 40	185

41. Chương 41	191
42. Chương 42	196
43. Chương 43	201
44. Chương 44	206
45. Chương 45	210
46. Chương 46	214
47. Chương 47	217
48. Chương 48	222
49. Chương 49	225
50. Chương 50	229
51. Chương 51	233
52. Chương 52	237
53. Chương 53	242
54. Chương 54	246
55. Chương 55	250
56. Chương 56	254
57. Chương 57: Phiên Ngoại 1	258
58. Chương 58: Phiên Ngoại 2	277
59. Chương 59: Phiên Ngoại 3	281
60. Chương 60: Phiên Ngoại 4	286
61. Chương 61: Phiên Ngoại 5	290
62. Chương 62: Phiên Ngoại 6	294
63. Chương 63: Phiên Ngoại 7	301

Thừa Tướng Gia Thuần Phục Lão Công (Tướng Gia Tuần Phu)

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, tình hữu độc chung, thanh mai trúc mã, 1×1, sinh tử văn, cung đình hậu tước, HE, ôn nhu ích kỷ ốm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thua-tuong-gia-thuan-phuc-lao-cong-tuong-gia-tuan-phu>

1. Chương 1: Thành Thân

Thành thân

Đối với dân chúng ở Thịnh Kinh mà nói, mừng năm tháng giêng năm này là một ngày rất đặc biệt, bởi vì vào ngày hôm đó, thừa tướng nổi danh mặt lạnh Mục Kỳ của Đại Chiêu sẽ gả vào An Quốc hầu phủ trở thành nam thê của An Hầu.

Lại nói tiếp, ở Đại Chiêu việc nam nam thành thân vốn là một việc rất bình thường. Chiêu đế tiền nhiệm cũng đã từng thú qua nam phi, thậm chí dân chúng bình thường cũng có rất nhiều người lấy nam thê. Nhưng An Hầu cùng Mục thừa tướng vốn không hợp nhau suốt nhiều năm qua đã là chuyện được rất nhiều người biết đến, nhưng đột nhiên được thánh thượng tứ hôn như thế, tất cả mọi người đều đồn đoán buổi hôn lễ này đến tột cùng có lẽ sẽ không thành đây.

Bất quá hiển nhiên bọn họ đã lo lắng dư thừa rồi, vì vào sáng sớm mừng năm tháng giêng hôm nay, An

Quốc hầu phủ cùng phủ Thừa tướng đều đã chuẩn bị xong mọi thứ, cửa sổ cửa ra vào đều đã được gián đầy chữ Hỷ đỏ thắm, hồng trù phô thiên cái địa ở khắp mọi nơi. Hạ nhân người hầu trong phủ cũng đều được phân phát một bộ đồ mới, mọi thứ đều được khoác lên một màu sắc vui mừng hân hoan, dĩ nhiên cái cục diện lạng ngắt như tờ kia một chút cũng không có.

Giờ lành vừa đến, An Quốc hầu Bộ Hoài Viễn mặc hỉ phục màu đỏ thắm liền mang theo đội ngũ đón dâu trùng trùng điệp điệp chậm rãi ra đại môn Hầu phủ, bởi vì hai phủ ở khá gần nhau, để không thể hiện sự vội vàng thái quá, đội ngũ đón dâu đã cố tình đi một vòng quanh thành Thịnh Kinh rồi mới đến trước cửa phủ Thừa tướng.

Mà thừa tướng Mục Kỳ cũng là một thân hỉ phục màu đỏ, vẻ mặt không chút thay đổi đứng ở cửa phủ chờ từ sớm, đợi cho đội ngũ đón dâu đến nơi, y cũng không quá dong dài, ngay cả trình tự đón dâu cũng đã giản lược rất nhiều, trực tiếp đi đến trước đội ngũ nghiêng người leo lên con ngựa bên cạnh An Hầu, tiếp theo đó đội ngũ đón dâu liền quay trở lại lộ trình cũ.

Dọc theo đường đi, tất cả mọi người đều hảo kỳ quay đầu dò xét hai vị tân lang. Thừa tướng Mục Kỳ luôn luôn lạnh lùng ít lời, lúc này cũng là một bộ không có biểu tình như bình thường, mắt nhìn phía trước mặt không đổi sắc, nhìn không ra vui sướng cũng nhìn không ra cảm xúc gì khác lạ, trừ bỏ ngẫu nhiên sẽ liếc về phía An Hầu bên người, thì mọi người đều đoán không ra y đối với hôn lễ này rốt cục là có thái độ gì?

Biểu tình của Mục thừa tướng như thế thì cũng coi là được đi, nhưng mọi người lại phát hiện An Hầu Bộ Hoài Viễn bình thường luôn ôn hòa khiêm nhường, lúc này cũng là mặt vô tư cười, có đôi khi chân mày còn hơi hơi nhíu lại, làm như đang lo lắng cái gì, lại như có chút cảm giác không yên lòng. Rõ ràng là không có bất luận thái độ vui mừng hay hạnh phúc, nhưng trận thế đón dâu lại lớn đến như vậy, điều này làm cho bà con dân chúng đối với thái độ của hai người nghi hoài vẫn không hiểu.

Mặc kệ như thế nào, hôn lễ vẫn đang tiếp diễn.

Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn bên này sau khi lượn quanh kinh thành một vòng liền về tới An Quốc hầu phủ, khi đội ngũ đón dâu dừng lại trước cửa phủ, hai người liền xoay người xuống ngựa. Bộ Hoài Viễn quay đầu lại, nhìn Mục Kỳ mặt không chút thay đổi đứng yên một bên, do dự một chút vẫn là tiến lên hai bước, vươn tay đến trước mặt Mục Kỳ, nhẹ giọng nói, “Vào đi thôi!”

Mục Kỳ nhìn cánh tay đưa qua của Bộ Hoài Viễn, đuôi lông mày hơi hơi nhăn lại một ít, rất mau đã khôi phục bình thường, tốc độ nhanh đến nỗi cơ hồ nhìn không ra được biểu tình đã biến hóa. Y gật gật đầu nói một câu “Hảo”, sau đó đặt tay của mình lên, hai người cùng đi vào An Quốc hầu phủ.

Nam nam thành hôn sẽ không có khăn voan dây đỏ, thời điểm vào cửa bình thường là một người dẫn đầu vào trước, còn người còn lại sẽ đi theo sau, hoặc là song phương đồng thời nhập môn, những điều cần chú ý cũng không nhiều. Bộ Hoài Viễn tuy rằng có chút bất mãn với lần thứ hôn này, nhưng vì lễ tiết hân thủy chung vẫn phải để mặt mũi cho Mục Kỳ, mỗi một chỗ đều bản khoản lo nghĩ, thời điểm vào cửa cũng là lựa chọn song phương cùng nhau tiến vào.

Khóe mắt của Mục Kỳ hơi hơi đảo qua gương mặt của Bộ Hoài Viễn bên cạnh, rồi như có chút suy tư rũ mắt xuống.

“Người trước tiên nghỉ ngơi ở đây một hồi đi, sau giờ Ngọ sẽ khai tiệc, bất quá đều là vài người không trọng yếu, đến tiệc rượu người đi ra là được.” Bộ Hoài Viễn một đường dẫn Mục Kỳ đến tân phòng, trầm ổn nói như vậy.

Mục Kỳ ngẩng đầu đánh giá tân phòng một phen, gia cụ đều là đồ mới còn được treo thêm chút ít dây đỏ, trang trí của cả căn phòng vừa mang màu sắc vui tươi lại không mất đi sự lịch sự tao nhã, đây là một gian hoàn toàn mới, cũng không phải là gian mà Bộ Hoài Viễn đã trụ trước kia. Mục Kỳ nhíu nhíu đầu lông mày, nhưng không nói thêm gì, chỉ là gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó lại quay đầu đối mặt Bộ Hoài Viễn, “Người đi nghỉ ngơi, mọi việc cứ để ta xử lý.”

“ ... ”

“Thân thể của người không tốt, nên nghỉ ngơi nhiều một chút.” Thấy Bộ Hoài Viễn không hề có chút nhúc nhích, Mục Kỳ lại bổ sung một câu như vậy. Tuy rằng quá trình đón dâu thực thuận lợi, nhưng đối phương đã chạy tới chạy lui cả buổi sáng, y hơi có chút lo lắng cho thân thể của Bộ Hoài Viễn.

“Ta không có yếu ớt như vậy.” Bộ Hoài Viễn lắc lắc đầu, chỉ chỉ cái bàn ở một bên, dẫn đầu đi qua ngòi xuống, “Tiểu Kỳ, chúng ta nói chuyện trước đi.”

Mục Kỳ dừng một chút, vẫn là thuận theo ngòi cạnh hần.

“Vì sao lại xin tứ hôn?” Bộ Hoài Viễn cũng không vòng vèo, câu đầu tiên đã đi vào chủ đề, hần nhìn Mục Kỳ, trong ánh mắt lộ ra sự không đồng ý.

Mục Kỳ thản nhiên nhìn lại, cho dù nhìn thấy ánh mắt không đồng tình của Bộ Hoài Viễn, biểu tình của y vẫn không có bất luận biến hóa, chỉ là lạnh lùng phun ra một câu, “Chúng ta vốn đã có hôn ước.”

“Nhưng nó đã hủy bỏ rồi.”

“Cho nên phải xin tứ hôn.”

“ ... ”

Lại quay trở về khởi điểm, Bộ Hoài Viễn bất đắc dĩ, Mục Kỳ lẳng lặng nhìn Bộ Hoài Viễn, sau một lúc lâu, mới rũ mắt, lạnh nhạt nói: “Người có thể kháng chỉ.”

“Sau đó để cho người một mình nhận hết trách phạt hay sao? Tiểu Kỳ...” Bộ Hoài Viễn nhíu nhíu mày, lời muốn nói ra lại ghen nơi đáy lòng, đối phương tội gì phải chấp nhất như vậy?

Mục Kỳ siết chặt tay, sắc mặt lạnh lùng, tựa hồ cũng không muốn trả lời vấn đề này nữa, Bộ Hoài Viễn thấy thế cũng chỉ có thể than nhẹ một câu, “Quên đi, kể từ hôm nay người chính là chủ nhân của phủ An

Quốc này rồi, tương lai khi ta rời đi, người phải biết tự chiếu cố chính mình.”

Bộ Hoài Viễn vẫn luôn trầm nghĩ tính mệnh của mình sẽ không thể kéo dài được bao lâu, cứ tiếp tục truy truy trốn trốn như vậy cũng chẳng phải điều nên làm, cưới Mục Kỳ, về sau khi hắn chết đi, phủ An Quốc hầu còn có thể để lại cho Mục Kỳ. Nếu về sau Mục Kỳ gặp được người mình yêu thật lòng, cũng có thể kết hôn lần nữa. Vì nghĩ như thế, Bộ Hoài Viễn mới đồng ý lần hôn sự này, dù sao bọn họ cũng đã cùng nhau lớn lên từ thuở bé, chuyện này bất quá cũng chỉ là thêm một danh phận mà thôi.

Nhưng cho dù đã tự nhủ như vậy, tâm tư Bộ Hoài Viễn khó tránh khỏi có chút chua xót, trên mặt cũng không kiềm được lộ ra một nụ cười khổ, cũng bởi vậy mà hắn đã không chú ý tới, khi Mục Kỳ nghe được những lời hắn nói, đáy mắt của đối phương đã lóe lên một sự kiên định vững vàng chưa từng có.

Cảm xúc kia chỉ chợt lóe qua vài giây, Mục Kỳ đã rất nhanh khôi phục lại sự trầm tĩnh, trên mặt vẫn là biểu tình lạnh lùng thản nhiên, hướng Bộ Hoài Viễn nghiêm mặt chỉ về phía giường nói, “Ta sẽ chiếu cố người thật tốt, người trước nghĩ ngơi đi!”

Bộ Hoài Viễn cũng không có dự định nói thêm gì, dù sao hắn đã nói ra hết ý nghĩ trong lòng, giằng co cả một ngày hắn quả thật cũng cảm thấy mệt mỏi. Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý đối với tương lai của mình, nhưng hắn vẫn thập phần quý trọng sức khỏe, dù sao là con người ai cũng đều không muốn chết, bởi vậy nếu thấy mệt mỏi hắn cũng sẽ không cố chống đỡ. Hiện tại hắn liền trực tiếp đi đến, nằm xuống giường, định bụng nghỉ ngơi một hồi, biết Mục Kỳ tạm thời cũng sẽ không rời đi, nên hắn cũng lười nói nữa.

Thẳng đến khi Bộ Hoài Viễn nhàn nhạt đi vào giấc ngủ, Mục Kỳ vẫn chưa hề nhúc nhích mà ngồi ở bên cạnh bàn, cứ như vậy nhìn chằm chằm vào cạnh giường trông giữ. Trong ánh mắt không có sự nhu tình như nước, cũng không có chút gợn sóng tình cảm, trừ bỏ thỉnh thoảng sẽ lộ ra một tia ngẫu nhiên quan sát bên ngoài, y cũng chỉ như thế lạnh nhạt nhìn, mãi cho đến chạng vạng khi hạ nhân đến thỉnh hai người, y mới đánh thức Bộ Hoài Viễn.

Sửa sang lại quần áo cùng giường chiếu một phen, Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn liền sánh bước đi ra ngoài, tiệc rượu buổi tối mới là tiết mục quan trọng nhất, tuy rằng Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ bởi vì thân phận cùng phong cách xử sự tại triều đường mà chẳng có lấy mấy vị bằng hữu tri tâm, nhưng người đến chúc mừng đại hôn cũng không ít, đại đa số đều là trọng thần trong triều đình, việc lễ nghĩa khi đón khách hiển nhiên không thể thiếu được.

Vì lo lắng cho sức khỏe của Bộ Hoài Viễn, nhiệm vụ chần rượu tại yến hội đều giao cho một tay Mục Kỳ lo liệu. Mục thừa tướng bình thường chẳng tiếp xúc với người lạ, nay mặc dù gương mặt của y vẫn chẳng chút thay đổi, nhưng lại ngoài ý muốn không có cự tuyệt những người đến mời rượu, cứ thế uống mãi cho đến khi An hầu gia luôn luôn ôn hòa cũng lạnh mặt, mới có thể ngăn cản một đám khách nhân còn muốn tiếp tục tiến lên.

Tiến bước một nhóm khách khứa cuối cùng, Bộ Hoài Viễn để cho hạ nhân đỡ Mục Kỳ đi đường đã có chút lắc lư đến tân phòng, sau khi đẩy cửa ra lại sai bọn họ đặt Mục Kỳ lên trên giường, đem thêm một chậu nước ấm vào, liền vẫy lui những người khác, tự mình tiến lên cởi ngoại sam của Mục Kỳ, lại vì y dùng bố khăn thấm nước lau người một chút.

Trong toàn bộ quá trình, Mục Kỳ vẫn hết sức phối hợp, đôi mắt hơi híp lại, không nói lời nào cũng không lộn xộn, tùy ý tuân theo khẩu lệnh của Bộ Hoài Viễn, bảo y nâng tay liền nâng tay, bảo y nhắm mắt liền nhắm mắt, ngoan ngoãn vô cùng, làm cho Bộ Hoài Viễn đang cầm khăn mặt không khỏi nhớ đến chuyện của hai người khi còn bé, ánh mắt cũng nhu hòa thêm không ít.

Đỡ Mục Kỳ nằm lại trên giường, sau khi thu thập xong tất cả, Bộ Hoài Viễn khe khẽ thở phào một hơi nhẹ nhõm, tuy rằng đây chỉ là một chút việc nhỏ vụn vặt, nhưng đối với thân thể luôn không tốt của Bộ Hoài Viễn mà nói, việc chăm sóc người khác như vậy vẫn đã cố hết sức của hắn, bất quá nhìn vẻ mặt ẩn hồng của Mục Kỳ nằm trên giường, Bộ Hoài Viễn không khỏi gọi lên khoe miệng, Mục Kỳ vẫn giống y như khi còn bé, là một đứa nhỏ phi thường ngoan ngoãn.

Thay Mục Kỳ đắp kín chăn, Bộ Hoài Viễn thăm cười một chút, rồi đứng dậy chuẩn bị rời đi. Vừa mới xoay thân, bàn tay đã thành linh bị người nắm lấy, ngừng đọng trong chốc lát, lúc quay đầu lại đã thấy đôi mắt còn mới say đến lơ đãng mờ lung của Mục Kỳ, hiện tại đang tròn tròn bình tĩnh nhìn hắn, tay phải còn nhanh nắm chặt lấy cổ tay của hắn, trong mắt cũng chẳng còn chút men say nào. Bộ Hoài Viễn chớp mi mắt, quả nhiên quá quan tâm tất sẽ rối loạn, kỳ thật ngấm lại cũng biết, bằng nội lực hiện tại của Mục Kỳ, một chút rượu như thế có thể làm khó y được sao?

Xoay xoay cổ tay một hồi vẫn không thể gãy ra được, Bộ Hoài Viễn bình tĩnh nhìn sang đối phương, thản nhiên mở miệng, “Người hảo hảo nghỉ ngơi, ta phải đi đây.”

“Nơi này là tân phòng, người muốn đi đâu?” Mục Kỳ một bên vẫn cầm lấy tay Bộ Hoài Viễn, một bên xốc chân ngồi dậy, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Bộ Hoài Viễn, lạnh lùng nói.

“Ta quay trở về phòng của mình, còn người hãy ở tại nơi này.” Bộ Hoài Viễn lại xoay xoay cổ tay, lúc này hắn đã dùng thêm chút lực đạo, có lẽ Mục Kỳ sợ làm hắn bị thương, nên cuối cùng vẫn thả tay ra.

“...” Mục Kỳ rũ mắt nhìn hai bàn tay của mình, sau đó không nói một lời, nhanh chóng cởi nội sam trên người mình.

Bộ Hoài Viễn cau mày nhìn Mục Kỳ đem từng kiện từng kiện y phục bỏ xuống, cho đến khi chỉ còn lại thân thể lộ ra trong không khí, mặc dù nội lực của Mục Kỳ rất cao thâm, nhưng thời tiết tháng giêng lại vô cùng lạnh lẽo, trong nháy mắt Bộ Hoài Viễn tựa hồ đã thấy được thân mình của Mục Kỳ khẽ run rẩy một chút, ngoan tuyệt quay đầu đi nơi khác, trong lòng Bộ Hoài Viễn đã có chút tức giận, hắn không nghĩ tới Mục Kỳ sẽ làm được tới bước này, hắn trầm mặt nói: “Không cần làm những chuyện vô vị như thế!”

Nói xong Bộ Hoài Viễn không hề nhìn đến Mục Kỳ, xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng còn chưa đi được nửa bước, nơi cổ tay đột nhiên truyền đến nhiệt độ quen thuộc, nhưng nhiệt độ nóng bỏng hiện tại lại làm cho Bộ Hoài Viễn có chút kinh ngạc, hắn lập tức quay đầu nhìn sang.

Một tay Mục Kỳ đang cầm lấy cánh tay của Bộ Hoài Viễn, một tay khác đang chống đỡ lên thành giường, toàn thân lộ ra một màu đỏ khác thường, nơi cầm lấy tay Bộ Hoài Viễn cũng nóng đến kinh người, nhưng ánh mắt của đối phương vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Bộ Hoài Viễn, giữa ánh sáng hôn ám trong phòng, đôi mắt kia lại lộ ra một điều gì đó khác lạ khiến cho hô hấp của Bộ Hoài Viễn lập tức bị kiềm hãm.

Bộ Hoài Viễn ngẩn ra, lập tức phản ứng lại, vung tay hất Mực Kỳ ra, cả giận nói, “Người đã bỏ thuốc?!”

CHƯƠNG 2

Trúc mã

Mực Kỳ năm nay mới bảy tuổi, mà đứa trẻ nào khi còn bé chẳng thích vui đùa, nhưng y lại luôn phải ở trong nhà một mình. Gia thế giàu có, từ nhỏ lại được mẫu thân chiều chuộng, đã khiến cho Mực Kỳ ngoan nháo đến mức vô pháp vô thiên. Thường nghe người ta nói, trừ bỏ phụ thân của y, thì chỉ có tiểu công tử của An Quốc Hầu phủ nhà cách vách, cũng chính là Hoài Viễn ca ca y thích nhất, mới có thể trị được y.

Nghĩ đến Viễn ca ca, Mực Kỳ lại gắt gao nắm chặt bó hoa trong tay vừa trưng miệng hắc hắc nở nụ cười. Nương của y cùng mẫu thân của Hoài Viễn ca ca là chị em thân thiết, từ nhỏ y đã được nghe mẫu thân nói mình chính là tiểu nam thê của Hoài Viễn ca ca, chờ đến khi trưởng thành y sẽ gả cho Hoài Viễn ca ca. Đối với chuyện lập gia đình này, tiểu Mực Kỳ không có nhiều ý kiến cho lắm. Chỉ cần nghe nói về sau vẫn có thể cùng Hoài Viễn ca ca mà mình yêu thích ở cùng một chỗ, y liền phi thường vui vẻ đồng ý. Cũng nhờ vậy mà y còn nhận được một cái thơm của mẫu thân, khiến tiểu Mực Kỳ hiển nhiên cảm thấy thập phần cao hứng.

Tuy rằng còn không biết làm nam thê là cái gì, nhưng Mực Kỳ thật thích cùng Bộ Hoài Viễn ở cùng một chỗ. Bởi vậy sau khi nhận được sự ngầm đồng ý của mẫu thân mình, y vẫn thường xuyên chạy đến chỗ Bộ Hoài Viễn, cùng hắn chơi đùa. Đến sau khi mẫu thân của Mực Kỳ qua đời, y lại càng thích chạy sang An Quốc Hầu phủ tìm Bộ Hoài Viễn hơn.

Cúi thấp thân mình rón ra rón rén tránh thoát hộ vệ trông coi ngoài cửa, Mực Kỳ ỷ vào thân thể thấp lùn của mình, vụng trộm đi dọc theo hành lang đến chân tường ngăn cách giữa Mực phủ cùng An Quốc Hầu phủ.

Tuy Bộ Hoài Viễn tuổi còn nhỏ, nhưng công khóa mỗi ngày của hắn cũng rất nhiều. Trừ bỏ phải theo học những việc cần làm của người kế thừa Hầu phủ, hắn còn phải đi theo Liễu Vô Mộng cũng chính là mẫu thân của Bộ Hoài Viễn để tập võ, thời gian rảnh rỗi kỳ thật cũng không có nhiều.

Đối với đứa con không nên thân suốt ngày chỉ biết chơi đùa của mình, phụ thân của Mực Kỳ cũng chính là Mực Phi Ngữ đã sớm chết tâm, không còn ôm chút hy vọng nào. Nhưng đối với Bộ Hoài Viễn trong tương lai có thể trở thành một nửa nhi tử của mình, Mực Phi Ngữ vẫn là phi thường xem trọng. Bởi vậy vào ban ngày, Mực Phi Ngữ sẽ không cho Mực Kỳ chạy đi quấy rầy Bộ Hoài Viễn, nghiêm mặt ra lệnh cho nhi tử nhà mình hoặc cút ra ngoài đi chơi hoặc là đứng ở trong phòng đọc sách. Dù thế nào cũng không cho phép làm ồn đến Bộ Hoài Viễn, chỉ tới khi đến chạng vạng mới cho phép Mực Kỳ chạy qua Hầu phủ chơi đùa. Cũng vì thế mà Mực Kỳ đã không ít lần phản kháng, bất quá đến cuối cùng đều bị Mực phụ thân dùng bạo lực trấn áp, thành ra trải qua nhiều lần ép buộc, rốt cục Mực Kỳ đã phát hiện ra một mật đạo bí mật từ sân nhà mình trực tiếp dẫn đến viện tử của Bộ Hoài Viễn. Vì thế, trong mấy tháng nay, Mực Kỳ đều lén gạt phụ thân của mình vụng trộm lén vào An Quốc Hầu phủ trình diễn tiết mục “bí mật” gặp gỡ tình lang.

Nói là mật đạo bất quá chỉ là một cái lỗ chó mà thôi, bởi vì Mực phủ cùng An Quốc Hầu được xây dựng liền kề nhau, sân nhà của Mực Kỳ vừa lúc chỉ cách viện tử của Bộ Hoài Viễn một bức tường. Trong một

lần Mục Kỳ bị Mục Phi Ngữ dùng bạo lực trấn áp rồi chạy đến viện này âm ỨC khóc lóc đã ngẫu nhiên phát hiện ra cái chuồng chó này. Kể từ đó về sau, y liền thường xuyên vụng trộm, thừa dịp mọi người không chú ý chạy đến An Quốc Hầu phủ tìm Bộ Hoài Viễn. Rồi sau đó lại thừa dịp hộ vệ của Mục phủ không có phát hiện vụng trộm bò trở về, cho đến chạng vạng y lại ngهنh ngang chạy qua An Quốc Hầu phủ trực chờ đợi ăn cơm. Cũng may, Bộ Hoài Viễn tuy cũng cảm thấy bất đắc dĩ với hành động nghịch ngợm này của Mục Kỳ, nhưng hắn cũng không nghĩ sẽ vạch trần, vì thế việc lén lút sử dụng con đường bí mật qua lại của tiểu Mục Kỳ cũng đã diễn ra được hai tháng mà còn chưa bị bại lộ.

Ra sức bảo vệ khóm hoa đại trên tay, Mục Kỳ cuộn nhỏ thân thể trốn ở sau bụi cây, trái nhìn phải nhìn hết một vòng, thấy không có hộ vệ nào đi ngang mới hí hục chui qua lỗ chó. Vừa đi ra khỏi chuồng chó, y lại phát hiện có một đôi giày màu xám đang dừng ở trước mặt. Mục Kỳ cả kinh vội vàng ngẩng đầu nhìn xem, thì trông thấy khuôn mặt có hơi chút lo lắng của Bộ Hoài Viễn, đang trưng ra một nụ cười tươi tắn đón chào y. Mục Kỳ nâng tay lau lau cái trán một chút, hai ba bước nhảy khỏi chuồng chó, lao về phía Bộ Hoài Viễn, “Hoài Viễn ca ca ta đến đây!”

Bộ Hoài Viễn trái lại thật vững vàng tiếp được Mục Kỳ đang nhào tới, vì đã tập võ tửu nhỏ, nên thân mình của hắn tương đối cứng cáp, có chút trùng kích này của Mục Kỳ hắn cũng không thấy hề hấn gì. Mỉm cười, nâng tay nhẹ nhàng lau đi mồ hôi cùng vết bẩn trên mặt của Mục Kỳ, Bộ Hoài Viễn ôn nhu nói: “Hôm nay tại sao lại đến trễ như vậy?” Bộ Hoài Viễn mỗi ngày đều canh đến giờ này tự động đi vào trong sân luyện võ, mà bình thường vào giờ này, Mục Kỳ cũng đang trưng vẻ mặt ngây ngô, cười ngốc ở bên cạnh nhìn hắn. Nhưng hôm nay đã đợi một hồi lâu, vẫn còn chưa thấy Mục Kỳ đến, Bộ Hoài Viễn nhin không được có chút lo lắng, thế nên mới chạy đến chuồng chó, đứng chờ Mục Kỳ tới.

Mục Kỳ nghe được câu hỏi của Bộ Hoài Viễn liền cười hắc hắc, cọ cọ trong lòng Bộ Hoài Viễn thêm vài cái, mới chậm rì rì ngược mặt lên, tiếp theo liền giơ khóm hoa được mình cẩn thận che chở đến trước mặt hắn, hưng phấn lên tiếng, “Ta hôm nay đã đi hái hoa, muốn tặng cho Hoài Viễn ca ca!”

Những bông hoa màu phấn hồng trong tay của Mục Kỳ nhẹ nhàng đung đưa lay động theo gió. Bởi vì thân hoa đã bị Mục Kỳ nắm chặt trong tay đã lâu, bông hoa đại nhỏ bé tựa hồ đã có chút không chịu nổi giày vò, lại bị Mục Kỳ lay động không ngừng như vậy, nụ hoa liền lung lay cảm giác như sắp tan rã đến nơi. Làm cho tiểu Mục Kỳ vừa còn cười lớn, nay đã biến thành sợ hãi, vội vàng đem hoa thu vào lòng, bấu môi méu mặt như sắp khóc đến nơi.

Bộ Hoài Viễn bật cười nhu nhu đỉnh đầu Mục Kỳ, vươn tay tiếp nhận bó hoa đại nhỏ bé không biết tên kia, “Rất đẹp, ca ca thực thích, Tiểu Kỳ tại sao lại muốn đi hái hoa?”

Dù sao cũng là tâm tình tiểu hài tử, nghe được những lời ngọt ngào của Bộ Hoài Viễn, Mục Kỳ lập tức vui vẻ ra mặt, lôi kéo tay Bộ Hoài Viễn nói liên hồi: “Là bá bá ở trà lâu nói với ta, ta ngày hôm qua khi vào bên trong đã nghe được bá bá nói, tặng hoa cho người nào chính là để bày tỏ mình thích người kia á, ta thích Hoài Viễn ca ca, nên muốn tặng hoa cho ca ca, mấy bông hoa này chính là do ta tự tay hái đó!”

(e nó dễ thương quá!!! >3<) Mục Phi Ngữ tuy rằng không hề có chức vị, nhưng gia cảnh của Mục phủ vốn giàu có, tất cả những cây hoa trong nhà cũng đều thuộc loại thượng đẳng. Mà khóm hoa Mục Kỳ đưa qua chính là những bông hoa đại mọc ở ven đường, chắc là Mục Kỳ vừa hái ở đâu đó rồi một đường cất giấu tới tận đây. Tuy rằng không quá hiểu vì sao Mục Kỳ lại muốn hái hoa đại từ bên ngoài về, nhưng Bộ Hoài Viễn vẫn là hướng Mục Kỳ cười cười, “Tiểu Kỳ thật ngoan.”

Tuy rằng chỉ lớn hơn Mục Kỳ hai tuổi, nhưng thân là tiểu hầu gia của Hầu phủ, nên tính tình Bộ Hoài Viễn từ nhỏ đã rất ổn trọng. Cách đối xử với Mục Kỳ cũng giống như một người ca ca luôn chiều chuộng đệ đệ hết mực. Mà vào lúc này, hắn đang dắt tay Mục Kỳ, tiêu sái đi vào trong viện, “Đem hoa của Tiểu Kỳ trồng ở trong sân được không?”

“Sau khi đã hái lên rồi, hoa nhỏ còn có thể sống lại sao?”

Mục Kỳ một bên đi theo Bộ Hoài Viễn, một bên ngẩng đầu hỏi, vừa nhìn thấy Bộ Hoài Viễn mỉm cười gật đầu, tiểu Mục Kỳ liền hưng phấn kêu to. Cuối cùng sau một trận ép buộc, hai người đã đem hoa nhỏ trồng lại ở một góc trong sân vườn, kỳ thật hoa nhỏ có thể tiếp tục sống hay không Bộ Hoài Viễn cũng không biết, bất quá như vậy vẫn tốt hơn so với việc nhìn thấy bông hoa héo tàn trên tay mình. Mục Kỳ nhìn nhìn hoa đại lại một lần nữa khôi phục sức sống vừa cười hắc hắc vui vẻ, sau đó liền xoay qua nói với Bộ Hoài Viễn, “Hoài Viễn ca ca muốn luyện võ sao? Ta muốn ở bên cạnh xem!”

Mỗi ngày vào giờ này, Bộ Hoài Viễn đều phải ở trong sân luyện võ, kỳ thật Mục Kỳ ở lại đây cũng không có chuyện gì, nhưng y sẽ không quấy rầy Bộ Hoài Viễn luyện võ hay học tập. Y chỉ thích ở bên cạnh nhìn ca ca mà thôi, đáng tiếc là Mục Phi Ngừ không có niềm tin với con mình, cứ bắt ép không cho y lại đây, làm cho tiểu Mục Kỳ khổ sở hết một trận. “Hảo.”

Bộ Hoài Viễn gật gật đầu, dẫn Mục Kỳ về lại giữa sân, dưới ánh nhìn chăm chú của Mục Kỳ bắt đầu luyện kiếm. Tuy rằng Bộ Hoài Viễn tuổi không lớn, nhưng tư chất của y vốn rất tốt lại tập võ từ nhỏ, chẳng những không nghịch phá như những đứa trẻ khác mà còn rất khuôn phép, nghiêm nhiên là tư thế của một công tử thiếu niên, làm cho Mục Kỳ đang nhìn với vẻ mặt say mê ở một bên chảy dài nước miếng. Nghiêm túc luyện một hồi lâu, Bộ Hoài Viễn vừa thu tay quay đầu lại, nhìn đến Mục Kỳ không khỏi bật cười. Tiến lên nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Kỳ, hắn ôn nhu nói: “Tiểu Kỳ nếu muốn học, Hoài Viễn ca ca sẽ dạy cho người.”

Mục Kỳ nháy mắt hoàn hồn, lắc đầu một trận đánh rớt tay Bộ Hoài Viễn, một bên còn nhăn mặt thè lưỡi lên tiếng: “Ta mới không học đâu, mệt mỏi lắm! Hoài Viễn ca ca học xong bảo hộ cho ta là được rồi!”

Nói xong Mục Kỳ ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, rồi lại bật người cả kinh kêu to, “Ai nha xong rồi! Quên mất thời gian, lúc trở về khẳng định sẽ bị phụ thân phát hiện, Hoài Viễn ca ca ta phải đi về trước!”

Nói xong Mục Kỳ liền nhảy dựng lên khỏi mặt đất, xấn xấn ống quần chạy một mạch tới chuồng chó, để lại Bộ Hoài Viễn với vẻ mặt bất đắc dĩ, vừa đẩy sừng nịch tươi cười. Hắn cũng không có ngăn cản, chỉ đối với bóng dáng của Mục Kỳ dặn dò: “Chậm một chút, kéo ngã!”

Mục Kỳ phát phát tay, một đường chạy đến trước lỗ chó, lại như nhớ tới cái gì quay đầu hô nhỏ với Bộ Hoài Viễn, “Hoài Viễn ca ca, đừng quên ngày kia a!”

Hô xong, y liền thu mình chui vào lỗ chó.

Bộ Hoài Viễn đứng ở tại chỗ lắc đầu, hôm nay quả thật đã muộn, phỏng chừng Mục Kỳ trở về lúc này, khẳng định sẽ bị Mục bá bá bắt ngay tại trận. Buổi tối có khả năng sẽ không tới được, nghĩ như thế, Bộ

Hoài Viễn chuẩn bị ở trong sân luyện võ thêm một hồi. Tuy rằng nương cũng không có yêu cầu gì đối với võ công của hắn, nhưng hắn từ nhỏ đã thích luyện võ, học được cũng không kém, vì thế hắn luôn dùng thời gian rảnh để luyện tập thêm. Kỳ thật, tuy Mục Kỳ rất thường xuyên chạy tới tìm hắn, nhưng vào lúc học tập hay luyện võ đều chưa bao giờ quấy rầy hắn. Bởi vậy Bộ Hoài Viễn trái lại không có chút phản cảm nào với việc có Mục Kỳ ở bên cạnh, huống chi hắn đã nghe mẫu thân nói qua về hôn sự của bọn họ. Đối với vị hôn phu vừa hoạt bát lại cởi mở thế này, Bộ Hoài Viễn vẫn thực vừa lòng. Bởi vậy hắn cũng không ngại dùng nhiều chút thời gian cùng y bồi dưỡng cảm tình, nghĩ đến mấy câu vừa nảy của Mục Kỳ trước khi rời đi, Bộ Hoài Viễn lại lộ ra một tươi cười nhợt nhạt. Hắn biết ngày một sẽ là sinh nhật của Mục Kỳ, sau khi Mục bá bá từ quan liền trở thành thương nhân, mỗi ngày đều rất bận rộn. Do đó từ hai năm trước sau khi mẫu thân Mục Kỳ qua đời, trong hai năm này, dù ngày lễ hay ngày tết Mục Kỳ đều chạy đến chỗ hắn cạo cơm. Sinh nhật năm trước, hắn cũng là cùng y vượt qua tại Hầu phủ, năm nay y cũng đã sớm ước hẹn thời gian cùng hắn, muốn hắn mang theo mình ra ngoài chơi. Thoáng suy nghĩ một chút về kế hoạch ngày kia, thẳng đến khi hạ nhân đến kêu hắn đi ăn cơm, Bộ Hoài Viễn mới thu dọn này nọ rời đi. Bộ Hoài Viễn bên này không vấn đề gì, Mục Kỳ bên kia lại thê thảm vô cùng. Vừa uốn éo cơ thể chuôi ra khỏi lỗ chó rồi chạy đến trước cửa phòng mình, Mục Kỳ đã bị Mục Phi Ngữ bắt giữ, hung hăng trách móc một trận, cũng may Mục Phi Ngữ cứ nghĩ là Mục Kỳ vụng trộm trốn ra ngoài chơi, mới có thể ôm một thân bùn đất trở về, chứ hoàn toàn không nghĩ Mục Kỳ đã chui lỗ chó chạy đến An Quốc Hầu phủ.

Điều này cũng không thể trách Mục Phi Ngữ, vốn hộ vệ Mục phủ chẳng phải võ lâm cao thủ gì, đều là những hạ nhân vũ phu bình thường. Mục Kỳ lại hay ở trong viện tử lẩn qua lẩn lại, nếu không gây ra chuyện lớn thì các hộ vệ cũng sẽ không quản y. Bởi vậy sau bao lần vụng trộm chuôi qua lỗ chó rồi lại chui về, y vẫn chưa từng bị phát hiện. Trái lại hộ vệ của An Quốc Hầu phủ đều đã sớm biết chuyện này, bất quá dưới sự ngầm đồng ý của tiểu hầu gia cùng Hầu gia phu nhân, đối với vị tiểu Hầu gia phu nhân tương lai này, bọn họ đều mở một con mắt nhắm một con mắt cho đi. Cứ như vậy, tính ra việc này chỉ có Mục Phi Ngữ thật sự chẳng hay biết gì. Bất quá cho dù là không biết chuyện Mục Kỳ lén lút qua lại, nhưng không rên một tiếng đã trốn đi chơi, lại mang theo một thân bùn đất trở về. Chỉ nhiều đây hành vi thôi đã làm cho Mục phụ thân phi thường tức giận, đối với đứa con dạy mãi không sửa của mình cũng thập phần thất vọng, trực tiếp đưa ra hình phạt năm ngày cấm đoán. Mặc kệ Mục Kỳ ở phía sau đau khổ kêu rên bao nhiêu, Mục phụ thân vẫn phát tay áo rời đi dưới cái nhìn ai oán của nhi tử.

2. Chương 2: Động Phòng

Ngắn ngủi trong nháy mắt, Mục Kỳ đã thanh tỉnh lại từ trong hồi ức. Mắt thấy Bộ Hoài Viễn sắp rời khỏi, y liền trực tiếp vươn tay muốn giữ chặt người trước mặt. Bởi vì được lực cùng với sự mất cảnh giác, lần này y rốt cục đã té ngã trên đất. Mục Kỳ thét lớn một tiếng, lập tức vịn lấy trụ giường chậm rãi đứng lên, quay đầu lại mặt không chút thay đổi nhìn Bộ Hoài Viễn, dùng thanh âm có chút khàn khàn, lạnh lùng trả lời: “Đúng vậy.” Vào lần đầu tiên Bộ Hoài Viễn muốn rời khỏi, y đã tự hạ được chính mình. Hiện giờ, được tính có lẽ đã phát tác, cả người y đều cảm thấy vô lực, nhưng y vẫn không muốn yếu thế, quật cường nhìn Bộ Hoài Viễn, nói ra một câu làm cho lửa giận của Bộ Hoài Viễn càng thêm sâu, “Thân thể của người không tốt để bỏ thuốc, nhưng ta có thể.”

“Ồ nháo!” Bộ Hoài Viễn vô cùng tức giận.

Mục Kỳ tựa vào trụ giường, giường mắt nhìn thoáng qua Bộ Hoài Viễn, hừ lạnh một tiếng. Y biết trong lòng Bộ Hoài Viễn đang rất tức giận, nhưng y vẫn lựa chọn làm như vậy. Hiện tại, Bộ Hoài Viễn có thể rời đi, kỳ thật bằng võ công của y việc bứt lui được tính cũng không phải không thể, chẳng qua nếu làm như vậy sẽ tổn hao đến nguyên khí, cả hai người rõ ràng đều biết điều này. Đương nhiên, Bộ Hoài Viễn cũng có

thể tìm người đến giúp y, nhưng y khẳng định sẽ không chấp nhận, điểm này chẳng cần nói Bộ Hoài Viễn cũng biết. Như vậy đến tột cùng dù đối phương có lưu lại hay rời đi, kỳ thật y đã sớm không còn đường lui.

Y chỉ là đang đánh cuộc, đến cuối cùng là Bộ Hoài Viễn không nguyện ý nhiều hơn, hay là chấp nhất của y vẫn sâu hơn.

Thêm một trận khô nóng phát tán từ bên trong, Mục Kỳ thậm chí cảm thấy chính mình đã có chút đứng không vững. Thứ được này là y cố tình hỏi xin Văn Mặc Chi. Được tính của thuốc vốn rất mạnh, nhìn Bộ Hoài Viễn trước mắt còn cau mày bất động, Mục Kỳ cũng nổi lên một phen lửa giận trong lòng. Bất thành linh duỗi tay kéo Bộ Hoài Viễn đến trước người, y lập tức chuyển thân mình đè Bộ Hoài Viễn ngã lên giường. Sàn đan trên giường vừa dày lại mềm mại, hơn nữa Mục Kỳ cũng đã cố ý khống chế lực đạo, nên dù hai người ngã lên giường cũng không mang đến quá nhiều áp lực. Để Bộ Hoài Viễn nằm dưới người mình, Mục Kỳ chịu đựng khô nóng trong cơ thể, nghiêm mặt nói: “Người do dự cái gì, thú ta lại không bính ta? Ta là nam nhân không phải nữ nhân!”

Bộ Hoài Viễn nghe như vậy bỗng rung mình một cái, hẳn biết những lời này của Mục Kỳ là đang châm chọc hấn. Kỳ thật hẳn không nghĩ tới sẽ đáng đồng Mục Kỳ với nữ nhân, không bính Mục Kỳ cũng không phải vì duy trì trong sạch cho Mục Kỳ, chỉ là hẳn không muốn làm cho chính mình càng lún càng sâu...

Mục Kỳ khẽ thở gấp vài hơi nhìn Bộ Hoài Viễn, đột nhiên không tiếng động nở nụ cười. Cùng Bộ Hoài Viễn đánh cuộc, y vĩnh viễn vẫn thua một bước. Nhưng cho dù có thất bại thảm hại đến cỡ nào, y cũng không nghĩ sẽ buông tay, cũng không muốn buông tay.

Cúi đầu hung hăng hôn lên môi Bộ Hoài Viễn, đầu lưỡi của y nhẹ nhàng ma sát với răng hàm của đối phương, cố gắng đi vào càng sâu hơn, quấn lên chiếc lưỡi mềm dẻo của hẳn, sau một lúc lâu mới “thu” một tiếng tách ra. Không cho Bộ Hoài Viễn thời gian để thở dốc, Mục Kỳ đã chống người dậy, một tay vươn đến cởi bỏ quần áo Bộ Hoài Viễn, lộ ra bờ ngực gầy yếu của đối phương, theo sau liền từ trên cao nhìn xuống Bộ Hoài Viễn, lạnh lùng nói: “Đêm nay, người dù ghét cũng phải muốn, không cần cũng phải muốn!”

Bộ Hoài Viễn không hề động, chỉ là nhìn thoáng qua Mục Kỳ, rồi quay đầu ra hướng ngoài phòng, nhẹ nhàng hô một tiếng “Lui ra”, sau khi một trận thanh âm huyền ảo vang lên mọi thứ lại trở nên yên tĩnh, Bộ Hoài Viễn nhắm mắt lại, không hề nhìn Mục Kỳ.

Mục Kỳ thấy thế, ánh mắt cũng chỉ u ám lại, nhưng không có đình chỉ động tác. Biết toàn bộ ảnh vệ đã lui ra, y rất nhanh đã cởi bỏ toàn bộ y phục của Bộ Hoài Viễn, theo sau lại nữa tựa người vào hạ thể của Bộ Hoài Viễn ra sức chuẩn bị.

Vì lo lắng cho thân thể của Bộ Hoài Viễn, dù được tính đã khó nhin, Mục Kỳ cũng không dám quá phẫn, chỉ nhẹ nhàng vỗ về nhu động, thẳng cho đến khi cảm nhận được vật thể trong tay dần dần cứng rắn rồi biến lớn, y mới buông tay ra. Thuốc cao bôi trơn hiện tại lại không có bên người, nhưng để tránh đêm dài lấm mọng, Mục Kỳ đã trực tiếp đem ngón trỏ cùng ngón giữa đưa vào trong miệng, vươn đầu lưỡi khẽ liếm mút, để cho nước bọt làm ướt hết ngón tay. Cảm giác không sai biệt lắm, y mới rút ngón tay ra, khom người đem ngón trỏ đưa vào cửa huyệt của mình.

Ngón tay ma sát lên nếp uốn da thịt trong động khẩu, khiến cho Mục Kỳ run rẩy một trận, cộng thêm

được tính phát tác lại làm cho cảm giác trống rỗng trong cơ thể của y càng sâu. Mặc dù cửa huyệt đã dễ dàng nuốt vào ngón tay trở, nhưng do độ nóng trong nội thể quá cao, cảm xúc ấm áp đã làm cho Mục Kỳ có chút không được tự nhiên vận vẹo. Y không phải chưa từng để cho bản thân phóng thích qua, nhưng việc phải làm người tiếp nhận như thế này vẫn là lần đầu tiên của y. Vì đêm nay, y thậm chí đã âm thầm nghiên cứu một hồi lâu, chỉ do lo lắng chính mình làm không tốt, sẽ khiến cho Bộ Hoài Viễn khó chịu.

Cúi đầu nhìn nhìn Bộ Hoài Viễn đã bị khiêu khích nổi lên dục vọng, Mục Kỳ tăng nhanh tốc độ, đem ngón trở thoáng rút ra để chờ một khoảng không rồi lập tức tham nhập ngón giữa vào. Không chút ôn nhu cũng không có kỹ thuật khuếch trương, một lúc bị hai căn ngón tay xâm nhập, làm cho Mục Kỳ bỗng nhiên cảm thấy một trận đau đớn truyền đến từ hậu huyệt. Cấn chặt răng, Mục Kỳ nhẹ nhàng than nhỏ một tiếng, hai căn ngón tay nương theo nước bọt cùng chất lỏng do nội bích phân bố ra không ngừng ma sát vào nhau, ngay sau đó y lại tham nhập vào ngón tay thứ ba.

Qua lại bất quá một hồi, trong lúc Bộ Hoài Viễn vẫn đang nhắm chặt hai mắt, Mục Kỳ đã rút cả ba ngón tay ra. Y biết mình hẳn nên chuẩn bị đầy đủ thêm một ít, nhưng vì cơ hội lần này y liền không chút để ý đến nữa. Dưới sự thúc giục của dục lực cùng thái độ hồ hững của Bộ Hoài Viễn, đều đã làm cho y có chút chống đỡ không được. Nửa quỳ trên giường, giữ lấy nam căn đã giương cao của Bộ Hoài Viễn, Mục Kỳ khẽ nhòe dấy, chậm rãi hạ dần huyệt khẩu đã được sơ lược khuếch trương xuống dưới...

Trong nháy mắt, cảm giác xé rách sâu sắc liền đánh úp lại, làm cho y đã có chút nhẹn không được kinh hô, nhưng do tính tình quật cường nhiều năm qua vẫn khiến y cố sức nhẫn nhịn cơn đau đớn. Lại nhìn đến sắc mặt đã có chút trắng nhợt cùng mi gian nhíu chặt của Bộ Hoài Viễn, Mục Kỳ dù động cũng không dám động. Y trước đó đã cố ý nghiên cứu qua. Khi làm chuyện này, nếu bên thừa nhận không được chuẩn bị tốt, có khả năng sẽ làm cho đối phương cảm thấy không thoải mái. Y lại hoàn toàn không muốn làm cho Bộ Hoài Viễn khó chịu, vì thế y liền cố gắng chịu đựng cảm giác trống rỗng của dục vọng càng ngày càng đậm liệt trong cơ thể cùng với sự đau đớn nơi huyệt khẩu, ngay sau đó, y liền chậm rãi cao thấp hoạt động thân thể mình, ma sát phân thân của Bộ Hoài Viễn qua lại ở cửa huyệt khẩu một hồi, để cho cả hai dần dần thích ứng lẫn nhau.

Đối với Bộ Hoài Viễn mà nói, đây tuyệt đối đã là khiêu khích cực hạn. Cửa vào chặt kín của Mục Kỳ, đang gắt gao mơn trớn với đỉnh nam căn của hắn, cứ như thế co rúm chà sát, đã sớm làm cho vẻ mặt lạnh lùng của Bộ Hoài Viễn không thể khống chế được để cho dục vọng bao phủ, miệng thậm chí còn lơ đãng kêu rên một tiếng. Mà đối Mục Kỳ, đây tuyệt đối là chịu đựng khổ hình, vốn đã bị dục lực ép buộc đến hư không cả người, lại phải thấp cạn nâng phân thân hồ hững ra vào, đã khiến cho cơ thể của y càng thêm mẫn cảm. Nếu không phải nghị lực chống đỡ của y luôn kiên cường, chỉ sợ đã sớm nhuỷ chân trực tiếp nằm sấp lên người Bộ Hoài Viễn. Miệng vết thương bị xé rách do sự lỗ mãng vừa nãy, sau khi trải qua một trận ma sát lên tục, đã không kiềm được chảy ra ngoài một ít máu, đồng thời cũng mang lại cho y một cảm nhận cuộn trào mãnh liệt.

Cũng may việc khuếch trương của Mục Kỳ vừa nãy còn có chút hiệu quả, sau vài lần nhấp thử, mặt sau đã cơ bản tiếp nhận một nửa phân thân của Bộ Hoài Viễn. Nhìn hai hàng chân mày dần dần giãn ra của Bộ Hoài Viễn, Mục Kỳ âm thầm thở ra một hơi, tăng nhanh động tác trên tay, phóng thấp thân mình làm cho nam căn của Bộ Hoài Viễn tiến vào càng sâu. Cứ ma sát như thế thêm vài lần, rất nhanh Mục Kỳ đã cảm nhận thấy Bộ Hoài Viễn đã phóng thích trong cơ thể của mình.

Ổn định hô hấp, y chậm rãi nâng thân người lên để cho nam căn của Bộ Hoài Viễn nẩy ra. Kỳ thật trong toàn bộ quá trình, y đều chỉ lo chiếu cố đến cảm thụ của Bộ Hoài Viễn, nên bản thân y căn bản không có bất luận hưởng thụ gì. Thậm chí ngay cả dục tính cũng chưa hoàn toàn được cởi bỏ. Nhưng Mục Kỳ

không muốn tiếp tục nữa, bởi vì cố kỵ thân thể Bộ Hoài Viễn, y nghĩ phần được còn lại cứ để bản thân tự giải khai là được. Xoay người nằm vào phía trong, Mục Kỳ nhắm mắt lại, trong lòng nhịn không được có chút bi thương, đây chính là đêm tân hôn của bọn họ, nhưng sao lại có thể hoang đường như thế này?

Bên người vang lên một vài tiếng động nhỏ, xác nhận Bộ Hoài Viễn đã đứng dậy, Mục Kỳ nắm chặt hai tay, nhưng không hề có ý định ngăn cản đối phương lần nữa. Vì hiện tại y đã thật sự không còn khí lực.

Cười khổ một tiếng trong lòng, xem ra ngày mai lại bắt đầu trường kỳ kháng chiến nữa rồi.

Đang mãi nghĩ ngợi, một xúc cảm ấm áp đột nhiên len lỏi đến bên cổ, Mục Kỳ mạnh liệt mở mắt ra, lại nhìn đến Bộ Hoài Viễn đang nghiêng thân mình hôn lên cổ y.

“Được tính còn không lui?” Thanh âm trầm thấp, còn mang theo một ít tức giận, Bộ Hoài Viễn ngẩng đầu liếc nhìn Mục Kỳ một cái.

“Không cần...Ngô...” Mục Kỳ há mồm, nhưng thanh âm lại nhanh chóng bị cắt đứt. Tay của Bộ Hoài Viễn đột nhiên sáp nhập vào trong cơ thể y, trong nháy mắt cảm giác run sợ liền truyền khắp toàn thân.

Cảm giác dùng ngón tay chính mình thân hợp vừa nãy hoàn toàn bất đồng với hiện giờ. Ngón tay của Bộ Hoài Viễn thực lạnh lẽo, vì nhiệt độ cơ thể của hắn luôn luôn thấp hơn người thường, xúc cảm lạnh lẽo cùng cảm giác dị vật đang chen lấn bên trong, đã khiến cho dục vọng không dễ dàng bị bình ổn của Mục Kỳ lại trở dậy. Động tác của Bộ Hoài Viễn rất nhẹ nhàng, so với động tác của chính Mục Kỳ khi nãy còn ôn nhu hơn. Y nhớ rõ, có rất nhiều người đều nói qua Bộ Hoài Viễn là một người hiền hòa nhã nhặn, nhất là đối với Mục Kỳ y. Nhưng chỉ có y biết, một người ôn nhu như hắn rốt cuộc có bao nhiêu tàn nhẫn, nhưng...y không có bất luận lập trường nào để chỉ trích hắn cả.

Khoái cảm bập bênh như sóng triều đột ngột đánh úp lại, Mục Kỳ thở hổn hển, cảm thấy phân thân của mình cứ nhiên cũng đã đứng thẳng lên, cảm giác xấu hổ cũng theo đó mà đến. Lát sau, bàn tay lạnh lẽo còn lại của Bộ Hoài Viễn cũng đặt lên ngọc hành của y, qua lại bộ lộ, dưới sức mạnh của dục tính cùng với động tác tiền hậu giáp kích của Bộ Hoài Viễn, không quá bao lâu, Mục Kỳ liền tiết ra trong tay Bộ Hoài Viễn.

Làm xong những chuyện này, Bộ Hoài Viễn liền xoa xoa tay, lạnh nhạt đứng dậy mặc quần áo. Mục Kỳ vừa nhìn đến động tác của Bộ Hoài Viễn, trong nháy mắt liền thanh tỉnh, chịu đựng cảm giác khó chịu, y nhanh chân bước xuống giường, ngăn cản Bộ Hoài Viễn, “Người ngủ ở chỗ này, ta đến gian bên cạnh.” Hiện tại đã khuya, để cho Bộ Hoài Viễn qua lại thể này thật sự quá mức phiền toái, hiện tại dục tính đã thoái lui phần nào, y hiển nhiên cũng nên rời đi.

“Không cần ép buộc bản thân, ngủ đi!” Bộ Hoài Viễn nhìn thoáng qua Mục Kỳ, lạnh lùng thản nhiên nói một câu như vậy. Sau khi mặc quần áo xong, hắn liền nghiêng người lên giường không hề quan tâm đến y.

Mục Kỳ sững sốt một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại, trầm tĩnh bước trở về giường, vừa nằm xuống liền giúp đối phương vén kín chăn. Động tác của hai người trong lúc này không có chút xấu hổ nào, tựa hồ như chuyện tình hoang đường vừa nãy chưa từng xảy ra. Nhưng trên thực tế lại tựa như có chút bất

đồng, ít nhất Mục Kỳ có thể cảm nhận được Bộ Hoài Viễn còn đang tức giận. Bởi vì đây là lần thứ hai, hẳn dùng ngữ khí lãnh đạm như thế để nói chuyện với y. Trước kia cho dù y có làm chuyện quá mức hơn nữa, Bộ Hoài Viễn cũng chỉ mỉm cười lắc đầu cự tuyệt, hoặc là không quan tâm đến y, chứ không có như lúc này...

“...” Muốn nói cái gì, nhưng Mục Kỳ vừa há miệng thở dốc đã không thể cất thành tiếng, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ nhắm mắt lại, nhìn bóng dáng Bộ Hoài Viễn ngẩn người.

3. Chương 3: Cãi Nhau

Mấy ngày nay, An Quốc Hầu phủ đều bị vây hãm trong một tầng áp suất thấp, rõ ràng tơ lụa đỏ thắm còn đang giăng đầy khắp nơi, nhưng bầu không khí hiện tại lại quý dị đến nỗi khiến cho mọi người đều cảm thấy áp lực.

“Ai, hai ngày nay nhớ cẩn thận chút, Hầu gia cùng Thừa tướng gia cãi nhau, tâm tình không tốt, trăm ngàn đừng làm sai chuyện gì.” Ở một góc chủ viện, hạ nhân quét rác Giáp đang vụng trộm cùng hạ nhân Ất kể tai nói nhỏ.

Người trong Hầu phủ đều không giám xưng hô Mục Kỳ là phu nhân, bởi vì khí thế của Mục Kỳ quá mạnh mẽ, nên mọi người vẫn theo thói quen gọi y là Thừa tướng gia, mà Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn cũng không cố ý bắt bọn hạ nhân sửa miệng, dù sao chỉ là một cái xưng hô mà thôi, hai người cũng không quá để ý.

“Không thể nào? Hầu gia tính tình tốt như vậy, làm sao có thể cãi nhau?” Hạ nhân Ất vẻ mặt không tin, tính cách của hầu gia bọn họ ôn hòa như thế sao có thể có thể cùng người khác cãi nhau? Mà nói đến đây, hai người họ chẳng phải mới thành thân hai hôm trước sao... Tuy rằng trước đó từng có đồn đãi hai người hay bất hòa, nhưng làm công tại hầu phủ nhiều năm như vậy, hẳn cũng chưa từng thấy hai người họ thật sự tranh cãi ầm ĩ qua à!

“Như thế nào không thể!? Nghe nói ngay hôm thứ hai sau khi thành thân, hầu gia liền quay về phòng của chính mình ở, mỗi ngày nhìn thấy Thừa tướng gia cũng không quan tâm. Thừa tướng gia cũng lãnh mặt nghiêm túc, nhìn thấy rất đáng sợ à.” Hạ nhân Giáp nghĩ đến khuôn mặt không chút thay đổi của Mục Kỳ, theo bản năng run run vài cái.

“Thừa tướng gia không phải vẫn đều như vậy sao, người suy nghĩ nhiều quá rồi, ta xem buổi sáng Hầu gia cùng Thừa tướng gia còn cùng nhau đi thượng triều à.”

“Ai, người thật sự là đầu gỗ, ai nấy đều biết đến chuyện này, ta gạt người để làm chi? Nếu không phải quan hệ của chúng ta rất tốt, hai ngày trước trong nhà người lại gặp chuyện không biết được tình huống trong phủ, ta làm gì rảnh hơi đi kể cho người mấy chuyện này. Hai ngày qua mọi người trong phủ đều vô cùng cẩn thận đó!” Hạ nhân Giáp cũng phát cáu, giơ cây chổi trong tay gõ nhẹ lên đầu hạ nhân Ất một cái, nhỏ giọng mắng.

“Ôi, điểm nhẹ cái! Đã biết đã biết, ta cẩn thận một chút là được chứ gì?” Hạ nhân Ất ôm chiếc đầu bị gõ đau, vẻ mặt ủy khuất nhìn hạ nhân Giáp, bĩu bĩu môi. (Hai bạn Ất Giáp này cũng có zan tình nữa:3)

“Hắc, sự thật là vậy ngươi còn không tin...” Ngay vào lúc hạ nhân Giáp còn muốn giáo dục hạ nhân Ất thêm một phen, một đạo thanh âm uy nghiêm bỗng vang lên phía sau hai người, “Khụ, làm gì vậy!? Hảo hảo làm việc đi!”

“Tổng quản!” Hai người chấn động, vừa quay đầu lại trông thấy tổng quản râu bạc của Hầu phủ đang nghiêm túc đứng ở phía sau hai người, trừng mắt nhìn bọn họ, nhất thời sợ hãi hết hồn, cúi đầu thưa dạ một tiếng.

“Đừng loạn nói huyền thuyên, mau nhanh đi làm việc! Nếu còn tiếp tục nhàn hạ như thế, ta sẽ trừ tiền tiêu vật hàng tháng của các ngươi!” Tổng quản trầm giọng giáo huấn hai người một phen, mới cau mày rời đi. Vừa thấy tổng quản ly khai, hai hạ nhân quét rác liền liếc nhau, không dám nói gì nữa đành phải vùi đầu cực lực làm việc.

Tổng quản Trương Bá là lão quản gia lâu năm của Hầu phủ, từ lúc Bộ Hoài Viễn còn nhỏ ông đã làm việc tại Hầu phủ, có thể nói là đã nhìn Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ lớn lên. Giờ phút này Trương Bá cũng là về mặt u sầu, hai tiểu chủ nhân thật sự là một người so với một người càng quật cường hơn. Vừa thành thân đã làm cho trên dưới Hầu phủ ai nấy đều khẩn trương, cũng không biết từ nay về sau, sẽ còn ép buộc đến thế nào nữa, ngay cả một hạ nhân như ông cũng cảm thấy thật đau lòng.

Thở dài một hơi, Trương Bá đi thẳng đến thư phòng. Đây là viện tử của Bộ Hoài Viễn, cũng là khoảng sân gần với Thừa tướng phủ cách vách nhất. Bộ Hoài Viễn từ nhỏ đã ngụ ở viện này, nay Mục Kỳ đã gả sang đây, tân phòng cũng được thiết lập ngay trong viện. Bất quá trừ bỏ hôm đại hôn, thì vào mấy ngày kế tiếp, hai người đều phân phòng ngủ riêng, mặc dù ở cùng viện tử, nhưng số lần nói chuyện của cả hai chỉ đếm được trên đầu ngón tay, ít ỏi đến đáng thương.

“Mục thiếu gia, lão nô đã trở lại.” Trương Bá cung kính đứng ở cửa thư phòng.

“Trương Bá? Vào đi!” Mục Kỳ buông bút trong tay, đứng dậy bước qua án thư, nhìn về phía Trương Bá, “Có chuyện gì sao?”

“Thiếu gia đã uống thuốc.”

“Ngủ chưa?”

“Này... Thiếu gia bảo lão nô trở về tạ qua Mục thiếu gia...” Trương Bá bất đắc dĩ lắc lắc đầu, thiếu gia nhà bọn họ nhìn qua ôn hòa như gió, kỳ thật lại là một người rất khó khuyên giải, toàn bộ An Quốc Hầu phủ đều không có ai có thể lay động được hắn trừ người trước mặt.

“...Để ta đi xem!” Mục Kỳ nhíu nhíu mày, mang theo chút bất mãn cùng lo lắng nói. Sáng nay lúc thượng triều, y chợt thấy Bộ Hoài Viễn ngẫu nhiên sẽ dè nén vài tiếng ho khan. Nghĩ đến mấy ngày nay Bộ Hoài

Viễn cũng chưa được hoàn toàn nghỉ ngơi, y không khỏi có chút lo lắng, bởi vậy mới đặc biệt dặn dò Trương Bá đi sắc một ít thuốc, cũng định để cho Trương Bá khuyên nhủ Bộ Hoài Viễn nghỉ ngơi thêm nhiều một chút.

“Mục thiếu gia...”

“Yên tâm đi Trương Bá, ta biết có chừng mực.” Mục Kỳ phát phát tay đánh gãy lời khuyên can của Trương Bá. Đã nhiều ngày nay, Bộ Hoài Viễn còn đang tức giận không quan tâm y, y vốn cũng không muốn nổi nóng làm cho Bộ Hoài Viễn mất hứng, nhưng mỗi khi đề cập đến vấn đề thân thể của hần, y tuyệt sẽ không lui bước.

Thư phòng của Mục Kỳ cách thư phòng của Bộ Hoài Viễn không xa, vốn viện này trái lại chỉ có một gian thư phòng, nhưng hai người đều nắm giữ chức vị quan trọng trong triều đình, mỗi ngày phải xử lý cả đống sự vụ. Một gian thư phòng hiển nhiên là không đủ, bởi vậy thời điểm chuẩn bị tân phòng, Bộ Hoài Viễn cũng đã tiện thể bảo hạ nhân sửa chữa căn phòng ở cách vách thành thư phòng cho Mục Kỳ sử dụng.

Đẩy cửa tiến vào, quả nhiên y liền nhìn thấy Bộ Hoài Viễn đang ngồi ngay ngắn trước án thư xem sách, bên cạnh bàn còn đặt một cái chén không, hiển nhiên đây chính là được do Trương Bá vừa mới đưa tới. Nghe được thanh âm, Bộ Hoài Viễn cũng không nâng đầu lên, dù sao có thể không bị ảnh vệ ngăn lại mà tiến vào nơi này, trừ bỏ tuyệt thế cao thủ cũng chỉ có mình Mục Kỳ.

“Ảnh vệ cùng cấm quân không còn người sao? Chuyện gì cũng đều cần người phải nhúng tay vào?” Mục Kỳ đi đến trước án thư, đề sách trong tay Bộ Hoài Viễn xuống bàn, lãnh mặt nói.

Bộ Hoài Viễn xoay chuyển cổ tay một chút, nhìn khuôn mặt vô biểu tình của Mục Kỳ lại ẩn ẩn lộ ra chút sốt ruột, không khỏi nhíu mày.

“Ngày ấy là ta không đúng, người không cần phải tức giận như thế.” Mục Kỳ cau mày nói.

“Ta không có tức giận...” Bộ Hoài Viễn lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói, kỳ thật khí giận của hần đã sớm tiêu tan. Huống chi điều khiến hần tức giận kỳ thật chưa bao giờ là Mục Kỳ. Chỉ là nhất thời hần còn chưa biết làm sao để đối mặt với Mục Kỳ. Bởi vậy suốt hai ngày qua, hần mới có chút trốn tránh đối phương.

“Vậy người phải đi nghỉ ngơi, những chuyện này không làm một ngày cũng không quan trọng, nếu là việc gấp thì kêu Lăng Nguyệt giúp người xử lý!”

“Chuyện của ảnh vệ làm sao có thể giao vào tay người khác, huống chi đây đều là những tư liệu tình báo của Duyên Quốc, sớm chỉnh sửa lại một chút, cũng tiện cho người làm việc.”

Mục Kỳ sững sốt, chuyện thẩm vấn Mộ Dung Nghiêu quả thật là do y phụ trách. Dung Sở Hoa muốn từ miệng của Mộ Dung Nghiêu điều tra thêm nhiều thứ hơn nữa, bao gồm Duyên Quốc và cả Dung Sở Hoan. Nhưng Mộ Dung Nghiêu chết đã đến nơi trái lại vẫn ngoan cố như cũ, mấy ngày nay y điều bận rộn với việc thẩm tra Mộ Dung Nghiêu, chỉ là không nghĩ tới, Bộ Hoài Viễn cũng là vì chuyện này mà bận rộn đến

quên nghỉ ngơi.

Chậm chạp hồi thần, Mục Kỳ vẫn đoạt lấy tư liệu trong tay Bộ Hoài Viễn buông xuống, “Những cái này không vội, hướng chỉ việc này là do ta phụ trách, cùng người không quan hệ.”

“Ảnh vệ phụ trách tình báo, làm sao không thể liên quan đến ta?” Bộ Hoài Viễn nói tiếp, thanh âm không khỏi lạnh ba phần.

“Trước nghỉ ngơi cái đã, những tư liệu này ta sẽ giúp người sửa sang lại.” Mục Kỳ suy nghĩ một chút, mới lên tiếng.

Bộ Hoài Viễn dựa người về phía sau, ngẩng đầu nhìn Mục Kỳ. Mục Kỳ trầm mặc đứng tại chỗ, không chút nhúc nhích nhìn lại, cả hai đều kiên trì như nhau. Sau khi hai người giằng co một lúc lâu, cuối cùng Bộ Hoài Viễn không tiếng động thở dài một hơi, đem công văn trên án thư sắp xếp lại, rồi đứng lên, “Được rồi, ta đi về nghỉ ngơi đây, người một hồi không phải sẽ xuất môn sao?”

“Ân, phải vào hoàng cung một lát.” Mục Kỳ thấy Bộ Hoài Viễn đứng dậy, cũng không kiên trì nói gì thêm nữa. Dù sao chuyện của ảnh vệ, y quả thật cũng không tiện nhúng tay vào, nên cũng đi theo hẩn rời đi. Khi đến sân ngoài, y mới quay người lại nói, “Mặc Chi trước khi đi, có dặn qua phải bảo người hảo hảo nghỉ ngơi, y nhất thời bận rộn cũng không thể đến đây, người cũng đã đáp ứng với y rồi, đúng chứ?”

“Ta nhớ rõ, người không cần lo lắng.” Bộ Hoài Viễn dừng cước bộ, chống lại ánh mắt của Mục Kỳ, dặn dò: “Lúc xuất môn, chính người cũng phải cẩn thận.”

Mục Kỳ giật mình sửng sốt một chút, sau đó đã lập tức khôi phục như thường. Bọn họ chính là như vậy, một khắc trước vẫn còn trong bầu không khí bức bách, nhưng ngay sau đó lại giống như mọi chuyện đều chưa hề phát sinh, tựa hồ cũng xem nhẹ việc không trò chuyện với nhau, nhanh chóng khôi phục lại hình thức ở chung của cả hai lúc bình thường. Mỗi lần đều là như thế... thời điểm bắt đầu, y đều chấp nhất hỏi cùng một vấn đề như vậy, còn Bộ Hoài Viễn thì luôn trốn tránh không chịu đáp lời. Có đôi khi y sẽ làm những điều khiến đối phương tức giận, Bộ Hoài Viễn sẽ trốn tránh không chịu gặp y, nhưng không quá hai ngày sau, bọn họ lại khôi phục thái độ như bình thường, cùng nhau nói chuyện hời hang. Nhưng khi mở miệng, hẩn cũng sẽ không đề cập đến những chuyện y đã hỏi trước đó, cứ mãi tuần hoàn như thế, dần dà y đã có chút chết lặng.

Mục Kỳ rũ mắt ừ nhẹ một tiếng, hai người một đường không nói chuyện, thẳng đến khi đưa Bộ Hoài Viễn đến cửa phòng, Mục Kỳ mới xoay người rời đi.

Sau khi Bộ Hoài Viễn trở lại trong phòng, cũng không có trực tiếp nghỉ ngơi, mà tựa người lên chiếc ghế nằm, đối với khoảng không bên trong, thấp giọng hô một câu “Đi ra!”, lập tức một đạo bóng đen liền nhảy đến, quỳ gối trước người Bộ Hoài Viễn.

“Phái người đi theo Tiểu Kỳ, âm thầm bảo hộ.”

“Dạ.” Bóng đen thấp giọng đáp.

“Còn có, tiếp tục tra rõ ràng, cần phải bảo đảm Thịnh Kinh không còn có dư đảng của Duyên Quốc.” Bộ Hoài Viễn thu hồi vẻ ôn nhu thường ngày, trong giọng nói nhiều hơn một ít cường thế cùng lạnh lùng.

“Dạ.”

“Dem tư liệu ở thư phòng mang tới đây, cẩn thận chút.” Nghĩ nghĩ, Bộ Hoài Viễn lại phân phó thêm.

“Dạ.” Bóng đen lại đáp lời, cúi người hành lễ một cái, sau cái phất tay của Bộ Hoài Viễn, đối phương liền chột lóe thân người rời đi.

Bộ Hoài Viễn dựa người lên ghế nằm, nhúu mày suy tư, Lạc Vương đã chết, Mộ Dung Nghiêu cũng đã bị bắt giữ. Cơ sở ngầm của Duyên Quốc mai phục tại đây cũng đã rút lui toàn bộ, hẳn là hết thấy mọi việc đều đã được giải quyết. Nhưng đã nhiều ngày qua, hắn luôn có chút tâm thần không yên, cứ cảm thấy kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì đó. Bởi vậy sau khi biết tin Mục Kỳ phụ trách thẩm tra Mộ Dung Nghiêu, hắn vẫn luôn nghiên cứu tư liệu của Duyên Quốc, còn âm thầm tra xét những địa điểm bí mật mà Duyên Quốc đã thiết lập tại Chiêu Quốc, hi vọng có thể giúp đỡ Mục Kỳ một ít.

Bất quá tuy rằng luôn bận rộn, nhưng thân thể hắn cũng không có chuyện gì lớn. Chỉ là, chuyện đêm đó cùng Mục Kỳ vẫn chưa nguôi ngoai, hắn không biết làm sao để ôn hòa mở miệng dẹp yên mọi chuyện như cũ, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một chiêu, đợi cho Mục Kỳ chủ động đến tìm hắn.

Sáng nay hắn đã cố ý cùng Mục Kỳ xuất môn, ở trên đường lại âm thầm ho khan vài tiếng. Quả nhiên sau khi hồi phủ, Trương Bá liền bưng chén thuốc tới. Hắn nhận được uống hết, lại giả ý không nghe lời khuyên can của Trương Bá, làm cho Trương Bá quay trở về nói cho Mục Kỳ nghe. Chỉ chốc lát sau, Mục Kỳ liền chủ động đi đến chỗ hắn.

Bộ Hoài Viễn dựa vào ghế, khẽ mím môi, hắn thật sự là càng ngày càng tệ, càng ngày càng ích kỷ...Không nên chạm đến lần nữa ...

Hắc y nhân phụng mệnh đi lấy công văn, rất mau đã quay trở về. Dem sổ sách đặt lên bàn xong, hắc y nhân liền không tiếng động lui xuống. Bộ Hoài Viễn dựa vào ghế ghỉ ngơi một hồi, mới đứng dậy đi đến trước bàn, bắt đầu nghiêm túc xem tư liệu. Mặc kệ như thế nào, những tư liệu của Duyên Quốc này đều cần phải sửa sang lại, bất kể là đối với Mục Kỳ hay là tương lai của Tiêu Diệc Nhiên, chúng đều cực kỳ hữu dụng.

CHƯƠNG 5

Thẩm vấn

Tại mật lao u ám âm trầm của hoàng cung, giờ phút này lại yên tĩnh không hề có tiếng động. Ở chính giữa

ngực là một tên tội phạm toàn thân bị xiềng xích quấn quanh treo trên chiếc giá sắt, rõ ràng người này chính là kẻ hành thích Chiêu Đế không thành – thế tử Duyên Quốc Mộ Dung Nghiêu, hiện đang được các cao thủ đại nội mặt không chút thay đổi trong coi ở bốn phía.

Đột nhiên cửa sắt của mật lao bị mở ra từ phía ngoài, ánh sáng lập tức đổ dọc lên hàng lanh phía sau cánh cửa mang đến chút ánh sáng mỏng mang cho lao phòng u ám.

Mục Kỳ xoay người đi vào, nhìn Mộ Dung Nghiêu bị treo trên giá sắt nhú nhú mảy, tiếp theo nâng tay lay động một chút, thủ vệ ở bốn phía lập tức không một tiếng động lui ra, trong lúc nhất thời, ngực lao chỉ còn lại Mục Kỳ cùng Mộ Dung Nghiêu bị trói chặt.

Nhìn chung quanh một chút, Mục Kỳ bỗng dừng mức một muôi nước lạnh từ thùng nước cạnh giá sắt, tạt về phía Mộ Dung Nghiêu, cho đến khi nghe thấy một tiếng kêu đau dè nén phát ra từ Mộ Dung Nghiêu, y mới ném muôi nước trong tay xuống, lạnh lùng nói, “Tĩnh?”

“Hừ.” Cúi đầu, Mộ Dung Nghiêu truyền đến một tiếng hừ lạnh từ trong miệng, sau khi đã hoàn toàn thanh tỉnh Mộ Dung Nghiêu liền quay đầu đi hướng khác, nhắm nghiền hai mắt không đáp lời.

“Đế Thượng không muốn làm khó dễ ngươi, chỉ cần ngươi thú nhận Duyên Quốc còn có bao nhiêu nội ứng và mưu kế, cùng với chuyện của Lạc Vương, chúng ta liền sẽ đưa ngươi về nước.”

“ ... ”

Mục Kỳ đợi một lát thấy Mộ Dung Nghiêu vẫn nhắm chặt mắt không chịu mở miệng, liền nâng tay vỗ mạnh một chưởng vào ngực Mộ Dung Nghiêu.

“Ách khụ...” Một ngụm máu tươi phun ra, Mộ Dung Nghiêu vừa thở gấp vừa trừng hai mắt nhìn Mục Kỳ, giọng đầy căm hận, “Muốn giết cứ giết, đừng làm những thứ vô nghĩa.”

Mục Kỳ nhú mảy, “Giết ngươi rất dễ dàng, phương thức tra tấn sống không bằng chết không phải chỉ có Duyên Quốc mới có, ngươi cần gì phải khó xử chính mình.”

“Cáp! Ha ha... Ha ha ha ha!” Mộ Dung Nghiêu đột nhiên cười to ra tiếng, ngẩng đầu giống như chế giễu nhìn Mục Kỳ, “Ngươi cho ta là tiểu hài tử ba tuổi sao? Cho dù ta có nói ra, liệu Dung Sở Hoa sẽ tha ta một mạng? Cáp, nếu đến cùng đều phải chết, ta cần gì phải bán đứng tổ quốc của ta?” Ngừng lại một chút, Mộ Dung Nghiêu cắn răng tiếp tục nói: “Sống không bằng chết thì như thế nào? Từ lúc ta rời khỏi Duyên Quốc bước vào Chiêu Quốc cũng đã sống không bằng chết rồi!”

“Chiêu Quốc chưa bao giờ bạc đãi ngươi.” Mục Kỳ lạnh lùng lên tiếng.

“Đừng ở trước mặt ta nói điều phù phiếm, ta cảm thấy thật ghê tởm!”

Mục Kỳ nghe vậy, lập tức lãnh mặt vỗ một chưởng lên đầu vai Mộ Dung Nghiêu, khiến đối phương lại phun một ngụm máu tươi ra, Mục Kỳ nhanh chóng nghiêng thân né qua, trầm giọng nói: “Đưa người tới là phụ vương của ngươi, Chiêu Quốc mấy năm nay cũng không có ý định muốn gây chuyện, đều do Duyên Quốc các người lần lượt ép bức.”

“Khụ khụ khụ...Cáp... lời này của Mục tướng thật sự là buồn cười!” Mộ Dung Nghiêu trừng ánh mắt oán hận nhìn Mục Kỳ, “Chiêu Quốc các người hai mươi năm trước đã thương tổn hết trăm vạn người Duyên Quốc chúng ta, bức Duyên Quốc phải thần phục. Từ hai mươi năm trước đến nay, dân chúng Duyên Quốc khổ không nói nổi, hiện tại lại nói không có ý định gây chiến? Nếu Duyên Quốc không hề phòng bị, chẳng phải là đã sớm bị diệt quốc!?”

Mục Kỳ hừ lạnh một tiếng, “Hai mươi năm trước là Duyên Quốc đến xâm phạm lãnh thổ nước ta trước, dân chúng Chiêu Quốc cũng vì thế mà chịu đủ cực khổ.”

“Nghiệp thành cùng hai tòa thành lân cận vốn là quốc thổ của Duyên Quốc ta, trăm năm trước bị Chiêu Quốc các người ép bức cướp lấy, Duyên Quốc bất quá chỉ muốn đoạt lại quốc thổ của mình thì có gì sai cơ chứ?” Mộ Dung Nghiêu trừng hai mắt đỏ ngầu kêu lên.

Mục Kỳ trầm mặc nhìn Mộ Dung Nghiêu, mày hơi hơi nhăn lại. Lời của Mộ Dung Nghiêu nói cũng không sai, Nghiệp thành, Mộ Châu thành cùng Lăng Bách thành trăm năm trước quả thật là quốc thổ của Duyên Quốc, nhưng quy thuộc Chiêu Quốc đã hơn trăm năm, từ lâu đều chỉ có bách tính Chiêu Quốc sinh sống. Duyên Quốc cho dù có muốn tiến công bằng sức mạnh cũng không làm được gì, chính là cùng một người Duyên Quốc tranh luận về chuyện này quả thật không hề có tác dụng, đối người dân của hai nước Duyên Chiêu mà nói, lập trường của cả hai đã sớm bất đồng với nhau từ lâu.

“Nói chính mình không hề có lòng muốn gây chiến? Trăm năm trước chẳng lẽ không phải Chiêu Quốc đến xâm phạm nước ta trước sao? Người họ Dung trời sinh tính giả dối, hư tình giả ý, Dung Sở Hoa “nhân quân” này bất quá cũng chỉ là kẻ giả nhân giả nghĩa thôi!”

(nhân quân~ vị vua hòa ái)

Mục Kỳ không muốn rối rắm đề tài này, không hề có chút phản ứng với những lời Mộ Dung Nghiêu nói, lát sau chỉ lạnh nhạt phun ra một câu, “Thái tử Duyên Quốc mất sớm, Tam hoàng tử tuổi nhỏ trí tuệ hơn người, rất được lòng của Duyên đế, định lập làm tân thái tử, nhưng lại bị quần thần phản đối, lý do là vì trước Tam hoàng còn có hai vị hoàng tử, dù có lập thái tử cũng không tới phiên Tam hoàng tử...Cứ thế bảy năm trước, khi chất tử tiền nhiệm của Duyên Quốc tạ thế, Duyên đế đã đặc phái người trở thành tân chất tử đến Chiêu Quốc.”

Ngữ điệu của Mục Kỳ vô cùng bằng phẳng, nhưng lại như gợn từng tiếng mà lạnh lùng nói hết câu. Mỗi một từ nói ra đều khiến cho thân thể của Mộ Dung Nghiêu tùy theo run rẩy một chút, cuối cùng cũng nhăn không nổi nữa, rống lớn một tiếng: “Câm miệng!”

Mộ Dung Nghiêu điên cuồng giãy dụa, xích sắt trên người hắn không ngừng hoảng động phát ra những thanh âm chói tai, một bên lại mơ hồ nhớ đến khung cảnh bảy năm trước, phụ vương về mặt từ ái nhìn hắn, khuyên bảo hắn vì dân chúng Duyên Quốc vì tương lai Duyên Quốc chịu nhục đi đến Chiêu Quốc, còn có

vẻ mặt đồng tình của bọn đại thần cùng vẻ mặt vui sướng của bọn tiểu nhân khi thấy người khác gặp họa!

“Nghieu Nhi, người là vì nghiệp lớn của Duyên Quốc mà chịu nhục, trăm ngàn phải cẩn thận, đợi sự thành rồi về nước, người chính là công thần của Duyên Quốc

!”

“Các người nghe có rõ không? Tam hoàng tử phải đi đến Chiêu Quốc làm chất tử!”

“Thật sự là đáng thương a!”

“Đúng vậy, chuyện này vừa đi chỉ sợ có thể trở về hay không còn chưa biết...”

“Tam hoàng tử phải đi Chiêu Quốc?”

“Đúng vậy, Tam hoàng tử tám phần là vô duyên với Vương vị rồi, ha ha!”

Càng lúc càng nhiều hồi ức trỗi dậy trong tâm trí, Mộ Dung Nghiêu giãy dụa càng thêm lợi hại, thẳng đến khi câu nói của Mục Kỳ nhẹ nhàng thổi đến hần mới ngừng lại, “Người đã sớm bị Duyên Quốc buông bỏ rồi. Tử thủ có ý nghĩa gì?”

Thẳng thừng nhìn vào Mục Kỳ, Mộ Dung Nghiêu đột nhiên ha ha cười rộ lên, nước mắt không nhịn được chảy xuống, cố gắng hít sâu một hơi, hần dứt khoát nói: “Thì tính sao? Cho dù chết tại đây, cho dù có bị phản bội buông bỏ, ta vẫn là Tam hoàng tử của Duyên Quốc!” Nói xong, hần liền nhắm lại hai mắt, không có bất luận phản ứng gì với Mục Kỳ nữa.

Mục Kỳ lạnh lẽo nhìn Mộ Dung Nghiêu, sau một lúc lâu, song phương đều không có bất luận động tĩnh gì. Một hồi sau Mục Kỳ thu hồi tầm mắt, xoay người rời đi, nhóm thủ vệ một lần nữa tiến vào ngục giam, Mộ Dung Nghiêu vẫn nhắm hai mắt, thân thể bị treo trên giá sắt không nhúc nhích, như là người đã chết.

Rời khỏi mật lao, dương quang chói mắt làm cho Mục Kỳ không khỏi nhíu lại hai mắt. Mục Kỳ đứng ở tại chỗ, ngẩng đầu nhìn bầu trời, rồi lại như không tiếng động thở dài một hơi, theo sau mới bước nhanh rời đi.

Tĩnh An điện là nơi riêng tư mà Chiêu Đế dùng để nghỉ ngơi sau khi xử lý chính sự.

Thời điểm Mục Kỳ đến đây, Dung Sở Hoa vẫn bận rộn phê chuẩn tấu chương, đang muốn quỳ xuống thỉnh an, lại bị Dung Sở Hoa phát tay ngăn lại, “Không cần đa lễ.”

Dung Sở Hoa tỏ ý bảo Mục Kỳ ngồi qua một bên, hần nhanh chóng xử lý tấu sớ trong tay, theo sau mới ngẩng đầu nhìn hướng Mục Kỳ, chậm thanh hỏi, “Thẩm vấn xong rồi?”

“Dạ vâng.” Mục Kỳ gật gật đầu, thấp giọng đáp: “Mộ Dung Nghiêu liêu chết không nhận tội, không nhanh được.”

“Vô liêm sỉ!” Dung Sở Hoa hung hăng ném bút lông trong tay lên án thư, hít sâu một hơi rồi mới chậm rãi lên tiếng: “Kể cả nội ứng của Duyên Quốc cùng chuyện của Sở Hoa cũng không hỏi được gì sao?”

“Thần vô năng.” Mục Kỳ đứng dậy quỳ xuống, thản nhiên thuyết.

“Không quan hệ đến người...” Dung Sở Hoa nhu nhu thái dương, “Không nghĩ tới Mộ Dung Nghiêu chết đã đến nơi cư nhiên còn mạnh miệng như vậy, nhốt thêm hai ngày, nếu còn không được thì sẽ giết chết rồi trả về Duyên Quốc.”

“Dạ!” Mục Kỳ đáp.

“Còn có chuyện gì?” Thấy Mục Kỳ còn quỳ dưới đất, Dung Sở Hoa hỏi.

“Thần tự thỉnh đến Duyên Quốc.” Mục Kỳ cúi người nói.

“Người?” Dung Sở Hoa chọn mi, “Đưa một chất tử đã chết về nước, còn không cần thừa tướng của Đại Chiêu phải tự thân xuất mã đi!?”

“Đưa Mộ Dung Nghiêu về nước, là cho Duyên Quốc một cái cảnh cáo, một phần cũng là lưu lại một chút tình diện

(tình cảm và thể diện). Chuyến đi này của thần mà nói, từ thái độ của Duyên Quốc có thể tìm ra chút manh mối, còn nữa, tình báo về Duyên Quốc mấy năm gần đây càng ngày càng ít, nhân cơ hội lần này để thu thập thêm tình báo thật sự rất hữu dụng.”

“Việc thu nhập tình báo trầm nhớ rõ là công việc của ảnh vệ, như thế nào, vừa gả nhập An Quốc Hầu phủ đã nghĩ đến muốn giúp đỡ cho Hoài Viễn rồi?” Dung Sở Hoa tựa người ra sau, câu khéo môi cười cười nhìn Mục Kỳ.

“Thần không có ý như vậy.” Mục Kỳ rũ mắt, dừng một chút mới nói thêm, “Thần cùng Lạc Vương đã tương giao được một thời gian, biết Lạc Vương từng sinh hoạt tại Duyên Quốc, dịp này thần còn muốn tra thêm về cuộc sống của Lạc Vương lúc còn sống, cũng muốn nhìn một chút xem có thể tận lực thu nhập được tin tức gì không!?”

Dung Sở Hoa thu lại tươi cười, bình tĩnh nhìn Mục Kỳ, suy tư một lát, mới chậm rãi nói: “Người nếu có ý

muốn đi thì liền chuẩn bị đi! Bất quá nhớ lấy mọi sự phải cẩn thận, tình hình trong Duyên Quốc không rõ, hết thấy đều đặt an toàn lên trước, nếu bởi vì chuyện này mà tổn thất một thừa tướng đắc lực, trăm cũng chẳng cảm thấy cuộc đánh đổi này có lợi gì!”

“Thần đã biết.”

“Ai, người lại mang đến cho trăm một nan đề, vừa thành thân đã sai khiến người ra ngoài, dân chúng bách tính khẳng định sẽ mắng trăm bất nhân a...” Bố trí chính sự xong, Dung Sở Hoa nhìn Mục Kỳ, thở dài một hơi khoa trương nói: “Còn có Hoài Viễn, lúc hân nóng giận cũng không phải tâm thường, lần trước vì chuyện người yêu cầu tứ hôn trăm đã né tránh hân thật lâu, lúc này nếu còn phải gánh thêm một tội danh oan ức, Hầu phủ bên kia người tự giải quyết đi!”

“...Thỉnh Đế Thượng yên tâm.” Ánh mắt của Mục Kỳ lóe lóe, cúi đầu đáp lời.

“Yên tâm mới là lạ.” Dung Sở Hoa rút lại khóe miệng nhỏ giọng nói thầm một câu, theo sau mới vung lớn cánh tay, đối Mục Kỳ nói: “Tốt lắm, nói xong mọi chuyện rồi người cũng về đi!”

Mục Kỳ hành lễ rồi lui ra, Dung Sở Hoa ngưỡng mặt tựa lưng vào y bối, sau một lúc lâu mới tuyên nội thị vào hạ chỉ.

Lúc trở lại Hầu phủ đã là chạng vạng, Mục Kỳ không để cho hạ nhân thông truyền, trực tiếp vận dụng khinh công bay trở về trong viện. Đẩy cửa ra, nhìn thấy Bộ Hoài Viễn đang tựa vào ghế nằm nhìn tư liệu, án kỷ bên người còn đang đặt thêm vài quyển, Mục Kỳ nhú mi, lãnh mặt đi vào.

“Đã trở lại?” Thấy Mục Kỳ tiến vào, Bộ Hoài Viễn lập tức buông tư liệu trong tay, giương mắt hỏi.

“Không phải người đang nghỉ ngơi sao?” Mục Kỳ lạnh giọng nói.

“Ngủ không được, liền đem vài thứ ra xem.” Nhìn thấy sắc mặt của Mục Kỳ không tốt, Bộ Hoài Viễn mỉm cười, nhẹ giọng giải thích, “Yên tâm, thân mình của ta vô sự, sẽ không miễn cưỡng.”

“...” Mục Kỳ liếc liếc mắt, nhìn thấy quyển tông trên án kỷ, mày mặt nhăn nhú càng chặt. Tuy rằng y biết tính cách của Bộ Hoài Viễn không phải là loại người thích cậy mạnh, làm việc đều thực có chừng mực, cũng luôn chú trọng sức khỏe của mình. Nhưng vừa nhìn đến mấy quyển tư liệu kia y liền không thoải mái, lại càng không muốn để cho Bộ Hoài Viễn dính vào những chuyện lo lắng phiền hà.

“Tốt lắm, tới tìm ta có chuyện gì?” Bộ Hoài Viễn ôn nhu nói, nhanh chóng lướt sang đề tài khác không nhắc đến chuyện nghỉ ngơi nữa.

“...” Mục Kỳ còn chưa nghĩ ra phải mở miệng thế nào, liền trầm mặc một trận.

Bộ Hoài Viễn thấy thế liền nhẹ nhàng gõ gõ ngón trỏ lên án kỹ, thầm nghĩ xem ra Mục Kỳ quả thật là có chuyện muốn nói. Lập tức ngồi ngay ngắn thân mình, hẩn lại ôn nhu hỏi hỏi: “Chuyện gì?”

“... Mộ Dung Nghiêu sẽ không sống nổi hai ngày nữa.” Mục Kỳ nghĩ nghĩ vẫn là nói ra.

“Àn.” Bộ Hoài Viễn gật gật đầu, hẩn vốn là kẻ đáng chết.

“Đế Thượng đã hạ lệnh, sau khi Mộ Dung Nghiêu chết sẽ được đưa về Duyên Quốc.”

“Àn.” Đuổi về Duyên Quốc cũng chẳng có gì lạ.

“Ta đã tự thỉnh đi hộ tống, Đế Thượng cũng đã phê chuẩn.” Mục Kỳ thản nhiên nói.

“Cái gì?” Bộ Hoài Viễn cao giọng, hai mắt kinh ngạc nhìn về phía Mục Kỳ, nhú chặt mi gian

4. Chương 4: Đàm Thoại

Bộ Hoài Viễn có chút kinh ngạc nhìn Mục Kỳ, Mục Kỳ cũng bình tĩnh nhìn hẩn, trước khi Bộ Hoài Viễn mở miệng hỏi, y lại nhắc thên lần nữa: “Ta sẽ phụ trách hộ tống Mộ Dung Nghiêu về Duyên quốc.”

Bộ Hoài Viễn nheo hai mắt lại, tay phải nắm chặt tay vịn thêm mấy phần, thanh âm cũng lạnh xuống vài độ, “Một cổ thi thể cũng bắt người đi hộ tống? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mục Kỳ hơi hơi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, dù sao cũng là chuyện của ảnh vệ, y cần phải nói cho Bộ Hoài Viễn biết: “Hộ tống chính là cái cố, chuyến đi này chủ yếu là để thu thập tình báo.”

“Thu thập tình báo là chuyện của ảnh vệ!” Bộ Hoài Viễn vỗ mạnh tay lên ghế, tức giận đứng dậy.

Thấy Bộ Hoài Viễn sinh khí, Mục Kỳ không khỏi quỳnh lên, không tự giác đi về phía trước vài bước, nhưng trong phút chốc phản ứng lại, y lập tức dừng chân ngẩng đầu nhìn sang. Thấy sắc mặt của Bộ Hoài Viễn tuy rằng không quá tái nhợt, lại tựa hồ cũng không đáng ngại, y mới chậm rãi thở ra một ngụm khí, đáp lời: “Bên ảnh vệ đã lâu ngày chưa hồi báo tin tức hữu dụng, chắc hẩn đã có phân đoạn nào đó xảy ra vấn đề, lần này đi cũng để thuận tiện xem xét một chút...”

“Cho dù như thế cũng không cần người đi!” Cảm xúc của Bộ Hoài Viễn đã có phần trở nên kịch liệt, sau khi trầm giọng đánh gãy lời Mục Kỳ, hẩn liền hướng ánh mắt phức tạp nhìn về phía y. Những ảnh vệ được

phái sang Duyên Quốc quả thật đã có một đoạn thời gian chưa truyền về mặt báo quan trọng nào. Chuyện này hẳn cũng đã sớm phát giác, nhưng vì trước đó phải phối hợp cùng Tiêu Diệc Nhiên đối phó Mộ Dung Nghiêu và Dung Sở Hoan, nên hẳn chưa thể điều động nhân thủ đến Duyên Quốc điều tra việc này. Vốn định đợi sau khi sửa sang lại tư liệu tình báo trước đó rồi an bài mọi chuyện, nhưng không ngờ Mục Kỳ đã hành động trước hẳn một bước.

Thu hồi tầm mắt, Bộ Hoài Viễn vươn tay trái nhẹ nhàng ma sát mu bàn tay phải, vừa nói, “Người là thừa tướng của Đại Chiêu, không phải là người của ảnh vệ. Việc nội gián ở Duyên Quốc có vấn đề ta sẽ phái người đi thăm dò, chuyện đưa Mộ Dung Nghiêu hồi Duyên Quốc ta cũng sẽ phái ảnh vệ làm, người phải ở lại Thịnh Kinh.”

Mục Kỳ rũ mắt nhẹ nhàng lay động, ngữ khí có chút phóng túng nhưng vẫn không hề thoái nhượng, “Ta đã thỉnh được ý chỉ của thánh thượng.”

“Người có biết chuyến đi này có nhiều nguy hiểm thế nào không? Tình hình ở Duyên Quốc hiện tại không rõ, thân phận của người như vậy, lại đích thân hộ tống thi thể hoàng tử của bọn họ trở về...người có suy nghĩ tới hậu quả hay chưa?” Giọng điệu của Bộ Hoài Viễn bắt đầu có chút không xong, đôi chân mày đã hơi hơi nhíu lại nay càng thêm cau có.

“Ta biết!” Mục Kỳ ngẩng đầu nhìn Bộ Hoài Viễn, đột nhiên không hiểu sau lại câu lên khóe miệng, thanh âm cũng hơi đề cao, “Người không cần lo lắng, chuyến đi này, Duyên Quốc hẳn là sẽ không dám làm ra hành động gì ở mặt ngoài, còn những thủ đoạn mờ ám phía sau, cũng không đủ gây sợ hãi cho ta. Huống chi...lần này ta cũng vì muốn tra xét chuyện của Lạc Vương nên mới đích thân sang Duyên Quốc.”

Thời điểm nói đến Lạc Vương, Mục Kỳ ngừng lại một chút, y biết Bộ Hoài Viễn luôn luôn không thích Dung Sở Hoan. Trước đó, khi y vì nhiệm vụ tiếp cận Dung Sở Hoan, Bộ Hoài Viễn đã vài lần khuyên can y, nhưng dù sao y cùng Dung Sở Hoan vẫn có vài phần tình nghĩa, nay Dung Sở Hoan đã chết, y chung quy vẫn muốn làm chút gì đó cho đối phương.

Bộ Hoài Viễn có chút vô lực, định mở miệng khuyên can, nhưng khi há miệng lại chỉ có thể thở dốc, không tiếng động thở dài một hơi.

Kỳ thật hẳn biết Mục Kỳ nói rất đúng, Duyên Quốc không có khả năng sẽ gây khó xử cho Mục Kỳ. Dù sao y cũng là thừa tướng của Chiêu Quốc, hơn nữa Mộ Dung Nghiêu cũng sắp lìa đời, những nội gián của Duyên Quốc đưa sang Chiêu Quốc cơ hồ đã phế trừ toàn bộ, Duyên Quốc đã chuẩn bị nhiều năm như vậy cũng sẽ không thể vì điều này mà tùy tiện phát động chiến tranh. Mà lấy võ công của Mục Kỳ hiện tại, những tên thích khách bình thường quả thật không thể gây thương tổn cho y... Nhưng mà, hẳn vẫn không muốn thấy Mục Kỳ phải mạo hiểm như vậy.

Trong lòng Bộ Hoài Viễn lại đột nhiên toát ra một suy nghĩ chưa sót: nếu không phải hẳn vô dụng như vậy...

Mục Kỳ cũng thâm đoán được Bộ Hoài Viễn đang suy nghĩ những gì, y đi về phía trước vài bước, đứng ở trước người Bộ Hoài Viễn, mang theo ánh mắt quan tâm dặn dò, “Đế Thượng hẳn rất nhanh sẽ hạ chỉ, ta đi lần này chắc sẽ mất một khoảng thời gian không ngắn. Người đừng lo lắng, phải chú ý thân thể nhiều

chút.” Nói xong, y liền dùng ánh mắt không đồng ý nhìn thoáng qua mấy quyển tư liệu trên án kỷ bên người Bộ Hoài Viễn.

Y cũng không có quá nhiều lo lắng cho chuyến đi đến Duyên Quốc lần này. Thứ thật sự khiến y bận tâm, vẫn là thân thể của Bộ Hoài Viễn, năm đó thần y Tiết Mặc từng nói chỉ có thể bảo trụ tính mệnh cho Bộ Hoài Viễn đến năm hai mươi lăm tuổi, còn về sau thì chỉ có thể tùy theo số phận. Nay Bộ Hoài Viễn đã muốn hai mươi chín, mặc dù Văn Mặc Chi người đương tiếp nhận danh hào thần y từng hướng y cam đoan qua, Bộ Hoài Viễn tạm thời không có việc gì, nhưng y thật sự vẫn không yên lòng.

Bất được ánh mắt lo lắng của Mục Kỳ, Bộ Hoài Viễn vun vén tâm tình gật gật đầu, sau khi ngẩng lên đã khôi phục vẻ ôn hòa như cũ, “Ta không sao, người đừng cứ luôn suy nghĩ cho ta, chuyến đi này nhất định phải vạn phần cẩn thận, còn chuyện Dung Sở Hoan, tận lực là tốt rồi.”

Việc thừa tướng Đại Chiêu lạnh lùng thiết huyết bách tính dân chúng ai nấy đều biết, nhưng Bộ Hoài Viễn biết rõ những thứ này kỳ thật chỉ là nguy trạng của Mục Kỳ. Người này cho dù đã trải qua nhiều năm như vậy, đối mặt với bao nhiêu khó khăn, lại vẫn giữ được tính tình thiện lương thành thật như năm đó.

“Ta biết rồi.” Mục Kỳ gật gật đầu.

“Khi nào thì đi?”

“Khoảng hai ngày nữa, Mộ Dung Nghiêu cũng không chống đỡ được qua vài ngày.”

“Ân. Ta sẽ an bài ảnh vệ cùng đi với người, cũng tiện cho mỗi khi có bất luận vấn đề gì đều đúng lúc hồi báo. Duyên Quốc không nên ở lâu, xử lý xong việc lập tức trở về.”

“Ta đã biết, người chớ quá lo lắng.”

Bộ Hoài Viễn có chút mỗi một gật gật đầu, trong lòng lại là một trận suy nghĩ cuộn cuộn: Từ ngày thành thân đến nay, hắn luôn luôn lo lắng không yên, rốt cuộc nên làm như thế nào để đối mặt Mục Kỳ đây? Rõ ràng mười năm trước đã hạ quyết định, gần nhất lại bị Mục Kỳ nhiều lần lặp đi lặp lại quấy rầy tâm tư, mà chính hắn cũng...chung quy là luyện tiếu không bỏ xuống được. Nghĩ vậy, Bộ Hoài Viễn đột nhiên lại cảm thấy, có lẽ lần tách ra này là một cơ hội tốt. Để hắn có thể thừa dịp này, hảo hảo hiểu rõ bản thân hắn rốt cuộc muốn xử lý mối quan hệ của bọn họ như thế nào.

Sau khi trao đổi chính sự xong, Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn ở trong phòng dùng cơm, rồi Mục Kỳ lại trở về ngọa thất của chính mình. Tuy rằng ở cùng viện tử, nhưng Mục Kỳ trụ ở tân phòng cùng căn phòng Bộ Hoài Viễn đang ở vẫn cách nhau một khoảng. Chuyện này cũng là do Bộ Hoài Viễn cố ý an bài trước đó, mà trừ bỏ đêm tân hôn, Bộ Hoài Viễn đã nhiều ngày đều ngủ ở căn phòng của mình trước đây. Còn Mục Kỳ vẫn luôn ngủ ở tân phòng, đây chính là nguyên nhân khiến cho hạ nhân của An Quốc Hầu phủ vẫn cho rằng hai người đang cãi nhau. Dù sao làm gì có đôi phu phu nào vừa mới tân hôn đã phân phòng mà ngủ chứ?

Tuy rằng ban ngày, hai người cơ hồ vẫn luôn hòa hảo, nhưng vì Bộ Hoài Viễn còn chưa nghĩ ra cách xử lý sự tình làm sao cho tốt, Mục Kỳ lại không muốn làm thái quá mọi chuyện. Bởi vậy đến buổi tối, hai người vẫn là ai ở phòng nấy, bất quá chỉ còn hai ngày nữa Mục Kỳ đã phải lên đường, chuyện tình cần phải chuẩn bị cũng có không ít.

Bộ Hoài Viễn vừa về phòng, liền âm thầm kêu ảnh vệ bên người đi ra, bắt đầu an bài chuyện chọn người đi đến Duyên Quốc. Sau lại gọi hạ nhân đến, dặn dò những thứ cần mang đi trên dọc đường. Phàm là thứ có thể nghĩ đến, Bộ Hoài Viễn đều tận lực vì Mục Kỳ mà sắp xếp. An bài xong những chuyện này, hắn lại tiếp tục sửa sang lại những thông tin mật báo của Duyên Quốc đã bỏ dỡ nửa chừng lúc nãy. Dự định là trước khi Mục Kỳ rời đi, hắn phải tìm ra được một ít tư liệu hữu dụng mới được.

Mà Mục Kỳ bên này cũng không hề nhàn rỗi, chuyện thứ nhất sau khi y trở lại phòng chính là sai người gọi Trương bá đến, tinh tế dặn dò việc an bài mọi chuyện trong phủ sau khi y rời đi.

Địa vị của Trương bá ở An Quốc Hầu khá đặc thù, tuy rằng là một hạ nhân, nhưng dù sao ông cũng là người đã đi theo phụ thân của Bộ Hoài Viễn – cũng chính là cấp dưới đắc lực của Bộ Thanh Hòa. Chỉ là sau đó ông đã bị thương không nhẹ, nên liền lui xuống phía sau trở thành tổng quan Hầu phủ, vì Bộ Thanh Hòa an bài mọi chuyện ở đây. Ông cũng là người đã nhìn Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ lớn lên, hai người bọn họ cũng đối với ông thập phần tôn kính.

Lúc này Mục Kỳ đang đứng ở trước bàn, nhìn thấy Trương bá tiến vào, đầu tiên là lễ độ chào hỏi một tiếng, sau đó mới nhẹ giọng lên tiếng, “Trương bá, qua hai ngày nữa ta sẽ rời đi Thịnh Kinh một đoạn thời gian, chuyện của Hầu phủ cùng Hoài Viễn ca ca liền làm phiền người chiếu cố nhiều một chút.”

Trương bá không hề biết nội dung câu chuyện Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn đàm thoại trước đó, nên đối với việc Mục Kỳ đột nhiên nói phải rời khỏi đã làm ông vô cùng khiếp sợ, “Mục thiếu gia muốn đi chỗ nào? Sao vừa thành thân lại có thể rời đi chứ?”

“Chính là ra khỏi kinh thành làm chút chuyện, rất nhanh sẽ trở lại.” Mục Kỳ trấn an giải thích, theo sau lại dặn dò, “Ta rời đi cũng khá nhiều ngày, được thuốc của Hoài Viễn ca ca chớ để đứt đoạn. Mỗi ngày phiền Trương bá nhớ phải nhắc nhở hân không nên chỉ lo vội vàng làm việc, đúng hạn dùng cơm, nghỉ ngơi nhiều thêm chút.”

Mục Kỳ tuy rằng chỉ gả sang đây mới mấy ngày, nhưng bắt đầu từ mười mấy năm trước, y đã phụ trách việc theo dõi chăm nom Bộ Hoài Viễn. Thân thể của Bộ Hoài Viễn chỉ cần quá mệt mỏi, tâm tình bị kích động, hay là sinh chút bệnh vặt đều không thể được. Những thứ này chính là chuyện tình kiêng kỵ của hắn, mà Mục Kỳ bắt đầu từ rất lâu trước đó, đã luôn chú ý đến phương diện này. Lại nói tiếp, đây cũng là nguyên do khiến cho khắp mọi ngõ ngách đều lưu truyền tin đồn An Quốc Hầu cùng Mục tướng không hợp nhau, bởi vì Mục Kỳ luôn thượng tấu thánh thượng chuyện Bộ Hoài Viễn, nhưng mục đích kỳ thật là vì muốn Bộ Hoài Viễn ở nhà nghỉ ngơi mà thôi.

Trương bá đương nhiên hiểu rõ mọi ý tứ của Mục Kỳ, gật gật đầu, lại hỏi: “Mục thiếu gia lần này ra ngoài, khi nào thì trở về?”

“Khoảng chừng một hai tháng.” Nói xong, Mục Kỳ lại lấy ra một chiếc hộp nhỏ ở phía dưới bàn đặt lên

trên, vừa chỉ vào hộp vừa nói: “Cũng có khả năng sẽ chậm trễ một ít thời gian, nếu trong lúc đó có chuyện gì, Trương bá cứ đến Tướng quân phủ tìm Diệc Nhiên hỗ trợ. Nếu là...Hoài Viễn ca ca có chuyện gì, liền tức khắc phái người đến thành Vân Hà truyền lời cho Thanh Nhiễm, mặt khác phải phái người tận lực thúc ngựa đến báo cho ta biết. Chiếc hộp này là do Mặc Chi lưu lại, bên trong có vài phương thuốc, đến lúc đó nếu có bất luận tình huống nguy cấp gì, đều có tham khảo sử dụng. Nếu không biết dùng như thế nào, thì cứ trực tiếp để Hoài Viễn ca ca làm chủ.”

Trương bá ngẩng đầu nhìn thoáng qua, đó là một chiếc hộp gỗ đàn hương phi thường tinh xảo. Bên ngoài được điêu khắc một vài hoa văn nhỏ bé khéo léo, nhìn qua giống như là một chiếc hộp dùng để lưu trữ những vật trọng yếu. Bản thân của chiếc hộp này cũng không nặng, bên trong phỏng chừng cũng chỉ thả vài mảnh giấy, thế lại càng nhẹ hơn. Trương bá tiếp nhận chiếc hộp được Mục Kỳ đưa qua, ước lượng một chút, theo sau gật gật đầu.

Dặn dò thêm một ít chuyện cần thiết xong, Mục Kỳ liền để cho Trương bá trở về. Sau đó lại cố ý đi một chuyến qua phòng Bộ Hoài Viễn, thấy Bộ Hoài Viễn còn đang sửa sang lại những tư liệu mật báo từ Duyên Quốc, y lại ra sức khuyên bảo một phen. Cuối cùng sau khi thiếu chút nữa đã đem những quyển hồ sơ này ném đi, mọi chuyện mới đình chỉ, đôi bên trầm mặc một trận xong, Mục Kỳ liền rời đi.

Mih vẫn quyết định hoàn bộ này xong mới làm nốt Quý ba ba~ đang tức bạn Bộ Hoài Viễn, mình đang mún sớm thấy cảnh ổng đau lòng khi nghe tin Mục Kỳ mất tích đề =3=

5. Chương 5: Duyên Quốc

Hai ngày sau, Mộ Dung Nghiêu chết ở mặt lao, Dung Sở Hoa hạ chỉ công cáo với thiên hạ: Duyên Quốc thể tử Mộ Dung Nghiêu tâm hoài bất chính, ám sát Chiêu đế không thành, tùy ý trảm thủ. Nhưng vì thân phận đặc thù, lại nhớ đến giao ban của hai nước, đặc phái thừa tướng Mục Kỳ đưa trở về Duyên Quốc.

Sau khi thánh chỉ được đưa ra bên ngoài liền náo nhiệt ồn ào một phen, khắp nơi đều thảo luận bàn tán đề tài này, bất quá An Quốc Hầu phủ trái lại vô cùng bình tĩnh. Trong hai ngày qua, Mục Kỳ đã đem mọi chuyện ở An Quốc Hầu phủ cùng Thừa tướng phủ an bài thỏa đáng. Một bên còn cố ý nghiên cứu tư liệu về Duyên Quốc một phen, tuy y không quá để ý đến hành trình lần này, nhưng việc điều tra về Dung Sở Hoan cũng cần phải chuẩn bị một chút.

Kỳ thật y cùng Dung Sở Hoan quen biết bất quá chỉ mới một năm, Dung Sở Hoan là một người vô cùng thông minh, đối bất luận kẻ nào, bất luận sự tình đều rất miễn cưỡng. Vào ngày đầu tiên y tiếp cận Dung Sở Hoan, đôi bên đều đã biết mục đích của đối phương. Bọn họ lợi dụng lẫn nhau, từng li từng tí dò xét đối phương, nhưng cũng chân chính làm bằng hữu với nhau suốt một năm qua. Khi y bồi Dung Sở Hoan uống rượu, đã mơ hồ cảm nhận được một loại áp lực vô cùng mâu thuẫn không thể nói nên lời từ hắn. Mà Dung Sở Hoa cũng tựa hồ hiểu được tình cảm phức tạp trong lòng y, có thể nói hai người họ đều lý giải được một phần tâm tư của đối phương, cũng vì thế mới trở thành bằng hữu.

Nhưng cho dù là bằng hữu, lập trường của bọn họ vẫn bất đồng. Cả hai đều có thứ mình muốn bảo hộ muốn tranh đoạt, đến cuối cùng cũng chỉ có thể đao kiếm tương hưởng. Thời điểm Dung Sở Hoan chết đã từng nói: hắn thua cuộc, nhưng Dung Sở Hoan vĩnh viễn cũng không biết, y rốt cuộc có bao nhiêu ham mê

hắn. Có thể không chút cố kỵ liều mạng vì thứ mình muốn, còn y thì vẫn hăm sâu vào bóng ma hai mươi năm về trước, vô pháp cứu vớt.

Nghĩ đến chuyện hai mươi năm trước, ánh mắt của Mục Kỳ liền tối sầm lại. Nếu năm đó không phát sinh sự kiện kia, y cùng Bộ Hoài Viễn cũng sẽ không thay đổi thành như bây giờ. Hai mươi năm qua, y nhìn thấy Bộ Hoài Viễn từng bước một biến hóa, từ lúc ban đầu còn đối tượng lai trần ngập tin tưởng đến sau hết thấy đều là tuyệt vọng, cho đến hiện tại chỉ còn lại sự thờ ơ dừng đứng. Nghĩ đến Bộ Hoài Viễn ôn nhu cùng thiện lương trước kia cùng với biểu tình chỉ còn lại sự ôn nhu tượng trưng hiện tại, Bộ Hoài Viễn trong thời gian qua có bao nhiêu thống khổ, thì y càng so với hắn thống khổ hơn gấp vạn lần, lại vừa tự trách vừa hối hận cùng với một nỗi sợ hãi sâu không thấy đáy.

Y vẫn luôn phi thường sợ hãi, sợ bị vứt bỏ bị chán ghét, cho nên những năm gần đây y luôn liều mạng áp chế cảm tình chính mình. Thu hồi tính tình bốc đồng trước kia, chỉ cần Bộ Hoài Viễn khỏe mạnh y cái gì cũng không cần nữa. Nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, y đã sắp nhận nhận không nổi nữa rồi. Những tình cảm không thể bộc bạch đã đè ép y đến sắp thở không nổi. Y không biết còn có thể nhìn thấy Bộ Hoài Viễn được bao lâu, không muốn tới cuối cùng, chỉ còn lại sự tiếc nuối không thể vãn hồi, cho nên y cuối cùng đã tùy hứng cho bản thân một lần.

“Cộc cộc”, tiếng đập cửa vang lên, đánh gãy suy nghĩ của Mục Kỳ, chớp chớp mắt để che vẻ chua xót nơi đáy mắt, Mục Kỳ đứng lên, giơng giọng nói: “Vào đi!”

Người đẩy cửa vào là một tiểu thư đồng thường xuyên đi theo bên người Bộ Hoài Viễn, sau khi tiến vào liền nhìn đến Mục Kỳ đang đứng ở sau án thư, cung kính hành lễ, nói: “Tướng gia, Hải gia thỉnh ngài đi qua một chút ạ.”

Mục Kỳ gật gật đầu, thu thập một chút chính mình xong, liền xuất môn hướng đến thư phòng của Bộ Hoài Viễn.

Hai ngày qua y luôn vội vàng việc giao phó sự tình, Bộ Hoài Viễn tựa hồ cũng vội vàng đến nỗi không có thời gian rảnh để nghỉ ngơi. Việc chọn người an bài ảnh vệ theo hộ tống đã phí mất một phen tâm tư của Bộ Hoài Viễn, hơn nữa còn có một đồng tư liệu loạn thất bát tao cần phải sửa sang lại, nếu không phải y mỗi ngày đều nhìn chăm chăm Bộ Hoài Viễn. Chỉ sợ Bộ Hoài Viễn đã sớm mệt đến phát bệnh. Bất quá y cũng biết Bộ Hoài Viễn mấy ngày nay vội vã xử lý mọi chuyện như vậy, cũng chỉ vì muốn trước khi y rời đi có thể đem đồng tin mật báo kia chỉnh sửa lại hoàn chỉnh. Được đối phương quan tâm, trong lòng y luôn ỉn ỉn có chút cao hứng. Bất quá y cũng vì thế mà đã nhiều phen dặn dò Trương bá, nhất là sau khi y rời khỏi cũng không thể tùy ý Bộ Hoài Viễn ép buộc chính mình như vậy.

Không bao lâu sau, Mục Kỳ liền đi đến trước thư phòng của Bộ Hoài Viễn, tùy y gõ qua cánh cửa một chút ngụ ý y liền sẽ trực tiếp tiến vào. Trong phòng Bộ Hoài Viễn đang ngồi trước án thư, tay cầm bút đang viết vài thứ gì đó, trên bàn chồng chất không ít tư liệu. Nghe được thanh âm của Mục Kỳ, hắn liền ngẩng đầu lên thần nhiên nở nụ cười, theo sau lại ở trên giấy viết thêm vài nét, liền buông bút xuống, trực tiếp đặt câu hỏi với Mục Kỳ, “Khi nào thì xuất phát?”

“Ngày mai.” Mục Kỳ nhú nhú mày đáp lời. Y không thích Bộ Hoài Viễn tươi cười, bởi vì đó chỉ là cái nhếch mép giả trang mà thôi. Từ mười năm trước, Bộ Hoài Viễn đã không còn thiết tình cười qua lần nào nữa. Mỗi khi nhìn qua vẻ ôn nhu cùng tươi cười trên mặt hắn, nhưng ý cười dù thế nào cũng không phải

xuất phát từ đáy lòng, tựa hồ đây chỉ là một thói quen thường ngày của đối phương.

“Lại đây ngồi đi, ta có việc cần nói với ngươi.” Suy nghĩ bị lời nói của Bộ Hoài Viễn cắt ngang, Mục Kỳ trầm mặc đi đến trước hai bước, ngồi ở đối diện Bộ Hoài Viễn.

“Tư liệu của Duyên Quốc trong mấy năm nay ta đều đã xem kỹ. Tuy rằng gần hai năm qua, tư liệu càng ngày càng ít, nhưng ta đã chỉnh sửa lại một chút, mấy thứ này không thể viết thành văn thư cho người mang theo. Ta chỉ nói một lần, ngươi nhớ ở trong lòng là được.” Bộ Hoài Viễn chỉ chỉ đống tư liệu chồng chất trên bàn một chút, biểu tình thập phần nghiêm túc.

“Ân, được.” Mục Kỳ gật gật đầu, nhẹ giọng đáp, ánh mắt nhìn chăm chăm Bộ Hoài Viễn. Y vẫn cảm thấy, vẻ nghiêm túc của Bộ Hoài Viễn phi thường đẹp mắt, cho nên trước đây y mới thích ở một bên nhìn Bộ Hoài Viễn luyện võ. Từ sau khi Bộ Hoài Viễn gặp chuyện không may không thể tập võ, y đã thật lâu chưa nhìn thấy biểu tình này trên người Bộ Hoài Viễn rồi. Thẳng đến sau khi kế thừa ảnh sát vệ, vào những khi xử lý sự tình, Bộ Hoài Viễn mới có thể xuất hiện lại vẻ mặt như vậy, nghiêm túc mà lại chuyên chú.

“Phát gốc cái gì, nghe thấy ta nói không?” Tựa hồ nhận thấy được Mục Kỳ có chút xuất thần, thanh âm của Bộ Hoài Viễn hơi trầm xuống, nhần nhần mày, lấy tay gõ lên mặt bàn.

Mục Kỳ vội vàng lấy lại tinh thần, điều Bộ Hoài Viễn vừa mới nói là một ít tư liệu lịch sử của Duyên Quốc, những thứ này y trước đó đã xem qua, “Ân, ta trước đó đã đọc qua một ít rồi.”

“Những tư liệu này cũng không quá quan trọng, ngươi biết qua là được.” Bộ Hoài Viễn gật gật đầu, rút ra một quyển tông trong đống tư liệu chồng chất. Một bên tùy y lật xem một bên lại nói, “Đại hoàng tử Duyên Quốc mất sớm, Duyên Đế vẫn chưa tái lập thái tử, căn cứ vào những tin tức trước đó, phỏng đoán ông ta hẳn là hướng vào Tứ hoàng tử Mộ Dung Thanh kế vị. Còn vì chuyện này mà không tiếc đem Mộ Dung Nghiêu đưa tới Chiêu Quốc, bắt quá căn cứ vào mặt báo của ảnh vệ truyền đến, Nhị hoàng tử Mộ Dung Cẩm tựa hồ đã có ý muốn hành động.”

“Hành động?”

“Ân, thế lực bên nhà mẫu thân của Mộ Dung Cẩm vô cùng lớn mạnh, có thể nói là trừ bỏ mẫu gia Đại hoàng tử thì nguyên bản mẫu gia của hắn chính là gia tộc lớn mạnh nhất. Duyên Đế muốn bỏ qua hắn trực tiếp lập Mộ Dung Thanh làm thái tử còn có chút khó khăn, so sánh trên dưới, Mộ Dung Nghiêu dĩ nhiên dễ giải quyết hơn nhiều.”

Mục Kỳ gật gật đầu, y cũng đã nghiên cứu qua tư liệu của Mộ Dung Nghiêu, giữa các hoàng tử thì hẳn ta quả là có xuất thân thấp nhất.

Mẫu thân của Duyên Quốc Đại hoàng tử mất sớm vốn là đệ hậu của Duyên Quốc, còn có cậu ruột là Lăng Chiến, người được mọi người ca tụng là dụng binh như thần của Duyên Quốc. Hơn nữa nghe đồn Duyên Đế đối với Duyên Hậu tình cảm vô cùng thâm hậu, nếu nay Đại hoàng tử không phải mất sớm, thì hẳn hắn sẽ trở thành người thừa kế chính thống của Duyên Đế.

Về phần Nhị hoàng tử Mộ Dung Cẩm, kỳ mẫu là hậu nhân của danh môn tại Duyên Quốc. Không ít người trong tộc đang làm quan trên triều, muốn gỡ bỏ thế lực này tuyệt đối không nhỏ. Mà Tứ hoàng tử Mộ Dung Thanh được Duyên Đế hưởng vào cũng không kém cạnh, kỳ mẫu tuy rằng phân vị không cao, nhưng lại cùng dòng tộc với Duyên Hậu, quan hệ tựa hồ cũng rất thân cận. Nhất là vào tình huống sau khi Đại hoàng tử cùng Duyên Hậu đều đã qua đời, người trong tộc của Duyên Hậu tự nhiên lại càng ra sức ủng hộ Tứ hoàng tử. Bởi vậy Duyên Đế mới có thể càng thích Mộ Dung Thanh. So sánh thiệt hơn, kẻ sinh ra vốn bình thường, phía sau không có bất luận thế lực nào hộ ủng – Mộ Dung Nghiêu chính là người đáng thương nhất. Thậm chí vào lúc Duyên Quốc lựa chọn người làm chất tử hán chính là kẻ đầu tiên bị đẩy ra. Có thể thấy được, Duyên Đế đối với người con trai này vẫn không để ý quá nhiều. Kỳ thật nếu luận về năng lực, chưa chắc Mộ Dung Nghiêu đã thua kém những hoàng tử khác.

“Mộ Dung Cẩm mấy năm qua đã không ngừng có hành động liên tiếp, cùng với thế lực bên nhà mẹ đẻ, chèn ép Lăng gia cùng Mộ Dung Thanh. Duyên Đế hẳn là đã sớm đối với hắn ta bất mãn, bất quá vì chưa bắt được nhược điểm của hắn nên mới không thể dễ dàng động đến hắn ta.” Bộ Hoài Viễn tiếp tục nói, “Hơn nữa căn cứ vào biểu thị trong mật báo của ảnh vệ truyền về, Mộ Dung Thanh vẫn không tranh không đoạt, mà như là không hề có hứng thú đối với đế vị. Đây cũng có khả năng là nguyên do khiến Duyên Đế vẫn không hề động vào Mộ Dung Cẩm.”

Mục Kỳ nghe vậy nhú mày lên tiếng, “Ý của ngươi là Duyên Đế muốn dùng Mộ Dung Cẩm để bức Mộ Dung Thanh?”

“Không bài trừ này khả năng, Mộ Dung Cẩm càng làm chặt bao nhiêu, Mộ Dung Thanh liền không thể cứ thế không đếm xỉa gì. Bất quá cũng có khả năng là Duyên Đế chuyển hoá mục tiêu, đã nhìn trúng Thất hoàng tử Mộ Dung Tuyên hiện tại. Bởi vậy mới mặc kệ Mộ Dung Cẩm làm xằng bậy, trước xử lý những phiền toái không cần thiết.” Bộ Hoài Viễn ném tư liệu trong tay xuống, nhú mày nói: “Tư liệu về Thất hoàng tử này phi thường ít, những điều này cũng chỉ là do ta căn cứ vào một ít mật báo truyền về trong mấy năm qua mà phỏng đoán, cũng không quá chuẩn xác, ngươi lần này phải chú ý người này nhiều hơn một chút.”

“Hảo.” Mục Kỳ gật đầu, ghi tạc mọi chuyện vào lòng.

“Trừ bỏ người trong hoàng thất Duyên Quốc, có vài người người nhất định phải đặc biệt lưu tâm.” Bộ Hoài Viễn cầm lấy tờ giấy vừa mới được ghi chép hồi nãy đưa cho Mục Kỳ, ngưng thần giảng giải, “Tướng quân tiền nhiệm Lăng Chiến của Duyên Quốc, tuy rằng trước mắt đã thoái ẩn, nhưng thực lực cũng lực lượng ông ta nắm giữ đều không thể khinh thường, ông ta ắt hẳn là sẽ theo phe của Tứ hoàng tử Mộ Dung Thanh. Quốc sư của Duyên Quốc Diệp Thiên Thành, tại Duyên Quốc có địa vị rất cao, hơn nữa lực ảnh hưởng đối Duyên Đế rất mạnh. Căn cứ tin tức phỏng đoán, hẳn hẳn là ủng hộ Thất hoàng tử Mộ Dung Tuyên. Còn có Duyên Quốc Thủ phụ đại thần Cảnh Dương, ông ta là ngoại công của Mộ Dung Cẩm, thế lực ở Duyên Quốc cũng rất mạnh. Thế lực tam phương hiện đang giằng co với nhau, mà dưới mỗi người bọn họ đều có không ít môn đồ, người phải thật chú ý. Ta đều đã ghi chép lại mọi thứ vào tờ giấy này rồi, sau khi người xem qua liền tiêu hủy ngay, trăm ngàn lần không được mang theo đến Duyên Quốc.” Nói xong, Bộ Hoài Viễn chỉ chỉ một chút ý bảo Mục Kỳ tiếp nhận trang giấy.

Có lẽ là do nói một hơi quá nhiều thứ, lại còn phải phí tâm tư sửa sang lại đóng tư liệu, nên vừa dứt lời Bộ Hoài Viễn lại bắt đầu ho khan, hơn nữa càng ho thì càng lợi hại, sắc mặt cũng nhanh chóng trở nên tái nhợt.

Mục Kỳ cũng không quan tâm đến việc xem xét trang tư liệu kia, tùy tay nhét vào trong lòng, liền lướt qua án thư đỡ lấy thân thể Bộ Hoài Viễn đã có chút lay động. Tay đặt lên ngực của đối phương, chậm rãi truyền một chút nội lực nhu hòa để giúp Bộ Hoài Viễn thuận khí, lại vươn tay vào trong ngực Bộ Hoài Viễn lấy ra một bình thuốc nhỏ, đổ ra một viên thuốc uy Bộ Hoài Viễn ăn.

Một hồi lâu sau, Bộ Hoài Viễn mới chậm rãi chấm dứt cơn ho, dựa vào người Mục Kỳ nhẹ nhàng thở hổn hển. Mục Kỳ mang vẻ mặt lo lắng, tỉ mỉ nhìn hắn, ngữ khí thêm phần sốt ruột, “Thế nào? Có sao không? Còn có chỗ nào không thoải mái không?”

Bộ Hoài Viễn lắc lắc đầu, sắc mặt đã muốn khôi phục bình thường, thản nhiên mang theo một tia mỉm cười không có độ ấm, nhìn thoáng qua Mục Kỳ, lên tiếng: “Không có việc gì, không cần khẩn trương.”

Mục Kỳ vẫn đang vô cùng lo lắng, cẩn thận nhìn chăm chăm Bộ Hoài Viễn, sau khi xác nhận hơi thở của đối phương đã khôi phục bình thường mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, rũ mắt có vẻ như đang tự trách mình, “Ta sẽ tận lực chú ý. Sau khi ta rời khỏi, người không thể mệt nhọc như vậy nữa!”

Bộ Hoài Viễn mỉm cười, đẩy Mục Kỳ ra đứng thẳng người lại, “Ta tự có chừng mực, đừng lo lắng! Thế cục hiện tại của Duyên Quốc rất hỗn loạn, người lần này đi trước mắt phải thật để ý mọi chuyện. Đế Thượng hắc là sẽ thu xếp nhân thủ đi theo, mặt khác ta cũng sẽ âm thầm điều động nhân thủ từ phía ảnh vệ đi theo các người. Bất quá bọn họ không thể bại lộ bên ngoài, có chuyện gì cần âm thầm tra xét người có thể để bọn họ đi làm.”

Mục Kỳ nhẹ thanh ừ một tiếng, đánh gãy lời nói của Bộ Hoài Viễn, có chút do dự lên tiếng, “Ta biết, người...Chờ ta trở lại.”

Bộ Hoài Viễn sững sốt, theo sau liền cười khẽ một phen, ôn nhu đáp lời: “Hảo, sau khi người trở về chúng ta mới hảo hảo nói chuyện.”

Giờ khắc này hai người đều có tâm tư riêng trong lòng, về sau đến tới cùng phải đi con đường nào, bọn họ trước mắt cũng không rõ ràng lắm. Chỉ là vào hiện tại, hai người đều không che dấu thể hiện rõ tâm tình lo lắng cho đối phương, làm cho cả hai đều đồng loạt cảm nhận được một tia ấm áp trước khi sắp chia ly.

6. Chương 6: Đàm Thoại

Bộ Hoài Viễn có chút kinh ngạc nhìn Mục Kỳ, Mục Kỳ cũng bình tĩnh nhìn hắn, trước khi Bộ Hoài Viễn mở miệng hỏi, y lại nhắc thân lần nữa: “Ta sẽ phụ trách hộ tống Mộ Dung Nghiêu về Duyên quốc.”

Bộ Hoài Viễn nheo hai mắt lại, tay phải nắm chặt tay vịn thêm mấy phần, thanh âm cũng lạnh xuống vài độ, “Một cổ thi thể cũng bắt người đi hộ tống? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mục Kỳ hơi hơi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, dù sao cũng là chuyện của ảnh vệ, y cần phải nói cho Bộ

Hoài Viễn biết: “Hộ tống chính là cái cốt, chuyển đi này chủ yếu là để thu thập tình báo.”

“Thu thập tình báo là chuyện của ảnh vệ!” Bộ Hoài Viễn vỗ mạnh tay lên ghế, tức giận đứng dậy.

Thấy Bộ Hoài Viễn sinh khí, Mục Kỳ không khỏi quỳnh lên, không tự giác đi về phía trước vài bước, nhưng trong phút chốc phản ứng lại, y lập tức dừng chân ngẩng đầu nhìn sang. Thấy sắc mặt của Bộ Hoài Viễn tuy rằng không quá tái nhợt, lại tựa hồ cũng không đáng ngại, y mới chậm rãi thở ra một ngụm khí, đáp lời: “Bên ảnh vệ đã lâu ngày chưa hồi báo tin tức hữu dụng, chắc hẳn đã có phân đoạn nào đó xảy ra vấn đề, lần này đi cũng để thuận tiện xem xét một chút...”

“Cho dù như thế cũng không cần người đi!” Cảm xúc của Bộ Hoài Viễn đã có phần trở nên kịch liệt, sau khi trầm giọng đánh gãy lời Mục Kỳ, hắn liền hướng ánh mắt phức tạp nhìn về phía y. Những ảnh vệ được phái sang Duyên Quốc quả thật đã có một đoạn thời gian chưa truyền về mật báo quan trọng nào. Chuyện này hẳn cũng đã sớm phát giác, nhưng vì trước đó phải phối hợp cùng Tiêu Diệc Nhiên đối phó Mộ Dung Nghiêu và Dung Sở Hoan, nên hắn chưa thể điều động nhân thủ đến Duyên Quốc điều tra việc này. Vốn định đợi sau khi sửa sang lại tư liệu tình báo trước đó rồi an bài mọi chuyện, nhưng không ngờ Mục Kỳ đã hành động trước hắn một bước.

Thu hồi tầm mắt, Bộ Hoài Viễn vươn tay trái nhẹ nhàng ma sát mu bàn tay phải, vừa nói, “Người là thừa tướng của Đại Chiêu, không phải là người của ảnh vệ. Việc nội gián ở Duyên Quốc có vấn đề ta sẽ phái người đi thăm dò, chuyện đưa Mộ Dung Nghiêu hồi Duyên Quốc ta cũng sẽ phái ảnh vệ làm, người phải ở lại Thịnh Kinh.”

Mục Kỳ rũ mắt nhẹ nhàng lay động, ngữ khí có chút phóng túng nhưng vẫn không hề thoái nhượng, “Ta đã thỉnh được ý chỉ của thánh thượng.”

“Người có biết chuyển đi này có nhiều nguy hiểm thế nào không? Tình hình ở Duyên Quốc hiện tại không rõ, thân phận của người như vậy, lại đích thân hộ tống thì thể hoàng tử của bọn họ trở về...người có suy nghĩ tới hậu quả hay chưa?” Giọng điệu của Bộ Hoài Viễn bắt đầu có chút không xong, đôi chân mày đã hơi hơi nhíu lại nay càng thêm cau có.

“Ta biết!” Mục Kỳ ngẩng đầu nhìn Bộ Hoài Viễn, đột nhiên không hiểu sau lại câu lên khóe miệng, thanh âm cũng hơi đề cao, “Người không cần lo lắng, chuyển đi này, Duyên Quốc hẳn là sẽ không dám làm ra hành động gì ở mặt ngoài, còn những thủ đoạn mờ ám phía sau, cũng không đủ gây sợ hãi cho ta. Huống chi...lần này ta cũng vì muốn tra xét chuyện của Lạc Vương nên mới đích thân sang Duyên Quốc.”

Thời điểm nói đến Lạc Vương, Mục Kỳ ngừng lại một chút, y biết Bộ Hoài Viễn luôn luôn không thích Dung Sở Hoan. Trước đó, khi y vì nhiệm vụ tiếp cận Dung Sở Hoan, Bộ Hoài Viễn đã vài lần khuyên can y, nhưng dù sao y cùng Dung Sở Hoan vẫn có vài phần tình nghĩa, nay Dung Sở Hoan đã chết, y chung quy vẫn muốn làm chút gì đó cho đối phương.

Bộ Hoài Viễn có chút vô lực, định mở miệng khuyên can, nhưng khi há miệng lại chỉ có thể thở dốc, không tiếng động thở dài một hơi.

Kỳ thật hẳn biết Mục Kỳ nói rất đúng, Duyên Quốc không có khả năng sẽ gây khó xử cho Mục Kỳ. Dù sao y cũng là thừa tướng của Chiêu Quốc, hơn nữa Mộ Dung Nghiêu cũng sắp lìa đời, những nội gián của Duyên Quốc đưa sang Chiêu Quốc cơ hồ đã phế trừ toàn bộ, Duyên Quốc đã chuẩn bị nhiều năm như vậy cũng sẽ không thể vì điều này mà tùy tiện phát động chiến tranh. Mà lấy võ công của Mục Kỳ hiện tại, những tên thích khách bình thường quả thật không thể gây thương tổn cho y... Nhưng mà, hẳn vẫn không muốn thấy Mục Kỳ phải mạo hiểm như vậy.

Trong lòng Bộ Hoài Viễn lại đột nhiên toát ra một suy nghĩ chưa sót: nếu không phải hẳn vô dụng như vậy...

Mục Kỳ cũng thầm đoán được Bộ Hoài Viễn đang suy nghĩ những gì, y đi về phía trước vài bước, đứng ở trước người Bộ Hoài Viễn, mang theo ánh mắt quan tâm dặn dò, “Đế Thượng hẳn rất nhanh sẽ hạ chỉ, ta đi lần này chắc sẽ mất một khoảng thời gian không ngắn. Người đừng lo lắng, phải chú ý thân thể nhiều chút.” Nói xong, y liền dùng ánh mắt không đồng ý nhìn thoáng qua mấy quyển tư liệu trên án kỷ bên người Bộ Hoài Viễn.

Y cũng không có quá nhiều lo lắng cho chuyến đi đến Duyên Quốc lần này. Thứ thật sự khiến y bận tâm, vẫn là thân thể của Bộ Hoài Viễn, năm đó thần y Tiết Mặc từng nói chỉ có thể bảo trụ tính mệnh cho Bộ Hoài Viễn đến năm hai mươi lăm tuổi, còn về sau thì chỉ có thể tùy theo số phận. Nay Bộ Hoài Viễn đã muốn hai mươi chín, mặc dù Văn Mặc Chi người đương tiếp nhận danh hào thần y từng hướng y cam đoan qua, Bộ Hoài Viễn tạm thời không có việc gì, nhưng y thật sự vẫn không yên lòng.

Bất được ánh mắt lo lắng của Mục Kỳ, Bộ Hoài Viễn vun vén tâm tình gật gật đầu, sau khi ngẩng lên đã khôi phục về ôn hòa như cũ, “Ta không sao, người đừng cứ luôn suy nghĩ cho ta, chuyến đi này nhất định phải vạn phần cẩn thận, còn chuyện Dung Sở Hoan, tận lực là tốt rồi.”

Việc thừa tướng Đại Chiêu lạnh lùng thiết huyết bách tính dân chúng ai nấy đều biết, nhưng Bộ Hoài Viễn biết rõ những thứ này kỳ thật chỉ là nguy trang của Mục Kỳ. Người này cho dù đã trải qua nhiều năm như vậy, đối mặt với bao nhiêu khó khăn, lại vẫn giữ được tính tình thiện lương thành thật như năm đó.

“Ta biết rồi.” Mục Kỳ gật gật đầu.

“Khi nào thì đi?”

“Khoảng hai ngày nữa, Mộ Dung Nghiêu cũng không chống đỡ được qua vài ngày.”

“Ân. Ta sẽ an bài ảnh vệ cùng đi với người, cũng tiện cho mỗi khi có bất luận vấn đề gì đều đúng lúc hồi báo. Duyên Quốc không nên ở lâu, xử lý xong việc lập tức trở về.”

“Ta đã biết, người chớ quá lo lắng.”

Bộ Hoài Viễn có chút mỗi một gật gật đầu, trong lòng lại là một trận suy nghĩ cuộn cuộn: Từ ngày thành thân đến nay, hẳn luôn luôn lo lắng không yên, rốt cuộc nên làm như thế nào để đối mặt Mục Kỳ đây? Rõ

ràng mười năm trước đã hạ quyết định, gần nhất lại bị Mục Kỳ nhiều lần lặp đi lặp lại quấy rầy tâm tư, mà chính hắn cũng...chung quy là luyến tiếc không bỏ xuống được. Nghĩ vậy, Bộ Hoài Viễn đột nhiên lại cảm thấy, có lẽ lần tách ra này là một cơ hội tốt. Để hắn có thể thừa dịp này, hảo hảo hiểu rõ bản thân hắn rốt cuộc muốn xử lý mối quan hệ của bọn họ như thế nào.

Sau khi trao đổi chính sự xong, Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn ở trong phòng dùng cơm, rồi Mục Kỳ lại trở về ngọa thất của chính mình. Tuy rằng ở cùng viện tử, nhưng Mục Kỳ trụ ở tân phòng cùng căn phòng Bộ Hoài Viễn đang ở vẫn cách nhau một khoảng. Chuyện này cũng là do Bộ Hoài Viễn cố ý an bài trước đó, mà trừ bỏ đêm tân hôn, Bộ Hoài Viễn đã nhiều ngày đều ngủ ở căn phòng của mình trước đây. Còn Mục Kỳ vẫn luôn ngủ ở tân phòng, đây chính là nguyên nhân khiến cho hạ nhân của An Quốc Hầu phủ vẫn cho rằng hai người đang cãi nhau. Dù sao làm gì có đôi phu phu nào vừa mới tân hôn đã phân phòng mà ngủ chứ?

Tuy rằng ban ngày, hai người cơ hồ vẫn luôn hòa hảo, nhưng vì Bộ Hoài Viễn còn chưa nghĩ ra cách xử lý sự tình làm sao cho tốt, Mục Kỳ lại không muốn làm thái quá mọi chuyện. Bởi vậy đến buổi tối, hai người vẫn là ai ở phòng nấy, bất quá chỉ còn hai ngày nữa Mục Kỳ đã phải lên đường, chuyện tình cần phải chuẩn bị cũng có không ít.

Bộ Hoài Viễn vừa về phòng, liền âm thầm kêu ảnh vệ bên người đi ra, bắt đầu an bài chuyện chọn người đi đến Duyên Quốc. Sau lại gọi hạ nhân đến, dặn dò những thứ cần mang đi trên dọc đường. Phàm là thứ có thể nghĩ đến, Bộ Hoài Viễn đều tận lực vì Mục Kỳ mà sắp xếp. An bài xong những chuyện này, hắn lại tiếp tục sửa sang lại những thông tin mật báo của Duyên Quốc đã bỏ dỡ nửa chừng lúc nãy. Dự định là trước khi Mục Kỳ rời đi, hắn phải tìm ra được một ít tư liệu hữu dụng mới được.

Mà Mục Kỳ bên này cũng không hề nhàn rỗi, chuyện thứ nhất sau khi y trở lại phòng chính là sai người gọi Trương bá đến, tinh tế dặn dò việc an bài mọi chuyện trong phủ sau khi y rời đi.

Địa vị của Trương bá ở An Quốc Hầu khá đặc thù, tuy rằng là một hạ nhân, nhưng dù sao ông cũng là người đã đi theo phụ thân của Bộ Hoài Viễn – cũng chính là cấp dưới đắc lực của Bộ Thanh Hòa. Chỉ là sau đó ông đã bị thương không nhẹ, nên liền lui xuống phía sau trở thành tổng quan Hầu phủ, vì Bộ Thanh Hòa an bài mọi chuyện ở đây. Ông cũng là người đã nhìn Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ lớn lên, hai người bọn họ cũng đối với ông thập phần tôn kính.

Lúc này Mục Kỳ đang đứng ở trước bàn, nhìn thấy Trương bá tiến vào, đầu tiên là lễ độ chào hỏi một tiếng, sau đó mới nhẹ giọng lên tiếng, “Trương bá, qua hai ngày nữa ta sẽ rời đi Thịnh Kinh một đoạn thời gian, chuyện của Hầu phủ cùng Hoài Viễn ca ca liền làm phiền người chiếu cố nhiều một chút.”

Trương bá không hề biết nội dung câu chuyện Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn đàm thoại trước đó, nên đối với việc Mục Kỳ đột nhiên nói phải rời khỏi đã làm ông vô cùng khiếp sợ, “Mục thiếu gia muốn đi chỗ nào? Sao vừa thành thân lại có thể rời đi chứ?”

“Chính là ra khỏi kinh thành làm chút chuyện, rất nhanh sẽ trở lại.” Mục Kỳ trấn an giải thích, theo sau lại dặn dò, “Ta rời đi cũng khá nhiều ngày, được thuốc của Hoài Viễn ca ca chớ để đứt đoạn. Mỗi ngày phiền Trương bá nhớ phải nhắc nhở hắn không nên chỉ lo vội vàng làm việc, đúng hạn dùng cơm, nghỉ ngơi nhiều thêm chút.”

Mục Kỳ tuy rằng chỉ gả sang đây mới mấy ngày, nhưng bắt đầu từ mười mấy năm trước, y đã phụ trách việc theo dõi chăm nom Bộ Hoài Viễn. Thân thể của Bộ Hoài Viễn chỉ cần quá mệt mỏi, tâm tình bị kích động, hay là sinh chút bệnh vặt đều không thể được. Những thứ này chính là chuyện tình kiêu kỳ của hắn, mà Mục Kỳ bắt đầu từ rất lâu trước đó, đã luôn chú ý đến phương diện này. Lại nói tiếp, đây cũng là nguyên do khiến cho khắp mọi ngõ ngách đều lưu truyền tin đồn An Quốc Hậu cùng Mục tướng không hợp nhau, bởi vì Mục Kỳ luôn thượng tấu thánh thượng chuyện Bộ Hoài Viễn, nhưng mục đích kỳ thật là vì muốn Bộ Hoài Viễn ở nhà nghỉ ngơi mà thôi.

Trương bá đương nhiên hiểu rõ mọi ý tứ của Mục Kỳ, gật gật đầu, lại hỏi: “Mục thiếu gia lần này ra ngoài, khi nào thì trở về?”

“Khoảng chừng một hai tháng.” Nói xong, Mục Kỳ lại lấy ra một chiếc hộp nhỏ ở phía dưới bàn đặt lên trên, vừa chỉ vào hộp vừa nói: “Cũng có khả năng sẽ chậm trễ một ít thời gian, nếu trong lúc đó có chuyện gì, Trương bá cứ đến Tướng quân phủ tìm Diệc Nhiên hỗ trợ. Nếu là...Hoài Viễn ca ca có chuyện gì, liền tức khắc phái người đến thành Vân Hà truyền lời cho Thanh Nhiễm, mặt khác phải phái người tận lực thúc ngựa đến báo cho ta biết. Chiếc hộp này là do Mặc Chi lưu lại, bên trong có vài phương thuốc, đến lúc đó nếu có bất luận tình huống nguy cấp gì, đều có tham khảo sử dụng. Nếu không biết dùng như thế nào, thì cứ trực tiếp để Hoài Viễn ca ca làm chủ.”

Trương bá ngẩng đầu nhìn thoáng qua, đó là một chiếc hộp gỗ đàn hương phi thường tinh xảo. Bên ngoài được điêu khắc một vài hoa văn nhỏ bé khéo léo, nhìn qua giống như là một chiếc hộp dùng để lưu trữ những vật trọng yếu. Bản thân của chiếc hộp này cũng không nặng, bên trong phỏng chừng cũng chỉ thả vài mảnh giấy, thế lại càng nhẹ hơn. Trương bá tiếp nhận chiếc hộp được Mục Kỳ đưa qua, ước lượng một chút, theo sau gật gật đầu.

Dặn dò thêm một ít chuyện cần thiết xong, Mục Kỳ liền để cho Trương bá trở về. Sau đó lại cố ý đi một chuyến qua phòng Bộ Hoài Viễn, thấy Bộ Hoài Viễn còn đang sửa sang lại những tư liệu mật báo từ Duyên Quốc, y lại ra sức khuyên bảo một phen. Cuối cùng sau khi thiếu chút nữa đã đem những quyển hồ sơ này ném đi, mọi chuyện mới đình chỉ, đôi bên trầm mặc một trận xong, Mục Kỳ liền rời đi.

Mih vẫn quyết định hoàn bộ này xong mới làm nốt Quý ba ba~ đang tức bạn Bộ Hoài Viễn, mình đang mún sớm thấy cảnh ổng đau lòng khi nghe tin Mục Kỳ mất tích ðe =3=

7. Chương 7: Duyên Quốc

Hai ngày sau, Mộ Dung Nghiêu chết ở mật lao, Dung Sở Hoa hạ chỉ công cáo với thiên hạ: Duyên Quốc thể tử Mộ Dung Nghiêu tâm hoài bất chính, ám sát Chiêu đế không thành, tùy ý trảm thủ. Nhưng vì thân phận đặc thù, lại nhớ đến giao ban của hai nước, đặc phái thừa tướng Mục Kỳ đưa trở về Duyên Quốc.

Sau khi thánh chỉ được đưa ra bên ngoài liền náo nhiệt ồn ào một phen, khắp nơi đều thảo luận bàn tán đề tài này, bất quá An Quốc Hầu phủ trái lại vô cùng bình tĩnh. Trong hai ngày qua, Mục Kỳ đã đem mọi chuyện ở An Quốc Hầu phủ cùng Thừa tướng phủ an bài thỏa đáng. Một bên còn cố ý nghiên cứu tư liệu về Duyên Quốc một phen, tuy y không quá để ý đến hành trình lần này, nhưng việc điều tra về Dung Sở Hoan cũng cần phải chuẩn bị một chút.

Kỳ thật y cùng Dung Sở Hoan quen biết bất quá chỉ mới một năm, Dung Sở Hoan là một người vô cùng thông minh, đối bất luận kẻ nào, bất luận sự tình đều rất miễn cưỡng. Vào ngày đầu tiên y tiếp cận Dung Sở Hoan, đôi bên đều đã biết mục đích của đối phương. Bọn họ lợi dụng lẫn nhau, từng li từng tí dò xét đối phương, nhưng cũng chân chính làm bằng hữu với nhau suốt một năm qua. Khi y bởi Dung Sở Hoan uống rượu, đã mơ hồ cảm nhận được một loại áp lực vô cùng mâu thuẫn không thể nói nên lời từ hắn. Mà Dung Sở Hoan cũng tựa hồ hiểu được tình cảm phức tạp trong lòng y, có thể nói hai người họ đều lý giải được một phần tâm tư của đối phương, cũng vì thế mới trở thành bằng hữu.

Nhưng cho dù là bằng hữu, lập trường của bọn họ vẫn bất đồng. Cả hai đều có thứ mình muốn bảo hộ muốn tranh đoạt, đến cuối cùng cũng chỉ có thể đao kiếm tương hưởng. Thời điểm Dung Sở Hoan chết đã từng nói: hắn thua cuộc, nhưng Dung Sở Hoan vĩnh viễn cũng không biết, y rốt cuộc có bao nhiêu hăm mộ hắn. Có thể không chút cố kỵ liều mạng vì thứ mình muốn, còn y thì vẫn hăm sâu vào bóng ma hai mươi năm về trước, vô pháp cứu vớt.

Nghĩ đến chuyện hai mươi năm trước, ánh mắt của Mục Kỳ liền tối sầm lại. Nếu năm đó không phát sinh sự kiện kia, y cùng Bộ Hoài Viễn cũng sẽ không thay đổi thành như bây giờ. Hai mươi năm qua, y nhìn thấy Bộ Hoài Viễn từng bước một biến hóa, từ lúc ban đầu còn đối tượng lai trần ngập tin tưởng đến sau hết thấy đều là tuyệt vọng, cho đến hiện tại chỉ còn lại sự thờ ơ đứng đưng. Nghĩ đến Bộ Hoài Viễn ôn nhu cùng thiện lương trước kia cùng với biểu tình chỉ còn lại sự ôn nhu tượng trưng hiện tại, Bộ Hoài Viễn trong thời gian qua có bao nhiêu thống khổ, thì y càng so với hắn thống khổ hơn gấp vạn lần, lại vừa tự trách vừa hối hận cùng với một nỗi sợ hãi sâu không thấy đáy.

Y vẫn luôn phi thường sợ hãi, sợ bị vứt bỏ bị chán ghét, cho nên những năm gần đây y luôn liều mạng áp chế cảm tình chính mình. Thu hồi tính tình bốc đồng trước kia, chỉ cần Bộ Hoài Viễn khỏe mạnh y cái gì cũng không cần nữa. Nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, y đã sắp nhận nhận không nổi nữa rồi. Những tình cảm không thể bộc bạch đã đè ép y đến sắp thở không nổi. Y không biết còn có thể nhìn thấy Bộ Hoài Viễn được bao lâu, không muốn tới cuối cùng, chỉ còn lại sự tiếc nuối không thể vãn hồi, cho nên y cuối cùng đã tùy hứng cho bản thân một lần.

“Cộc cộc”, tiếng đập cửa vang lên, đánh gãy suy nghĩ của Mục Kỳ, chớp chớp mắt để che vẻ chưa sót nơi đáy mắt, Mục Kỳ đứng lên, giọng nói: “Vào đi!”

Người đẩy cửa vào là một tiểu thư đồng thường xuyên đi theo bên người Bộ Hoài Viễn, sau khi tiến vào liền nhìn đến Mục Kỳ đang đứng ở sau án thư, cung kính hành lễ, nói: “Tướng gia, Hải gia thỉnh ngài đi qua một chút ạ.”

Mục Kỳ gật gật đầu, thu thập một chút chính mình xong, liền xuất môn hướng đến thư phòng của Bộ Hoài Viễn.

Hai ngày qua y luôn vội vàng việc giao phó sự tình, Bộ Hoài Viễn tựa hồ cũng vội vàng đến nỗi không có thời gian rảnh để nghỉ ngơi. Việc chọn người an bài ảnh vệ theo hộ tống đã phí mất một phen tâm tư của Bộ Hoài Viễn, hơn nữa còn có một đồng tư liệu loạn thất bát tao cần phải sửa sang lại, nếu không phải y mỗi ngày đều nhìn chăm chăm Bộ Hoài Viễn. Chỉ sợ Bộ Hoài Viễn đã sớm mệt đến phát bệnh. Bất quá y cũng biết Bộ Hoài Viễn mấy ngày nay vội vã xử lý mọi chuyện như vậy, cũng chỉ vì muốn trước khi y rời đi có thể đem đồng tin mật báo kia chỉnh sửa lại hoàn chỉnh. Được đối phương quan tâm, trong lòng y luôn ỉn ỉn có chút cao hứng. Bất quá y cũng vì thế mà đã nhiều phen dặn dò Trương bá, nhất là sau khi y rời khỏi cũng không thể tùy ý Bộ Hoài Viễn ép buộc chính mình như vậy.

Không bao lâu sau, Mục Kỳ liền đi đến trước thư phòng của Bộ Hoài Viễn, tùy ý gõ qua cánh cửa một chút ngụ ý y liền sẽ trực tiếp tiến vào. Trong phòng Bộ Hoài Viễn đang ngồi trước án thư, tay cầm bút đang viết vài thứ gì đó, trên bàn chồng chất không ít tư liệu. Nghe được thanh âm của Mục Kỳ, hắn liền ngừng đầu lên thân nhiên nở nụ cười, theo sau lại ở trên giấy viết thêm vài nét, liền buông bút xuống, trực tiếp đặt câu hỏi với Mục Kỳ, “Khi nào thì xuất phát?”

“Ngày mai.” Mục Kỳ nhú nhú mày đáp lời. Y không thích Bộ Hoài Viễn tươi cười, bởi vì đó chỉ là cái nhếch mép giả trang mà thôi. Từ mười năm trước, Bộ Hoài Viễn đã không còn thiết tình cười qua lần nào nữa. Mỗi khi nhìn qua vẻ ôn nhu cùng tươi cười trên mặt hắn, nhưng ý cười dù thế nào cũng không phải xuất phát từ đáy lòng, tựa hồ đây chỉ là một thói quen thường ngày của đối phương.

“Lại đây ngồi đi, ta có việc cần nói với ngươi.” Suy nghĩ bị lời nói của Bộ Hoài Viễn cắt ngang, Mục Kỳ trầm mặc đi đến trước hai bước, ngồi ở đối diện Bộ Hoài Viễn.

“Tư liệu của Duyên Quốc trong mấy năm nay ta đều đã xem kỹ. Tuy rằng gần hai năm qua, tư liệu càng ngày càng ít, nhưng ta đã chỉnh sửa lại một chút, mấy thứ này không thể viết thành văn thư cho người mang theo. Ta chỉ nói một lần, ngươi nhớ ở trong lòng là được.” Bộ Hoài Viễn chỉ chỉ đóng tư liệu chồng chất trên bàn một chút, biểu tình thập phần nghiêm túc.

“Ân, được.” Mục Kỳ gật gật đầu, nhẹ giọng đáp, ánh mắt nhìn chằm chằm Bộ Hoài Viễn. Y vẫn cảm thấy, vẻ nghiêm túc của Bộ Hoài Viễn phi thường đẹp mắt, cho nên trước đây y mới thích ở một bên nhìn Bộ Hoài Viễn luyện võ. Từ sau khi Bộ Hoài Viễn gặp chuyện không may không thể tập võ, y đã thật lâu chưa nhìn thấy biểu tình này trên người Bộ Hoài Viễn rồi. Thẳng đến sau khi kế thừa ảnh sát vệ, vào những khi xử lý sự tình, Bộ Hoài Viễn mới có thể xuất hiện lại vẻ mặt như vậy, nghiêm túc mà lại chuyên chú.

“Phát gốc cái gì, nghe thấy ta nói không?” Tựa hồ nhận thấy được Mục Kỳ có chút xuất thần, thanh âm của Bộ Hoài Viễn hơi trầm xuống, nhần nhần mày, lấy tay gõ lên mặt bàn.

Mục Kỳ vội vàng lấy lại tinh thần, điều Bộ Hoài Viễn vừa mới nói là một ít tư liệu lịch sử của Duyên Quốc, những thứ này y trước đó đã xem qua, “Ân, ta trước đó đã đọc qua một ít rồi.”

“Những tư liệu này cũng không quá quan trọng, ngươi biết qua là được.” Bộ Hoài Viễn gật gật đầu, rút ra một quyển tông trong đóng tư liệu chồng chất. Một bên tùy ý lật xem một bên lại nói, “Đại hoàng tử Duyên Quốc mất sớm, Duyên đế vẫn chưa tái lập thái tử, căn cứ vào những tin tức trước đó, phỏng đoán ông ta hẳn là hướng vào Tứ hoàng tử Mộ Dung Thanh kế vị. Còn vì chuyện này mà không tiếc đem Mộ Dung Nghiêu đưa tới Chiêu Quốc, bắt quá căn cứ vào mật báo của ảnh vệ truyền đến, Nhị hoàng tử Mộ Dung Cẩm tựa hồ đã có ý muốn hành động.”

“Hành động?”

“Ân, thế lực bên nhà mẫu thân của Mộ Dung Cẩm vô cùng lớn mạnh, có thể nói là trừ bỏ mẫu gia Đại hoàng tử thì nguyên bản mẫu gia của hắn chính là gia tộc lớn mạnh nhất. Duyên Đế muốn bỏ qua hắn trực tiếp lập Mộ Dung Thanh làm thái tử còn có chút khó khăn, so sánh trên dưới, Mộ Dung Nghiêu dĩ nhiên dễ giải quyết hơn nhiều.”

Mục Kỳ gật gật đầu, y cũng đã nghiên cứu qua tư liệu của Mộ Dung Nghiêu, giữa các hoàng tử thì hẳn ta quả là có xuất thân thấp nhất.

Mẫu thân của Duyên Quốc Đại hoàng tử mất sớm vốn là đệ hậu của Duyên Quốc, còn có cậu ruột là Lăng Chiến, người được mọi người ca tụng là dụng binh như thần của Duyên Quốc. Hơn nữa nghe đồn Duyên Đế đối với Duyên Hậu tình cảm vô cùng thâm hậu, nếu nay Đại hoàng tử không phải mất sớm, thì hẳn hẳn sẽ trở thành người thừa kế chính thống của Duyên Đế.

Về phần Nhị hoàng tử Mộ Dung Cẩm, kỳ mẫu là hậu nhân của danh môn tại Duyên Quốc. Không ít người trong tộc đang làm quan trên triều, muốn gỡ bỏ thế lực này tuyệt đối không nhỏ. Mà Tứ hoàng tử Mộ Dung Thanh được Duyên Đế hưởng vào cũng không kém cạnh, kỳ mẫu tuy rằng phân vị không cao, nhưng lại cùng dòng tộc với Duyên Hậu, quan hệ tựa hồ cũng rất thân cận. Nhất là vào tình huống sau khi Đại hoàng tử cùng Duyên Hậu đều đã qua đời, người trong tộc của Duyên Hậu tự nhiên lại càng ra sức ủng hộ Tứ hoàng tử. Bởi vậy Duyên Đế mới có thể càng thích Mộ Dung Thanh. So sánh thiệt hơn, kẻ sinh ra vốn bình thường, phía sau không có bất luận thế lực nào hộ ủng – Mộ Dung Nghiêu chính là người đáng thương nhất. Thậm chí vào lúc Duyên Quốc lựa chọn người làm chất tử hẳn chính là kẻ đầu tiên bị đẩy ra. Có thể thấy được, Duyên Đế đối với người con trai này vẫn không để ý quá nhiều. Kỳ thật nếu luận về năng lực, chưa chắc Mộ Dung Nghiêu đã thua kém những hoàng tử khác.

“Mộ Dung Cẩm mấy năm qua đã không ngừng có hành động liên tiếp, cùng với thế lực bên nhà mẹ đẻ, chèn ép Lăng gia cùng Mộ Dung Thanh. Duyên Đế hẳn là đã sớm đối với hẳn ta bất mãn, bất quá vì chưa bắt được nhược điểm của hẳn nên mới không thể dễ dàng động đến hẳn ta.” Bộ Hoài Viễn tiếp tục nói, “Hơn nữa căn cứ vào biểu thị trong mật báo của ảnh vệ truyền về, Mộ Dung Thanh vẫn không tranh không đoạt, mà như là không hề có hứng thú đối với đế vị. Đây cũng có khả năng là nguyên do khiến Duyên Đế vẫn không hề động vào Mộ Dung Cẩm.”

Mục Kỳ nghe vậy nhú mày lên tiếng, “Ý của ngươi là Duyên Đế muốn dùng Mộ Dung Cẩm để bức Mộ Dung Thanh?”

“Không bài trừ này khả năng, Mộ Dung Cẩm càng làm chặt bao nhiêu, Mộ Dung Thanh liền không thể cứ thế không đếm xỉa gì. Bất quá cũng có khả năng là Duyên Đế chuyển hoá mục tiêu, đã nhìn trúng Thất hoàng tử Mộ Dung Tuyên hiện tại. Bởi vậy mới mặc kệ Mộ Dung Cẩm làm xằng bậy, trước xử lý những phiền toái không cần thiết.” Bộ Hoài Viễn ném tư liệu trong tay xuống, nhú mày nói: “Tư liệu về Thất hoàng tử này phi thường ít, những điều này cũng chỉ là do ta căn cứ vào một ít mật báo truyền về trong mấy năm qua mà phỏng đoán, cũng không quá chuẩn xác, người lần này phải chú ý người này nhiều hơn một chút.”

“Hảo.” Mục Kỳ gật đầu, ghi tạc mọi chuyện vào lòng.

“Trừ bỏ người trong hoàng thất Duyên Quốc, có vài người người nhất định phải đặc biệt lưu tâm.” Bộ Hoài Viễn cầm lấy tờ giấy vừa mới được ghi chép hồi nãy đưa cho Mục Kỳ, ngưng thần giảng giải, “Tướng quân tiền nhiệm Lăng Chiến của Duyên Quốc, tuy rằng trước mắt đã thoái ẩn, nhưng thực lực cũng lực lượng ông ta nắm giữ đều không thể khinh thường, ông ta ắt hẳn là sẽ theo phe của Tứ hoàng tử Mộ Dung Thanh. Quốc sư của Duyên Quốc Diệp Thiên Thành, tại Duyên Quốc có địa vị rất cao, hơn nữa lực ảnh hưởng đối Duyên Đế rất mạnh. Căn cứ tin tức phỏng đoán, hẳn hẳn là ủng hộ Thất hoàng tử Mộ Dung Tuyên. Còn có Duyên Quốc Thủ phụ đại thần Cảnh Dương, ông ta là ngoại công của Mộ Dung Cẩm, thế lực ở Duyên Quốc cũng rất mạnh. Thế lực tam phương hiện đang giằng co với nhau, mà dưới mỗi người bọn họ đều có

không ít môn đồ, người phải thật chú ý. Ta đều đã ghi chép lại mọi thứ vào tờ giấy này rồi, sau khi người xem qua liền tiêu hủy ngay, trăm ngàn lần không được mang theo đến Duyên Quốc.” Nói xong, Bộ Hoài Viễn chỉ chỉ một chút ý bảo Mục Kỳ tiếp nhận trang giấy.

Có lẽ là do nói một hơi quá nhiều thứ, lại còn phải phí tâm tư sửa sang lại đóng tư liệu, nên vừa dứt lời Bộ Hoài Viễn lại bắt đầu ho khan, hơn nữa càng ho thì càng lợi hại, sắc mặt cũng nhanh chóng trở nên tái nhợt.

Mục Kỳ cũng không quan tâm đến việc xem xét trang tư liệu kia, tùy tay nhét vào trong lòng, liền lướt qua án thư đỡ lấy thân thể Bộ Hoài Viễn đã có chút lay động. Tay đặt lên ngực của đối phương, chậm rãi truyền một chút nội lực nhu hòa để giúp Bộ Hoài Viễn thuận khí, lại vươn tay vào trong ngực Bộ Hoài Viễn lấy ra một bình thuốc nhỏ, đổ ra một viên thuốc uy Bộ Hoài Viễn ăn.

Một hồi lâu sau, Bộ Hoài Viễn mới chậm rãi chấm dứt cơn ho, dựa vào người Mục Kỳ nhẹ nhàng thở hổn hển. Mục Kỳ mang vẻ mặt lo lắng, tỉ mỉ nhìn hắn, ngữ khí thêm phần sốt ruột, “Thế nào? Có sao không? Còn có chỗ nào không thoải mái không?”

Bộ Hoài Viễn lắc lắc đầu, sắc mặt đã muốn khôi phục bình thường, thản nhiên mang theo một tia mỉm cười không có độ ấm, nhìn thoáng qua Mục Kỳ, lên tiếng: “Không có việc gì, không cần khẩn trương.”

Mục Kỳ vẫn đang vô cùng lo lắng, cẩn thận nhìn chăm chăm Bộ Hoài Viễn, sau khi xác nhận hơi thở của đối phương đã khôi phục bình thường mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, rũ mắt có vẻ như đang tự trách mình, “Ta sẽ tận lực chú ý. Sau khi ta rời khỏi, người không thể mệt nhọc như vậy nữa!”

Bộ Hoài Viễn mỉm cười, đẩy Mục Kỳ ra đứng thẳng người lại, “Ta tự có chừng mực, đừng lo lắng! Thế cục hiện tại của Duyên Quốc rất hỗn loạn, người lần này đi trước mắt phải thật để ý mọi chuyện. Đế Thượng hắc là sẽ thu xếp nhân thủ đi theo, mặt khác ta cũng sẽ âm thầm điều động nhân thủ từ phía ảnh vệ đi theo các người. Bất quá bọn họ không thể bại lộ bên ngoài, có chuyện gì cần âm thầm tra xét người có thể để bọn họ đi làm.”

Mục Kỳ nhẹ thanh ừ một tiếng, đánh gãy lời nói của Bộ Hoài Viễn, có chút do dự lên tiếng, “Ta biết, người...Chờ ta trở lại.”

Bộ Hoài Viễn sững sốt, theo sau liền cười khẽ một phen, ôn nhu đáp lời: “Hảo, sau khi người trở về chúng ta mới hảo hảo nói chuyện.”

Giờ khắc này hai người đều có tâm tư riêng trong lòng, về sau đến tột cùng phải đi con đường nào, bọn họ trước mặt cũng không rõ ràng lắm. Chỉ là vào hiện tại, hai người đều không che dấu thể hiện rõ tâm tình lo lắng cho đối phương, làm cho cả hai đều đồng loạt cảm nhận được một tia ấm áp trước khi sắp chia ly.

8. Chương 8: Đất Khách

Sáng sớm, dương quang trong trẻo len lỏi qua những khe hở của tán lá, in hằn những chiếc bóng nhỏ bé lên mặt đất, theo từng cơn gió nhẹ thoảng mà lay động, khoảng nền đất còn lại thì phản xạ ánh sáng rực rỡ khiến cho toàn bộ viện tử được tô điểm thêm vài phần xán lạn.

Mục Kỳ đứng một mình ở giữa sân, một thân trang phục nhẹ nhàng, tóc được buộc cao, cả người đắm chìm trong ánh nắng ban mai, chói lọi đến mức có chút làm cho người ta không mở mắt ra nổi. Y lẳng lặng đứng ở nơi đó, đối diện là gian phòng của Bộ Hoài Viễn. Giờ phút này, cửa phòng đang đóng chặt, hiển nhiên chủ nhân của nó còn chưa rời giường. Hôm qua hai người họ vẫn như cũ phân phòng mà ngủ, y biết Bộ Hoài Viễn ngủ rất muộn, bởi vậy mới không để cho hạ nhân quấy rầy hấn.

Vài chú chim xà xuống mặt đất, vui vẻ nhảy nhót vừa hót líu ríu không ngừng, đối với Mục Kỳ đang đứng ngây người trước mặt làm như không hề trong thấy. Đột nhiên một trận gió thổi qua, một đạo bóng đen lặng yên không một tiếng động quỳ gối phía sau Mục Kỳ, thanh âm trầm thấp vang lên, kinh động mấy chú chim trên mặt đất, làm cho chúng cuốn quýt bay đi: “Tướng gia, hết thấy đều đã chuẩn bị thỏa đáng, đã có thể xuất phát.”

Người nọ là trưởng ảnh vệ mà Bộ Hoài Viễn đã an bài đi theo Mục Kỳ đến Duyên Quốc. Trong suốt chuyến đi này, ảnh vệ chỉ có thể âm thầm đi theo, không thể để bại lộ thân phận, và lại chỉ được nghe theo mệnh lệnh của Mục Kỳ. Hiện tại hết thấy đã được chuẩn bị tốt, đội ngũ hộ tống cũng đã lặng lẽ đứng chờ ở trước cửa An Quốc Hầu phủ, cho nên người này mới đến thỉnh ý chỉ của Mục Kỳ.

Mục Kỳ gật đầu đáp một tiếng, cuối cùng nhìn thoáng qua cửa phòng, xoay người rời đi. Bóng đen đứng dậy theo sát phía sau Mục Kỳ, mới đi có vài bước chỉ trong nháy mắt đã không thấy thân ảnh. Mục Kỳ vẫn bình tĩnh bước đi như cũ, không chút tạm dừng đi thẳng tới cửa, cùng đội ngũ hộ tống hội hợp. Sau khi dặn dò hạ nhân thêm vài câu, y liền lên ngựa cùng đội ngũ hộ tống rời đi.

Lúc này, cửa phòng trong viện tử mà Mục Kỳ vừa nhìn ngấm hồi nãy đột nhiên bị mở ra. Bộ Hoài Viễn ăn mặc chỉnh tề, dựa người vào khung cửa, xuất thần nhìn theo phương hướng Mục Kỳ ly khai, thẳng đến khi đội ngũ hộ tống đã đi được một quãng khá xa, rốt cuộc không còn nghe được động tĩnh gì nữa, hấn mới khép mắt, một lần nữa đóng cửa lại.

Một đường vô sự, đội ngũ hộ tống ra roi thúc ngựa rất nhanh đã đến được biên cảnh Duyên Quốc. Vừa vào Duyên Quốc, Mục Kỳ liền phái người đi trước, từng bước đến đô thành Lâm Diệp của Duyên Quốc truyền lời. Còn đội ngũ hộ tống ở phía sau vẫn chậm chậm di chuyển, cứ như thế không đến một nửa lộ trình, liền đã cùng đội ngũ nghênh đón của Duyên Quốc hội hợp.

Người được Duyên Quốc phái ra nghênh đón là Thất hoàng tử Mộ Dung Tuyên. Sau khi Mục Kỳ biết được tin, liền nghĩ tới những tin tình báo mà Bộ Hoài Viễn cố ý nói cho ý biết trước đó. Thất hoàng tử này thực chất mới là người thừa kế đang được Duyên Đế chuyển hoá mục tiêu nhìn trúng. Bởi vậy, ngay vào lúc Mục Kỳ chạm mặt đối phương, đã dụng tâm quan sát một phen.

Mộ Dung Tuyên trưởng thành vô cùng tuấn lãng, mặt mày tướng mạo cùng Mộ Dung Nghiêu cũng có chút tương tự. Bất quá, diện mạo của Mộ Dung Nghiêu càng thiên về phần ôn nhu, bởi vậy lúc ở Chiêu Quốc mới có thể bị người hoài nghi là nam sủng của Dung Sở Hoan. Mà thân thể của Mộ Dung Tuyên lại cường tráng hơn một ít, động tác giờ tay nhắc chân đều tràn đầy khí phái, cách biệt xa so với người thường. Nghe đồn Duyên Đế thích mỹ nhân, trong hậu cung đều là những nữ nhân tuyệt sắc, khó trách nhóm hoàng tử này một người so với một người càng tuấn mỹ.

Vào ngày đầu tiên gặp mặt, Mộ Dung Tuyên đã cầu tình muốn nhìn tận mắt thi thể của Mộ Dung Nghiêu, ngoài miệng nói là thương tiếc, nhưng Mục Kỳ cũng hiểu rõ đối phương là muốn khám nghiệm tử thi. Dù sao cũng là hoàng tử của một quốc gia, chết ở nơi đất khách quê người, thi thể đường nhiên cần phải kiểm nghiệm một phen. Tuy nói Mộ Dung Nghiêu đã chết lâu ngày, nhưng cũng may suốt dọc đường đều có chuẩn bị đủ hàn băng để bảo quản thi thể, hơn nữa một đường luôn thúc mã chạy đi, bởi vậy thi thể của Mộ Dung Nghiêu trái lại vẫn được bảo tồn khá nguyên vẹn.

Mang theo Mộ Dung Tuyên đến trước gian phòng chứa thi thể, Mục Kỳ nhắc tay đẩy cửa ra, dẫn Mộ Dung Tuyên cất bước tiến vào. Phòng không lớn, chỉ có một chiếc giường cùng một cái bàn và vài chiếc ghế, hai người Mục Kỳ cùng Mộ Dung Tuyên vừa tiến vào, phòng liền có vẻ trở nên chật chội hơn.

Mộ Dung Tuyên nhìn chung quanh bốn phía một chút, trong phòng hoàn toàn không có một cây nến, chỉ duy nhất người đang nằm trên giường đúng là thi thể của Mộ Dung Nghiêu. Chung quanh giường đều có rất nhiều bồn lớn, bên trong chứa đầy những khối băng, để giữ gìn thi thể không bị thối rữa. Bất quá, vì có nhiều băng nên cũng làm cho độ ẩm trong lòng đột nhiên trở nên lạnh lẽo, khiến cho người vừa tiến vào phòng có thể cảm nhận được hàn ý thấu xương truyền ra từ phía trong. Giờ phút này, Mộ Dung Tuyên cũng nhận không được hơi hơi rung mình một cái.

Sau khi nhìn một vòng, ánh mắt Mộ Dung Tuyên tập trung lên thi thể đang nằm ở trên giường. Đối Mục Kỳ ra hiệu một chút, liền đi tới trước thi thể thăm dò nhìn, một bên rút ra chiếc khăn đặt vào lòng bàn tay, sờ soạng vài cái trên mặt Mộ Dung Nghiêu. Theo sau, hắn lại cau mày gật đầu, ném chiếc khăn dơ bẩn trong tay xuống, “Quả thật là Tam ca, Mục thừa tướng một đường vất vả.”

Mục Kỳ vẫn âm thầm quan sát Mộ Dung Tuyên, vào một khắc sau khi nghiệm xong thi thể, biểu tình bình thản trên mặt Mộ Dung Tuyên đã có thêm vài phần khổ sở. Nhưng chỉ là một chút như vậy mà thôi, vì rất nhanh đã bị hắn che dấu hết thảy, nếu không phải Mục Kỳ luôn quan sát kỹ lưỡng thì rất khó có thể thấy được. Xem ra, quan hệ của các hoàng tử Duyên Quốc quả thật đều rất hồ hững, về khổ sở trong chớp mắt kia đại khái cũng chỉ là một loại phản ứng theo bản năng huyết thống.

“Thất hoàng tử nói quá lời. Tuy rằng Tam hoàng tử lần này suýt nữa gây thành đại họa, nhưng Đế Thượng niệm tình giao ban giữa hai nước cùng thân phận của Tam hoàng tử, cuối cùng vẫn là mệnh Mục Kỳ đem thi thể Tam hoàng tử hộ tống về nước, để cho Tam hoàng tử lá rụng về cội.” Mục Kỳ sắc mặt không thay đổi, lạnh nhạt lên tiếng.

Lời này kỳ thật là một sự giải thích phi thường không nể tình, cũng là đang trá hình chỉ trích Duyên Quốc cùng Mộ Dung Nghiêu. Nhưng sau khi nghe hết câu, biểu tình trên mặt Mộ Dung Tuyên không có biến hóa gì lớn, vẫn như củ hủ lễ hồ hững cười nhạt, “Tam ca tuy rằng là tự làm bậy, nhưng dù sao cũng là hoàng tử Duyên Quốc, là nhi tử của phụ vương. Chiêu Đế bệ hạ có thể nhớ tới tình hữu nghị giữa hai nước mà đưa thi thể trở về, Duyên Tuyên thật sự rất cảm kích, ngày khác nhất định sẽ phái người hồi đáp đại lễ.”

Ngữ điệu, lời nói của Mộ Dung Tuyên lần này có vẻ rất thành khẩn rộng lượng, đối với sự cố ý khiêu khích của Mục Kỳ cũng không có bất kỳ tức giận gì. Ngược lại còn đem những chuyện Mộ Dung Nghiêu đã làm đảo thành hành vi tự phát của đối phương, chối bỏ toàn bộ trách nhiệm từ Duyên Quốc. Mục Kỳ nhủ mảy, xem ra việc Bộ Hoài Viễn hoài nghi Duyên Đế nhìn trúng hắn cũng không phải không có lý.

Dẫn Mộ Dung Tuyên ra khỏi phòng, đem cửa khóa chặt, Mục Kỳ ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Mộ Dung Tuyên, trả lời, “Đại lễ thật không cần, Đế Thượng của nước ta chỉ nguyện hai nước sẽ hòa thuận lâu dài.”

Mộ Dung Tuyên đi theo Mục Kỳ rời đi, nghe vậy chỉ nhợt nhạt cười, giống như hơi gật gật đầu, cũng không tiếp tục bàn luận đề tài này nữa. Ngữ khí vừa chuyển, ánh nhìn Mục Kỳ của hắn thập phần thân thiết, nghiêm túc nói: “Dung Tuyên vẫn nghe nói Mục tướng của Chiêu Quốc văn tài võ lược tao nhã vô song, hôm nay vừa thấy quả thực không phụ đồn đãi. Mong rằng Mục tướng lần này sẽ ở lại Duyên Quốc mấy ngày, để cho Dung Tuyên có thể học tập được nhiều thứ từ thừa tướng.”

Mục Kỳ nhìn lại Mộ Dung Tuyên một cái, lạnh nhạt đáp: “Thất hoàng tử quá khen, bất quá Mục Kỳ chưa bao giờ đi tới Lâm Diệp, lần này cũng muốn nhìn thấy một chút dân phong tại Duyên Quốc, nếu như thế, liền làm phiền ngài.”

Một đường lại khách sáo thêm vài câu, sau khi tiễn biệt Mộ Dung Tuyên, Mục Kỳ mới trở lại trong phòng, ngồi ở trước án thư tự hỏi: Chuyển đi này của bọn họ vốn là để thu nhập tình báo, hiển nhiên phải ở lâu thêm mấy ngày. Nhưng nếu Mộ Dung Tuyên đã chủ động mở miệng lưu giữ, tất nhiên toàn bộ hành trình phải cùng đi theo, như thế sẽ rất bất tiện cho y làm việc. Nếu tùy tiện cự tuyệt, thì y sẽ chẳng có lý do ở lại Duyên Quốc, xem ra Mộ Dung Tuyên đã dự đoán được hành động của bọn họ nên mới làm như vậy.

Kể từ giờ cũng chỉ có thể phân chia làm hai đường, y sẽ đi theo Mộ Dung Tuyên, gần nhất có thể trông thấy cái vị hoàng tử khác, thăm dò hư hư thật thật. Thứ hai cũng có thể bám trụ Mộ Dung Tuyên, để cho ảnh vệ âm thầm hành động, xem xét một chút cơ sở ngầm của họ tại Duyên Quốc cùng thăm dò tình báo. Bất quá sau khi tham nhập vào biên cảnh của Duyên Quốc, toàn bộ ảnh vệ đều đã ẩn núp, cùng đội ngũ hộ tống cách nhau khá xa. Việc liên lạc đều dựa vào một ẩn vệ cải trang đi theo đội ngũ hộ tống truyền lời, nếu Duyên Quốc đã có chút nghi ngờ, như vậy từ nay về sau việc liên lạc càng phải cẩn thận hơn.

Phái người gọi tên ảnh vệ kia truyền đến, Mục Kỳ có chút mệt mỏi nhắm mắt lại nhu nhu mi tâm, trong đầu đột nhiên toát ra hình ảnh Bộ Hoài Viễn ngồi ở trước án thư, khóe miệng không tự giác hơi hơi gợi lên: hiện giờ, hắn đang làm gì nhỉ?

Lúc này, Bộ Hoài Viễn đang đứng trong thư phòng mà Mục Kỳ vẫn thường xử lý sự vụ vào ngày thường. Thư phòng này tuy rằng là do Bộ Hoài Viễn chuẩn bị, nhưng trừ bỏ cái bàn cùng giá sách, mọi thứ về sau đều do Mục Kỳ tự tay bố trí. Trước kia khi Mục Kỳ còn ở tại Hầu phủ, Bộ Hoài Viễn chưa từng tiến vào căn phòng này. Cho dù là lúc hai người thương lượng sự tình cũng đều là Mục Kỳ đi đến thư phòng của bên kia để tìm hắn, nay Mục Kỳ mới rời đi mấy ngày, hắn liền bất tri bất giác đi tới căn phòng này.

Vuốt ve bộ sách trên án thư mà Mục Kỳ vẫn thường xem, Bộ Hoài Viễn nhẹ nhàng nở nụ cười. Nhìn chung

quanh thư phòng một chút, ngoại trừ khắp phòng đều là tư liệu cùng thư sách thì không còn bất kì thứ bày trí dư thừa nào khác. Án thư cùng gia cụ cũng đều là những thứ hần chuẩn bị từ lúc đầu, ngoài ra thì chỉ có thêm một chiếc ghế nằm bị đặt ở một bên. Bộ Hoài Viễn đến gần nhìn nhìn, chiếc ghế này cùng với chiếc ghế nằm trong thư phòng của hần quả thật là giống nhau như đúc, nghĩ đến là Mục Kỳ vì hần mà chuẩn bị, chỉ là còn chưa có cơ hội để sử dụng đến.

Lại gắng đầu nhìn đến vách tường trong phòng, bốn phía đều rất sạch sẽ không có bất luận thi họa nào, duy nhất chỉ có bức tường đối diện án thư trước mặt là được treo lên một thanh trường kiếm, Bộ Hoài Viễn lắc đầu cười khẽ.

Đến gần vài bước, lại cảm thấy thanh trường kiếm kia có chút nhìn quen mắt, một đoạn ký ức bị chôn sâu trong tâm trí bỗng nhiên nảy ra, Bộ Hoài Viễn lập tức nghiêm mặt, tiến lên vài bước dồn sức lấy thanh trường kiếm trên tường. Tay phải lôi kiếm ra khỏi vỏ đánh giá, quả nhiên là thanh trường kiếm mà năm đó hần vẫn dùng để luyện võ. Ngần quang cùng xúc cảm quen thuộc, làm cho suy nghĩ Bộ Hoài Viễn không khỏi có chút phiêu xa. Hần nhớ rõ vào mười năm trước, hần đã ném thanh trường kiếm này vào bờ hồ ở hậu viện Hầu phủ...Nguyên lai đã được Mục Kỳ nhặt trở về sao?

Trong nháy mắt, hần đã giật mình khôi phục tâm trí. Bộ Hoài Viễn sờ sờ trường kiếm trong tay, hoa văn trang trí trên vỏ kiếm vừa đơn giản lại mộc mạc, thậm chí ngay cả một viên bảo thạch làm đẹp cũng không có. Lướt nhanh qua lưỡi kiếm vừa sạch sẽ lại bén nhọn, Bộ Hoài Viễn nhẹ tay sờ soạng một vết nứt nhỏ trên đó, xem ra chủ nhân của thanh kiếm lúc bình thường luôn phi thường chú trọng chỉnh sửa thu nhập nó. Còn nhớ rõ thanh kiếm này là do mẫu thân đưa cho hần khi mới học võ, bởi vì chỉ là dùng để học tập, nghĩ về sau khi đã học thành tất nhiên sẽ đổi sang một thanh bảo kiếm. Cũng bởi vì vậy mà họ chỉ dùng một thanh trường kiếm bình thường, chính là ai cũng không dự đoán được, chuôi kiếm này lại trở thành thanh kiếm cuối cùng mà hần dùng trong đời.

Bộ Hoài Viễn thở dài một hơi, lại mềm nhẹ đem trường kiếm trở vào vỏ. Tuy Mục Kỳ cũng là đi theo mẫu thân của hần học võ, nhưng thứ mà y học cũng không phải kiếm thuật, bình thường cũng rất ít sử dụng kiếm. Bởi vậy việc đem chuôi kiếm không thuộc học thuật của mình này trở về, dụng ý rất cuộc vì sao, trong lòng hần cũng là hiểu được, chính là...kết quả vẫn chính là uống phí công sức, hy vọng xa vời mà thôi.

“Hầu gia, có tin tức mới truyền đến.” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm của ảnh vệ, Bộ Hoài Viễn lấy lại tinh thần, sau khi nhìn thoáng qua thư phòng lần nữa liền xoay người rời đi.

9. Chương 9: Đường Về

Mục Kỳ đi theo đội ngũ nghênh đón, rất nhanh đã đi vào Lâm Diệp. Dưới sự tiếp đãi của Mộ Dung Tuyên, nhiều ngày qua y cũng đã gặp được Duyên Đế, Nhị hoàng tử Mộ Dung Cẩm, Tứ hoàng tử Mộ Dung Thanh cùng với quốc sư Diệp Thiên Thành cùng ngoại công của Nhị hoàng tử Cảnh Dương. Mấy người này đều là những nhân vật mấu chốt của Duyên Quốc hiện nay, bởi vậy Mục Kỳ vẫn luôn âm thầm cẩn thận đánh giá bọn họ một phen.

So với Mộ Dung Tuyên thông dong rộng lượng, Mộ Dung Cẩm lại nhiều hơn vài phần khí thế cường ngạnh. Cách đối nhân xử thế luôn lộ ra vẻ cao ngạo ta đây là hoàng tử, tuy rằng cũng có một chút học thức chân

thật, nhưng cái khó là không thể làm cho người ta cảm thấy được đủ khí độ để sánh bằng người có tài thực thụ. Khó trách Duyên Đế không thích người con trai này cho lắm. Mà một vị khác từng được đồn đãi là người thừa kế mà Duyên Đế hướng vào là Tứ hoàng tử Mộ Dung Thanh, lại rất ôn hòa lễ độ. Từ góc độ nào đó mà nói, Mộ Dung Tuyên cùng hần trái lại có chút tương tự, bất quá so với Mộ Dung Tuyên lúc nào mặt cũng không chút đổi sắc chậm rãi nói chuyện với y, thì Mộ Dung Thanh có vẻ kém ăn nói hơn một ít. Nếu như thế, Mục Kỳ trái lại càng thêm tin tưởng vào những suy đoán của Bộ Hoài Viễn trước đó, Duyên Đế có lẽ là muốn Mộ Dung Tuyên kế vị.

Bất quá dù sao đây cũng chỉ là phỏng đoán, Duyên Đế tuy rằng đã lớn tuổi, nhưng thủ đoạn mà ông ta sử dụng vẫn phi thường khéo léo đưa đẩy. Cho dù là việc phái Mộ Dung Nghiêu đến Chiêu Quốc nằm vùng nhiều năm như thế, cũng không hề lộ ra bất kì sơ hở nào để cho Chiêu Quốc bắt được nhược điểm. Đến lúc xảy ra chuyện, toàn bộ mọi trách nhiệm cũng đều bị bọn họ phải đi sạch sẽ. Mà hiện tại, khi đối mặt với vài vị hoàng tử, Duyên Đế lại thể hiện ra như mình đối xử rất bình đẳng. Cho dù có chút bất công, cũng làm cho người ta thấy rõ ràng là thiên hướng về Tứ hoàng tử Mộ Dung Thanh chứ không phải Thất hoàng tử Mộ Dung Tuyên.

Về phần quan hệ giữa các vị hoàng tử, tuy rằng mới quan sát không lâu, nhưng Mục Kỳ vẫn cảm giác được rõ ràng, Mộ Dung Cẩm luôn rất chú ý đến Mộ Dung Thanh, nhưng đối với Mộ Dung Tuyên trái lại rất ít đề phòng. Còn Mộ Dung Thanh lại luôn thoái nhượng Mộ Dung Cẩm khí thế bức nhân, tựa hồ là thật sự không muốn tranh chấp. Mà Mộ Dung Tuyên quả thật là một nhân vật lợi hại thật sự, nhìn sơ qua có thể thấy được hắn luôn xử lý rất tốt mối quan hệ với hai người kia.

Mục Kỳ hí mắt, ở trong phòng qua lại vài bước, xem ra trong mấy vị hoàng tử này người quả nhiên cần chú ý nhiều nhất chính là Thất hoàng tử Mộ Dung Tuyên. Hơn nữa Mộ Dung Tuyên này tựa hồ còn là đồ đệ của quốc sư Diệp Thiên Thành. Nghĩ đến những điều Bộ Hoài Viễn từng nói qua, Diệp Thiên Thành có khả năng sẽ ủng hộ thế lực của Mộ Dung Tuyên, Mục Kỳ không tự giác được nhíu nhíu mày.

Bộ Hoài Viễn đã dặn y đặc biệt chú ý ba người, trừ bỏ đám người Mộ Dung Cẩm và Cảnh Dương ra, thì hai người kia Mục Kỳ đều không thể đoán ra được. Quốc sư Diệp Thiên Thành y chỉ có thể vội vàng nhìn qua sơ lược, chỉ cảm thấy người này lạnh lùng cao thâm, khó có thể nhìn thấu. Lãng Chiến thì hoàn toàn không gặp mặt, nghe nói là sau khi Lãng Chiến thoái ẩn thì liền rất hiếm gặp người ngoài.

Tuy rằng không thu được nhiều tin tình báo lắm, nhưng lần này có được chút thu hoạch này cũng xem như không uổng công. Mục Kỳ nghĩ nghĩ, chuyến đi này đã kéo dài nhiều ngày, y cũng nên trở về rồi. Đi đến trước án thư ngồi xuống, Mục Kỳ giữ lấy đầu xoa xoa thái dương. Có lẽ là trong thời gian ở lại Duyên Quốc này, mỗi một lời nói mỗi một cử chỉ đều phải vô cùng cẩn thận chú ý, cho nên mấy ngày qua y đều cảm thấy rất mệt mỏi. Hơn nữa rời xa Thịnh Kinh đã một thời gian, trong lòng y càng ngày càng tưởng niệm Bộ Hoài Viễn, chỉ muốn ngay lập tức có thể nhìn thấy người đó bình an đứng ở trước mắt mình.

Mục Kỳ tự giễu cười cười, nhiều năm như vậy, y vẫn cứ như vậy ý lại đối phương. Y không khỏi nhớ đến thời điểm xảy ra chuyện năm đó, cho dù đau đớn như vậy khó chịu như vậy, Bộ Hoài Viễn vẫn lo bảo hộ y an ủi cho y. Còn bản thân y thì chỉ biết khóc lóc hoàn toàn không giúp được gì...Cho dù mấy năm nay y đã liều mạng cố gắng, muốn có được năng lực bảo hộ Bộ Hoài Viễn, nhưng người phải dựa vào đối phương mới có thể chống đỡ được bản thân mình vẫn luôn là y.

Một trận tiếng bước chân vang lên từ phía ngoài phòng, Mục Kỳ thu lại nét tươi cười, chỉ chốc lát tiếng đập cửa liền truyền đến, vừa nhẹ lại gần gũi, Mục Kỳ hơi hơi ngồi thẳng người, nhẹ giọng lên tiếng: “Vào đi!”

Người bước vào cửa chính là ảnh vệ phụ trách truyền lời, lúc bình thường hẳn đều cải trang thành người hầu đi theo đội ngũ hộ tống. Hiện tại đối phương vẫn là một thân trang phục tác phong của hạ nhân, vừa bước vào liền đóng chặt cửa lại, cung kính thi lễ với Mục Kỳ, “Thừa tướng gia!”

“Ân, sự tình an bài như thế nào rồi?”

“Hồi tướng gia, tất cả những ám tuyến tại Duyên Quốc đều đã mất đi liên lạc. Hẳn là tất cả mọi người đều đã toàn bộ hy sinh, nhưng trước khi chúng ta rời khỏi Thịnh Kinh, ảnh sát vệ vẫn còn thu được tin tức truyền về, phỏng chừng chuyện này đã xảy ra sau khi chúng ta rời khỏi.” Người nọ sắc mặt ngưng trọng lại thập phần bình tĩnh nhìn Mục Kỳ, nhẹ giọng đáp lời, “Mấy năm này, tin tức truyền về từ Duyên Quốc đã càng lúc càng không có giá trị, Hầu gia đã sớm suy đoán nội tuyến ở đây đã xảy ra vấn đề. Nhưng bởi vì liên lạc vẫn chưa bị đứt đoạn, chỉ nói là Duyên Quốc có chút phòng bị quá kín kẽ. Nhưng lần này toàn bộ đã mất đi liên lạc, nghĩ đến hẳn là Duyên Quốc đã sớm phát hiện nội tuyến của chúng ta, nếu một lần nữa bố tuyến lại thì chỉ sợ sẽ có nhiều rắc rối.”

Mục Kỳ gật gật đầu, chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà đã có thể diệt trừ toàn bộ nội ứng, hiển nhiên không có khả năng là mới phát hiện gần đây. Như vậy càng chứng minh, Duyên Quốc chỉ ít đã tra được những tay trong này từ trước, nhưng lại không tiêu trừ toàn bộ mà chỉ thả lỏng để cho bọn họ truyền lại tin tình báo đã được không chế tốt. Ất hẳn đây chính là phương châm hành động của Duyên Quốc, gần nhất có thể thả lỏng cảnh giác của Chiêu Quốc, một mặt lại nắm giữ chặt chẽ những nội ứng đã bại lộ trong tay.

Bất quá bọn họ vừa đến Duyên Quốc, toàn bộ những tay trong này đều đã bị thanh trừ. Xem ra Duyên Quốc đối với chuyện Mộ Dung Nghiêu cùng với kế hoạch trừ bị nhiều năm đã bị hủy diệt không phải là hoàn toàn không lo ngại. Hơn nữa những chuyện này hiển nhiên cũng là một cách thị uy ngầm với bọn họ, cũng là để báo cho Chiêu Quốc biết, ta có nằm vùng người cũng có nội ứng. Hai bên ai cũng đều không hề vô tội, tự biết rõ chuyện tình trong lòng mình là tốt nhất. Luật chơi chính là ai có thể quang minh chính đại làm những chuyện bất lương mà không để cho người kia biết, cuối cùng sẽ đạt thắng lợi.

Xem ra, dã tâm của Duyên Quốc trong mấy năm nay quả thực không hề nhỏ, chính là không biết chiêu thức này đến tột cùng là do ai đưa ra. Duyên Đế xử sự khéo đưa đẩy sẽ không làm kịch liệt như vậy. Mộ Dung Thanh người cũng như tên rất thanh cao, cũng tuyệt đối không phải là loại người tâm cơ. Mộ Dung Tuyên tuy rằng tâm tư thâm trầm, nhưng trong đoạn thời gian tiếp xúc vừa qua, Mục Kỳ cảm thấy Mộ Dung Tuyên cùng Dung Sở Hoa có vài điểm tương tự, lúc làm việc cũng sẽ không phải kẻ không để lại đường lui cho mình, như vậy người có khả năng nhất chính là Mộ Dung Cẩm.

Mục Kỳ không khỏi nhíu mi, nhẹ nhàng thở dài một hơi. Mặc dù phương thức xử sự bất đồng, nhưng mấy vị hoàng tử Duyên Quốc này thật đúng là không thể khinh thường.

“Lưu vài người lại Lâm Diệp đợi mệnh lệnh, những người còn lại trước theo ta hồi Thịnh Kinh. Những người ở lại phải biết che dấu thân phận thật tốt, đừng để bị bại lộ, sự tình hiện tại nhất thời cũng không vội.” Mục Kỳ nghĩ nghĩ phân phó vài câu, theo sau lại hướng người nọ hỏi: “Tin tức của Lạc Vương có tra được gì không?”

“Hồi tướng gia, vẫn chưa điều tra được tin tức lúc Lạc Vương ở tại Lâm Diệp. Bất quá căn cứ vào tình báo của ảnh vệ mấy năm nay, trước khi Lạc Vương quay trở về Chiêu Quốc, ám vệ doanh tại Duyên Quốc từng

bắt được một đào phạm, lúc ấy động tĩnh cũng rất lớn, chẳng qua khi đó chỉ suy đoán là đào phạm của Duyên Quốc, nên vẫn chưa điều tra qua. Nay sau một phen nghiên cứu, người nọ rất có thể là Lạc Vương.”

“Một khi đã như vậy, hãy tận lực điều tra tư liệu của người nọ nhiều hơn một chút. Bất quá thời gian còn lại không nhiều lắm, ba ngày sau chúng ta sẽ khởi hành về nước.” Mục Kỳ lại nhu nhu thái dương, dặn dò thêm một phen.

Ảnh vệ cải trang người hậu nghe vậy liền thi lễ lĩnh mệnh, thấy Mục Kỳ cũng không còn dặn dò thêm chuyện gì, liền đi trước lui ra ngoài.

Mục Kỳ hơi hơi dựa người vào ghế tựa, chậm rãi hòa hoãn cơn choáng váng đột nhiên vừa ập tới, lúc mở hai mắt ra thì đã khôi phục lại thanh minh.

Nhoáng một cái, ba ngày đã trôi qua, sau khi Mục Kỳ hướng Duyên Đế chào từ biệt liền mang theo đội ngũ hộ tống ly khai Lâm Diệp. Việc lên đường trở về không phải chuyện quá quan trọng, cũng không cấp bách như lúc khởi hành. Dưới sự hộ tống của Mộ Dung Tuyên, đoàn người của Mục Kỳ phải mất đến mấy ngày mới đến được biên cảnh, mà Mộ Dung Tuyên cũng đợi thẳng đến khi đội ngũ của Mục Kỳ đi đến biên cảnh mới rời đi.

Trước khi rời khỏi, Mộ Dung Tuyên tựa hồ nhận được tin tức gì đó được truyền đến từ Lâm Diệp, trong nháy mắt sắc mặt đại biến, chỉ cùng Mục Kỳ đơn giản bái biệt liền vội vàng rời đi. Làm cho Mục Kỳ cũng có chút ngoài ý muốn hiểu kỳ một phen, một người giỏi che dấu như Mộ Dung Tuyên lại có thể thất thố như vậy, thì tin tức kia rốt cục đại biến đến mức nào đây?

Lòng còn nghi vấn, Mục Kỳ lập tức gọi tới ảnh vệ đang ẩn thân trong đội ngũ, an bài hẳn liên hệ với ảnh vệ ở hậu phương, thám thính xem Lâm Diệp đã phát sinh chuyện gì, cũng báo cho các ảnh vệ tăng nhanh tốc độ để hội hợp đội ngũ.

Sau khi dặn dò mọi chuyện xong, tốc độ của đội ngũ Mục Kỳ rõ ràng đã nhanh hơn không ít. Tuy nói việc hồi trình không phải là chuyện quan trọng, nhưng Mục Kỳ lại vì nỗi nhớ nhung trong lòng mà chỉ muốn lao đi như một mũi tên. Không chỉ vì nỗi nhớ mong ăn sâu trong lòng, mà còn là vì trong hai ngày qua, y mới phát hiện một sự kiện vô cùng quan trọng. Nhẹ nhàng đưa tay đặt lên bụng, khóe miệng Mục Kỳ hơi hơi gọi lên, nơi này đã muốn dự định dự đứa nhỏ của y cùng Bộ Hoài Viễn.

Tuy Mục Kỳ không phải thầy thuốc, nhưng bởi vì sức khỏe của Bộ Hoài Viễn, y cũng đã có một đoạn thời gian đi theo Vân Mặc Chi học qua ít y thuật. Cũng biết được nam tử bình thường khi có thai, mạch tượng sẽ không hiện rõ, phải đợi tới hậu kỳ mới có thể dễ dàng thăm khám được. Nhưng là người tập võ, Mục Kỳ đối với tình huống thân thể của chính mình hiển nhiên có chút mẫn cảm quen thuộc. Hơn nữa vào thời điểm mang thai, có khả năng sẽ xảy ra tình huống nội tức hỗn loạn, mạch tượng cũng so với người thường hiển hiện trước một đoạn thời gian, càng dễ dàng chẩn đoán hơn bình thường.

Từ lúc y tới Duyên Quốc đến nay vẫn thường xuyên cảm thấy mệt mỏi, mới đầu y còn không để ý, nhưng

đã nhiều ngày xuất hiện tình trạng nội tức không thông y mới bắt đầu coi trọng việc này. Hôm qua, y còn vì chính mình cố ý dò xét mạch tượng một lúc, quả nhiên là đã mang thai. Tin tức này tới rất ngoài ý muốn nhưng cũng rất kinh hỉ, một khắc kia Mục Kỳ thậm chí còn muốn trực tiếp bay trở về Thịnh Kinh nói cho Bộ Hoài Viễn. Bất quá rất nhanh Mục Kỳ liền tỉnh táo lại, nay y còn ở tại biên cảnh Duyên Quốc, tin tức y mang thai nên bảo mật thì tốt hơn. Huống chi y càng muốn người đầu tiên biết tin này phải là Bộ Hoài Viễn, bởi vậy y mới gia tăng tốc độ quay trở về, hy vọng sớm ngày trở lại Thịnh Kinh.

Chạng vạng, Mục Kỳ lựa chọn một gian khách *** để nghỉ ngơi, cho dù đang vội chạy về nhưng y vẫn cố gắng an bài hành trình một cách hợp lý nhất, dù sao việc nghỉ ngơi đầy đủ cũng rất trọng yếu. Leo xuống ngựa, thị vệ đã tiến vào trước một bước để chuẩn bị mọi thứ liền hướng y gật gật đầu, sau khi Mục Kỳ đem ngựa giao cho thị vệ, lập tức tiến vào trong.

Người ở khách *** cũng không nhiều lắm, lầu một rải rác vài tốp người đang ngồi dùng cơm. Mục Kỳ nhìn lướt qua, đại bộ phận đều là dân chúng bình dân, cũng có vài người nhìn qua là người giang hồ, bọn họ đều đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Đối với đoàn người của Mục Kỳ vừa tiến vào, cũng chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, liền tiếp tục tán gẫu chuyện của mình.

Đoàn người của Mục Kỳ tương đối đông đúc, chương quầy khách *** nhận được phần sinh ý lớn như vậy tự nhiên phi thường cao hứng, trực tiếp ra cửa nhiệt tình đón chào. Mục Kỳ hiện tại không có khẩu vị gì nên không cùng mọi người dùng cơm, chỉ yêu cầu một gian thượng phòng để nghỉ ngơi, còn mọi chuyện còn lại đều để cho thị vệ an bài. Chương quầy vừa thấy tư thế của Mục Kỳ liền biết y là người đứng đầu ở đây, vội vàng cung kính sai khiến *** tiểu nhị đưa Mục Kỳ lên lầu.

Lúc đi lên cầu thang, Mục Kỳ đột nhiên cảm thấy có một tầm mắt đang theo dõi mình, quay đầu nhìn lại, cảm giác kia lại biến mất không thấy đâu. Mục Kỳ hơi hơi nhíu mi thả chậm cước bộ, một bên đi theo *** tiểu nhị, một bên tinh tế quan sát mọi người dưới lầu, rất nhanh liền phát hiện một kẻ không giống người thường.

Tại chiếc bàn cạnh cửa, ở sát góc tường có một người đang đọc lại đọc văng cúi đầu uống rượu. Thời điểm Mục Kỳ nhìn lại, người nọ vừa lúc ngẩng đầu lên, tướng mạo có chút nhìn quen mắt. Người nọ nâng chén rượu hướng về phía Mục Kỳ, uống một hơi cạn sạch, sau đó buông cái chén ném bạc lên trên bàn, rồi đứng dậy ly khai khách ***.

Mục Kỳ lạnh lùng thu hồi tầm mắt, sắc mặt không thay đổi, thẳng đến đi theo *** tiểu nhị đi tới phòng, mới tinh tế suy tư mọi chuyện. Tướng mạo người nọ nhìn quen mắt như vậy tất nhiên là đã gặp qua, mà y lại không có ấn tượng quá sâu sắc, vậy hẳn không phải là người quen mà chỉ là mới gặp phải gần đây. Vả lại phải có tình huống đặc thù nào đó thì y mới nhớ rõ, cứ như thế gõ vài nhịp suy tưởng, Mục Kỳ đột nhiên nhớ lại, trên đường đến Duyên Quốc, y đã từng gặp người này tại trạm dịch ở Chiêu Quốc.

Lúc ấy người nọ ở trạm dịch không biết đuổi theo người hay vật gì mà lại xâm nhập vài đội ngũ hộ tống của bọn họ, bị thị vệ bắt giữ. Y thấy người nọ quả thật là vô tình xông vào, liền sai người thả hắn đi, không nghĩ tới lại đụng phải đối phương tại Duyên Quốc. Mục Kỳ không phải là một người quá ngây thơ, người này cùng y không hề nhận tức nhau, cư nhiên lại gặp được trên hành trình quay về nước, thấy thế nào cũng không giống như là ngoài ý muốn gặp mặt.

Tuy rằng không biết người này rốt cuộc vì cái gì mà đến đây, nhưng nội tâm của Mục Kỳ ẩn ẩn có một loại dự cảm rất bất hảo. Âm thầm gọi người đứng đầu thị vệ tới, Mục Kỳ đơn giản phân phó vài câu, an bài mọi người dùng bữa tối xong phải tăng mạnh đề phòng, nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày mai lập tức xuất phát.

10. Chương 10: Dị Biến

Sáng sớm ngày kế, trời còn chưa sáng hẳn, trên đường vẫn trống rỗng vắng tanh, chỉ có rải rác một vài tiểu thương đang lục tục bày sạp hàng của mình. Sau khi Mục Kỳ thức dậy liền phân phó thị vệ mau chóng chuẩn bị xuất phát.

Bởi vì bọn họ đang trú ngụ tại một khách *** gần cửa thành, muốn ra khỏi thành cũng mất chưa đến nửa canh giờ, hơn nữa lần này những người đi theo đều là những thị vệ đã qua huấn luyện. Sau khi tiếp nhận mệnh lệnh, mọi người rất nhanh đã chuẩn bị xong mọi thứ, thời điểm rời đi cũng rất im ắng, hoàn toàn không đánh thức bất kì khách nhân nào tại khách ***.

Mục Kỳ một người một ngựa chạy ở trước dẫn đầu, phía sau một đội người đồng loạt theo sau. Thời điểm đến Duyên Quốc bởi vì phải hộ tống quan tài, nên đội ngũ còn phải chuẩn bị thêm xe ngựa, đến lúc trở về hiển nhiên nhẹ nhàng đi không ít. Mục Kỳ còn trực tiếp mệnh lệnh tất cả mọi người thay đổi sáng khoái mã. Cứ theo tốc độ này, chỉ mất khoảng một ngày một đêm là có thể đến biên cảnh Chiêu Quốc, sau khi nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau trước khi trời tối là có thể đến được Nghiệp Thành. Đến lúc đó, chỉ cần ở Nghiệp Thành đợi ảnh vệ tới hội hợp liền có thể chạy về kinh đô. Đột nhiên lại nghĩ đến người mà y đã chạm mặt tại khách *** hôm qua, tuy rằng người nọ chỉ xuất hiện ở khách *** một chút, về sau cũng không thấy mặt, nhưng Mục Kỳ luôn ẩn ẩn cảm thấy có chút kỳ quái, tựa hồ người nọ cũng không phải đơn giản như vậy.

Đội ngũ đi đến giữa trưa thì có thị vệ tiến lên xin chỉ thị Mục Kỳ có dừng lại nghỉ ngơi hay không? Mục Kỳ sờ sờ con ngựa dưới thân, suy nghĩ một hồi liền đồng ý hạ trại ngay tại chỗ, nghỉ ngơi nửa canh giờ thì tiếp tục chạy đi.

Một đám người im lặng theo thứ tự dắt ngựa đi sang một bên cho ăn cỏ, sau đó vài phân đội tụ hội lại bắt đầu ăn lương khô. Mục Kỳ ngồi một mình ở trên tảng đá lớn, lấy ra lương khô đã chuẩn bị sẵn. Tuy rằng không có ý định muốn ăn, nhưng nghĩ đến kế tiếp còn có một quãng đường khá dài phải đi, Mục Kỳ vẫn bắt buộc chính mình ăn vào mấy miếng.

“Tướng gia, ngài ăn cái này đi!” Một thị vệ trẻ tuổi đột nhiên chạy đến trước mặt Mục Kỳ, vươn tay đưa qua hai cái bánh bao thịt cỡ lớn, thanh âm trung khí mười phần lại thoáng mang theo chút ngượng ngùng, “Ngài tối hôm qua cũng không ăn được bao nhiêu, lúc này lại ăn tiếp loại bánh khô khan này sao có thể đi tiếp, chi bằng ăn một ít bánh bao thịt này đi!”

Mục Kỳ giương mắt nhìn lên, trên tay thị vệ đang cầm một miếng vải bố màu trắng khá sạch sẽ, mặt trên còn đặt hai cái bánh bao thịt, hẳn là mới được mua tại khách *** vào sáng sớm. Bởi vì thời gian lên đường có chút dài, bánh bao kia đã có chút khô cứng nguội lạnh, bất quá hiển nhiên đã được người dùng nội lực hun nóng một chút. Người đưa bánh bao cho y là thị vệ nhỏ tuổi nhất trong đội, chỉ mới có mười chín tuổi,

nghe nói vẫn luôn rất ngưỡng mộ Mục Kỳ. Còn bởi vì bản thân được phân công vào nhiệm vụ lần này mà cao hứng đến nỗi mất ngủ vài hôm, lúc lên đường lại càng thêm hưng phấn, những chuyện này cũng là Mục Kỳ nghe thấy được trên dọc đường khi hài tử này trò chuyện cùng người khác.

Tuy rằng nhìn qua lạnh lùng, nhưng Mục Kỳ cũng không phải là người hoàn toàn bất cận nhân tình, chính là ngày thường tất cả tâm tư tình cảm của y đều đã dùng hết ở trên người Bộ Hoài Viễn, nên y mới hiếm khi trao đổi cùng người khác thôi. Lúc này nhìn đến một hài tử choai choai đang cầm bánh bao, mở to đôi mắt sáng bừng đứng trước mặt mình, y nhất thời cũng có chút dở khóc dở cười. Nếu là bình thường, y liền sẽ không ngại ngần gì mà nhận lấy, bất quá hiện tại y quả thật không có khẩu vị gì, nhận lấy cũng chỉ lãng phí, cho nên Mục Kỳ vẫn lắc đầu cự tuyệt.

Tiểu thị vệ kia tựa hồ có chút thất vọng, nhưng vẫn còn không có buông tha, lại đem bánh bao hướng đến trước mặt Mục Kỳ, đỏ mặt nói: “Tướng gia, ngài nếu không nên dùng một chút thôi, bánh bao này ta mua ở khách ***, rất thơm đó!”

Bánh bao kia bị tiểu thị vệ đẩy đẩy phần vỏ bọc, lộ ra phần nhân thịt bên trong, quả thật như lời tiểu thị vệ nói vô cùng thơm ngon. Nhưng vừa ngửi thấy mùi vị này, Mục Kỳ liền biến sắc, một trận ghê tởm đột nhiên cuộn cuộn dâng trào trong dạ dày, thân mình cũng rõ ràng lùi về sau một chút. Tiểu thị vệ kia thấy Mục Kỳ trong nháy mắt đã đen mặt lui về sau, nghĩ đến Mục Kỳ là thật chán ghét bánh bao, liền xấu hổ chà xát tay, đem bánh bao đẩy kín lại lần nữa, cúi đầu có chút thất vọng đi trở về.

Mục Kỳ thật vất vả áp chế cảm giác buồn nôn, lại nhìn đến tiểu thị vệ hiển nhiên đã hiểu lầm cái gì, buồn bã ỉu xiu ngồi trở lại chỗ của mình, nhất thời cũng có chút bất đắc dĩ. Lúc định giải thích vài câu, lại cảm thấy có vẻ hơi dư thừa, cuối cùng y vẫn không mở miệng nói gì. Cũng may tiểu thị vệ kia tuy rằng thất vọng nhưng cũng không có ủ rũ quá lâu, sau khi bị một đám người trên ghẹo vài câu, hẩn lại sinh long hoạt hổ cùng mọi người tán gẫu đến quên trời đất.

Mục Kỳ dựa vào nhánh cây, nhìn một đám người ở cách đó không xa đang nhỏ giọng đùa giỡn, khóe miệng không tự giác hơi hơi gợi lên. Bàn tay cũng nhẹ nhàng đặt lên bụng, có lẽ đứa nhỏ này sẽ mang đến cho y cùng Bộ Hoài Viễn một bước ngoặt mới đi!?

Nửa canh giờ rất nhanh đi qua, Mục Kỳ vừa mới đứng dậy kêu gọi mọi người chuẩn bị lên ngựa, bỗng nhiên một trận gió nhẹ thổi qua, lá cây phát ra vài thanh âm xào xạt, mặt đất loang lổ bóng cây cũng hơi hơi rung đưa theo. Mục Kỳ nhăn mày, phát tay ý bảo mọi người ngừng ngay động tác, tay phải xoa thân cây, nhắm lại hai mắt lắng lắng nghe. Bên kia, vài thị vệ có nhĩ lực tốt cũng nằm sấp người dán tai lên mặt đất, chỉ chốc lát sau, mặt mày cả bọn đều có chút nhẩn lại.

“Mọi người lên ngựa, khoái mã hướng về phía Chiêu Quốc.” Mục Kỳ mạnh mẽ mở mắt ra, đi vài bước đến bên con ngựa của mình, vung tay lên đánh văng dây thừng đang vắt trên cây ra, xoay người nhảy lên, đối với mọi người ở phía sau lớn tiếng hạ lệnh.

Những thị vệ này ai nấy cũng đều phản ứng nhanh nhẹn, Mục Kỳ vừa lên tiếng, mọi người liền sôi nổi nhảy lên ngựa của chính mình, đi theo sau Mục Kỳ giục ngựa chạy vội. Biểu tình trên mặt mọi người cũng đều trở nên vô cùng nghiêm túc, cho dù vừa nãy còn không nghe thấy gì, nhưng chạy thêm một đoạn, tiếng vó ngựa phía sau càng lúc càng rõ ràng hơn. Tiểu đội hiển nhiên cũng đều biết bọn họ đang bị đám người ở phía sau đuổi theo.

Mục Kỳ nhanh chóng nắm chặt dây cương trong tay, trong nháy mắt đứng dậy y đã cảm giác được chút động tĩnh. Sau đó, lại cẩn thận nghe ngóng liền xác định, có một nhóm người đang chạy về phía bọn họ, hơn nữa nghe qua thanh âm, nhân số của đám người này cũng không ít. Tối thiểu cũng ngang bằng số lượng với họ, mà tiếng vó ngựa truyền đến cơ hồ rất chỉnh tề thống nhất, cũng không có thanh âm ồn ào nào khác xen vào. Đây chắc hẳn là một đám người đã trải qua huấn luyện, tình huống như thế mà cũng rắn đối địch lại, đối với bọn họ cũng có chút miễn cưỡng. Mà nơi này, mặc dù cách thành trì bọn họ rời đi vào buổi sáng không xa, nhưng đám người truy đuổi phía sau dường như cũng là theo phương hướng đó mà đến. Y cũng không thể xác định có phải là người của Duyên Quốc hay không, bởi vậy Mục Kỳ vẫn quyết định phải thật nhanh chóng bảo mọi người tăng tốc độ. Nếu đối phương không có ý định gì với bọn họ, thì trong đoạn đường kế tiếp có thể rút ra chút khoảng cách, còn nếu như mục tiêu của đối phương là bọn họ, kia chỉ có thể vừa đi vừa tìm một biện pháp khác ứng phó mà thôi.

Không biết rốt cục là loại người nào lại đuổi theo phía sau bọn họ đây?

Không để cho Mục Kỳ có nhiều thời gian để nghi vấn, tốc độ khoái mã của đối phương hiển nhiên so với bọn họ còn nhanh hơn một ít. Chỉ chốc lát sau, những người không giỏi công phu cũng đã có thể nghe thấy thanh âm đối phương, tiếng vó ngựa ầm vang cũng cơ hồ càng thêm đinh tai nhức óc. Mục Kỳ đại khái đã đoán ra được chút động tĩnh, bọn họ hiện tại bất quá chỉ có khoảng hai mươi người, bên phe đối phương tính ra đã có gần ba mươi người, nhưng lại không thể xác định có phải là nhân số cuối cùng hay không?

“Tướng gia, cứ chạy như vậy ngựa của chúng ta rất nhanh sẽ không còn sức lực! Chi bằng trực tiếp chống lại chúng đi!” Một thị vệ giục mã đuổi tới bên người Mục Kỳ, la lớn.

Mục Kỳ nhíu nhíu mày, trong lòng y cũng hiểu được, bọn họ vì phải trường kỳ chạy đi nên đã chọn lựa những con ngựa có sức lực khá tốt. Nếu hợp lại sức bật phồng chùng cũng không thua kém đám người đằng sau, hơn nữa Mục Kỳ quay đầu nhìn thoáng qua thị vệ bên cạnh, tuy rằng người người đều đang dùng sức thúc ngựa chạy theo y, nhưng trong ánh mắt đều đang chứa đựng một cổ tức giận không nói nên lời. Dù sao, đội ngũ hộ tống này đều là những tinh anh được chọn lựa ra từ trong cấm quân và đại nội thị vệ của Dung Sở Hoa, cứ phải một đường chạy trốn như thế thật sự là không phải tác phong của bọn hắn.

Nghĩ nghĩ, Mục Kỳ thoáng dùng chút nội lực truyền âm đến tên thị vệ kia, “Phải hai người tiếp tục chạy về phía trước, một đường không được ngừng lại, sau khi đi vào biên cảnh Chiêu Quốc liền khoái mã liên lạc với thủ thành của Nghiệp Thành để xin trợ giúp, còn những người còn lại theo ta quay đầu.”

Thị vệ kia lập tức hiểu rõ gật đầu, cưỡi ngựa trở lại trong đội ngũ hộ tống, rất nhanh liền an bài tiểu thị vệ vừa mới đưa bánh bao cho Mục Kỳ cùng một người khác có kinh nghiệm phong phú tiếp tục chạy về phía trước. Còn lại tất cả mọi người đều đi theo Mục Kỳ quay đầu ngựa đứng ở giữa lộ, chỉ chốc lát trong tầm mắt mọi người liền xuất hiện một trận bụi mù cuộn cuộn.

Đối phương thấy đoàn người của Mục Kỳ đã ngừng lại, cũng rất nhanh chỉnh tề dừng ở cách đó năm dặm. Tiếp theo đội ngũ liền tách ra hai bên, một con ngựa thuần đen chậm rãi đi ra giữa đoàn người, mà người kỵ mã kia rõ ràng chính là kẻ mà Mục Kỳ đã chạm mặt tại khách ***. Bất quá, trang phục hôm nay của gã lại bất đồng so với hôm qua. Không còn là bộ sam tâm thường, mà là một khối vải hắc sắc bó chặt trên người, bên ngoài là một kiện áo khoác ngắn tay màu lam. Chỗ cánh tay lại được quấn quanh rất nhiều mảnh vải, nửa người dưới cũng chỉ có một cái quần cụt đến đầu gối rộng thùng thình, ống quần buộc chặt hiện ra một hình dạng vô cùng kỳ quái. Mục Kỳ nhìn lướt qua, đoàn người phía sau tên này phần lớn đều ăn mặc như vậy, chỉ ngẫu nhiên có một chút khác biệt, nhưng đây chắc chắn không phải là phục sức của

Chiêu Quốc cùng Duyên Quốc.

Người nọ cười ngựa đi vài bước về phía trước, Mục Kỳ lạnh lùng nhìn theo, không nói gì cũng không có cử động, thẳng đến khi người nọ đứng vững, mới mở miệng lạnh giọng hỏi: “Các người là loại người nào, vì sao đi theo chúng ta?”

Người nọ nở nụ cười, nắm tay phải lên đặt tại vị trí nơi trái tim, đầu hơi cúi thấp. Sau khi làm một cái thủ lệ xong, khi hắn ta ngẩng lên lại đột nhiên động tay, một đạo ngân quang trong nháy mắt liền theo tay phải của người nọ lao đi. Mục Kỳ vẫn nhìn chăm chăm hắn ta, lúc này nhìn đến ngân quang đang bay tới, y nâng tay vung lên, phi tiêu được người nọ bắn ra lập tức đâm vào đại thụ bên cạnh rồi rơi xuống.

Mục Kỳ lãnh mặt, đối phương cư nhiên không hồi đáp mà trực tiếp động thủ, tất nhiên là nhằm vào bọn họ mà đến. Tình hình như thế, bọn họ cũng chỉ có thể hợp lại liều mạng với bọn chúng. Không hề do dự, Mục Kỳ ra hiệu với đoàn người phía sau một chút, rồi kẹp lấy bụng ngựa tiến về phía đám người kia. Tiên hạ thủ vi cường, bất giác phải bắt vua trước. Bọn thị vệ phía sau cũng rất nhanh liền đuổi kịp, vừa giục ngựa vừa rút ra binh khí trên người.

Đội ngũ ở đối diện cũng phản ứng rất nhanh chóng, ở phía trước vừa có động tĩnh thì bọn họ đã lập tức tản ra tạo thành một vòng vây, ý định đem đoàn người của Mục Kỳ vây ở bên trong mà tiến đánh.

Khi Mục Kỳ giục ngựa vọt tới trước mặt tên đầu lĩnh, lòng bàn chân lập tức đạp một cái lấy sức rồi phi thân lên, vung chưởng hướng về phía người nọ. Đối phương phản ứng cực nhanh, đối mặt với chưởng lực Mục Kỳ đang đánh tới, ánh mắt nhú lại, toàn bộ thân mình đổ về phía sườn phải, hung hiểm tránh đi một quyền. Giây tiếp theo liền thừa dịp Mục Kỳ đang mượn lực trở xuống, hắn ta lập tức nhanh chóng giục ngựa vòng qua phía sau Mục Kỳ, ném ra một mũi ám khí khác.

Mục Kỳ tung một chưởng chém tới, thân hình vừa chuyển, lại hướng về đám người phía trước vồ tới một chưởng lực, trực tiếp chụp bay một tên. Theo sau, lúc mượn lực bay trở về, y liền cảm thấy phía sau có một mũi ám khí đang bay tới, nên lại nhanh chóng nhảy người lên không trung, tránh thoát mũi ám khí kia. Lúc hạ người xuống, y lại dùng mũi chân đá bay ám khí, khiến cho nó cắm thẳng vào mi tâm của một kẻ khác.

Vừa cầm dây cương vừa giằng co với đối phương, lúc này cả hai đều không thể dễ dàng ra tay. Mục Kỳ đánh giá bốn phía một chút, nhíu nhíu mày, hiện tại bọn họ có quá ít người, bị vây quanh ở bên trong, nếu muốn phá vây thật đúng là không dễ. Hơn nữa mặc dù sức lực của song phương đều hơn kém nhau không bao nhiêu, nhưng nhân số chênh lệch đã dần dần khiến cho phe bọn họ rơi vào thế hạ phong, đã có mấy người rõ ràng đã trúng phải thương.

Mục Kỳ gắt gao nhìn chăm chăm đối phương, âm thầm suy tư. Hai người mà y phái đi đến Nghiệp Thành xin trợ thủ, nhất thời nửa khắc cũng không thể quay về ngay, nếu hao tổn người ở trong này, cuối cùng chỉ có thể bị đối phương một lưới bắt hết. Hơn nữa vừa nãy lúc đánh nhau, y rõ ràng cảm thấy bản thân mình vì đang có thai trong người mà nội tức đã hỗn loạn không ngừng. Cứ giằng co như thế, đối tình huống của y hiện tại quả thực rất bất lợi, nghĩ tới nghĩ lui, Mục Kỳ vẫn quyết định để cho mọi người đột phá vòng vây.

Y hướng thị vệ bên người ra hiệu một chút, làm cho mọi người tản ra theo những phương hướng bất đồng,

cố gắng hết sức phá vỡ thế trận, sau đó mới nghĩ biện pháp đến Nghiệp Thành để hội hợp. Mặc dù có chút không cam lòng, nhưng đám thị vệ đều ngầm hiểu chênh lệch nhân số giữa hai bên nên liền gật gật đầu.

Tiếp theo Mục Kỳ ra lệnh một tiếng, mọi người đều dùng sức kẹp chặt bụng ngựa tứ tán bốn phía. Mục Kỳ trực tiếp phóng tới phương hướng của tên đầu lĩnh, sau khi lay động đánh ra một chưởng, Mục Kỳ liền trực tiếp bỏ ngựa nhảy lên. Mũi chân dẫm lên đầu ngựa của đối phương để mượn lực phi người thêm một cái, y liền trực tiếp vọt ra bên ngoài, rồi dồn ép nội lực chém ra thêm một chưởng, đem đám người trước mặt đánh ra một khoảng trống. Theo sau y liền dừng lại bên cạnh một con ngựa, quay đầu ngựa hướng về phía trước bỏ chạy.

11. Chương 11: Nhảy Vực

Mục Kỳ bên này vừa động, tất cả những thị vệ còn lại đều tản ra khắp bốn phía, liều mạng tránh thoát những nhát đao hung hiểm, may mắn là mọi người đều thành công phá được vòng vây. Đầu lĩnh đối phương nhìn đến tình huống này, liền câu khoe môi nở nụ cười, theo sau lại làm ra một cái thủ thế với thuộc hạ phía sau. Chỉ thấy đội ngũ của đối phương lập tức tự giác chia làm mấy tiểu đội, tiếp theo liền đuổi theo các phương hướng của đoàn người Mục Kỳ đang bỏ chạy tứ tán, mà đoàn đuổi theo Mục Kỳ hiển nhiên chính là do đầu lĩnh của bọn chúng chỉ huy.

Mục Kỳ cũng đoán trước là không có cách nào để dễ dàng bỏ lại tên này phía sau. Nhưng lần này y cũng không hề khiếp sợ, vẫn tận lực giục ngựa chạy về phía trước, nhưng mà tiếng vó ngựa theo đuôi không bỏ ở mặt sau cùng với phần bụng có chút ần ần đau đã làm cho tâm tình của Mục Kỳ vô cùng phiền táo. Gặp đối phương cứ đuổi theo không chịu buông tha, Mục Kỳ nhìn chung quanh bốn phía, siết chặt dây cương, chạy về phương hướng bìa rừng.

Địa hình sơn lâm ở đây có chút kỳ lạ, lúc phóng ngựa trên đường cũng gặp chút khó khăn. Dọc theo đường đi, gặp phải nhánh cây cùng tảng đá trở ngại cùng đường vòng quẹo dị làm cho việc điều khiển ngựa trở nên nhọc nhằn hơn, bởi vậy tốc độ của song phương đều có chút giảm xuống. Đến cuối cùng, khi Mục Kỳ cảm giác được tiếng vó ngựa đuổi theo phía sau càng ngày càng ít, lúc quay đầu lại, quả nhiên liền nhìn thấy đầu lĩnh đối phương đang đuổi sát phía sau. Mấy tên còn lại cơ hồ đã không thấy thân ảnh, xoay chuyển thân khom người xuống một chút, Mục Kỳ dồn sức vỗ mạnh vào đuôi ngựa, làm cho con ngựa lao nhanh một trận, bản thân lại nhảy người đạp lên một nhánh cây mượn lực phi người về hướng khác.

Một đường dùng khinh công chạy hồi lâu, Mục Kỳ mới dừng lại trên một gốc cây đại thụ. Tay phải vịn lấy thân cây, trong khi tay trái lại nắm chặt quần áo nơi bụng, khẽ thở hổn hển tựa người vào đại thụ nghỉ ngơi. Tuy rằng võ công của y không kém, nhưng thời gian truy đuổi dài như thế, đã tiêu hao không ít nội lực, với lại thân thể hiện tại đang mang thai đối với y càng thêm gánh nặng.

Ngẩng đầu quan sát cảnh vật chung quanh, vừa mới trải qua một trận hỗn chiến, y hiện tại hẳn là đang ở vị trí giữa sườn núi. Nơi này cành lá dày đặc hư hư ảo ảo, một ít thanh âm hoạt động của động vật thỉnh thoảng vẫn truyền đến, đối với việc tránh né truy đuổi cũng tiện hơn rất nhiều. Nhưng vừa nghĩ như vậy, một trận tiếng vó ngựa thong thả liền truyền đến từ xa, Mục Kỳ lập tức nhíu mày, ngưng thần cảnh giác.

Một người một ngựa rất nhanh đã đi tới gần nơi của y, trong tức khắc hình dáng người nọ cũng với trang

phục kỳ dị liền hiện rõ. Sau khi nhìn đến Mục Kỳ đang đứng ở trên cây, hấn lại quỷ dị nở nụ cười, đối với Mục Kỳ giơ tay phải lên làm ra một tư thế kỳ quái, bất quá lần này hấn ta không có phóng ám khí ra.

“Người đến tốt cùng là loại người nào?” Mục Kỳ cũng không tiếp tục bỏ chạy, y nhẹ nhàng từ trên cây nhảy xuống. Cứ như vậy đứng ở đối diện cách gã ta không xa, lạnh lùng hỏi, lúc này khi nhìn thấy người này, y cứ cảm thấy có một loại cảm giác kỳ quái cùng quen thuộc.

“Thuộc hạ La Giác, kiến qua Thánh tử.” Tên kêu La Giác kia liền xoay người xuống ngựa, hướng về phía Mục Kỳ đặt tay lên ngực làm ra một cái hành lễ xa lạ, cười nói.

“Người nhận sai người.” Mục Kỳ đề phòng nhìn La Giác, tiếp tục lạnh lùng thản nhiên lên tiếng. Tuy rằng không biết Thánh tử trong miệng hấn rốt cuộc là cái thứ gì, nhưng hấn vừa nãy còn phái người vây chung quanh y, tất nhiên là không có hảo ý.

“Thánh tử không cần phủ nhận, thánh vật của tộc ta vẫn còn treo trên người thánh tử đây này.” La Giác nói xong lại nhìn chăm chăm Mục Kỳ, tà tà nở nụ cười.

Mục Kỳ theo tầm mắt đối phương nhìn đến ngọc bài treo bên hông của mình. Đây là một khối bài tử rất nhỏ, chỉ cần một tay là có thể hoàn toàn nắm giữ, mặt trên có khắc một chút văn tự, vòng ngoài được trang trí một con xà đầu đuôi tương liên, mặt trong còn có một ít đồ án nhưng nhìn không rõ cho lắm. Ngọc bài này là nường của Mục Kỳ trước khi qua đời đã truyền lại cho y. Y vẫn luôn treo nó ở trên người, chưa bao giờ biết nó còn là thánh vật gì gì đó.

Nhú nhú mi tâm, Mục Kỳ lạnh lùng nhìn lại La Giác, vừa định nói là đối phương nhìn lầm rồi, lại nhìn thấy ánh mắt nguyên bản vẫn dõi theo ngọc bài của y cứ nhiên nổi lên biến hóa. Màu đen của đồng tử dần dần trở nên nhạt nhòa, màu sắc bày ra xúc cảm màu xám bạc. Mục Kỳ nháy mắt một cái, giật mình sững sờ, trong đầu nhất thời hiện ra một đoạn hình ảnh: một người với màu sắc nhạt nhòa mặc một chiếc quần cụt đang hưng phấn đuổi theo hai tiểu hài tử, mà trong đó một hài tử lớn hơn một chút đang cố sức nắm chặt tay một hài tử nhỏ hơn bốn ba bỏ chạy. Sau đó, hài tử lớn tuổi hơn liền đem hài tử nhỏ hơn giấu ở trong bụi cỏ, rồi một mình dẫn dắt người truy đuổi kia rời đi.

Những hình ảnh này chỉ chợt lóe qua trong giây lát, nhưng hai mắt Mục Kỳ lại lập tức đỏ lên, khó trách vừa nãy y lại cảm thấy người này mang đến cho y một loại cảm giác rất quen thuộc. Nguyên lai, loại phục sức này y đã từng nhìn thấy qua một lần vào hai mươi năm trước. Mục Kỳ gất gao nhìn chăm chăm La Giác đối diện, vừa trầm thấp lại âm ngoan gằn từng tiếng một, “Bọn người các ngươi, ánh mắt đều là màu xám sao?”

La Giác như là trong nháy mắt mới lấy lại phản ứng, đáy mắt có vẻ lung lay một chút, khôi phục lại màu đen đồng tử, đối với Mục Kỳ cười cười, giọng nói thoáng đề cao: “Người trong tộc của ta chỉ có những lúc cảm xúc khác thường thì màu sắc mới có thể trở thành màu nhạt, La Giác vừa nãy cũng là nhìn thấy Thánh tử mới quá mức kích động, làm cho thánh tử chê cười, hiện tại xin mời Thánh tử cùng La Giác trở về đi.” Nói xong La Giác chậm rãi bước về hướng Mục Kỳ.

Ánh mắt Mục Kỳ nhất thời ngưng tụ, hướng về phía ngực của La Giác đánh ra một chưởng. Phía La Giác cũng nhanh chóng nhảy bèn lách mình né sang một bên. Mục Kỳ đỏ mắt đập mạnh xuống đất một phát,

tiếp theo lại hợp lực đánh ra một chưởng lực. Vài thế công liên tiếp đều bị La Giác né tránh thành công, ánh mắt Mục Kỳ từ từ đỏ sẫm, động tác trên tay cũng chậm rãi nhanh hơn.

Nếu luận về võ nghệ, Mục Kỳ hẳn là so với La Giác lợi hại hơn một ít, nhưng nỗi lòng của Mục Kỳ hiện tại đang đại loạn, lúc ra tay hoàn toàn không có kết cấu, trái lại càng làm cho La Giác lẫn trốn thêm dễ dàng. Mà La Giác tựa hồ cũng nhìn ra tâm tình của Mục Kỳ hiện đang bất ổn, không nói nhảm nhiều lời, một bên trốn tránh, một bên luôn cố ý như vô tình công kích về phía hông của Mục Kỳ, tựa hồ muốn đoạt đi ngọc bài.

Lại thêm một chiêu thức bị phá giải thành công, Mục Kỳ dần dần tỉnh táo, biết rõ nếu cứ như thế đánh tiếp thì không phải là biện pháp tốt. Đang muốn nghĩ biện pháp rời đi trước, y bỗng nhiên cảm thấy nội lực bị kiềm hãm, động tác không khỏi dừng lại. Trong phút chốc, La Giác đã phi thân bay đến, thân thủ muốn đoạt lấy khối ngọc bài. Mục Kỳ vươn tay nắm lấy ngọc bài bên hông, nhanh chóng vòng vo trốn tránh, nhưng bụng vẫn là bị chưởng phong của đối phương quất trúng. Mục Kỳ thét lớn một tiếng, sắc mặt trắng nhợt lui lại phía sau mấy bước, cũng bất chấp những chuyện khác, vận khởi khinh công xoay người chạy đi.

Một đường chạy vội, Mục Kỳ rất nhanh đến bên rìa mép núi, phía trước là vực thẳm, mà La Giác còn ở phía sau đuổi theo không bỏ. Gặp đau đớn ở bụng càng lúc càng rõ ràng, Mục Kỳ không khỏi cắn chặt môi dưới, hiện nay nội lực của y thường xuyên đình trệ trong nhất thời, nếu cứ dùng phương thức này để chống đối, y chắc hẳn sẽ không thể nắm được phần thắng. Mặc dù còn chưa biết được thân phận cùng mục đích của hắn ta, nhưng căn cứ vào những lời nói cùng hành động vừa rồi, Mục Kỳ cũng rõ ràng đoán được đối phương là hướng về phía ngọc bài của y mà đến. Nghĩ đến sự tình ngoài ý muốn hai mươi năm trước kia, một trận cuộn cuộn liền nổi lên trong lòng Mục Kỳ, những người này sợ rằng từ hai mươi năm trước cũng đã luôn tìm kiếm thứ này.

Nắm chặt ngọc bài trong tay, đây là di vật của mẫu thân, y tự nhiên không thể để cho người khác tùy tiện lấy đi. Huống chi những người này thiếu chút nữa đã hại chết Bộ Hoài Viễn năm đó, y lại càng không thể để thứ này lọt vào tay bọn hắn. Thay vì để cho đối phương bắt giữ, y thà rằng liều mạng một phen.

La Giác ở phía sau đã muốn lại gần sát y, Mục Kỳ lần thứ hai nắm chặt ngọc bài trong tay, dường như đã hạ quyết tâm đem ngọc bài trực tiếp để vào trong ngực, rồi trực tiếp nhảy người xuống vực thẳm.

Thời điểm La Giác đuổi tới vách đá đã không còn trong thấy thân ảnh của Mục Kỳ. Nhíu nhíu đầu chân mày, La Giác rút ra một cây sáo nhỏ từ bên hông thổi lên, không có thanh âm truyền ra, nhưng chỉ trong chốc lát, bên người hắn đã vây quanh vài con rắn. La Giác lại thổi thêm vài tiếng, mấy con rắn kia trong máy mắt đã biến mất vô tung.

Sau đó, La Giác liền đứng bất động ở bên vách đá. Nửa ngày sau, đám người trước đó đã cùng hắn truy đuổi Mục Kỳ liên tục chạy tới, La Giác không hề quay đầu chỉ gương giọng hỏi: “Thế nào?”

Trong đám thuộc hạ, có một người đi về phía trước vài bước, sau khi hành lễ với La Giác một cái, tên thuộc hạ kia liền trả lời, “La thân vệ, đã tiêu diệt toàn bộ những tên chạy trốn, bắt quá sau khi kiểm tra nhân số dường như thiếu hai người, xác nhận đã chạy trốn trước đó. Dưới vách núi, thuộc hạ cũng đã phái người khám xét qua, có một chút vết máu, nhưng cũng không có người.”

“Nga... Như vậy chắc đã chạy thoát, quả nhiên không hổ là Thánh tử, mệnh rất lớn.” La Giác nhíu mày, quay người lại dặn dò: “Lưu lại hai người âm thầm điều tra tại phụ cận gần đây, có tin tức gì liền báo cho ta biết, những người còn lại theo qua quay về tộc, nếu đi quá lâu khó tránh khỏi sẽ khiến người chú ý.”

“Dạ!”

Nửa đêm, An Quốc Hầu phủ vẫn bình lặng như thường ngày, bên chủ ốc vẫn le lói một ngọn đèn trong đêm đen. Ánh lửa đã dần dần trở tối, nhìn qua rất nhanh sẽ bị dập tắt. Bộ Hoài Viễn đang nằm ở trên giường, có vẻ giấc ngủ không được an ổn lắm.

“!” Tựa hồ nằm mơ thấy gì đó, Bộ Hoài Viễn đột nhiên mở mắt bật người dậy, theo sau liền ôm ngực ho khan một trận, “Khụ khụ khụ... Khụ khụ.”

Thật vất vả hòa hoãn hơi thở, rốt cuộc đã không còn buồn ngủ, Bộ Hoài Viễn chỉnh sửa tóc lại một chút, liền khoác áo đứng dậy. Gầy gầy ngọn đèn trên bàn, làm cho ánh lửa sáng hơn một ít, sau đó hẩn lại cầm lấy ngọn đèn đi đến trước ngăn tủ. Một bên mở ngăn tủ một bên lại lục lọi tìm kiếm một phen, cuối cùng từ trong đáy ngăn lấy ra một túi hương màu tím, gắt gao nắm chặt trong tay.

Bộ Hoài Viễn đứng một hồi lâu mới đi đến trước bàn ngồi xuống, xoa xoa cái trán, ánh mắt dị thường ôn nhu nhìn túi hương trong tay. Đây là vào hôm trước khi thành thân cùng Mục Kỳ một ngày, Mục Kỳ đã phái người đưa túi hương này đến cho hẩn. Dựa vào tập tục của Đại Chiêu, khi hai nam tử thành thân, người nam nhân trước lúc xuất giá phải tự tay thêu một túi hương đưa cho đối phương, nhưng mà hẩn thật sự không nghĩ tới Mục Kỳ sẽ làm như vậy.

Mới trước đây, Mục Kỳ còn không thích học những thứ này, từ sau khi hẩn gặp chuyện không may, Mục Kỳ lại chỉ lo học văn luyện võ, làm gì có thời gian quan tâm những thứ khác. Y căn bản sẽ không làm những việc may vá thêu thùa thế này, sự thật cũng đã chứng minh, Mục Kỳ quả thực không tính là khéo tay. Túi hương này trừ bỏ được trang bị đầy đủ hương liệu được thảo bên trong, thì ngoài ra chẳng có vẻ gì giống với một chiếc túi hương cả. Nhìn sơ qua chỉ thấy một khối màu tím, vải vóc bên trên được thêu lên một cái gì đó hình cầu phình to, phần miệng được dùng dây tơ hồng đan xen với từng khoảng cách không đồng nhất, đã vậy còn được người làm ra nó vá lại rất ẩu tả. Trừ bỏ hoa văn của chính miếng vải ra, thì dưới góc phải túi hương còn được người dùng chỉ vàng thêu lên bảy tám nét thành một chữ “Bộ”, ngoài ra thì không còn bất kì trang sức nào khác. (Bộ~)

Nhìn chiếc túi hương đơn sơ trước mắt, Bộ Hoài Viễn đột nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười. Hẩn đều có thể tưởng tượng ra được, Mục Kỳ vì làm túi hương này đã phải âm thầm luyện tập bao lâu, lại vừa vụng về đến cỡ nào để thêu được chữ “Bộ” này. Tuy rằng, cho tới bây giờ, hẩn chưa bao giờ mang nó trên người, nhưng kỳ thật từ sau khi thu được túi hương này, hẩn đều luôn phi thường cẩn thận cất giữ nó.

Đêm nay, tâm thần của hẩn vẫn không yên, thời điểm mới vừa đi vào giấc ngủ, hẩn thậm chí đã mơ thấy ác mộng. Hẩn nhớ mang máng đã mơ thấy Mục Kỳ cả người đều là máu, đang gian nan hành tẩu trên mồm đá, chung quanh không có lấy một bóng người, mọi thứ thực hoang vắng. Mà Mục Kỳ vẫn tập tễnh đỡ lấy vách tường đi về phía trước, mỗi một bước đi, thân hình của y đều lung lay đến nỗi tựa hồ sắp ngã đến nơi.

Trong giấc mộng khi nhìn thấy tình cảnh này, hắn đều cảm thấy trái tim của mình đau nói, đau đến nỗi hô hấp như sắp bị đình trệ, ngay sau đó hắn liền đột nhiên bừng tỉnh.

Trong nháy mắt tỉnh lại, hắn thậm chí còn có thể nhìn thấy vết máu đỏ sẫm ban nãy. Đã rất lâu hắn chưa nhìn thấy Tiểu Kỳ, cho nên mới bắt đầu miên man suy nghĩ chẳng? Nhưng bên phía ảnh vệ đã vài hôm chưa truyền tin tức về, tính tính ngày hắn là y sẽ rất nhanh về tới kinh thành đi?

Bỗng nhiên một trận tiếng đập cửa nhẹ nhàng đánh thức Bộ Hoài Viễn khỏi dòng suy tư, thanh âm trầm thấp của ảnh vệ vang lên từ phía ngoài cửa, “Hầu gia, thuộc hạ có chuyện quan trọng cần bẩm báo.”

Trái tim Bộ Hoài Viễn nhảy dựng lên, đột nhiên có một loại dự cảm vô cùng bất hảo, trễ như vậy còn quấy rầy hắn tất nhiên là có chuyện phi thường trọng yếu. Theo bản năng nắm chặt túi hương màu tím trong tay, hắn cố gắng lấy lại bình tĩnh, mới hướng cửa cao giọng: “Vào đi!”

12. Chương 12: Mất Trí Nhớ

Thời điểm Mục Kỳ nhảy xuống sườn núi, từng âm thầm đề khí dùng mũi chân mượn lực ở vách đá để nhảy người lên, cũng đồng thời lấy tay chống đỡ để trượt xuống theo vách đá. Mặc dù đã giảm được một ít chấn động, bất quá cơn đau ở bụng càng lúc càng quặn thắt, chỉ trong chốc lát, hai tay cùng lưng của Mục Kỳ đã nhiễm đầy máu tươi. Nhưng y vẫn cắn răng kiên trì, thẳng cho đến lúc gần tới đáy vực, nội lực của Mục Kỳ lại một lần nữa ngưng trệ.

Trong lúc mất cân bằng ngã xuống phía dưới, Mục Kỳ theo bản năng điều động toàn bộ nội tức còn sót lại trong người tới phần để bụng che chở thai nhi. Sau đó cả người ngã nhào xuống theo vách đá, lúc đối diện mặt đất, y lại nặng nề mà nện người lên trên tảng đá.

Mục Kỳ thét lớn một tiếng, lưng lay đỡ lấy vách đá đứng lên. Miệng vết thương trên người làm cho y cơ hồ chỉ vừa động một chút, liền cảm thấy nóng rát đau đớn thấu xương. Gặp lúc vừa ngã xuống, y lại đập mạnh đầu vào tảng đá, nên hiện tại miệng vết thương đã toát bự ra, làm cho máu tươi không ngừng chảy xuống theo sườn mặt, bụng cũng một trận lại một trận co rút đau đớn. Sau khi đứng lên, y thậm chí còn cảm thấy đất trời xoay chuyển, tầm mắt vô cùng mơ hồ, tình huống trước mặt như vậy thật sự phi thường không ổn.

Y biết rõ người trên vách núi sẽ không dễ dàng buông tha cho mình như thế. Mục Kỳ nhẫn tâm cắn mạnh vào đầu lưỡi, nỗi đau bén nhọn làm cho y thoáng thanh tỉnh một ít. Quệt đi máu tươi trên trán, Mục Kỳ một tay ôm bụng, một tay đỡ lấy vách núi đi về phía trước.

Vì mất quá nhiều máu nên thể lực Mục Kỳ xói mòn rất nhanh chóng, kết hợp với từng trận mê muội ập đến đã làm cho y ngay cả đường đi cũng nhìn không rõ. Trong đầu hiện tại chỉ còn một mảng trống rỗng, y chỉ có thể dựa vào bản năng mà tiến về phía trước.

Thẳng cho đến khi xúc cảm lạnh lẽo truyền đến, Mục Kỳ mới lấy lại tinh thần, phát hiện chính mình đã

chạy tới lưu vực của một con sông. Đi này giờ, ước chừng khoảng đường đến địa phương Mục Kỳ ngã xuống đã cách một khoảng xa, bốn phía xung quanh đều là cây cối cùng đá cội lởm chởm. Mục Kỳ đứng ở giữa sông, lúc vốc nước chạm vào miệng vết thương, y đã rõ ràng cảm nhận được mỗi cơn đau sâu sắc. Hít một hơi, Mục Kỳ đang chuẩn bị quay lại phía đầu nguồn để tiếp tục đi tiếp, nhưng mới xoay người lại, trong nháy mắt lòng bàn chân như trượt phải cái gì, y cứ thế ngã thẳng vào trong nước. Trong nháy mắt lúc té xuống, Mục Kỳ chỉ cảm thấy trước mắt chỉ còn lại một màu đen âm u, kế tiếp đã không còn ý thức, thân thể của y cứ thế bị dòng nước cuốn trôi về phía hạ du.

Sương mù mông lung bốn phía, trước tầm mắt chỉ có thể nhìn được một mảnh trắng xoá, tựa hồ nhìn không thấy được phía cuối cùng. Bỗng nhiên một trận tiếng cười thanh thúy lại truyền đến từ xa xa, hơn nữa còn đang dần lớn lên. Sương mù dần dần tán đi, hiện ra một đoạn đường ngắn rất bình thường, ven đường còn có thể nhìn thấy một vài tiểu thương đang buôn bán. Ở giữa đường là hai hài tử một trước một sau đang đi về trước, quần áo của hai đứa đều thực tình xảo, vừa nhìn là biết còn cái của nhà khá giả. Đứa nhỏ có dáng dấp thấp lùn đang cầm trên tay một xâu mít quả, một bên vừa ăn một bên vừa chạy nhảy, nhìn qua rất vui vẻ, có lẽ tiếng cười vừa này là do y phát ra. Còn hài tử có vóc dáng cao hơn thì đang chậm rãi theo sau, khuôn mặt thấy không rõ lắm, chính là có thể cảm giác được, hài tử này đang nhìn đứa bé thấp lùn hơn với ánh mắt vô cùng ôn nhu.

Hai hài tử chậm rì rì dọc theo đường nhỏ đi tới, hình ảnh nhìn qua thập phần hài hòa. Nhưng nháy mắt một cái, con đường nhỏ đã không còn nhìn thấy, tiểu thương ven đường cũng biến mất. Xâu mít quả rớt trên mặt đất, chỉ còn lại hình ảnh cậu trai cao lớn hơn ôm hài tử thấp lùn, liều mạng chạy về một phía, giống như ở mặt sau đang có thứ gì đó đang truy theo hai người họ.

Trong khi hai đứa nhỏ bỏ chạy, sương mù lại dần dần dày đặc hơn, đã có chút không nhìn rõ được mọi thứ. Đợi cho đến khi sương mù tản ra, chỉ nhìn thấy hài tử thấp lùn nọ một bên vừa khóc một bên chạy, nhưng rốt cuộc vẫn không nhìn thấy được hài tử có vóc dáng cao lớn hơn.

Tiếp theo hình ảnh lại biến hóa, chỉ thấy đứa nhỏ có vóc dáng cao lớn hơn cả người đều đầy máu không còn sức sống đang nằm trên mặt đất, mà bên cạnh là hài tử bé nhỏ vừa này, đang khóc ghê đến nổi thở không ra hơi. Mặt khác chỉ còn lại một bóng dáng nữ nhân mơ hồ, trường kiếm trong tay nàng đang từ từ rút ra khỏi ngực của một người, người nọ phun ra một ngụm máu tươi, trong nháy mắt đã nhiễm đầy toàn bộ thiên địa...

Mục Kỳ đột nhiên mở mắt ra, bật người ngồi dậy thở phì phò, cảnh tượng trong mơ mặc dù rất mơ hồ, nhưng y vẫn có cảm giác hình ảnh đầy tiên huyết kia cứ không ngừng tái đi tái lại trong đầu.

“Ai, người sao lại ngồi dậy rồi, miệng vết thương trên người người còn chưa có khối đầu, mau nằm xuống!” Một trận tiếng quát lớn đột nhiên truyền đến từ phía cửa, lúc Mục Kỳ lấy lại tinh thần mới cảm giác được toàn thân không có chỗ nào là không đau đớn. Nhú nhú mây, y quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô nương tuổi không quá lớn, trên người đang mặc một chiếc váy hoa màu vàng nhạt đang từ cửa tiến vào, trong tay còn bưng một chén được thuốc.

Cô gái kia đi đến bên giường, cầm chén thuốc đặt ở trên ghế đầu, mang theo vài chút cảm thông nhìn Mục Kỳ, rồi gương giọng nói: “Rốt cục đã tỉnh rồi, người đã ngủ thiếp nhiều ngày à, ngay cả đại phu của chúng

ta còn nói là thiếu chút nữa đã không cứu được người nữa đó!”

Mục Kỳ giương mắt nhìn chung quanh bốn phía, đây là một gian phòng rất nhỏ, ngoại trừ chiếc giường gỗ y đang nằm cùng một bộ bàn ghế đơn sơ bên cạnh thì không gian còn lại cũng không rộng lắm, nhìn sơ qua có thể đoán được chủ nhân của nó cũng không phải là người có tiền. Nghe được câu hỏi, Mục Kỳ mới thu hồi tầm mắt, nhìn về phía cô gái kia, nhìn qua có vẻ còn rất trẻ tuổi, ước chừng chỉ khoảng mười bảy mười tám. Mái tóc được hai sợi dây trắng buộc lên, phần tóc còn lại thì túy ý để ra phía sau, mặc dù không phải rất tuyệt mỹ, nhưng cũng có vài phần khả ái.

“Người là ai?” Mục Kỳ mở miệng hỏi lại, có lẽ là vì lâu ngày chưa nói gì, hơn nữa vừa mới tỉnh lại, nên thanh âm của Mục Kỳ có hơi khàn khàn.

“Ta gọi là Lăng Tiểu Nhu, là ân nhân cứu mạng của ngươi!” Cô gái kia chỉ chỉ chính mình cười nói.

“Ân nhân cứu mạng?”

“Đúng vậy, ngươi không biết lúc phát hiện ngươi, ngươi đang nằm ở cửa sông nơi thôn của chúng ta, trên người ngươi và cả nước dưới sông đều nhiễm đầy máu đỏ. Là ta đã nhìn thấy ngươi, rồi đem ngươi kéo ra khỏi sông à.” Lăng Tiểu Nhu phát phát tay, khoa trương nói: “Hơn nữa đại phu nói ngươi có rất nhiều vết thương, lại đang mang thai, nếu chậm hơn một chút mới cứu ngươi thì có lẽ ngươi đã toi mạng rồi á!” Nói xong Lăng Tiểu Nhu lại đột nhiên ý thức được cái gì, vỗ vỗ Mục Kỳ, “Không phải là có bầu sao, tuy rằng Duyên Quốc không thịnh hành việc nam nam thành hôn, nhưng ngươi cũng không cần nhảy sông tự sát, dù gì thì còn sống vẫn tốt hơn chứ!”

Mục Kỳ khẽ nhú mày đánh gãy lời của cô gái, “Nhảy sông tự sát? Có thai?”

“Đúng vậy, ngươi không biết chính mình có bầu sao? Vậy ngươi vì cái gì muốn nhảy sông hả?”

“Ta không có nhảy sông.” Mục Kỳ quả quyết đáp lời.

“À? Vậy ngươi vì cái gì cả người đều bị thương còn trôi dạt trên sông?” Lăng Tiểu Nhu có chút kỳ quái hỏi tiếp.

“Không biết, ta không nhớ rõ.” Mục Kỳ nhu nhu cái trán, nhú mày nói.

“Không nhớ rõ? Vậy ngươi nhớ rõ ngươi là ai không? Có còn người nhà nào không?”

Mỗi lần Lăng Tiểu Nhu hỏi một vấn đề, Mục Kỳ đều lắc lắc đầu. Lăng Tiểu Nhu đột nhiên thực đồng tình nhìn Mục Kỳ, “Lúc ta kéo ngươi lên, trên đầu ngươi có một miệng vết thương, có phải hay không lúc té xuống sông thì bị đập vào đầu rồi mất trí nhớ?” Nàng vốn là cho rằng Mục Kỳ là vì có bầu lại không thể cùng người mình thích ở chung một chỗ cho nên mới nhảy sông tự sát. Hiện tại lại bởi vì Mục Kỳ mất trí nhớ mà thêm đồng tình hơn, chỉ chỉ chén thuốc trên ghế đầu ở cạnh giường, Lăng Tiểu Nhu vỗ vỗ tay, vội

vàng nói, “Ta đi tìm đại phu đến cho người xem xem, người trước đem chén thuốc này uống hết đi à, thuốc an thai đó!”

Nói xong cũng không đợi Mục Kỳ có phản ứng, nàng liền xoay người bỏ chạy ra khỏi cửa. Mục Kỳ ngồi ở trên giường nhú mào, theo sau lại bưng lên chén thuốc nhìn nhìn, ngửa đầu uống cạn.

Y tuy rằng mất trí nhớ, nhưng đối với việc phán đoán sự vật chung quanh vẫn rất nhạy bén. Theo những lời đối thoại ngắn gọn của Lăng Tiểu Nhu vừa nãy, y đã biết được chính mình được cứu lên từ bờ sông, trên người có thương tích, còn đang mang thai. Mà y tuyệt không cho rằng chính mình là kẻ sẽ nhảy sông tự sát, như vậy y vì sao lại người đầy thương tích, lại còn bị người ta phát hiện trôi dạt trên sông? Là báo thù hay là...? Còn có giấc mộng vừa nãy, mặc dù sau khi tỉnh lại y không nhớ rõ nội dung trong giấc mơ cho lắm, nhưng y lại lơ mơ có ấn tượng, trong lòng y có một người vô cùng trọng yếu, phi thường trọng yếu, mà người đó cũng rất cần y. Cho nên y phải nhanh chóng tìm được người đó mới được.

Nghĩ thông suốt những thứ này, Mục Kỳ cũng cảm thấy có chút mệt mỏi. Miệng vết thương ở trên lưng còn có chút đau đớn, Mục Kỳ chỉ có thể chậm rãi nằm nghiêng ở bên giường.

Vừa mới thanh tỉnh, thể lực của y vẫn còn rất yếu, nghĩ đến trong bụng của mình còn có một đứa nhỏ, Mục Kỳ có chút ngạc nhiên sờ sờ bụng, đứa nhỏ này là của cái người y đang muốn tìm sao?

Mặc kệ thế nào, Mục Kỳ quyết định trước tiên phải dưỡng hảo thương thế rồi hẳn nói.

Từ ngày biết được chuyện Mục Kỳ mất tích, Bộ Hoài Viễn đã nhiều ngày chưa từng nghỉ ngơi đằng hoàng. Thậm chí đã được vài hôm hẳn còn chưa quay về phòng ngủ, mỗi ngày chỉ đứng ở trong thư phòng của Mục Kỳ xử lý sự vụ, cho dù mệt nhọc cực độ, hẳn chỉ nằm trên ghế tựa ghỉ ngơi một lát, sau đó lại rơi vào trạng thái bận rộn ngập đầu.

Căn cứ tin tức ảnh vệ truyền về, đội ngũ của Mục Kỳ đã gặp nạn ở đoạn giao giới giữa hai nước Chiêu Duyên. Trừ bỏ hai gã thị vệ bị Mục Kỳ phái tới Nghiệp Thành báo tin, thì toàn bộ đội ngũ hộ tống đều đã thiệt mạng. Về phần nhóm ảnh vệ bởi vì từ trước đến nay luôn giữ một khoảng cách nhất định với đoàn hộ tống, người duy nhất có thể liên hệ với ảnh vệ lại bị Mục Kỳ phái đi, cho nên mới không thể đúng lúc đuổi tới cứu giúp.

Thi thể của những người trong đội hộ tống đã hy sinh đều đã được tìm thấy, đối phương trên cơ bản đều là một chiêu lấy mạng, những thị vệ này cũng từng chịu bất kỳ tra tấn nào. Nhưng bản thân Mục Kỳ lại rơi xuống vách núi không thấy tung tích, ảnh vệ đã tìm tòi nhiều ngày tại phụ cận, cũng chỉ tìm được một ít vết máu ở dưới vách núi, còn lại đều không thấy chút manh mối. Không biết Mục Kỳ đã rơi vào tay địch nhân hay đã kịp thời bỏ chạy, mặc kệ như thế nào, hiện tại cũng phải tìm cho được Mục Kỳ. Bộ Hoài Viễn trong lòng càng lúc càng không thể an tâm, nghĩ đến cảm giác trong giấc mộng ngày ấy, hẳn lại lo lắng không thôi. Mục Kỳ rốt cuộc đang ở nơi nào cơ chứ?

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ...” Nỗi lòng bồn loạn, một trận phiền muộn bỗng trào dâng trong lòng, Bộ Hoài

Viễn nhin không được ho khan thành tiếng. Lúc bưng lên ly trà uống một ngụm xong, cơn ho kia mới có dấu hiệu dừng lại.

Ngày đó khi nhận được tin tức, Bộ Hoài Viễn thậm chí đã nghĩ muốn tự thân dẫn người đi đến địa điểm Mục Kỳ gặp chuyện để thăm dò. Nhưng cuối cùng hắn lại bị thánh chỉ của Dung Sở Hoa triệu vào trong cung ngăn lại. Hắn biết lấy tình huống thân thể của hắn hiện tại, cho dù có đi cũng căn bản không có bất luận tác dụng gì, nhưng hiện tại hắn làm sao có thể yên tâm đứng ở tại Thịnh Kinh này chứ!?

Cầm ly trà trong tay đặt thật mạnh lên bàn, Bộ Hoài Viễn nhắm lại hai mắt, cả người vô lực tựa lưng vào ghế ngồi. Kể từ cái ngày vào mười năm trước, hắn đã không còn bất kì hi vọng nào cho tương lai. Hắn vẫn đều nghĩ mình sẽ đi trước người kia một bước ly khai nhân gian này, nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày Mục Kỳ cứ thế biến mất trong tầm mắt của hắn, chẳng lẽ, đây chính là ông trời đang trừng phạt sự xấu xa của hắn đấy sao?

Hắn quả thật là một kẻ không ra gì, rõ ràng đã sớm hạ quyết tâm để cho Mục Kỳ có cuộc sống của chính mình, lại bởi vì nhớ nhung đối phương cùng cảm tình khắc sâu trong tim nên hắn vẫn không thể hoàn toàn buông tay y được. Trừ bỏ năm ấy đã quyết tuyệt giải trừ hôn ước, mấy năm nay hắn luôn ở mặt ngoài cự tuyệt Mục Kỳ, nhưng cũng lại không hoàn toàn cắt đứt, nhìn như ôn nhu, kỳ thật bất quá chỉ là sự ích kỷ tùy hứng của hắn.

Vươn tay vỗ mạnh lên hai mắt, tiểu nam hài luôn đuổi theo phía sau hắn năm xưa nay đã hoàn toàn trưởng thành, trở nên vĩ đại như thế, cho nên hắn mới luyến tiếc sao?... Luyến tiếc buông tay? Nhưng mà có thể sống được đến ngày mai hay không y còn chẳng biết rõ, nên hắn làm sao dám nắm lấy đôi tay của Mục Kỳ mà bước tiếp...

Hắn quả nhiên như những lời Vân Mặc Chi nói, là một tai họa. Bộ Hoài Viễn cười khổ, nước mắt lướt qua hai má. Nếu hiện tại hắn đã biết mình mắc sai lầm rồi thì còn kịp hay không?

Nếu trời cao để cho Mục Kỳ trở về, hắn nguyện ý buông bỏ tất cả những chấp nhất buồn cười này, dùng khoảng thời gian còn lại trên đời để bồi ở bên cạnh Mục Kỳ, sẽ không bao giờ đẩy y ra nữa...

13. Chương 13: Tìm Người

Trong nháy mắt, Mục Kỳ đã ngây người tại thôn nhỏ này được mười ngày. Ngoại thương cơ bản đã muốn khép miệng, cộng với sự điều dưỡng không biết thuộc tiêu chuẩn gì của đại phu trong thôn, thai nhi trong bụng y cũng đã khỏe mạnh trở lại. Bởi vậy, Mục Kỳ liền nổi lên ý định muốn rời khỏi thôn trang.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này, y còn phát hiện chính mình có võ công, bề ngoài giống như còn không hề yếu nhược. Mà đối với lai lịch chính mình, y lại càng hoài nghi hơn, cũng càng ngày càng muốn biết rõ chân tướng mọi chuyện.

“Người thật sự phải đi hả? Nhưng đại phu nói thân thể của người còn không có khôi phục hoàn toàn đâu,

nếu không thì nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa đi!” Lăng Tiểu Nhu cầm chén thuốc trong tay đưa cho Mục Kỳ, có chút lo lắng khuyên giải.

Mục Kỳ nghiêm túc uống xong chén được, rồi buông bát chọn mi cười cười, một bên lại nói thêm: “Thương thể của ta đã không sai biệt lắm, tái ngốc ở chỗ này, người cũng không có tiền đường ta đi!”

Mặt mày Lăng Tiểu Nhu không nhịn được đỏ lên, trong nhà nàng quả thực không còn bao nhiêu bạc. Mấy ngày nay vì cứu Mục Kỳ, chỉ là tiền thuốc men thôi cũng đủ cho hai tháng sinh hoạt của nàng, nếu không phải nguyên bản trong y phục của Mục Kỳ còn có chút bạc vụn, thật sự là chết đói mất! Nghĩ nghĩ, Lăng Tiểu Nhu lại vội vàng lôi ra quần áo của Mục Kỳ mặc trên người lúc nàng cứu được y, rồi đưa đến trước mặt đối phương, “Những thứ này đều là y phục cùng đồ vật trên người người lúc trước, mấy cái khác ta cũng chưa động qua, chỉ là dùng chút bạc để thanh toán tiền thuốc men của người...Người cầm lấy này!”

Mục Kỳ cười cười tiếp nhận, cũng không nói gì, từ trong vạt áo lấy ra túi tiền, rồi trực tiếp đưa cho Lăng Tiểu Nhu, “Người đã cứu ta, số bạc này người cứ giữ đi, chờ ta tìm được người muốn tìm, sẽ quay trở lại báo đáp người.”

“Ai, ta không cần đâu, khoảng thời gian này đều là dùng tiền của người đó. Nói gì đi nữa, người không mang theo tiền thì làm sao bên ba bên ngoài chứ?” Lăng Tiểu Nhu vội vàng hươ hươ tay cự tuyệt túi tiền Mục Kỳ đưa qua.

Mục Kỳ thấy thế trực tiếp đem túi kia đặt ở trên bàn, “Ta muốn dùng tiền, tự nhiên sẽ có biện pháp, người cũng không cần bận tâm làm chi, những thứ này cũng chỉ là quà tạ lễ.”

“Vậy được rồi, ta trước hết thu nó lại.” Lăng Tiểu Nhu cũng là một cô nương rất sáng khoái, nghe Mục Kỳ nói như vậy liền không ngần ngại nữa đem túi tiền nhận lấy, tiếp theo lại hiếu kỳ hướng Mục Kỳ hỏi han, “Người muốn đi tìm người nào? Người nghĩ ra rồi sao? Có phải là phụ thân của đứa nhỏ trong bụng không?”

“Không có, bắt quá tìm ra được liền sẽ biết thôi.” Mục Kỳ đột nhiên câu khéo môi nở nụ cười. Khoảng thời gian này thân thể của y đã khôi phục rất tốt, nhưng phần ký ức trong tâm trí vẫn còn trống rỗng. Dù vậy, trong lòng y tựa hồ luôn có một thanh âm nói với y rằng, có một người vô cùng trọng yếu đang chờ y, luôn giục y phải nhanh chân lên mới được. Y cũng không biết mình phải đi đến chỗ nào, nhưng trước mắt vẫn phải ra ngoài tìm kiếm rồi hẵng tính sau, một mặt, y cũng rất muốn biết người kia rốt cục là ai!?

“A! Đúng rồi, người chờ ta một chút.” Đối với câu trả lời của Mục Kỳ, Lăng cô nương thất vọng lắc lắc đầu. Rồi đột nhiên như nhớ tới cái gì lại hét to một tiếng, vội vàng bận vội chạy ra ngoài, lại rất nhanh chạy trở về, đem một khối ngọc bài nho nhỏ đưa cho Mục Kỳ, một bên cô nàng còn thở phì phò, một bên nói: “Này...Là, là trên người người, ta xem thứ này... Thực, thực đáng giá đó, sợ đặt ở trong này sẽ làm mất, nên ta liền giúp người cất giữ, người xem xem, có khả năng liên quan đến thân phận của người đó!”

Mục Kỳ tiếp nhận khối ngọc bài kia nhìn nhìn một lát, chất liệu cùng hoa văn trên ngọc bài này rất kỳ quái, y có chút xem không hiểu. Mặt trên cũng không có khắc bất luận chữ viết gì, Mục Kỳ nhìn nửa ngày cũng không nhớ được điều gì hết, đành phải trước tiên thu vào trong lòng, đối Lăng Tiểu Nhu nhẹ thanh cảm tạ.

“Ai, người cũng đã ở đây được một thời gian rồi, mà ta còn không biết tên của người là gì nữa...” Lăng Tiểu Nhu lôi kéo tóc, có chút tiếc nuối nói. Mấy ngày nay, Mục Kỳ bởi vì dưỡng thương nên rất ít xuất môn, trừ bỏ nàng cùng đại phu cùng thôn thì hoàn toàn không có trao đổi cùng những người khác. Bởi vậy bọn họ vẫn dùng ta người để xưng hô, lúc này người phải đi rồi, Lăng Tiểu Nhu mới phát hiện còn chưa có biết tên đối phương, khó tránh khỏi có chút mất mát.

Mục Kỳ nghe vậy suy nghĩ đôi chút rồi gật gật đầu, y còn không nhớ tên của chính mình nữa là, bất quá nếu đã xuất môn ra ngoài thì cũng cần có một cái tên để tiện làm việc. Nghĩ tới nghĩ lui, y liền chỉ vào một gốc cây liễu, nói: “Ta còn chưa nhớ ra tên mình, người trước gọi ta Liễu Vân đi, đợi sau này ta nhớ ra được sẽ lại đến đây nói cho người biết.”

Sau một phen nói lời từ biệt, Mục Kỳ liền ly khai thôn nhỏ. Trước khi đi, Lăng Tiểu Nhu còn đem tình huống đại khái ở phụ cận gần đây nói cho y biết. Thôn nhỏ của bọn họ hiện tại tọa lạc tại gần biên cảnh của hai nước Chiêu Duyên, dựa theo vị trí mà nói nơi này hẳn là Duyên Quốc. Bất quá khoảng cách với thành trì quá xa, bình thường cũng rất ít có quan phủ hay người cai quản đến nơi đây. Từ thôn này đi theo hướng Đông sẽ đến được Chiêu Quốc, còn nếu đi theo phía tây sẽ đến được Duyên Quốc.

Mục Kỳ được cứu lên từ con sông nhỏ nằm trong thôn trấn, dựa theo phương hướng dòng nước cùng với lời nói của Lăng Tiểu Nhu để suy đoán, thượng du là ở phía tây, nói cách khác Mục Kỳ đã trôi dạt từ phía tây xuống nơi này. Nhưng mà nghĩ vậy cũng không chuẩn xác, bởi vì Mục Kỳ đã mất trí nhớ, ai cũng không biết là y có xác thực bị dòng nước cuốn xuống dưới hay không, hay là trôi từ một địa phương khác đến con sông này. Bất quá, Mục Kỳ cũng không do dự quá lâu, sau khi y xem xét qua con sông nhỏ kia, liền quyết định trước đi theo phía tây đến Duyên Quốc, rồi vào thành nghe ngóng thông tin một chút xem.

Đi theo phương hướng của con sông, Mục Kỳ một đường đi thẳng ra khỏi thôn. Vì lo lắng thân thể mình hiện tại còn chưa có phục hồi như cũ cùng với cảm giác chưa quen thuộc với võ công, nên y vẫn chưa thể dễ dàng vận dụng nội lực, chỉ có thể tận lực vừa đi đường vừa nghỉ ngơi, thẳng cho đến mấy ngày sau mới vào được trong thành.

Lúc vào thành, y vốn là chuẩn bị đi tìm một gian tửu lâu ăn chút gì rồi nghỉ ngơi trước, cũng thuận tiện hỏi thăm tình huống xung quanh. Bất quá khi đi ngang qua một hiệu may, Mục Kỳ lại ngừng cước bộ, cúi đầu nhìn quần áo trên y phục của mình, nhú nhú mày.

Quần áo trên người của y hiện giờ là của phụ thân đã qua đời của Lăng Tiểu Nhu, còn quần áo của y thì vào lúc được cứu khỏi sông đã bị cửa rách đến tung tóe. Tuy rằng Lăng Tiểu Nhu đã đại khái giúp y tu bổ một chút, bất quá nhìn qua bộ y phục tràn đầy mảnh vụn, Mục Kỳ cũng không có ý định mặc nó vào người lần nữa. Bởi vậy, y liền trực tiếp ném cho Lăng Tiểu Nhu để cho nàng cắt ra làm những thứ khác, dù sao chất liệu của bộ y phục kia có vẻ rất là tốt.

Mà tuy rằng quần áo của phụ thân Lăng Tiểu Nhu chỉ là chất liệu vải thô củ kỹ, nhưng mặc vào lại sạch sẽ và chỉnh tề, vả lại bộ quần áo này còn không có bất kì vụn vá nào. Song, vào giờ phút này khi đứng trong thành, Mục Kỳ hiển nhiên đối với bộ quần áo trên thân mình không hài lòng chút nào.

Mục Kỳ đứng ở ven đường, ánh mắt ở trên đường dạo qua một vòng, đột nhiên ánh mắt sáng ngời, khóe miệng gợi lên khe cười vài tiếng. Y bước nhanh về phía trước, đi ngang qua một nam nhân ăn mặc có chút tinh tế, thân mình nhẹ nhàng lung lay một chút, qua vài giây tiếp theo lại tiếp tục bước đi.

Thẳng cho đến khi quẹo vào một ngõ nhỏ, Mục Kỳ mới dừng lại cước bộ, lấy ra túi tiền vừa mới tới tay mà ước lượng, có chút vừa lòng gật gật đầu với trọng lượng bên trong, rồi đem tiền cất thật kỹ.

Mục Kỳ thanh thoi dạo một vòng qua hiệu y phục vừa này. Lão bản thấy Mục Kỳ ăn mặc bình thường, cũng không có đặc biệt để bụng, Mục Kỳ liền tự mình dạo quanh cửa hiệu lựa chọn quần áo.

Đi qua lại vài vòng, tuy rằng vẫn không quá hài lòng với quần áo nơi này, bất quá so với quần áo trên người mình, y vẫn quyết định thay đổi sang một bộ y phục màu lam đậm.

Thật đúng với câu người đẹp vì lụa, Mục Kỳ vừa đổi sang y phục mới, cả người lẫn tinh thần liền tăng lên không ít, hơn nữa bản thân y đã luôn toát ra vài phần ngạo khí cùng quý khí, hiện giờ lại càng làm cho người ta cảm giác được trên người y nhiều hơn vài phần vị đạo của một công tử nhà giàu có.

Mục Kỳ lôi kéo quần áo, tâm tình vô cùng tốt đi ra khỏi hiệu may, theo một con đường lớn tới phụ cận bên cạnh, y không chừng chừ liền bước vào một gian tửu lâu.

Vừa vào cửa, *** tiểu nhị liền thập phần nhiệt tình chạy đến chiêu đãi, Mục Kỳ nhìn một vòng, người trong tửu lâu cũng không có nhiều, liền tùy ý chọn đại một cái bàn, chọn thêm mấy món ăn sáng, vừa ăn một bên lại âm thầm lắng nghe cuộc đối thoại của mấy khách nhân bên cạnh.

“Người biết gì chưa, sắp tới sẽ có chính biến đó!” Một đại hán bộ dạng thô cuồng một bên uống rượu một bên vươn tay hướng về phía trước chỉ chỉ, cảm khái nói với người bên cạnh.

“Ai, ta làm sao lại không biết, mấy ngày nay cửa hiệu gạo nào cũng lên giá, hoàn hảo là chúng ta còn tích trữ một ít hàng. Cũng không biết Duyên Quốc chúng ta đã gặp phải vận gì, Đế Thượng vừa mới mất đi, Nhị hoàng tử liền... Hiện tại chỉ sợ bọn tặc nhân Chiêu Quốc sẽ thừa dịp xằng bậy đánh cướp.” Đại hán bên cạnh thở dài một hơi, sau đó lại nói tiếp.

“Ai, các người nói, Nhị hoàng tử thật là...?” Tên ngồi cùng bàn còn lại có chút nghi hoặc hỏi lại nửa câu.

“Còn có thể giả bộ sao?” Trung niên đại hán vỗ vỗ cái bàn, đối với hai người ở hướng khác vẫy vẫy tay, đợi hai người bước đến gần, mới nhỏ giọng nói: “Bên Lâm Diệp thành có truyền đến tin tức, nói là Thất hoàng tử bị giam lỏng trong phủ, Tứ hoàng tử lại hành tung không rõ, không chừng có lẽ đã bị Nhị hoàng tử phái người... ặc...” Nói xong hắn liền làm một động tác cắt ngang cổ, hai người còn lại nhìn nhau không được hít sâu một hơi.

“Ai, còn có cầu tặc hoàng đế Chiêu Quốc kia, phái cái tên tướng gia gì đó đưa thi thể của Tam hoàng tử chúng ta về nước, hiện tại người đã mất tích, còn muốn hãm hại chúng ta! Ta xem nói không chừng là bọn họ đang diễn một tuồng kịch, tìm cái cớ để gây chuyện với Duyên Quốc chúng ta đấy thôi!” Uống một ngụm rượu, đại hán kia lại cảm khái thêm vài câu, “Cuộc chiến này nếu như phải đánh, chẳng phải bách tính chúng ta lại phải chịu khổ sao!?”

Mấy người còn lại cũng theo đó thở dài một hơi khí, gật gật đầu, sau đó lần lượt uống rượu. Thanh âm nói

chuyện của bọn họ cũng không lớn, chỉ cách ra một chút đã không thể nghe rõ, bất quá Mục Kỳ tuy rằng mắt trí nhỏ, nhưng nội lực vẫn còn trong người, bởi vậy đoạn đối a này y trái lại đều nghe được nhất thanh nhị sở.

Lại nghe một hướng khác đối thoại thêm vài câu, nhìn lên cảm thấy thời gian đã không sai biệt lắm, Mục Kỳ gọi *** tiểu nhị tới thanh toán bạc, hỏi khách *** nào ở gần đây nhất rồi ly khai.

Đợi tìm được khách ***, mượn một gian phòng nghỉ ngơi xong, Mục Kỳ mới bắt đầu sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu. Căn cứ vào đoạn đối thoại của những người ở trong tử lâu, Mục Kỳ cũng cơ bản biết được hiện tại Duyên Quốc là loạn trong giặc ngoài. Nguyên bản Nhị hoàng tử đã bức vua soán vị, mà mặt khác vài vị hoàng tử đều đã bị hãm hại, thậm chí có người còn không rõ tung tích. Mà về phương diện khác, thừa tướng của Chiêu Quốc đã ở mất tích tại Duyên Quốc. Chiêu Quốc phái người đến hỏi, song phương tựa hồ cũng không hề thỏa hiệp được, cho nên Chiêu Quốc đang chuẩn bị xuất binh.

Khó trách dọc theo đường đi, mọi người đều có chút vội vàng hoang mang. Còn lúc vào trong thành, người trên đường cũng đặc biệt ít, ngay cả tử lâu cũng không còn náo nhiệt như dĩ vãng. Thì ra là đã có chuyện lớn đến như thế xảy ra.

Mục Kỳ cau mày, ngón tay gõ gõ mặt bàn. Lúc y nghe được hai cái tin tức này đều không nhận được cảm giác có chút kỳ quái, tựa hồ mọi chuyện có một mối quan hệ gì đó với y, nhưng cụ thể là quan hệ gì thì y lại không nghĩ ra.

Dựa vào hai sự kiện này, Duyên Quốc Tứ hoàng tử cùng thừa tướng Chiêu Quốc đều không rõ tung tích, hơn nữa theo những tin tức y biết được, rất có khả năng hai người này đều đã bị hại. Liên tưởng đến chính mình bị thương rơi xuống nước, Mục Kỳ không khỏi có chút so đo trong lòng. Mặc kệ y có phải là một trong hai người kia hay không, nhưng xem ra trong mấy ngày kế tiếp, dù làm việc gì y cũng phải cẩn thận một chút. Nếu y còn đang bị người khác đuổi giết, lấy sức lực một người hiện tại, y rất khó có may mắn lần nữa được người khác cứu giúp.

Hơn nữa... Mục Kỳ vuốt ve bụng của mình...trong bụng y còn có một đứa nhỏ, nếu quá qua loa thì không thể, việc tìm người vẫn là hành sự theo hoàn cảnh là tốt nhất.

14. Chương 14: Người Quen

Sau nửa tháng, hai nước Chiêu Duyên chính thức tuyên chiến. Đại quân Chiêu Quốc do Tiêu Diệc Nhiên suất lĩnh đã đến Nghiệp Thành, mà quân đội Duyên Quốc cũng đã đóng quân ngoài thành Hoa Phong. Khi song phương giao thủ với nhau, chiến cuộc lại giằng co ngang ngửa, nhất thời khó phân thắng bại. Mà trong vòng nửa tháng này, Mục Kỳ vẫn không ngừng chạy qua chạy lại tại thành trì nơi biên giới của Duyên Quốc, một bên thuận tiện cho việc che dấu hành tung của mình, một bên lại âm thầm điều tra tin tức.

Lúc này Mục Kỳ đã cởi bỏ một thân hoa phục, mặc vào một bộ trường sam chất vải mềm mại bình thường nhưng lại không hề thể hiện chút dung tục nào. Khi ra đường y còn đội thêm một chiếc mũ che ngang mặt, chậm rãi tản bộ khắp thành.

Nâng tay kéo kéo chiếc mũ trên đầu, Mục Kỳ thu ống tay áo lại, vừa đi vừa trầm tư: Thế đạo hiện tại quá hỗn loạn, gặp y đang mất trí nhớ, lại không thể rêu rao khắp nơi tìm người, thật sự khó có thể điều tra ra được tin tức hữu dụng gì. Hơn nữa, y hiện tại cũng đã có thai được bốn tháng, bụng cũng dần dần lộ rõ, ở lại Duyên Quốc thủy chung cũng không tiện cho lắm. Duyên Quốc tuy rằng thịnh hành nam phong, nhưng địa vị nam sủng rất thấp, cũng rất dễ nhận lấy kỳ thị của người khác. Bởi vậy đại bộ phận nam tử khi có thai đều lựa chọn xoá bỏ đứa nhỏ, Mục Kỳ tự nhiên sẽ không để ý ánh mắt người khác, nhưng mà y lại không muốn vào thời khắc mấu chốt sẽ xảy ra vấn đề gì. Mà hoàn cảnh ở Chiêu Quốc lại đối lập hoàn toàn, rất thích hợp để cho y đem đứa nhỏ sinh hạ. Có lẽ mình nên đi đến Chiêu Quốc trốn tránh một thời gian thì hơn.

Thu hồi suy nghĩ, Mục Kỳ cúi đầu tiếp tục đi tới phía trước. Hiện nay chiến tranh hết sức căng thẳng, nhóm dân chúng trong thành cũng đều hoảng sợ suốt ngày. Trên đường cái cũng không còn náo nhiệt như ngày xưa, chẳng qua mọi người đều chỉ muốn sống cho qua ngày, đại bộ phận dân chúng cũng đều làm những nghề nghiệp bình thường. Mục Kỳ cũng đã ngây người tại tòa thành này được nửa tháng, cũng coi như đối nơi này có chút quen thuộc. Sau khi quẹo vào một cái ngõ nhỏ, y lập tức tiến nhập một hiệu thuốc.

Lão đại phu trong hiệu thuốc đang đứng ở sau quầy sửa sang lại dược liệu. Nhìn thấy Mục Kỳ tiến vào, ông lại vội lấy từ trong quầy ra một bao dược liệu, khách khí tiếp đón, “Liều công tử lại tới đây bốc thuốc cho phu nhân à? Tôn phu nhân thật sự là hảo phúc khí.”

“Ngô đại phu quá khen.” Mục Kỳ vừa vào hiệu thuốc, liền cởi bỏ chiếc mũ rộng vành trên đầu đặt sang một bên, vừa nhẹ cười vừa vươn tay tiếp nhận bao dược liệu từ tay đại phu, rồi lập tức lấy tiền ra đưa cho ông.

“Thật là thật là, Liều công tử tuần tú lịch sự lại ôn nhu như thế, quả thật là một phu quân tốt.” Lão đại phu cười ha hả tiếp nhận dược phí của Mục Kỳ, lại chỉ chỉ dược liệu, nghiêm túc giảng giải: “Lần trước Liều công tử nói Tôn phu nhân gần đây thêm ăn hay mệt mỏi lại có chút đau bụng, bởi vậy ta đã chỉnh sửa lại phương thuốc một chút. Bất quá nếu không thể bắt mạch, ta vẫn khó có thể xác nhận được, công tử nếu lo lắng thì hãy mang phu nhân tiến đến để ta nhìn một cái xem.”

Mục Kỳ trong mắt hiện lên tinh quang, lập tức làm ra vẻ gật gật đầu, sau lại nhìn lão đại phu cười khổ một chút, như là có cái gì rất khó xử, “Lời của Ngô đại phu tại hạ cũng biết, bất quá phu nhân của ta sau khi có thai liền không muốn gặp người lạ, quả thật có chút phiền toái, lần tới nếu có chuyện gì hệ trọng còn phải làm phiền Ngô đại phu.”

“Ai, nữ tử sau khi có thai, tâm tình không yên lòng cũng là chuyện thường, bất quá nếu không phải đại sự thì cũng không sao. Nếu có việc, Liều công tử cứ đến tìm lão phu, lão phu theo người đi một chuyến cũng chẳng mất nhiều thời gian.” Lão đại phu nghe vậy, giống như đã hiểu rõ mà sở soạn chòm râu của mình vài cái, một bên lên tiếng đáp lời.

“Đa tạ Ngô đại phu, nếu đã như thế, Liều Vân liền không làm phiền nữa.” Mục Kỳ cong cong khóe miệng khách sáo thêm một phen, cầm lấy dược liệu rồi đội chiếc mũ lên đầu lần nữa, sau đó hướng lão đại phu nói lời cảm tạ liền rời đi.

Sau khi ra khỏi hiệu thuốc, Mục Kỳ một bên hướng về phía hiệu thuốc một bên nhíu mi nghĩ, vừa rồi đại phu kia tuy là có hảo ý can ngăn, nhưng y căn bản không có phu nhân, cứ kéo dài mãi tất nhiên sẽ có ngày

bại lộ. Tuy nói những người này cũng không đủ gây trở ngại, nhưng nếu vì thế mà đưa tới phiền toái không cần thiết, y liền mất nhiều hơn được, xem ra phải mau chóng rời khỏi nơi này mới được.

Hử?

Bỗng nhiên, Mục Kỳ ngừng lại cước bộ, hai hàng lông mày ẩn sau chiếc mũ hơi hơi nhếch cao, ánh mắt sáng lên một cách lợi hại. Tay vừa chuyển liền đem được liệu thu vào trong ngực, sau đó y lại giơ tay đè chặt chiếc mũ, bất thành linh vận khởi khinh công tiến về phía trước. Tốc độ bộ pháp tuy rằng không có biến hóa, nhưng so sánh với tốc độ ban nãy đã mau hơn rất nhiều, thậm chí còn có xu hướng càng lúc càng nhanh.

Sau khi đi trước một khoảng xa, cảm giác người đi theo phía sau thế nhưng vẫn đang tiếp tục truy tới, ánh mắt Mục Kỳ bỗng trở nên lạnh lùng, lập tức vượt qua đại lộ tiến nhập một ngõ nhỏ ven đường. Sau khi chạy qua vài con hẻm, y liền tung người nhảy lên một nóc nhà.

Chỉ chốc lát sau, một nam một nữ lập tức đi vào trong ngõ nhỏ. Người nam tử mặc áo xanh tóc đen ăn vận bình dân, mà nữ tử kia lại có chút bất đồng. Một bộ trường sam tơ lụa màu tím nhạt, búi tóc cao cao được cây châm ngọc ổn định, tóc đen tùy ý xả hạ sau người, mặc dù trang phục trên người nam tử không tầm thường nhưng xem ra vẫn kém người nữ nhân kia.

Sau khi hai người tiến vào ngõ nhỏ không phát hiện hành tung Mục Kỳ, người nam tử kia liền nôn nóng muốn tiến về trước, lại bị nữ tử vươn tay ngăn cản. Nữ tử nhìn chung quanh ngõ nhỏ vài vòng, tựa hồ đang tìm thân ảnh Mục Kỳ.

Ánh mắt Mục Kỳ ngưng đọng trong thoáng chốc, không hề cho đối phương thời gian để phản ứng, y lập tức nhảy từ trên nóc nhà xuống, ngưng khí tung chưởng đánh về phía hai người.

Cảm ứng được chưởng phong đánh úp lại, nữ nhân kia phản ứng cực kì nhạy bén, trong nháy mắt đã kéo người nam tử kia đẩy qua một bên. Rồi lập tức nâng tay hướng Mục Kỳ chém ra một chưởng. Do chưởng phong đều đồng thời bị đánh ra từ hai phía, nên đã làm cho quần áo cùng sợi tóc song phương đều bị thổi bay, sau đó hai bên đều đồng loạt lui về phía sau mấy bước.

Mục Kỳ ổn định thân hình, sắc mặt nghiêm nghị, y cũng không ngờ tới công lực của đối phương lại mạnh đến như vậy, bất quá vừa nãy khi cản ngăn chưởng lực của đối phương, tuy rằng không quá kém, nhưng xét tổng thể thì vẫn không thể bằng y. Mà hiển nhiên công lực của nam tử kia còn yếu ớt hơn, nếu y dồn sức liều mạng thì cũng có thể làm cho hai người bị thương nặng. Chẳng qua vì lo lắng bản thân hiện tại đang mang thai không thể giao chiến lâu, cho nên y chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Nhìn chằm chằm hai người trước mặt, ánh mắt Mục Kỳ hơi lưu chuyển, mặc dù không biết hai người này là loại người nào, nhưng từ sau khi ra khỏi hiệu thuốc hai người luôn đi theo y. Y cố ý dẫn bọn họ vào đây là muốn tiên hạ thủ vi cường, để tránh đối phương sau khi trở về còn tìm người đến trợ giúp. Đến lúc đó chỉ một mình chống chọi cả đám người, chỉ sợ y khó có thể toàn mạng trở ra. Suy nghĩ như vậy, Mục Kỳ liền ngưng thần tụ khí, âm thầm đem nội lực hội tụ trong bàn tay.

Nữ nhân kia vừa mới cùng Mục Kỳ chống lại một chưởng, lúc này sắc mặt cũng có chút ác liệt. Nàng nhìn chăm chăm vào Mục Kỳ để phòng, trái lại người nam tử được che chở phía sau nữ nhân hiện tại mới có phản ứng. Hắn ta đi về phía trước từng bước, không để ý sự ngăn trở của nữ tử mà chặn ngang tầm nhìn giữa hai người, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hướng về phía Mục Kỳ, “Mục thừa tướng đây là muốn giết người diệt khẩu sao?”

Mục Kỳ khẽ nhíu mi, ngược lại nhìn về phía nam tử nghi vấn: “Người nói ai?”

Vừa nghe câu này nam tử cũng hơi cau mày, còn mang theo một ít ngạc nhiên nhìn Mục Kỳ, theo sau lại đi về phía trước từng bước, tới gần Mục Kỳ, “Mục tướng không biết Dung Thanh cũng không sao, ngay cả chính mình cũng không biết?”

Nữ tử gặp nam tử tiến về trước, vội vươn tay muốn kéo nam tử quay lại, nhưng lại bị ánh mắt ra hiệu của nam nhân ngăn cản, đành phải ngưng thần tăng sức phòng bị nhìn Mục Kỳ. Nam tử đi đến trước mặt Mục Kỳ thì ngừng lại, hai mắt nhìn thẳng vào Mục Kỳ. Đôi mắt kia vừa trong trẻo nhưng lạnh lùng vô ba, thế nhưng lại ngoài ý muốn làm cho Mục Kỳ có cảm giác hơi quen thuộc.

“Người nhận thức ta?”

“Mục thừa tướng đến Duyên Quốc, Dung Thanh cũng chưa có cơ hội chiêu đãi, chỉ mới gặp qua một lần.” Nam tử lạnh nhạt trả lời.

“Phải không?” Mục Kỳ nhướn cao lông mày, bất chợt thu hồi sức lực trong tay, khoát tay nhắc lên mũ che mặt ném sang một bên, sau đó lại ôm ngực dựa vào vách tường, vẻ mặt mang theo chút khiêu khích, nói: “Ta mất trí nhớ, không nhớ rõ, người nhìn cho kỹ đi, đừng có nhận sai người.”

Nam tử hiển nhiên không dự đoán được Mục Kỳ sẽ đột nhiên làm như vậy, nhất thời cũng ngây ngẩn cả người, bất quá chỉ trong nháy mắt hắn ta đã khôi phục bộ dáng vừa thanh lãnh lại nhiều hơn vài phần lạnh lùng cao ngạo, lên tiếng: “Dung Thanh tự nhận sẽ không nhận sai người, người thật chính là Chiêu Quốc thừa tướng Mục Kỳ.”

“Nga?” Giọng điệu của Mục Kỳ hơi đề cao, nhìn lướt qua nam tử, “Vậy người chẳng lẽ chính là Duyên Quốc Tứ hoàng tử Mộ Dung Thanh mất tích đã lâu?”

“Đúng vậy.” Mộ Dung Thanh đạm nhiên gật gật đầu.

“Ha ha, ta dựa vào cái gì...” Mục Kỳ câu khéo môi cười to, ánh mắt nhìn Mộ Dung Thanh mang theo vẻ hoài nghi, “...phải tin người?”

“Thanh Nhi, nơi này không nên nói chuyện.” Lúc này, nữ tử vẫn đứng ở phía sau hai người đột ngột đi lên vài bước, đem Mộ Dung Thanh kéo sang bên mình, thấp giọng nhắc nhở.

Mộ Dung Thanh nhíu nhíu mày, lạnh lùng quay đầu nhìn nữ tử liếc mắt một cái, “Không được gọi ta là Thanh Nhi.” Theo sau lại chuyển hướng sang Mục Kỳ, nói: “Mặc dù không biết bên Mục thừa tướng đã phát sinh chuyện gì đến nỗi mất trí nhớ, nhưng hiện nay việc giao chiến giữa hai quốc đang xảy ra, Mục thừa tướng đương nhiên phải hiện thân, chỉ có như thế mới xóa bỏ được cuộc chiến tranh này. Nếu như cần chứng thật, Chiêu Quốc đại tướng quân chính là lựa chọn tốt nhất, sao Mục thừa tướng không theo chúng ta đi trước?”

“Ta làm sao biết được các người có phải là đám rồng hang hổ hay không chứ?” Mục Kỳ cười nhạo một tiếng, vẫn đứng bất động tại chỗ.

Mộ Dung Thanh thấy Mục Kỳ không muốn đi theo, cũng có chút bất mãn nhíu mày. Ngay lúc này, nữ nhân kia lại đột nhiên xuất ra một khối lệnh bài, giọng nói nói với Mục Kỳ: “Đây chính là quân lệnh của Việt Quốc, tại hạ chính là Nguyệt Tinh Y của Việt Quốc. Ta xin tuyên thệ ngay tại đây, chuyến đi này tuyệt đối sẽ không làm Mục thừa tướng tổn thương dù chỉ một cọng lông nhỏ. Mục thừa tướng xin hãy yên tâm.”

“Nữ đế của Nguyệt quốc? A, ta ngay cả hắc có phải hoàng tử hay không cũng không biết, thân phận của người là thật hay giả làm sao để phán đoán đây?” Mục Kỳ nhíu mày, vẫn chưa hề buông lỏng.

Nguyệt Tinh Y thấy vậy cũng không hề sinh khí, sau khi thu hồi lệnh bài nàng lại nói tiếp: “Mục thừa tướng không tin thì bọn ta cũng hết cách, nhưng vừa mới đối chưởng, xem Mục thừa tướng hơi thở hỗn loạn, hình như là đang mang thai trong người. Nếu cứ như thế tiếp tục triển đấu, đối Mục thừa tướng cũng không có ích lợi gì. Ta cũng đã sớm nghe nói về Mục thừa tướng đã thành thân cùng An Quốc Hầu của Chiêu Quốc vào đầu năm nay. Lần này Mục thừa tướng mất tích, bên phía Chiêu Quốc thập phần lo lắng, sao Mục thừa tướng không tự mình chứng thực một phen!”

Sắc mặt Mục Kỳ trầm xuống, lạnh lùng nhìn Nguyệt Tinh Y. Nguyệt Tinh Y phát hiện y có thai, nếu dùng vũ lực đối chọi, y tất nhiên sẽ mất đi ưu thế. Nhưng đối phương đến tột cùng là địch hay bạn còn không rõ, bất quá vừa nãy khi Nguyệt Tinh Y nói đến An Quốc Hầu của Chiêu Quốc, y quả thật có chút cảm ứng. Hay là người nọ chính là người mình muốn tìm... Chồng lại tầm mắt bình tĩnh của Nguyệt Tinh Y cùng Mộ Dung Thanh, Mục Kỳ hừ lạnh một tiếng đứng thẳng người, buông lỏng hai tay vẫn khoanh trước ngực, mang theo chút bất mãn nói: “Một khi đã như vậy, ta liền theo các người nhìn xem, hy vọng các người sẽ cho ta một cái đáp án vừa lòng.”

“Nguyệt Quốc đại quân không tiện tiến vào thành trì của Duyên Quốc, lần này ta cũng là bồi Thanh Nhi vào thành làm việc. Thỉnh Mục thừa tướng theo chúng ta hồi doanh trại rồi hắc bàn bạc kỹ hơn.” Nguyệt Tinh Y đối Mục Kỳ làm một tư thế thỉnh, theo sau liền nắm lấy tay Mộ Dung Thanh đắc ý nở nụ cười. Rồi lại bị Mộ Dung Thanh bắn một ánh mắt vô cùng lạnh đậm qua, chỉ thấy nụ cười của đối phương lập tức trở nên cứng ngắc, xấu hổ nhếch miệng.(==~ trung khuyến công vs ngạo kiều thụ?? Bạn Tinh Y này có thiệt là nữ nhân ko zì~~?)

Mục Kỳ nhìn hai người tương tác qua lại, trong lòng vô cùng khó chịu, hừ một tiếng xoay người đi, làm cho mái tóc phía sau bay tứ tán, mang theo một trận gió lạnh. Y cũng không nhìn hai người kia nữa, mà đi trước ra hẻm nhỏ. Mộ Dung Thanh thấy thế liền liếc ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo Nguyệt Tinh Y, sau đó rút cánh tay áo đang ngăn mình ra, bắt người đuổi theo đối phương. Trong lúc nhất thời chỉ còn lại một mình Nguyệt Tinh Y ngầy người dưới cơn gió lạnh trong ngõ hẻm.

Nguyệt Tinh Y bất đắc dĩ nhìn trời thở dài một hơi, sau đó nhanh chóng đi theo hai người kia rời khỏi con hẻm.

15. Chương 15: Trở Về

Đại quân Việt Quốc còn chưa tiến vào Duyên Quốc, chỉ tạm dừng lại ở biên giới hai nước. Mục Kỳ chỉ có thể đi theo Nguyệt Tinh Y cùng Mộ Dung Thanh ra khỏi thành trở về doanh trại.

Sau khi đến quân doanh, Mục Kỳ mới tiến thêm một bước biết được, đại quân Việt Quốc của Nguyệt Tinh Y cũng là vừa mới đến Duyên Quốc. Hôm nay, nữ nhân kia mang theo Mộ Dung Thanh vào thành chính là để liên lạc với các nội ứng. Tính cùng những cứ điểm trong Lâm Diệp thành của Mộ Dung Tuyên nội ứng ngoại hợp, đồng loạt hành động lật đổ Mộ Dung Cẩm.

Bất quá nếu cứ như vậy Mục Kỳ nhất định phải đi cùng với đại quân tiến công Lâm Diệp thành. Mục Kỳ hiển nhiên là không muốn, nhưng Mộ Dung Thanh lại lo lắng để Mục Kỳ lại một mình tại chỗ này. Vạn nhất nếu người không còn, bọn họ căn bản không có biện pháp biến ra thêm một Mục thừa tướng để trả lại cho Chiêu Quốc. Đến lúc đó kết cục vẫn là không thể tránh né được chiến tranh. Cuối cùng Mộ Dung Thanh đành phải thuyết phục Mục Kỳ thêm lần nữa.

Sau khi Nguyệt Tinh Y vì Mục Kỳ chừa ra một doanh trường, hai người Mục Kỳ cùng Mộ Dung Thanh một tả một hữu ngồi ở bên cạnh bàn, trên bàn là những món ăn Nguyệt Tinh Y đã phái người thu xếp từ trước. Ở trong quân doanh mà nói, như thế này đã tính là phi thường phong phú rồi. Lúc này, Mục Kỳ cũng đang thập phần thư sướng hưởng thụ.

“Đại quân xung kích đã lên đường cứu viện, chạy đi rất gấp rút, mặc dù đường đi thuận lợi nhưng bất quá trong một tháng sợ không đến được. Ta đã viết thư cho Cửu Cửu, bảo ông ấy trước một bước đem tin tức này báo cho Tiêu Tướng quân, sau khi trở về ta sẽ hộ tống người đến tiền tuyến.” Mộ Dung Thanh đậm nhạt nói với Mục Kỳ, mặc dù là khuyên bảo, nhưng một chút thái độ đi khuyên người khác đều không có, bộ dáng của hắn vẫn là một kiểu thanh lãnh như ngày thường.

“Người cứ luôn mồm nói là thuận lời, vậy nếu như không thuận lợi thì sao? Ta cũng không muốn hao tổn thời gian và tinh lực cùng các người, hoặc là chính ta tự đi trước, hoặc là ta ở đây chờ các người trở về.” Mục Kỳ chọn mĩ, một bên thanh thoi dùng chiếc đũa thỉnh thoảng gắp vài món ăn ném thử, một bên giống như vô tình mà lên tiếng, nhưng vẫn không hề có ý định thỏa hiệp.

“Người một mình hành động không an toàn.” Mộ Dung Thanh lập tức từ chối đề nghị của Mục Kỳ. Giữa hai lựa chọn này, vô luận là chọn một trong hai đều không thể bảo đảm Mục Kỳ sẽ không mất tích một lần nữa. Trừ phi có hắn hoặc là Nguyệt Tinh Y đi cùng thì mới có thể đảm bảo, nhưng hắn phải vào Lâm Diệp thành, hắn không thể đi theo y trở về. Nguyệt Tinh Y lại mang theo đại quân, lại không thể rời khỏi doanh trại, nếu như Nguyệt Tinh Y không đi, đại quân Việt Quốc căn bản sẽ không nghe lời điều động, bởi vậy phương thức tốt nhất vẫn là để Mục Kỳ đi theo bọn họ.

Mục Kỳ nghe vậy liền buông chiếc đũa trong tay, vẻ mặt buồn cười nhìn Mộ Dung Thanh, hơi lười biếng

nói: “Đi theo các người càng không an toàn.” Đi theo một đội quân muốn đánh giặc thì có cái gì mà an toàn cơ chứ? Hẳn là mất trí nhớ, cũng không phải biến thành kẻ ngu.

“Lúc trước người vì sao lại mất tích rồi mất trí nhớ, bây giờ còn chưa tra được. Nhưng căn cứ vào tin tức Chiêu Quốc lộ ra, người cùng với toàn đội hộ tống đều đã bị diệt sạch, hung thủ lại không tìm được. Một mình người so với đi cùng chúng ta vẫn an toàn hơn rất nhiều.” Mộ Dung Thanh lạnh lùng nhìn thoáng qua Mục Kỳ, lại nói tiếp: “Kể ra tay với các người không phải là người của Duyên Quốc. Khi đó Mộ Dung Cẩm đang tổn tâm tư làm phản, căn bản không có ai dư thừa tinh lực để ý đến chuyện của người. Nếu như vậy chỉ có thể nói được rằng, những người đó là hướng về phía người hoặc là vì Chiêu Quốc mà đến.”

Mục Kỳ trầm mặc một lát, tuy rằng y không thể xác nhận lời nói của Mộ Dung Thanh là thật hay giả, nhưng nếu thân phận của y đã được xác nhận, như vậy những gì Mộ Dung Thanh kiến giải hơn phân nửa có thể tin tưởng.

“Người ở chỗ này hao tổn thời gian không tất yếu, chúng ta đã tuyệt đối nắm chắc một đường sông sẽ tiến vào Lâm Diệp. Như vậy đợi cho thể cục của Duyên Quốc vững vàng, ta tức khắc sẽ đưa người về Chiêu Quốc.” Mộ Dung Thanh tiếp tục nói.

“Hảo, ta tùy theo các người.” Nhìn chằm chằm Mộ Dung Thanh một lúc lâu, sau khi xác nhận trong ánh mắt của hắn ta không có bất luận né tránh, Mục Kỳ nghĩ nghĩ vẫn là gật đầu đồng ý.

Cuối cùng xác nhận hành trình chuyển đi thêm một lát, Mộ Dung Thanh lại dẫn dò Mục Kỳ hảo hảo nghỉ ngơi thêm vài câu liền ly khai. Tiễn bước Mộ Dung Thanh, để cho hạ nhân dọn dẹp thức ăn dư trên bàn xong, Mục Kỳ thoải mái nằm trên giường, vuốt bụng tự hỏi.

Kỳ thật, đối với Mộ Dung Thanh cùng Nguyệt Tĩnh Y, y bất quá mới chỉ gặp mặt lần đầu. Cho dù thật sự như lời bọn họ nói, y chính là thừa tướng của Chiêu Quốc, thì tính cả lần chưa mất trí nhớ, thì đây mới chỉ là lần thứ hai chạm mặt. Huống chi mấy ngày nay, y cũng nghe qua không ít chuyện về thù cũ hận xưa của hai nước, nếu thuận tình thuận lý, y cũng không nên dễ dàng tin tưởng hai người bọn họ như vậy.

Nhưng sau khi lang bạt ở Duyên Quốc hơn một tháng, y hoàn toàn không có thu hoạch gì về ký ức của bản thân. Mắt thấy chiếc bụng càng lúc càng lộ rõ, trong lòng y cũng có chút lo lắng. Ngược lại y cũng không sợ cừu nhân gì tìm đến, chỉ là trong lòng y cứ luôn không ngừng kêu gào phải mau một chút, mau một chút, bảo y nhanh hơn một chút tìm cho được cái người muốn tìm kia. Bởi vậy y mới theo bọn người Mộ Dung Thanh trở về, cũng đồng ý đi theo đại quân vào Lâm Diệp. Đại khái cũng là vì y nhìn không ra Mộ Dung Thanh có bất luận dấu vết gì là đang nói dối. Hoặc có lẽ là theo bản năng đồng tình với những lý giải của Mộ Dung Thanh, nếu không, cho dù có phải liều mạng, y vẫn nhất quyết phải một mình trở về.

Như vậy, người mà y muốn tìm chính là cái tên trong miệng bọn họ nói, cái người An Quốc Hầu Bộ Hoài Viễn của Chiêu Quốc đã cưới y chăng? Rốt cuộc đối phương là dạng người gì, mà lại làm cho y nguyện ý gả cho hắn? Thật sự là quá ngạc nhiên a!!

Đến tột cùng có phải là người y muốn tìm không, có lẽ, rất nhanh thôi y có thể biết được đáp án.

Mộ Dung Thanh mang theo Nguyệt Tinh Y cùng đại quân của Việt Quốc trong ứng ngoại hợp, một đường đột phá tiến thẳng vào Lâm Diệp thành. Không đến nửa tháng liền giải quyết trận nội loạn hoang đường đến cực điểm tại Duyên Quốc. Tuy rằng Duyên Đế sinh tiền từng nói muốn để cho Mộ Dung Thanh kế vị, nhưng lần này Mộ Dung Thanh về nước, đã dùng thân phận nam hậu của Việt Quốc mang theo đại quân Việt Quốc đến chi viện. Hiển nhiên không thể tái kế vị đăng cơ, cho nên tân Duyên Đế hiển nhiên là do Thất hoàng tử Mộ Dung Tuyên đảm nhận. Cứ như vậy, hai tháng không đến, quốc quân của Duyên Quốc lại lần nữa đổi chủ.

Sau khi Mộ Dung Tuyên kế vị liền phải đối mặt với cuộc chiến tranh vô cùng căng thẳng với Chiêu Quốc. Trước đó vẫn luôn dựa vào Lăng Chiến mới có thể kéo dài được hơn hai tháng, hiện nay phải mau chóng giải quyết xong mọi chuyện. Mộ Dung Tuyên không phải người hiểu chiến, với loại nội loạn trong Duyên Quốc vừa mới bình ổn, quả thật không thích hợp để tái khởi chiến tranh. Mộ Dung Thanh tuy rằng có thể mang theo Nguyệt Tinh Y trợ lực, nhưng lại không có cách nào mang theo đại quân Việt Quốc đánh Chiêu Quốc. Bởi vậy, ngay sau khi Mộ Dung Tuyên kế vị, chuyện thứ nhất cần làm chính là phái sứ giả hòa đàm cùng đại quân Chiêu Quốc, hơn nữa còn tiết lộ thông tin của Mục Kỳ.

Đại quân Việt Quốc không thể lưu lại quá lâu tại Duyên Quốc, bởi vậy ngay khi Mộ Dung Thanh trợ giúp Mộ Dung Tuyên đăng cơ xong liền mang theo đại quân cùng Nguyệt Tinh Y rời đi. Mục Kỳ dưới sự hộ tống của đại quân đã thành công đến được nơi tiền tuyến đang giao chiến của hai nước. Lúc này, cái thai của y đã được hơn bốn tháng, nếu nhìn kỹ một chút thậm chí còn nhìn rõ một phần nổi cộm lên, bất quá chỉ cần y mặc nhiều một chút là có thể che lấp được phần nào.

Thời điểm hòa đàm nhìn thấy đám người của Tiêu Diệc Nhiên tiến đến, Mục Kỳ vẫn cảm thấy rất xa lạ. Hơn nữa, ấn tượng đầu tiên của Mục Kỳ đối với Tiêu Diệc Nhiên lúc nào cũng lạnh lùng nghiêm mặt kia thực sự không được tốt cho lắm. Mà bởi vì không biết chuyện Mục Kỳ mất trí nhớ, hơn nữa trong khoảng thời gian này vì quá lo lắng, nên thái độ của Tiêu Diệc Nhiên cũng không tính tốt là mấy, bởi vậy buổi gặp mặt này cũng không đạt được hiệu quả như mong muốn. Cũng may trong quân đội của Tiêu Diệc Nhiên còn có một Mạc Ngôn ăn nói lưu loát. Sau một phen trao đổi, Mục Kỳ mới đồng ý đi theo đoàn người của Tiêu Diệc Nhiên trở về. Tối này, trận chiến giữa hai nước cuối cùng đã giải quyết được một nửa, kế tiếp chỉ còn lại nội dung cần phải hòa đàm mà thôi.

Bất quá, việc hoà đàm không phải chỉ một lần là thành, Mục Kỳ lại có bầu nên không muốn ở chỗ này chậm trễ thời gian. Bởi vậy cân nhắc an bài một phen, Tiêu Diệc Nhiên đã phái một đội người dẫn đầu hộ tống Mục Kỳ cùng Bạch Nhất quay về Thịnh Kinh. (chi tiết vụ cãi cọ này xin xem Tướng quân sủng phụ)

Mà xa xa tại Thịnh Kinh, Bộ Hoài Viễn đã đồng thời trước một bước nhận được tin tức Mục Kỳ đang quay lại. An Quốc Hầu phủ đã yên lặng suốt bốn tháng, cuối cùng cũng khôi phục một ít sinh khí.

Vào ngày đầu tiên Bộ Hoài Viễn biết được tin tức này, liền phái người đem Hầu phủ từ trên xuống dưới quét tước qua một phen. Lại đem tất cả đồ đạc của Mục Kỳ dọn đến chủ ốc, mà gian phòng nguyên bản được dùng làm phòng ngủ của Mục Kỳ cũng trực tiếp bị bỏ rơi một bên, bất quá thư phòng vẫn được giữ lại.

Sau lại tiến thêm một bước, truyền đến tin tức Mục Kỳ bị thương mất trí nhớ rồi có thai, Bộ Hoài Viễn

càng cả kinh, trong cùng một ngày phát liên tiếp mười hai đạo thư tín khẩn cấp đến thành Vân Hà, để cho thuộc hạ truyền tin đến Vân Thanh Nhiệm liên lạc cùng thần y Vân Mặc Chi. Dù như thế, hấn vẫn lo lắng phái người thỉnh vài ngự y đến An Quốc Hầu phủ tọa trấn, khiến cho ngự y lúc đầu còn tưởng An Quốc Hầu lại phát bệnh, sợ hãi đến nỗi tim nhảy liên hồi.

Bất quá trong khoảng thời gian này, Bộ Hoài Viễn quả thật đã tiêu tụy đi rất nhiều, tuy rằng vẫn có thể chống cự không ngã xuống, nhưng sắc mặt so với phía trước không chỉ kém đi có nửa điểm không đâu.

“Thiếu gia, ngài mấy ngày nay cũng chưa nghỉ ngơi tốt, gần nhất nghe cơn ho khan của thiếu gia lại thêm nghiêm trọng, hôm nay vẫn là uống thuốc sớm rồi đi nghỉ ngơi đi!” Trương Bà chính là người đã tận mắt chứng kiến bộ dạng của Bộ Hoài Viễn tiêu tụy đi từng ngày, cũng là người lo lắng cùng quan tâm hấn nhất.

“Khụ khụ, ta không sao, Trương Bá, qua hai ngày nữa Tiểu Kỳ trở về, dọn dò phòng bếp làm chút thức ăn mà y thích. Bất quá phải để cho ngự y nhìn qua trước, những món không tốt cho bụng phu thì không được làm.” Sau khi xem xong tin tức mới nhất ảnh vệ đưa đến rồi thu vào trong lòng, Bộ Hoài Viễn nhợt nhạt nở nụ cười, lên tiếng dặn dò. Nhóm ảnh vệ đi theo đội hộ tống đang trở lại, theo tính toán, đoàn người rất nhanh sẽ đến Thịnh Kinh. Dựa theo hành trình, chỉ sau một ngày là sẽ đến ngoại thành, hấn cũng có thể chuẩn bị dần là vừa, đến lúc đó sẽ ra khỏi thành để tiếp người.

Dựa theo thời gian suy tính, cái thai của Mục Kỳ cũng đã khoảng được năm tháng. Căn cứ vào những tin tức trong mật báo của ảnh vệ truyền về, bụng của Mục Kỳ hiện tại đã nổi lên một chút. Chỉ là vừa nghĩ đến Mục Kỳ, mặt mày Bộ Hoài Viễn sẽ không nhịn được trở nên nhu hòa, nụ cười luôn bên môi, chỉ sợ không chỉ là hấn, chắc Tiểu Kỳ cũng không nghĩ là chỉ sau một đêm là đã có đâu.

“Ta đã sớm phân phó qua, dù ngài không nói ta cũng sẽ tận tụy làm cho thật tốt, thiếu gia ngài cứ yên tâm đi!” Trương Bá bất đắc dĩ nói, “Trái lại ngài à, nhìn xem khí sắc của ngài thật là kém, Mục thiếu gia trở về mà nhìn thấy ngài như vậy, sợ là hút khí đến no mất, làm sao có thể nuốt trôi đồ ăn được nữa?”

“Đâu có khoa trương như vậy chứ Trương Bá!?” Bộ Hoài Viễn lắc đầu bật cười, Mục Kỳ hiện tại đã mất trí nhớ, có thể hay không nhớ rõ hấn còn không biết... Lại còn có thể lo lắng sao? Bộ Hoài Viễn đột nhiên nhớ tới chính mình đã thu dọn xong phòng của Mục Kỳ, để cho y dọn đến chủ ốc cùng mình. Nhưng nay Mục Kỳ đã mất trí nhớ, làm như vậy cũng không biết Mục Kỳ có chịu không...

Trước đó hấn vất vả lắm mới hạ được quyết tâm, chỉ cần Mục Kỳ trở về dù chỉ một ngày hấn cũng sẽ nguyện ý làm hết thấy mọi việc để ở cùng đối phương. Nhưng hôm nay hấn mới đột nhiên nhớ tới Mục Kỳ đã mất trí nhớ, không hề nhớ rõ hấn, như vậy y có còn cần hấn hay không? Bộ Hoài Viễn cười khổ, có lẽ đây chính là do ông trời trừng phạt hấn trước đây không biết quý trọng Tiểu Kỳ đi? Mặc kệ như thế nào, hấn nếu đã đưa ra quyết định thì sẽ không do dự thay đổi nữa. Cứ mãi sợ hãi rụt rè, chỉ sợ sau khi Mục Kỳ khôi phục ký ức sẽ lại thêm đau khổ, một khi đã như vậy, lúc này hấn chỉ cần trong coi Mục Kỳ là được rồi.

Nhận thấy được tâm tình của Bộ Hoài Viễn, cũng nhớ đến chuyện Mục Kỳ mất trí nhớ, Trương bá không tiếng động thở dài một hơi, theo sau vẫn lên tiếng nói, “Mục thiếu gia tuy rằng mất trí nhớ, nhưng nhìn đến thiếu gia ngài như vậy cũng khẳng định sẽ rất lo lắng. Ngài vẫn là uống thuốc rồi nghỉ ngơi trước đi!”

“Đã biết Trương bá, mang dược lại đây đi.” Nở nụ cười, Bộ Hoài Viễn cũng không có cự tuyệt nữa, nếu đã

tự hứa với lòng phải cố gắng hết sức để ở bên Mục Kỳ, hiển nhiên sức khỏe cũng rất trọng yếu. Sau khi uống được xong rồi để cho Trương bá lui ra, hắn cũng không có tiếp tục làm việc nữa, nhu nhu mi tâm, vừa nằm lên trên nhuyển thấp nghỉ ngơi.

Chỉ cần ta còn sống, lần này dù bất cứ giá nào, ta cũng sẽ không đẩy ngươi ra nữa đâu, Tiểu Kỳ.

16. Chương 16: Gặp Mặt

Mục Kỳ cùng Bạch Nhất suốt dọc đường đều ăn mặc quần áo nhẹ nhàng khoang khái. Cũng chưa đến một tháng thời gian là đoàn người của họ đã đến được ngoại thành của Thịnh Kinh. Có lẽ bởi vì đều là dặm phu, nên ấn tượng của Mục Kỳ đối Bạch Nhất cũng không sai biệt lắm. Mà bản thân Bạch Nhất là một đại phu còn từng là một dặm phu có kinh nghiệm sinh sản, nên y cũng đã chỉ dẫn cho Mục Kỳ không ít chuyện cần chú ý trong thời gian mang thai, trên dọc đường hai người này trái lại ở chung cũng rất hòa thuận.

Ngày mai sẽ đến Thịnh Kinh, Mục Kỳ đột nhiên lại có chút cảm giác thực vi diệu. Trước đó y đã thông qua Bạch Nhất dò xét một chút tình huống của người kia, nhưng Bạch Nhất cùng Bộ Hoài Viễn lại không quen biết, cũng chỉ mới nghe nói qua một ít. Cho nên Mục Kỳ trước mắt chỉ biết được người phu quân chỉ nghe tên mà không thấy mặt kia là một Hầu gia có thân mình không tốt lắm. Hơn nữa dựa vào những gì Bạch Nhất nói, việc thành thân này cũng là do y tự mình thỉnh chỉ tứ hôn. Mục Kỳ chống đầu nhướng nhướng mi mắt, chẳng lẽ, cái người An Quốc Hầu kia chính là người trong mộng y luôn tìm kiếm? HAEHYUK8693

Ngày mai đã có thể gặp được đối phương, đến lúc đó chỉ cần hảo hảo nhìn xem liền biết. Mục Kỳ nhợt nhạt cười cười, cúi người thổi tắt ngọn nến trên giường rồi đi ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, đội ngũ hộ tống bắt đầu xuất phát từ khách *** bình dân, chưa đến buổi trưa đã tới được cửa thành Thịnh Kinh, người nghênh đón từ An Quốc Hầu phủ cũng đã chờ ở cổng thành từ sớm. Thời điểm Mục Kỳ cùng Bạch Nhất tới nơi, liền lập tức có người được phái đến truyền lời, thỉnh Mục Kỳ đến xe ngựa đối diện.

Mục Kỳ xốc màn xe lên nhìn sang, cửa thành hiện tại không có nhiều người lắm, ngẫu nhiên chỉ có một ít người đi đường tạt ngang qua. Xe ngựa của An Quốc Hầu phủ đang dừng ở trước cửa thành, chung quanh có một không ít thị vệ hộ tống, nhìn qua thập phần nổi bật. Bên cạnh xe ngựa lúc này có một thanh niên bận hoa phục đứng ở đó, đang ngẩng đầu nhìn về phía cửa y.

“Ta đây đi trước nhé, Tiểu Bạch ngươi tự trở về đi.” Mục Kỳ quay đầu giương nụ cười tươi rói nhìn Bạch Nhất, cao giọng lên tiếng. Theo sau lại nói với hạ nhân đến truyền lời một tiếng “Đi thôi”, thuận tiện nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi xe ngựa, đi về hướng đối diện.

“Tiểu Kỳ.” Bộ Hoài Viễn nhìn Mục Kỳ chậm rãi đến gần, ánh mắt vô hạn nhu hòa, một bên vừa hé miệng nhẹ nhàng kêu tên y.

Mục Kỳ đi đến trước xe ngựa liền dừng lại, giương mắt nhìn sang. Bộ Hoài Viễn lúc này đang mặc một

thượng y bạch sắc cùng một xiêm áo màu nâu, ngoại sam bên ngoài là một kiện áo khoác màu xanh nhạt, tóc dài không có buộc cao mà chỉ xả hạ phía sau lưng. Trên tay đối phương lúc này đang cầm một thanh ngọc phiến, lẳng lẳng đứng dưới ánh mặt trời, nhìn qua thật rất ôn hòa.

“Người chính là An Hầu?” Mục Kỳ nhướn mày hỏi.

“Đúng thế!” Bộ Hoài Viễn mỉm cười, vươn tay ôn thanh nói: “Hoan nghênh trở về, Tiểu Kỳ.”

“Hầu gia trăm bận ngàn việc còn cố ý tranh thủ thời gian tới đón ta sao? Thật sự là thụ sủng nhược kinh.” Nhìn tươi cười nhu hòa của Bộ Hoài Viễn, nghĩ đến chính mình phải lưu lạc ba tháng tại Duyên Quốc mà đối phương thế nhưng vẫn an nhàn tại Thịnh Kinh, trong lòng Mục Kỳ đột nhiên không hiểu sao lại nảy lên một cổ ủy khuất bất mãn, theo bản năng cao giọng châm chọc một phen.

Bộ Hoài Viễn hiển nhiên thật không ngờ Mục Kỳ sẽ nói như vậy. Hắn sững sốt một chút, theo sau có chút áy náy nhìn Mục Kỳ, “Là ta không tốt, không có đúng lúc tìm được người... Trước theo ta trở về đi, có chuyện gì trở về rồi nói sau.”

Sau khi nói xong câu nói kia, chính bản thân Mục Kỳ cũng sững sốt một chút. Y vốn không định vừa thấy mặt liền châm chọc đối phương, chính là lời nói đã ra khỏi miệng làm sao có thể thu hồi? Hiện tại nghe được câu trả lời của Bộ Hoài Viễn, y chỉ hừ một tiếng rồi gật gật đầu, nâng tay bắt lấy bàn tay vẫn dừng trên không trung của Bộ Hoài Viễn, sau đó liền chủ động lôi kéo Bộ Hoài Viễn đi lên xe ngựa.

Bố trí trong xe ngựa thực thoải mái, Bộ Hoài Viễn biết Mục Kỳ đang có thai, nên đã cố ý dặn hạ nhân bỏ vào bên trong thêm mấy chiếc đệm mềm mại. Sau khi lên xe ngựa, Mục Kỳ liền tựa vào gối mềm ngồi xuống.

Nhớ tới Bạch Nhất còn chưa trở về, y lập tức nhắc lên màn xe hướng xe ngựa của Bạch Nhất ở đối diện hô một tiếng nói lời từ biệt. Bộ Hoài Viễn an vị tại bên người Mục Kỳ, ôn nhu nhìn hành động của Mục Kỳ.

Cảm nhận được tầm mắt nhìn chăm chú của ai kia, Mục Kỳ quay đầu nhìn lại, vừa lúc trông thấy một túi hương màu tím đang treo ở bên hông của Bộ Hoài Viễn. Trước đó lúc còn ở bên ngoài, vì có ống tay áo che mắt nên y mới không chú ý tới, giờ phút này đã an vị trong xe, chiếc túi hương màu tím được làm thủ công này so với một thân hoa phục trên người Bộ Hoài Viễn tức khắc trở nên vô cùng bắt mắt. Mục Kỳ hiếu kỳ chỉ vào túi hương màu tím, hỏi: “Đây là cái gì?”

Bộ Hoài Viễn theo hướng chỉ tay của y nhìn đến túi hương, ánh mắt trong phút chốc càng thêm nhu hòa, nhẹ giọng trả lời: “Là túi hương người đưa cho ta.”

“Ta đưa?” Mục Kỳ cất cao tiếng nói, “Chẳng lẽ là ta làm?” Trong khoảng thời gian này, y đã nghe Bạch Nhất nói qua một ít tập tục khi phu phu thành thân của Chiêu Quốc. Cũng biết đến chuyện nam thê sẽ tự tay may túi hương trao tặng cho phu quân của mình. Nhưng mấy tháng này phiêu bạt khắp nơi, y cũng chưa từng phát hiện bản thân mình có tài năng về thủ công may vá, bởi vậy y vẫn cho là mình đã bỏ qua tập tục này...

Bộ Hoài Viễn cười khê ra tiếng, nhẹ nhàng nắm lấy túi hương, “Ta nghĩ, hẳn chính là do người làm rồi.”

“Cười cái gì mà cười!? Không thích thì đừng đeo!” Đôi tai của Mục Kỳ trong nháy mắt có chút đỏ hồng, hung hăng trừng mắt, liếc Bộ Hoài Viễn một cái, rồi lập tức vươn tay muốn đoạt lại túi hương.

Bộ Hoài Viễn đem túi hương nắm chặt trong tay, một phen ngăn lại cánh tay đang vươn ra của Mục Kỳ, gấp gáp nói: “Ta thực thích!”

Bàn tay bị Bộ Hoài Viễn dùng cánh tay không mấy sức lực ngăn trở, Mục Kỳ dừng một chút, tuy rằng y chỉ cần dùng thêm một ít sức lực là đã có thể giãy ra, nhưng vẫn theo bản năng dừng lại không nhúc nhích nữa. Y chỉ có thể nhìn theo một khối màu tím vô cùng thâm kia bị Bộ Hoài Viễn nhanh chóng thu vào trong lòng, dưới sự túng quẫn cùng xấu hổ, y liền thu tay về không thèm nhắc lại nữa.

Bộ Hoài Viễn cất túi thơm vào ngực, nhìn Mục Kỳ giận dữ quay đi chỗ khác, hẳn có chút buồn cười tiến về trước cọ cọ vài cái, ngồi xuống trước mặt Mục Kỳ, nhìn Mục Kỳ với ánh mắt vô cùng nghiêm túc, “Tiểu Kỳ, ta là thật sự rất thích nó.”

“Xấu như vậy mà người cũng thích cho được, người thật sự là phẩm vị độc đáo à!” Mục Kỳ hừ một tiếng, cắn răng nói.

“Bởi vì là người làm mà.” Bộ Hoài Viễn ôn nhu cười.

“...” Khuôn mặt cứng ngắc của Mục Kỳ hơi hơi có chút phiểm hồng, liếc liếc mắt nhìn Bộ Hoài Viễn một cái, mang theo chút bất mãn lên tiếng: “Vậy người cũng làm cho ta một cái đi!”

“Hử?” Bộ Hoài Viễn giật mình ngốc lảng, hơi kinh ngạc nhìn về phía Mục Kỳ.

“Như thế nào, không muốn?” Mục Kỳ lãnh mặt, “Chỉ có ta làm cho người, thật không công bình!”

“Hảo, nếu người thích, ta liền làm cho người một cái.” Bộ Hoài Viễn cười khê, Mục Kỳ mất trí nhớ, tự nhiên không nhớ rõ những tập tục này, bắt quá làm một cái túi hương thì có trở ngại gì?

“Ta đây sẽ chờ xem.” Mục Kỳ gọi lên khoe miệng cười rộ lên.

Cửa thành cách An Quốc Hầu phủ cũng một khoảng xa, bởi vì bản khoản Mục Kỳ đang có thai, Bộ Hoài Viễn đã cố ý sai người đánh xe thả chậm tốc độ một chút để giữ bằng phẳng, cho nên thời gian tiêu phí so với thường ngày cũng càng lâu hơn một ít.

Từ sáng sớm liền ra khỏi thành, lại ở bên ngoài đợi hồi lâu, Bộ Hoài Viễn khó tránh khỏi cảm thấy có chút mệt mỏi. Bất quá, hẳn vẫn cố gắng kéo căng tinh thần để nói chuyện cùng Mục Kỳ. Nghĩ đến bọn họ cũng đã rất lâu chưa được nói chuyện thoải mái như thế này, những năm gần đây lúc hai người cùng một chỗ,

đại đa số thời điểm đều là thương lượng chính sự. Hơn nữa trong mấy năm gần đây, tính tình của Mục Kỳ càng trầm mặc nội liêm, so với một Mục Kỳ thích nháo thích nói trước kia cách nhau khá xa...

Nhìn người trước mắt, một hồi vui cười một hồi lại nổi giận, Bộ Hoài Viễn đột nhiên cảm thấy, có lẽ mất trí nhớ đối với Mục Kỳ mà nói cũng là một chuyện tốt. Y có thể quên hết đi những chuyện không vui trước kia, như vậy mai sau y mới có thể sống tự do thoải mái hơn một chút.

“Người phát ngôn cái gì vậy?” Mục Kỳ vươn tay lay động Bộ Hoài Viễn một chút.

“Àn? Không có gì.” Bộ Hoài Viễn lắc đầu.

“Sắc mặt của ngươi không tốt lắm.” Mục Kỳ cau mày kề sát vào mặt Bộ Hoài Viễn, nghiêm túc nói: “Nếu cảm thấy mệt mỏi, vậy ngươi trước nghỉ ngơi một hồi đi.”

“Ta vô sự. Ngươi vừa mới nói cái gì?”

“Còn giả bộ kiên cường, nếu không thoải mái liền nghỉ ngơi đi, lớn như vậy mà ngay cả đạo lý này ngươi còn không biết? Chẳng lẽ ngươi còn muốn đợi tới lúc chống đỡ không nổi rồi ngã xuống, mới biết được nghiêm trọng là gì sao!?” Mục Kỳ không chút nể mặt, ngữ khí thập phần giáo huấn hướng Bộ Hoài Viễn nói một tràng. Y đã sớm nghe Bạch Nhất nói, Bộ Hoài Viễn là một con ma ốm, hiện tại lại nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi mà vẫn cố chống cự của đối phương, trong lòng đột nhiên thực khó chịu.

Bộ Hoài Viễn lại ngẩn ra, nhìn Mục Kỳ đột nhiên có chút buồn cười. Trước kia Mục Kỳ mỗi lần khuyên nhủ hần đều là lạnh lùng thần nhiên, nhiều nhất cũng chỉ là bưng bình cùng hần so nghị lực, hoặc là tìm một đồng lý do thượng tấu hần một chuyện. Chứ không hề giống như hôm nay, thẳng thừng chỉ vào mũi của hần răn dạy... bất quá cảm giác như vậy cũng không tính là xấu.

“Vậy Tiểu Kỳ cùng ta nghỉ ngơi một hồi đi” Giơ lên khoe miệng, Bộ Hoài Viễn nhẹ nhàng lôi kéo Mục Kỳ cùng nhau đổ người vào nhuyễn tháp, “Ngươi đang có bầu, cũng cần phải nghỉ ngơi nhiều chút.”

“Ta thật sự rất tốt, cũng không có yếu như ngươi đâu.” Mục Kỳ chớp mắt, rồi tự mình động thủ sờ sờ chiếc bụng đã có hơi nổi lên, ngữ điệu mang theo kiêu ngạo mà lên tiếng.

“Ha ha, như vậy cũng phải cẩn thận, nghỉ ngơi nhiều chút mới được.” Bộ Hoài Viễn vươn tay ôn nhu xoa bụng Mục Kỳ, lại ôn nhu nói.

“Àn, ngươi mau ngủ đi, đến nơi ta sẽ gọi ngươi.” Mục Kỳ từ chối cho ý kiến, chỉ hừ một tiếng rồi nói.

Bộ Hoài Viễn cũng đã mệt nhọc cực độ, mấy ngày nay tâm tư của hần vẫn buộc chặt. Hiện tại đã thấy được Mục Kỳ, tấn đá lớn trong lòng hần cũng biến mất, vừa nằm xuống không bao lâu hần liền ngủ mất. Mà Mục Kỳ lúc này lại chậm rãi mở mắt ra, qua một cái chớp mắt liền bắt động nhìn Bộ Hoài Viễn.

Bộ Hoài Viễn đang nhắm hai mắt, một bàn tay vẫn nắm chặt lấy Mục Kỳ, bàn tay còn lại thì nhẹ nhàng khoát lên bụng của Mục Kỳ, sắc mặt tuy rằng tái nhợt, nhưng khóe môi lại mang theo mỉm cười.

Nhìn thùy nham ôn hòa của Bộ Hoài Viễn, Mục Kỳ chợt rũ mắt suy nghĩ. Người này quả nhiên chính là người mà y muốn tìm, cảm giác nhảy dựng khi mới gặp mặt vừa nãy đã làm cho y biết được, nhất định là hắn.

Tuy rằng đã mất trí nhớ, nhưng lúc hai người ở chung với nhau lại không có chút gì ảnh hưởng, thật giống như những người bạn hữu đã nhận thức nhau từ rất nhiều năm trước, cho nên chuyện bọn họ thành thân chắc cũng có lẽ là thật. Đặt bàn tay lên tay của Bộ Hoài Viễn, Mục Kỳ cách bàn tay của Bộ Hoài Viễn vuốt ve bụng của mình, rồi thản nhiên cười rộ lên.

Bất quá, hắn nhìn qua hảo gầy yếu, so với chính y dù đã chịu qua không ít thương tích lại đang hoài thai còn muốn tiêu tụy hơn. Thân thể của y kém đến như vậy sao? Nghĩ đến người trong mộng luôn che chở trước người mình, thân ảnh kia cảm giác đặc biệt cao lớn, Mục Kỳ nhíu mi. Lúc trở về, phải cho hắn hảo hảo bồi bổ lại cơ thể mới được, phu quân của y làm sao có thể gầy yếu như vậy được!?

“Hầu gia tướng gia...” Xe ngựa dần dần thả chậm tốc độ rồi dừng lại, người đánh xe bên ngoài nhẹ giọng kêu một tiếng, chuẩn bị nói cho hai người đã đến trước An Quốc Hầu phủ.

“Xuyt.” Mục Kỳ nâng tay làm một cái thủ thế chớ lên tiếng, theo sau lại nhẹ giọng đáp lời, “Hầu gia đang mệt mỗi phải nghỉ ngơi một hồi, cứ để xe ngựa dừng ở đây một chút đi!”

Hạ nhân ở bên ngoài lập tức ngậm miệng, nhỏ giọng đáp trả Mục Kỳ một tiếng. Sau khi ổn định xe ngựa xong, đối phương liền an phận không dám làm ồn nữa.

Mục Kỳ nằm ở bên cạnh Bộ Hoài Viễn, nhìn thấy Bộ Hoài Viễn thật vất vả mới ngủ được, liền không có ý định muốn đánh thức hắn. Cho nên ý mới bảo hạ nhân bên ngoài chờ đợi, để cho Bộ Hoài Viễn ngủ nhiều thêm một hồi.

17. Chương 17: Sơ Nghi

(Nghi là nghi ngờ, Sơ là ban đầu-lần đầu tiên)

Xe ngựa ở trước cửa Hầu phủ ngừng lại hai canh giờ (2 canh giờ = 4 tiếng), một bên thị vệ im lặng đứng thủ trước xe. Trương bá trong phủ vốn thu được tin tức liền định đi ra nghênh đón. Sau lại được thị vệ truyền lời, biết Bộ Hoài Viễn đang ở trên xe nghỉ ngơi nên ông cũng không dám quấy nhiễu, chỉ tiếp tục mang theo hạ nhân, bận rộn thu xếp mọi chuyện trong phủ.

Trong xe ngựa được chèn rất nhiều đệm lót vừa dày vừa mềm mại, Bộ Hoài Viễn dựa người vào nhuyển thấp rồi ngủ quên mất, lúc này đã muốn chuyển tỉnh, chậm rãi mở hai mắt.

“Tĩnh? Vào nhà đi thôi!” Mục Kỳ vốn là một tay chống đầu, nghiêng người tựa vào nhụyễn tháp nghỉ ngơi, nhìn thấy Bộ Hoài Viễn tĩnh lại, y cũng lập tức mở mắt ra, mở miệng nói.

“Sao không đánh thức ta?” Bộ Hoài Viễn nhẹ giọng hỏi, có lẽ là vì vừa tỉnh ngủ, thanh âm của y còn có hơi khàn khàn, cùng tiếng nói ôn hòa lúc bình thường có chút khác nhau.

“Cũng chỉ kém chút thời gian mà thôi.” Mục Kỳ tà tà liếc Bộ Hoài Viễn một cái, thoáng sửa sang lại quần áo một chút rồi đứng dậy.

“... Đi vào trước đi.”

Bộ Hoài Viễn cười khê, từ khi Mục Kỳ mất trí nhớ, hình thức trao đổi giữa bọn họ có hơi biến hóa. Trước kia Mục Kỳ rất ít khi cùng hắn phản bác, nay chỉ nửa câu thôi y cũng không chịu thoái nhượng, tựa hồ cường thế hơn rất nhiều, như vậy trái lại có chút giống với bộ dáng chết không chịu thua của y khi còn bé.

Không nói thêm gì nữa, Bộ Hoài Viễn cũng đứng dậy đi theo, mang Mục Kỳ xuống xe ngựa vào Hầu phủ. Trong phủ lúc này, Trương bá đang chuẩn bị thức ăn. Bộ Hoài Viễn nhìn sắc trời còn sớm, liền bảo Trương bá tiếp tục chuẩn bị, mà hắn thì mang theo Mục Kỳ trước trở về phòng, cũng sai hạ nhân thỉnh ngự y lại đây.

“Người trước ngồi nghỉ một lát, ta thỉnh ngự y đến xem cho người. Trong chốc lát cho người xem mạch tượng, nếu có chỗ nào không thoải mái người phải nói cho bọn họ biết.” Bộ Hoài Viễn dẫn Mục Kỳ trở về phòng, quay đầu ra hiệu cho hạ nhân chuẩn bị chút nước trà.

“Thân thể của ta rất tốt, nếu muốn khám thì khám cho người chứ?” Mục Kỳ tùy ý chọn đại một chiếc ghế ngồi xuống, chống đầu nhìn Bộ Hoài Viễn.

“Thân mình của ta là bệnh cũ, không có chuyện gì. Người đang có thai lại phải một đường bốn ba bên ngoài, vẫn là để cho ngự y nhìn xem chút đi!”

“Tùy người.” Mục Kỳ nhú mày, ngữ điệu không sao cả.

Hạ nhân rất mau chóng mang đến trà nóng, rót cho mỗi người một chén đặt trên bàn. Ngự y được tiểu tư thỉnh đến cũng nhanh chóng chạy đến phòng ngoài, Bộ Hoài Viễn lập tức thỉnh ngự y vào phòng, kéo thẳng đến trước Mục Kỳ để chẩn bệnh.

Các ngự y tiến vào vừa thấy Mục Kỳ, người người đều có chút ử rử, dù sao thanh danh của Mục Kỳ tại Thịnh Kinh trước giờ cũng không phải là có tiếng mà không có miếng. Vài ngự y cho nhau cái nhìn thoáng qua, cuối cùng không có biện pháp, một ngự y tuổi hơi lớn chút bị nhóm người đẩy qua chỗ Mục Kỳ để bắt mạch. Mục Kỳ trái lại thực hào phóng, một bên vươn cánh tay rảnh rỗi của mình ra cho đối phương khám xem, một bên ngẩng đầu nhìn chung quanh phòng.

“Thế nào?” Trong chốc lát ngự y thu hồi tay, Bộ Hoài Viễn ngồi ở một bên, lập tức cất giọng ôn hòa hỏi.

Một đám người lại châu đầu cùng một chỗ ghé tai bàn luận, rốt cuộc một tên ngự y trẻ tuổi bị đập ra ngoài. Hắn ta lúc đầu còn bám chặt lấy một bên mép ghế, lặng lẽ nhìn thoáng qua Mục Kỳ, sau lại quay đầu nhìn qua Bộ Hoài Viễn, thật cẩn thận tìm từ để nói: “Hồi An Hầu, thân mình cốt cách của Thừa tướng gia rất tốt, những thương thế trước đó đã gần như khỏi hẳn, trước mắt không có chuyện lớn gì... Bất quá bởi vì thời gian trước đã mệt nhọc quá độ, nên thai tức hiện tại hơi có chút yếu nhược và bất ổn, nhưng chỉ cần điều trị thêm thời gian nữa là không sao.”

“Ân, vậy các người châm chước khai chút được điều dưỡng đi!” Bộ Hoài Viễn gật gật đầu, nhẹ giọng phân phó.

“Vâng.” Chúng ngự y đồng loạt cúi người đáp, rồi vội lui xuống.

Thế nhưng Mục Kỳ lại đột nhiên mở miệng, chỉ vào tên ngự y vừa mới chẩn đoán cho mình nói: “Người chó đi, xem mạch cho hắn trước cái đã.” aehyuk868

Lý Nhạc còn đứng tại chỗ cả kinh, theo hướng tay của Mục Kỳ hơi hơi giương mắt, nhìn đến Bộ Hoài Viễn đang nhíu mày, trong lúc nhất thời trên đầu liền lăn xuống hai giọt mồ hôi lạnh. Hắn cũng chỉ biết được một vài chuyện phiền lòng của An Hầu cùng Mục thừa tướng trong thời gian qua ... An Hầu từ trước tới nay đều không thích để cho đại phu thăm khám. Tuy rằng nhìn qua thật ôn hòa vô hại, nhưng nếu hắn nổi giận lên cũng không phải là đùa giỡn à. Nhưng Mục thừa tướng lại có tiếng là lạnh lùng vô tình, hiện tại lại đang mang bầu còn mất trí nhớ, nếu lúc này mà bắt bẻ Mục thừa tướng thì có thể bị trả thù hay không? Ôi! Cũng biết đưa hắn đến đây khẳng định không có chuyện tốt à, đám lão nhân kia là muốn chính chết hắn đây mà!?

“Như thế nào? Là ta thỉnh thì người lại bất động sao ngự y?” Nhìn Lý Nhạc vẫn đang cúi đầu không hề có động tĩnh, Mục Kỳ nhíu mày liếc mắt Bộ Hoài Viễn một cái, giọng giọng hỏi.

“Mục thừa tướng bớt giận!” Nghe Mục Kỳ đột nhiên cao giọng nói, Lý Nhạc nháy mắt từ trong suy tư lấy lại tinh thần, trả lời: “Không phải hạ quan không muốn, chính là...An Hầu trước giờ vẫn do Vân thân y xem chẩn, cho dù thân y không có mặt thì cũng sẽ do sự phụ của hạ quan tại ngự y viện xem chẩn, chứ không dùng đến người khác, bởi vậy...” Ngự ý, người hãy đợi một chút, ta đi thỉnh sự phụ ta đến!

“Ân? Bệnh gì mà cần phải có thân y tài năng đến xem?” Mục Kỳ nhìn thoáng qua Lý Nhạc, lại nhìn thoáng qua Bộ Hoài Viễn, giọng điệu khe khẽ, hơi nguy hiểm hỏi.

“Chính là thói quen mà thôi, nếu Lý ngự y là đồ đệ Nghiêm ngự y, nhìn xem cũng không sao.” Bộ Hoài Viễn hướng Mục Kỳ mỉm cười, theo sau lại nhìn Lý Nhạc khẽ cười một chút.

Mồ hôi lạnh trên đầu Lý Nhạc trong nháy mắt lại nhiều thêm hai giọt, chống lại nụ cười đầy thâm ý của Bộ Hoài Viễn, chỉ cảm giác cả da đầu đều đang run lên. Hắn cắn răng lên tiếng, tiến lên cấp Bộ Hoài Viễn chẩn mạch.

“Thế nào?” Mục Kỳ hỏi.

“Àn... Mạch tượng của An Hầu coi như vững vàng.” Ôi thần linh hỡi, cái mạch tượng loạn thất bát tao này là cái ngoạn ý gì đây hả giờ??? Sư phụ bình thường làm sao mà xem mạch được cơ chứ?

“Àn?” Mục Kỳ hí hí mắt, nhìn chăm chăm Lý Nhạc.

“Ách...chỉ là có một chút bệnh tật lâu ngày, thân thể hư nhược...” Nay kinh mạch này giống như đã bị đứt lìa một lần đi? Là ai đã nối lại cơ chứ, thật là lợi hại quá quá!!! Ôi, An Hầu gia đang trù ta!!”Bất quá! Điều dưỡng điều dưỡng là liền...thì tốt rồi.” (bạn Lý Nhạc này hài hết sức)

“Cái gì là bệnh cũ hả?” Mục Kỳ có chút nhăn mày, nhìn thoáng qua Bộ Hoài Viễn, rồi lại nhìn về phía Lý Nhạc.

“Cái này... hạ quan không biết, để hạ quan hỏi hỏi hỏi lại sư phụ hoặc là thần y.” Ta ta thật sự không biết gì hết mà, đứng có trù ta nữa, quần áo của ta đều đã bị mồ hôi thấm ướt rồi á!

“Tốt lắm, chớ để Lý ngự y khó xử. Hắn chỉ thay ta xem qua một lần, hiển nhiên là không biết gì, đi về trước đi!” Bộ Hoài Viễn thu hồi cánh tay đang trấn an Mục Kỳ cười cười, theo sau lại đối Lý Nhạc gật gù đầu, ý bảo Lý Nhạc mau đi xuống.

Lý Nhạc ngẩng đầu nhìn xem, gặp hai người đều không có ý chặn lại nữa, hắn mới âm thầm phun một hơi dài trong lòng, hành một cái lễ rồi lập tức thu dọn rời đi.

“Bệnh cũ của ngươi là gì hả?” Đối Lý Nhạc rời đi, Mục Kỳ nhìn Bộ Hoài Viễn hỏi.

“Là lúc trước sinh bệnh lưu lại, không có gì, thân thể hư nhược một ít mà thôi.” Bộ Hoài Viễn lắc đầu, thần nhiên cười nói.

Năm đó người biết đến chuyện này vốn cũng không nhiều lắm, nay Mục Kỳ đã mất trí nhớ, hắn liền không muốn để cho Mục Kỳ lại nhớ đến sự kiện kia. Trước đó hắn cũng không hề muốn làm cho Mục Kỳ bởi vì việc đã xảy ra mà áy náy rồi đeo trên lưng thống khổ cả đời, bởi vậy hắn mới cự tuyệt Mục Kỳ. Nhưng hiện tại hắn đã suy nghĩ cẩn thận, mặc kệ Mục Kỳ là vì áy náy hay là vì yêu thích mới cùng hắn một chỗ, nếu như cho đến chết hắn vẫn cự tuyệt Mục Kỳ, đây mới là điều khiến cho đối phương thương tâm nhất đi? Vậy không bằng trong những tháng ngày cuối cùng của cuộc đời, sao hắn lại không làm cho đối phương không còn những tiếc nuối rồi nhau vượt qua mọi chuyện? Hơn nữa hiện tại Mục Kỳ đã có đứa nhỏ, đợi cho đứa nhỏ sinh ra hắn mới tiếp tục ký thác đi... Về phần thân thể của hắn, hắn sớm đã không còn hy vọng, chỉ nguyện có thể chống đỡ đến khi đứa nhỏ xuất thế, để hắn có thể bồi ở bên cạnh Mục Kỳ thêm một ít.

“Phải không!?” Mục Kỳ hoài nghi nhìn Bộ Hoài Viễn, bất quá y cũng không có truy vấn. Tuy rằng bọn họ là phu phụ, người này cũng có thể chính là người y muốn tìm, nhưng dù sao đến bây giờ y còn chưa nhớ rõ đối phương, có tiếp tục ép hỏi cũng không có ý nghĩa. Thà rằng cứ để mọi thứ từ từ mà đến, y cũng không tin, y không giải quyết được người này. Không hề dây dưa đề tài này nữa, y nhìn quanh phòng, ngược lại

hỏi tiếp: “Đây là căn phòng chúng ta cùng sống trước kia sao?”

“Ân, đúng vậy.” Bộ Hoài Viễn gật đầu.

Đứng lên vòng quanh phòng một vòng, theo sau y liền quay người lại, hai tay bắt chéo trước ngực, vẻ mặt hoài nghi nhìn Bộ Hoài Viễn: “Chúng ta trước kia phân phòng ngủ?”

Bộ Hoài Viễn ngẩn ra, trước kia Mục Kỳ vẫn thực bất mãn với việc hấn an bài chuyện phân phòng mà ngủ. Bởi vậy hấn đã sớm đem tất cả đồ đạc của Mục Kỳ từ căn phòng bên kia mang lại đây, chỉ vì lo lắng Mục Kỳ sau khi trở về sẽ suy nghĩ lung tung. Nhưng hấn lại không nghĩ tới Mục Kỳ chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra mọi thứ, suy nghĩ một chút, hấn mới ôn thanh hỏi: “Sao lại nói như vậy?”

“Đoán.” Mục Kỳ tùy ý đùa nghịch vài thứ gì đó ở bên giường, thuận miệng đáp lời. Đồ đạc cùng bày biện trong phòng này rất kỳ quái, có một vài thứ giống như là mới đem đến thì phải!? Cho dù là sau khi y gã vào An Hầu rồi mới đem đồ đạc đến, nhưng nếu y vẫn ở tại nơi này, thì thói quen sử dụng cùng trưng bày đồ đạc lại có chút không giống lắm. Chính là hiện tại y cứ thấy mọi thứ thật rất kỳ quái.

Kỳ thật phu phu phân phòng ngủ cũng không phải chuyện gì lớn, bình thường ở những nhà giàu có, phu phu hoặc vợ chồng đều là phân viện tử mà ở. Bởi vậy Mục Kỳ vốn cũng không suy tưởng nhiều như vậy, nhưng Bộ Hoài Viễn lại đưa y vào đây nói là phòng của hai người. Nhìn gian phòng không quá hài hòa trước mắt, Mục Kỳ khó tránh khỏi có chút kỳ quái. Cảm tình của y cùng hấn ta trước kia rốt cuộc là tốt đến mức ở chung một phòng, hay là vẫn còn vấn đề gì khác?

“Ân, trước kia người ở một phòng khác, bất quá trước khi người ra ngoài liền dọn sang nơi này. Chính là chưa ở được bao lâu liền phải đến Duyên Quốc.” Nhìn quanh căn phòng một chút, Bộ Hoài Viễn đại khái cũng đoán được suy nghĩ của Mục Kỳ, mặt không đổi sắc mở miệng giải thích.

“Ân.” Gật đầu một cái, xem như y đã hiểu rõ đáp án của Bộ Hoài Viễn, Mục Kỳ đến đây cũng không nói gì nữa, cho dù trong lòng còn có nghi hoặc, nhưng y lại không tiếp tục truy vấn.

Trong lòng thầm than một tiếng, Bộ Hoài Viễn phát hiện sau khi trở về, tuy Mục Kỳ không có biểu hiện phẫn nộ gì quá lớn, nhưng lại nhiều phen làm cho hấn ứng đối cũng không xong. Quả nhiên đây chính là trừng phạt hấn trước kia đã quá ích kỷ nhẫn tâm mà. Khẽ xoa xoa mi tâm, Bộ Hoài Viễn tiến lên kéo lấy tay Mục Kỳ, nhẹ giọng nói: “Buổi tối lại xem tiếp đi, đi ăn cơm trước, Trương bá hấn là đã chuẩn bị tốt mọi thứ.”

“Hảo, vậy đi thôi.” Mục Kỳ nghe vậy nghiêng nghiêng mặt, gương miệng tươi cười

18. Chương 18: Hôn Mê

Bộ Hoài Viễn chậm rãi mang theo Mục Kỳ đến nhà ăn. Trương bá đã mang theo hạ nhân chuẩn bị sẵn sàng một bàn đồ ăn, tất cả đều là những món mà Mục Kỳ yêu thích.

Vì lo lắng đến Mục Kỳ đang có thai, những thức ăn trên bàn hiện tại đều là đồ bổ dưỡng phù hợp cho dưng phu. Thấy hai người đang tiến vào, Trương bá lập tức tiến lên đón chào, có chút kích động nhìn Mục Kỳ nói: “Mục thiếu gia người rất cực đã trở lại!”

Bộ Hoài Viễn tiến tới bên tai Mục Kỳ, nhẹ giọng nói: “Đây là Trương bá, là lão quản gia của Hầu phủ, từ nhỏ đã nhìn hai chúng ta lớn lên, người trước kia cũng rất quý mến ông ấy.”

Mục Kỳ hiểu rõ gật gật đầu, theo sau lại quay đầu hướng Trương bá cười khẽ, “Trương bá, đầu của ta bị đụng hư mất, nhớ không rõ mọi chuyện. Về sau ngài cần phải chỉ điểm ta nhiều chút, đừng để cho ta bị khi dễ à!”

Trương bá nguyên bản còn mang theo chút thương cảm cùng kích động khi gặp lại phu nhân, nhưng nhìn thấy tính cách của Mục Kỳ đột nhiên đại biến, ông có hơi sững sờ đứng ở tại chỗ, miệng mở to đến nỗi quên khép lại. Ông nhìn Mục Kỳ, lại nhìn nhìn Bộ Hoài Viễn, lắp bắp đối Bộ Hoài Viễn hỏi, “Thiếu, thiếu gia...này, đây là...”

“Chính là Tiểu Kỳ.” Bộ Hoài Viễn mỉm cười, mở miệng giải thích nghi hoặc của Trương bá. Hắn biết vì sao Trương bá lại giật mình như vậy, tuy rằng bọn họ đã sớm biết Mục Kỳ mất trí nhớ, nhưng trái lại trước giờ họ cũng chưa từng nghĩ Mục Kỳ sẽ thay đổi nhiều đến thế. Dù sao Mục Kỳ đã hơn mười năm chưa từng cười qua như vậy. Bất quá cho dù mọi chuyện có ra sao đi nữa, hắn vẫn có thể khẳng định chắc nịch đây là Tiểu Kỳ, hơn nữa, hắn một chút cũng không chán ghét sự chuyển biến này.

“Như thế nào, ta có cái gì không đúng sao?” Mục Kỳ trừng lớn hai mắt, nhìn về phía Bộ Hoài Viễn.

Y hiển nhiên cũng nhìn ra được Trương bá vừa giật mình, kỳ thật lúc đến Nghiệp Thành, từ những phản ứng của bọn người Tiêu Diệc Nhiên y cũng đã đoán ra được ít chuyện. Tựa hồ y cùng với trước đây đã có biến hóa rất lớn, nhưng bản thân lại không nhớ nổi những chuyện quá khứ, chẳng lẽ y trước khi mất trí nhớ cùng với hiện tại lại cách biệt nhiều như vậy? Nhưng vừa nãy lúc ở cùng Bộ Hoài Viễn, hắn cũng không có tỏ vẻ gì khác lạ à, nếu thật sự thay đổi quá nhiều, thì vì cái gì Bộ Hoài Viễn lại không có chút nghi ngờ chứ?

“Không có, chính là so với trước kia sáng sủa hơn một ít, Trương bá nhất thời chưa quen mà thôi.” Bộ Hoài Viễn cười nói, nắm tay Mục Kỳ đi đến bên cạnh bàn rồi đỡ y ngồi xuống.

“Phải không? Vậy sao nhìn người lại quen như vậy?” Mục Kỳ thuận theo ngồi lên ghế, mang theo ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Bộ Hoài Viễn.

“Bởi vì người hiện tại cùng với hồi nhỏ rất là giống nhau.” Bộ Hoài Viễn cười khẽ, sủng nịch nhìn Mục Kỳ.

Mục Kỳ chọn mi, mà Trương bá ở một bên lại đột nhiên phản ứng lại, ngưng ngừng quay người nhìn hai người nói: “Đúng rồi, là Mục thiếu gia, rất giống với trước đây đấy chứ, là lão nô hồ đồ.”

“Trương bá, vậy ta trước kia là cái dạng gì hả?” Thấy hai người đều nói như vậy, Mục Kỳ liền cười tủm tủm hỏi lại.

“Ách...” Bị hỏi ngược lại, Trương bá nhất thời nghẹn lời. Ông cũng không thể nói là trước kia y lại âm trầm như tử thần chứ? Cuối cùng, Trương bá đành phải cầu cứu nhìn về phía Bộ Hoài Viễn.

“Trước giờ cũng đều tốt lắm.” Bộ Hoài Viễn cười cười, gấp một vài món ăn bỏ vào trong chén của Mục Kỳ, “Ăn cơm trước đi, đồ ăn lạnh sẽ không tốt, muốn hỏi cái gì đợi lát nữa hỏi.”

Mục Kỳ tà tà liếc Bộ Hoài Viễn, rồi hừ nhẹ một tiếng. Được rồi, dù sao thì thời gian còn lại quả thật còn rất nhiều.

Trương bá thấy Mục Kỳ rốt cục không còn truy vấn nữa, liền nhân cơ hội lui xuống. Lúc ra tới cửa mới thở phào một hơi, xoa xoa mồ hôi đầy trên đầu, “Ôi! Thiếu chút nữa đã quên mất, mới trước đây Mục thiếu gia chính là một hài tử tinh nghịch khiến người mệt chết à...” Nói xong Trương bá lắc đầu cười rộ lên. Nhớ trước kia Mục Kỳ không sợ trời không sợ đất, làm ầm làm ỹ suốt ngày. Đến cha của y còn quản không được y, cũng chỉ có lời nói của Bộ Hoài Viễn mới khiến cho y nghe theo. Khi đó Trương bá mới trở thành quản gia của Hầu phủ, cũng ăn không ít cực khổ với Mục Kỳ à.

Bất quá...Trương bá than nhẹ một tiếng, cho dù bị chỉnh đến vô cùng thâm, nhưng vẫn tốt hơn với một Mục thiếu gia lạnh lùng luôn làm người ta áp lực à.

Trong phòng ăn, Bộ Hoài Viễn lại gấp thêm mấy đĩa thức ăn vào chén cho Mục Kỳ, vừa ôn thanh nói: “Người ăn nhiều chút, mấy tháng nay ở bên ngoài đều gầy cả đi rồi. Đến, đây là những món mà người thích ăn nhất.”

Nhìn núi thức ăn trong bát càng lúc càng nhiều hơn, Mục Kỳ cúi đầu nhìn thoáng qua chiếc bụng đã có chút lộ rõ của mình, lại liếc liếc mắt sang Bộ Hoài Viễn bộ dạng gầy yếu, nhin không được buông chiếc đĩa, quay đầu nói: “Hình như người còn gầy hơn ta nữa mà.”

“Ta vẫn như vậy, người cũng đã ốm đi rất nhiều, ăn nhiều một chút bổ sung dinh dưỡng.” Bộ Hoài Viễn nhìn lại, trong ánh mắt đều là sự đau lòng.

Mục Kỳ thấy thế liền ngừng lại một chút, quệt quệt miệng rồi cầm lên chiếc đĩa ăn thêm hai miếng, sau lại nhin không được ngẩng đầu hỏi: “Ta trước kia rất béo hả?”

“Không mập, dáng người tốt lắm.” Bộ Hoài Viễn ôn nhu cười cười.

“Vậy dáng người của ta hiện tại không tốt?” Mục Kỳ vừa nghe lời này lập tức nhăn mày, đôi đĩa trên tay

cũng ngừng lại, liếc mắt trừng Bộ Hoài Viễn, tựa hồ chỉ cần đối phương nói một câu không tốt, y liền sẽ cho đôi đũa trên tay bay đi xa.

Cho dù Bộ Hoài Viễn vẫn ứng đối rất tự nhiên, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc nghiêm túc của Mục Kỳ, hẳn cũng có hơi sững sốt, sau khi suy nghĩ một chút mới ôn nhu trả lời, “Không hề không tốt, chỉ gầy chút, ăn nhiều thêm là được rồi.”

“Làm sao gầy? Rõ ràng béo muốn chết, người đây là trợn mắt nói dối à!” Mục Kỳ nâng tay chỉ vào cái bụng của chính mình, bất mãn nói.

Bộ Hoài Viễn thấy thế vội buông đũa trong tay, bắt lấy bàn tay của Mục Kỳ, đem đôi đũa đoạt qua rồi đặt xuống bàn, nhú mào nói: “Đừng lấy chiếc đũa chỉ vào bụng!”

Sau khi phản ứng lại, Mục mới ngộ ra đôi đũa đã bị đoạt mất, trong lòng càng sinh khí, thẳng thường quay đầu đi chỗ khác, cơm cũng không chịu ăn.

Bộ Hoài Viễn khẽ thở dài một hơi, quả nhiên như ông bà ta thường nói, người mang thai bất luận là nam hay nữ đều sẽ đột ngột biến hóa về cảm xúc như vậy sao? Bất đắc dĩ vươn một tay cầm trụ lấy bàn tay của Mục Kỳ, một tay còn lại thì nhẹ nhàng đặt lên trên bụng của Mục Kỳ, nghiêm túc nói: “Nơi này là bảo bảo, hẳn béo, người không béo, hai người các người nếu có béo thêm nữa thì ta vẫn thích.”

Hai bên tai của Mục Kỳ bỗng nhiên ửng đỏ lên, cũng không có quay đầu, chỉ hơi nhẹ nhàng giẫy ra khỏi bàn tay của Bộ Hoài Viễn, theo sau lại hừ một tiếng, cầm lấy chiếc đũa đảo đảo đồ ăn trong bát, cố ý dùng thanh âm vẫn mang theo chút tức giận nói: “Muốn béo thì chính người tự béo đi à, ta mới không cần.”

Bộ Hoài Viễn bật cười thành tiếng, cũng lần nữa cầm lấy chiếc đũa, nhẹ giọng đáp: “Hảo.”

Tay cầm đũa của Mục Kỳ không kiềm được nhẹ run một chút, chỉ cảm thấy mặt mình càng lúc càng đỏ hơn. Kỳ thật y cũng biết rằng hành vi của mình vừa rồi chính là có chút mạo danh kỳ diệu cố tình gây sự. Nhưng y chỉ là không hiểu sao lại đột nhiên thấy trong lòng khó chịu. Sau đó khi nhìn đến hành vi vô cùng sùng nịnh lại không hề tức giận của Bộ Hoài Viễn, y lại cảm thấy trong lòng vui vẻ hẳn, còn có chút ngượng ngùng...

Ho nhẹ một tiếng che dấu xấu hổ, Mục Kỳ nhìn thoáng qua thức ăn trên bàn, nghĩ đến cũng phải gấp chút đồ ăn “đáp lễ” Bộ Hoài Viễn” một chút. Nhưng nhìn đến một bàn đầy màu xanh, y lại không biết Bộ Hoài Viễn thích ăn cái gì. Cuối cùng y đành phải tùy ý dựa vào món ăn gần nhất được bỏ vào chén của mình, gấp một khối thịt nhét vào trong bát Bộ Hoài Viễn, hừ nói: “Chính người ăn nhiều chút à!”

Bộ Hoài Viễn nhìn khối thịt bự nằm trong chén liền bật lườm, quả thật y đã mất trí nhớ, ngay cả việc hẳn không ăn thịt y cũng không nhớ rõ. Đang muốn mở miệng, dư quang nơi khóe mắt lại bắt được tầm mắt đang vụng trộm nhìn sang của Mục Kỳ. Bộ Hoài Viễn thầm than một tiếng, bất đắc dĩ gấp miếng thịt bỏ vào trong miệng, nhai vài miếng nhỏ rồi nuốt vào luôn. Nhiều năm như vậy hẳn cũng chưa ăn qua thịt, hôm nay khó có được dịp như vậy, ăn một ít hẳn là không có gì đi?

Ngẩng đầu, vừa lúc nhìn đến bộ dạng khoe miệng giương cao đầy hài lòng của Mục Kỳ, Bộ Hoài Viễn lại cười yếu ớt.

Một bữa cơm, thiếu chút nữa đã kết thúc trong sự viên mãn.

Đáng tiếc cuối cùng vẫn là loạn thành một mảnh, thậm chí còn đem đám ngự y đang ở tạm tại An Quốc Hầu phủ dời lại đây hết, bởi vì... Bộ Hoài Viễn hôn mê.

Sau khi ăn thịt không bao lâu, sắc mặt Bộ Hoài Viễn liền có chút không tốt, còn cảm thấy buồn nôn. Vốn là muốn nói với Mục Kỳ, để hắn ra ngoài nhả khối thịt này xong lại vào trong. Thế nhưng còn chưa ra khỏi phòng ăn, hắn liền chóng đờ không được nữa mà tựa người vào khung cửa đem toàn bộ thức ăn ỏi ra ngoài, đến cuối cùng còn ho đến sặc sụa, thậm chí còn ho ra máu.

Lần này Mục Kỳ đã bị dọa đến nhảy dựng cả người, đôi đũa trên tay cũng đánh rơi trên đất. Y nhanh chóng ném bát qua một bên, vội vàng chạy đến bên người Bộ Hoài Viễn giúp đỡ, lo sợ tới mức sắc mặt so với Bộ Hoài Viễn còn muốn trắng hơn.

“Sao...Sao lại thế này?! Người đâu mau tới!!!” Mục Kỳ nhìn Bộ Hoài Viễn ho ra máu liền hoảng hốt không thôi, sau khi lấy lại phản ứng liền hướng ra cửa kêu thật to. Kế tiếp y chỉ biết nắm chặt lấy tay Bộ Hoài Viễn, thân thể run nhè nhẹ. Y vừa nãy thật sự đã gặp phải một trận kinh hãi, một khắc kia khi Bộ Hoài Viễn đổ người vào khung cửa, y thậm chí đã cảm thấy tim mình ngừng đập. Đến bây giờ, y vẫn còn nghe thấy ***g ngực mình đang không ngừng nhảy thình thịch.

“Khụ khụ... Khụ khụ khụ khụ khụ, ta không sao, khụ...đừng khẩn trương.” Bộ Hoài Viễn mạnh mẽ ho khan một trận, nhìn bộ dáng vừa khẩn trương vừa sợ hãi của Mục Kỳ mà đau lòng không thôi, vội vàng nhẹ giọng trấn an, “Không có việc gì, đừng sợ, khụ khụ...”

Cùng với một cơn ho khan, khoe miệng Bộ Hoài Viễn lại tràn ra một vệt máu, Mục Kỳ nhìn đến lập tức nâng tay lau sạch, ánh mắt ửng đỏ nhìn hắn, đến thanh âm đều có chút run rẩy: “Người không cần nói nữa...”

Hạ nhân đứng chờ bên ngoài rất nhanh đã chạy tiến vào, thấy tràn cảnh trước mặt cũng đều sợ ngây ngẩn cả người, Mục Kỳ ngẩng đầu trừng mắt, quát lớn, “Thất thần làm gì, nhanh đi thỉnh ngự y!”

“Khụ khụ khụ... Ta không sao, Tiểu Kỳ, khụ khụ...Đừng lo lắng...” Nhìn đến Mục Kỳ vừa đại loạn trong lòng vừa trưng ra vẻ mặt ân hận, Bộ Hoài Viễn cố sức nâng tay vỗ nhẹ lên bàn tay của Mục Kỳ đang đỡ lấy hắn, vào một khắc trước khi hôn mê vẫn tận lực ôn nhu trấn an Mục Kỳ.

Trương bá nghe được động tĩnh chạy tới, vừa vào cửa cũng hoảng sợ không thôi. Nhưng vì đã có kinh nghiệm nhiều năm, ông liền lập tức an bài hạ nhân đi thỉnh ngự y, hơn nữa còn ra hiệu với ảnh vệ đang ẩn nơi chỗ tối nhảy ra, ôm Bộ Hoài Viễn trở về phòng.

Mục Kỳ đứng ở một bên không chịu buông tay, thậm chí còn muốn trực tiếp ôm Bộ Hoài Viễn trở về.

Trương bá thấy thế liền bước lên phía trước ngăn lại, khuyên nhủ, “Mục thiếu gia, người hiện tại đang có thai trong người, đừng cậy mạnh! Yên tâm đi, thiếu gia không có việc gì đâu! Trước để cho bọn họ mang thiếu gia trở về phòng đã.”

Mục Kỳ trong lòng đã sớm loạn thành một đoàn, lúc này nhìn đến Trương bá mới theo bản năng nghe lời buông Bộ Hoài Viễn ra, sau đó liền đi theo mọi người trở về phòng.

Đến trong phòng, các ngự y đã sớm chờ ở tại chỗ, nhưng nhìn đến Bộ Hoài Viễn bị nâng trở về, ai nấy đều hoa mắt choáng váng. Bọn họ không phải đến đây phụ trách thăm khám cho Mục thừa tướng sao? Mọi người nhìn nhau một hồi, cuối cùng người bị đẩy ra vẫn là Lý Nhạc đáng thương nhỏ nhất bọn. Ai bảo trong đám ngự y bọn họ, chỉ có mỗi hắn là đã bắt qua mạch của Bộ Hoài Viễn đâu chứ. Hơn nữa, hắn cũng chính là đồ đệ thân truyền của trưởng ngự y viện đó nha!

Lý Nhạc nhận mệnh quỳ trên đất, giúp Bộ Hoài Viễn dò xét tâm mạch, theo sau nhú nhú mày, đối Mục Kỳ nói: “Mục thừa tướng, hạ quan muốn trước vì An Hầu thi châm. Thỉnh mọi người trước tiên lui ra ngoài để bảo trì im lặng, mặt khác còn thỉnh ngài phái người đi vào cung một chuyến. Chứng bệnh của An Hầu vẫn là sự phụ của ta rõ ràng nhất.”

Mục Kỳ lúc này đã có hơi bình tĩnh lại, cũng không còn bối rối như vừa nãy nữa. Lúc nghe thấy những lời Lý Nhạc nói, y lập tức gật gật đầu, mang theo mọi người lui ra ngoài cửa. Sau đó lại tiếp tục phân phó để cho Trương bá phái người chạy vào trong cung thỉnh trưởng thái y viện qua phủ. An bài hảo hết thấy mọi việc, Mục Kỳ liền đứng ở trước cửa, vẻ mặt lo lắng nhìn vào phòng trong.

NY: Bác tác giả này rất vui khi viết ngược, đặc biệt là những lúc thụ sắp sinh con = - =

Tác giả có lời muốn nói: về khoảng thời gian này ở chung của hai người, không thể nói rõ ai chiếm thượng phong. Lão Bộ sẽ sủng trừ Tiểu Kỳ, nhưng Tiểu Kỳ cũng sẽ theo bản năng chăm lo cho Lão Bộ, dù sao chính là chậm rãi một chút một chút ma hợp (*^__^*) đương nhiên, trắc trở cũng luôn phải có ~~~()/~

19. Chương 19: Thức Tỉnh

Sau khi cửa phòng được khép lại, Mục Kỳ liền cứ thế đứng ở bên ngoài chờ đợi. Trương bá phân phó xong mọi chuyện trở về liền nhìn thấy Mục Kỳ sắc mặt tái nhợt, đang đứng dựa vào cây cột bên hành lang gấp khúc, trong lòng ông lập tức đau xót. Ông đã nhìn hai đứa nhỏ này lớn lên, tự nhiên biết cảm tình của Mục Kỳ dành cho đối phương có bao nhiêu sâu đậm. Vì đã quá sâu đậm, nên cho dù đã mất trí nhớ thì phần lo lắng theo bản năng kia vẫn không hề biến mất.

“Mục thiếu gia, người yên tâm đi, thiếu gia không có việc gì, người vẫn là đi về trước nghỉ một lát đi, đừng để thân thể mệt mỏi.” Trương bá đi đến bên người Mục Kỳ, nhỏ giọng khuyên nhủ.

Mục Kỳ quay đầu, tuy rằng sắc mặt đã muốn khôi phục như bình thường, nhưng trong ánh mắt vẫn còn lưu lại cảm xúc hỗn loạn. Y lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Ta muốn chờ ở đây.”

Trương bá lo lắng cho thân thể Mục Kỳ sẽ chịu không nổi, còn muốn khuyên thêm một chút, cửa phòng đã bị người đẩy ra. Lý Nhạc một bên dùng tay áo lau cái trán đầy mồ hôi, một bên bước ra khỏi phòng, Mục Kỳ nhìn thấy hắn liền gấp gấp đi về trước hai bước dò hỏi.

“Lý ngự y, hắn thế nào?”

“A! Mục thừa tướng.” Lý Nhạc bị Mục Kỳ đột nhiên xuất hiện trước mắt làm hoảng sợ hết cả hồn. Sau khi vỗ vỗ ngực phun một ngụm hơi, hắn mới có thể điều chỉnh lại sắc mặt, nghiêm túc nói: “Hiện tại tạm thời không có việc gì, bất quá tình huống cụ thể vẫn phải đợi sự phụ của ta đến xem qua mới biết được. Nhưng sau khi xem qua mạch tượng của An Hầu, hắn là có chút dị ứng với vài thức ăn. Thân thể phá... khụ khụ, suy yếu, cho nên chịu không nổi kích thích này, khiến cho bệnh... ách, nổi lên phản ứng bài xích, mấy ngày kế tiếp chỉ cần hảo hảo điều dưỡng là sẽ ổn.”

Ôi trời ạ, nói như vậy thực là mệt quá đi!! Lý Nhạc nhin không được lại xoa xoa cái trán đầy mồ hôi. Thân mình tàn tạ của An Hầu có thể chống đỡ được đến cuối năm hay không còn chưa biết... còn không cho người ta nói, thật sự là không hiểu nổi nói mấy lời lừa gạt này để làm gì nữa!?

“Dị ứng thức ăn?” Mục Kỳ nghe thế liền thấp giọng khinh hô, bởi vậy cũng không có chú ý tới những lời nói sau đó của Lý Nhạc, mà là quay đầu nhìn về phía Trương bá, mặt mang đầy vẻ lo lắng hỏi: “Hắn dị ứng với cái gì?”

“A?” Trương bá cũng là vẻ mặt kinh ngạc, theo sau suy nghĩ một chút, mới nói: “Thiếu gia mới trước đây giống như đã từng vì dị ứng với thức ăn mà sinh bệnh qua một lần, hắn là do ăn phải thịt heo. Bất quá mấy năm sau này, thiếu gia cũng chưa từng ăn thứ này lại, mấy năm nay liền vẫn vô sự...” Nói xong Trương bá lại nghĩ tới mấy món ăn vừa chuẩn bị cho bọn họ vừa nãy, bởi vì cơ bản đều là dựa theo khẩu vị của Mục Kỳ cùng những món ăn dinh dưỡng đối với dựng phu, cho nên quả thật là có thịt heo. Nhưng mọi người đều rất rõ ràng, theo lý thuyết Bộ Hoài Viễn sẽ không đến nỗi nhìn lầm món rồi ăn phải à.

“...” Mục Kỳ cúi đầu trầm mặc một hồi, đột nhiên vung tay lên, vỗ một phát vào cây cột kế bên, lập tức trên cây cột liền in lên một dấu bàn tay. Hai người Trương Lý đang ở một bên vui mừng vì mọi chuyện đã tạm ổn, nhất thời bị tiếng va chạm làm cho giật cả mình, cả hồn phách đều đã bay khỏi thể xác, đồng loạt nhìn về phía Mục Kỳ.

Đây là lần đầu tiên kể từ lúc trở về, khuôn mặt của Mục Kỳ mới đen đến như vậy. Nãy giờ bộ dạng của y đều lộ vẻ tươi cười mang theo chút ngạo khí. Còn bây giờ biểu tình của y vô cùng trầm tĩnh, sắc mặt tái nhợt mang theo chút uất giận, tựa hồ như đang cố gắng áp chế lửa giận thật sâu trong lòng. Mục Kỳ nhìn thoáng qua cửa phòng nữa khép hờ, bàn tay đặt trên cây cột chậm rãi bóp chặt, làm cho cây cột phát ra từng trận thanh âm rộp rộp.

“Lý ngự y, hắn khi nào thì tỉnh?” Mục Kỳ dè dặt tiếng nói hỏi.

“Ách...này, nếu như không ngoài suy đoán, khoảng một cái canh giờ à.” Lý Nhạc cọ cọ lòng bàn tay đầy mồ hôi lên quần áo phía sau lưng, cố gắng trấn định trả lời.

“Àn, Trương bá, phiền toái người mang Lý ngự y đi xuống nghỉ ngơi đi! Nếu Nghiêm thái y đến thì lập tức mời vào.” Mục Kỳ thu hồi cánh tay trên cây cột, cũng không quay đầu nhìn hai người kia nữa, trực tiếp hướng bên trong đi tới, sau khi vào trong lại trở tay đóng chặt cửa phòng.

Ngoài phòng, Lý Nhạc trừng mắt nhìn Trương bá, một bộ còn chưa có thể bình ổn được tâm tình. Trương bá trái lại khôi phục rất nhanh, đại khái cũng là do mấy năm nay đã sớm bị hai người ép buộc đến chết lặng.

Tuy rằng, ông vẫn không hiểu nổi cơn tức giận đột nhiên ập đến của Mục Kỳ, nhưng ông cũng đã thoáng đoán được một ít chuyện. Hơn nữa trong lòng ông cũng biết rõ, hai người này cho dù có tức giận, cũng không cần lo lắng bọn họ sẽ làm gì với nhau. Bởi vậy Trương bá rất nhanh đã dựa theo những căn dặn của Mục Kỳ, phân phó vài hạ nhân canh giữ ở ngoài phòng, liền dẫn Lý Nhạc ly khai.

Trong phòng, Mục Kỳ vào cửa liền lập tức đi tới bên giường. Bộ Hoài Viễn hiện tại đang nhắm hai mắt nằm ở trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng hơi thở coi như ổn định, giống như bộ dạng đang chìm vào giấc ngủ.

Mục Kỳ nhìn một hồi lâu, đột nhiên vươn tay dừng ở trước mặt Bộ Hoài Viễn, cánh tay hơi có chút run run. Dù muốn sờ nhưng y lại không dám đụng vào mặt đối phương, tựa hồ như đang rất sợ hãi, chỉ sợ vừa mới chạm nhẹ vào đối phương sẽ liền biến mất. Cứ như vậy cương cứng một hồi lâu, y mới nhẹ nhàng chạm đến chân mày Bộ Hoài Viễn, ngón tay lướt nhẹ qua, xúc cảm ấm áp liền mang đến sự an tâm cho trái tim của y. Mục Kỳ trừng mắt nhìn, một giọt nước mắt tách một tiếng rơi trên lưng cánh tay.

Mục Kỳ nhẹ nhàng thở ra một hơi, nâng tay lau đi khóe mắt ướt át, thuận tiện nhu nhu mi tâm, lại nhìn Bộ Hoài Viễn liếc mắt một cái, mới rời khỏi giường, nằm ở trên ghế tựa nghỉ ngơi.

Nửa canh giờ rất nhanh đi qua, trong lúc đó trưởng thái y viện Nghiêm Tổ đã ghé qua một chuyến, cấp Bộ Hoài Viễn nhìn một chút, rồi lạnh lùng thản nhiên nói một câu: “Không thành vấn đề, dưỡng hai ngày là được.”, sau đó liền rời đi.

Mục Kỳ nghe được câu xác nhận này rốt cục cũng yên tâm. Vẫy lui hạ nhân, y lại nằm lên trên ghế tựa, lẳng lặng chờ Bộ Hoài Viễn thức tỉnh.

Ước chừng thêm nửa canh giờ, Bộ Hoài Viễn cuối cùng từ từ chuyển tỉnh. Sau khi hai hàng lông mi run rẩy mở ra, thứ ập đến trước mắt chính là vẻ mặt nghiêm túc của Mục Kỳ đang đứng ở bên cạnh giường. Bộ Hoài Viễn mỉm cười, nhẹ giọng hô: “Tiểu Kỳ.”

Mục Kỳ hừ một tiếng, liền ngồi xuống bên giường. Tuy rằng khuôn mặt hiện giờ rất hắc rất nghiêm nghị, nhưng Mục Kỳ vẫn cẩn thận đỡ Bộ Hoài Viễn chậm rãi ngồi dậy. Đợi Bộ Hoài Viễn ngồi yên xong, y mới trừng ánh mắt sáng như đuốc qua, cắn răng gằn từng tiếng: “Người-bị-dị-ứng-với-thịt-heo?”

Bộ Hoài Viễn cười khỏ một chút, nhẹ nhàng kéo lấy tay Mục Kỳ cầm chặt, mang theo sự áy náy đáp lời: “Thực xin lỗi, hại người lo lắng. Thật lâu không chạm qua, nghĩ đến ăn một chút chắc cũng không có quan hệ.”

“Ai lo lắng cho người!” Mục Kỳ vung tay lên bỏ qua bàn tay của Bộ Hoài Viễn, hốc mắt có chút đỏ lên, thấp giọng giận dữ hét: “Ta lại không nhớ rõ người, hôm nay chỉ là lần đầu tiên gặp mặt mà thôi, như thế nào sẽ vì người lo lắng?! Chính người không muốn sống, ai lo lắng cho người!?” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của y lại ần ần có chút run run, vừa tức giận lại vừa sợ hãi.

“Tiểu Kỳ...” Bộ Hoài Viễn nhìn Mục Kỳ như vậy, trong lòng đau đớn từng cơn. Xưa nay cho dù hấn ngã bệnh, Mục Kỳ cũng đều phi thường bình tĩnh tiếp nhận những chuyện trong tay của hắn, sau đó lãnh mặt cường ngạnh bắt hắn nghỉ ngơi. Nguyên lai nội tâm của y kỳ thật sợ hãi đến vậy sao? Lại bắt lấy tay Mục Kỳ nắm chặt, Bộ Hoài Viễn gương ánh mắt ôn nhu nhìn về phía Mục Kỳ, nhẹ giọng nói: “Là ta sai lầm rồi, người không nên tức giận, sẽ hại thân đó! Ta đã không có việc gì.”

“Người rõ ràng biết chính mình mắc cảm vì cái gì còn ăn nó? Trực tiếp nói với ta là được rồi! Ta không nhớ rõ những thứ này, người vì cái gì cũng không nói cho ta biết, nếu...” Thái độ ôn nhu của Bộ Hoài Viễn càng làm cho sự sợ hãi cùng ủy khuất trong lòng Mục Kỳ bộc phát thêm. Vừa nghĩ đến khả năng đối phương sẽ bị mình hại chết, Mục Kỳ càng thêm sợ hãi. Tuy rằng bởi vì mất trí nhớ nên không nhớ rõ mọi chuyện trước kia, nhưng từ khi thanh tỉnh y đã luôn biết mình phải tìm cho được một người. Mà lần đầu tiên nhìn đến đối phương, y liền xác định Bộ Hoài Viễn chính là người mình muốn tìm. Đã như thế y làm sao có thể để cho đối phương tiêu thất chứ? Nghĩ đến cảnh tượng đầy máu cùng hơi thở tuyệt vọng trong giấc mộng sau khi mình thanh tỉnh kia, y liền không thể hô hấp nổi. Y không muốn mộng cảnh này sẽ trở thành hiện thực, tuyệt đối không muốn!

“Thực xin lỗi Tiểu Kỳ... Đừng sợ, ta không sao!” Thoáng dùng sức chống người dậy, Bộ Hoài Viễn vươn tay xoa xoa hai má Mục Kỳ, ngón cái lướt qua khóe mắt, lau đi những giọt nước mắt sắp tràn ra khiến cho hắn đau lòng.

Phát tiết một chút cảm xúc khó chịu xong, tâm tình của y rốt cục đã ổn định được phần nào. Mục Kỳ quay đầu đi chỗ khác thu hồi lại cảm xúc yếu ớt, sau khi quay lại đã khôi phục được bộ dạng hơi ngạo khí như trước. Y khẽ hừ một tiếng, chọc chọc Bộ Hoài Viễn, nói: “Về sau có chuyện gì ta không nhớ, người nhất định phải nhắc cho ta nhớ đó!”

“Được.” Bộ Hoài Viễn gật đầu mỉm cười.

Tựa hồ còn có chút không hài lòng, nghĩ nghĩ một hồi, Mục Kỳ hung hăng trừng mắt Bộ Hoài Viễn nói: “Nếu tái phát sinh chuyện như vậy, ta liền sẽ đem An Quốc Hầu phủ của người phá nát!”

Bộ Hoài Viễn cười khẽ, nắm tay Mục Kỳ thật chặt, ôn nhu trấn an, “Hảo, người muốn thế nào thì liền làm thế này.”

Sau khi một hồi thiết quyền đều đã nện phải bông vải mềm mại, khí lực của y toàn bộ đều đã tiết xong. Mục Kỳ hừ hừ bĩu môi, chỉ vào Bộ Hoài Viễn vừa cứng rắn nói: “Xích vào bên trong một chút! Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

Bộ Hoài Viễn nhìn sắc mặt Mục Kỳ rõ ràng so với buổi sáng mới gặp đã kém đi không ít, trong lòng lại nổi lên một trận đau đớn. Hắn vội chống thân mình dịch vào bên trong, rồi lôi kéo Mục Kỳ bán nằm ở trên giường, mang theo chút khẩn trương hỏi: “Có phải hay không cảm thấy không thoải mái? Muốn hay không thỉnh ngự y đến xem?”

“Muốn xem cũng là xem cho người, ta đây rất là khỏe.” Mục Kỳ tà tà liếc mắt Bộ Hoài Viễn, hừ lạnh nói: “Người như thế nào lại không hỏi xem tình huống chính mình, không hỏi xem ngự y nói như thế nào?”

Bộ Hoài Viễn ngừng lại, lắc đầu bật cười. Thân thể hắn đã sớm hư tàn không chịu nổi, kỳ thật không cần hỏi cũng biết là tình huống gì rồi. Hắn bây giờ còn có thể sống để nói chuyện, vậy nhất thời hắn cũng không thể chết được, nhưng mà cũng chưa biết có thể sống được đến bao lâu. Về phần ngự y nói như thế nào, hắn càng không cần hỏi đến. Lý Nhạc căn bản không dám hé miệng nói cho ai biết tình huống thân thể của hắn, đại khái cũng chỉ là những lời nói bằng quơ giải thích cho qua chuyện. Về phần Nghiêm Tố, y cũng chưa bao giờ là kẻ lảm miệng...

“Ta là bệnh cũ, không có gì, người hiện tại có thai, càng phải cẩn thận hơn nữa”

“Thân thể của ta rất tốt, người yên tâm!” Mục Kỳ hừ nhẹ một tiếng.

Bộ Hoài Viễn bắt đắc dĩ cười, lập tức nhớ tới cái gì, nhẹ nhún mày nói: “Vốn ngày mai ta muốn mang người vào cung yết kiến Đế Thượng ...”

“Người thành cái dạng này rồi còn gặp cái gì mà gặp!?” Mục Kỳ giận dữ, nghiêng đầu trừng mắt nhìn Bộ Hoài Viễn.

“Không gặp không gặp!” Bộ Hoài Viễn vội dè tay Mục Kỳ lại, bắt đắc dĩ nói: “Bộ dạng ta hiện tại cũng không thể vào cung yết kiến được nữa. Ta sẽ sai người vào trong cung báo lại với Đế Thượng, xin phép hai ngày. Ba ngày sau ta sẽ mang người vào cung.”

Nghe nói như thế, Mục Kỳ mới thoáng hạ cơn tức giận, nhưng vẫn là có chút không hài lòng, lẩm bẩm nói: “Có cái gì hảo gặp, ta không nhớ rõ chuyện, thấy cũng là như không à!” Y căn bản không nhớ rõ cái người Chiêu đế kia, cũng bất chấp cái danh Thừa tướng gì gì đó. Y theo mọi người trở về đây cũng chỉ vì muốn gặp Bộ Hoài Viễn, hiện tại người cũng tìm được rồi, những chuyện khác y cũng không có hứng thú.

“Người là thừa tướng Đại Chiêu, sau khi trở về tự nhiên phải yết kiến Đế Thượng. Yên tâm, Đế Thượng đã biết người mất trí nhớ, sẽ không làm khó dễ người, đến lúc đó ta sẽ đi cùng người.”

“Đến lúc đó nói sau, ta mệt mỏi.” Mục Kỳ bĩu môi, cả ngày nay y cũng chưa hảo hảo nghỉ ngơi qua. Sau khi Bộ Hoài Viễn gặp chuyện không may, y vẫn luôn khẩn trương cao độ, hiện tại cũng thực cảm thấy mệt mỏi. Sau vài khắc, y liền nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi.

Bộ Hoài Viễn thấy bộ dạng của Mục Kỳ quả thật đã quá mệt mỏi, cũng đành phải ngừng lại. Đang chuẩn bị nhắm lại hai mắt nghỉ ngơi, lại cảm nhận thấy bàn tay đang được mình nắm chặt bỗng nhiên lại gãy ra,

trở ngược bắt lấy tay hắn. Trong lòng Bộ Hoài Viễn lập tức căng thẳng, xòe bàn tay nắm chặt lấy, trong nháy mắt mười ngón tay liền tương liên với nhau.

“Ngủ đi!” Thanh âm của Bộ Hoài Viễn nhẹ nhàng vang lên

20. Chương 20: Tịnh Dưỡng

Ngày hôm sau, Mục Kỳ tỉnh dậy rất sớm. Sau khi đứng lên rửa mặt chải đầu một phen lại ăn thêm điểm tâm, lắc lư chung quanh phòng của bọn họ thêm mấy vòng, Bộ Hoài Viễn lúc này mới chậm rãi thức dậy.

Bầu không khí lúc bấy giờ vô cùng bình lặng, dương quang ấm áp thấp phần nhu hòa xuyên thấu qua khung cửa sổ soi rọi mọi ngõ ngách trong căn phòng. Mục Kỳ hiện tại đang mặc một bộ trường sam rộng thùng thình nằm ở trên ghế, từ phần eo trở xuống được vắt ngang một chiếc chăn mỏng. Một tay tùy ý lật mở trang sách trong tay, một tay còn lại của y thỉnh thoảng sẽ vươn sang chiếc đĩa đặt trên ghế đầu bên cạnh, bốc lấy vài miếng điểm tâm cho vào miệng, ăn đến thích ý vô cùng.

Khi Bộ Hoài Viễn vừa mở hai mắt ra liền nhìn thấy một màn như thế, chỉ trong chớp lát toàn bộ đáy mắt đều là ý cười ôn nhu: hắn vẫn còn sống, mà Mục Kỳ đang ở ngay trước mặt hắn. Bộ Hoài Viễn mỉm cười chống thân mình ngồi dậy, bởi vì cơ thể còn mang bệnh, nên sắc mặt của hắn còn hơi tái nhợt, bất quá tinh thần trái lại đã tốt lên rất nhiều.

“Người tỉnh rồi?” Mục Kỳ nghe được tiếng vang liền mở miệng hỏi. Nhanh chóng buông sách xuống bàn, y vươn tay hốt một đồng điểm tâm nhét vào miệng, vỗ vỗ tay thêm mấy cái, Mục Kỳ liền đỡ lấy eo đứng lên, đi trở về bên giường.

“Ân.” Bộ Hoài Viễn cười gật đầu một cái, vươn tay nhẹ nhàng bắt lấy Mục Kỳ, ý bảo y cùng ngồi xuống, “Dậy sớm vậy sao? Người cảm thấy buồn chán à?”

Mục Kỳ đình chiếc bụng to, tìm một tư thế thoải mái rồi ngồi xuống bên giường, tùy ý lắc lắc đầu, “Hoàn hảo. Người đói bụng không? Trước đứng lên ăn cơm đi!” Mặc dù ở trong phòng này cũng chẳng có việc gì để làm, nhưng Lý Nhạc đã dẫn dò qua thân thể của Bộ Hoài Viễn cần phải tĩnh dưỡng hai ngày. Bởi vậy, trong hai ngày này Mục Kỳ không hề bước chân ra khỏi phòng, huống chi hiện tại y đối với Thịnh Kinh không hề ẩn tượng, cũng không có thứ gì để tiêu khiển.

“Chờ thêm hai ngày vào cung diện kiến thánh thượng xong, ta sẽ mang người ra ngoài đi dạo.” Bộ Hoài Viễn một bên đứng dậy thay quần áo, một bên ôn nhu nói. Trước giờ, Mục Kỳ cũng không thích đi ra ngoài, nếu có thời gian đều là dùng để luyện võ. Nay y đã mất ký ức, việc xử lý sự vụ khẳng định là không được rồi, mà hiện tại y lại có bầu nên cũng không có cách nào để luyện võ được, thoáng cái liền trở nên vô cùng nhàn rỗi. Cũng vì thế, Bộ Hoài Viễn mới nghĩ đến việc mang Mục Kỳ ra ngoài đi dạo.

“Chờ thân thể của người tốt lên rồi tính sao.” Mục Kỳ phiên cái xem thường, ngữ khí thờ ơ.

“Được, được.” Bộ Hoài Viễn cười khê, “Thư phòng của người cũng ở trong viện tử này, trong hai ngày tới nếu có buồn chán thì người có thể đến đó xem, người trước kia vẫn rất thích đến thư phòng để đọc sách.”

“Ân.” Mục Kỳ không thèm để ý lên tiếng, đối với cái thư phòng gì đó y cũng không có hứng thú cho lắm. Y chậm rãi đi tới trước người Bộ Hoài Viễn, tiếp nhận đai lưng từ trong tay Bộ Hoài Viễn, sau đó nhẹ nhàng cột lên cho hắn. Làm xong hết thấy, y liền lui về phía sau hai bước đánh giá một phen, vừa lòng gật gật đầu.

“Có cần cái gì thì cứ nói với ta.” Bộ Hoài Viễn sửa sang lại y phục một chút, sau lại kêu thị nữ tiến vào chải đầu.

“Nga, nghe nói ta trước kia ở tại cách vách nhà người?” Mục Kỳ nhìn thị nữ giúp Bộ Hoài Viễn chải đầu liền nhú nhú mày, có lẽ y cũng nên học cái này đi? Cứ cảm thấy bị người khác sờ sờ thế này cũng không phải thực vui vẻ à. Bịu môi, Mục Kỳ xoay người lại cầm lấy một khối điểm tâm nhai nhai.

“Người nói Thừa tướng phủ?” Đơn giản vấn một kiểu tóc, Bộ Hoài Viễn liền vẫy lui thị nữ, xoay người vừa ôn nhu cười vừa nhìn Mục Kỳ, “Nhà của người và ta liền kề, người từ nhỏ đã ở tại cách vách. Lúc nhận chức thừa tướng, Đế Thượng muốn ban thưởng phủ đệ cho người, đều bị người chối từ, chỉ đem Mục phủ đổi thành Thừa tướng phủ.”

“Phải không, vậy mai mốt đi xem qua một chút.” Mục Kỳ chu chu mỏ, lại nhét thêm một khối điểm tâm vào miệng. Tại sao trước kia được ban cho đất đai mà y lại tự nhiên từ chối cơ chứ? Liếc liếc mắt nhìn Bộ Hoài Viễn, y sẽ không phải vì cái người trước mặt này đi?

Bộ Hoài Viễn sủng nịch cười cười, tiến lên nắm lấy tay Mục Kỳ, dưới ánh mắt nghi hoặc của Mục Kỳ, xuất ra một chiếc khăn xoa xoa tay cho Mục Kỳ, vừa ôn nhu nói: “Đừng ăn nữa, ăn nhiều thứ này sẽ khiến người bỏ bữa, lát nữa lại ăn cơm không vô..”

Trong nháy mắt, khuôn mặt của Mục Kỳ liền đỏ hồng, phồng phồng má trũng mắt liếc Bộ Hoài Viễn. Nghĩ đến nguyên nhân khiến cho Bộ Hoài Viễn bị bệnh vào hôm qua cũng là vì vấn đề ăn uống này mà nháo loạn, y liền nhần nhịn không có cái lại đối phương, chỉ là ánh mắt vẫn nhìn về phía điểm tâm trên bàn xem xét xem xét, có chút luyến tiếc. Mà gần đây y hình như rất thèm ăn thì phải...?

“Lát nữa nhớ ăn cơm nhiều một chút.” Nhìn vào ánh mắt của Mục Kỳ, Bộ Hoài Viễn nhin không được bật cười. Mục Kỳ khi còn bé cực kì thích ăn những thứ điểm tâm giòn ngọt, nhưng sau này lớn lên y cũng không đụng đến những món này nữa. Ngược lại sau khi mất đi ký ức, y lại càng giống với lúc nhỏ hơn. Bất quá hiện tại Mục Kỳ đang mang thai, ăn nhiều mấy thứ đồ ăn này cũng không tốt cho lắm, bởi vậy hắn vẫn phải liên tiếng ngăn trở Mục Kỳ.

“Hừ.” Mục Kỳ tà tà liếc mắt, nhỏ giọng hừ một tiếng, nhưng trong lòng cũng hiểu được Bộ Hoài Viễn là có hảo ý, y cũng không nói thêm gì nữa, mà vòng vo chuyển đề tài, “Trong nhà chỉ có hai người chúng ta sao?”

Bộ Hoài Viễn sững sốt một chút, khi phản ứng lại mới ngộ ra là Mục Kỳ đang hỏi về người nhà của bọn họ, sau đó đạm nhiên nở nụ cười, lắc lắc đầu, “Người ta đều chỉ còn lại một mình, phụ thân ta cùng cha mẹ

người đều đã tạ thế.”

“Vậy mẫu thân của người đâu?” Mục Kỳ theo bản năng hỏi lại.

“... Không biết.”

“Hả?”

Bộ Hoài Viễn cười khổ một chút, “Mười năm trước sau khi rời đi bà liền không trở về nữa, cả ảnh vệ cũng không tra được tin tức.”

Nhìn ánh mắt của Bộ Hoài Viễn mang theo sự đau xót, đột nhiên trong lòng Mục Kỳ cũng nổi lên một trận xót xa. Y cầm lấy bàn tay của Bộ Hoài Viễn hơi hơi siết chặt, còn cố ý quay đầu ra ngoài cửa hừ một tiếng, “Đói bụng, đi ăn cơm trước đã.”

“Hảo.” Bộ Hoài Viễn cười cười, nắm tay Mục Kỳ đi đến nhà ăn.

“Không cần đỡ ta, người tự mình đứng vững đi!”

“Hảo.”

“Hảo cái gì mà hảo!?”

“Ha ha.”

“...”

Trong hai ngày kế tiếp, hai người đều gốc ở An Quốc Hầu phủ không bước chân ăra ngoài. Lý Nhạc mỗi ngày đều vội tới bắt mạch cho cả hai, Bộ Hoài Viễn tính dưỡng qua hai ngày trái lại không có gì đáng ngại. Về phần bệnh cũ kia, Lý Nhạc không dám nhiều lời, mà dựa theo những lời căn dặn của Bộ Hoài Viễn mà phối được theo toa thuốc của thần y Vân Mặc Chi, để cho Bộ Hoài Viễn uống mỗi ngày.

Ngược lại, thân thể của Mục Kỳ vô cùng khỏe mạnh. Tuy rằng trước đó đã bị thương nặng lại đang mang thai, nhưng căn cơ võ công của y rất tốt, nên thân thể mới không có vấn đề gì lớn, vẫn ăn ngon ngủ ngon như thường. Chỉ là Lý Nhạc phải dặn dò thêm vài câu, để cho y tận lực chú ý, không được loạn động đến võ hay sử dụng nội lực. Dù sao trong lúc mang thai, nội tức dễ dàng hỗn loạn, cứ lạm dụng nội lực ắt sẽ xảy ra sự cố. Trước kia cũng là vì nội tức hỗn loạn nên Mục Kỳ mới bị thương nặng như vậy, tuy rằng đã điều dưỡng tốt lên không ít, nhưng cũng khó tránh khỏi để lại tổn hại cho thân thể.

Nghe qua lời nói của Lý Nhạc, Mục Kỳ cũng không tỏ vẻ lo lắng gì, dù sao y mặc dù có võ công, nhưng bởi vì mất trí nhớ cho nên rất ít sử dụng, nay lại ở tại An Quốc Hầu phủ canh gác nghiêm mật, cơ hội dùng tới đã thiếu nay càng hiếm hơn. Mà một bên Bộ Hoài Viễn nghe qua liền trầm mặt như có điều suy nghĩ, trên mặt còn lộ ra một ít biểu tình ngưng trọng. Theo sau, hắn liền quay đầu phân phó thủ hạ tăng thêm số ảnh vệ âm thầm bảo hộ bên người Mục Kỳ. Mục Kỳ tự nhiên cũng biết đến việc này, tuy rằng trong đáy lòng không nhin được liếc mắt xem thường, nhưng nghĩ tới khuôn mặt Bộ Hoài Viễn khi đó chợt lóe lên biểu tình hối hận cùng đau xót, y cũng không liên tiếng đã động gì, xem như cũng đã tiếp nhận chuyện này rồi.

Cuối cùng, Bộ Hoài Viễn còn hỏi thêm về chuyện Mục Kỳ mất trí nhớ, đối với điểm này Mục Kỳ cũng có hơi hứng thú, y cũng rất muốn biết chính mình khi nào có thể khôi phục lại ký ức. Lý Nhạc trước sau âm thầm suy nghĩ vài lần mới nói cho hai người, Mục Kỳ hiện tại bị mất trí nhớ hẳn là do trong lúc bị thương trước đó, phần đầu đã va chạm mạnh vào vật gì dẫn đến mất đi ký ức. Bất quá sau khi tinh tế kiểm tra qua, hắn vẫn chưa phát hiện trong đầu Mục Kỳ có tụ huyết gì, Mục Kỳ cũng không hề có bệnh trạng đau đầu, bởi vậy Lý Nhạc cũng không thể nắm chắc khi nào Mục Kỳ sẽ khôi phục. Chỉ suy đoán lúc vết thương ở đầu khôi phục đã để lại di chứng, khả năng qua mấy ngày nay có thể sẽ nhớ được mọi thứ, cũng có khả năng sẽ không thể nhớ được điều gì, tất cả chỉ trông chờ vào ý trời.

Mục Kỳ nghe xong không khỏi có chút thất vọng. Tuy rằng y cảm thấy bản thân mình hiện tại cũng rất tốt, nhưng đối diện với phần ký ức mơ hồ kia y vẫn có chút tò mò. Huống chi y còn nhớ mang máng những mộng cảnh mà mình đã mơ thấy vào lúc vừa tỉnh lại. Mặc dù y đã xác nhận Bộ Hoài Viễn chính là người mình muốn tìm, nhưng nói chung y vẫn cảm thấy còn có chuyện gì đó rất trọng yếu mà mình đã quên mất, trong lòng khó tránh khỏi mất mát.

Đối với Bộ Hoài Viễn mà nói, Mục Kỳ tốt nhất là vĩnh viễn không nhớ ra thì tốt hơn, có như vậy, trong những ngày tháng cuối cùng này, hắn mới có thể nhìn thấy một Mục Kỳ vui vẻ hoạt bát. Chờ đứa nhỏ sinh ra rồi để cho con ở bên cạnh Mục Kỳ, như vậy là đủ rồi. Bất quá theo những gì Lý Nhạc đã nói, không chừng sẽ có một ngày Mục Kỳ đột nhiên nhớ lại tất cả, vì thế Bộ Hoài Viễn chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài. Hắn đã không có cách nào khác buông tay Mục Kỳ, chỉ có thể tận lực cố gắng hết tay làm cho Mục Kỳ ngày sau nhớ tới sẽ thiếu đi một phần khổ sở, lại nhiều thêm một ít vui vẻ.

Hơn nữa trong hai ngày qua, vì không có ra ngoài, nên Bộ Hoài Viễn liền mang theo Mục Kỳ đi dạo một vòng quanh Hầu phủ, cũng mang theo Mục Kỳ đến thư phòng của y hiện tại.

Thư phòng của Mục Kỳ được bố trí nằm ở hướng tây, cách thư phòng của Bộ Hoài Viễn không xa, tính ra cũng chỉ cách một đoạn đường ngắn, hai người ăn cơm xong tản bộ vài bước là tới nơi. Sau khi vào thư phòng, Bộ Hoài Viễn mỉm cười đứng ở một bên chờ, Mục Kỳ thì đi vòng quanh căn phòng mấy lượt, tùy ý lật lật vài quyển thư sách trên giá đỡ. Khi phát hiện toàn bộ đều là Sách luận ngữ cùng Trường sử linh tinh, y cũng không còn hứng thú xem thêm. Ngẫu nhiên trong đồng thư sách sẽ có một hai quyển khác biệt như là sách thuốc, nhưu nhưu này, y như thế nào còn thích nghiên cứu sách thuốc chứ?

Buông quyển sách trên tay, Mục Kỳ lại nhìn chung quanh một vòng, khi nhìn đến ghế nằm ở một bên, y liền hé miệng cười cười. Cơ hồ trong mỗi căn phòng ở An Quốc Hầu phủ đều bài trí một chiếc ghế tựa thế này, dường như Bộ Hoài Viễn rất thích nằm thì phải, bất quá y cũng thực thích. Đi đến trước án thư, nhìn đồng sách thư trên bàn mà y đọc mãi cũng không hiểu, bất quá bên cạnh đó còn có một ít tư liệu. Mục Kỳ tùy ý cầm lên một quyển nhìn xen, cơ hồ đều là ghi chép những chuyện xảy ra vào gần đây. Nét mực phê điểm chú giải tựa như mới được viết lên, y không khỏi nghi hoặc nhìn về phía Bộ Hoài Viễn đứng ở cửa.

Bộ Hoài Viễn nhìn thấy Mục Kỳ đang cầm tập ghi chép, liền giải thích: “Lúc ngươi không có ở đây, nếu có việc gấp ta liền thay ngươi chỉnh sửa lại.”

Mục Kỳ nhú nhú mày, trong lòng hơi không cao hứng, “Bộ không còn người nào khác để làm việc này sao, như thế nào phải bắt ngươi làm, Chiêu Quốc cũng quá khan hiếm nhân tài đi!”

Bộ Hoài Viễn nghe vậy phốc một tiếng bật cười, hắn không nghĩ tới Mục Kỳ sẽ nói như vậy. Dĩ vãng Mục Kỳ dù làm bất cứ chuyện gì cũng đều đích thân ra tay, vì chỉ sợ sẽ xảy ra sai sót hay sự cố đáng tiếc. Đến khi Mục Kỳ xảy ra chuyện, hắn đã đem trách nhiệm này nhận lấy, cũng vì không muốn Mục Kỳ sau khi trở lại phải tra xét từ đầu, lại không dự đoán được Mục Kỳ lúc này đã hoàn toàn không thể nắm bắt được gì. Nghĩ đến đây hắn liền cười nói: “Mấy chuyện phải do chính tay ngươi xử lý, những người khác sao có thể làm chủ được!? Những sự vụ đưa đến bên ta cũng không nhiều lắm, mang theo xử lý một chút là ổn.”

“Vậy mà còn không nhiều hả?” Mục Kỳ xách đóng sổ sách tư liệu trên bàn, trong mắt đều là bất mãn, trừng mắt Bộ Hoài Viễn nói: “Tên Tiêu đầu gỗ kia không phải nói thân thể ngươi rất kém sao, loại chuyện này cứ giao cho những người khác làm là được!”

“Hảo, ta nghe lời ngươi.” Bộ Hoài Viễn ôn nhu cười, nếu Mục Kỳ đã mở miệng, hắn cũng không muốn bận tâm nữa, dự định chuẩn bị đem một số việc không trọng yếu giao cho thủ hạ Nhan Lăng Nguyệt cùng Vân Tu xử lý.

Lúc này hai vị phó thống lĩnh Nhan Lăng Nguyệt cùng Vân Tu đang thường trực tại cấm quân và ám vệ doanh đồng thời đánh cái hắt xì, không hiểu chuyện gì sờ sờ cái mũi.

“Ừm.” Cảm thấy vừa lòng với câu trả lời, Mục Kỳ thế mới ném sổ sách trên tay xuống, rồi đi án thư, khi ngẩng đầu liền bắt gặp trường kiếm trên tường. Thoáng giật mình, y đi đến trước mép tường nắm lấy trường kiếm, cầm trong tay sờ sờ. Xúc cảm quen thuộc làm cho tâm trí Mục Kỳ trong nháy mắt hiện lên một vài hình ảnh mập mờ, có cảnh y cầm theo một thanh kiếm, cả người ướt đầm đứng ở bờ sông. Cũng có cảnh y không ngừng chà lau thanh trường kiếm này dưới ánh nến, nhưng cuối cùng tất cả hình ảnh kia chỉ vụt qua trong vài giây ngắn ngủi rồi biến mất không còn chút vết tích. Mục Kỳ nhú nhú mi, căn bản chẳng kịp bắt lấy chút ký ức nào, đành phải quay đầu hỏi Bộ Hoài Viễn: “Đây là bội kiếm của ta?”

Bộ Hoài Viễn lắc lắc đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn Mục Kỳ cùng trường kiếm, cuối cùng nhẹ than một tiếng, đi lên trước, yếu ớt cười nói: “Ngươi không cần kiếm, đây là thanh kiếm mà ta trước đây đã sử dụng, sau lại tặng cho ngươi làm tín vật đính ước, ngươi liền lưu trữ tới nay.”

“Tín vật đính ước?” Mới đầu, Mục Kỳ chỉ nhẹ nhàng ứng thanh nỉ non, sau đó vài khắc mới nhận ra chính mình bị đùa giỡn, y liền đỏ mặt trừng mắt Bộ Hoài Viễn, thấp giọng mắng: “Không đứng đắn!”

Bộ Hoài Viễn cười cười không nói gì, dịu dàng lấy qua trường kiếm từ trong tay Mục Kỳ rồi một lần nữa treo lên tường, “Ngươi hiện tại đang có thai, chớ đụng tới mấy thứ đao kiếm này nọ nữa, cẩn thận va chạm.”

“Sợ cái gì!? Con trai ta tương lai tất nhiên là võ công cao cường...” Mục Kỳ hừ một tiếng phản bác, theo sau mới ngẫm nghĩ đến mấy câu Bộ Hoài Viễn vừa mới nói, nghi hoặc nhìn Bộ Hoài Viễn hỏi: “Ngươi trước

kia rất thích chơi kiếm?”

Bộ Hoài Viễn nhất thời dở khóc dở cười, cái gì kêu là chơi kiếm chứ...Hắn bắt đắc dĩ cười nói với Mục Kỳ, “Trước đây có học qua một ít, sau lại sinh bệnh cũng không học võ nữa.”

“Nga...” Mục Kỳ ngưng mi đánh giá Bộ Hoài Viễn một phen, cuối cùng lại cong cong khóe miệng đắc ý cười rộ lên, “Không sao cả, nếu người không có võ công, về sau ta sẽ bảo hộ người!” Nói xong y lại hơi quay đầu đi nơi khác, đuôi tóc dài phía sau theo động tác xoay người của y nhẹ nhàng nhoáng lên một cái. Mục Kỳ đưa lưng về phía cửa, dưới ánh mặt trời chiếu rọi tựa hồ như đang lóe lên một vầng sáng nhàn nhạt.

Bộ Hoài Viễn chăm chú nhìn vào Mục Kỳ, không nghĩ tới hắn lại nghe được những lời này, trái tim rung động, trong mắt cũng ẩn chứa sự ôn nhu cùng tình cảm nồng đậm khó nói thành lời. Nâng tay cầm lấy bàn tay của Mục Kỳ, hắn đi thêm vài bước, khuôn mặt kề sát vào bên tai của Mục Kỳ, phi thường mềm nhẹ đáp trả một câu, “Hảo”, sau đó liền như vậy mang theo nụ cười ôn nhu nhìn thẳng vào Mục Kỳ.

Mục Kỳ bị nhìn đến mắt tự nhiên, hai tai cũng bắt giắc đỏ bên. Lắc lắc tay ra khỏi ai kia, y cũng không dám nhìn Bộ Hoài Viễn nữa, xoay người đỉnh chiếc bụng đi ra ngoài, “Không nhìn nữa, trở về nghỉ ngơi!”

Bộ Hoài Viễn đi theo phía sau, nhẹ nhàng cười rộ lên, thanh âm vẫn ôn nhu như cũ, “Hảo.”

“Hảo cái gì hảo, trừ bỏ hảo ra người không biết nói cái gì khác hết hả!?” Mục Kỳ lầu bầu lầu bầu, một bên quay đầu trừng mắt Bộ Hoài Viễn. Mà vừa nhìn đến thân ảnh gầy yếu của Bộ Hoài Viễn, y cũng không bước tiếp nữa mà hừ một tiếng, quay người lại nắm lấy tay Bộ Hoài Viễn, lôi kéo đối phương đi về chủ ốc.

“Ôi!” Lần này xác thực không còn nói tiếng hảo kia nữa, Bộ Hoài Viễn chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười ngân thanh.

“...” Mục Kỳ lập tức phiên cái xem thường.

21. Chương 21: Yết Kiến

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh, đến buổi chiều ngày thứ hai, người từ trong cung liền phụng chỉ tiến đến Hầu phủ hỏi han tình huống hai người. Bộ Hoài Viễn sai người trở về bẩm báo, tỏ vẻ hai người đã không còn gì trở ngại, ngày mai hắn sẽ mang theo Mục Kỳ vào cung. Nội thị nghe thế cũng vừa lòng trở về hồi báo.

Cho đến buổi tối, Bộ Hoài Viễn liền trước làm một chút chuẩn bị cho Mục Kỳ, để tránh ngày mai vào cung sẽ xảy ra sai sót.

“Ngày mai vào cung, người nhớ rõ cái gì thì nói cái ấy ra, Đế Thượng biết người mất trí nhớ, sẽ không làm

khó người. Về phần việc người phải điều tra tại Duyên Quốc vừa qua, ảnh vệ đi theo người khi đó đã thu xếp xong xuôi. Những gì bọn họ biết được điều đã được ghi vào quyển sách nhỏ này, người nhìn kỹ một lần, có vấn đề gì liền hỏi ta.” Trời còn chưa tối hẳn, trong phòng đã được điểm vài ngọn đèn, Bộ Hoài Viễn rút ra một quyển sách rất mỏng màu vàng từ trong ngực đưa cho Mục Kỳ, nghiêm túc dặn dò. Tuy rằng hẳn vô cùng không muốn để Mục Kỳ nhớ lại những chuyện trong quá khứ, nhưng ngày mai phải vào cung, chuẩn bị kỹ lưỡng thêm một chút đối với Mục Kỳ mà nói cũng có chỗ tốt.

Mục Kỳ chọn mi tiếp nhận tập sách, ánh mắt khẽ nhúc nhích nhìn thoáng qua, theo sau nhanh chóng lật xem một lần, đem nội dung bên trong ghi nhớ hết, rồi khép lại tập sách trả cho Bộ Hoài Viễn, một bên còn nghiêm mặt hỏi: “Đội ngũ hộ tống đi cùng ta có mấy người trở về được?” Trong tập ghi chép có nói rằng toàn bộ đội hộ tống gần như đã bị toàn diệt, tất nhiên vẫn có người sống sót.

“Có hai gã hộ vệ may mắn thoát khỏi.” Bộ Hoài Viễn hơi kinh ngạc nhìn sang Mục Kỳ, chỉ cảm thấy Mục Kỳ đột nhiên nghiêm túc lên tựa hồ có một chút tương tự với Mục Kỳ khi thành niên. Chẳng lẽ ký ức của y...

“Hai người? Là rời khỏi đội ngũ trước hay là về sau mới hợp lực chạy ra?” Mục Kỳ nhíu mày hỏi.

“Theo như bẩm báo của hai người này, bọn họ là dựa theo lời phân phó của người chạy trước đến Nghiệp Thành tìm kiếm trợ giúp. Nhưng khi đội ngũ cứu viện chạy tới nơi thì đã không còn tìm được người, người bên phe đối phương cũng không thấy, chỉ lưu lại thi thể của đội ngũ hộ tống.” Bộ Hoài Viễn trầm giọng kể, tựa hồ như lại nhớ đến đoạn thời gian khi nhận được tin tức động trời đó, mặt mày hẳn bất giác lại nhíu chặt hơn.

“Àn... Nói cách khác trừ bỏ ta ra, thì không còn người nào khác nhìn thấy chân diện mục của kẻ truy đuổi?” Đôi mắt của Mục Kỳ hiện lên một tia sắc bén, thấp giọng hỏi.

“Đúng vậy.” Bộ Hoài Viễn gật gật đầu, thời điểm ảnh vệ đuổi tới nơi cũng không nhìn thấy bóng dáng của bất kỳ kẻ nào. Tất cả mọi người đều không biết được bọn người tập kích kia rốt cục là người nơi phương nào, Duyên Quốc vẫn luôn không thừa nhận bọn họ đã phái người đuổi giết. Huống chi tình cảnh Duyên Quốc lúc ấy cũng đang gặp phải nội loạn, phái người đuổi giết Mục Kỳ đúng là tiết ngoại sinh chi. Bởi vậy đến tốt cục bọn người truy giết Mục Kỳ là ai, hẳn cũng rất muốn truy ra. (tiết ngoại sinh chi=thêm phiền toái)

Mục Kỳ gật gật đầu, theo sau lại hỏi: “Thi thể của những người đó đã mang về nước hết chưa?”

Bộ Hoài Viễn biết y đang hỏi đến những người trong đội hộ tống, lập tức ôn thanh đáp: “Đều đã được đưa đi an táng, người trong nhà của bọn họ cũng đều an bài thỏa đáng.”

“Àn.” Mục Kỳ nhẹ giọng ứng thanh. Tuy nói y không nhớ rõ những người đó, nhưng nghĩ đến một đám người đi theo y ra ngoài tới cuối cùng lại không thể trở về nữa, tâm tình của y khó tránh khỏi có chút không tốt. Nghĩ đến nếu có thời gian, y cũng cần phải đến thăm viếng những hộ vệ đã hi sinh kia.

Sửa sang lại cảm xúc, Mục Kỳ lại hỏi: “Tin tình báo về Lạc Vương rất trọng yếu?” Từ trong tập ghi chép

biết được, chuyến đi này của y đến Duyên Quốc mặt ngoài là công khai hộ tống thi thể nhưng bên trong lại luôn ngấm tìm hiểu tin tức của Lạc Vương. Y tuy rằng mất trí nhớ, nhưng trong mấy tháng qua y cũng luôn chú ý hỏi thăm tin tức. Tình huống giữa hai nước cũng biết được một biết, nên y hiển nhiên cũng đã nghe qua chuyện Lạc Vương của Chiêu Quốc. Nhưng chi tiết mọi chuyện ra sao y lại không biết được. Bởi vậy nhìn đến dòng ghi chép nói y lúc ở Duyên Quốc vẫn muốn điều tra chuyện Lạc Vương, cũng có chút kỳ quái.

Bộ Hoài Viễn nghe được câu hỏi này liền gợn run một chút, theo sau chỉ lạnh nhạt nói một câu: “Không có gì quan trọng.”

Mục Kỳ nhú mày, tuy rằng biểu tình của Bộ Hoài Viễn không có biến hóa gì, nhưng y tựa hồ cảm giác được Bộ Hoài Viễn có chút...sinh khí? Hay là y cùng với cái tên Lạc Vương này còn có uẩn khuất gì khác?

“Không cần suy nghĩ nhiều làm gì, ngày mai lúc vào cung ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi.” Bộ Hoài Viễn rất nhanh khôi phục lại ngữ khí hiền hòa như thường, ôn nhu nói.

Mục Kỳ nghe thế cũng gật đầu, nếu Bộ Hoài Viễn không muốn nhiều lời, y cũng không có hứng trí hỏi thêm nữa. Dù sao y nay đã mất trí nhớ, nghĩ đến Dung Sở Hoa chắc cũng không hỏi hang gì nhiều. Về phần những thứ khác, y cũng không quá lo lắng. Nếu y chính là thừa tướng theo lời bọn họ nói, tất nhiên không phải chỉ vì mất ký ức rồi thì cái gì cũng đều ngớ ngẩn theo luôn, nghĩ như thế y liền nói: “Àn, chắc cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Cuối cùng, Bộ Hoài Viễn đem một ít tình huống trong cung đơn giản nói qua cho Mục Kỳ nghe, sau đó hai người liền tắt đèn đi ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ liền rời giường từ sớm, chuẩn bị vào cung diện thánh. Tuy rằng mấy hôm trước, Mục Kỳ ngoài miệng vẫn luôn oán giận Bộ Hoài Viễn không muốn vào cung, nhưng suy cho cùng y cũng phải đối mặt với chuyện này. Đến thời điểm vào cung y còn cố ý ăn mặc một thân chỉnh trang, dự định thỏa đáng mọi chuyện trước khi xuất môn.

Trương bá đã sớm ở ngoài cửa chuẩn bị xe ngựa, cũng là chiếc xe mà Bộ Hoài Viễn đã dùng khi đón Mục Kỳ về phủ, bên ngoài tuy mộc mạc nhưng bên trong của nó đều đã được trang bị đầy đủ mọi thứ. Hai người chậm rãi đi ra ngoại phủ, nội thị tiếp ứng từ trong cung đều đã đợi sẵn ở trước cửa, thấy hai người đi tới, bọn họ liền đồng loạt bước lên phía trước hành lễ, rồi thuật lại khẩu dụ của Dung Sở Hoa, sau đó mới thỉnh hai người lên xe xuất phát.

Bộ Hoài Viễn mỉm cười thưởng bạc cho nội thị, trước một bước lên xe, Mục Kỳ không có biểu tình gì chỉ liếc mắt nhìn nội thị một cái, sau đó mới đi theo Bộ Hoài Viễn lên xe. Tuy rằng lúc ở cùng Bộ Hoài Viễn trong hai ngày qua y luôn ngoạ ngoạ nháo nháo, nhưng trừ bỏ Bộ Hoài Viễn, Mục Kỳ luôn có một tia phòng bị đối với những chuyện khác, dù sao mất trí nhớ cũng không phải chứng bệnh thật sự gì, đối với chuyện không nhớ rõ cũng dễ bị người khác thừa dịp lợi dụng.

Nội thị tiếp ứng đứng ở ngoài xe âm thầm xoa xoa mồ hôi đầy trán, trong lòng vẫn còn sợ hãi với cái liếc mắt vừa nãy của Mục Kỳ. Đại danh lãnh huyết vô tình kia của Mục thừa tướng, trên dưới triều đình đều biết, lần này trở về dù nói là đã mất trí nhớ, nhưng dựa vào những gì vừa nhìn thấy, căn bản giống như Mục thừa tướng chẳng hề thay đổi chút nào à!?

Trong xe vẫn như cũ được bố trí rất nhiều nhuyễn *** vừa dày vừa ấm áp. Sau khi Mục Kỳ tiến vào liền dựa vào cửa sổ chậm rãi ngồi xuống, vén hờ màn xe lên, tùy ý nhìn cảnh sắc bên ngoài. Y còn đang suy tư đến những tình huống mà Bộ Hoài Viễn đã nói cho mình hôm qua, hai hàng chân mày lúc này đang hơi hơi nhíu lại, biểu tình so với bình thường còn nghiêm túc lên không ít.

Bộ Hoài Viễn biết Mục Kỳ cần chỉnh lý lại tâm tư một phen, nên cũng không có quấy rầy y, mà ngồi sang một bên khác, lạnh nhạt phân phó với bên ngoài, “Khởi hành đi!”

Xe ngựa chậm rãi lên đường, nhìn hết nửa ngày, tựa hồ đã hết hứng thú với cảnh trí bên ngoài, Mục Kỳ lúc này mới buông màn xe dựa vào nhuyễn *** sau người, từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi.

Từ hai hôm trước trở về đến giờ, y vẫn ngây ngốc trong An Quốc Hầu phủ còn chưa ra ngoài, trừ bỏ tối qua Bộ Hoài Viễn nói cho y một ít tình huống, thì những cái khác y đều không biết. Đối với Chiêu Quốc hay đối với Thịnh Kinh, y hiện tại đều như người mù đang mò đường, nhất tri bán giải. Cho dù hôm qua Bộ Hoài Viễn đã nói rất nhiều, nhưng chuyện tình trong nhiều năm như vậy làm sao chỉ trong một buổi tối là đã nói hết được? (nhất tri bán giải~ hiểu biết lơ mơ)

“Nghĩ cái gì mà đến xuất thần luôn vậy?” Một bàn tay lạnh lạnh đột nhiên bao bọc lên trán của y, đồng thời thanh âm mềm nhẹ cũng vang lên. Mục Kỳ mở mắt ra, đối diện với Bộ Hoài Viễn đang ôn nhu sủng nịch ngồi ở một bên nhìn y.

“Không có gì hết, chỉ đang nghĩ đến người, nghĩ đến đứa nhỏ.” Mục Kỳ đột nhiên cong cong khóe mắt đầy ẩn tình lên tiếng, nhìn đến biểu tình giật mình ngốc lảng của Bộ Hoài Viễn, y nhin không được ngửa đầu cười ha ha, y hình như đã biết nên nói những gì để đối phó với Bộ Hoài Viễn rồi.

Bộ Hoài Viễn vốn đang bị lý do thoái thác vô cùng buồn nôn của Mục Kỳ hù cho sợ hãi, theo sau lại nhìn đến Mục Kỳ cười to không ngừng, mới lấy lại phản ứng, bất đắc dĩ cũng nở nụ cười, cũng không có hỏi lại cái gì.

Cho đến khi vào cung, Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn bị nội thị dẫn thẳng một đường đến chính điện của Chiêu Dương điện. Mục Kỳ theo sau Bộ Hoài Viễn, âm thầm quan sát cảnh vật chung quanh, tuy rằng đây hình như là lần đầu tiên y đến nơi này, nhưng y lại cảm thấy nơi này vô cùng quen thuộc, giống như đã đến trăm ngàn lần. Đến tận lúc này y rốt cục đã có chút tin tưởng, bản thân y có lẽ chính là thừa tướng của Chiêu Quốc.

Dung Sở Hoa cúi đầu ngồi ở trước án thư, thấy hai người tiến vào, liền chỉnh đốn tấu chương trên tay, đạm nhạt nở nụ cười với cả hai. Nội thị đưa hai người vào trong đại điện xong liền lui xuống, Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn vừa định cùng nhau quỳ xuống hành lễ, Dung Sở Hoa đã vội vàng lên tiếng ngăn cản, “Mau đứng lên, Mục Kỳ người đang có thai trong người chớ nên hành đại lễ, Hoài Viễn cũng vậy, ngồi đi!”

Nội thị ở một bên không tiếng động bưng hai chiếc ghế dựa đến, Mục Kỳ nhìn thoáng qua, liền lôi kéo Bộ Hoài Viễn đi tới ghế dựa ngồi xuống.

Theo sau Dung Sở Hoa đều giống như những dự đoán của Bộ Hoài Viễn trước đó, cũng không có hỏi gì nhiều, chỉ cùng hai người nói chuyện phiếm hỏi thêm hai ba câu, cũng dặn dò Mục Kỳ chú ý thân thể, những chuyện khác đều không bàn tới. Dù sao những tình báo mà Mục Kỳ điều tra được, ảnh vệ cũng đã sớm báo cho hắn biết. Sau một hồi hàn huyên, thời gian cũng trôi qua rất nhanh, vì lo lắng cho sức khỏe của hai người, Dung Sở Hoa cũng không giữ bọn họ lâu thêm, chỉ là đến sau cùng nhìn sang Mục Kỳ, giống như vô tình hỏi: “Mục Kỳ khi nào sẽ phục chức?”

Mục Kỳ lập tức liền nhú mày, không quá nguyện ý nói: “Thần không nhớ rõ mọi chuyện, sợ là nhất thời làm không tốt.”

“Người nhậm chức thừa tướng đã nhiều năm, nào có cái gì làm không tốt.” Dung Sở Hoa nâng tay huy huy một chút, lạnh lùng nói.

“Ta...” Mục Kỳ cau mày còn muốn mở miệng cự tuyệt, lại bị Bộ Hoài Viễn ngồi ở một bên nhẹ nhàng nhéo vào lòng bàn tay, đánh gãy câu nói.

“Đế Thượng, Tiểu Kỳ đang có thai lại mất trí nhớ, trong khoảng thời gian này cũng không thể xử lý sự vụ, vẫn là đợi đứa nhỏ ra đời rồi nói sau.” Thanh âm ôn nhu của Bộ Hoài Viễn vang lên, cũng là rõ ràng hướng về Mục Kỳ, “Đế Thượng nếu có chuyện gì gấp, trước giao cho thần làm đi!”

Dung Sở Hoa nhìn nhìn hai người, cuối cùng chỉ có thể thở dài gật gật đầu, huy huy tay để cho cả hai lui ra. Cũng không có biện pháp nào khác, người ta được tướng công che chở, hắn cũng không thể bắt buộc à. Ai, đầu năm nay, đế vương cũng không dễ làm nha!

Gặp qua Dung Sở Hoa, cũng đã được chính thức phê chuẩn thời gian nghỉ ngơi, Mục Kỳ ôm tâm trạng vô cùng tốt đi theo Bộ Hoài Viễn ly khai hoàng cung. Mà sau khi đi lên mã xa, Mục Kỳ ngửa người tựa vào chiếc đệm phía sau, từ từ nhắm hai mắt cân nhắc, trong mấy ngày kế tiếp, y phải làm thế nào để cùng Bộ Hoài Viễn cọ cọ sát sát à...

22. Chương 22: Giác Mộng Ký ức

Mục Kỳ chính thức được nghỉ ngơi một thời gian dài, nhưng Bộ Hoài Viễn lại không được như vậy. Sự vụ của ám vệ doanh cùng cấm quân rất nhiều, nay hắn lại phải tự mình xử lý, bởi vậy mỗi ngày Bộ Hoài Viễn cũng sẽ rút ra một khoảng thời gian đến thư phòng. Lúc mới bắt đầu, Mục Kỳ còn có chút lo lắng, nên sẽ đi cùng hắn vào thư phòng. Thời điểm Bộ Hoài Viễn xử lý sự tình y sẽ nằm ở một bên đọc sách. Bất quá chỉ sau mấy ngày thấy Bộ Hoài Viễn thành thạo điều luyện không có vấn đề gì, nên y cũng không bồi ở một bên nữa, mà tự mình tìm việc khác để làm.

Nói đến Thịnh Kinh, Mục Kỳ thật đúng là không có chuyện gì làm, lúc vừa thanh tỉnh y vốn dưỡng thương

ở một thôn làng nhỏ. Sau lại vì tìm kiếm ký ức cùng tránh né những tên cừu nhân chưa biết từ đâu tới, y lại phải trốn trốn tránh tránh hỏi thăm tin tức. Mấy ngày trước lại vì chuyện Bộ Hoài Viễn sinh bệnh ép buộc mấy ngày, lúc này khi hết thấy đều đã yên ổn, ngược lại y còn rảnh rỗi đến phát hoảng.

Nếu nói Mục Kỳ hiện tại muốn làm cái gì, đại khái cũng chính là có thể sớm khôi phục ký ức. Tuy rằng Bộ Hoài Viễn vẫn luôn nói không cần gấp, thậm chí có chút khuyên y không cần suy nghĩ đến chuyện trước kia, nhưng trong lòng y vẫn luôn cảm thấy có thứ gì đó rất quan trọng mà y lại quên mất. Y không chỉ bởi vì việc không nhớ rõ sự tình trước kia mà không vui, mà còn vì y cứ luôn cảm thấy Bộ Hoài Viễn hình như đang gạt y chuyện gì, mà chuyện đó còn vô cùng trọng yếu nữa. Bởi vậy nhân cơ hội Bộ Hoài Viễn bận rộn mấy ngày qua, Mục Kỳ liền đi dạo vài vòng quanh An Quốc Hầu phủ cùng Thừa tướng phủ, chỉ hy vọng có thể tìm lại chút hồi ức.

Đương nhiên cũng không phải y chưa nghĩ tới việc hỏi người khác, nhưng trừ bỏ Bộ Hoài Viễn, Mục Kỳ cũng không tin tưởng lời nói của những kẻ khác. Kỳ thật cho dù là lời nói của Bộ Hoài Viễn, y cũng không hoàn toàn tin tưởng, chỉ là trực giác cho y biết Bộ Hoài Viễn sẽ không hại y mà thôi.

Lại nói tiếp đối Bộ Hoài Viễn, hiện tại Mục Kỳ cảm giác thực vi diệu. Y không nhớ rõ chuyện trước kia, nhưng từ lần đầu tiên gặp mặt, y đã nhận định đối phương chính là người mình muốn tìm, cái loại cảm giác mãnh liệt này cứ luôn quanh quẩn trong lòng và cả trong tâm trí của y. Thời điểm nhìn thấy Bộ Hoài Viễn ngã xuống, y đã đau lòng không thôi, y cũng cơ hồ xác định chính mình trước kia đã rất yêu Bộ Hoài Viễn. Thế nhưng vì hiện tại không có một chút ký ức nào để làm điểm tựa, Mục Kỳ chung quy vẫn cảm giác không được an toàn lắm.

Loại tình cảm này chính là một kiểu quán tính, nếu vẫn nghĩ không ra, Mục Kỳ không biết bản thân y có thể vẫn dựa vào loại cảm tình này mà đi thích Bộ Hoài Viễn tiếp hay không? Cũng không biết Bộ Hoài Viễn có thể hay không cũng có một ngày cảm thấy y kỳ thật cũng chẳng phải Mục Kỳ trước kia, cho nên sẽ không còn thích y nữa?

Không đúng, Bộ Hoài Viễn thích y sao? Tâm trí Mục Kỳ đột nhiên đình trệ, từ lúc còn ở Duyên Quốc y vẫn luôn nghe Tiêu Diệc Nhiên cùng Bạch Nhất nói qua chuyện Bộ Hoài Viễn lo lắng cỡ nào cho y. Sau khi trở về, Bộ Hoài Viễn cũng luôn thập phần ôn nhu sủng nịch y, mà y cũng nhận thấy được cảm tình chính mình, bởi vậy mới có thể cho rằng hai người đều thích đối phương. Nhưng căn cứ theo những tin tức nghe ngóng được trong mấy bữa qua, y biết được lúc trước là y đuổi theo Bộ Hoài Viễn, ngay cả việc thành thân của hai người cũng đều là do y thỉnh chỉ. Nếu như vậy Bộ Hoài Viễn đến tột cùng là nghĩ gì đây? Mục Kỳ phát hiện kỳ thật y cũng không chế thể nào minh bạch được con người của Bộ Hoài Viễn.

Lại nhớ đến khuôn mặt luôn ôn nhu mỉm cười của Bộ Hoài Viễn, Mục Kỳ lắc lắc đầu, cũng không qua cao hứng vì cảm xúc của mình lại đột nhiên suy sụp. Quả nhiên tâm tình của người mang thai luôn thực dễ dàng bị ảnh hưởng sao? Mục Kỳ đột nhiên nở nụ cười, nếu không thể xác định thì tự y làm cho nó trở thành xác thực là được rồi. Nếu y có thể làm cho Bộ Hoài Viễn thú mình, tự nhiên cũng có năng lực làm cho Bộ Hoài Viễn yêu thương y, mặc kệ là y trước đây hay là y của hiện tại.

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, tâm tình của Mục Kỳ nhất thời vui sướng hơn rất nhiều. Nhìn thời tiết ở ngoài phòng cũng đang rất tốt, ánh mặt trời quang mang khắp sân nhìn qua thật ấm áp, thẳng thừng bỏ đi ý niệm muốn đến thư phòng, y trực tiếp kêu hạ nhân mang một bộ bàn ghế đặt dưới tàng cây trong sân, lại để thêm chút điểm tâm ở một bên, sau đó liền ôm theo thoải bản thân nhiên nằm ở trên ghế, vừa ăn điểm tâm, một bên tùy ý lật lật thoải bản trên tay.

(Thoại bản là loại tiểu thuyết bạch thoại thời Tống, nô nôm na zống như chúng ta đọc tiểu thuyết đam mỹ vừa ăn hàng í =))~)

Có lẽ là vì được ánh mặt trời chiếu vào quá thoải mái, Mục Kỳ nằm nằm một hồi lại có chút mệt mỏi. Trong lúc mông mông lung lung, y mờ mờ đã nhìn thấy được Bộ Hoài Viễn cùng chính mình lúc nhỏ. Bộ Hoài Viễn một thân áo trắng cầm trên tay một chuỗi kiếm, cái này hình như chính là thanh trường kiếm đặt ở trong thư phòng của mình đây mà? Sau đó, y lại thấy đối phương một bên nghiêm túc đứng ở giữa sân luyện kiếm, mà bản thân y còn lại thì đang mặc một bộ xiêm y màu lam nhạt, ngồi ở bên hoa bên cạnh vừa ăn cái gì đó, hai còn mắt thì lóe sáng nhìn chăm chăm Bộ Hoài Viễn.

Trong viện, kiếm pháp của Bộ Hoài Viễn như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, hành động liền mạch lưu loát. Sau khi luyện xong, hắn liền thu kiếm đi tới bên cạnh Mục Kỳ lúc còn bé, hai người không biết nói cái gì đó, chỉ thấy chính mình đang toét miệng cười tùm tùm gật gật đầu, mà Bộ Hoài Viễn lại giống như hiện tại, ôn nhu sủng nịch mỉm cười.

Đột nhiên hình ảnh trước mắt bắt đầu lay động, Mục Kỳ chỉ cảm thấy tiểu Bộ Hoài Viễn cùng tiểu Mục Kỳ vừa mới còn nhìn thấy rõ ràng, liền như ảnh ngược trong nước vụn vụn biến mất không thấy đâu. Sau đó hiện ra trước mắt y chính là tư lự đỏ thắm, toàn bộ trên dưới trong ngoài An Quốc Hầu phủ đều dán đầy chữ hỉ, ngay cả trong phòng cũng được điểm xuyết dây tơ hồng cùng nến đỏ. Mà hai người đang mặc hỉ phục màu đỏ cũng chính là y cùng Bộ Hoài Viễn lúc lớn đang đứng đối diện nhau. Còn chưa nghe rõ được cả hai nói gì, cũng chẳng đợi Mục Kỳ nghiêm túc nhìn qua một lần, tất cả hình ảnh lại bắt đầu chớp nhoáng vụn vụn. Tiếp theo đó, Mục Kỳ lại nhìn thấy Bộ Hoài Viễn lúc bé đang nắm lấy tay mình, từng nét từng nét dạy y viết chữ...

Hình ảnh càng ngày càng nhiều, bắt đầu y còn có thể miễn cưỡng nhìn thấy một vài cảnh tượng, tới lúc sau toàn bộ hình ảnh đều tựa như một bức vẽ chỉ chợt lóe lên trong phút chốc, nhanh đến nỗi Mục Kỳ căn bản không kịp nhìn rõ bất kỳ thứ gì. Mà những cảnh tượng giữa lúc hai người khi còn bé và lúc đã trưởng thành càng không ngừng đang xen vào nhau, Mục Kỳ chỉ cảm thấy đầu của mình đau đớn không thôi, ngực cũng khó chịu đến cơ hồ thở không nổi. Dù muốn vùng vẫy tránh thoát, nhưng những hình ảnh kia lại không ngừng trào dâng trước mắt, mặc kệ y làm thế nào cũng không mở hai mắt ra được. Y thậm chí còn có thể cảm giác được sau lưng chính mình đều đã bị mồ hôi thấm ướt.

“Sao lại nằm một mình ở trong viện tử vậy hả, coi chừng cảm lạnh đấy!? Đột nhiên một đạo thanh âm ôn nhu mang theo sự lo lắng vang lên, xúc cảm lạnh lạnh quen thuộc cũng dán lên trên trán, Mục Kỳ bỗng dưng mở hai mắt, thân mình theo bản năng nhổm dậy, nhưng vì chiếc bụng to mà mất lực ngã xuống, rất may y đã được một đôi tay vững vàng tiếp được.

“Làm sao vậy!? Tại sao cả cơ thể lại đầy mồ hôi thế này, người thấy khó chịu chỗ nào?”

Mục Kỳ nghiêng mặt nhìn lại, Bộ Hoài Viễn đang bán khom lưng, ôm chặt chính mình vào lòng, vốn là một khuôn mặt vô cùng ôn hòa nhưng giờ phút này lại mang theo nồng đậm lo lắng. Những cảnh tượng trong mộng lại có chút trùng lặp với biểu tình của người trước mặt, Mục Kỳ nhất thời giật mình ngây ngốc, lập tức cảm thấy trước mắt thiên toàn địa chuyển, trong dạ dày cũng nổi lên một trận phiên giang đảo hải. Còn không kịp nói cái gì, y đã vội đẩy Bộ Hoài Viễn ra, vươn tay vịn vào ghế nằm nôn khan liên tục.

“Ác ôn...” Một ít điểm tâm vừa được ăn vào cứ thế bị phun ra toàn bộ, Mục Kỳ cả người vô lực nằm tựa

vào tay cầm của ghế nằm.

Sau khi bị đẩy ra, Bộ Hoài Viễn liền trong nháy mắt đã phản ứng lại, bước nhanh vòng qua người Mục Kỳ, một bên không ngừng giúp Mục Kỳ vượt lưng, một bên trầm giọng đối người hầu ở phía sau phân phó: “Thỉnh Lý ngự y lại đây.” Người hầu phản ứng cũng nhanh chóng, dưới sự phân phó của Bộ Hoài Viễn lập tức chạy đến viện tử Lý Nhạc đang ở.

Bộ Hoài Viễn thấy Mục Kỳ đã nôn khan xong, liền lấy ra khăn tay xoa xoa miệng cho Mục Kỳ, lại giúp đỡ Mục Kỳ ngồi vững, mới nhẹ giọng hỏi: “Có tốt lên chút nào không, còn có chỗ nào không thoải mái?”

Mục Kỳ nhìn Bộ Hoài Viễn một cái, lắc lắc đầu, cảnh tượng trong mơ vừa nãy quá mức kỳ quái, tuy rằng mơ thấy rất nhiều thứ nhưng tất cả đều là hình ảnh mơ mơ hồ hồ, y cũng không định bụng muốn nói ra: “Không có, khả năng vừa mới ăn hơi nhiều chút.”

Bộ Hoài Viễn bắt đắc dĩ nở nụ cười, ôn thanh lên tiếng: “Người đừng tưởng rằng thân mình hảo liền không cần quan tâm gì nữa, thời tiết còn chưa có ấm lên chút nào, người một mình nằm ở trong sân ngủ, dễ dàng bị cảm lạnh lắm!” Nói xong hấn ngừng lại một chút, cau mày hỏi: “Ta vừa thấy cả người người đều đầy mồ hôi, ngủ cũng không an ổn, lại mơ thấy cái gì khó chịu hay sao?”

“Không có gì, hình như là nằm mộng nhưng nhớ không rõ.” Mục Kỳ nghĩ nghĩ liền nói như thế, đây cũng không tính nói dối, những cảnh tượng trong mộng cứ mờ ảo huyền hoặc, cũng chẳng khác gì y không nhớ rõ.

Bộ Hoài Viễn nghe vậy cũng không tiếp tục hỏi nữa, đợi Mục Kỳ bình ổn xong liền cùng nhau trở về phòng. Lý Nhạc cũng đã được người hầu thỉnh từ biệt viện lại đây, đợi hai người vào phòng liền tiến lên chẩn mạch cho Mục Kỳ. Xem xét qua một hồi, Lý Nhạc liền nói hai người an tâm, bảo đây chỉ là triệu chứng nôn nghén bình thường, chính là vừa nãy nhiễm chút khí lạnh, bởi vậy mới nôn nghén lợi hại như vậy. Bất quá thân thể Mục Kỳ vốn khỏe mạnh, nên không có gì trở ngại, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.

Mặt khác Lý Nhạc cũng nhắc nhở hai người, vì bình thường triệu chứng nôn nghén khi nam tử có thai thường xuất hiện muộn, Mục Kỳ hiện tại cũng đã năm tháng, đúng vào thời điểm phản ứng mãnh liệt nhất. Hôm nay là lần đầu tiên nôn ói, kế tiếp phỏng chừng Mục Kỳ sẽ còn phải chịu đựng một trận ép buộc. Mục Kỳ ngược lại cũng không quá đặc biệt để ý việc này, dù sao chỉ mang thai mà thôi, so với lúc vừa thanh tỉnh cả người đều là thương tích, y cũng không cảm thấy có cái gì vất vả hơn. Bộ Hoài Viễn trái lại cẩn thận hơn rất nhiều, hướng Lý Nhạc hỏi mấy chuyện cần chú ý, lại muốn Lý Nhạc kê thêm vài thang thuốc an thai.

Mục Kỳ đối với bộ dạng như đại kinh tiểu quái của Bộ Hoài Viễn có chút không biết nói gì, bĩu môi, không quá để ý nói: “Chỉ ói có một chút thôi mà!?”

Bất quá nói tới nói lui, Mục Kỳ cũng không có cự tuyệt yêu cầu uống được của đối phương, dù sao y cũng rất cẩn thận trân trọng bảo bảo trong bụng. Lúc còn đang trốn tránh ở Duyên Quốc, thân mình vừa mới hồi phục nên còn có chút yếu nhược, cũng thường xuyên cảm thấy đứa nhỏ làm âm ỉ không thôi. Nên lúc đến được điểm, y liền phải giả mạo như đang giúp nương tử nhà mình bốc thuốc dưỡng thai. Bởi vì không được chẩn mạch, nên không có cách nào khác để đúng bệnh hốt thuốc, đa số thời gian đại phu đều khai

chút được an thai rồi giữ thái cho y. Mỗi ngày y đều coi mấy thứ này như nước để uống, cũng bởi vì chuyện này mới bị Mộ Dung Thanh bắt gặp. Sau lại đi theo Bạch Nhất cùng nhau trở về, trên đường Bạch Nhất còn giúp y chẩn khám đúng bệnh điều trị một phen, thân thể nhờ vậy mới tốt lên không ít, y cũng không phải tiếp tục uống được nữa. Bởi vậy chuyện an thai uống được này, y trái lại cũng không có gì bài xích.

Nhưng hiển nhiên, Mục Kỳ đánh giá quá cao chính mình, từ ngày đó sau khi nôn ra một trận, trong một tháng kế tiếp triệu chứng nôn oẹ của Mục Kỳ liền không có khả năng cứu vãn được nữa. Mỗi ngày căn cứ ba bữa mà phun, ăn cái gì thì phun cái nấy, ngay cả được vừa mới uống xong chưa được bao lâu cũng ào ạt nôn ra toàn bộ. Mới đầu y còn chưa quá mức để ý, ói ra thì ăn tiếp là xong, tổng cũng không thể bỏ đói đứa nhỏ. Bộ Hoài Viễn cũng lo lắng Mục Kỳ nôn ra quá nhiều sẽ không đủ dinh dưỡng, cũng khuyên y mỗi thứ ăn nhiều chút. Nhưng mỗi khi vừa ăn xong không bao lâu, y lại nhổ ra toàn bộ, qua lại vài lần ngay cả mật xanh mật vàng cũng nôn ra hết, dọa cho Bộ Hoài Viễn một trận không nhẹ, cũng không dám ép buộc Mục Kỳ ăn như vậy nữa. Hắn cũng chỉ có thể mỗi ngày căn dặn phòng bếp biến đổi đa dạng cách chế biến, làm ra những món ăn có khẩu vị khác biệt, xem Mục Kỳ hôm nay có thể nuốt trôi món nào liền làm thứ ấy nhiều hơn. Nhưng cho dù như vậy, trong vòng một tháng Mục Kỳ đã gầy mất một vòng lớn, chỉ có chiếc bụng như bị trướng khí mà đã nhanh chóng bị thêm mấy phân, chắc những thứ ăn được đều đã bị đứa nhỏ hấp thu hết rồi đi? Bộ Hoài Viễn đau lòng muốn chết, còn Mục Kỳ thì ngược lại vô cùng hài lòng vì sức sống của đứa nhỏ nhà y mạnh mẽ quá chừng, về phần chính mình, chỉ đói mấy tháng mà thôi, cũng không chết người được.

Bởi vì chiếc bụng to quá khổ hơn nữa vì ăn cơm không đủ no, Mục Kỳ cũng liền lười vận động, mỗi ngày có thể nằm thì sẽ không ngồi. Bộ Hoài Viễn lại sùng nịch y vô chừng mực, hiện tại ngay cả thời điểm xử lý công vụ, hắn cũng phải làm cho Mục Kỳ ngốc bên người mình, chỉ sợ Mục Kỳ ở một mình sẽ xảy ra chuyện gì. Đối với chuyện này, Mục Kỳ lại tỏ vẻ rất khinh thường, tuy rằng y hiện tại đang mang thai đã yếu đi nhiều, nhưng tốt xấu gì cũng là một thân võ nghệ, thân cường thể tráng à. So với Bộ Hoài Viễn nhìn qua ốm yếu, gió thổi một cái cũng có thể gục ngã, y tuyệt không cảm thấy chính mình sẽ xảy ra cái sự cố bất trắc gì đó. Cơm mà được quan tâm chiếu cố thể này cảm giác cũng không tệ lắm, bởi vậy y liền cứ thế mừng rỡ hưởng thụ.

Mà trong một tháng qua, Mục Kỳ mỗi khi rảnh rỗi còn có thể mơ thấy một ít sự tình trước kia. Cũng không hề giống như lần đầu tiên bị một đồng hình ảnh mãnh liệt chạy ào ào qua, mà là từng đoạn từng đoạn hình ảnh hiện lên. Có y cùng Bộ Hoài Viễn luyện kiếm, có Bộ Hoài Viễn mang theo y ra ngoài chơi đùa, cũng có cảnh Bộ Hoài Viễn dạy y học bài viết tự. Tất cả đều là những khung cảnh hai người ở cùng một chỗ, hơn nữa đều là những chuyện khi còn bé. Mặc dù không nghe được trong mộng hai người đã nói những gì, nhưng Mục Kỳ ẩn ẩn có thể cảm giác được tâm tình của mình trong giấc mộng, cái loại sùng bái, sự yêu mến cùng cảm giác muốn thân cận người kia này, thấy thế nào cũng không sai vào đâu được.

Về phần Bộ Hoài Viễn trong giấc mộng, mặc dù đều là bộ dáng ôn nhu hòa nhã, nhưng Mục Kỳ lại cảm thấy có cái gì đó không giống lắm. Thời điểm Tiểu Hoài Viễn luyện võ liền giống như một thanh bảo kiếm, mũi nhọn lộ ra ngoài kia anh khí đến bức người, mà thời điểm mỉm cười cùng y nói chuyện lại như bảo kiếm đã tra vào vỏ. Dù đã thu lại sắc bén nhưng vẫn làm cho người khác không dám coi chừng, giống như tùy thời hắn đều có thể bày ra phong độ đầy thư thái. Mà Bộ Hoài Viễn hiện tại, dù vẫn ôn hòa như trước nhưng đã không còn tư thái kiếm khí kia, lại như một suối nước sâu bình thường, yên tĩnh khó dò.

Y nhớ rõ Bộ Hoài Viễn trước đó đã từng nói qua bởi vì sinh bệnh mà không thể tập võ được nữa. Y lúc ấy chỉ tưởng đây là cách nói vui đùa của đối phương, nhưng hiện tại xem ra nguyên lai Bộ Hoài Viễn trước kia thật sự đã từng tập võ. Nhưng vì nguyên nhân gì lại khiến hắn không thể tiếp tục tập luyện? Hơn nữa thân thể của Bộ Hoài Viễn hiện tại tựa hồ không phải tốt cho lắm...

23. Chương 23: Giận Dỗi

Sau giờ ngo, Bộ Hoài Viễn vẫn như thường ngày lui tới thư phòng xử lý công sự, Mục Kỳ thì đang nằm trên nhuễn *** ở chiếc ghế tựa thành thời nghỉ trưa. Xem xong một quyển công văn, Bộ Hoài Viễn dè dè mi tâm, ngẩng đầu nhìn thoáng qua phương hướng chỗ đặt ghế nằm, rồi nhướn mi khẽ cười.

“Ân...” Mục Kỳ ngáp một cái hơi hơi xoay thân mình, nâng tay nhu nhu ánh mắt nửa khép. Tựa hồ đối tư thế này cảm thấy không quá thoải mái, y lại xoay người sang hướng khác, chớp chớp mấy cái rồi nhắm chặt mắt lại tiếp tục giấc ngủ.

Một tháng không ngừng nôn khan vừa qua đã ép buộc Mục Kỳ mệt đến phờ người, thật vất vả đợi đến khi chiếc bụng được hơn sáu tháng, y mới không còn mỗi ngày hết phun rồi lại nôn như trước đây, khẩu vị ngược lại cũng tốt lên nhiều. Chỉ là y luôn cảm thấy như ngủ không đủ, ban ngày cũng ngủ buổi tối cũng ngủ, mỗi ngày y chỉ mở mắt không tới vài cái canh giờ. Bất quá bởi vì bụng lớn nên áp lực cũng tăng theo, cho dù một ngày đều chỉ ăn và ngủ, nhưng Mục Kỳ cũng thường xuyên ngủ không an ổn. Có đôi khi buổi tối còn bị rút gân, hết lần này tới lần khác Mục Kỳ đều cố gắng chịu đựng, đối những việc này cũng không thêm để ý. Nếu không phải có một lần bị Bộ Hoài Viễn tỉnh lại vào nửa đêm phát hiện, y chắc sẽ im lìm không lên tiếng, chống chọi cho qua mọi chuyện.

Đương nhiên chỉ cần một lần kia thôi cũng đủ để cho Bộ Hoài Viễn nhắc đi nhắc lại việc này mỗi ngày, Mục Kỳ thì lại cố giải thích, y cũng không khó chịu cho lắm, chỉ cần nhẫn nhịn một chút liền trôi qua, cho nên y mới chưa nói. Nhưng mà điều này đã làm Bộ Hoài Viễn tức giận đến nổi thiếu chút nữa đã ghen hơi tởm. Từ đó về sau vào buổi tối mỗi ngày, hắn đều sẽ đích thân bóp chân xoa eo cho Mục Kỳ.

Kỳ thật còn có một chuyện mà Mục Kỳ vẫn không nói ra đó là, trừ bỏ bởi vì y quả thật cảm thấy không phải rất khó chịu, mà mặt khác y lại vì không muốn đánh thức Bộ Hoài Viễn tỉnh dậy vào nửa đêm, nên mới luôn chịu đựng không lên tiếng như vậy.

Lại xoay xoay thân mình thay đổi tư thế, cảm thấy vẫn không quá thoải mái, Mục Kỳ liền nhú chân mày, tựa hồ có xu thế sắp tỉnh dậy. Bộ Hoài Viễn nhìn Mục Kỳ xoay tới lại xoay lui, nhin không được cười nhẹ ra tiếng, thật giống chú báo con vừa tỉnh ngủ à!! Buông công văn xuống, Bộ Hoài Viễn nhẹ nhàng đi đến ghế nằm, hơi ngồi xuống phần mép ghế phía sau lưng Mục Kỳ, một bàn tay vươn đến sờ sờ bụng Mục Kỳ, một tay còn lại thì nhẹ nhàng xoa bóp eo lưng cho y.

“Ân...” Tựa hồ được xoa bóp quá thoải mái, chân mày của Mục Kỳ chậm chậm giãn ra, miệng cũng phát ra một tiếng ngậm nhẹ nhàng, theo sau lại xoa nhẹ đôi mắt, hí hí quay sang nhìn hắn.

“Tỉnh? Muốn ăn cái gì?” Bộ Hoài Viễn ôn nhu hỏi, từ lúc Mục Kỳ bắt đầu có triệu chứng nôn khan tới nay, mỗi ngày miệng đều chưa kịp ngậm lại thì những thứ ăn vào đều đã nhổ ra toàn bộ. Gần nhất dù tình trạng này đã tốt hơn rất nhiều, nhưng Bộ Hoài Viễn vẫn cứ cảm thấy lo lắng, bởi vậy hắn vẫn luôn dựa vào khẩu vị của Mục Kỳ phân phó phòng bếp chuẩn bị thức ăn.

“Ân?” Mục Kỳ vừa tỉnh ngủ, đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng, nghe được thanh âm chỉ hơi xoay người

qua một chút, gương ánh mắt nhìn Bộ Hoài Viễn. Một lát sau, ánh mắt của y mới khôi phục lại sự thanh minh, tiếp đó liền cong khóe miệng, lười biếng cười nói: “Mút quả.”

Bộ Hoài Viễn bắt đắc dĩ nở nụ cười, dỗ dành: “Ăn cái kia ít thôi, không dinh dưỡng đâu.”

Mục Kỳ vừa nghe Bộ Hoài Viễn cự tuyệt, lập tức xụ mặt không nói lời nào, mắt hững hờ xoay người đi chỗ khác, để lại cái lưng cho Bộ Hoài Viễn. Bộ Hoài Viễn không nói gì, từ sau khi Mục Kỳ hay hôn oẹ đến nay, tính tình của y càng lúc càng thích giận dỗi. Lý Nhạc nói đây chỉ là biểu hiện bình thường của dựng phu, phải chú ý chiều chuộng y một chút, để tránh ảnh hưởng đến tâm tình dựng phu, đối đứa nhỏ sẽ không tốt.

Bộ Hoài Viễn khẽ cười ai thán một tiếng, cho dù không có mang thai, hẳn cũng sẽ không thật sự cùng Mục Kỳ đấu khí. Tiếp tục vươn tay xoa xoa eo cho Mục Kỳ, Bộ Hoài Viễn một bên ôn nhu giải thích: “Ta sẽ kêu người chuẩn bị, bắt quả ăn cơm xong mới được ăn tiếp, không thể ăn nhiều biết không!?”

Mục Kỳ thế này mới cười tủm tỉm quay đầu nhẹ gật một chút. Kỳ thật y chính là vừa mới mơ thấy Bộ Hoài Viễn lúc nhỏ đã dẫn y đi mua mút quả, nên lúc vừa tỉnh lại y đã đòi ăn mút quả trước tiên, chứ không phải thật sự là thèm ăn gì. Nhưng gần nhất y đã phát hiện thấy, chỉ cần y biểu hiện hơi sinh khí hay ủy khuất hoặc không hề cùng Bộ Hoài Viễn nói chuyện một chút thôi, Bộ Hoài Viễn cái gì đều sẽ nghe theo y hết. Từ đó về sau y vẫn thích chơi chiêu này, cũng thường xuyên sai sử Bộ Hoài Viễn làm vài việc, cảm giác được cưng chiều quả thật là rất tốt à!!

Lại ngáp một cái, Mục Kỳ chống eo ngồi dậy, sáu tháng trôi qua chiếc bụng bự của y cũng đã tròn lẳn một vòng. Mục Kỳ luôn có thói quen làm việc lưu loát, nên hiện tại y thực ghét bỏ cái bụng vướng chân vướng tay này, nhưng dù vậy y vẫn thập phần cẩn thận bảo hộ cái bụng lớn của mình.

“Còn mệt à?” Bộ Hoài Viễn giúp đỡ Mục Kỳ đứng dậy, cười hỏi.

Mục Kỳ lắc lắc đầu, chu môi than thở: “Ngủ nhiều đến nỗi xương cốt cũng mềm ra luôn rồi này.”

“Vậy một hồi nữa ra ngoài đi dạo một chút, Lý ngự y đã nói người cũng cần phải vận động thích hợp.” Bộ Hoài Viễn lên tiếng giải thích, tuy rằng thân thể Mục Kỳ rất tốt, việc sinh con về cơ bản hẳn là không có vấn đề gì. Nhưng vì lý do an toàn là trên hết, Lý Nhạc vẫn bảo hai người nên dựa theo trình tự bình thường khi mang thai của dựng phu để thực hiện, đối với hành vi ngủ đến bất động của Mục Kỳ gần đây cũng đưa ra vài ý kiến.

“Nga.” Mục Kỳ gật gật đầu, không cự tuyệt, mặc dù tham ngủ, nhưng y cũng không phải là người thật sự lười biếng. Chỉ cần là chuyện làm cho bảo bảo khỏe mạnh, đối với những thứ mà Lý Nhạc phân phó, Mục Kỳ đều luôn cố hết sức hoàn thành. Suy nghĩ một hồi, Mục Kỳ đột nhiên hứng khởi reo lên: “Đã lâu không thấy Tiểu Bạch, vậy buổi tối đến nhà Tiểu Bạch ăn cơm đi!”

Bộ Hoài Viễn bắt đắc dĩ nhìn Mục Kỳ, đối với ý tưởng vừa mới đưa ra của y có chút không biết nói gì. Tiểu Diệc Nhiên còn chưa có trở về, bọn họ cùng Bạch Nhất lại không quen biết, nếu đột nhiên chạy đến Tướng quân phủ thì thật sự rất kỳ quái. Bắt quả nghĩ kỹ lại thì thấy, Mục Kỳ từ sau khi trở lại Thịnh Kinh liền rất ít khi xuất môn, y cũng vốn không có bằng hữu, hơn nữa còn vì nguyên nhân mất trí nhớ nên

ngay cả một đối tượng để tán gẫu y cũng không có. Suốt thời gian qua cứ luôn bị vây trong Hầu phủ cũng quả thật đã làm khó y, cho nên hần liền cứ thế gật đầu nói hão.

Tuy nói muốn đi Tướng quân phủ, nhưng cũng không thể lập tức có thể khởi hành được. Bởi vì trời còn sớm, Bộ Hoài Viễn vẫn trước tiên phái người qua Tướng quân phủ truyền lời, nói là một hồi nữa hai người họ sẽ qua nhà Bạch Nhất cảm tạ chuyện y đã luôn chiếu cố Mục Kỳ trong suốt dọc đường. Về phương diện khác, hần cũng an bài hạ nhân chuẩn bị quà tặng, đều là chút được liệu thượng đẳng an thai, cũng tặng cho đứa nhỏ một vài vật phẩm trang sức vàng bạc linh tinh, chốc lát sẽ trực tiếp mang đến nơi. Tới lúc này, vòng qua vòng lại một hồi cũng đã tốn không ít thời gian, Bộ Hoài Viễn thấy thế liền chuẩn bị chờ qua giờ Thân sẽ mang Mục Kỳ xuất môn. Cho nên trước đó hần đã dặn phòng bếp trước làm một ít thức ăn để cho Mục Kỳ lót dạ.

Mục Kỳ vừa ăn bánh hoa cao, một bên vừa nhìn nhìn Bộ Hoài Viễn còn đang tiếp tục xem hồ sơ đến nỗi xuất thần. Vừa mới trong giấc mộng, y giống như lại mơ thấy Bộ Hoài Viễn lúc còn chưa thành niên. Mới đầu hần dạy y đọc sách, nhưng lại vì không hiểu chuyện nên y đã biến mọi thứ thành một đồng loạn cào cào. Dù như vậy đối phương cũng không hề tức giận mà ôn hòa nắm tay y đi ra chợ dạo một vòng, còn mua mấy quả cho y ăn nữa. Phải nói là dù là trong mơ hay ngoài đời thực, Bộ Hoài Viễn đều luôn ôn nhu sủng nịch y như vậy. Nhưng chẳng hiểu vì sao y luôn cứ mặc danh kỳ diệu có chút cảm giác lo lắng vậy chứ?

“Phát gốc gì vậy?” Bộ Hoài Viễn phê xong một quyển công văn cuối cùng, ngẩng đầu nhìn Mục Kỳ một bên cắn cắn bánh hoa cao, một bên xuất thần ngẩn người, nhin không được khẽ cười hỏi.

“Ta trước kia gọi ngươi là cái gì?” Mục Kỳ lấy lại tinh thần, không trả lời Bộ Hoài Viễn, ngược lại là nhìn chăm chăm vào hần một hồi, rồi đột nhiên không đầu không đuôi hỏi như thế.

“Hả?” Bộ Hoài Viễn giật mình một chút, những hồi ức xa xưa cũng đột nhiên hiện lên trong tâm trí của hần. Mới trước đây Mục Kỳ vẫn luôn gọi hần là Hoài Viễn ca ca, nhưng đến khi trưởng thành y lại kêu hần là Hầu gia, có đôi khi sinh khí phát hỏa thậm chí ngay cả tên họ cũng bị lợi ra kêu, trái lại cũng đã rất lâu hần chưa từng nghe y gọi mình là ca ca nữa rồi.

Mục Kỳ cũng không đợi Bộ Hoài Viễn trả lời, chọn mi cười tủm tỉm nhìn hần, nói: “Xem như trước kia thế nào thì cũng mặc kệ, về sau ta sẽ gọi ngươi là Hoài Viễn đi, như vậy mới giống phu phu.”

Y uôn nghe Bộ Hoài Viễn gọi mình là Tiểu Kỳ này Tiểu Kỳ nọ, nhưng lại không biết chính mình trước đây sẽ xưng hô như thế nào với Bộ Hoài Viễn. Trước đó vài ngày, hai người cơ bản đều dính cùng một chỗ với nhau, nên cũng chỉ dùng xưng hô là ta với ngươi. Có điều khi ra khỏi cửa thì hai người cần phải có xưng hô đàng hoàng trước mặt người khác, bởi vậy y mới có thể đột nhiên hỏi như vậy. Kỳ thật y vừa mới mơ thấy mình trong giấc mộng dường như đã kêu tiểu Hoài Viễn là Hoài Viễn ca ca, nhưng nêu bắt y ngay tại xưng hô như vậy thì thật tình có chút ngượng ngùng. Nhưng nếu xưng hô là Hầu gia lão gia hoặc là hô thẳng tên đầy đủ của đối phương thì y lại cảm thấy không phải đặc biệt vui vẻ gì, bởi vậy y vẫn nên gọi hần là Hoài Viễn thì hơn, còn hai chữ ca ca ở mặt sau thì miễn trừ đi vậy.

“Ngươi thích là tốt rồi.” Mặc dù thời điểm mới đầu nghe được chuyện này, Bộ Hoài Viễn có hơi hoảng sợ một chút, nhưng sau khi kịp thời phản ứng lại thì hần cũng chỉ sủng nịch cười cười, ôn nhu trả lời.

“Ân, Hoài Viễn, Hoài Viễn, Hoài Viễn, Hoài Viễn...” Thế là Mục Kỳ một hơi kêu liên mười tiếng Hoài Viễn, sau đó giống như là đã cảm thấy kêu đủ rồi, y mới thở phò phò mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn Bộ Hoài Viễn một hồi, sau đó thối phù một tiếng bật cười.

“Ta ở đây, đừng một mạch kêu như thế!” Bộ Hoài Viễn vô cùng trấn định, nhợt nhạt cười cười rồi nó như vậy.

Mục Kỳ ôm lấy miệng cười đến thực vui vẻ.

Hai người dán vào nhau hàn huyên một hồi lâu, Mục Kỳ còn ăn thêm mấy khối điểm tâm, đến sau Bộ Hoài Viễn xem xét sắc trời đã không sai biệt lắm, liền sai người đem điểm tâm của Mục Kỳ bưng xúông, rồi mang Mục Kỳ đi thay đổi xiêm y, lên mã xa thẳng đến Tướng quân phủ.

An Hầu phủ cùng Tướng quân phủ cách nhau cũng không tính quá xa, chỉ trong chốc lát thời gian xe ngựa đã đến nơi. Bộ Hoài Viễn thật cẩn thận đỡ Mục Kỳ xuống xe, Tiêu Mẫn đã lập tức dẫn theo hạ nhân ra cửa nghênh đón. Bạch Nhất bởi vì thân thể bất tiện nên đã để Tiêu Mẫn đón tiếp bọn họ mà không có đi ra. Tuy rằng Tiêu Diệc Nhiên không có ở đây, nhưng hai nhà cũng quen biết nhau, nên cũng không quá để ý những nghi thức xã giao này.

Đội Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn đi theo Tiêu Mẫn vào đại sảnh, liền nhìn thấy Bạch Nhất đã cười dịu dàng ngồi ở đại sảnh chờ ba người, một bàn thức ăn cao lương mỹ vị cũng đã được dọn sẵn chỉ chờ mọi người vào chỗ.

“An Hầu, Mục thừa tướng mời ngồi.” Bạch Nhất lập tức đứng dậy mỉm cười, hướng hai người hàn huyên một phen, một bên lại ra hiệu cho hạ nhân dẫn hai người nhập tọa, ầm ầm lộ ra một ít khí độ của Tướng quân phu nhân. Tiêu Mẫn nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng âm thầm cao hứng, mấy ngày nay Bạch Nhất đi theo nàng học cách quản gia, xem ra đến cuối cùng cũng không có uống phí.

“Tiểu Bạch đã lâu không thấy a.” Mục Kỳ sáng khoái tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống, vui đùa nhìn Bạch Nhất nói.

Bộ Hoài Viễn đi theo Mục Kỳ ngồi ngay kế bên, rồi hướng Bạch Nhất mỉm cười một chút, đánh cái tiếp đón.

“Sau khi trở về vì bận chút việc, nên ta còn chưa kịp qua Hầu phủ bái phỏng, trái lại đã khiến cho An Hầu cùng Mục thừa tướng phải chạy đến nơi này một chuyến.” Bạch Nhất nhu hòa cười cười, giơ lên chén trà trên tay trái, cấp hai người kính trà.

“Người không cần theo những người đó kêu như vậy, ta hiện tại đã không còn là thừa tướng, kêu Mục Kỳ là được.” Mục Kỳ chống đầu hơi bất mãn, nói đến chỗ này thì ngừng lại một chút, cười xấu xa lên tiếng: “Ta so với người còn lớn tuổi hơn, người kêu ta một tiếng Mục đại ca là được.”

Sau khi Mục Kỳ mất trí nhớ, tuy rằng so với trước đây thích cười thích nói hơn rất nhiều, nhưng tâm phòng bị cũng không thấp. Mà hiện tại trừ bỏ Bộ Hoài Viễn, những người khác y đều không tin tưởng ai, bất quá y lại rất có hảo cảm với Bạch Nhất. Đại khái là vì trong suốt một tháng bốn ba trên đường quay về kinh, hai người ở chung với nhau rất hợp tác, lại cùng là dựng phu, hơn nữa Bộ Hoài Viễn cũng từng nói qua hẳn cùng Tiêu Diệc Nhiên là bạn tốt. Bởi vậy y đối với Bạch Nhất lại nhiều thêm một phần thân cận, cũng vì thế mới có thể xảy ra cảnh tương giao bằng hữu như hiện tại.

Bạch Nhất nghe được câu sau, có chút kinh ngạc nhìn về phía Mục Kỳ, bất quá biểu tình ấy chỉ thoáng lướt qua một cái rồi rất nhanh đã biến mất, sau đó y liền thản nhiên nở nụ cười: “Cung kính không bằng tuân mệnh.”

Bộ Hoài Viễn vẫn ngồi ở bên người Mục Kỳ, nhìn đến ánh mắt sáng ngời của Mục Kỳ, sùng nịch cười cười, cũng ngẩng đầu đối Bạch Nhất nói: “Ta cùng với Diệc Nhiên tình như huynh đệ, người nếu không ngại, cũng gọi ta một tiếng đại ca là được.”

Bạch Nhất cũng không còn kinh ngạc mà tự nhiên nở nụ cười hiền hòa, giơ lên chén trà trong tay, ôn nhu lại kính hai người một ly.

Tiêu Mẫn ở một bên bảo trì thái độ nhàn nhã nhìn ba người mỉm cười, nàng cùng Bộ Hoài Viễn và Mục Kỳ cũng không tính quen biết, cũng sẽ không xen vào cuộc náo nhiệt này. Chỉ chờ ba người uống qua chén trà xong liền nhắc nhở ba người ăn cơm trước, miễn cho đồ ăn nguội lạnh, dù sao thân mình của ba người này đều không thể chịu nổi giày vò à.

Một bữa cơm này ai nấy đều ăn đến thoải mái khoái trá, trừ bỏ Mục Kỳ bởi vì trước đó đã ở Hầu phủ ăn không ít điểm tâm, cho nên đến hiện tại chỉ có thể nhìn thức ăn đầy trên bàn lại ăn không vô mà có chút buồn bực. Cuối cùng sau khi được Bộ Hoài Viễn nhẹ giọng dỗ dành một trận, y mới lẩm bẩm không tha buông chiếc đũa xuống.

Ăn xong bữa cơm, Tiêu Mẫn liền cáo từ lui về viện tử của mình, tuy rằng nàng vẫn là chủ nữ gia của Tướng quân phủ, nhưng dù sao cũng là nữ tử, nên vẫn không tiện để tiếp đón Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ. Mà Bạch Nhất hiện nay đã được coi là chủ nhân chân chính của Tướng quân phủ, cứ để cho y tiếp đón là được. Sau khi Tiêu Mẫn đi rồi, Mục Kỳ nói muốn cùng Bạch Nhất một mình tâm sự, liền kéo Bạch Nhất trở về phòng. Bộ Hoài Viễn bị cản ở ngoài cửa không cho vào, đành phải tìm đại một chỗ để nghỉ ngơi đợi Mục Kỳ trở ra.

Về phần Mục Kỳ cùng Bạch Nhất, sau khi vào phòng, hai người liền hàn huyên hàn huyên vài câu, lại kể cho nhau về tình huống của đứa nhỏ trong bụng để cùng thảo luận. Bởi vì cùng là dựng phu, mà thời gian mang thai lại cách nhau không sai biệt lắm, nên hai người càng tán gẫu càng thoải mái hơn.

Bất quá khi trò chuyện được một nửa, Bạch Nhất liền phát hiện Mục Kỳ tựa hồ là có những lời khác muốn nói, dừng một chút liền trực tiếp hỏi ra miệng: “Mục đại ca là có vấn đề gì muốn hỏi ta sao?”

Mục Kỳ trầm mặc một hồi, cúi đầu rừ rừ đôi mắt, tựa hồ như đang suy nghĩ nên nói như thế nào. Vào lúc Bạch Nhất nghĩ đến Mục Kỳ sẽ không định nói ra tâm sự thì đối phương lại ngẩng đầu lên, biểu tình cũng không có quá nhiều biến hóa, vẫn là một bộ thông dong tùy ý, bất quá trên mặt đã đỏ ửng một chút. Y

nhìn nhìn Bạch Nhất suy nghĩ một chút, mới hỏi: “Tiểu Bạch trước kia đã sinh con qua rồi à?”

Bạch Nhất gật gật đầu, sau đó tựa hồ như có điều tỉnh ngộ, cười nói: “Mục đại ca là lo lắng cho lần sinh đầu tiên sao? Yên tâm đi, xem khí sắc của Mục đại ca hẳn là không có vấn đề gì. Nếu có cái gì không thoải mái trái lại có thể nói cho Bạch Nhất, mặc dù y thuật của đệ không quá giỏi giang, nhưng vẫn có thể giúp đại ca xem qua ít nhiều.”

“Àn...” Mục Kỳ thuận miệng ứng thanh một chút, sau đó lại nhìn Bạch Nhất, cuối cùng vẫn không nhin được hỏi: “Tiểu Bạch trước đó lúc có thai, có cùng với Tiêu đầu gối sinh hoạt vợ chồng không?”

Bạch Nhất sửng sốt, không nghĩ tới vấn đề Mục Kỳ muốn hỏi lại là điều này, nhưng cũng không nghĩ ngợi quá xa mà ôn nhu hỏi: “Mục đại ca sao lại hỏi chuyện này?”

Mục Kỳ lại nghiêng đầu suy nghĩ, không trả lời Bạch Nhất, sau thì nói: “Hỏa khí của ta gần đây dường như hơi nhiều, nếu không Tiểu Bạch kê cho ta vài phương thuốc hạ hỏa xem?”

Bạch Nhất trong nháy mắt đã hiểu được ý tứ của Mục Kỳ. Phản ứng của nam tử khi mang thai cũng không giống nhau, không hề thiếu nam tử sau khi có bầu thì thân thể sẽ trở nên miễn cảm hơn, nhất là khi thai tức đã bắt đầu ổn định. Nghe Mục Kỳ nói như vậy, trong lòng Bạch Nhất cũng đại khái biết được chút ít, liền cười ôn nhu giải thích: “Mục đại ca cũng đừng loạn uống được, đây là hiện tượng bình thường mà thôi. Tuy rằng khi mang thai có rất nhiều điều phải chú ý, bất quá thân mật thích hợp một phen cũng không có chuyện gì, ngược lại còn có thể trợ giúp thân thể.”

Mục Kỳ bĩu môi, y cũng không có bài xích việc vận động với cường độ phù hợp à! Chẳng qua đối phương vẫn luôn không có chút phản ứng gì, chẳng lẽ phải bắt y chủ động áp lên sao? Nhíu nháu mày, Mục Kỳ lại nhỏ thanh hỏi: “Khi đó Tiêu đầu gối...có hay không ghét bỏ dáng người của người?”

Bạch Nhất thối phù một tiếng cười ra tiếng, một hồi lâu sau khi đã khôi phục lại mới hướng Mục Kỳ cười nói: “Mục đại ca quá lo, An Hưu làm sao có thể ghét bỏ người được.” Vừa mới tại đại sảnh, y đã nhìn thấy rất rõ ràng, từ lúc bắt đầu đi vào đại sảnh, tầm mắt của Bộ Hoài Viễn cơ hồ không có một khắc rời khỏi người Mục Kỳ. Trong mắt của hắn tất cả đều là sủng ái chiều chuộng, Bộ Hoài Viễn như vậy làm sao có khả năng ghét bỏ Mục Kỳ được?

“Ai biết chứ!?” Mục Kỳ phiên cái xem thường, nếu không chê chán thì sao trong hai tháng đồng giường vừa qua, đối phương lại không có một chút phản ứng gì? Y thậm chí còn hoài nghi đứa nhỏ trong bụng này là làm thế nào để tạo ra đâu? Bất quá những lời này Mục Kỳ cũng không nói ra, dù sao Mục Kỳ chủ yếu chỉ muốn hỏi Bạch Nhất một chút, xác nhận nếu trong thời gian mang thai mà có sinh hoạt vợ chồng thì đối đứa nhỏ có ảnh hưởng gì hay không? Đến khi đạt được đáp án khẳng định của Bạch Nhất, đối với y như vậy cũng đủ rồi.

Không hề rối rắm vấn đề này nữa, hai người lại hàn huyên sang chuyện khác. Nhìn sắc trời cũng đã không còn sớm, Mục Kỳ liền hướng Bạch Nhất từ biệt. Ra cửa nhìn đến Bộ Hoài Viễn còn ở bên ngoài chờ mình, y liền hứ một tiếng, tiếp đó lại cong cong khóe mắt đi theo Bộ Hoài Viễn cùng nhau lên xe ngựa, hồi An Hưu phủ.

24. Chương 24: Khác Thường

Sau khi rời khỏi Tướng quân phủ, Bộ Hoài Viễn nghĩ đến Mục Kỳ từ khi hồi kinh tới giờ đều chưa có cơ hội ra ngoài, liền cố ý mệnh cho mã phu chạy một vòng quanh chợ, định để cho Mục Kỳ thăm thú cảnh quan chung quanh một chút.

Vì không có sự tình gì trọng đại, lại đã gần hết ngày, nên hiện tại trên đường cũng không có nhiều người lắm, rất nhiều cửa hàng đã bắt đầu thu thập đồ đạc để đóng cửa. Lo lắng cho tình hình sức khỏe của hai người, mã phu điều khiển xe ngựa đi vô cùng chậm rãi. Bộ Hoài Viễn tựa vào vách xe, nhìn Mục Kỳ đang vói đầu ra ngoài cửa sổ nhìn ngắm cảnh vật, ôn nhu nói: “Gần nhất không có lễ hội lớn nào, trên đường cũng tương đối yên bình, đợi tháng sau có hội đèn ***g tịch nguyệt, ta sẽ lại mang ngươi đến đây xem.”

(Thưởng trăng: - Tịch nguyệt ở đây chính là bái trăng. Có thể thấy vào thời Xuân Thu, đã có tục để vương bái trăng, tế trăng. Đến thời Ngụy Tấn, bắt đầu phổ cập dân gian tục thưởng trăng.)

Mục Kỳ tuy rằng đang nhìn ngoài cửa sổ, bắt quá tâm trí của y này giờ vẫn chu du bốn phương, nên lúc nghe được thanh âm của Bộ Hoài Viễn y mới sợ run một chút lấy lại tinh thần, hỏi: “A, hội đèn ***g là gì?”

“Chính là lễ hội thưởng trăng.” Bộ Hoài Viễn ôn hòa giải thích.

Mục Kỳ gật gật đầu, lễ hội thưởng trăng này y cũng đã từng nghe qua, chính là theo truyền thuyết những nam nữ chưa lập gia đình có thể đến ngày hội này tìm kiếm nhân duyên. Y cùng Bộ Hoài Viễn đã hành thân, nên những trò vui này hiển nhiên là không cần đến, nhưng đến thưởng trăng xem đèn thì cũng được. Đối với chuyện này, Mục Kỳ cũng không có ý kiến, bởi vậy y chỉ tỏ ý cho Bộ Hoài Viễn hiểu là mình đã biết chuyện, rồi suy nghĩ của y lại phiêu xa...Bạch Nhất hôm nay đã nói với y, nếu trong thời gian mang thai mà làm việc kia thì chỉ phải chú ý một chút là được. Nhưng là từ lúc y trở về cũng đã được hai tháng, dù hai người buổi tối vẫn ngủ cùng nhau nhưng Bộ Hoài Viễn đến bính y cũng chưa chạm qua, chẳng lẽ là Bộ Hoài Viễn không được? Không có khả năng, nếu Bộ Hoài Viễn không được thì đứa nhỏ trong bụng của y là rơi từ trên trời xuống sao?

Mục Kỳ nhíu mày nghiêng nghiêng đầu, vì cái gì Bộ Hoài Viễn không bính y, thật sự phải bắt y tự thân vận động à?

“Lại nghĩ cái gì vậy hả?” Bộ Hoài Viễn nhẹ nhàng nhích đến bên người Mục Kỳ, đem đối phương lăm vào trong ngực. Tay phải xoa xoa mi gian của Mục Kỳ, kéo giãn nếp nhăn trên mặt. Hắn cảm thấy gần nhất Mục Kỳ giống như luôn luôn có chút không vui, cũng không biết là vì nguyên nhân gì, chẳng lẽ y đã nhớ ra mọi chuyện?

“Không có gì.” Mục Kỳ lắc lắc đầu, dứt khoát dựa luôn vào lòng Bộ Hoài Viễn.

Một đường không nói chuyện, hai người rất nhanh đã về đến An Quốc Hầu phủ.

“Ta muốn tắm rửa.” Trở lại trong phòng, Mục Kỳ vừa ngồi xuống vừa suy nghĩ, rồi ngẩng đầu nói với Bộ Hoài Viễn như vậy.

“Hảo.” Bộ Hoài Viễn cười cười, phân phó hạ nhân chuẩn bị nước ấm, đợi hạ nhân quay về thì toàn bộ mọi thứ đã được chuẩn bị xong, lúc đó Bộ Hoài Viễn mới mang theo Mục Kỳ đến dự phòng.

Dự phòng tại An Quốc Hầu phủ được xây đơn độc ở bên ngoài, tuy rằng không xa hoa như dự phòng trong cung nhưng cũng phi thường thoải mái. Khi Mục Kỳ đẩy cửa ra tiến vào, nước ấm trong bồn tắm đã tỏa ra hơi nóng gần như bao phủ khắp căn phòng, sương khói lượn lờ làm cho y có cảm giác như mình đã rơi vào một xứ sở xa lạ. Hạ nhân phụ trách chuẩn bị dự phòng gặp hai người tiến vào, liền vội đem mọi thứ hoàn thành cho tốt rồi khom người lui xuống.

Bộ Hoài Viễn một đường đem Mục Kỳ đưa đến cạnh bể, mới xoay người đối Mục Kỳ dặn dò: “Người cẩn thận chút, có chuyện gì liền phải kêu người ở bên ngoài vào.”

Mục Kỳ mím môi không lên tiếng trả lời, thẳng đến lúc Bộ Hoài Viễn chuẩn bị rời đi, y mới vươn tay nắm lấy vạt áo của Bộ Hoài Viễn, một bên cúi thấp đầu nói: “Thân mình của ta không tiện, người lưu lại giúp ta đi!”

Bộ Hoài Viễn sững sốt một chút, rồi nhìn đến chiếc bụng cao cao đã hơn sáu tháng của Mục Kỳ, nhú nhú mày. Đây cũng không phải lần đầu tiên Mục Kỳ tắm rửa tại nơi này sau khi trở về, mới đầu y còn cho hạ nhân đến hầu hạ, nhưng mỗi lần như vậy bọn họ đều bị Mục Kỳ đuổi ra ngoài. Hắn biết sau khi Mục Kỳ mất trí nhớ luôn có chút phòng bị với người khác, nên hắn không còn an bài hạ nhân đến hầu hạ chuyện này nữa, chỉ dặn dò bọn họ cạnh giữ bên ngoài tùy thời vào giúp đỡ cho y. Bất quá bụng của Mục Kỳ nay đã lớn, có một số việc quả thật là không tiện để làm một mình. Vậy mà lúc đầu hắn lại còn có chút nghi ngờ y nữa chứ, hắn không khỏi tự trách bản thân. Nghĩ như thế, Bộ Hoài Viễn liền mở miệng bảo hạ nhân hầu hạ ở bên ngoài tiến vào hỗ trợ.

“Không cần những người khác đến, người lưu lại giúp ta.” Mục Kỳ thấy Bộ Hoài Viễn chuẩn bị gọi người, liền hứ một tiếng bỏ vạt áo trong tay ra, không quá cao hứng nói.

Bộ Hoài Viễn dừng lại một chút, hắn cũng không muốn cho ngoại nhân đi vào, chính là bản thân lại không có kinh nghiệm hầu hạ người ta, mới có thể bảo người khác tiến vào hỗ trợ.

“Thôi được rồi, người ra ngoài đi, để ta tự làm.” Xem Bộ Hoài Viễn vẫn còn do dự, Mục Kỳ lập tức phát hỏa, quay mặt qua chỗ khác tức giận nói. Kỳ thật bằng thân thủ của y, ảnh hưởng của chiếc bụng to hiện tại đối với y cũng không quá lớn. Y chỉ là cố ý lưu lại Bộ Hoài Viễn cùng mình thôi, nhưng sự do dự của Bộ Hoài Viễn lại làm cho trong lòng y nổi lên một trận ủy khuất cùng phiền táo.

Bộ Hoài Viễn bất đắc dĩ thở dài một hơi, nắm lấy tay Mục Kỳ chậm rãi đi đến bể tắm, thanh âm ôn hòa bảo: “Người nếu không muốn để cho người khác tiến vào, ta sẽ không để bọn họ vào đây, ta ở đây cùng người.”

“Khụ ân... vậy cùng nhau tắm là tốt rồi.” Mặt Mục Kỳ có chút hồng hồng, may mà trong phòng đều phủ

đầy sương mờ, nên nhất thời cũng nhìn không quá rõ ràng, bắt quá nghĩ đến hành động kế tiếp của mình, mặt mày Mục Kỳ lại càng nóng hơn.

Bộ Hoài Viễn không có suy nghĩ nhiều, sau khi gạt đầu ứng thanh, liền chủ động cởi quần áo. Bởi vì chiếc bụng của Mục Kỳ nay đã lớn nên việc xoay người quả thật có hơi bất tiện, bởi vậy y phục của Mục Kỳ cũng là do Bộ Hoài Viễn giúp cởi ra luôn. Đợi hai người đã trơn tuột nhẵn bóng, Bộ Hoài Viễn liền nắm lấy tay đỡ Mục Kỳ xuống bể, vừa đi vừa ôn nhu nhắc nhở, “Cẩn thận chút.”

“Ân.” Mục Kỳ nhỏ giọng ứng thanh, thuận theo động tác của Bộ Hoài Viễn bước xuống.

Vì phòng ngừa mặt nền trơn trượt, chung quanh bể tắm đều được phủ một lớp mao thảm thật dày, dù đi chân trần cũng không sợ lạnh.

Xuống bể, Bộ Hoài Viễn liền để cho Mục Kỳ dựa theo sức nước bán ngồi ở trên bậc thang tựa người vào tường bể tắm. Còn bản thân y thì cầm lấy chiếc khăn mà bọn hạ nhân đã chuẩn bị tốt từ trước để tắm rửa cho Mục Kỳ. Tuy rằng là lần đầu tiên hầu hạ người khác, nhưng Bộ Hoài Viễn vẫn ôn nhu cười như bình thường, một chút bộ dáng mất kiên nhẫn cũng không có.

Mục Kỳ trầm mặc dịu ngoan, tùy ý để cho Bộ Hoài Viễn hầu hạ, ngẫu nhiên một vài đụng chạm của Bộ Hoài Viễn lại đột nhiên phớt qua khiến cho y không nhận được đồ vật. Nhưng thỉnh thoảng, y vẫn dùng khóe mắt nhìn sang Bộ Hoài Viễn, trong lòng lại như bị một chiếc lông mềm quào qua quào lại, vừa ngứa ngứa lại nhột nhột. Thẳng cho đến khi bàn tay của Bộ Hoài Viễn đụng tới hạ thể đã có chút phản ứng của y, Mục Kỳ nháy mắt khẽ run run vài cái, thân thể cũng trở nên cứng đờ, miệng thế nhưng lại nhận không được phát ra một tiếng ưm.

Bộ Hoài Viễn cũng sững sốt một chút, bắt quá trong nháy mắt hắn đã lập tức phản ứng lại, xấu hổ ho nhẹ một cái, lúc chuẩn bị thu hồi tay, không nghĩ tới lại bị Mục Kỳ vươn tay ngăn lại.

“Ta... Khó chịu, người...giúp ta.” Tuy rằng bắt được tay Bộ Hoài Viễn, nhưng lời nói ra khỏi miệng của Mục Kỳ vẫn cứ ập a ập ứng, ngay cả khuôn mặt cũng đỏ hồng đến sắp chảy ra máu.

Bộ Hoài Viễn cảm thấy vật thể trong tay mình càng lúc càng có xu thế lớn hơn, nhìn Mục Kỳ không được tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, hắn không khỏi cười khẽ một tiếng. Bản thân hắn cũng là nam nhân, tự nhiên hiểu rõ tình huống thế này, chẳng qua bởi vì lý do sức khỏe, cho nên ý nghĩ của hắn đối với *** đã phai nhạt đi ít nhiều. Nay Mục Kỳ trở nên như vậy, hắn vẫn hiểu được nên làm thế nào. Vỗ nhẹ lên bàn tay của Mục Kỳ đang nắm lấy mình để cho y buông ra, tiếp theo hắn lại vươn tay sờ lên vật thể đã có chút cương cứng dưới nước. Năm ngón tay nhẹ nhàng bao lấy, bắt đầu cao thấp bộ lộng.

Theo từng động tác của Bộ Hoài Viễn, thân mình cương cứng của Mục Kỳ chậm rãi có chút nhũn ra. Bộ Hoài Viễn thấy thế liền vội vươn cánh tay trái vòng quanh đối phương, làm cho thân mình của Mục Kỳ không bị ngã vào trong nước, còn tay phải thì vẫn tiếp tục mềm nhẹ vỗ về chơi đùa.

“Ân... Ân ách... A...” Trong vô thức miệng của Mục Kỳ đã phát ra vài tiếng rên rỉ khe khẽ. Bàn tay của Bộ Hoài Viễn nhu lộng rất nhẹ nhàng, giống như con người ôn nhu của hắn lúc bình thường. Nhưng như vậy

ngược lại càng làm cho trong lòng Mục Kỳ như đang bị một cái móng vuốt mèo quấy nhiễu, cảm giác này vừa ngứa lại thêm vài phần rộn rạo, nhưng lại khiếm khuyết đi một chút gì đó khiến cho cảm xúc có thể phun trào.

Hốc mắt hàm chứa sương mù của Mục Kỳ đều có chút đỏ hồng, y khẽ thở gấp nhỏ giọng nói: “Người...người dùng thêm chút lực...”

Bộ Hoài Viễn nghe vậy cười yếu ớt một chút, tốc độ trên tay lại nhanh hơn một ít, lực tay cũng thoáng được tăng thêm. Sau vài khắc, vật thể trong tay hắn càng lúc càng lớn, càng lúc càng cứng rắn, hắn thậm chí có thể cảm nhận được độ ấm trong lòng bàn tay của vật thể kia so với ôn thủy còn muốn nóng ấm hơn.

“Ân... Ân a... Ân cấp...” Mục Kỳ híp hai mắt lại, ánh mắt mờ mịt, tuy rằng đã cố ý áp chế, nhưng từ miệng y vẫn thỉnh thoảng phát ra vài tiếng khinh suyễn. Thanh âm cũng không phải quá ngọt ngào, nhưng lại mang theo vị đạo *** thực rõ ràng, làm cho Bộ Hoài Viễn cảm thấy phía dưới của mình cũng ần ần có chút phản ứng.

Theo thời gian chuyển dời, thân mình Mục Kỳ càng lúc càng thêm yếu đuối, nhưng hạ thân còn chưa được phát tiết lại như một sợi dây thừng gắt gao trói chặt y. Trong đầu y hiện tại đã căng như tên lên cung, mặt cũng trướng đến đỏ bừng. Y cố bám lấy người Bộ Hoài Viễn, đầu tựa vào vai trái của y, sau một hồi thì nhịn không được vui đầu càng sâu hơn, nghẹn ngào nói: “Mau...ân a...một chút, ân...Cấp...”

Bộ Hoài Viễn lần đầu tiên nhìn thấy Mục Kỳ như vậy, cho dù là vào đêm tân hôn khi bọn họ viên phòng, bộ dạng của Mục Kỳ cũng vô cùng quật cường. Còn nay cả người y như đang chìm trong nước sôi lửa bỏng, hư nhược đến nỗi chỉ có thể nằm trong lòng hắn, hai mắt say mê, sắc mặt đỏ hồng, cả người tản mát ra một cỗ hơi thở thật mê người. Bộ dạng của Mục Kỳ vốn đã tuần tú, vì dĩ vãng luôn lạnh mặt lại thêm lời đồn bên ngoài nên mới có thể làm cho người ta cảm thấy khó có thể thân cận y. Nhưng kỳ thật y bất quá chỉ là một đứa nhỏ hay thẹn thùng lại không được tự nhiên, luôn chọc người đau sủng mà thôi. Nghĩ đến đây, ánh mắt của Bộ Hoài Viễn lại tối tăm thêm vài phần, trên tay không khỏi tăng thêm lực đạo, nắm chặt thêm một chút.

“A...” Lần này dù là băng tuyết ngàn năm cuối cùng cũng đã bị sụp đổ, Mục Kỳ nháy mắt uốn cong cả người, toàn bộ tinh hoa đều tiết vào trên tay Bộ Hoài Viễn, còn có một chút trôi ra bằng bình theo sóng nước, tiếp theo y lại vô lực ngã vào lòng Bộ Hoài Viễn thở dốc, “Cấp hô...vù vù...”

Bộ Hoài Viễn bần bĩu tẩy rửa chất lỏng trên tay, sau đó lại cầm lấy một chiếc khăn mặt giúp Mục Kỳ lau mồ hôi “Tốt lắm, chuẩn bị đứng lên đi!”

Mục Kỳ vừa khôi phục một ít tinh thần liền rời khỏi ngực Bộ Hoài Viễn, hiện tại y đang tựa vào vách đá bên hồ, mặt còn ần ần hồng. Lại tránh thoát cánh tay của Bộ Hoài Viễn đưa qua đang vì y lau khô đầu, Mục Kỳ thân thủ tham hương hạ thân của Bộ Hoài Viễn.

Bộ Hoài Viễn vội vàng nâng tay ngăn lại, ôn nhu nói: “Ta không cần, đứng lên đi, ngâm lâu trong nước sẽ choáng váng đầu, dễ dàng bị cảm lạnh.”

Mục Kỳ nhíu nhíu mày, đổ mắt nhìn về phía Bộ Hoài Viễn, mang theo chút không được tự nhiên nói: “Ta đã hỏi qua Tiểu Bạch, có thể à, chuyện này cũng không thành vấn đề.” Nói xong y lại tránh khỏi Bộ Hoài Viễn, chống thân mình theo bậc thang đi ra bể, rồi đỡ lấy bụng quỳ gối trên thảm, rồi từ một đồng vật phẩm trưng bày bên hồ lấy ra một hộp thuốc cao. Đây là thuốc mở mà Lý Nhạc chuẩn bị cho y, bình thường sau khi tắm xong, y sẽ chết một ít thứ này lên bụng, bất quá nếu dùng để bôi trơn thì cũng có hiệu quả rất tốt.

Theo trong hộp vét ra một khối thuốc cao, Mục Kỳ giang đôi chân còn ướt đầm nước đứng ở bên cạnh bể, một tay chống đất, một tay đưa thuốc cao hướng vào huyệt khẩu ở phía sau. Bởi vì chiếc bụng cao to, nên thân thể dù mềm dẻo đến đâu, thì khi Mục Kỳ làm động tác này vẫn phải cố hết sức lực của mình. Hơn nữa vừa mới dưới nước, y đã trải qua một trận cọ sát nay đã sớm không còn khí lực, bởi vậy ngón tay vừa đụng tới hai mép cánh hoa, bàn tay chống đỡ trên đất của y đã có chút run lên, tiếng thở dốc cũng dần dần trở nên trầm trọng.

“Người làm cái gì vậy hả!” Bộ Hoài Viễn bị động tác này của Mục Kỳ hù cho giật cả mình, xoát một tiếng liền bước ra khỏi bể bước, nhanh chóng đi đến bên người Mục Kỳ, vươn tay đem Mục Kỳ nhét vào trong lòng một lần nữa. Sắc mặt của hắn đã có chút ám trầm, thấp giọng quát.

Mục Kỳ nghe được tiếng hô của đối phương thì cương cứng một chút, bất quá động tác trên tay vẫn như cũ không có dừng lại, một mặt lại để cho thân thể của mình tựa vào cái ôm ấp của Bộ Hoài Viễn. Tiếp đó, tay phải của y duỗi ra phía sau thêm một chút, trong nháy mắt sẽ tham nhập huyệt khẩu đã ẩn ẩn có chút xôn xao nhộn nhạo.

Bộ Hoài Viễn cầm chặt tay Mục Kỳ, trưng khuôn mặt bình tĩnh quát: “Đừng hồ nháo!”

Liên tục hai lần bị ngăn cản, Mục Kỳ nổi lên vẻ xấu hổ, chút *** vừa nãy cũng lui xuống không còn tăm hơi. Khuôn mặt vốn hồng hào nay đã có chút xuống màu, cơ thể mềm nhũn cũng trở nên cương cứng. Y cứ thế chôn ở trong lòng Bộ Hoài Viễn, không nói chuyện cũng không tái động dậy.

Bộ Hoài Viễn vội vàng rút tấm mao thảm ở một bên bao lấy Mục Kỳ, rồi thở dài một hơi, nhẹ giọng trách mắng: “Tại sao lại không đứng mực như vậy, thân mình của người là như thế nào rồi, đừng nháo, mau nhanh đứng lên miễn cho bị cảm lạnh.”

Mục Kỳ yên tĩnh một hồi, lúc này liền đẩy Bộ Hoài Viễn ra đứng dậy, ánh mắt có chút hồng hồng, nhưng lại không giống như lúc vừa nãy, tựa hồ mang theo chút ủy khuất, làm cho trái tim của Bộ Hoài Viễn chấn động, sững sờ tại chỗ. Mà sau khi Mục Kỳ đứng dậy, rất nhanh đã ăn mặc chỉnh tề, động tác lưu loát làm cho người ta một chút cũng không cảm thấy chiếc bụng to kia có bất kì ảnh hưởng gì đối với y. Mặc xong y phục, cũng không thấy y liếc mắt nhìn Bộ Hoài Viễn một cái, cứ thế mà thẳng thừng rời đi.

Đợi Mục Kỳ đi rồi, Bộ Hoài Viễn mới lấy lại tinh thần đứng dậy mặc quần áo. Lúc ra khỏi dự phòng, hắn mới từ phía hạ nhân biết được, Mục Kỳ không có quay về căn phòng của bọn họ, mà đi thẳng đến phòng tắm xông hơi mà hắn đã an bài cho Mục Kỳ trước đó. Nghe vậy hắn không khỏi thở dài, tuy rằng không rõ nguyên nhân, nhưng hắn cũng biết Mục Kỳ chắc đã sinh khí giận đối mình. Vốn là muốn đi đem người mang về, nhưng vừa mới trải qua một trận ép buộc, hắn không khỏi cảm thấy có chút choáng váng đầu.

Sờ sờ đầu cảm giác chính mình khả năng đã hơi phát sốt, vì sợ lây bệnh cho Mục Kỳ, nên hắn liền thuận thế để cho Mục Kỳ nghỉ ngơi tại tân phòng một đêm, chỉ phái người qua bên đó chiếu khán cho y.

Che miệng ho khan vài tiếng, Bộ Hoài Viễn cau mày phân phó hạ nhân đi thỉnh Lý Nhạc đến chỗ hắn. Sáng sớm ngày mai, hắn vẫn muốn đi đón Mục Kỳ trở về, bởi vậy chỉ bảo Lý Nhạc khai cho hắn chút được hạ sốt. Mặt khác hắn cũng rất muốn biết đêm nay Mục Kỳ khác thường như vậy, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

25. Chương 25: Hồi Hận

Lý Nhạc vừa định đi ngủ thì bị người đến gõ cửa kêu dậy. Tuy rằng trong lòng đang phun tào trăm ngàn thứ, nhưng nề hà thân phận tại nơi này, cũng ái ngại chức trách hiện tại, hắn vẫn như cũ thu thập này nọ rồi đi theo hạ nhân đến chủ ốc.

Trời đã tối hắn, người hầu tiễn đến thỉnh hắn đang cầm đèn ***g đi ở phía trước dẫn đường, Lý Nhạc thì híp mắt theo sau. Cho dù là đêm mùa hè thì thời tiết vẫn có chút se lạnh, đi ở trên đường, Lý Nhạc nhìn không được đánh cái rùng mình, lau lau cái mũi, lại phiến cái xem thường, rồi nhận mệnh tiếp tục đi theo người đi trước. (Bạn Lý ngự y này thổ tào thạc =3=)

“Lý ngự y, đã đến nơi.” Người hầu dẫn đường đưa Lý Nhạc đến trước cửa, quay đầu lại đối Lý Nhạc nhẹ giọng nói, không đợi Lý Nhạc phản ứng liền tiến lên vài bước gõ nhẹ vào cánh cửa.

“Tiến vào.” Phòng trong truyền ra thanh âm mang theo giọng mũi của Bộ Hoài Viễn, người hầu thối lui đến một bên, đối Lý Nhạc làm một thủ thế thỉnh vào.

Lý Nhạc tà tà liếc người hầu kia một cái, trong lòng oán hận mắng thầm, sau đó mới cầm hòm thuốc đẩy cửa tiến vào. Trong phòng đang đốt lư hương, từng trận khói hương bay ra ngoài, Bộ Hoài Viễn với mái tóc rối tung đang dựa tại bên giường, hai mắt bán khép lại tựa hồ như này giờ vẫn đang nghỉ ngơi.

“Lý ngự y, quấy nhiễu mộng đẹp của người thật sự là ngượng ngùng... Khụ khụ...” Bộ Hoài Viễn nghe được tiếng bước chân liền mở hai mắt ôn hòa nhìn về phía Lý Nhạc, sau khi nói hai câu lại nhin không được ho sặc sụa, sắc mặt cũng hơi hơi có chút phiếm hồng.

“Hầu gia nói quá lời.” Lý Nhạc vội cầm lấy cái chén trên bàn rót nước vào rồi đưa cho Bộ Hoài Viễn, thừa dịp trong lúc Bộ Hoài Viễn uống nước, hắn nhanh chóng xem qua mạch cho đối phương. Đợi Bộ Hoài Viễn uống xong, hắn mới chậm rì rì bảo: “Hầu gia là thụ lạnh, có chút phát sốt, uống thêm chén được rồi ngủ một đêm sẽ không sao.” Nói xong Lý Nhạc liền xốc lên hòm thuốc mang theo bên người, chuẩn bị viết xuống phương thuốc.

“Đa tạ Lý ngự y.” Bộ Hoài Viễn gật gật đầu nói lời cảm tạ, đợi Lý Nhạc đem phương thuốc viết xong, hắn mới tiếp nhận nhìn thoáng qua rồi giao cho hạ nhân lui xuống nấu thuốc, sau đó lại quay đầu hướng Lý Nhạc nói: “Lý ngự y mời ngồi, tại hạ có việc cần thỉnh giáo.”

Lý Nhạc sửng sốt một chút, theo sau liền tự giác ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, dù sao ở tại Hầu phủ này, hẳn vẫn không có nhân quyền à, “Hầu gia mời nói.”

Bộ Hoài Viễn khẽ cười cười, trực tiếp đi thẳng vào chủ đề, không mang theo một tia đông dài, “Lý ngự y, nam tử trong lúc mang thai đối tính sự có nhu cầu hay không? Sinh hoạt vợ chồng đối thân thể có ảnh hưởng gì không?” Đêm nay Mục Kỳ chủ động phi thường, kỳ thật trừ bỏ đêm tân hôn kia, thì trong thời gian qua, bọn họ vốn không có phát sinh hành động thân thiết hơn nữa. Bởi vậy hẳn mới có thể bị động tác của Mục Kỳ làm hoảng sợ, nhưng nếu đây là trình tự tất yếu, hẳn tự nhiên không thể mặc kệ Mục Kỳ được.

Lý Nhạc không nghĩ tới vừa mới đặt mông ngồi xuống thì đã nghe đối phương nói thẳng ra vấn đề nhạy cảm này rồi. Mới đầu còn sửng sốt một chút, sau khi nuốt vài ngụm nước miếng để bình tĩnh lại, hẳn mới kịp thời phản ứng, không quá an nhàn lên tiếng: “Hồi Hầu gia, thể chất của mỗi cá nhân không giống nhau, bởi vậy trong thời gian mang thai phản ứng tự nhiên cũng sẽ không đồng dạng. Bất quá có một vài dựng phụ quả thật trong thời gian mang thai tính dục sẽ tăng mạnh, thân thể cũng mất cảm hơn. Mà bình thường qua bốn tháng về sau là đã có thể sinh hoạt vợ chồng, chỉ phải chú ý một chút, việc này đối thân thể cũng không có ảnh hưởng quá lớn. Hơn nữa trong giai đoạn sau của thời kì mang thai, quan hệ thích hợp cũng có trợ giúp cho việc sinh đứa nhỏ và giảm bớt áp lực cho dựng phụ.” Nói xong, Lý Nhạc lại ngừng một chút, trộm ngắm Bộ Hoài Viễn liếc mắt một cái, thanh âm cũng trở nên thấp chút: “Bất quá...Hầu gia thân thể...Việc này vẫn là tận lực ít chút mới thỏa đáng... Hoặc, hoặc là để cho sự phụ ta đến điều dưỡng một phen...” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của hắn lại càng bé hơn, cơ hồ ngay cả người kế bên cũng không nghe được rõ ràng.

Bộ Hoài Viễn trái lại không để ý hắn, chỉ ôn hòa nở nụ cười. Đối với thân thể của mình, hắn tự nhiên là người rõ ràng nhất, “Ta biết được, đa tạ Lý ngự y. Ngày mai còn phiền Lý ngự y khám qua cho Tiểu Kỳ một lát.”

“Đó là tự nhiên.” Thấy Bộ Hoài Viễn không có sinh khí, Lý Nhạc âm thầm trút một hơi dài, sáng khoái trả lời. Dù sao những điều nên nói hắn đã nói ra hết, với vai trò của một người thầy thuốc, hắn chỉ có thể làm được chút việc này thôi.

Tiến bước Lý Nhạc, lại phân phó hạ nhân đưa tới được hạ sốt, cuối cùng Bộ Hoài Viễn chống đỡ không nổi nữa liền ngủ mất. Mà ở tân phòng bên kia, tuy rằng đèn đã sớm tắt, nhưng Mục Kỳ lại một mình ngồi ở trong căn phòng tối như mực, trong tay nắm một cái chai, ánh mắt đen tối không rõ, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Sáng sớm ngày hôm sau, Bộ Hoài Viễn liền thức dậy đi đón Mục Kỳ, đến ngoài cửa tân phòng, hắn liền vội lui người hầu hai bên trái phải, gõ hai cái xong liền đẩy cửa mà vào.

Trong phòng Mục Kỳ đang ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn, trên người vẫn còn mặc bộ trường sam màu xanh lúc rời đi tối qua. Sắc mặt có chút tái nhợt, nghe được thanh âm cũng không có nhìn qua, y vẫn giữ nguyên sắc mặt đạm mạc rũ mắt suy tư, làm cho Bộ Hoài Viễn vừa nhìn thấy cảnh này đã đau lòng một trận.

Tiến vài bước lên trước, hần liền ngồi xuống bên người Mục Kỳ, nhẹ nhàng bao lấy bàn tay đang đặt trên bàn của Mục Kỳ. Cảm nhận xúc cảm có chút lạnh lẽo truyền tới, Bộ Hoài Viễn theo bản năng nhú nhủu mày, vươn tay nắm chặt, ngữ khí trách cứ: “Sao lại lạnh như vậy, như thế nào không mặc thêm y phục!”

Mục Kỳ động cũng chưa động, vẫn giữ tư thế như cũ, Bộ Hoài Viễn khẽ thở dài một hơi, đem hai tay của Mục Kỳ đều cầm lấy, mềm nhẹ chà xát, bất đắc dĩ sủng nịch nói: “Không cần tức giận, tối hôm qua là ta không đúng, theo ta trở về đi!”

Mục Kỳ hơi hơi ngẩng đầu lộ ra khuôn mặt của mình, hai mắt đỏ bừng tràn đầy tơ máu, hợp với sắc mặt trắng bệch lại càng có vẻ suy yếu, vừa nhìn thấy là đã biết y đã thức trắng một đêm chưa ngủ. Bộ Hoài Viễn cả kinh, vội vàng đem Mục Kỳ ủng vào trong ngực, trong lòng tất cả đều là tự trách, “Như thế nào lại không tự chiếu cố chính mình chứ? Có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không?”

“Ta không sao!” Thanh âm của Mục Kỳ có chút khàn khàn, hơi hơi nghiêng người tránh khỏi động tác của Bộ Hoài Viễn, lạnh lùng đáp.

“Tiểu Kỳ?” Bộ Hoài Viễn thấy Mục Kỳ như vậy, trong lòng càng thêm lo lắng.

“Người có phải hay không thực chán ghét ta?” Mục Kỳ đột nhiên nói như vậy, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Bộ Hoài Viễn.

“Ta như thế nào chán ghét người? Tối hôm qua là ta không đúng, nhất thời không phản ứng kịp, không cần sinh khí được không?” Bộ Hoài Viễn hướng đôi mắt ôn nhu nhìn lại Mục Kỳ, nhẹ giọng năn nỉ.

Mục Kỳ lắc lắc đầu, lại rũ mắt, cúi đầu truyền đến thanh âm: “Không chỉ tối hôm qua, còn có đêm tân hôn hôm đó nữa!”

“Cái gì?” Bộ Hoài Viễn cả kinh, khẩn trương nhìn Mục Kỳ hỏi lại: “Tiểu Kỳ, người nhớ tới cái gì?”

Mục Kỳ trầm mặc một lát, vào thời điểm mày mặt của Bộ Hoài Viễn đã nhú chặt y liền đứng lên, đưa lưng về phía Bộ Hoài Viễn, thắm hít sâu một hơi, nói: “Người nếu không thích ta thì cùng ta ly hôn đi!”

“Tiểu Kỳ!” Bộ Hoài Viễn nghe vậy liền trầm giọng quát một tiếng, theo sau lại thở dài một hơi, đứng dậy đến gần Mục Kỳ, phóng nhu thanh âm, “Không cần nói những lời giận dữ đó, chúng ta...”

“Ta không có giận dữ!” Mục Kỳ dường như đã đè nén tới cực điểm, nghe đến đây y liền không kiềm được rống lên, một bên vừa quay đầu lại, hai mắt đỏ bừng đã đọng đầy nước mắt, thanh âm cũng có chút run run. Y từ trong ngực lôi ra một cái bình ngọc mảnh mẽ ném lên trên bàn, hơi thở bất ổn quát: “Ngay cả đêm tân hôn cũng phải để ta dùng thứ được này, người rốt cuộc là chán ghét ta đến cỡ nào?”

Nói xong Mục Kỳ liền đỡ lấy bụng, chống tay lên bàn thở hổn hển, nước mắt không ngừng chảy xuống, trong lòng một trận lại một trận co rút đau đớn. Tối hôm qua y tuy rằng sinh khí, nhưng cũng không có

suy nghĩ nhiều, chính là không biết làm sao để đối mặt Bộ Hoài Viễn cho nên mới trốn tránh chạy tới phòng này. Nhưng cuối cùng lơ đãng thế nào, y lại phát hiện thấy xuân dược mà y đã cất giấu tại nơi này trước kia. Trong đầu không ngừng hiện lên từng đoạn ngắn vào cái đêm mà bọn họ thành thân. Trong lúc nhất thời, cả người lẫn thần trí của y đều như bị đóng băng. Tuy rằng đó chỉ là một đoạn hình ảnh ngắn ngủi, nhưng y đã rõ ràng nhìn thấy chính mình chủ động cởi hết quần áo câu dẫn Bộ Hoài Viễn, cũng rõ ràng nhìn đến Bộ Hoài Viễn hất mình ra, còn có hình ảnh chính mình vô liêm sỉ cường ép đối phương ở lại...

Y tuy rằng mất trí nhớ, nhưng y cũng rõ ràng biết được bản thân mình. Y là một nam nhân, nếu không thích hắn ta đến như vậy, y làm sao có khả năng tự chà đạp chính mình, đi hầu hạ một người nam nhân? Cho dù vẫn bán tín bán nghi về chuyện mình đã là người lập gia đình, nhưng trong một khắc nhìn thấy Bộ Hoài Viễn kia y cũng đã rất tự nhiên tiếp nhận sự thực này rồi, nhưng còn đối phương thì sao? Y vẫn nghĩ đến sau khi trở về, Bộ Hoài Viễn luôn đối xử ôn nhu với y như vậy là vì thích y, nhưng người nam nhân của người ngay cả bính cũng không muốn bính người, thì làm sao có thể thích cho được? Có lẽ, hắn chỉ là vì việc y thiếu chút nữa đã chết tha hương, cho nên hắn mới thương hại y mà thôi...

Không muốn khóc, trong ký ức ngay cả tôn nghiêm của mình cũng đều không còn, vì cái gì bây giờ mình còn phải làm như vậy? Mục Kỳ gắt gao cắn chặt môi, đem những giọt nước mắt không ngừng tuôn trào còn lại đè nén. Trong lòng đau đớn thế này rốt cuộc là vì người trước mắt hay là vì hồi ức của bản thân y, dù gì y cũng đã không thể phân biệt được nữa. Trong bụng ần ần truyền đến từng trận đau đớn, một đêm chưa ngủ lại miên man suy nghĩ, kết quả chính là đầu của y cũng đã ần ần có chút nhức buốt. Từ lúc thức tỉnh cho đến bây giờ, trừ bỏ lần trước Bộ Hoài Viễn té xỉu, thì chưa có bất luận một khắc một giờ nào có thể làm cho y cảm thấy so với lúc này còn khó chịu hơn, thậm chí ngay cả hô hấp thôi y cũng đều cảm thấy đau đớn.

Bộ Hoài Viễn nhìn Mục Kỳ trước mắt không ngừng run rẩy, trái tim của hắn cũng quặn đau không thôi. Không cho Mục Kỳ phản kháng, hắn đã đem người nhét vào trong lòng, cúi đầu ôn nhu hôn lên nước mắt trên khóe mắt của Mục Kỳ, dịu dàng ôn nhu kiên định, ở bên tai của y buông ra những lời hết sức chân tâm, “Ta chưa từng chán ghét người, ta yêu người, Tiểu Kỳ.”

Thân thể Mục Kỳ cứng đờ, nước mắt thật vất vả ngừng chảy lại một lần nữa như nước lũ vỡ đê. Nước mắt không tiếng động tuôn chảy tựa hồ như chủ nhân của nó đang có bao nhiêu ủy khuất không thể nói ra.

“Ta không biết người nhớ được bao nhiêu, nhưng người không được một mình miên man suy nghĩ, muốn biết cái gì liền hỏi ta, ta sẽ không lừa gạt người.” Bộ Hoài Viễn thật sâu nhìn vào mắt Mục Kỳ, ngón cái nhẹ nhàng mơn trớn, lau đi những giọt nước mắt trong suốt kia. Từ nhỏ đến lớn, số lần Tiểu Kỳ nhà hắn khóc đều có thể đếm được trên một bàn tay, nhưng lại cố tình mỗi một lần như thế y đều là vì hắn mà rơi lệ.

“Tối hôm qua ta chỉ là lo lắng cho người, về phần thành thân ngày đó, là vì nguyên nhân sức khỏe của ta, chứ không phải vì chán ghét người.” Bộ Hoài Viễn cười khổ một chút, ôn nhu giải thích. Kỳ thật hắn không nghĩ tới sẽ tiếp tục lừa gạt Mục Kỳ về chuyện thân thể của hắn. Chỉ là vì muốn trong khoảng thời gian cuối cùng có thể làm cho Mục Kỳ vui vẻ hài lòng, bình an đem đứa nhỏ sinh hạ, hắn không hy vọng đối phương sẽ vì chút chuyện này mà ảnh hưởng đến tâm tình. Vốn chuẩn bị đợi đến khi đứa nhỏ sinh ra, hắn mới tìm thời cơ thích hợp nói cho Mục Kỳ, nhưng xem bộ dáng hiện tại của y, có lẽ nói ra việc này có lẽ sẽ làm cho Mục Kỳ an tâm đi!?

Tuy rằng Mục Kỳ rất khó chịu trong lòng, nhưng mà tâm tình cũng đã dần dần bình phục. Nghe được

những lời Bộ Hoài Viễn nói, y liền nghi hoặc ngẩng đầu, vừa định hỏi nguyên nhân là gì, lại cảm thấy hạ phúc truyền đến một trận run rẩy. Cảm giác đau đớn sâu sắc cũng ập đến, làm cho sắc mặt của y trong nháy mắt liền trắng bệch, mồ hôi lạnh không ngừng xông ra. Y chỉ cảm thấy như có thứ gì đó đang chảy dọc theo đuôi của mình xuống dưới. Hai tay chống lên bàn một chút khí lực cũng không có, đến khi không thể chống đỡ được nữa, thân mình yếu đuối của y liền ngã xuống, rồi lại được Bộ Hoài Viễn chặt chẽ ôm lấy một phen.

Mục Kỳ chỉ kịp trở tay nắm lấy Bộ Hoài Viễn, trong lòng không ngừng trào lên nỗi sợ hãi xa lạ mà y chưa từng có từ trước đến nay. Một tay nắm chặt cánh tay Bộ Hoài Viễn, một tay liều mạng xoa lên bụng, khẩn trương nhìn Bộ Hoài Viễn, hoảng sợ thấp giọng kêu lên: “Hoài Viễn...ta... bụng đau...ta... đứa nhỏ...”

Bộ Hoài Viễn cũng vô cùng kinh hãi, vội cao giọng kêu hạ nhân ở bên ngoài chạy đi thỉnh Lý Nhạc. Rồi lập tức ôm chặt lấy Mục Kỳ, đẩy ra những ngón tay đã nắm chặt đến trắng bệch trên bụng của Mục Kỳ, để tránh y làm cho chính mình bị thương. Sau đó hắn lại không ngừng ở bên tai Mục Kỳ, nhẹ giọng trấn an: “Không có việc gì không có việc gì, ngự y sẽ lập tức đến đây, Tiểu Kỳ đừng sợ!”

Mục Kỳ trong lòng vừa sợ lại hối hận, mặc kệ vừa nãy còn sinh khí Bộ Hoài Viễn như thế nào, y cũng chưa hề nghĩ tới sẽ làm cho đứa nhỏ gặp chuyện không may. Đứa nhỏ này từ lúc y tỉnh lại vẫn luôn thực ngoan ngoãn, cho tới bây giờ cũng chưa từng xảy ra việc gì nghiêm trọng. Cho dù y bị thương nghiêm trọng đến như vậy, bảo bảo vẫn không hề cáu kỉnh cũng không hề hồ nháo. Nhưng không nghĩ tới hôm nay bé con lại đột nhiên làm ầm ĩ lên như vậy.

Bụng càng lúc càng đau, Mục Kỳ biết nếu đứa nhỏ này xảy ra chuyện gì, y nhất định sẽ không thể tha thứ chính mình. Bộ Hoài Viễn không thích y, chán ghét y thì có quan hệ gì, y thích đối phương là được rồi. Y sinh đứa nhỏ cho Bộ Hoài Viễn, bởi ở bên người hắn, một năm hai năm, chỉ cần y luôn luôn hiện diện bên cạnh hắn, một ngày nào đó Bộ Hoài Viễn sẽ yêu thương y thôi. Vì sao y lại rối rắm như vậy chứ, đứa nhỏ của y...

“Tiểu Kỳ, không cần suy nghĩ miên man! Không có việc gì, ta ở đây bên cạnh ngươi, ta cùng ngươi, đứa nhỏ không có việc gì, nghe lời, thả lỏng!” Bộ Hoài Viễn nhìn sắc mặt Mục Kỳ càng ngày càng trắng cùng ánh mắt lộ ra hơi thở tuyệt vọng, vội vàng cao giọng quát, theo sau lại không ngừng ở bên tai Mục Kỳ thân mật nỉ non.

Mục Kỳ bị một tiếng quát đánh thức, ánh mắt bất lực nhìn Bộ Hoài Viễn, giật giật môi lại không có thanh âm, nhưng Bộ Hoài Viễn đã nhìn xem rõ ràng, khẩu hình của Mục Kỳ nói là: “Thực xin lỗi.”

Nhịn không được trong lòng toan sắp một trận, Bộ Hoài Viễn đem Mục Kỳ ôm càng chặt hơn, vẫn ôn nhu ở bên tai Mục Kỳ trấn an, thẳng cho đến khi Lý Nhạc vội vàng chạy tới.

26. Chương 26: Thản Ngôn

Thời điểm Lý Nhạc đuổi tới phòng, ước chừng đã bị tình hình trước mắt hù cho giật nảy cả mình. Một người thì hạ thân đã nhiễm đầy máu đỏ tươi đang nằm ở trong lòng của người còn lại, mà sắc mặt hai người

đều trắng bệch như tờ giấy, chỉ sợ một giây sau sẽ ngất xỉu lúc nào không hay, thật sự là rất thê thảm à! Lúc ấy trong lòng Lý Nhạc chỉ có một ý tưởng, xong đời! Lúc này nếu xảy ra chuyện, phỏng chừng hẳn rất cuộc muốn quay về thái y viện gặp sư phụ cũng không được...

Bởi vậy trước mặt hắn liền phân phó mọi người người đỡ Mục Kỳ nằm lên trên giường. Thời điểm Lý Nhạc đầu đầy mồ hôi kinh hồn táng đảm chắn mạch cho y, trong lòng đích xác đang chửi ầm lên thế này: lão Hầu gia của ta ơi! Cũng không nên dọa người ta đến như vậy a!!! Làm cho hắn hồi nãy còn tưởng rằng chính hắn sắp không thấy được mặt trời mọc vào sớm mai nữa rồi!! Hoàn hảo, đúng lúc nhịn xuống được, bằng không liền thật sự không gặp được sư phụ.

Mặc dù trong lòng đang không ngừng rít gào, trên mặt Lý Nhạc vẫn phi thường trầm ổn như cũ. Dưới cái nhìn chăm chú cùng vẻ mặt đầy lo lắng của Bộ Hoài Viễn, hắn liền mở hòm thuốc lấy ra một lọ được hoàn, uy cho Mục Kỳ một viên, lại đi đến trước bàn khai một phương thuốc giao cho người hầu ở bên cạnh, sau đó mới bình tĩnh bình tĩnh phân phó: “Chiều theo phương thuốc này mà sắc đi!”

Ăn được xong, Mục Kỳ dần dần bình ổn được cơn đau đớn, bất quá nhìn qua vẫn cảm thấy vô cùng suy yếu. Bộ Hoài Viễn đau lòng ôm chặt lấy y, lo lắng lau đi mồ hôi trên thái dương của y, một bên lại hỏi Lý Nhạc, “Lý ngự y, có điều gì trở ngại hay không?”

Lý Nhạc bình tĩnh quay đầu lại, mang theo ánh mắt trách cứ nhìn nhìn hai người, ngữ khí nói chuyện cũng là lần đầu cường ngạnh như vậy, “Như thế nào không có việc gì! Các người thật sự là rất hồ nháo!” Bất quá chỉ là động thai khí mà thôi, tuy rằng đã chảy máu, nhưng với thân thể khỏe mạnh của Mục Kỳ thì cũng không phải chuyện lớn gì. Chỉ vậy mà đã hỏa cấp hỏa liệu tha hắn lại đây, còn trưng ra một bộ sinh lý tử biệt nữa chứ, làm cho hắn sợ tới mức trái tim xém chút đã bãi công rồi đó! (hỏa cấp hỏa liệu~ vô cùng lo lắng)

Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ nghe được câu này, đều lộ ra vẻ mặt tự trách, nhất là Mục Kỳ, trong lòng vẫn luôn hối hận chính mình trước đó đã quá tùy hứng. Bị Lý Nhạc nói như vậy, y lại càng khó chịu, không nhịn được cắn môi dưới cúi đầu, Bộ Hoài Viễn thấy thế vội vàng lấy tay nhẹ nhàng ấn mở bờ môi của Mục Kỳ, đau lòng nói: “Là ta không tốt, chọc Tiểu Kỳ sinh khí, làm phiền Lý ngự y nhìn kỹ xem, có nặng lắm không?”

Lý Nhạc gặp hai người một bộ lo lắng hãi hùng, cũng nghiêm chỉnh lên không nói ra mấy lời hù dọa nữa. Chỉ là trong lòng vẫn âm thầm hừ một tiếng, làm bộ thở dài một hơi, chậm rãi lên tiếng: “Không có gì đáng ngại, chính là động thai khí, uống thuốc rồi hảo hảo tĩnh dưỡng mấy ngày là được. Bất quá mấy ngày tới không được quá dày vò, nằm ở trên giường đừng nhúc nhích, ân...đương khoảng mười ngày sau rồi lại nói tiếp, còn có cảm xúc không được quá căng thẳng, thả lỏng tâm tình.” Cho các người còn dám ép buộc nữa không nè, hảo hảo mà nằm dưỡng tới mốc meo luôn đi, bởi thường một chút cho tiểu tâm can đã bị sợ hãi của ta á!(moe =o=, e này ko phải dạng vừa đâu...)

Bộ Hoài Viễn gật đầu đáp ứng, Mục Kỳ cũng khẽ ừ một tiếng, sau đó liền thật cẩn thận che chỗ bụng, từ từ nhắm hai mắt tựa vào bên giường, Lý Nhạc nhìn nhìn hai người, do dự một chút lại khuyên nhủ, “Hầu gia, sắc mặt của ngài nhìn qua cũng không tốt lắm, vẫn là thỉnh sư phụ ta qua phủ khám xem sao.”

“Ta biết được, tạ qua Lý ngự y.” Bộ Hoài Viễn mỉm cười gật đầu.

Lý Nhạc nói xong lại bắt đầu thu thập này nọ, tình huống của Mục Kỳ chỉ là nỗi lòng kích động dẫn đến động thai. Nghỉ ngơi một hai ngày là đã không sao, chính là vừa nãy hắn đã cố ý nói nghiêm trọng lên chút thôi. Mà lúc này thấy tình hình chung quanh đã ổn định như thường, hắn liền thuận thuận hơi thở, treo hòm thuốc lên lưng ly khai.

Trong phòng chỉ còn lại Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ, tình trạng giường cung bật kiếm đối chọi gay gắt vào buổi sáng hôm nay sau một trận hồ nháo của bảo bảo đều đã tan thành mây khói. Đến khi Mục Kỳ tỉnh táo lại, mặc dù trong lòng còn sợ hãi nhưng y đã không còn bối rối như vậy nữa. Ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bộ Hoài Viễn, y mới thấp giọng mở miệng, muốn nói ra những lời còn chưa ra khỏi miệng trước đó, “Hồi nãy là do ta tùy hứng, đối không... Ngô...”

Bộ Hoài Viễn bỗng nhiên cúi người, hôn lên miệng Mục Kỳ, nuốt vào câu nói còn chưa nói xong kia. Sau khi lướt qua một chút hắn lại lập tức tách ra, loay loay ánh mắt, khóe miệng mang theo một chút tươi cười yếu ớt, dùng ánh mắt thập phần nhu tình nhìn chăm chú vào Mục Kỳ, ôn hòa nói: “Chúng ta cũng không cần nói thực xin lỗi, hảo hay không hảo.”

Mục Kỳ nhẹ nhàng thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt bắt đầu nổi lên nét ửng hồng. Y hơi quay đầu đi chỗ khác, nhẹ nhàng gật gật một chút, theo sau lại nghĩ tới cái gì liền quay đầu nhìn về phía Bộ Hoài Viễn, định mở miệng hỏi.

“Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì, ta sẽ không lừa gạt ngươi, bất quá chờ thân mình của ngươi tốt lên ta sẽ nói ra tất cả, hiện tại trước dưỡng hảo thân thể.” Bộ Hoài Viễn trước một bước lên tiếng giải thích, tay phải nhẹ nhàng vén lên sợi tóc rơi lên trán Mục Kỳ, sau đó lại ấn lên một cái hôn khẽ, ánh mắt sâu thẳm nhìn vào Mục Kỳ nói: “Ngươi chỉ cần tin tưởng ta, ta vẫn luôn yêu ngươi, Tiểu Kỳ.” Mặt Mục Kỳ lại đỏ thêm vài phần, cũng thẳng tắp nhìn vào Bộ Hoài Viễn, dùng ngữ khí tối kiên định đáp trả: “Ta cũng vậy.”

Bộ Hoài Viễn gọi lên khóe miệng, trong mắt tràn đầy ôn nhu cùng thâm tình. (tỏ tình rùi~~ *tung bông*)

Trong mấy ngày kế tiếp, hai người rõ ràng liền gối ở trong tân phòng. Bộ Hoài Viễn sai người đem một ít đồ dụng thường ngày mang qua đây, rồi trực tiếp dọn vào gian phòng này ở để tự mình chiếu cố Mục Kỳ. Mà Mục Kỳ lần này hiển nhiên cũng đã bị hù sợ tới mức không nhẹ. Từ lúc nghe xong mấy câu nói của Lý Nhạc, trong mấy ngày nay y ngay cả xuống giường cũng không dám, trừ bỏ sinh hoạt cơ bản, y đều ngoan ngoãn nằm ở trên giường.

Bộ Hoài Viễn cũng sủng nịch y không thôi, chuyện gì cũng đều thay Mục Kỳ ứng phó thật tốt. Ngay cả ăn một bữa cơm, hắn đều phải đích thân bưng đồ ăn đến trước mặt đút cho y ăn. Hồi đầu Mục Kỳ còn có chút ngượng ngùng, sau lại cũng thành thói quen, thậm chí còn bắt đầu đưa ra yêu cầu kiêng ăn.

Trong lúc này, Nghiêm Tổ có đến phủ một chuyến, đơn độc giúp Bộ Hoài Viễn thăm khám bệnh tình vào buổi trưa một chút. Hai người nói chuyện gì mọi người đều không ai biết, theo sau Nghiêm Tổ đương thiên trở về ngự y viện, mà Bộ Hoài Viễn từ lúc đi ra khỏi phòng cũng vẫn trước sau như một chiếu cố Mục Kỳ. Nhưng Mục Kỳ lại vì chuyện này mà cảm thấy có chút tâm thần không yên.

Đảo mắt mười ngày đã đi qua, Mục Kỳ nhớ kỹ lời răn dạy của Lý Nhạc không dám xuống giường. Kỳ thật thân mình của y đã sớm khôi phục linh hoạt như trước, y cũng nhanh nằm trên giường đến buồn hổng luôn rồi. Vì thế vào ngày đầu tiên được giải trừ lệnh cấm, y liền khẩn cấp không kịp chờ đợi mà vén chăn xuống giường, bất quá động tác đã cẩn thận hơn rất nhiều, y cũng thực chú ý đến chiếc bụng to của mình.

Thời điểm Bộ Hoài Viễn vào nhà liền nhìn thấy Mục Kỳ thật cẩn thận thật chú tâm na cái bụng to của mình lếch đến bên cạnh bàn, hần nhin không được cười thành tiếng. Dem chén thuốc đặt lên bàn, Bộ Hoài Viễn vội đi đến bên người Mục Kỳ, giúp đỡ y ngồi vào bàn. Bởi vì mấy ngày qua đều nằm ở trên giường đại bổ, cái bụng của Mục Kỳ trái lại đã lớn hơn không ít, nhìn qua cuối cùng đã có được bộ dáng thai nhi lúc sáu tháng.

“Được vừa tiên hảo, thừa dịp còn nóng mau uống hết đi!” Đỡ Mục Kỳ ngồi xuống xong, Bộ Hoài Viễn bưng lên chén thuốc trên bàn dùng thìa nhẹ múc vài cái thổi thổi, mới đưa cho Mục Kỳ. Lúc mới đầu, Bộ Hoài Viễn còn muốn dứt cho Mục Kỳ uống thuốc, nhưng Mục Kỳ ngại cứ uống một ngụm một ngụm được thế này thì càng thêm khổ, nên y liền rõ ràng đoạt lại cái bát, thổi phù vài cái một ngụm hết sạch thuốc, bởi vậy Bộ Hoài Viễn hiện tại mới cố gắng thổi nguội bớt chén thuốc rồi đưa qua cho y ngay.

Mục Kỳ nhú mi, trên mặt hiện lên một tia chán ghét, nhưng vẫn tiếp nhận uống một hơi cạn sạch. Theo sau buông chén thuốc xuống, y liền bưng lên bát nước mật ong Bộ Hoài Viễn đem tới, uống ngay vài ngụm lớn để át đi vị đắng của thuốc.

“Chậm một chút.” Bộ Hoài Viễn dịu dàng cười nhìn Mục Kỳ, ôn thanh hỏi: “Hôm nay có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có.” Mục Kỳ uống xong mật ong liền buông bát lắc lắc đầu, rồi sau đó lại ngẩng đầu nhìn hướng Bộ Hoài Viễn, hỏi: “Người bạn xong rồi?”

“Àn.” Bộ Hoài Viễn nghe vậy gật gật đầu khẽ lên tiếng, không tự giác nhu nhu mi tâm. Đã nhiều ngày qua, Tiêu Diệc Nhiên liên tục mật báo vài lần, đều là về vấn đề hoà đàm cùng Duyên Quốc. Hần cũng bị Dung Sở Hoa triệu tiến vào cung trao đổi mấy lượt, thật vất vả mới định ra được chuyện hòa đàm, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc Mục Kỳ ở Duyên Quốc chịu khổ mấy tháng, hần liền đối Duyên Quốc không chút ấn tượng tốt đẹp nào, thậm chí cảm thấy lần hoà đàm này đã là quá tiện nghi cho họ Mộ Dung kia.

“Chúng ta đây hảo hảo nói chuyện đi!” Mục Kỳ trái lại đối với những chuyện quốc gia đại sự này không có lấy chút hứng thú. Chính là vừa nghe Bộ Hoài Viễn thừa nhận đã bạn xong rồi, y mới nghĩ tới câu hỏi vài ngày trước đó mà mình còn chưa nói xong.

Đại khái cũng đoán được ý nghĩ của Mục Kỳ, Bộ Hoài Viễn bất đắc dĩ nở nụ cười, ôn nhu nói: “Để cho Lý Nhạc xem qua cho người trước, xác định không có việc gì thì chúng ta bàn lại.”

Mục Kỳ từ chối cho ý kiến. Y vẫn theo ý tứ Bộ Hoài Viễn để cho Lý Nhạc kiểm tra một phen. Sau khi đạt được xác nhận đã muốn hoàn toàn khôi phục, y mới vẫy lui những người khác, cùng Bộ Hoài Viễn mặt đối mặt ngồi đối diện nhau, một bộ bình tĩnh chờ người ta nói.

Bộ Hoài Viễn có chút đau đầu nhéo nhéo hai bên thái dương, tuy rằng đã muốn suy nghĩ thật kỹ về việc sẽ thẳng thắn nói chuyện với đối phương. Nhưng lời nói đến bên miệng làm sao để nói ra mới chính là một nan đề, nghĩ nghĩ, hắn vẫn là đi đến bên người Mục Kỳ ngồi xuống, nhẹ nhàng cầm lấy tay của Mục Kỳ, nhẹ giọng bảo: “Người nghe qua những lời ta nói thì phải biết là có một số việc cưỡng cầu không được, người chớ để nặng trong lòng. Chỉ trăm ngàn nhớ rõ hảo hảo bảo trọng thân thể.”

Mục Kỳ chọn mi nghi hoặc nhìn lại, không hiểu ra làm sao.

Bộ Hoài Viễn cười khổ một chút, bắt đầu kể: “Ta mới trước đây đã tập võ, sau lại gặp phải sự cố, kinh mạch đứt đoạn bị thương tâm phế. Tuy rằng cha mẹ đã tìm rất nhiều danh y cho ta, nhưng đều không có tiến triển, năm đó thần y Tiết Mặc từng nói ta có khả năng sẽ không sống quá hai mươi lăm...”

Mục Kỳ nghe vậy liền thở dốc vì kinh ngạc, hoảng sợ nhìn Bộ Hoài Viễn, vừa há mồm muốn nói, lại bị Bộ Hoài Viễn mỉm cười ngăn lại.

“Người đừng khẩn trương, mấy năm nay ta đều thực chú ý, thân thể so với trước đây đã tốt lên nhiều. Nghiêm thái y cùng Mặc Chi đều luôn luôn ở bên giúp ta điều dưỡng, tạm thời còn chưa lo đến việc mất mạng.” Bộ Hoài Viễn nắm thật chặt lấy bàn tay đang khẽ run rẩy của Mục Kỳ, ôn nhu lên tiếng: “Kỳ thật mỗi một ngày trôi qua cũng đều là trời cao bố thí cho ta. Ta đã cảm thấy cũng đủ lắm rồi, như ta vừa mới nói với người, có một số việc cưỡng cầu không được. Ta chỉ hy vọng mỗi một ngày còn lại đều có thể bồi ở bên cạnh người là tốt rồi.”

“Người...” Thanh âm Mục Kỳ càng thêm nghẹn ngào, chỉ nói ra một chữ lại cơ hồ phải dùng đến khí lực thật lớn.

Bộ Hoài Viễn đau lòng tiến đến ôm người vào trong lòng, ôn nhu nói: “Ta nói rồi đêm tân hôn là do vấn đề của ta, bởi vì ta trước kia luôn nghĩ đến không biết khi nào mình sẽ chết, cho nên mới không muốn thú người, còn hủy hôn ước. Nhưng người lại chấp nhất như vậy, còn cầu thánh chỉ...” Ngừng lại một chút, hắn lại tiếp tục kể: “Thời điểm người gặp chuyện không may tại Duyên Quốc, ta mới giật mình nhận thấy chính mình trước kia đã ngu xuẩn đến mức nào, thế mà đã lãng phí không biết bao nhiêu thời gian của chúng ta. Lúc người mất tích, ta đã nghĩ rất rõ ràng, thế sự vô thường, ai cũng không thể cam đoan chúng ta ngày sau có còn sống trên cõi đời này không, quý trọng hiện tại mới là điều quan trọng nhất. Cho nên ta bây giờ không muốn trốn tránh nữa, ta sẽ thực cố gắng, mặc kệ còn lại bao nhiêu ngày, ta đều cùng người ở bên chăm sóc bảo bảo. Người cũng đáp ứng ta, nếu ta chết, người cũng phải cố gắng sinh hoạt, cùng bảo bảo của chúng ta, có được hay không?” (T^T~~~)

Thanh âm của Bộ Hoài Viễn vừa nhẹ nhàng vừa chậm rãi, trước sau như một vẫn ôn nhu như cũ. Mục Kỳ lúc này đã rơi lệ đầy mặt, đối với câu hỏi của Bộ Hoài Viễn, y cúi đầu hết nửa ngày mới nghẹn ngào phun ra một câu: “Người...đê tiện...”

“Thực xin lỗi Tiểu Kỳ, ta vẫn đều xấu tính như vậy, nhưng người có thể đáp ứng ta được không?” Bộ Hoài Viễn nâng cằm Mục Kỳ lên, hàm chứa hy vọng nhìn y. Hắn quả thật rất đê tiện, đến cuối cùng đều phải để cho Mục Kỳ một mình thừa nhận, nhưng mà hắn không bỏ xuống được cũng rất luyến tiếc, đây đã là điều duy nhất mà hắn có thể làm được lúc này.

Mục Kỳ nhắm mắt lại làm cho những giọt nước tích lại nơi khóe mắt không ngừng trào xuống. Y lại khóc một lần nữa, vì cái gì Bộ Hoài Viễn luôn có biện pháp làm cho y rơi lệ không ngừng thế này...

“Tiểu Kỳ, đừng khóc!” Bộ Hoài Viễn vươn ngón cái lướt qua khóe mắt của Mục Kỳ, lau đi những giọt nước mắt trong suốt trên quý kia.

“Người đã có thể sống qua hai mươi lăm năm, cũng có thể sống qua ba mươi lăm năm, ta ngày mai phải đi thái y viện hỏi, lại đi tìm thần y đương nhiệm, chắc chắn sẽ có biện pháp.” Mục Kỳ đột nhiên mở mắt ra, dừng ở trước mắt Bộ Hoài Viễn, nghiêm túc lên tiếng. Y cũng không phải là nữ tử khuê các, mỗi khi gặp chuyện chỉ biết khóc lóc như thế thì có thể giải quyết được gì? Y nhất định sẽ tìm ra biện pháp chữa khỏi bệnh cho Bộ Hoài Viễn!

“Nếu có hy vọng ta cũng sẽ không buông tha đâu, ta và người cùng nhau cố gắng, nhưng là người phải đáp ứng ta, không thể vì thế mà làm thương tổn đến thân thể của mình.”

“Ta cũng không phải người... A! Vậy hôm ta trở về người còn ăn cái thịt heo gì đó làm chi hả? Từ hôm nay trở đi, thức ăn của người đều phải trải qua sự kiểm nghiệm của ta!”

“Ha ha...”

Nhìn đến Mục Kỳ đột nhiên bình tĩnh lại, Bộ Hoài Viễn không khỏi nhẹ giọng nở nụ cười. Tiểu Kỳ của hắn vĩnh viễn luôn là người không chịu bỏ cuộc, ngay cả dĩ vãng cũng chưa từng vứt bỏ hắn, một khi đã như vậy chính hắn dù thế nào cũng phải cố gắng hết mình mới được.

Nhưng mà, nghĩ đến thanh âm bình tĩnh đến không hề có chút tình cảm nào vào ngày hôm trước của Nghiêm Tổ khi nói ra những lời ấy, trong lòng Bộ Hoài Viễn không khỏi có chút toan sập. Vô luận như thế nào, hắn sẽ tận lực, cố gắng hết sức để liều mạng, vì Mục Kỳ, vì đứa nhỏ, cũng vì chính hắn.

“Hầu gia, thứ hạ quan nói thẳng, tình huống của người đã muốn chuyển biến xấu. Năm đó Tiết thần y đã dùng phương pháp kim khâu độ huyết đem cổ nội lực âm hàn từ bên ngoài xâm nhập vào người người phong bế, cũng lấy khí lạnh này bảo trụ kinh mạch đứt lìa của người. Một mặt lại dùng dược lực nuôi dưỡng tâm phế bị hao tổn, mới kéo dài tính mạng của người đến hôm nay. Nhưng phương pháp này lại tối kỵ tâm trạng bị kích động, người sắp tới cảm xúc đã phập phồng quá lớn, kinh mạch sớm không chịu nổi. Hơn nữa gần đây dược hiệu cũng càng ngày càng mỏng manh, nếu không thể kịp thời tìm ra được biện pháp chữa trị kinh mạch cùng cách dẫn cổ nội lực kia ra khỏi cơ thể người, chỉ sợ sẽ chống đỡ không được bao lâu.”

“Còn có thể chống đỡ bao lâu?”

“Nếu cưỡng chế, ta hôm nay lại cho người thi châm cũng bắt đầu tăng thêm lượng dược, khả năng có thể miễn cưỡng chống đỡ thêm một đoạn thời gian. Nhưng chậm thì một năm hai năm, rất nhanh... Tùy thời

đều có thể sẽ bùng nổ, chỉ cần người thường xuyên xuất hiện tình trạng nôn ra máu, thì đó chính là điềm báo trước. Nếu tình huống như thế xảy ra, khoảng ba đến sáu tháng sau, kinh mạch sẽ băng liệt, huyệt máu không ngừng dẫn đến mất máu mà chết.”

“Vậy có còn biện pháp nào khác?”

“Hạ quan vô năng, Hầu gia bị thương khi tuổi quá nhỏ, không thể tiêu hóa nội lực này, kinh mạch tâm phế đều bị tổn hại. Tiết thần y lúc ấy đã dùng biện pháp tốt nhất để cứu giúp, nhưng vì như thế, nội lực đó cũng đã trở thành bùa hộ mệnh cho người. Nhưng nó cũng không hoàn toàn khống chế chặt chẽ, chỉ cần vừa động liền sẽ dẫn đến cái chết, trừ phi có biện pháp khác có thể không kinh động đến cổ nội lực kia mà chữa trị kinh mạch cùng tâm phế cho Hầu gia. Sau đó mới tái đem nội lực kia dung hòa đi, nếu không được thì chỉ có thể tiếp tục sử dụng phương pháp của Tiết thần y.”

“Nếu không thì châm thì sao?”

“Trong vòng ba tháng tất sẽ mất mạng.”

“... Vậy người động thủ đi!”

“Hảo.”

Tác giả có lời muốn nói: sở hữu y học phương diện nội dung chỉ do bịa đặt... Không có khoa học căn cứ

27. Chương 27: Quay Về

Bộ Hoài Viễn tuy rằng đã đem vấn đề sức khỏe báo cho Mục Kỳ biết, nhưng hần lại không đề cập đến nguyên nhân khiến cho sự cố năm đó xảy ra. Chỉ nói là do cừu gia trả thù, mà Mục Kỳ cũng không có tiếp tục truy vấn, y hiện tại cả ngày đều bận suy nghĩ xem có biện pháp nào có thể cứu Bộ Hoài Viễn hay không.

Vân Mặc Chi đã rời khỏi Thịnh Kinh được một khoảng thời gian. Muốn tìm được y cũng không phải là chuyện nhất thời nửa khấc. Vì đã mất trí nhớ, nên Mục Kỳ hiện tại vẫn là dựa vào lời kể của Bộ Hoài Viễn mới biết được việc hỏi thăm tin tức của Vân Mặc Chi ở thành Vân Hà. Sau đó, y liền liên tục viết mấy phong thư thỉnh thành thủ Vân Thanh Nhiễm của thành Vân Hà, cũng chính là thân muội muội của Vân Mặc Chi hỗ trợ tìm người.

Mặt khác, Mục Kỳ còn đặc biệt đi một chuyến đến Thái y viện tìm Nghiêm Tổ, thỉnh giáo ông về chuyện tình sức khỏe của Bộ Hoài Viễn. Nghiêm Tổ lại là người luôn luôn coi trọng lời hứa, ngày đó trước khi thì

châm cho Bộ Hoài Viễn, ông đã đáp ứng hẩn giấu chuyện này. Bởi vậy khi kể lại tình huống hiện tại của Bộ Hoài Viễn cho Mục Kỳ biết, thì lời nói của ông cũng không khác biệt mấy so với Bộ Hoài Viễn. Về phần phương pháp giải quyết mà Mục Kỳ yêu cầu, Nghiêm Tổ cũng chỉ có thể tỏ vẻ bất tòng tâm.

Mấy ngày kế tiếp, Mục Kỳ đã suy nghĩ đến rất nhiều biện pháp nhưng vẫn không có đầu mối, cuối cùng vẫn là Bộ Hoài Viễn nhìn không được, thế là đem người ngăn lại ở trong phòng. Họ vẫn ở gian phòng của Bộ Hoài Viễn, từ lúc thân thể Mục Kỳ khôi phục trở lại, bọn họ liền quay về nơi này. Ngày mùa hè oi bức, ngay dưới cửa sổ trong góc phòng được đặt một khối băng to, thỉnh thoảng khi gió ngoài cửa sổ thổi vào, sẽ mang theo vài tia mát lạnh, làm cho sa trường bên giường cũng theo gió nhẹ nhàng lắc lư, càng lộ thêm vẻ thanh lương. (thanh lương~ mát rượi)

Bộ Hoài Viễn thân thủ cản lại Mục Kỳ chuẩn bị xuất môn, nhẹ nhàng dè giữ bờ vai, cẩn thận đưa y đến chỗ ghế ngồi, thân thiết bảo: “Tại sao lại ra ngoài nữa, thời tiết gần đây càng ngày càng nóng, đang giữa trưa mà ra ngoài cẩn thận cảm nắng à.”

Mục Kỳ nhú nhú mày, vẫn là giải thích một phen: “Ta có hẹn với Tiểu Bạch, định qua Tướng quân phủ gặp y.” Y từ chỗ của Nghiêm Tổ biết được, thân thể của Bộ Hoài Viễn hiện tại tối kỵ nhất chính là cảm xúc dao động phồng phồng hoặc là có ưu tư nặng nề. Bởi vậy mấy ngày nay y đều không dám khắc khẩu cùng Bộ Hoài Viễn, có vấn đề gì cũng sẽ nói ra miệng.

“Để cho hạ nhân qua truyền lời sửa lại thời gian hẹn đi, trời nắng như vậy không cần ra bên ngoài chạy loạn.”

“Nhưng mà ta có việc gấp muốn hỏi y a!” Mục Kỳ có vẻ nôn nóng nói, chỗ thành Vân Hà còn chưa có hồi âm, bên Nghiêm Tổ Lý Nhạc cũng không có cách nào. Mà hiện tại ở Thịnh Kinh này, y cũng chỉ quen mỗi Bạch Nhất là người có hiểu biết về y thuật. Mặc dù Bạch Nhất từng nói y thuật của mình không tinh, nhưng dù sao cũng là một đại phu, y hiện tại chỉ có thể tìm mọi cách chữa ngựa chết thành ngựa sống, không thể buông tha bất kỳ một khả năng nào.

“Tiểu Kỳ, ta biết ngươi lo lắng cho ta, nhưng ngươi đừng quên đã đáp ứng ta phải chú ý thân thể của mình rồi.” Bộ Hoài Viễn hơi có chút bất đắc dĩ nói.

“Thân thể của ta tốt lắm, chút thời tiết này cũng không ảnh hưởng gì.” Mục Kỳ ngẩng đầu tính nở nụ cười trấn an đối phương, vẫn dự định sẽ ra ngoài một chuyến.

“Ngươi không để ý đến thân thể của mình, cũng phải vì Bạch Nhất lo lắng một chút đi.” Bộ Hoài Viễn khẽ thở dài một hơi, lắc lắc đầu.

“Ta...” Mục Kỳ nhất thời nghẹn lời, nhưng y cũng biết những lời Bộ Hoài Viễn nói đều là sự thật. Thân mình của y vốn khỏe khoắn thì không sao, nhưng thân thể Tiểu Bạch trái lại luôn luôn yếu nhược, lúc này nếu phải hao tổn tinh thần lại càng hại thân. Nhưng trong lòng y luôn tồn tại một loại cảm giác nếu như y không làm gì thì sẽ rất bất an, cứ cảm thấy ngay sau đó mình sẽ phải mất đi một thứ gì, thực sự rất khó chịu.

“Tiểu Kỳ.” Bộ Hoài Viễn đột nhiên ngồi vào chỗ đối diện Mục Kỳ, nhìn thẳng vào y, lời nói hàm chứa ý cười thần nhiên, “Ta nếu ngày mai liền ly thế, thì điều hôm nay ta muốn làm nhất chính là ở bên cạnh người, mà không phải nhìn người cứ chạy ra bên ngoài như vậy, trong thời khắc cuối đời của ta, người có muốn ở bên cạnh ta không?”

“Nói bậy bạ gì đó!” Mục Kỳ trừng mắt, tức giận quát, “Có ta ở đây, người còn không chết được!”

“Hảo.” Bộ Hoài Viễn loan loan khoe miệng, lại cười rộ lên, “Ta sẽ không chết, trước khi đứa nhỏ xuất thế, ta muốn bồi ở bên cạnh người cùng bảo bảo càng lâu càng tốt, người hãy thỏa mãn ước nguyện của ta đi, được không?”

Mục Kỳ nghe vậy lại quay mặt đi, nhìn như không lớn cao hứng hừ một tiếng. Nhưng Bộ Hoài Viễn biết Mục Kỳ đã đánh mất suy nghĩ muốn ra ngoài, nhìn Mục Kỳ luôn không muốn nghịch ý của hắn, làm cho hắn nhịn không được đau lòng không thôi.

Trông thấy nụ cười ôn nhu của Bộ Hoài Viễn, Mục Kỳ lặng lẽ che dấu hành động nắm chặt hai tay của đối phương. Y hiểu rõ ý tứ của Bộ Hoài Viễn, nếu trời cao thật sự không cho bọn họ con đường nào khác, y cũng không muốn nhân sinh của Bộ Hoài Viễn lưu lại tiếc nuối.

Vì vậy trong thời gian kế tiếp, Mục Kỳ đều ngoan ngoãn ở nhà không chạy loạn bên ngoài, hơn nữa mỗi ngày đều dính cùng một chỗ với Bộ Hoài Viễn. Về phần công vụ của Bộ Hoài Viễn, từ sau khi biết được tình huống thân thể của Bộ Hoài Viễn, Mục Kỳ còn kém chút nữa đã phá tan nát thư phòng của Bộ Hoài Viễn. Dưới thái độ cương nghị của Mục Kỳ, Bộ Hoài Viễn chỉ có thể bất đắc dĩ đem sự vụ bên ám vệ doanh cùng cấm quân chuyển giao cho Vân Tu cùng Nhan Lăng Nguyệt. Trên thực tế, Bộ Hoài Viễn cũng hiểu được đây đã là thời điểm thích hợp để chuyển giao những việc này, để tránh nếu có một ngày hắn mất đi, sẽ không gây ra nhiều loạn.

Đương nhiên lúc mới đầu khi biết được tin hai người kia lần lượt bãi công, Dung Sở Hoa đã tức đến độ giơ chân, nhưng sau khi thu được mật tấu được lên truyền đến từ Nghiêm Tố, hắn cũng liền cho qua chuyện này. Còn trực tiếp thả hai người nghỉ phép tại nhà, nên lúc này Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ mới có được nhiều thời gian nghỉ ngơi đến vậy.

Sau khi được rảnh rỗi, trừ bỏ ở nhà tĩnh dưỡng, Bộ Hoài Viễn còn thừa dịp này mang theo Mục Kỳ nơi nơi vòng vo xoay chuyển. Đầu tiên là đến thăm đội ngũ hộ tống Mục Kỳ đến Duyên Quốc bao gồm cả hai gã hộ vệ đã may mắn sống sót, sau lại sắp xếp đưa Mục Kỳ quay trở về Thừa tướng phủ thăm thú, xem như là một lần “hồi môn” trễ vậy.

(Hồi môn- tức là vợ chồng về nhà bố mẹ vợ sau ngày cưới.)

Lại nói tiếp đây cũng là lần ‘hồi môn’ đầu tiên kể từ khi Mục Kỳ được gả đến An Quốc Hầu. Tuy nói hai nhà chỉ cách nhau một vách tường, nhưng bởi vì cha mẹ Mục Kỳ đã sớm qua đời, trong nhà lại không còn thân thích nào khác. Mà lúc mới thành thân quan hệ của y cùng Bộ Hoài Viễn lại rất căng thẳng, cho nên bọn họ căn bản chưa ‘hồi môn’ lần nào, đây cũng là chuyện tình đã khiến cho Bộ Hoài Viễn luôn áy náy trong lòng.

Cho nên nhân dịp có được một khoảng thời gian rảnh rỗi, Bộ Hoài Viễn liền nghĩ đến việc đề nghị mang Mục Kỳ quay về Thừa tướng phủ xem xét. Cũng thuận tiện bái tế cha mẹ Mục Kỳ, mà Mục Kỳ hiển nhiên là không có ý kiến gì.

Buổi sáng trước khi xuất môn, Bộ Hoài Viễn mang theo Mục Kỳ đến từ đường của Hầu phủ. Lần này trở về Thừa tướng phủ là để chuẩn bị bái tế cha mẹ Mục Kỳ một chút, nên trước đó bọn họ tất nhiên cũng phải bái tế phụ thân của Bộ Hoài Viễn.

Từ đường của Hầu phủ nằm ở hậu viện, trong từ đường vốn thờ phụng bài vị của tổ tiên An Quốc Hầu phủ qua các thế hệ, vừa lúc đến cha của Bộ Hoài Viễn là Bộ Thanh Hòa. Mục Kỳ thật sự là không hề có chút ấn tượng với từ đường của Hầu phủ. Đây cứ như lần đầu tiên y đến đây, vì thế Mục Kỳ chỉ có thể hiếu kì đi theo sau Bộ Hoài Viễn.

Vào từ đường, Bộ Hoài Viễn trấn an vỗ vỗ tay Mục Kỳ, rồi tiến lên vài bước quỳ gối ngay chính giữa sảnh, cung kính đối bài vị của tổ tông dâng hương dập đầu, sau đó hấn mới quay sang bên người Mục Kỳ.

Mục Kỳ tiếp nhận hương từ hạ nhân ở một bên đưa qua, đang chuẩn bị tiến lên quỳ xuống, lại bị Bộ Hoài Viễn vươn tay ngăn lại.

“Người thân mình không tiện, chớ quỳ dưới đất, chỉ cần thành tâm thấp nén hương cho cha là được.”

Mục Kỳ cúi đầu nhìn nhìn cái bụng tròn lảng của mình, cũng liền thuận theo đối phương, hơi hơi cúi người sau đó cầm nhang trong tay cắm vào lư hương, rồi chắp hai tay tạo thành chữ thập nhắm mắt lặng im một hồi.

Cha, ngài nếu trên trời có linh thiên, thỉnh phù hộ Hoài Viễn dài mệnh trăm tuổi, ta nguyện dùng tuổi thọ của chính mình để đánh đổi.

“Cùng cha nói cái gì vậy?” Bộ Hoài Viễn thấy Mục Kỳ buông tay mới tiến lại hỏi.

“Nói người khi dễ ta, để cho cha về sau giúp ta giáo huấn người.” Mục Kỳ tà tà liếc mắt Bộ Hoài Viễn, hứ một tiếng rồi nói.

“A.” Bộ Hoài Viễn cười khế, hai tay vòng quanh thắt lưng Mục Kỳ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn bài vị, nhẹ giọng lên tiếng: “Cha, ta mang Tiểu Kỳ đến xem ngài, cha nhất định phải phù hộ phụ tử bọn họ đều bình an. Rất nhanh thôi chúng con sẽ mang tôn tử đến gặp cha.” Nói xong hấn lại sờ sờ trên bụng Mục Kỳ một cái, ý cười tràn đầy trong ánh mắt.

Mục Kỳ quay đầu, thật sâu nhìn Bộ Hoài Viễn, “Chúng ta đều sẽ bình an.”

“Hiển nhiên.” Bộ Hoài Viễn cười yếu ớt.

Tế bái phụ thân Bộ Hoài Viễn xong, hai người lại thu thập thêm một phen rồi đi đến Thừa tướng phủ, bởi vì chỉ ở ngay tại cách vách, đi vài bước là đã tới nơi, Bộ Hoài Viễn liền mang theo Mục Kỳ một đường tản bộ đi qua.

Thừa tướng phủ bên này cũng vội vàng nghênh đón. Từ sau khi Mục Kỳ gả đi qua bên này, đại bộ phận hạ nhân trong phủ đều đã bị phân phát đi, chỉ để lại một vài người coi sóc trong nhà cùng quét tước. Bởi vậy khi biết được hai người muốn sang thăm nơi này, Trương bá đã sớm phái người đi qua chuẩn bị.

Thời điểm Mục Kỳ hồi Thừa tướng phủ cũng không có quá nhiều cảm giác, từ sau khi cha mẹ của y mất đi, trạch tử này bất quá cũng chỉ là nơi để cho y nghỉ ngơi mà thôi. Trong dĩ vãng, y đều một lòng một dạ nhào vào công vụ cùng sức khỏe của Bộ Hoài Viễn, nên làm gì có tinh thần chú ý đến trong phủ của mình có những gì, thậm chí y còn hiểu biết trên dưới An Quốc Hầu phủ hơn nơi này gấp mấy lần nữa kia.

Được hạ nhân dẫn đường đưa đi một mạch vào trong, hai người trước tiên đến bái tế bài vị của cha mẹ Mục Kỳ, những lời cầu nguyện mong muốn cũng đều giống như những lời khi nói trước bài vị của phụ thân Bộ Hoài Viễn. Tế xong xuôi, bọn hạ nhân liền mang theo hai người tới viện tử mà Mục Kỳ ở trước kia, nơi này cũng chỉ cách viện tử của Bộ Hoài Viễn một bức tường cao mà thôi.

Mục Kỳ ưỡng chiếc bụng cao to qua lại ép buộc hết một ngày trời, cũng quả thật có chút mệt mỏi. Vì thế y liền dứt khoát lôi Bộ Hoài Viễn vào trong phòng nghỉ ngơi luôn.

Gian phòng của Mục Kỳ bày trí rất đơn giản, không có nhiều đồ trưng bày dư thừa. Những thứ mà y thường dùng đều đã sớm được dọn đến An Quốc Hầu phủ, nên trong phòng hiện tại nhìn qua có chút trống rỗng. Cũng may bọn hạ nhân đã sớm quét tước qua một phen, nếu chỉ nghỉ ngơi một chút thì điều không có vấn đề gì.

“Phòng của Tiểu Kỳ, cùng mới trước đây không giống nhau lắm...” Bộ Hoài Viễn sau khi tiến vào trong liền nhìn chung quanh một chút, rồi than nhẹ một hơi lên tiếng. Mục Kỳ mới trước đây thích nháo thích đùa, bên người lúc nào cũng có một đồng đồ chơi cùng những thứ cổ quái kỳ lạ. Trong phòng cũng luôn được y chất đầy những thứ mình thích, không nghĩ tới hiện tại lại trở nên thanh lãnh như vậy. Cho dù những thứ cần thiết đều đã được đem sang An Quốc Hầu phủ, nhưng cũng không thể đơn sơ đến như vậy à. Bộ Hoài Viễn càng nghĩ lại nhin không được trong lòng toan sắp đau đớn, đều là vì hắn nên Mục Kỳ say này mới có thể trở nên trầm mặc cùng nội liễm như vậy, cũng mất đi sự hồn nhiên vui vẻ trước kia.

“Ân...chỉ đơn giản một ít, bất quá cũng rất thuận tiện.” Mục Kỳ nhìn thoáng qua cũng gật gật đầu đáp lời. Y cũng không nghĩ tới gian phòng của mình lại mộc mạc như vậy, bất quá y trái lại cũng không quá để ý chuyện này. Chỉ là một căn phòng mà thôi, có thể ngủ ngon nghỉ tốt là được, cũng không cần đến nổi xa hoa thái quá. Đoạn thời gian y ở tại Duyên Quốc còn phải sống cảnh màn trời chiếu đất kia kia.

Ân, lại nói tiếp, gian phòng của Bộ Hoài Viễn càng thêm thoải mái hơn nhiều, đồ đạc vật dụng đều đầy đủ cả. Nghĩ đến thân thể của Bộ Hoài Viễn, Mục Kỳ đột nhiên cảm thấy nếu về sau hai người bọn họ còn có thể cùng trở lại Thừa tướng phủ, thì gian phòng này cũng cần phải bày trí lại một phen.

“Đêm nay ngủ lại chỗ này đi, ta cũng rất muốn ngủ ở phòng Tiểu Kỳ à!” Bộ Hoài Viễn cười cười, giúp đỡ Mục Kỳ ngồi xuống giường.

“Ân, chạy qua chạy lại cũng phiền toái, đêm nay cứ ngủ ở nơi này, ngày mai tái trở về.”

Sau khi Mục Kỳ ngồi xuống liền tựa người vào thành giường nghỉ ngơi. Bộ Hoài Viễn ở bên cạnh nhìn thấy lập tức bắt đầu giúp Mục Kỳ nhu nhu xoa xoa.

Mục Kỳ nghiêng mặt nhìn thoáng qua đối phương, Bộ Hoài Viễn cũng ôn nhu mỉm cười đáp lại. Hai người họ đều luôn lo lắng cho thân thể đối phương, nhưng cũng không nói thêm điều gì, chỉ là bản thân mỗi người đều cố gắng hết sức vì người trước mặt mà suy nghĩ.

Như những gì Bộ Hoài Viễn đã nói, chẳng biết ngày hôm nay có phải là khoảng khắc cuối cùng của đời mình hay không, nhưng bọn họ đều muốn lưu lại cho đối phương những hồi ức tốt đẹp nhất, có như vậy mai sau sẽ không làm cho đôi bên tiếc nuối bất kì điều gì.

28. Chương 28

Dùng xong cơm chiều, Mục Kỳ vừa về tới phòng liền an vị bên cạnh bàn rót một cốc nước đầy. Uống hết vài ngụm lớn, y mới ghét bỏ lên tiếng: “Đầu bếp ở Thừa tướng phủ này thật là...tay nghề quá kém, làm đồ ăn mặn muốn chết.”

Bộ Hoài Viễn cười cười, ngồi vào bên người Mục Kỳ lại rót thêm chén nước, ôn thanh bảo: “Đầu bếp chính đều đã bị người điều đi, còn lại những người trong trù phòng đại khái vẫn là lần đầu tiên làm cơm cho chủ tử, khó tránh khỏi có chút khấn trương, khiến cho người khó ăn.”

Đại trù ở Thừa tướng phủ từ lâu đã bị Mục Kỳ chuyển đi nơi khác, hiện tại những người lưu lại trù phòng, bất quá chỉ có thể nấu ra vài món ăn bình thường cho hạ nhân. Lúc nghe đến phải chuẩn bị đồ ăn cho Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn, bọn họ phỏng chừng đã bị dọa một trận. Nói đến đây, chắc Trương bá cũng là quả thật không nghĩ tới, ở Thừa tướng phủ hiện tại ngay cả một đầu bếp biết nấu ăn còn không có, bằng không ông đã sớm an bài đầu bếp ở Hầu phủ sang đây rồi.

“Ăn ít như vậy, bảo bảo của ta bị đói thì làm sao đây!?” Mục Kỳ lé mắt trừng Bộ Hoài Viễn, từ sau cái giai đoạn ăn cái gì vào đều phun ra hết kia, thì hiện tại y ăn bất cứ món ăn cũng đều cảm thấy thơm ngon vô cùng. Hơn nữa vì khẩu vị đã thay đổi, y càng ăn thì càng nhiều, so với bình thường thì lượng thức ăn đã nhiều gấp mấy lần. Nhưng dù vậy y vẫn cảm thấy đứa nhỏ trong bụng vẫn còn muốn ăn, bởi vậy vào lúc cảm thấy thèm ăn y sẽ không kiên kị gì mà nhai nuốt tới tấp.

“Ăn nhiều quá cũng không tốt, Lý Nhạc nói thai nhi phát dục quá lớn thì lúc người sinh sẽ rất khó khăn.” Bộ Hoài Viễn không đồng ý lên tiếng bác bỏ, hần vẫn cho rằng hết thảy mọi chuyện vẫn nên lấy thân thể của Mục Kỳ làm ưu tiên hàng đầu.

“Ngay cả Tiểu Bạch như vậy lúc sinh đứa nhỏ cũng đều vô sự, ta như thế nào sẽ xảy ra chuyện.” Mục Kỳ lại uống một ngụm nước, vô tình nói. Y đã nghe qua thăm trạng của Bạch Nhất khi sinh đứa con đầu lòng, cực nhọc như vậy mà đối phương còn có thể chịu được, y lại càng tuyệt không lo lắng cho mình chút nào. Thân thể của y so với Bạch Nhất còn tốt hơn mấy trăm lần ấy chứ.

“Nào có thể so sánh như vậy.” Bộ Hoài Viễn bật cười, lắc đầu sờ sờ bụng Mục Kỳ, ôn nhu nói: “Ta cũng không muốn người chịu bất kì khổ cực nào, tái phát thêm vài bức thư cho Thanh Nhiễm, thúc giục Mặc Chi trở về, đề phòng một chút vẫn hơn.”

Mục Kỳ bĩu môi, ừ một tiếng, đối với việc thúc giục Vân Mặc Chi trở về y liền không có chút dị nghị. Sau khi tên kia đến đây, y đầu tiên sẽ bắt đối phương khám bệnh cho Bộ Hoài Viễn, so với y, Bộ Hoài Viễn mới là người cần thần y cứu chữa hơn à.

Xem Mục Kỳ tựa hồ còn có chút không quá cao hứng, Bộ Hoài Viễn khẽ cười một tiếng, “Ngày mai chúng ta sẽ quay về Hầu phủ, rồi bảo phòng bếp làm nhiều thêm mấy món người thích ăn, hiện tại ta có lễ vật tặng cho người, trước nhìn xem?”

“Lễ vật gì?” Mục Kỳ nhú mày, có chút ngoài ý muốn hỏi.

Một vật màu lam đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, Mục Kỳ sửng sốt một chút, nhìn kỹ vài lần, nguyên lai là Bộ Hoài Viễn đang cầm trên tay một cái túi hương màu lam được may rất khéo léo. Chế tác thật sự rất tinh xảo, màu sắc cũng rất lịch sự tao nhã không có chút khí chất tầm thường nào, cùng với một thân áo lam trên người Mục Kỳ trái lại càng thêm tương xứng. Bộ Hoài Viễn nhẹ nhàng lung lay bàn tay, túi hương kia liền tùy theo vòng vo xoay chuyển. Mục Kỳ lúc này mới nhìn rõ mọi thứ, một mặt trên túi hương được may một con chim thương ưng, mặt còn lại thì được thêu lên một từ ‘Kỳ’ phi thường ý nghĩa, nhìn qua thập phần xinh đẹp thanh tú.

“Trước đó đã đáp ứng thêu túi hương cho người, thích không?” Bộ Hoài Viễn cười cười, đem túi hương để vào trong tay Mục Kỳ.

“Người làm à?” Mục Kỳ có chút ngơ ngác cầm lấy túi hương lật qua lật lại xem, hơi nghi hoặc nhìn về phía Bộ Hoài Viễn, thủ nghệ của hắn...tốt đến như vậy sao?

Bộ Hoài Viễn nghe vậy ngượng ngùng nở nụ cười, “Vốn là chuẩn bị tự tay thêu, nhưng ta thêu thừa cũng không được, con chim cùng với từ này là do ta vẽ, rồi nhờ người dựa vào thêu lên. Cuối cùng lại dựa vào kiểu dáng túi hương người làm cho ta may lại, mặc dù không phải ta tự tay thêu lên, nhưng coi như là ta làm đi, có được không?” Nói xong Bộ Hoài Viễn lại lấy ra túi hương nhỏ màu tím mà hắn vẫn luôn mang trên người lung lay vài cái để so sánh. Kiểu dáng của hai cái túi hương quả thật phi thường tương tự, bất quá cái túi màu lam này rõ ràng đã được làm công phu tinh xảo hơn nhiều.

Mục Kỳ đột nhiên vui vẻ cười rộ lên, giống một đứa nhỏ được cho kẹo, “Miễn cưỡng qua cửa à!”

“Thích không?” Bộ Hoài Viễn càng kề sát người qua, ôn nhu hỏi.

Nhiệt khí nóng hổi lướt qua hai bên tai của Mục Kỳ, từ tai lại thổi qua hai má, chọc cho cả mặt cùng vành tay của Mục Kỳ không nhận được phiếm hồng. Hơi hơi lui về phía sau, khụ một tiếng, y lúc này mới cúi đầu, cong khóe miệng mỉm cười, “Àn, thích.”

Nói xong Mục Kỳ thật cẩn thận đem túi hương dắt lên bên người, nhìn chiếc túi hương dán trên cái bụng to, khóe miệng y nhận không được lại càng thêm toe toét. Bộ Hoài Viễn ở một bên tỉ mỉ quan sát, trong lòng cũng thập phần cao hứng. Tuy rằng túi hương này không phải do hắn thêu, nhưng con chim thương ưng này quả thật là do hắn từng nét từng nét vẽ nên, sau đó dặn dò tú nương phải dựa vào bức họa này mà thêu lên. Hắn chỉ hy vọng Mục Kỳ về sau cũng có thể như con chim ưng này, tự do chao liệng trên bầu trời.

Treo túi hương lên hông, Mục Kỳ đắc ý ưỡng ưỡng cái bụng, lại nhìn đến cái túi hương đơn sơ mộc mạc bên hông Bộ Hoài Viễn, y đột nhiên có chút ngượng ngùng. Giả vờ khụ khụ hai tiếng, y lại mạnh miệng bảo: “Mai mốt ta sẽ làm cho ngươi cái tốt hơn nữa!”

“Ta thấy cái này là được rồi.” Bộ Hoài Viễn cười khẽ.

Mục Kỳ cũng theo hắn cười thành tiếng, kỳ thật y cũng chỉ thuận miệng nói nói vậy thôi. Nếu thật sự bắt y lấy kim khâu thêu từng mũi từng mũi lên túi hương, y thiết tình là hình dung không nổi à. Cũng không biết trước kia y đến tột cùng đã làm thế nào để hạ được quyết tâm tự tay làm ra cái túi xấu như vậy, đã vậy còn đưa qua cho người ta nữa.

Hai người lại hàn huyên một hồi lâu, trong lúc đó Bộ Hoài Viễn đỡ Mục Kỳ vòng quanh phòng vài lần để tiêu thực, sau lại nhìn sắc trời cũng đã muộn, hai người mới trở về giường đi ngủ.

Vì chiếc bụng quá khổ, Mục Kỳ cũng không thể hoàn toàn nằm thẳng người, cho nên mỗi đêm y đều nghiêng thân mình mà ngủ. Một mặt lại sợ chiếc bụng bị đụng trúng nên y thường đưa lưng về phía Bộ Hoài Viễn nằm ngủ, mà Bộ Hoài Viễn sẽ từ sau lưng vòng tay quanh người y, bàn tay nhẹ nhàng khoát lên trên chiếc bụng ơ, như có như không vuốt ve nhu nhu. Từ khi biết được tình hình sức khỏe của Bộ Hoài Viễn, Mục Kỳ cũng không nhắc đến chuyện hoan ái lần nào nữa, đến giờ lại càng không có tâm trạng để làm việc này. Bất quá bị Bộ Hoài Viễn ôm chặt như vậy, có đôi khi y cũng sẽ cảm thấy một chút khô nóng khó hiểu.

Đang nghĩ tới đây, Mục Kỳ liền cảm thấy phân thân của mình rõ ràng đã có chút phản ứng, vội vàng nhắm chặt mắt xua đuổi đồng suy nghĩ loạn thất bát tao trong đầu. Vụng trộm thở hổn hển một hơi, vì không muốn bị Bộ Hoài Viễn phát hiện, y còn thoáng nhích người vào trong, ngoài mặt lại giống như vô tình lên tiếng: “Nóng muốn chết, đừng dựa sát vào như vậy.”

Thanh âm khẽ cười của Bộ Hoài Viễn lập tức truyền đến từ phía sau đầu, dọa cho trong lòng Mục Kỳ nổi lên một trận lửa nóng. Còn chưa kịp phản ứng lại, y liền cảm thấy một trận ấm nóng truyền đến từ phía vành tai, mà bàn tay vốn khoát lên bụng cũng dần dần sờ soạng xuống phía dưới, nháy mắt thân mình của y liền cương lên, thanh âm có chút run run, “Ngươi làm gì vậy...”

“Tiểu Kỳ, thả lỏng.” Tiếng nói mềm nhẹ của Bộ Hoài Viễn lại vang lên bên tai, thề là thân mình của Mục Kỳ đột nhiên không còn chút khí lực nào mềm nhũn ra. Bộ Hoài Viễn lại dán chặt vào người trong lòng

hơn, làm cho thân hình hai người thiếp hợp làm một, còn bàn tay của hắn thì đang không ngừng vuốt ve phân thân đã có chút cương cứng của Mục Kỳ, “Đừng cố chịu đựng, ta sẽ giúp ngươi.”

“Ngươi...” Mục Kỳ đột nhiên nghĩ đến cái gì lại giẫy dụa muốn đổi phương thối lui. Bào thai trong bụng của y đã qua bốn tháng, vốn đã sớm có thể sinh hoạt vợ chồng, nhưng y rất cuộc lại sợ việc này sẽ làm thân thể Bộ Hoài Viễn tổn thương nên chỉ có thể cự tuyệt.

“Đừng lo lắng, thả lỏng.” Giống như đã biết Mục Kỳ đang lo lắng cái gì, Bộ Hoài Viễn ôn nhu ở bên tai của Mục Kỳ nỉ non. Hắn nếu biết Mục Kỳ có nhu cầu, liền sẽ không thể bỏ mặc y như vậy được. Hướng chỉ người yêu đang ở ngay bên người, ai có thể thờ ơ được chứ. Dĩ vãng hắn bắt quá là vì lo lắng cho thân thể của Mục Kỳ, nhưng sau khi nghe được Lý Nhạc nói mọi chuyện đều không quá nghiêm trọng, hắn liền yên tâm. Về phần chính hắn, tuy rằng thân thể đã vô cùng suy nhược, nhưng nếu làm chuyện này hiển nhiên sẽ không có vấn đề.

Trong lúc nhất thời, cả căn phòng đều tràn đầy sự kiều diễm, vì bản khoản sức khỏe của cả hai, Bộ Hoài Viễn cũng chỉ ôn nhu làm một lần để cho cả hai tiết hỏa xong thì ngừng lại. Đơn giản rửa sạch hạ thể của đối phương, sau đó hai người lại ôm dính lấy nhau đi vào giấc ngủ.

Trải qua một trận ép buộc như vậy, Mục Kỳ cũng đã mệt mỏi muốn chết, cứ thế chôn ở trong lòng Bộ Hoài Viễn, mang theo sự buồn ngủ nồng đậm ngáp một cái híp chặt mắt. Bộ Hoài Viễn trái lại rất có tinh thần, ôn nhu ôm lấy Mục Kỳ, cười nói: “Nếu mệt mỏi như vậy thì mau ngủ đi! Đến sáng mai, ta sẽ tự mình xuống bếp làm điểm tâm cho ngươi.”

Mục Kỳ đã sức cùng lực kiệt, nhưng nghe đối phương nói như thế, hai lỗ tai của y liền khê nhúc nhích, hướng trong lòng Bộ Hoài Viễn cọ cọ, “Àn? Ngươi sẽ xuống bếp? Phải làm chút cái gì...” Nói xong một câu, thanh âm của y càng ngày càng nhỏ, hô hấp cũng đã trở nên đều đặn theo nhịp.

Bộ Hoài Viễn nhìn Mục Kỳ không hề phòng bị nằm trong lòng mình ngủ say, khẽ miệng không khỏi gọi lên tươi cười.

Ngày hôm sau, Mục Kỳ nhìn chén thức ăn thấy thế nào cũng không thể xem là mỹ vị trước mặt, nhíu nhíu mày, có lẽ là y không nên ôm hy vọng quá lớn với Bộ Hoài Viễn chăng? Công tử Hầu phủ làm gì có khả năng sẽ nấu được cơm ngon?

“Àn, hình thức nhìn qua không phải tốt lắm, nhưng vị đạo cũng không tệ, ném thử xem?” Bộ Hoài Viễn trái lại thực tự tại gấp lấy một sợi mì. Hắn quả thật cũng không có trù nghệ gì, dù sao từ nhỏ đến lớn hắn đều chưa có cơ hội tự mình xuống bếp, lúc này cũng là nhất thời quật khởi, định tự mình xuống bếp làm một bữa cơm cho Mục Kỳ. Đáng tiếc cho đến sau cùng, dù đã cọ cọ sát sát ở phòng bếp suốt một buổi sáng, hắn cũng chỉ có thể nấu ra một chén mì có thể xem là miễn cưỡng ăn được, nhìn qua còn tựa hồ có chút khét...Bất quá trải qua lần này, hắn trái lại đã cố ý nghiên cứu một phen, nếu về sau có cơ hội, hắn mỗi ngày có thể tự mình nấu cơm cho Mục Kỳ trái lại cũng là một thể nghiệm rất tuyệt.

Mục Kỳ hoài nghi nhìn Bộ Hoài Viễn nuốt xuống cọng mì, liền vươn vai, cầm lấy chiếc đũa gầy gầy vài miếng ném thử. Àn...vị đạo cũng không tệ lắm, chỉ là có hơi nát, giống hồ dán một chút. Bất quá Mục Kỳ đột nhiên lại nghĩ đến hình ảnh Bộ Hoài Viễn xắn cao tay áo ở trong phòng bếp bận rộn bận rộn, lập tức

liền cảm thấy đồng sợi mì nát như hồ dán này so với mấy món đại trù tại Hầu phủ làm thường ngày còn ngon hơn. Nghĩ nghĩ y không khỏi vụng trộm nở nụ cười.

“Về sau có rảnh rồi ta sẽ luyện tập nhiều hơn, tái làm cho người ăn tiếp.” Bộ Hoài Viễn nhìn Mục Kỳ ôn nhu nói.

“An Hầu đại nhân cả ngày không làm việc đàng hoàng, Đế Thượng mà biết được sợ là sẽ bị chọc giận đến bất tỉnh à.” Mục Kỳ nuốt xuống một ngụm mì, lên tiếng cười bảo.

“Vô phương.” Bộ Hoài Viễn nhợt nhạt cười.

Sau khi trở về từ Thừa tướng phủ, Bộ Hoài Viễn liền phái vài người sang Thừa tướng phủ chuẩn bị dọn dẹp tu bộ lại một phen.

Trong hai tháng kế tiếp, hai người nếu không gốc ở trong phủ thì chính là hướng đến vài địa phương nào nhiệt góp mặt, mỗi ngày đều trôi qua phi thường phong phú cùng vui vẻ.

Trong nháy mắt, Mục Kỳ đã mang thai đến tháng thứ tám, mà tinh thần của Bộ Hoài Viễn cũng càng ngày càng giảm sút. Tuy rằng hắn vẫn chưa nói ra, nhưng Mục Kỳ vẫn có thể rõ ràng cảm giác được điều này. Trong lòng dù có mười phần lo lắng, nhưng lại sợ Bộ Hoài Viễn bị tâm tình của mình ảnh hưởng sẽ càng thêm lo lắng, nên y cũng không dám thể hiện ra mặt. Chỉ có thể mỗi ngày tận lực bồi ở bên cạnh chăm lo cho hắn. Về phương diện khác, y vẫn không ngừng viết thư thúc giục Vân Thanh Nhiễm, một bên lại nhờ Vân Tu vận dụng lực lượng ảnh vệ đi tìm kiếm biện pháp cứu chữa. Nhưng đáng tiếc, dù sao cũng đã tìm kiếm nhiều năm như vậy lại không có kết quả gì, huống chi chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi làm sao có khả năng tìm được đầu mối cơ chứ.

Ngay vào lúc Mục Kỳ ngày ngày lo âu rồi chìm vào tuyệt vọng thì một phong thư gửi từ hải ngoại đến đã vén lên cho Mục Kỳ chút tia hi vọng mỏng manh, đồng thời cũng nhiễu loạn cuộc sống yên bình của hai người trong hai tháng qua.

29. Chương 29

Ngày đó, ánh dương quang đặc biệt chói chang, thiên không nổi bật một màu Bích Ngọc xanh biêng biếc. Làm cho bóng cây cũng nhuộm một tầng màu xanh nhạt rực rỡ đến sáng loáng. Rồi khi những cơn gió nhẹ nhàng thổi đến sẽ mang theo một tia mùi hương thơm ngát, làm cho người ta không khỏi say mê.

Hiện tại, Bộ Hoài Viễn đang mặc một thân hoa phục màu bạch kim, điềm tĩnh ngồi ở trong sân ẩm trà. Một bên dưới bóng cây, Mục Kỳ đang mặc một bộ trường sam lam sắc, đỉnh chiếc bụng cao cao nằm ở trên ghế hípc mắt nghỉ ngơi. Hai người đều không nói gì, ngẫu nhiên Bộ Hoài Viễn sẽ ôn nhu nhìn về phía Mục Kỳ, lộ ra một nụ cười thần nhiên. Mục Kỳ nhìn qua không có biểu tình gì, nhưng vào những lúc Bộ Hoài Viễn lơ đãng không để ý, y sẽ nhìn đối phương thật say đắm, trong ánh mắt chính là tình yêu nồng đậm sâu không thấy đáy, làm cho không khí chung quanh cũng trở nên thập phần ấm áp.

Vào thời điểm Mục Kỳ phơi nắng sáng khoải đến sắp ngủ mất, thì đột nhiên có hạ nhân chạy vào sân, hướng về phía hai người hành lễ, rồi cung kính lên tiếng: “Hầu gia, Thừa tướng gia, có thư gửi đến Thừa tướng phủ.” Hạ nhân đang nói chuyện chính là người đã được Bộ Hoài Viễn phái đến chăm nom Thừa tướng phủ vài ngày trước, sau khi thu được thư tín hần liền chạy trước về đây bẩm báo.

“Thừa tướng phủ? Sao lại có thư gửi đến đó?” Mục Kỳ nghe được ba chữ Thừa tướng phủ liền bừng tỉnh, khởi động thân mình, nghi hoặc hỏi. Trong khoảng thời gian này, y luôn ở tại An Quốc Hầu phủ, những người quen biết y chắc hẳn đều biết chuyện này, làm sao lại có thư tín gửi đến Thừa tướng phủ chứ?

Bộ Hoài Viễn cũng khẽ nhú mày nhìn lại, hạ nhân kia vội vàng xoay người, có chút sợ hãi đáp: “Nô tài không biết, tín này...là do một con chim màu trắng bay vào Thừa tướng phủ truyền đến, đợi nhóm nô tài cầm lấy lá thư thì con chim kia liền bay đi. Vì mọi chuyện xảy ra quá đột nhiên nên chúng nô tài cũng không bắt được con chim đó, mà trên lá thư chỉ có tên của Thừa tướng gia...”

Người này nói đến mặt sau cũng có chút bối rối, một con chim không biết bay từ đâu đến lại mang đến một phong thư sau lại không biết đã bay đi nơi nào. Việc này thật sự quá mức kỳ quái, nhưng nếu giấu diếm không báo cũng không có khả năng, thế là bọn hần đành phải kiên trì đem bức thư sang đây.

Mục Kỳ nghe vậy cũng nhú mày, “Đem thư qua cho ta nhìn.”

“Đợi đã, có chút kỳ quái...” Bộ Hoài Viễn lên tiếng ngăn cản, lai lịch của lá thư không rõ ràng, hẳn thực sự cảm thấy hơi lo lắng.

“Vô phương, ta sẽ cẩn thận.” Mục Kỳ ngồi dậy, tiếp nhận lá thư hạ nhân đưa qua, bình tĩnh đáp.

Mục Kỳ xé mở miệng bao thư, nhìn qua bên trong rất sạch sẽ không có bất kì ám chiêu nào, chỉ có một lá thư được gấp lại cẩn thận. Có lẽ vì lá thư được cuộn chặt vào người con chim nên bề mặt phía trên đã bị hần lên rất nhiều nếp nhăn. Mục Kỳ vội lấy lá thư đọc qua, chỉ nhìn được một lát vẻ mặt của y lập tức đại biến, sau đó liền quay đầu hỏi hạ nhân đang đứng trước mặt: “Con chim kia đã bay về hướng nào?”

“Hồi Thừa tướng gia, là bay về hướng đông.”

“Người đi xuống trước đi.” Mục Kỳ gật gật đầu, biểu tình đã muốn khôi phục lại như bình thường, thần nhiên bảo.

Hạ nhân kia nghe vậy liền cung kính lui xuống, lúc này Bộ Hoài Viễn đã buông chiếc chén trong tay đi đến bên người Mục Kỳ, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Trong thư viết gì?”

Mục Kỳ mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn vào Bộ Hoài Viễn, “Nương của ngươi có phải đã mất tích hai mươi năm?”

“Tại sao lại đột nhiên hỏi như vậy?” Bộ Hoài Viễn nhú mày.

“Nếu thư tín này không phải là giả, vậy nương người năm đó rời đi để tìm phương pháp cứu trị cho người, hiện tại đã muốn tìm được rồi. Bức thư này được gửi đến là bảo chúng ta đi qua!” Thanh âm của Mục Kỳ có chút run nhẹ, phong thư này quả thực chính là phương thức cứu mạng cuối cùng của bọn họ. Nếu như là thật, như vậy mệnh của Bộ Hoài Viễn liền được cứu rồi.

“Tiểu Kỳ.” Bộ Hoài Viễn lại bình tĩnh hơn rất nhiều, hắn từ trong tay Mục Kỳ tiếp nhận lá thư nhìn qua một lần, sau đó liền cau mày ngưng thanh đánh gãy lời kích động của Mục Kỳ, “Phong thư này không biết là thiệt giả, quá mức kỳ quái, chớ cả tin.”

“Mặc kệ thiệt giả, chúng ta cũng phải thử một lần!” Mục Kỳ kiên quyết lên tiếng.

“Điểm đáng ngờ còn rất nhiều.” Bộ Hoài Viễn lắc lắc đầu, không đồng ý nói, “Nếu quả thật là nương của ta gửi đến, vì sao không đưa đến An Quốc Hầu phủ, mà lại đưa đến Thừa tướng phủ? Huống chi căn cứ vào những gì trong lá thư viết đảo Vô Âm kia văn sở vị văn, vùng Đông Hải lại quá mức xa xôi, căn bản là hư vô mờ mịt.” (văn sở vị văn- chưa bao giờ nghe)

“Nhưng chữ viết này chính là do nương của người viết, người nhìn không ra sao?!” Mục Kỳ đoạt giấy viết thư qua, nhần nhần mày kêu lên. Mấy ngày trước y đã từng xem qua một ít võ công bí tịch trong thư phòng của Bộ Hoài Viễn, đa số đều là bản viết tay của mẫu thân Bộ Hoài Viễn, nét chữ lại giống y hệt với chữ viết trên tờ giấy này.

“Bất luận chữ viết cũng không phải là việc khó.”

“Người ngoài làm sao có thể bắt chước được chữ viết của nương người?” Trừ bỏ mấy bản võ công bí tịch trong An Quốc Hầu phủ, nương của Bộ Hoài Viễn căn bản không còn lưu lại bất kì văn tự gì, càng không cần nói đến chuyện lưu truyền ra bên ngoài.

“Khó nói, vô luận như thế nào, vẫn nên để ta cho thuộc hạ đi điều tra một phen trước.” Bộ Hoài Viễn suy nghĩ một hồi lại tiếp tục khuyên nhủ, hắn ngồi trở lại ghế đá bùng chén trà lên, ánh mắt ôn hòa nhìn về phía Mục Kỳ, thanh âm bình tĩnh mà lại ôn nhu vang lên: “Người còn chưa đến hai tháng nữa sẽ sinh con, chỉ bằng một phong thơ vào thời điểm này mà để người ra ngoài, ta sẽ không yên lòng. Huống hồ những người ám sát người lúc trước còn chưa tra được tin tức, không chừng đây chính là bẫy rập của bọn chúng. Ta trước tiên sẽ phái người trong ảnh vệ đến vùng biển Đông Hải xem xét qua, nếu thực sự có hòn đảo kia chúng ta sẽ tiếp tục nghĩ biện pháp.”

“Chờ bọn họ trở về sẽ không còn kịp nữa!” Mục Kỳ một tay lấy tờ giấy vỗ lên trên bàn, hung hăng lên tiếng, biểu tình phần nộ pha lẫn với sự lo lắng cùng với một tia thống khổ, “Người muốn lừa gạt ta đến lúc nào nữa, ngày ấy ta đã nhìn thấy người vụng trộm giấu đi chiếc khăn kia!” Chiếc khăn nhiễm đầy máu kia, cho dù có không biết tình huống cụ thể, y cũng biết việc nôn ra máu căn bản chẳng phải là hiện tượng tốt đẹp gì. Vốn y còn đặt một tia hi vọng trên người Vân Mặc Chi, Bộ Hoài Viễn muốn giấu diếm, y cũng không vạch trần, chỉ có thể chờ mong Vân Mặc Chi sớm ngày đến đây. Nhưng hiện tại rõ ràng đã có một tia hy vọng mới, y hiển nhiên không thể buông tha cho nó được.

Bộ Hoài Viễn nghe vậy chén trà trong tay liền khẽ run rẩy, nhưng sắc mặt vẫn không hề thay đổi. Buông chén trà xuống bàn, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua túi hương ở bên hông, cuối cùng bắt đặc dĩ thử dài một

hơi, “Tiểu Kỳ, ta biết ngươi là vì ta, nhưng nếu vì một phong thư lai lịch không rõ mà mạo hiểm lớn như vậy, ta không thể tán thành được.”

“Ngươi!” Mục Kỳ khó thở, hai tay mạnh mẽ vỗ lên bàn đá thêm một cái, cuối cùng còn khiến cho mặt bàn xuất hiện một cái khe nứt. Y giận dữ nhìn Bộ Hoài Viễn, hít sâu một hơi, trầm giọng nói, “Ta mặc kệ có bao nhiêu nguy hiểm, cho dù là do người khác cố ý thiết cục, nhưng đã có một tia hy vọng chúng ta vẫn phải thử xem. Ngươi rõ ràng trước đó đã đáp ứng ta sẽ không bỏ cuộc!”

Bộ Hoài Viễn ngẩn ra, nhìn thần sắc kiên quyết của Mục Kỳ, đột nhiên lâm vào suy tư. Phong thư này quả thật có quá nhiều điểm đáng ngờ, nhưng chữ viết kia quả thật là của mẹ hắn. Thậm chí Mục Kỳ còn không biết là, dấu mộc trong lá thư là từ con dấu tùy thân bên người mẫu thân hắn. Nếu như chữ viết có thể bắt chước, thì ẩn kị quả thật là vô pháp làm giả được, trừ phi nương của hắn đã bị người bắt đi, nếu không thì phong thư này chính là do mẫu thân của hắn gửi đến. Nhưng một người đã tiêu thất gần mười năm đột nhiên lại gửi một phong thư đến, thử hỏi sao hắn không nghi ngờ cho được, nhất là vào cái giai đoạn quan trọng này nữa cơ chứ. Theo tình huống của Mục Kỳ hiện tại, chưa đến hai tháng nữa là sẽ lâm bồn, nếu như phải ra ngoài, biến số thật sự quá lớn. Nhưng hắn gần đây quả thật đã bắt đầu nôn ra máu, dựa theo lời nói của Nghiêm Tổ lúc trước, từ khi xuất hiện triệu chứng này thì khoảng chừng ba đến sáu tháng sau sẽ tử vong. Nếu phong thư này là thật, có lẽ chính là bước ngoặt lớn nhất cho hắn, đến tột cùng...

“Thân thể của ta tốt lắm, đứa nhỏ ở nơi nào sinh ra đều giống nhau, ngươi nếu lo lắng, chúng ta liền mang theo đại phu cùng lên đường, trên đường cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.” Thấy Bộ Hoài Viễn đã có hơi buông lỏng, Mục Kỳ lập tức không ngừng khuyên nhủ: “Hơn nữa ngươi chẳng lẽ lại muốn đứa nhỏ vừa mới xuất thế liền chỉ còn một người phụ thân thôi sao?!”

“...” Trong mắt Bộ Hoài Viễn không khỏi hiện lên một tia thống khổ. Nhắm lại hai mắt, sau khi mở ra đôi mắt ấy đã khôi phục sự thanh minh. Hắn bắt đầu nhìn Mục Kỳ, thở dài: “Vậy hãy cho Lý Nhạc đi theo, ta tái an bài một ít người, trên đường phải thật cẩn thận, nếu đến Đông Hải tìm không thấy hòn đảo kia chúng ta liền rời đi.”

“Hảo.” Mục Kỳ gọi lên khoe miệng, nhột nhạt nở nụ cười.

“Tiểu Kỳ...” Bộ Hoài Viễn sững nịch ngấm nhìn đối phương, cũng theo đó lộ lên nụ cười nhàn nhạt.

Nếu đã quyết định phải lên đường, như vậy việc an bài hành trình trong mấy ngày kế tiếp tất yếu trở nên phi thường quan trọng. Vì lo lắng an toàn trên đường, Bộ Hoài Viễn đã điều động một đội ảnh vệ đi theo, trừ bỏ Lý Nhạc mặt khác hắn còn an bài thêm hai sản phụ, phòng ngừa chắc chắn mọi tình huống trên đường. Mà dựa vào địa danh đảo Vô Âm ở biển Đông Hải trong lá thư, Bộ Hoài Viễn cũng đã tìm rất nhiều địa đồ đến tham khảo, nhưng đều vẫn chưa phát hiện có ghi chú nào về hòn đảo này. Tình huống trên hòn đảo kia bọn họ cũng không hề hay biết gì, hết thấy cũng chỉ có thể đợi đến khi tìm tới biển Đông Hải rồi mới tiếp tục quyết định sau.

Đông Hải không nằm trong nội cảnh của Chiêu Quốc, một khi lên đường, biện pháp ổn thỏa nhất là đi theo đường thủy vòng đến biển Đông Hải, nhưng nếu muốn mau chóng hơn, thì có một con đường đi theo

hướng Đông, dọc theo An Quốc thẳng đến ven bờ Đông Hải. Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ sau khi thương lượng xong, vẫn là quyết định tiết kiệm thời gian, lựa chọn đi theo đường bộ. Mà kể từ lúc này, thân phận của hai người tất nhiên cũng cần phải giấu diếm, cũng may dân phong ở An Quốc cũng cởi mở, hai người chỉ cần giả vờ làm thương nhân đi ngang qua đây là được, ngược lại cũng không có gì quá nguy hiểm.

Chuyến đi này nếu nhanh thì mất chừng mấy tháng, lâu thì khoảng một năm, hiển nhiên cũng không thể buông tay nữa chừng. Bộ Hoài Viễn đã đặc biệt tiến cung hướng Dung Sở Hoa báo cáo việc này, mà Dung Sở Hoa cũng đã sớm biết vấn đề thân thể của Bộ Hoài Viễn, nên hiển nhiên cũng liền đồng ý, còn dặn hai người một đường cẩn thận. Còn Mục Kỳ thì tranh thủ thời gian đến Tướng quân phủ, hướng Bạch Nhất nói lời từ biệt. Tuy rằng chỉ nhận thức có mấy tháng, nhưng đối với một người không có lấy bao nhiêu bằng hữu như Mục Kỳ mà nói, Bạch Nhất coi như đã rất đáng giá để cho y nói lời từ biệt.

Vốn hết thấy đều đã chuẩn bị thỏa đáng, nhưng sau khi Nghiêm Tổ biết được hai người muốn dẫn Lý Nhạc rời kinh liền kiên quyết phản đối. Thậm chí còn tỏ vẻ nếu hai người cần thầy thuốc đi theo, hẳn có thể cùng đi với bọn họ, nhưng lại không cho Lý Nhạc đi cùng. (tui thấy có mùi zì đó zừ Lý Nhạc x Nghiêm Tổ =m=)

Đối Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ mà nói, hiển nhiên được Nghiêm Tổ y thuật cao siêu đi theo như vậy thì đúng là chuyện không thể nào tốt hơn nữa rồi. Nhưng Nghiêm Tổ dù sao cũng là trưởng thái y viện, nếu tự tiện rời kinh như thế sẽ gây ra ảnh hưởng không nhỏ. Ngay vào lúc Bộ Hoài Viễn còn đang lo lắng nên mang theo Nghiêm Tổ lên đường hay không, thì Lý Nhạc lại trước một bước nổi giận dưng dưng, hướng trở về ngự y viện cùng Nghiêm Tổ cãi nhau một trận thật ầm ĩ. Cuối cùng lại vát theo bao quần áo, chân thành chạy tới trước mặt Bộ Hoài Viễn, bảo Nghiêm Tổ đã muốn đồng ý, bọn họ có thể xuất phát.

Tuy rằng không biết Lý Nhạc đến tốt cùng đã nói những gì để thuyết phục được Nghiêm Tổ, nhưng nếu đã thành công, bọn họ liền không thể tiếp tục trì hoãn. Sau cùng mọi người nghỉ ngơi chỉnh đốn một đêm, sáng sớm ngày hôm sau liền rời đi theo hướng đông.

Bởi vì nguy trang thành thương nhân, đoàn người liền đem theo bốn chiếc xe ngựa mà đi. Một chiếc là để Bộ Hoài Viễn và Mục Kỳ nghỉ ngơi, một chiếc cho Lý Nhạc cùng những sản phụ không biết võ công, một chiếc là để chở hạ nhân bình thường, còn có một chiếc còn lại thì chở một ít dược liệu cần dùng trên đường và những thứ thuốc khác. Đối với các ảnh vệ và những thị tòng biết võ công thì sẽ kỵ mã đi theo đội ngũ bảo hộ xung quanh.

Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ thì phần trang thành một đôi phu phu ra ngoài làm ăn, chủ yếu là buôn bán y dược. Những người còn lại thì giả làm hạ nhân trong nhà. Lý Nhạc thì vẫn như cũ đóng vào đại phu, phụ trách kiểm nghiệm dược phẩm linh tinh. Tuy rằng nhân số của đội ngũ không ít, nhưng một đường đều rất âm thầm lặng lẽ, nên mọi thứ xem ra cũng thật thuận lợi.

30. Chương 30

Tốc độ xe ngựa trên đường cũng không quá chậm, không đến nửa tháng bọn họ đã đi qua được vài thành trấn, sắp ra khỏi biên cảnh Chiêu Quốc. Lúc này, tinh thần của Bộ Hoài Viễn dần dần tụt dốc, có đôi khi dù là ban ngày cũng sẽ chống đỡ không nổi mà ngủ cả trên xe, so với thân thể của dược phu Mục Kỳ còn

muốn suy yếu hơn. Mục Kỳ vừa lo lắng lại đau lòng, một mặt nghĩ muốn để cho đội ngũ gia tăng tốc độ, một mặt lại sợ Bộ Hoài Viễn chịu không nổi, chỉ có thể thường xuyên đem Lý Nhạc kêu qua bắt mạch cho hắn.

Giờ phút này Bộ Hoài Viễn vừa mới uống được xong, đang nằm ở phía sau nghỉ ngơi, Lý Nhạc cùng Mục Kỳ mỗi người ngồi ở một bên sườn xe ngựa, mặt đối mặt. Vì sợ thanh âm quá lớn sẽ đánh thức người kia dậy, nên hai người liền nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Lý ngự y, tình huống của hắn thế nào rồi?” Mục Kỳ vừa nhìn Bộ Hoài Viễn ngủ say, một bên thấp giọng hỏi.

“An Hầu là bệnh cũ, hơn nữa dạo gần đây lại mệt nhọc quá độ mới có thể làm cho tinh thần không được tốt. Nếu uống thuốc nghỉ ngơi nhiều hẳn là tạm vô trở ngại.” Lý Nhạc do dự một chút, mới chậm rãi nói. Kỳ thật trong lòng hắn còn có nghi hoặc, khoảng thời gian này hắn đã vụng trộm bắt mạch cho Bộ Hoài Viễn, cùng với lần bắt mạch trước ở An Quốc Hầu phủ hoàn toàn không giống nhau. Khi đó mạch tượng cùng khí tức của Bộ Hoài Viễn đều thực hỗn loạn, vừa khám thì liền biết là bệnh lâu năm. Nhưng hôm nay sau khi tái chẩn đoán, cứ nhiên mọi thứ lại bình tĩnh dị thường, trừ bỏ có chút suy yếu bên ngoài, thì hẳn hoàn toàn chẩn không ra được bệnh trạng của đối phương. Nhưng cái loại bình tĩnh này tựa hồ như đang cất giấu một tia cảm giác bạo động, làm cho Lý Nhạc cứ luôn cảm thấy rất nguy cơ.

Thân thể của con người không có khả năng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà biến đổi nhiều như vậy, hơn nữa Bộ Hoài Viễn là bệnh cũ, nếu mạch tượng thật sự bình thường như mặt ngoài, thì sẽ không đến nỗi suy yếu đến như vậy. Huống chi căn cứ vào những lời Mục Kỳ nói, cơ thể hắn thậm chí đã xuất hiện tình trạng nôn ra máu, nếu như vậy thì mọi chuyện đã vô cùng nghiêm trọng. Nhưng dù đã chẩn đoán qua lại nhiều lần, hắn vẫn không thấy được gì bất thường từ mạch tượng của đối phương. Lý Nhạc quả thật là đoán không ra, nên hắn trước mắt cũng chỉ có thể nói vài lời khuyên giải cùng an ủi đối phương.

“Phải không!?” Mục Kỳ rũ mắt, khẽ thở dài một hơi.

“Tướng gia không cần quá lo lắng cho Hầu gia, ngài đã gần đến ngày sanh, cũng phải thời khắc chú ý đến thân thể.” Lý Nhạc nhìn Mục Kỳ bỗng nhiên sâu tư khó hiểu, nhìn không được khuyên giải. Mấy ngày nay hai người này đều uống được giống như ăn cơm, mỗi ngày chiếu ba bữa mà uống, rõ ràng tình trạng thân thể đều ở trong giai đoạn cấp bách, lại cố tình muốn ra khỏi cửa, thật sự là không hiểu nổi mà. Nhất là Mục Kỳ, y rất nhanh sẽ đến ngày sinh, cứ nhiên còn chạy loạn đến nơi này. Tuy nói thân thể căn cơ của y rất tốt, nhưng cũng không thể ép buộc bản thân như vậy được.

“Ta biết rồi, làm phiền Lý ngự y quan tâm.” Mục Kỳ nhẹ nhàng gật gật đầu, lại nhẹ nhàng xoa bụng mình. Y vẫn thực để ý đến bảo bảo trong bụng, cho dù lần này là cố ý ra ngoài, nhưng y cũng phi thường chú ý đến thân thể của mình, có vấn đề gì nhất định sẽ nói ra trước tiên.

“Tướng gia khách khí, hạ quan đang phụ trách chẩn bệnh cho hai vị, tự nhiên phải tận trách làm việc.” Lý Nhạc cười cười, hắn cũng lên tiếng chỉ điểm một chút, ở chung lâu như vậy hắn cũng coi như hiểu biết hai người này, mà Mục Kỳ hẳn không phải là người không có chừng mực.

Mục Kỳ hé miệng cười cười, kỳ thật y luôn cảm thấy rất bất đắc dĩ với xưng hô Thừa tướng gia của mọi

người. Dù sao y hiện tại căn bản không phải là Thừa tướng gia gì, bất quá sau một lần sửa miệng cho mọi người, rồi lại nhận được một cái xưng hô thứ hai—— “Hầu gia phu nhân”, y liền không bao giờ rối rắm vấn đề này nữa. Thừa tướng gia liền thừa tướng gia đi, tổng so với cái danh “Hầu gia phu nhân” kia nghe vẫn thoải mái hơn nhiều.

“Nói đến đây, ta còn không biết Lý ngự y đã làm thế nào để thuyết phục được Nghiêm thái y vậy?” Nghĩ đến người đã cố ý chạy đến An Quốc Hầu phủ trước khi xuất phát, vẻ mặt bao che cho con đối Bộ Hoài Viễn nói không thể để cho Lý Nhạc theo bọn họ rời kinh, Mục Kỳ đột nhiên có chút hiếu kỳ.

“Còn có thể nói như thế nào, cãi nhau thôi.” Nói đến sự phụ nhà mình, biểu tình của Lý Nhạc hoàn toàn thay đổi, cũng không giống như thái độ giải quyết mọi chuyện chung chung câu nệ, mà là vẻ mặt nghiêng rằng nghiêng lợi mang theo chút không cam lòng, “Sự phụ cả ngày đều đem ta thành tiểu hài tử, một chút cũng không tín nhiệm ta!”

“Nghiêm thái y cũng là quan tâm đến người thôi.” Mục Kỳ nhìn thấy Lý Nhạc như vậy cũng không kinh ngạc. Y đã sớm nhìn ra tình cảm của Lý Nhạc đối với cái người sư phụ băng sơn kia vốn đã có chút khác thường, chẳng qua nghĩ đến thân phận hai người này, khó tránh khỏi cũng có một chút đồng tình. Chiêu Quốc tuy rằng nam nam có thể thành hôn, nhưng bình thường mọi người đều được đính hôn từ nhỏ hoặc là do hai nhà làm mai, chứ chưa bao giờ xảy ra trường hợp loạn bối hoặc là thành thân giữa những người chí thân. Huống chi Nghiêm Tổ nhìn qua cũng đã xem như đem Lý Nhạc thành con nuôi, con đường này của Lý Nhạc sợ là không dễ đi à.

“Ta chính là biết hẳn quan tâm ta, mới luôn nhẫn nại, nhưng ta không thể làm một đứa nhỏ cả đời a!” Lý Nhạc cắn răng, hai mắt cơ hồ sắp phun ra hỏa, nhưng đến cuối cùng chỉ nhún vai một cái, xì một tiếng bất đắc dĩ cười khổ: “Lần này xem như là lần đầu tiên ta cùng sư phụ cãi nhau căng đến vậy, nói thiệt lúc đó ta cũng thật hồ nháo, nhớ đến cũng thực thấy hổ thẹn với đường dực chi ân của sư phụ nhiều năm qua. Sau khi trở về ta nhất định phải chịu đòn nhận tội một phen.”

Mục Kỳ nâng lên ống tay áo che miệng ho nhẹ một tiếng, ngượng ngùng cười cười, “Cũng là do chúng ta liên lụy đến người.”

Lý Nhạc phát phát tay, không quá để ý, đây kỳ thật cũng không liên can đến hai người Mục Kỳ, cho dù không có việc này thì về sau cũng sẽ có chuyện khác. Tất cả chỉ vì Nghiêm Tổ luôn thủy chung xem hắn như đứa nhỏ, trong lòng hắn đã tích tụ lâu lắm rồi, tự nhiên cũng đến lúc bạo phát.

Hai người vẫn nhỏ giọng trò chuyện, tựa hồ thập phần ăn ý, bỗng nhiên Lý Nhạc nhớ tới cái gì, mới hỏi Mục Kỳ: “Tướng gia gần nhất có thể nhớ ra cái gì không?”

Mục Kỳ dừng một chút, làm như suy tư đến điều gì, sau khi ngẩng đầu liền lắc lắc: “Không có, chỉ có vài đoạn ngắn, không có gì đặc biệt ấn tượng.” Cũng không phải hoàn toàn không nhớ ra, kỳ thật y đã nhớ được rất nhiều hình ảnh trước kia khi y cùng Bộ Hoài Viễn ở cùng nhau. Có rất nhiều phân đoạn, chính là cứ cảm thấy mọi thứ đều đứt quãng không có nối tiếp, hơn nữa y vẫn còn chưa nhớ ra được những chuyện trọng yếu, bởi vậy cũng không tính là sử dụng được gì.

“Ai.” Lý Nhạc than một tiếng, sau lại nhẹ giọng bảo: “Kỳ thật hạ quan vẫn có một vấn đề muốn hỏi, nếu

Thừa tướng gia không muốn đáp lại liền không cần trả lời.”

“Lý ngự y mời nói.” Mục Kỳ lạnh nhạt gật đầu, làm ra một cái tư thế thĩnh.

Lý Nhạc vòng vo xoay chuyển con người, nghĩ nghĩ rồi nói, “Lúc Thừa tướng gia trở về đã mất trí nhớ, vì sao vẫn khẳng định người mình thích là Hầu gia vậy?”

Không nghĩ tới Lý Nhạc sẽ hỏi vấn đề này, Mục Kỳ sửng sốt một chút, theo sau liền quay đầu nhìn nhìn Bộ Hoài Viễn còn đang ngủ say, khóe miệng hơi câu lên một nụ cười nhạt, “Mất trí nhớ thì làm sao khẳng định được gì?”

“Vây...” Lý Nhạc khó hiểu.

“Ta trở về vốn chỉ muốn nhìn một chút xem người thú ta là cái dạng gì, có đáng giá cho ta gả đi hay không!? Nhưng sau khi gặp mặt lại phát hiện hần cư nhiên là một tên thư sinh văn nhược, trái lại ta thật sự không hài lòng chút nào.” Mục Kỳ làm như hồi ức đến tình huống lúc mới quay về Thịnh Kinh, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Nhưng hần lại làm tất cả mọi chuyện như lẽ đương nhiên, làm cho ta cuối cùng đã cảm nhận được một loại cảm giác rất quen thuộc. Ta lúc ấy cũng không biết trước kia chính mình đến tột cùng có phải hay không thích hần, thẳng đến đêm đó hần té xỉu, ta mới có thể khẳng định, tuy rằng không nhớ rõ, nhưng có chút cảm tình giống như đã khắc sâu vào trong tận xương tủy rồi ấy.”

“Khó trách các người ở chung với nhau tốt đến vậy.” Lý Nhạc chẹp chẹp miệng, cười nói.

Mục Kỳ cũng tươi cười, thời điểm vừa trở về y đã biết Bộ Hoài Viễn đối với y vô cùng trọng yếu, hần cũng chính là người mà y vẫn luôn tìm kiếm. Nhưng không có ký ức, cái loại cảm giác này kỳ thật rất đáng sợ, người không biết người đối người này đến tột cùng có phải yêu hay không, hay là do thói quen hay cảm tình nào khác. Người cũng không biết đối phương đối với người rốt cuộc là cảm tình gì. Nhưng hiện tại y đã không còn bất luận hoài nghi gì, mặc kệ trước khi mất trí nhớ là như thế nào, hiện tại y chỉ cần biết y yêu Bộ Hoài Viễn là được. Người mà y yêu cũng chính là người đã sớm chiều ở chung với y ba tháng qua, mà hần tin tưởng Bộ Hoài Viễn cũng thương y. Chỉ cần vượt qua cửa ải này, tìm được mẫu thân Bộ Hoài Viễn chữa khỏi chứng bệnh quái dị kia của hần, hết thảy mọi thứ đều sẽ tốt đẹp.

Hai người lại ngăn gọn hàn huyên một hồi, xe ngựa lúc này cũng đã tiến nhập vào trong thành. Đây cũng chính là thành thị cuối cùng ở Chiêu Quốc, tên gọi là An Lạc. Chờ rời khỏi thành này, rồi đi thêm một ngày nữa bọn họ sẽ tiến vào An Quốc. Bởi vậy sau khi được hạ nhân báo lại, Mục Kỳ vẫn quyết định ở lại trong thành nghỉ ngơi một đêm,

Hạ nhân đi trước chuẩn bị rất nhanh đã tìm được một viện tử cho thuê, đây là tư trạch của thương nhân giàu nhất nơi này. Sau khi đưa một ít bạc, hai bên liền đạt thành thỏa thuận cho thuê viện tử một đêm. Tiếp đến mọi người liền mang theo mã xa trực tiếp lái vào nơi này.

Thời điểm vào thành, Bộ Hoài Viễn đã muốn tỉnh lại. Nhìn đến Lý Nhạc đang ngồi ở trong xe ngựa, hần liền lễ độ tươi cười gật đầu xem như chào hỏi. Theo sau lại ngăn trở Mục Kỳ muốn tiến tới dìu hần dậy, rồi tự mình khoác lên y phục, bảo: “Người đừng lộn xộn, xe ngựa còn đang chạy, hảo hảo ngồi nghiêm chỉnh!”

Mục Kỳ thấy Bộ Hoài Viễn sau khi tỉnh lại thì tinh thần đã tốt lên nhiều, cũng liền thuận theo Bộ Hoài Viễn ngồi tại chỗ không nhúc nhích. Bộ Hoài Viễn thoáng sửa sang lại bản thân một phen, rồi trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Mục Kỳ. Tuy Bộ Hoài Viễn bởi vì nguyên nhân thân thể không tốt mà nhìn qua rất gầy yếu, nhưng so ra thì hắn vẫn cao hơn Mục Kỳ một ít. Lúc ngồi xuống bên cạnh Mục Kỳ cũng vừa vặn đem đôi phương lăm vào trong vòm ngực, một bàn tay khoát lên cái bụng cực đại của Mục Kỳ, sau đó nhẹ nhàng vuốt vuốt, “Đứa nhỏ có ngoan ngoãn hay không? Người có mệt không?”

“Nó thực ngoan, người yên tâm!” Mục Kỳ không dám đem thân mình đang mang thai của mình hoàn toàn tựa vào trong lòng Bộ Hoài Viễn mà chỉ bán dựa vào thành xe, một nửa thì tựa vào trong lòng Bộ Hoài Viễn, “Ta thật sự rất tốt, người cảm giác thế nào?”

“Ừm, ngủ dậy cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều.” Bộ Hoài Viễn ôn nhu cười, hắn cũng không còn kiêng dè chuyện thân thể của mình đã vào giai đoạn hư nhược. Dù sao trong lòng hai người đều đã hiểu rõ mọi chuyện, có hay không về sau, liền phải xem chuyến đi này có thể đạt được thành quả gì. Nhưng mặc kệ kết quả là như thế nào, bọn họ cũng đều tối quý trọng khoảng thời gian trong chuyến hành trình này.

Lý Nhạc ngồi ở một bên nhìn hai người trước mắt trong đó có một tên vừa mới tỉnh ngủ liền đã bắt đầu đánh vào nhau ân ái không rời, hắn nhìn không được phiên cái xem thường. Một bên âm thầm phun tào trong lòng, một bên lại càng thêm hận cái tên sư phụ không biết phong tình của mình.

“Gia, đã đến nơi.” Xe ngựa chạy thêm một hồi thì ngừng lại, sau đó từ bên ngoài truyền đến thanh âm của hạ nhân.

Bên ngoài, Bộ Hoài Viễn dùng tên giả là Hầu An, bọn hạ nhân vừa lúc vẫn xưng hô hắn là Hầu gia, mà Mục Kỳ dùng tên giả là Kỳ Dung, bọn hạ nhân liền gọi y là Kỳ gia, những người khác thì vẫn dùng nguyên danh.

Đợi xe ngựa dừng hẳn lại, Lý Nhạc liền xuống xe trước tiên, sợ là đã chịu không nổi khung cảnh ngọt ngào của hai người trước mặt. Xóc màn xe nhảy xuống, hai người đối diện tươi cười nhìn nhau, cũng đi theo đôi phương xuống xe ngựa. Mục Kỳ tuy rằng có võ công cao cường, nhưng dù sao thân mình đang thời kỳ bất tiện, bọn hạ nhân liền đứng hai bên thành xe giúp đỡ hai người bước xuống.

Đợi cả hai vững vàng đứng trên mặt đất, hạ nhân liền thu xếp đưa cả hai vào nhà, một bên lại cung kính thưa: “Gia, nô tài đã thuê cả viện tử này, trước sau đều đã tra qua, rất an toàn.” Lần này trong đội ngũ có dẫn theo vài tên hạ nhân khôn khéo tại Hầu phủ. Bình thường mọi chuẩn bị trên dọc đường cũng là do bọn họ lo liệu, an bài cùng tính toán dự liệu đều rất thỏa đáng.

“Ăn, đi làm chút thức ăn đi!” Bộ Hoài Viễn coi như vừa lòng gật gật đầu, lại quay đầu hướng Mục Kỳ ôn nhu nói: “Thời gian cũng không còn sớm, đi vào trước dùng cơm, miễn để cho bụng đói.”

“Ăn, cũng tốt.” Mục Kỳ nhớ Bộ Hoài Viễn lúc giữa trưa cũng chưa ăn gì, liền gật gật đầu, hướng về nhà ăn đi đến.

31. Chương 31

Đến nhà ăn, bọn hạ nhân liền bưng theo một mâm điểm tâm lên. Những món này đều đã chuẩn bị sẵn từ trước vì sợ hai người đi đường sẽ đói bụng. Mới vừa nãy, hạ nhân đã hâm nóng lại số điểm tâm này trong phòng bếp, hiện tại liền bưng lên cho hai người lót dạ trước, chờ cho đến khi cơm chiều được làm xong.

Mục Kỳ tùy ý ăn hai khối, ừm, vừa nóng hằm hập vừa mềm mại, giống như bánh vừa mới làm xong vậy, xem ra mang theo đầu bếp xuất môn quả nhiên là lựa chọn chính xác.

“Ngày mai đã ra khỏi biên giới Chiêu Quốc, người ban ngày đã ngủ được một ít, muốn lát nữa ra ngoài đi dạo không, tán bộ xung quanh đây vài vòng.” Mục Kỳ lại cầm một khối hoa cao, một bên nhồm nhèm hỏi.

“Tại trong phủ là được rồi, thân mình của người không tiện, đừng quá phức tạp.” Bộ Hoài Viễn lắc đầu.

“Chỉ là tản bộ mà thôi, Lý ngự y còn nói tản bộ nhiều đối đứa nhỏ cũng tốt mà, nào có cái gì phức tạp.” Mục Kỳ lơ đãng nói, y nào có dễ hỏng đến như vậy.

“Tản bộ? Tản bộ tốt à, ta vừa ở bên ngoài nghe nói đêm nay sẽ thả đèn hoa đăng, đến lúc đó chúng ta có thể đi nhìn xem a.” Lý Nhạc đột nhiên tiến vào nhà ăn, nghe được đoạn đối thoại của hai người, cũng xen mồm vào vài câu: “Hầu gia không cần lo lắng, Kỳ gia thân thể tốt lắm, đi nhiều một chút có lợi cho sinh sản a.”

Mục Kỳ chọn mi hơi đặc ý nhìn Bộ Hoài Viễn liếc mắt một cái. Nhận được cái gật đầu bất đắc dĩ tán thành của Bộ Hoài Viễn y mới cong cong khóe miệng cười rộ lên, quay đầu lại hỏi Lý Nhạc: “Thả đèn hoa đăng là gì?”

“Nga, vừa nãy tại cửa ta nghe được người qua đường nói, hình như là lễ hội đặc thù của thành An Lạc, buổi tối sẽ tụ tập thả phóng các loại đèn ấy mà.” Lý Nhạc gãi gãi đầu, hẳn cũng không phải đặc biệt rõ ràng về nguyên do của chuyện này.

Nghĩ đến thả đèn hoa đăng, Mục Kỳ đột nhiên nghĩ đến Bộ Hoài Viễn trước đó từng nói sẽ dẫn y đi xem hội đèn ***g vào đêm tịch nguyệt, nhưng cuối cùng vẫn đi không thành. Ngắc đầu nhìn hướng Bộ Hoài Viễn, phát hiện đối phương đang mang theo ánh mắt xin lỗi, biết hẳn cũng đang nghĩ tới lần ước định kia, cả hai không khỏi nhìn nhau tươi cười.

“Vậy thì đi xem thôi, làm phiền Lý đại phu đi theo chúng ta.” Bộ Hoài Viễn ôn nhu lên tiếng.

“Đi a, ta cũng muốn đi xem lắm nhá.” Lý Nhạc trái lại thật hào hứng gật đầu.

Theo sau, Mục Kỳ lại thỉnh Lý Nhạc dùng cơm, ba người vừa dùng bữa tối, một bên dặn dò bọn hạ nhân tìm hiểu tin tức, sau đó liền thay đổi y phục hướng về con sông Độ Tự nổi danh của thành An Lạc. Cái bụng gần chín tháng của Mục Kỳ nay đã rất lớn, tuy vậy tất cả mọi người đi đường cũng có chút nhàn nhã. Dù dọc theo đường đi có rất nhiều người, nhưng khi nhìn đến bộ dạng của Mục Kỳ, bọn họ đều thực lễ độ

nhường đường cho y đi trước, làm cho mấy người Mục Kỳ có ấn tượng vô cùng tốt với dân chúng thành An Lạc này.

Đến bờ sông Độ Tự, liếc mắt một cái đều là các loại hoa đăng đủ màu sắc đang được cả trai lẫn gái cầm trên tay. Mà trên mặt bọn họ ai nấy cũng đều thập phần vui vẻ. Làm cho ba người không khỏi cũng bị không khí này ảnh hưởng, nụ cười trên môi càng thêm sáng lạng.

“Công tử phu nhân mua ngọn đèn không? Chỗ của tiểu nhân đây bất kể là loại đèn nào cũng đều có, thả trên sông này, thả lên trời cũng đều có hết.” Những người bán hàng rong ven đường nhìn thấy nhóm ba người Mục Kỳ tay không tới chỗ này, đều bắt đầu liêu mạng chào mời hoa đăng trên sạp của mình. Mục Kỳ nghe vậy liền nổi lên vài điểm hưng trí, tạt qua một hàng quán nhìn xem.

“Lão bản, mấy cái hoa đăng này có gì khác biệt?”

“Phu nhân người chắc là mới tới nơi đây phải không, thật đúng dịp.” Người bán hàng rong vừa thấy Mục Kỳ hứng thú bước tới hỏi hần, liền cười toe toét nói, “Hôm nay chính là ngày hội lớn nhất của thành An Lạc chúng ta, việc thả đèn hoa đăng này cũng là một tập tục, bất quá phương thức thả đèn hoa đăng cũng có rất nhiều loại à. Phóng thiên không, phóng trên sông, treo trên cây, chôn trong đất đều có hết. Bất quá mọi người bình thường vẫn là thịnh hành thả đèn lên trời hoặc thả trôi theo dòng nước á. Phu nhân có muốn xem đèn hoa sen này không, có thể trực tiếp thả trên sông là được.”

“Việc thả đèn này có ý nghĩa gì không hả?” Mục Kỳ không quá để ý cách xưng hô “phu nhân” của người bán hàng rong, trái lại y vẫn thập phần hứng trí với việc thả hoa đăng này.

“Này nói đến rất dài à, mấy trăm năm trước đã lưu truyền một tích xưa, ai cũng không nhớ rõ lúc ban đầu chuyện xưa này là cái dạng gì. Tiểu nhân nơi này trái lại đã nghe qua một phiên bản cũ, phu nhân nếu có hứng thú, tiểu nhân sẽ nói cho ngài biết à.” Người bán hàng rong xem quần áo của ba người Mục Kỳ, Bộ Hoài Viễn đều tinh xảo lại thêm khí chất bất phàm, cũng liền nổi lên hưng trí giới thiệu một phen. Tay vừa nhắc lên, hần liền chỉ vào con sông Độ Tự cách đó không xa, “Phu nhân nhìn thấy không, kia chính là con sông đẹp nhất thành An Lạc của chúng tôi, sông Độ Tự. Bất quá, theo truyền thuyết con sông Độ Tự này trước kia không phải kêu như vậy, mới đầu cũng chỉ kêu Lạc Hà, sau mới đổi lại tên như ngày hôm nay.”

Nói đến chỗ này, người bán hàng rong ngừng lại một chút, mới nói tiếp: “Nghe đồn mấy trăm năm trước, An Lạc có một nam tử đẹp nhất thiên hạ, kêu Văn Tự. Bộ dạng của hần so với nữ tử còn muốn đẹp hơn, bao nhiêu thiếu niên tài tuấn đều muốn kết với hần à. Bất quá về sau, hần lại gả cho phu quân từ nhỏ đã chỉ phúc vi hôn với mình, kêu Độ Minh, hai người bọn họ coi như cũng rất ân ái ái ái...Nhưng mà về sau, Độ Minh bắt đầu ra ngoài lo việc buôn bán, thường xuyên lâu ngày không về nhà, cuối cùng có một lần vừa đi liền không trở về nữa, qua nhiều năm sau cũng không có chút tin tức gì. Lúc ấy, rất nhiều người đều nói với Văn Tự, nói phu quân của hần không phải bỏ chạy thì chính là đã mất mạng, khuyên hần tái giá. Nhưng Văn Tự lại thủy chung không chịu làm vậy. Thế là hàng năm vào cái ngày Độ Minh rời đi, hần đều sẽ thả một khóa hoa đăng, có đôi khi sẽ là ký thác tương tư, có đôi khi còn viết lên mong muốn của mình, cầu nguyện Độ Minh có thể sớm ngày trở về. Đáng tiếc a, chẳng đến mười năm sau, cái người lúc trước cùng Độ Minh ra ngoài đã trở lại, nhưng lại chỉ mang về tin tức Độ Minh đã chết. Rồi đến ngày phóng hoa đăng năm đó, Văn Tự đã thả một chiếc đèn cuối cùng vào sông, sau đó nhảy xuống tự vẫn. Từ đó về sau, con sông này liền dùng tên của hai người họ mà ghép thành. Đến sau này, hàng năm vào ngày hôm nay, đều sẽ có người tới nơi này thả đèn, tưởng niệm hai người bọn họ. Dần dà liền trở thành một tập tục, hậu nhân thả đèn hoa đăng phần lớn đều là ký thác tương tư hoặc là ký thác hy vọng của mình.”

Người bán hàng rong một hơi không ngừng kể hết câu chuyện, kỳ thật khả năng ăn nói của hắn cũng không tốt lắm, cũng chỉ là một câu chuyện tự thuật như bao chuyện khác, thậm chí còn có nhiều chỗ bất minh. Nhưng dù sao những câu chuyện xưa quả thực luôn khiến người cảm động, rất nhiều thiếu nam thiếu nữ của thành An Lạc đều đã nghe qua chuyện xưa này. Mục Kỳ nghe xong cũng chỉ thoáng nhú mày, cười mua hai ngọn đăng, rồi không nói gì nữa bước đi.

“Văn Tự này thật sự là người si tình ha?” Lý Nhạc đi theo sau hai người cũng mua một khóa hoa đăng, một bên lại thở dài cảm thán.

“Trái lại là kẻ ngu ngốc mới đúng.” Mục Kỳ cười đáp trả một câu.

Lý Nhạc nghi hoặc nhìn lại, Mục Kỳ vừa thưởng thức cái đèn hoa đăng mới mua trên tay, một bên cười bảo: “Nếu ta là cái tên Văn Tự kia, ta sẽ không đợi đăng đăng mười năm như vậy. Ngay vào năm thứ nhất ta đã ra ngoài đi tìm hắn, ngồi ở một chỗ thả hoa đăng thì đạt được kết quả gì chứ!”

Lý Nhạc nghe xong như có điều suy nghĩ nhìn nhìn hoa đăng trên tay, mà Bộ Hoài Viễn đứng một bên vẫn ôn nhu nhìn Mục Kỳ.

Sau đó, ba người một đường tham quan cảnh vật xung quanh, còn nghe thêm một phiên bản chuyện xưa khác. Người đó kể rằng khởi xướng của tập tục thả hoa đăng này là do An Lạc trước kia có một vị thần tiên. Vì thần tiên này đã từng cứu toàn bộ thành An Lạc khỏi kiếp nạn, sau đó tiên nhân này đã phi thăng về trời. Mọi người trong thành lại thả hoa đăng lên thiên không sau một ngày vị tiên nhân kia về trời, với mong muốn những lời chúc phúc cùng tâm nguyện của mình cũng sẽ được bay lên trời cao.

Bất quá vô luận là phiên bản chuyện xưa nào, thì lễ hội thả đèn hoa đăng này đều được xem là một ngày hội nổi danh của thành An Lạc. Mọi người mua đăng về, trên đèn còn có thể viết chữ, viết lên những nguyện vọng hoặc những điều tưởng niệm trong lòng mình rồi thả đi. Ba người Mục Kỳ cũng mua ba chiếc đèn, đèn Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn mua là đèn Khổng Minh, còn chiếc đèn Lý Nhạc mua là đèn liên hoa. Bất quá ba người đều không có viết chữ lên đèn, chỉ đơn thuần thả đèn mà thôi.

Bởi vì Lý Nhạc muốn thả đèn ở bờ sông, nên liền một mình đi trước, còn lại Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ thì đi tìm một khối đất trống đem đèn đốt lên rồi thả vào thiên không.

“Ngày hội này trái lại cũng rất có ý tứ, nhìn qua cũng thực đẹp mắt.” Mục Kỳ nhìn chiếc đèn Khổng Minh trong tay từ từ bay lên trời cao, rất nhanh đã bị bao phủ bởi những chiếc đèn Khổng Minh sáng lấp lánh khác trên không trung. Đêm nay thành An Lạc quả thật rất đẹp, vô luận là trên trời cao hay là dưới mắt nước, tất cả đều được điểm xuyết những ánh huỳnh quang đẹp mê hồn.

“Thật sự rất đẹp.” Bộ Hoài Viễn thấp giọng cười cười, từ phía sau vòng tay quanh người Mục Kỳ, cùng nhau nhìn lên những ngọn đèn lấp lánh trên thiên không, “Tiểu Kỳ, nếu ta mất, người không được làm cái người si tình kia.”

“Ta tự nhiên sẽ không làm vậy.” Mục Kỳ nhắm mắt lại rồi chậm chậm mở ra, quay đầu nhìn vào mắt Bộ Hoài Viễn, nói: “Ta sẽ đem ngươi nhìn lom lom mỗi ngày, ngươi chỗ nào cũng đi không được!”

“Hảo, ta sẽ luôn ở cạnh ngươi.” Bộ Hoài Viễn cười khẽ, siết chặt cái ôm thêm một chút.

(T^T~ hạnh phúc quá~~)

Sau khi thả hoa đăng xong, ba người liền hội hợp trở về viện tử. Nghỉ ngơi cả đêm, sáng sớm ngày hôm sau mọi người lại tiếp tục lên ngựa rời đi, hướng thẳng đến phía Đông.

“Ra khỏi An Lạc, rất nhanh sẽ đến nội cảnh của An Quốc, thêm chừng tháng nữa có thể đến Cẩm Xuyên.” Mục Kỳ lật lật tấm địa đồ trên tay, lên tiếng.

Cẩm Xuyên là thành thị nằm ở cực đông của An Quốc, tiếp giáp với biển Đông Hải. Bình thường nếu có người muốn đi đến các đảo ở Đông Hải, phần lớn đều phải xuất phát từ Cẩm Xuyên.

“Nhóm ảnh vệ đi trước hẳn rất nhanh sẽ đến nơi. Bọn họ cũng sẽ trước một bước điều tra tin tức về đảo Vô Âm.” Bộ Hoài Viễn dựa vào vách xe, nhìn Mục Kỳ đang khẽ nhíu mày, thở dài một hơi.

“Ân, sau khi đến Cẩm Xuyên chúng ta có thể ngồi thuyền đi đến hướng đông. Dọc theo đường đi nếu gặp phải tiểu đảo chưa từng biết thì có thể dừng lại xem xét.” Mục Kỳ nhu nhu mi tâm, có chút mỗi mệ. Tuy rằng y vẫn nói bản thân rất mạnh khỏe rất cứng rắn, nhưng kỳ thật trong lòng y vẫn luôn lo lắng. Nếu như chuyến đi lần này thực sự không thể tìm thấy hòn đảo như trong lá thư kia viết, như vậy Bộ Hoài Viễn...

“Điều tùy theo ý ngươi. Bất quá tính tính ngày, ngươi cũng sắp đến ngày sinh, thời khắc này cũng cần phải để ý nhiều chút.” Bộ Hoài Viễn đau lòng vòng tay quanh bả vai Mục Kỳ, “Nếu có chỗ nào không thoải mái, ngươi nhất định phải nói ra, biết không!”

“Ngươi cũng vậy.” Mục Kỳ ngẩng đầu nhìn sang hẳn. Y biết Bộ Hoài Viễn lo lắng cho y. Y làm sao không biết được cơ chứ, chỉ hy vọng hết thảy đều có thể thuận lợi.

Bộ Hoài Viễn nhìn vào ánh mắt của Mục Kỳ, trong lòng mềm nhũn. Cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của Mục Kỳ, sau khi nỉ non tách nhau ra, giữa hai bờ môi lại mang theo một dòng chỉ bạc trong suốt. Bộ Hoài Viễn chôn đầu vào lòng đối phương, làm cho hơi thở thấp nhiệt phun trào ở sau gáy của Mục Kỳ, chọc cho cả người Mục Kỳ đều run lên, hô hấp cũng bắt đầu trầm trọng. Tứ chi như nhũn ra, trong đầu cũng một mảng trống rỗng, sau một lúc lâu y mới bắt đầu có phản ứng lại. Nâng tay lưu loát bắt lấy bàn tay đang khoát lên trước ngực mình của Bộ Hoài Viễn, y khẽ thở hỗn hển một bên lại lên tiếng giáo huấn, “Đây không phải là lúc thích hợp à! Ngươi còn... Ngớ!”

Câu nói cuối cùng cứ thế bị bao phủ trong hơi thở giao triền một lần nữa. Hai tay Mục Kỳ mềm nhũn, hồ hững buông lỏng cho cánh tay của ai kia tự do hàng động. Bộ Hoài Viễn thấy thế liền vuốt ve dọc theo từ ngực xuống phía dưới của Mục Kỳ, rất nhanh liền dừng trên chiếc bụng cao cao của đối phương. Nhẹ nhàng chuyển tay sờ sờ lên chiếc bụng, hẳn một bên lại ngẩng đầu, ánh mắt tươi cười hàm chứa sủng nịch nhìn Mục Kỳ đang bán dựa vào trong lòng mình, “Ta biết, sẽ không quá phận, chỉ là muốn hôn nhẹ mà thôi.”

“Cáp...” Mục Kỳ vừa mới được buông ra liền nhanh chóng phun ra một hơi dài. Lúc nghe được những lời Bộ Hoài Viễn nói, trong lòng y không khỏi căng thẳng lên. Y nghe ra được ý tứ chân chính của Bộ Hoài Viễn, bất quá chỉ sợ về sau sẽ không có cơ hội như vậy nữa. Hừ một tiếng, Mục Kỳ giang hai tay đặt lên cổ Bộ Hoài Viễn, kéo đầu của Bộ Hoài Viễn áp sát vào mình, sau đó liền vươn cao thân thể hôn lên môi đối phương. Bất đồng với nụ hôn ôn nhu triền miên của Bộ Hoài Viễn vừa nãy, nụ hôn của Mục Kỳ vừa nhiệt tình lại mang theo một chút bá đạo. Giống như sự kiên định trong tâm tư mà y muốn nói cho đối phương biết. Bọn họ nhất định sẽ tìm được biện pháp.

NY: Thường thì trước cơn bão bầu trời sẽ rất an bình, mí thím cứ chuẩn bị tinh thần đón gió~

Đền Khổng Minh ()

Đền liên hoa – đền hoa sen ()

32. Chương 32

Sắc trời dần tối, trong rừng cây yên tĩnh, hai đạo nhân ảnh đang ở giữa cánh rừng âm u không tiếng động bỏ chạy. Người chạy ở phía trước, một tay đang đỡ lấy chiếc bụng cực đại của mình, một tay thì lôi kéo người phía sau, bước chạy như bay. Mà người còn lại theo sát ở sau, tuy rằng bước đi rối loạn, nhưng vẫn thủy chung duy trì tốc độ bắt kịp người đằng trước. Hai người tựa hồ như đang lẫn trốn cái gì.

Thái dương dần dần hạ xuống, rừng cây vì không có đèn đuốc nên có vẻ càng u ám hơn, ngay cả con đường trước mắt cũng đã bắt đầu không thể nhìn thấy rõ, làm cho tốc độ bỏ chạy của hai bóng người kia không khỏi giảm bớt.

“Ách!”

Đột nhiên, người ở phía trước không biết vấp phải vật gì, làm cho cánh tay đang đỡ lấy bụng không khỏi buông lỏng ra vịn vào cây đại thụ, phát ra tiếng kêu đau đớn. Dù vậy một bàn tay còn lại vẫn luôn siết chặt lấy tay người phía sau.

“Tiểu Kỳ!” Người theo phía sau nghe được thanh âm này, thần sắc lập tức thay đổi. Hắn bước lên phía trước ôm lấy thân thể của người trước mặt, thấp giọng kêu lên. Đây đúng là thanh âm ôn nhu đến cực điểm của Bộ Hoài Viễn, còn mang theo một sự lo lắng rõ rệt, mà người chạy ở đằng trước cũng chính là đệ phu Mục Kỳ. Lúc này, sắc mặt của Mục Kỳ đã trắng bệch như giấy, cả người đều tựa vào thân cây lấy sức. Bộ Hoài Viễn thì đứng ở một bên giúp đỡ, trên mặt là sự bối rối chưa bao giờ xuất hiện qua.

“Ta không sao, đi mau.” Sau khi Mục Kỳ ổn định thân mình, liền hướng Bộ Hoài Viễn lắc lắc đầu, rồi lôi kéo Bộ Hoài Viễn tiếp tục chạy về phía trước.

Mục Kỳ một bên nắm lấy tay Bộ Hoài Viễn chạy băng băng, một bên lại lặng lẽ lấy tay gắt gao đè giữ bụng của mình. Chút kinh hoảng vừa nãy, dường như đã làm cho đứa nhỏ trong bụng hoảng tỉnh, hiện tại bụng y lại có chút ần ần đau. Mục Kỳ cắn chặt môi, phần trán đã bắt đầu nhễ nhãi mồ hôi, nhưng y vẫn cố gắng chạy về phía trước. Cũng may cơn đau đớn này cũng không quá mãnh liệt, chỉ một lúc sau phần bụng dưới cũng đã êm dịu hơn.

Cảm thấy cơn đau đớn đã dịu bớt, Mục Kỳ liền âm thầm thở ra một hơi dài, cũng dần dần tăng nhanh tốc độ. Không còn thời gian, bọn họ phải mau chóng hội họp với nhóm ảnh vệ, bằng không sẽ rất nguy hiểm. Nghĩ đến đây ngực Mục Kỳ liền cứng lại, nếu không phải y nhất thời sơ xuất, bọn họ hiện tại cũng sẽ không chật vật như vậy!

Nhóm người của Mục Kỳ căn bản đã đến Cẩm Xuyên vào hai ngày trước, cũng trước một bước tới nơi để hội họp cùng nhóm ám vệ. Nhưng như y sở liệu, nhóm người phải đi trước đều đã điều tra theo đủ hướng, nhưng tại Cẩm Xuyên này căn bản không có ai biết đến hòn đảo Vô Âm kia. Mọi người hết đường xoay sở, cuối cùng chỉ có thể quyết định dựa theo kế hoạch nguyên bản trực tiếp rời bến.

Vịn vào cột phải rời bến gấp, trái lại việc mua thuyền cũng diễn ra phi thường thuận lợi. Nhưng Bộ Hoài Viễn lại lo lắng y đã mang thai gần tám tháng, nên đã yêu cầu hãy đợi thêm một khoảng thời gian, đợi đứa nhỏ sinh ra rồi nói sau. Bọn họ vì chuyện này mà thiếu chút nữa đã nổi lên tranh chấp, cuối cùng vẫn là do Lý Nhạc ra mặt cam đoan, hiện tại cũng không còn bao lâu nữa, đứa nhỏ sẽ sinh ra, y mới miễn cưỡng đồng ý.

Nhưng không nghĩ tới còn chưa kịp đợi đến khi đứa nhỏ sinh ra, bọn họ đã gặp phải cố nhân trước tiên, làm dẫn đến cục diện đào vong như hiện tại. Vốn hôm nay, bọn họ sẽ ra bên ngoài tản bộ, vừa tìm hiểu tin tức về Vô Âm đảo như thường lệ. Nhưng lúc đi trên đường, khi y gặp thoáng qua một vài người ăn mặc kỳ dị, trong lòng liền ần ần có một chút cảm giác quen thuộc. Lúc ấy y đã định đuổi theo bọn chúng, lại không nghĩ rằng đối phương đã sớm có chuẩn bị, chỉ chờ bọn họ mắc câu mà thôi. Ngắt ngủi trong nháy mắt, bọn chúng đã ngăn cách hai người họ cùng nhóm ảnh vệ, lại mang theo bọn họ hướng ra ngoài thành. Chờ đến khi y phát hiện mọi chuyện có điểm bất thường, đối phương đã trước sau vây quanh bọn họ. Nếu chỉ có một mình y, hiển nhiên y vẫn có thể phá vây chạy ra. Nhưng Bộ Hoài Viễn bên cạnh lại không có võ công, nên y chỉ có thể mang theo người bỏ chạy càng nhanh càng tốt.

Mục Kỳ phần hân cắn chặt răng. Một lần hai lần, đây đã là lần thứ ba bởi vì những người này mà y lại gặp phải phiền toái. Trong lòng y nhất thời nổi lên một cổ lửa giận giống như muốn đốt sạch cây cối khắp núi rừng này.

“Tiểu Kỳ, ngươi buông ta ra trước, dùng khinh công bay trở về tìm Lý Nhạc, rồi lại kiếm nhóm ảnh vệ sau đó hãy quay về tìm ta.” Bộ Hoài Viễn vẫn chú ý đến Mục Kỳ, từng nhất cử nhất động của đối phương hẳn đều rõ như lòng bàn tay. Vừa nãy, hắn cũng đã nhìn thấy hết thần sắc thống khổ của Mục Kỳ. Nghĩ đến Lý Nhạc từng nói qua ngày sinh của Mục Kỳ chỉ còn cách khoảng một hai hôm, trong lòng hắn đột nhiên như ngộ ra điều gì, sau đó liền mở miệng khuyên giải.

“Không được! Nếu những người đó mà tìm được ngươi thì làm sao bây giờ?” Mục Kỳ không hề nghĩ ngợi liền từ chối thẳng thừng, y tuyệt không thể lại bỏ hắn ở lại nơi này! Mục Kỳ theo bản năng nắm chặt lấy bàn tay của người kia, y đã nhớ ra được toàn bộ, thời gian ở tại Duyên Quốc, cùng với... khoảng thời gian cùng Bộ Hoài Viễn hai mươi năm qua.

Y cũng chưa từng nghĩ tới, chuyến đi này sẽ có kết quả như vậy. Cho dù đã nhớ được trước kia, nhưng những điểm vụn vặt của hai người trong khoảng thời gian này y cũng đều không hề quên. Thật vất vả mới dựa vào gần đối phương thêm một lần nữa, thật vất vả mới quay trở lại sự thân mật như trước đây, y làm sao có khả năng sẽ tái phạm một sai lầm đồng dạng cơ chứ!?

Năm đó, Bộ Hoài Viễn vì cứu y mới một mình lưu lại, lúc ấy đối phương cũng bảo y đi về trước tìm người như thế này. Nhưng chờ y mang theo cứu viện quay lại, Bộ Hoài Viễn đã nằm trên mặt đất hấp hối. Lúc này đây, y tuyệt sẽ không để đối phương lưu lại như thế nữa. Huống chi Bộ Hoài Viễn hiện tại đã như chỉ mảnh treo chuông, hẳn lại không còn võ công, y như thế nào có thể buông tay được!?

“Tiểu Kỳ, chúng ta hai người cứ chạy như vậy sẽ không xong. Người chớ quên trong bụng người còn có đứa nhỏ, hơn nữa, người vừa nãy hẳn là đau bụng sinh, nghe lời ta đi!” Thanh âm của Bộ Hoài Viễn trước sau vẫn ôn nhu như một, nhưng lúc này lại mang theo thái độ kiên quyết không cho đối phương cự tuyệt.

Mục Kỳ nghe đối phương nói như thế mới chợt kinh sợ cảm thấy phần bụng vừa ẩn ẩn đau của mình có chút cảm giác trùng xuống. Liên tưởng đến cơn đau đón hồi nãy, nguyên lai y đang trải qua cơn đau bụng sinh. Nghĩ đến lời căn dặn của Lý Nhạc trước đó, Mục Kỳ nhịn không được cắn cắn môi dưới.

“Tiểu Kỳ, hiện tại còn kịp, người đi về trước, nói cho ảnh vệ vị trí của ta, bọn họ rất nhanh có thể đuổi tới. Người mang theo ta chạy như vậy cũng không được bao xa” Bộ Hoài Viễn dừng lại bộ pháp, nắm lấy tay Mục Kỳ, nghiêm túc nói.

“Không được!” Trong lòng Mục Kỳ lúc này đã rối loạn thật sự, như y vẫn khẳng định cự tuyệt đề nghị của đối phương. Nhìn nhìn rừng cây tối như mực ở phía sau, Mục Kỳ cắn răng bảo: “Vừa nãy, chúng ta đã để lại tín hiệu, ảnh vệ rất nhanh sẽ đuổi tới. Chúng ta chỉ cần tránh thoát những người này là được. Ta đi rồi, người một mình làm sao có thể bỏ chạy được?”

“Tiểu Kỳ, tin tưởng ta!” Bộ Hoài Viễn nhìn Mục Kỳ, ánh mắt thâm trầm, “Đây là phương pháp tốt nhất.”

“Không được! Người lại một lần nữa bảo ta dẫn người đến xem người đang nằm trong vũng máu sao?” Mục Kỳ gầm nhẹ, quay đầu lại, trên mặt mang theo nước mắt, còn nơi đáy mắt đang tích đầy sự đau xót.

Bộ Hoài Viễn ngẩn ra, mi gian khẽ nhú lại, “Người...nhớ ra được rồi!”

“Đúng vậy!!” Mục Kỳ không hề do dự gạt đầu, lại nghe thấy tiếng vang truyền đến từ xa xa mà Bộ Hoài Viễn không thể cảm ứng thấy, sau đó cúi đầu lên tiếng: “Ta nhớ ra rồi, cho nên sẽ không tái phạm sai lầm đó một lần nữa. Ta so với người còn có một biện pháp tốt hơn.” Nói xong y lại đột nhiên ngẩng đầu, thân thủ điểm trúng huyệt đạo trên người Bộ Hoài Viễn, “Người không phải vẫn luôn điều tra về nhóm người đã hại ta tại Duyên Quốc lần đó sao. Chính là bọn chúng, bọn chúng là hướng vào ta mà đến. Tuy rằng không biết bọn họ đến tốt cùng là ai, nhưng ta đoán bọn họ hẳn là tộc nhân của nương ta, chỉ cần ta dẫn bọn họ rời đi. Nhất thời nửa khắc bọn họ sẽ không phát hiện được người. Đợi đến hừng đông, ảnh vệ sẽ lần theo dấu vết chúng ta lưu lại, tự nhiên sẽ tìm được người.”

Bộ Hoài Viễn bị điểm huyệt đạo, một chút động đậy cũng không thể, đang muốn mở miệng quát lớn lại bị

Mục Kỳ điểm ngay á huyết. Cái này thật sự là động cũng không thể động được, nói cũng nói không được, trong mắt chỉ còn sự kinh sợ tràn đầy. Mục Kỳ quay đầu tránh đi tầm mắt của đối phương, rồi đỡ Bộ Hoài Viễn trốn vào trong một bụi cỏ.

“Khối ngọc bài này là thứ mà bọn chúng luôn muốn tìm kiếm, ta sẽ đặt nó ở chỗ người. Ta trước sẽ dẫn đám người đó rời khỏi nơi này, bốn canh giờ sau, huyết đạo sẽ tự cởi bỏ, đến lúc đó nếu ảnh vệ còn chưa tìm đến, người hãy đi về trước dẫn người tới tìm ta. Ta sẽ chạy theo hướng bắc.” Mục Kỳ đem ngọc bài vẫn lưu giữ bên người nhét vào trong lòng Bộ Hoài Viễn, sau lại cúi người khẽ hôn một cái lên môi Bộ Hoài Viễn, cười nói: “Lần này đổi thành ta là người sẽ chờ người dẫn người tới tìm ta, nhất định phải tìm được ta.”

Bộ Hoài Viễn nằm ở trong bụi cỏ, cứ như vậy nhìn Mục Kỳ xoay người nhanh chóng nhập vào hắc ám, rồi lại một lần nữa chán ghét xoay chuyển thân thể vô dụng của mình. Thân thể của Tiểu Kỳ nay đã như vậy, làm sao có thể tránh thoát được những người đó? Cho dù có tránh thoát, ở dưới tình huống như vậy nếu sinh đứa nhỏ ra, Tiểu Kỳ biết phải làm sao đây? Bộ Hoài Viễn vô cùng sốt ruột, liều mạng muốn phá tan trói buộc nhưng lại chẳng có mảy may tác dụng. Không có võ công hãn lâm sao có khả năng giải khai huyết đạo cơ chứ?

Hắn biết võ công của Tiểu Kỳ hiện tại rất cao cường, hắn cũng hiểu được Tiểu Kỳ khi làm việc luôn luôn bình tĩnh. Cho dù tự lấy thân mình làm mồi câu dẫn dắt đối phương rời đi, chỉ cần cẩn thận một chút là sẽ không có việc gì, nhưng tình huống lần này sao có thể xem như bình thường được!? Nay Tiểu Kỳ lập tức sẽ sinh con, như thế nào có thể... Bộ Hoài Viễn gắt gao nhắm lại hai mắt, lại dùng hết khí lực toàn thân thử phá tan ràng buộc, khoe miệng thậm chí đều bị cắn nát, tràn ra chất lỏng màu đỏ.

Chỉ ngắn ngủi hai canh giờ, Bộ Hoài Viễn lại cảm giác so với hai mươi năm quá khứ còn muốn dài lâu hơn. Mỗi một khắc đều là dày vò, hắn không ngừng thử phá tan huyết đạo đứng dậy, cho dù nhiều lần thất bại cũng không hề buông tha. Đến cuối cùng, bàn tay nguyên bản không thể động dậy đã có thể chạm đất, móng tay cũng găm thật sâu vào bùn đất. Có lẽ vì do chấp niệm quá sâu, mà phần võ công đã bị phế bỏ toàn bộ hai mươi năm trước của hắn đã có chút rục rịch. Tại giờ khắc này, Bộ Hoài Viễn lại cảm thấy chân khí trong cơ thể chợt hiện hữu, thẳng phá vỡ những nơi đang tắc nghẽn. Cả người mượn lực một chút liền ngồi dậy được, theo sau hắn lại phun một ngụm máu tươi ra đất, nhiễm đỏ một mảnh cỏ xanh biếc.

Vừa đứng lên, Bộ Hoài Viễn mới cảm thấy toàn thân mình đều đã ướt đẫm, tất cả đều là mồ hôi, mà mỗi một tác xương cốt trên người đều đau đớn giống như bị hỏa thiêu. Hắn biết, kim châm chi thuật của Nghiêm Tổ đã thất bại, cổ nội lực vẫn lưu trữ trong cơ thể hắn năm xưa nay lại một lần nữa đánh sâu vào thân thể hắn. Nhưng mà hắn đã không còn thời gian để suy nghĩ những điều này. Sau khi đứng dậy, hắn liền không quan tâm đến những thứ còn lại, mà liều mạng chạy về phương hướng cửa thành.

Tiểu Kỳ đã dẫn dắt những người kia rời khỏi, hắn nay lại không có bất luận năng lực gì có thể giúp đỡ, chỉ có thể bằng tốc độ nhanh nhất chạy vào thành dẫn người đến cứu viện. Cũng may, đoạn đường chạy trốn vừa nãy cũng không quá xa, vừa ra khỏi rừng cây hắn liền đụng phải nhóm ảnh vệ đang đi tìm người.

Thời điểm ảnh vệ nhìn thấy Bộ Hoài Viễn liền lập tức tiến lên đỡ lấy hắn. Theo sau Bộ Hoài Viễn liền xua tay đánh gãy lời một ảnh vệ muốn nói, “Cái gì đều không cần nói, trước dẫn người chạy đến hướng bắc tìm kiếm, cần phải tìm cho được Thừa tướng gia.”

Người người trong nhóm ảnh vệ đều đã nghiêm chỉnh trải qua huấn luyện, sau khi nghe được mệnh lệnh, bọn họ lập tức tản một nhóm người đuổi đến phương bắc. Những người còn lại liền chuẩn bị hộ tống Bộ Hoài Viễn đi về trước.

“Dem Lý Nhạc mang đến.” Bộ Hoài Viễn cự tuyệt ý tứ của ảnh vệ, phân phó mang Lý Nhạc tiến đến, theo sau liền quay đầu đi về hướng bắc.

“Hầu gia...” Trong nhóm ảnh vệ liền có người lo lắng mở miệng, tình huống của Bộ Hoài Viễn hiện tại thật sự không xong. Bọn họ thật sự lo lắng để cho Bộ Hoài Viễn ở bên ngoài như vậy, nhưng mà nói còn chưa nói hoàn câu thì bọn họ đã bị ngữ khí lạnh lẽo của Bộ Hoài Viễn đánh gãy, “Câm miệng, tăng số nhân thủ đuổi đến hướng bắc. Nếu nhìn thấy những người ăn mặc kỳ dị kia, vô luận chết sống toàn bộ đều bắt lại cho ta!”

Câu nói vừa dứt, đám người kia liền không cố gắng ngăn trở nữa, còn hần cứ thế mà đi thẳng đến hướng bắc. Nhưng vào lúc này, Bộ Hoài Viễn cũng thật không ngờ, khi gặp lại Mục Kỳ hần sẽ phải chứng kiến cảnh tượng đau xót như vậy.

33. Chương 33

Một khắc khi xoay người rời đi, trong lòng Mục Kỳ đã suy nghĩ, y không phải đi chịu chết. Tuy rằng bước đi này rất hung hiểm, nhưng đây là vì sinh cơ của hai người bọn họ.

Nghe ngóng phương vị một chút, Mục Kỳ liền hướng về vị trí của đám người cách đó không xa mà lao đi. Đợi đến khi có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của đối phương, y mới dừng lại, rồi từng chút từng chút một chuyển sang hướng khác trong cánh rừng mà bốn tẩu. Y biết đám người đuổi theo bọn họ cũng không quá nhiều người, không bằng số nhân thủ ở Duyên Quốc lần trước. Chỉ cần y gây ra một ít động tĩnh bên này, đem đám người kia dụ qua đây, như vậy Bộ Hoài Viễn bên kia sẽ an toàn rồi.

“Bên này, truy!” Phía sau mơ hồ truyền đến thanh âm, Mục Kỳ nhíu mày, đề khí tăng thêm tốc độ.

Đây là lần thứ ba y chống lại nhóm người này. Vốn y còn chưa nhớ ra được, nhưng hôm nay lúc lôi kéo Bộ Hoài Viễn chạy trốn y mới nhớ đến toàn bộ sự việc. Lần trước tại Duyên Quốc cùng với lần hai mươi năm trước tại Thịnh Kinh gặp phải gã đàn ông điên cuồng muốn bắt y, đều là cùng một kiểu trang phục với đám người này, nghĩ đến bọn họ hẳn chắc chắn là đồng bọn của nhau.

Nhớ đến một hồi tại Duyên Quốc kia, khi nghe được những lời tên đầu lĩnh nói, y biết được mọi chuyện tựa hồ là bởi vì khối ngọc bài trên người y có quan hệ gì đó với bọn chúng. Ngọc bài là di vật mà nương của y lưu lại, nương nói đây là ngọc bài gia truyền, chẳng lẽ y thật sự là “thánh tử” như trong lời bọn họ nói!? Nhưng vô luận như thế nào, nhóm người này tựa hồ chỉ cần khối ngọc bài kia. Mặc kệ là năm đó hay là lần tại Duyên Quốc, lúc bọn chúng ra tay với y cũng chưa từng lưu tình, một khi đã như vậy, y càng không thể để cho bọn chúng được như nguyện.

Nhóm người này làm việc phi thường cẩn thận, cũng phi thường sạch sẽ lưu loát. Lúc trước tại Duyên Quốc, đội nhân mã mà y mang theo cơ hồ đều đã bị chúng giết chết toàn bộ, đối phương lại ngay cả một ít dấu vết cũng không lưu lại. Bây giờ nếu tùy tiện chống lại, dựa vào tình huống hiện tại y chỉ có một đường chết mà thôi. Bởi vậy mặc dù y hận không thể đem những người này bắt lấy toàn bộ, nghiêm hình bắt cung, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể trốn tránh.

Lúc ấy vừa ra khỏi cửa thành được một khoảng không xa lắm, y liền phát hiện có điều không đúng. Nhưng đối phương đã bắt ngờ vây quanh bọn họ từ phía sau, làm cho hai người họ không thể trực tiếp trở về thành, chỉ có thể chạy vòng quanh rừng cây này hết nửa ngày. Cũng may y vừa nãy đã đem giấu Bộ Hoài Viễn ở một vị trí gần cửa thành, nếu ảnh vệ tìm tới nơi sẽ rất nhanh phát hiện được hắn. Mà y chỉ cần ngăn chặn đám người này, đợi đến hừng đông, hắn là có thể thoát thân. Nếu đến hừng đông, ảnh vệ còn chưa tìm đến... như vậy y thật sự là đã quá vô dụng rồi!

Mục Kỳ thâm hừ lạnh một tiếng, rồi đề khí tăng nhanh cước bộ chạy về phía trước. Một bên chạy, một bên Mục Kỳ vẫn không quên chú ý chung quanh, âm thầm nhớ kỹ những nơi có thể lẫn trốn. Nếu như đến cuối cùng y có thể bỏ rơi được đám người này, trái lại có thể tìm một chỗ trước nghỉ tạm nửa khắc. Lại nói tiếp, tên dẫn đầu của đám người bọn họ lần trước đường như không có tới thì phải?

“Ngô!” Đột nhiên, thân mình của Mục Kỳ không ngừng run rẩy, bước chân cũng trở nên loạng choạng, suýt nữa đã không thể đứng vững. Một tay vịn lấy thân cây thở dốc, một tay lại đề giữ chiếc bụng đã trĩu xuống, Mục Kỳ cúi đầu nhẹ giọng nói: “Cực cực ngoan nào, trăm ngàn đừng nháo, nghe lời.”

Nhưng mà lần trấn an này tựa hồ không có tác dụng gì, cảm giác trĩu xuống càng lúc càng sâu sắc và mạnh mẽ hơn. Nhưng nghe thấy thanh âm phía sau càng lúc càng đến gần, Mục Kỳ biết bản thân không thể tiếp tục chần chờ ở đây nữa. Cắn răng một cái, đỡ lấy bụng, y lại cố sức chạy về phía trước.

“Ách... Hô...bảo bảo, người tái chóng đỡ một hồi được không? Cha mang theo bọn họ đi xa một ít, sau đó chúng ta cùng nhau trốn đi đợi phụ thân người đến...Ngô... A...” Mục Kỳ một bên chạy một bên vuốt bụng lại vừa không ngừng nhắm đọc trấn an cực cực trong bụng. Nhưng đúng lúc này, một cơn đau đớn mãnh liệt đột nhiên truyền đến từ bụng, đã làm cho y còn chưa kịp nói hết câu đã thâm kêu một tiếng. Cước bộ không xong thiếu chút nữa đã khiến y ngã xấp xuống. May mắn đúng lúc này, y lại phản ứng kịp thời chụp lấy thân cây gần nhất để ổn định thân hình.

“Người...Người thật sự là không ngoan...Ngô...” Mục Kỳ thấp giọng thở hổn hển, thanh âm ảm đạm từ kẽ răng toát ra ngoài. Trên mặt của y lúc này đã đổ đầy mồ hôi cùng nét thống khổ hiện rõ, nhưng y không thể dừng lại. Phần bụng thật sự rất đau, Mục Kỳ chỉ có thể bán ôm bụng, một đường lão đảo chạy đi. Cũng may tuy cơn đau đớn hiện tại so với lần trước càng dữ dội càng lâu hơn, nhưng lại không khiến cho Mục Kỳ chịu đựng quá nhiều. Trong tình huống người phía sau lưng còn chưa đuổi kịp, cảm nhận đau buốt sâu sắc kia dần dần có xu hướng bình lặng trở lại. Tuy rằng phần bụng dưới vẫn còn hơi quặng đau, nhưng cũng không đến nỗi phiến giang đảo hải như vừa nãy.

Mục Kỳ thừa dịp cảm giác nơi bụng còn có thể chịu được, một tay hung hăng ôm lấy lấy phần bụng đã trĩu xuống rõ ràng, một mặt lại đề khí nhảy lên, sử dụng khinh công chạy đi thật nhanh.

“Ồ bên kia!!” Phía sau vọng đến một trận kinh hô, tiếp theo là thanh âm chạy đến của đám người kia, tuy rằng không quá lớn nhưng y vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Sắc mặt của Mục Kỳ nhất thời căng chặt, tả hữu nhìn chung quanh một vòng. Mặc dù địa hình trong rừng rậm có rất nhiều trở ngại, nhưng nếu muốn tìm một nơi để trốn, trong lúc nhất thời y cũng rất khó có thể kiếm được một sơn động vừa an toàn lại ẩn mật. Lúc này, Mục Kỳ chỉ có thể dần dần trượt xuống một sườn dốc, đem toàn bộ thân mình bảo phủ trong bụi cỏ nơi đáy dốc.

Bên tai truyền đến tiếng người càng lúc càng lớn, Mục Kỳ ngừng thở, gắt gao đề giữ phần bụng đang không ngừng xao động của mình, một mặt ra sức đề phòng chuẩn bị một khi đối phương phát hiện, y sẽ lập tức tiên hạ thủ vi cường.

“Bẩm báo đại nhân, bên này vẫn chưa phát hiện được gì, hay chúng ta tiếp tục đi về phía trước vừa tìm kiếm?” Bên sườn núi truyền đến thanh âm, là một người trong số bọn chúng đang bẩm báo tình huống với tên cầm đầu.

“Thánh tử hãn là còn ở gần phụ cận, tái cẩn thận tìm kiếm một phen đi!” Một đạo thanh âm phi thường ôn hòa vang lên, Mục Kỳ ngừng thần đánh giá, hình như không quá giống với thanh âm của người nọ lúc ở Duyên Quốc? Hay là đám người lần này đến không phải là cùng một nhóm với những trên trước đó?

Ngay tại thời điểm Mục Kỳ đang nghi hoặc trong lòng, thì cơn đau vắt vả lăm mới bình ổn nay cư nhiên lại đánh úp tới. Mà cơn đau lúc này so với vài lần trước lại càng nghiêm trọng hơn. Đứa nhỏ trong bụng dường như đang thực sốt ruột muốn chui ra nên cứ không ngừng quấy đạp, thẳng tắp đi xuống phía dưới. Mục Kỳ chỉ cảm thấy một trận tê tâm liệt phế, cơn đau đồn từ bụng cũng bắt đầu lan tràn ra toàn thân. Cả khuôn mặt của y đều đã trắng bệch, hai tay dùng hết khí lực đè lại phần bụng của mình, ngay cả hô hấp đang kìm nén này giờ vẫn chống đỡ không được mà rối loạn.

“Hử?” Tên đầu lĩnh ở bên sườn núi đột nhiên phát ra một tiếng lẩm bẩm nghi hoặc.

Mục Kỳ không nhìn thấy được người kia, nhưng lại bị một tiếng kinh ngạc này dọa cho giật nảy mình. Nghĩ đến tình cảnh của mình hiện tại, y chỉ có thể gắt gao nhắm hai mắt cắn chặt môi, gắng gượng đem cơn đau đồn nơi bụng áp chế, không để phát ra một tiếng động nào nữa.

“Đại nhân?”

“Ân... Không có gì, tìm được rồi sao?”

“Hồi đại nhân, không có, thánh tử đại nhân võ công cao cường, sợ là đã đi trước một bước.”

“Ân, một khi đã như vậy, lại hướng sâu vào bên trong truy đuổi, cần phải tìm được thánh tử.” Người nọ làm như suy nghĩ một chút, ôn thanh lên tiếng.

“Dạ!”

Thanh âm huyền ảo dần dần tắt liệm, Mục Kỳ biết hẳn đám người kia đã đi về phía trước. Lúc này, tình

thần vẫn căng chặt này giờ mới trầm tĩnh lại một ít, tiếp theo đó một cơn đau đốn như sóng vỗ nhảy mất xâm nhập vào tận sâu tâm trí của y.

“A! ... Ngô!” Mục Kỳ nhin không được kêu thành tiếng, rồi ngay sau đó lại vội vã bưng kín miệng mình. Những người đó còn không có đi xa, y không thể ở lại nơi này! Tuy rằng hai chân đã muốn đau đến run lên, Mục Kỳ vẫn cố gắng giãy dụa đứng dậy.

Những người đó đã chạy đến phía trước, nhất thời nữa khắc cũng sẽ không quay đầu. Y phải thừa dịp này tìm một chỗ trốn đi trước, không biết ảnh vệ có hay không tìm được Hoài Viễn... Tuy rằng y đã dẫn dắt đám người kia rời đi, cũng không biết Hoài Viễn một mình bị để lại chỗ kia, có thể gặp nguy hiểm gì hay không? Hiện tại đám người kia đã chạy vào sâu trong rừng, đây đúng là thời cơ rất tốt, nếu y hiện tại vội vàng trở về, có lẽ còn kịp nhân cơ hội này mang theo Hoài Viễn trước chạy vào trong thành hội họp cùng nhóm ảnh vệ đi?

“Bảo bảo, người...tái nhin một chút...” Mục Kỳ vịn lấy thân cây, một tay lại đỡ lấy chiếc bụng nặng trĩu, dáng đi lung lay như sắp té ngã.

“Thánh tử đại nhân, là ngài sao?”

Mục Kỳ đang chịu đựng cơn đau nhức đi tới, đột nhiên phía sau lại vang lên thanh âm vừa nghe thấy ban nãy. Trong lòng cả kinh, Mục Kỳ liền xoay người ra phía sau, nhìn đến một thân ảnh ăn mặc trang phục kỳ dị đang đứng ở cách đó không xa, đối mặt với mình, phía sau còn có một vài người ăn mặc đồng dạng như đối phương, Mục Kỳ không khỏi hít một hơi khí lạnh. Nguyên lai người nọ vẫn không có rời đi. Bọn họ là đang cố ý chờ y ở nơi này sao? Trong lúc nhất thời, Mục Kỳ chỉ cảm thấy trong lòng trào lên một trận lửa giận, cũng không quan tâm đến người nọ muốn nói cái gì nữa, liền đề khí né ra một bên.

“Thánh tử đại nhân, ta là tới đón ngài, ngài...” Người nọ thấy Mục Kỳ định rời đi, cũng vội vã nhảy người đuổi theo, một bên vẫn ôn thanh mở miệng.

Ngữ khí lẫn thái độ của người nọ đều so với tên đầu lĩnh mà Mục Kỳ chạm trán tại Duyên Quốc tốt hơn rất nhiều. Nhưng bởi vì những việc làm của nhóm người kia tại Duyên Quốc đều tàn bạo bức nhân, cùng với hình ảnh không ngừng ép sát y tới đường chết của tên đầu lĩnh, nên Mục Kỳ đối với đám người ăn mặc đồng dạng trước mắt đã sớm có địch ý. Cảm thấy phía sau có người đuổi theo, không chút suy nghĩ, Mục Kỳ liền ngược trở về, ngưng lực đánh ra một chưởng, theo sau lại nhấc chân đá vào đối phương.

Mà võ nghệ của người trước mặt so ra cũng không bằng với người lần trước. Khó khăn tránh thoát công kích của Mục Kỳ, người nọ vội vàng lên tiếng: “Thánh tử đại nhân, tình huống thân thể của ngài hiện tại không nên tái động võ. Ta không có ác ý, thánh tử đại nhân mau dừng lại!”

Mục Kỳ vừa động liền dẫn phát hậu quả. Chính là phần bụng vốn đã lay động lợi hại này càng thêm quay cuồng đau nhức. Cho dù cách một lớp quần áo, y đều có thể nhìn đến phần xao động rõ ràng trên mặt da bụng.

Mục Kỳ tay trái gắt gao đè lại phần bụng đã muốn bắt đầu trở nên cứng rắn, sắc mặt trắng bệch, hoàn

toàn nghe không lọt tai bất kì điều gì người kia nói. Y chỉ thầm nghĩ phải nhanh chạy thoát thân, đem nội lực toàn thân ngưng tụ rồi lại huy ra một chưởng.

Người nọ thấy Mục Kỳ đang hợp lực, vẻ mặt liền ngưng trệ. Dùng toàn lực tiếp được một chưởng này, nội lực tương giao, trong nháy mắt đó, hai người đều thoái lui về phía sau vài bước. Người nọ trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng xanh được tùy tùng phía sau vội vàng tiếp được. Mục Kỳ bên này mặt cũng không còn chút huyết sắc, máu tươi đỏ sẫm liền theo khóe miệng chảy xuống.

Thừa dịp đám người kia đều đang chú ý đến người nọ, Mục Kỳ mượn lực lui về phía sau, dưới chân đạp lên một điểm tựa để khí bay đi. Y vừa nãy đã dùng đến mười phần lực đạo, một khắc giao chưởng kia y chỉ biết, võ công của đối phương kém y đến một mẩu lớn. Mà một chưởng lực vừa nãy tuyệt đối đã làm cho người nọ bị thương nặng, nhất thời cũng không thể đuổi kịp đến.

Nhưng bay được một khoảng, Mục Kỳ liền chống đỡ không nổi nữa té ngã trên đất, phun ra một ngụm máu tươi. Nội tức xáo động không phải điều khó chịu nhất, mà giờ phút này đây cảm giác như tất cả lực phủ ngũ tạng trong cơ thể đều xoắn bện cùng một chỗ với nhau, đã làm cho Mục Kỳ nhịn không được co rút cả người. Y không phải cái gì cũng đều không hiểu, thật chất từ nãy đến giờ, cơn đau bụng sinh càng ngày càng đến thường xuyên, cũng càng lúc lại càng mãnh liệt hơn. Y biết đứa nhỏ đã sớm khẩn cấp muốn đi ra, vốn y còn tin tưởng bản thân có thể chống đỡ quay trở về được. Nhưng vừa nãy mới đối chưởng, y đã muốn tiêu hao hết nội lực của mình. Hơn nữa lại vì quá cố sức mà bị phản phệ, nay y chỉ là nỗ lực hết đà. Hiện tại, bất luận một người nào chỉ cần biết chút võ công đều có thể dễ dàng bắt được y. Y rốt cuộc cũng không thể chống đỡ nổi đến lúc quay trở lại nơi đã cùng Bộ Hoài Viễn tách ra vừa nãy.

Không có thời gian, thật sự nếu không tìm được một chỗ để sinh đứa nhỏ, có lẽ y cùng bảo bảo đều sống không được. Mục Kỳ trong mắt hiện lên một chút ngoan tuyệt, dùng hết khí lực cuối cùng giãy dụa đứng dậy, lê bước chân nặng trĩu hướng tới một sơn động gần nhất.

34. Chương 34

Sơn động phi thường giản đơn, không quá lớn, nhưng vẫn coi như đủ sâu, ước chừng có thể chứa được ba bốn người. Trước động khẩu lại có một chút cỏ cây chống đỡ, nếu không đến gần tuyệt không thể nào phát hiện được.

Mục Kỳ bước từng bước run rẩy tiếng vào hang núi. Vừa tiến vào y đã phải dựa vào thạch bích, thở hổn hển mấy hơi liền tiếp, cũng tiện tay nhặt mấy cành cây khô ném vào cửa động.

Cảm giác đau đớn sâu sắc càng ngày càng dày đặc, phần trán Mục Kỳ đã sắp che kín những giọt mồ hôi tinh mịn. Dù y chỉ mới nhòe dấy một chút nhưng cơn đau đớn lại không ngừng dâng trào, khiến y không khỏi dựa vào thạch bích, một tay đỡ lấy bụng chạm rai ngồi chồm hổm ở cửa động. Y tuy rằng không quá rõ ràng chuyện sinh nở, nhưng tính ra cũng biết một ít, mà việc chảy máu cũng là điều hiển nhiên.

Dù gì y trước hết cũng phải đốt lửa lên, để ngừa mùi vị huyết tinh sẽ dẫn dã thú đến. Lúc đó, chỉ sợ y sẽ không còn dư bao nhiêu khí lực để xua đuổi chúng nó.

Hít thật sâu hai ngụm khí, Mục Kỳ nhặt lên hai tảng đá bắt đầu châm lửa. Trái ngược với động tác lúc bình thường vẫn luôn lưu loát, thì giờ phút này chỉ cần một cái khảy nhẹ thôi cũng đã trở nên phi thường khó khăn đối với y. Mục Kỳ hợp lực đánh vài lần đều không thành công dậy lên ngọn lửa, ngược lại hai tay đang cầm đá lửa thì càng lúc càng run rẩy.

Bỗng nhiên, Mục Kỳ cảm thấy hạ phúc vẫn đau đớn đột nhiên trở dậy một trận co rút, tiếp theo thật giống như có cái gì chảy ra từ phía hậu huyết. Nhất thời, sắc mặt của y càng tái nhợt hơn, đá lấy lửa trong tay cũng đánh rơi trên đất, chỉ kịp đỡ lấy bụng rồi té trên mặt đất, “Ách a! ... Hô... Cáp...”

Mục Kỳ run tay xốc lên vạt áo của mình, chỉ thấy phần y phục phía dưới vốn máu xanh nầy đã nhuộm hồng một tầng huyết sắc. Thứ chảy ra không phải là nước ối như y dự tính mà lại là máu tươi, Mục Kỳ cả kinh, trong lòng cũng khẩn trương lên. Mặc dù không hiểu rõ tình huống hiện tại là như thế nào nhưng y biết, việc xuất huyết trước khi chảy ra nước ối như hiện tại vốn không phải là một dấu hiệu tốt lành gì.

Mục Kỳ tự biết đã không thể tiếp tục trì hoãn. Chịu đựng cơn đau đớn mãnh liệt như bị xé rách, một tay bám lấy thạch bích lấy lực, cắn chặt khớp hàm một lần nữa nhặt lên đá lấy lửa trên đất, dùng hết khí lực gõ mạnh xuống. Vài lần sau rốt cục cũng có một điểm nổi lên ngọn lửa, tiếp theo y liền vội vàng bán quỳ trên đất, gom góp tất cả những cành cây khô trong động chất thành một động, sau đó mới thoáng nhích người vào sâu trong động.

Làm xong những chuyện này, Mục Kỳ đã muốn ướt đầm toàn thân, bụng càng trướng cứng rắn hơn. Bên trong đã sớm náo động đến không còn theo thể thống gì, nhưng đứa nhỏ lại không có một chút dấu hiệu sắp đi xuống phía dưới. Mục Kỳ vốn luôn bình tĩnh, lúc này cũng nhịn không được lộ ra vẻ lo lắng cùng sốt ruột. Y chỉ sợ đứa nhỏ sẽ vì chính mình mà không thể bình yên sinh ra.

Bởi vì không ngừng sử dụng đầu gối để di chuyển nên phần da phía trên đã bị cứa rách. Nhiều điểm đỏ sẫm đã lộ ra dưới lớp vải quần, nhưng nếu so sánh với phần hạ thân phía sau bị tiên huyết nhiễm đỏ, thì điều này hiển nhiên không thể tính là cái gì. Giờ phút này y rốt cuộc đã không thể đoái hoài đến những thứ khác, giãy dụa đem quần áo nơi hạ thân của mình toàn bộ thoát xuống bày trên mặt đất. Sau đó, cả người y liền rướn lên, quỳ ghé vào mặt trên, rồi lại đem trường sam gấp lại đè giữ bên hông. Không có quần áo che đậy, hạ thể của y hoàn toàn bại lộ trong không khí. Mục Kỳ một tay chống đất, một tay bài khai cánh móng của chính mình, tham hưởng huyết khẩu. Ẩn ẩn sờ lên, thế nhưng y chỉ có thể đưa vào được hai ngón tay. Nghĩ đến Lý Nhạc từng nói qua cho y biết, huyết khẩu phải mở đến mười ngón tay thì đứa nhỏ mới có thể đi ra, vì thế Mục Kỳ trong lòng càng thêm sốt ruột.

Mục Kỳ nghiêm mặt đỡ lấy thạch bích chậm rãi đứng dậy. Y từng nghe người ta nói qua lúc sinh sản mà huyết khẩu không mở rộng được, nếu đi lại nhiều một chút thì sẽ có lợi cho việc sinh đứa nhỏ. Bởi vậy y mới tính đứng lên, đi vòng quanh sơn động vài vòng.

“Bảo bảo...Người...Người phối hợp với phụ thân, không...không nên gấp gáp, hảo hay không hảo...A!!...A...”

Mục Kỳ vừa đi, một bên lại chịu đựng đau đớn vượt bụng, nhỏ giọng nói với bảo bảo. Cũng không biết đứa nhỏ trong bụng có phải hay không đã nghe được lời y nói, nhưng lại hiểu lầm ý tứ của y. Thành ra nhóc con vừa nãy chỉ mới ở bên trong không ngừng làm âm ỉ, nay lại cứ nhiên mạnh mẽ bắt đầu chui xuống. Huyết khẩu chưa được khuếch trương hiển nhiên hoàn toàn không thể thừa nhận được cơn trùng kích này. Mục Kỳ kêu đau thành tiếng, hai chân chống đỡ không được, oanh một tiếng quỳ rạp xuống đất. Đầu gối

đã tràn ngập vết xước, nay toàn bộ đã máu chảy đầm đìa.

“Không... Không nên gấp gáp a...Bảo bảo...A... Ách!...” Mục Kỳ cười khổ, nguyên bản còn có thể đứng lên đi vài bước, thì giờ phút này y đã không còn có khí lực đứng dậy. Ngay cả việc quỳ gối như hiện tại cũng đã muốn dùng hết khí lực của y, cảm giác đau đớn đến nỗi cứ như nửa người dưới đã bị xé rách, thậm chí y ảm ảm cảm thấy như mình sắp mất đi tri giác. Đến lúc này, Mục Kỳ cũng nhận không được rơi lệ.

Không thể chống đỡ thân mình đứng dậy được nữa, Mục Kỳ chỉ có thể đỡ lấy thân thể chậm rãi nằm xuống. Hiện tại lại không có sản công và đại phu bên người, Mục Kỳ cũng không biết hiện tại mình nên làm những gì kế tiếp. Đứa nhỏ thì vẫn đang không ngừng chen chúc xuống phía dưới, nhưng loay hoay hoài vẫn không thể tìm được lối ra. Mà cái loại tra tấn sâu sắc đến toàn tâm thực cốt này chỉ khiến Mục Kỳ hận không thể hiện tại trực tiếp lấy bả đao xé bụng mình.

“A...hắn là cần phải dùng đến bả đao... Ngô...” Mục Kỳ vội trát nước mắt, y chưa từng có cảm giác bất lực như bây giờ. Nhớ đến cả đời này tựa hồ cũng chỉ có năm đó khi nhìn thấy Bộ Hoài Viễn nằm trong vũng máu, y mới từng có tâm tình như vậy. Lần đầu tiên thì là vì Bộ Hoài Viễn, còn lúc này lại là vì đứa nhỏ trong bụng.

Không, y không thể buông tay, Hoài Viễn còn đang chờ y. Hắn nhất định sẽ tìm thấy y! Y nhất định phải sinh đứa nhỏ này ra, phải hảo hảo sống sót để đợi Hoài Viễn đến tìm y!

“Bảo bảo... Người cũng cùng phụ thân cùng nhau nỗ lực nha...” Mục Kỳ chống thân mình nhích về phía sau một chút. Nửa thân trên tựa vào trên thạch bích, sau đó cố gắng đem hai chân giạng ra hết cỡ. Hai tay thì gắt gao cắm chặt vào bùn đất dưới thân, cho dù tất cả đầu ngón tay của y đều đã loan lỗ máu loãng, y cũng không thềm để ý đến.

“Ân...Ngô a...Cáp...Ha ha...A! ...A a a a...”

Mục Kỳ theo bản năng dựa vào từng cơn đau trào đến mà dùng sức phối hợp. Từ lúc bảy tuổi đến nay, y đều chưa từng hô đau trước mặt người khác. Mà lúc này y đã cắn đến nát cả môi, lại không ngừng thở dốc kêu đau. Mấy tầng quần áo bên ngoài cũng đều bị mồ hôi làm cho ướt đầm, phần y phục lót dưới hạ thân cũng bị máu tươi nhiễm hồng toàn bộ. Còn sắc mặt vốn đã tái nhợt bởi vì mất máu nay lại càng có vẻ thâm đậm hơn.

Dùng lực một hồi, Mục Kỳ lại dò xét huyết khẩu phía sau của mình. Tựa hồ huyết khẩu đã muốn mở đến năm sáu ngón tay, tuy rằng vẫn thực khó chen vào, nhưng cũng đã so với vừa nãy tốt lên rất nhiều. Mục Kỳ giờ phút này đã có chút khó bảo trì thanh tĩnh, cả người thập phần choáng váng, nhưng y vẫn cắn răng kiên trì. Y bắt đầu lấy tay kim áp phần bụng của mình, nhưng lại không dám dùng quá sức, chỉ có thể đè giữ theo hướng trĩu xuống của nó.

“Cáp...Cáp...Cáp...Ngô a a a... Ngô...Hoài...Viễn...”

Thanh âm nơi khóe miệng đã không thể ức chế được nữa, cũng không rõ là tiếng rên rỉ hay là tiếng kêu la vì quá đau đớn. Vào thời điểm Mục Kỳ đau đến mức ánh mắt thiếu chút đã mở không ra được, thì rốt cục

y lại cảm giác được như có thứ gì vỡ tan ra. Trong nháy mắt, dịch nước ối trong suốt có màu hơi vàng liền hòa cùng với một lượng lớn máu tươi chảy ra. Mục Kỳ thở phào một hơi, cuối cùng nước ối cũng vỡ...

Kế tiếp xu thế dịch động của đứa nhỏ so với trước còn nhanh hơn. Bảo bảo không nghe lời kia rốt cục giống như đã tìm được lối ra, cứ thế mà liều mạng chạy ra phía ngoài. Nhưng nhóc chỉ có thể miễn cưỡng chạy đến cửa huyết khẩu mới mở ra ba ngón tay, thì lại không có cách nào lọt qua được. Tốc độ nước ối cùng máu loãng chảy xuống càng lúc càng mau hơn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, đến khi nước ối chảy hết đứa nhỏ sẽ bị kẹt lại ở sản đạo mà chết. Mục Kỳ trong lòng sốt ruột, nhưng trên người đến nửa điểm khí lực cũng không có, thậm chí ngay cả khí lực đè giữ bụng cũng chẳng còn.

Khí huyết xói mòn, làm cho sắc mặt Mục Kỳ đã muốn có chút tái xanh, còn trầm trọng hơn so với lần nội thương trước đó. Mục Kỳ thậm chí đã bắt đầu khó thở. Mà lúc này dòng nước ối mãnh liệt vừa nãy đã dần dần thưa thớt, mà đầu đứa nhỏ thì vẫn kẹt lại ngay chỗ huyết khẩu, đến nỗi, Mục Kỳ còn có thể cảm giác được tóc của thai nhi đang đâm vào vách thịt của chính mình, nhưng dù vậy y vẫn không lấy ra được một chút sức lực nào.

Dần dần, hai mắt Mục Kỳ đã bắt đầu không thấy rõ được mọi thứ, trước mắt cứ từng trận từng trận biến thành màu đen. Thậm chí phần bụng cùng hạ phúc vốn đau đến mức tận cùng nay tựa hồ cũng không còn tri giác. Hơi thở đã mong manh đến nỉ non, hai tay của y cũng dần trượt xuống khỏi phần bụng, thân mình cương cứng cũng dần dần nhuyễn xuống. Bất chợt, cánh tay đã buông lỏng xuống lại chạm phải một đồ vật nho nhỏ nằm xen lẫn giữa đám quần áo dưới thân. Mục Kỳ trong lòng rung động, bàn tay vô lực nhẹ nhàng nắm lấy khối vải vóc nhô ra kia. Đó là một khối tơ lụa, mặt trên được thêu lên vài hình thù cùng với một chữ Kỳ, đây cũng chính là túi hương mà Bộ Hoài Viễn đã đưa cho y lúc trước.

“Hoài...Viễn ca ca...” Trên gò má của Mục Kỳ lần lượt trượt xuống hai giọt nước mắt. Y không thể bỏ cuộc, không thể!!

Nhẹ nhàng nâng tay, nặng nề đập lên phần ngực, nội lực nguyên bản đã ngưng trệ trong ngực nháy mắt đã bị đánh tan. Ngay sau đó, Mục Kỳ liền xoay đầu phun ra một ngụm tiên huyết, “Phốc!”

Lúc này khuôn mặt xanh ngắt của y nhất thời đã thêm được một chút huyết sắc, mà ánh mắt đã có chút đục ngầu nay cũng lấy lại sự thanh minh. Mục Kỳ biết đây chính là cơ hội cuối cùng của mình, nếu còn không làm được nữa, như vậy y có lẽ sẽ thật sự chết trong cái hang động này. Không, y không cho phép chính mình vô dụng như vậy! Khôi phục lại một ít khí lực, Mục Kỳ lấy tay hung hăng áp lên phần bụng chính mình.

“A a a a a a!!!!”

Tiếng kêu thảm thiết kịch liệt lập tức vang vọng trong sơn động, Mục Kỳ dùng hết khí lực một lần chung quy đã có hiệu quả. Huyết khẩu bị xé rách nghiêm trọng mang theo một dòng máu tươi cuồng cuồng, cũng bởi vì vậy mà đầu đứa nhỏ cuối cùng đã có thể thoát ra ngoài. Mục Kỳ ra sức cắn đầu lưỡi, huyết vị tinh ngọt trong miệng lại làm cho đại não của y hơi chút thanh tỉnh. Sau đó, y vội gấp eo, thân thủ tiếp được đầu đứa nhỏ đã gần như rơi ra ngoài.

Bởi vì đã mắc kẹt tại sản đạo quá lâu, nên làn da đứa nhỏ đã có chút hơi hơi tím tái. Mục Kỳ cũng không

dám trì hoãn nữa, thật cẩn thận đỡ lấy thân thể nhỏ nhỏ của đứa con, dùng sức đẩy ra. Theo sau y lại cố dùng thêm chút sức kéo đứt phần nhau thai, rồi vội đem đứa nhỏ đặt ở trên người mình, cởi áo khoác vây quanh con, cũng thanh lý sạch sẽ những vết máu ứ vật ở miệng mũi con.

“Ô... Ô oa oa...”

Đứa nhỏ cất tiếng khóc không lớn, nhưng vẫn trung khí mười phần kêu lên vài cái, làm cho tâm tư chưa xót của Mục Kỳ rất cục buông lỏng. Khinh thủ khinh cước đem đứa nhỏ đặt bên người chính mình, rồi lại đem túi hương vẫn nắm trong lòng bàn tay bỏ vào mảnh y phục đang bao lấy đứa nhỏ. Mục Kỳ lúc này mới tiếp tục ấn lên phần bụng của mình, đem túi thai đẩy ra ngoài.

Làm xong chuyện sau cùng, khuôn mặt nguyên bản đã khôi phục một ít huyết sắc nay lại trở về màu tím tái. Mục Kỳ hai mắt vô thần tựa vào thạch bích thờ từng trận phì phò. Vì vết thương ở miệng huyết khẩu chưa được xử lý, nên cho dù túi thai đã trôi ra ngoài, thì huyết vẫn không ngừng chảy ra. Trong cơn động lúc này cũng đã tràn ngập mùi máu tươi, phần bụng cùng hạ phúc lại vẫn ẩn ẩn phát đau. Mặc dù không phải là cơn đau nhức như bị xé rách, nhưng vẫn làm cho Mục Kỳ đã nỗ lực hết sức, khó có thể thừa nhận.

Nhìn thoáng qua đồng lửa sắp tắt, Mục Kỳ liếc một hơi thở cuối cùng, từ dưới đồng y phục lột dưới thân kéo ra một khối. Rồi lại vung cánh tay lên đem một ít cành khô còn lại trong động quét qua cùng với khối vải vừa mới kéo rách quần vào đồng lửa. Sau y lại cởi thêm một tầng y phục xuống vây thêm một tầng quanh người đứa nhỏ, chỉ còn chừa lại một phần áo lót bên trong người. (đây là cái lợi của việc mặc nhiều áo =3=)

Mục Kỳ chịu đựng gió lạnh kéo lấy phần y phục phía trên che khuất hạ phúc của mình. Vài khắc sau, y đã không thể chống đỡ nổi bản thân, cứ thế ôm đứa nhỏ té trên mặt đất.

Trước khi hôn mê, Mục Kỳ gắt gao dùng cái ôm của mình che chở cho bảo bảo mới sinh, khước miệng còn mang theo một chút tươi cười chua xót. Y cuối cùng đã kiên trì được. Y cũng rất tin tưởng, Bộ Hoài Viễn nhất định sẽ tìm được bọn họ, nhất định...

—————NY: Edit chương này mà đau tim quá xá

35. Chương 35

Sắc trời đã muồn hoàn toàn tối đen, chỉ còn ánh trăng màu ngân bạch mờ mờ lung lung len lỏi bên trong rừng cây. Hết thấy mọi vật có thể thấy được đều phản phát như bị một tầng lụa mỏng bịt kín đến mờ mờ. Giữa rừng cây trống trơn lạnh lẽo lúc này đang có hơn mười bóng người đang giơ cây đuốc chậm chậm đi đến. Đây cũng chính là nhóm ảnh vệ đang được Bộ Hoài Viễn dẫn đầu trở lại rừng cây tìm người.

Ảnh vệ đã ở trong rừng cây này tìm kiếm được một canh giờ, nhưng một chút bóng dáng của Mục Kỳ và bọn người ăn mặc kỳ lạ kia đều không thấy đâu. Mọi người trong lòng cũng nhin không được lo lắng Mục Kỳ đã bị đám người kia mang đi, nhưng Bộ Hoài Viễn vẫn không chịu buông tha, kiên trì chống thân thể

tìm kiếm trong rừng.

“Hầu gia, Lý ngự y đã đến.” Ảnh vệ chạy trở về đón Lý Nhạc đã quay lại, Lý Nhạc theo ở phía sau, sắc mặt ngưng trọng.

“Còn chưa tìm được Mục thừa tướng?” Lúc đi trên đường, Lý Nhạc đã nghe ảnh vệ kể qua tình huống, bởi vậy hắn cũng không còn khách sáo, mà hướng Bộ Hoài Viễn hỏi thẳng vào chủ đề. Bộ Hoài Viễn sắc mặt lạnh lùng lắc lắc đầu. Hắn cũng chỉ đang cố chống đỡ tinh thần, sắc mặt hiện đã có chút tái nhợt, thường thường còn có thể ho khan vài tiếng.

Lý Nhạc thấy thế nhẹ than một tiếng, trước tiến bước lên giúp Bộ Hoài Viễn dò xét mạch đập, mặt mang sầu lo lấy ra một lọ thuốc đưa qua, “An Hầu ăn trước viên thuốc này đi. Để ta vì ngài châm kim điều tức, sau hãy tiếp tục tìm kiếm!” Gặp Bộ Hoài Viễn định lắc đầu cự tuyệt, Lý Nhạc cũng vội vàng khuyên nhủ, “Ta biết ngài lo lắng Mục thừa tướng, nhưng chắc ngài cũng đã rõ ràng tình huống chính mình rồi, chớ để được cái này lại mất cái khác.”

Bộ Hoài Viễn sâu thẳm nhìn thoáng qua Lý Nhạc, rốt cục vẫn gật đầu đồng ý. Ăn được xong lại tùy ý Lý Nhạc dùng kim châm đâm vài cái, hắn lúc này mới cảm thấy phần ngực vẫn luôn bị đè nặng đã thông thuận hơn trước, người cũng thoải mái một ít. Sau hắn lập tức mang theo người tiếp tục tìm kiếm, cũng lo lắng hỏi: “Lý ngự y, Tiểu Kỳ...sẽ không có việc gì chứ?”

Lý Nhạc nhíu nhíu mày, suy tư một chút, mới trả lời, “Hạ quan khó có thể cam đoan. Nếu Mục thừa tướng trước đó đã bắt đầu đau bụng sinh, như vậy hiện tại sợ là... Tóm lại vẫn là càng nhanh tìm được càng tốt.” Hắn biết hai người kia đều không cần nghe những lời nói dối thiện ý gì. Chỉ có khi nghe được tình huống chính xác nhất của đối phương, mới có thể làm cho bọn họ an tâm được chút, bởi vậy hắn cũng không có giấu diếm điều gì.

Bộ Hoài Viễn thống khổ nhắm lại hai mắt, hai nắm tay nắm chặt, thật sâu hít vào một hơi. Hắn không có hỏi lại điều gì, chỉ là càng thêm gia tăng tốc độ tìm kiếm.

“Người nào!?”

Đột nhiên một tiếng quát lớn truyền đến từ phía nhóm ảnh vệ đang đi trước tìm kiếm, Bộ Hoài Viễn cùng Lý Nhạc đều cả kinh, liếc mắt một cái liền gấp gáp chạy về phía trước. Không cần chạy quá vài bước thì tiếp theo mọi người liền trông thấy một nhân ảnh bạch sắc dưới ánh trăng, đang lướt nhẹ về phía bọn họ.

Người nọ một thân bạch y dài chấm đất, mái tóc dài đen như mực không có chút trang sức điểm xuyến, tùy ý để rối tung sau đầu, theo thân ảnh đi trước của hắn mà phi vũ tung bay ở đằng sau. Tốc độ lướt đi của người nọ rất nhanh, bộ dạng cũng cực kì tao nhã, tiến từng bước một về phía trước. Cứ tưởng là một ảo ảnh, thế nhưng chỉ chốc lát sau ảo ảnh kia đã từ đằng xa áp sát đến gần bọn họ. Cả người đối phương dưới ánh trăng u ám trong rừng cây lại có vẻ thập phần quỷ dị.

Khi người xa lạ kia đến gần, mọi người mới nhìn rõ, diện mạo của người nọ rất tuấn tú, khí chất ôn nhã, một thân áo trắng không hề bị lấy nhiễm một tia bụi trần. Cả người để lộ ra một loại khí tức làm cho

người ta khó có thể diễn tả thành lời, như xa như gần lại mơ hồ bất định. Hắn chậm rãi đi tới, ánh mắt quét một vòng quanh mọi người, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở trên người Bộ Hoài Viễn, thản nhiên mở miệng: “Người chính là Bộ Hoài Viễn?”

Thanh âm của người nọ cũng thập phần ôn hòa, nhắc tới so với biểu tình thường ngày của Bộ Hoài Viễn cũng có chút giống nhau. Chính là giờ phút này tâm tư của Bộ Hoài Viễn điều chỉ chứa mỗi Mục Kỳ, sớm đã mất bình tĩnh, nào còn bộ dạng thông dong như dĩ vãng nữa.

“Người là ai?” Bộ Hoài Viễn nhìn thấy người đến không phải Mục Kỳ liền mất hứng. Nghe được câu hỏi đối phương, hắn khẽ nhíu mày nhìn sang, không đáp lời mà hỏi lại.

Người nọ lại lạnh nhạt nói: “Ta họ Liễu danh Phù Phong, nhận ủy thác của mẫu thân người đến đón người lên đảo.”

“Người là người của đảo Vô Âm?” Bộ Hoài Viễn hơi phồng bị trầm giọng hỏi. Bọn họ một đường tiến đến đây chính là vì tìm kiếm hòn đảo nhỏ kia, nhưng còn chưa kịp rời bến thì dưới tình huống đặc thù hiện tại lại gặp phải người này. Hỏi sao hắn không tránh khỏi có điều nghi hoặc.

“Đúng vậy.” Liễu Phù Phong làm như không có cảm nhận được sự biến hóa trong thái độ của Bộ Hoài Viễn, vẫn là một bộ ôn nhã, khi nói chuyện đều là bộ dáng mềm mỏng lễ độ, “Theo suy tính người đã đến Cẩm Xuyên, lại chậm chạp chưa từng nhập đảo. Cho nên ta liền đi ra ngoài tìm người, thời gian không nhiều lắm, người theo ta về đảo đi!”

“Ta tạm thời có việc gấp cần làm không thể rời đi.” Bộ Hoài Viễn lãnh đạm đáp trả một câu. Tuy rằng hắn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi người trước mắt này, cũng thực muốn biết người này cùng nương hắn rốt cuộc có quan hệ gì. Nhưng hiện tại, hắn căn bản không có thời gian để phân ra tâm tư suy nghĩ những điều kia. Nay hắn chỉ thăm nghĩ sớm một chút tìm được Mục Kỳ.

“Người đang tìm người? Là phu nhân của người, cái người Mục Kỳ kia sao?” Liễu Phù Phong đột nhiên nhìn Bộ Hoài Viễn lên tiếng hỏi.

Bộ Hoài Viễn nhíu mày quay đầu nghi hoặc: “Người nhìn thấy y?”

Liễu Phù Phong lắc lắc đầu, “Không có, bất quá nếu như người đang tìm y, ta có thể giúp một tay.”

“Người có biện pháp?” Bộ Hoài Viễn nghi hoặc nhìn Liễu Phù Phong liếc mắt một cái. Đối phương cũng đang mỉm cười, từ trong ngực áo lấy ra một cây sáo nhỏ đặt tại bên miệng thổi nhẹ một tiếng. Chỉ chốc lát sau, từ trong thiên không liền bay tới một con chim với màu lông thuần trắng, vững vàng dừng ở trên cánh tay đang vươn ra của Liễu Phù Phong.

“Ta có thể để nó hỗ trợ.” Nói xong, đối phương với sắc mặt thập phần ôn nhu liền xoa xoa lông trên người bạch điểu, lại đối bạch điểu không biết nói cái gì. Sau hắn lại khẽ nhấc tay một cái, làm cho bạch điểu bay đi, “Đi theo nó là có thể tìm được.”

Tất cả mọi người hoài nghi nhìn Liễu Phù Phong, dù sao một người đột nhiên xuất hiện như vậy, lại còn nói muốn giúp bọn hắn tìm người. Sau đó còn kêu tới một con bạch điểu nay không biết đã bay đi nơi nào, là đã nói có thể tìm được. Thật sự rất quái dị, chẳng lẽ chim cũng có cái mũi thính như cẩu hay sao?

Thời điểm mọi người đều còn do dự, Bộ Hoài Viễn lại là người đầu tiên hành động. Tuy sắc mặt của hắn vẫn lạnh lùng như trước, nhưng phần mi gian nhãn lại đã lộ ra vẻ u sầu trong lòng. Hắn chỉ nhìn Liễu Phù Phong liếc mắt một cái, liền đi theo bạch điểu vào sâu trong rừng.

Liễu Phù Phong vẫn là bộ dáng không chút gợn sóng không chút sợ hãi, yên lặng đi theo sau Bộ Hoài Viễn. Những người khác thấy Bộ Hoài Viễn đã cất bước, hiển nhiên cũng chỉ có thể trầm mặc đuổi theo. Lý Nhạc xem như là người phản ứng chậm chạp nhất, đợi cho đến khi hắn hồi tỉnh thì tất cả mọi người đã đi được một đoạn ngắn. Hắn nhú nhú mày một chút, nhưng vẫn nhận mệnh đi theo sau mọi người.

Bạch điểu trái lại rất có linh tính. Nó không nhanh không chậm bay ở phía trước, có đôi khi còn có thể cố ý đợi mọi người đuổi kịp nó. Mọi người đại khái cũng biết được hướng bay của nó là về phía tây bắc. Cuối cùng bạch điểu dừng lại trên một gốc cây đại thụ, đối với thạch bích phía trước kêu chiêm chiếp hai tiếng, sau liền vỗ cánh bay đi.

Khi đám người Bộ Hoài Viễn đến gần nơi này đều ngửi được một mùi máu tươi phiêu tán trong gió. Bộ Hoài Viễn lập tức biến sắc, bước nhanh hướng thạch bích đang bị rêu xanh che kín. Quả nhiên sau thạch bích có một động khẩu, khua tay đánh rớt cây cỏ che chắn ngoài cửa động, Bộ Hoài Viễn liền trước một bước đi vào trong sơn động.

“Hầu gia, để thuộc hạ đi trước dò đường!” Một ảnh vệ thấy Bộ Hoài Viễn muốn vào động, liền bước lên phía trước ngăn cản, nhưng lại bị Bộ Hoài Viễn lãnh mặt quát một tiếng.

“Lui ra!” Thanh âm của Bộ Hoài Viễn cực kì lạnh lùng, tựa hồ đã làm cho không khí xung quanh nhanh chóng rơi vào băng giá. Hắn mặc kệ người phía sau đang nói nguy hiểm gì đó, từng bước bước vào trong động. Tới khi nhìn thấy người trong sơn động, sắc mặt xoát một cái đã trở nên cực độ khiếp sợ cùng phần nộ.

Trong sơn động vô cùng hắc ám, đồng lửa phía trước người Mục Kỳ đã gần như tắt lịm. Giờ phút này y đang ôm đứa nhỏ nằm dựa vào thạch bích tựa hồ như đang ngủ. Sắc mặt trắng xanh như người chết, ngay cả khi Bộ Hoài Viễn đến gần y đều không có lấy một chút phản ứng.

Bộ Hoài Viễn bước nhanh đến bên người Mục Kỳ ngồi xổm xuống, đầu ngón tay run run vươn đến trước cánh mũi của Mục Kỳ. Ngay khi nhận thấy đối phương còn có một chút hơi thở mỏng manh, hắn liền vội vàng mở miệng hướng bên ngoài kêu lên: “Lý ngự y!” Lý Nhạc nghe được tiếng kêu liền hấp tấp chạy vào bên trong.

Lý Nhạc vừa vào sơn động thì liền bị thảm trạng trước mắt dọa cho hoảng sợ, vội gấp gấp bước lên phía trước. Nhưng nếu muốn khám cho Mục Kỳ thì phải đem đứa nhỏ trong lòng Mục Kỳ ôm đi. Bộ Hoài Viễn nhìn thoáng qua bảo bối đang được Mục Kỳ ôm vào trong ngực, cả người đỏ rục, không khóc không nháo ngoan ngoãn ngủ ở trong lòng Mục Kỳ. Hắn thân thủ muốn ôm lấy đứa nhỏ, lại phát hiện Mục Kỳ ôm thật sự rất chặt, không mấy may có ý định buông tay. Lúc này, hắn đành phải cúi đầu, nhẹ nhàng mà nói một

câu: “Tiểu Kỳ, ta đến đây, buông tay đi!”

Thốt ra lời này xong, Bộ Hoài Viễn liền thuận lợi từ trong tay Mục Kỳ ôm lấy đứa nhỏ. Lý Nhạc một bên cũng lập tức tiến lên kiểm tra thân thể Mục Kỳ. Bộ Hoài Viễn chỉ bé một hồi, thấy đứa nhỏ dù đã trải qua một trận ép buộc như vậy vẫn còn say ngủ, hoàn toàn không có dấu hiệu chuyển tỉnh. Hắn liền đứng dậy chuyển giao đứa nhỏ cho ảnh vệ bên ngoài ôm, còn bản thân thì mang vẻ mặt lo âu nhìn chăm chăm vào Mục Kỳ cùng Lý Nhạc.

“...” Lý Nhạc kiểm tra qua một phen, thậm chí còn xốc quần áo lên xem qua, cuối cùng muốn nói lại thôi nhìn về phía Bộ Hoài Viễn. Bộ Hoài Viễn trong lòng trầm xuống, mím môi cố gắng lên tiếng: “Lý ngự y cứ nói đừng ngại.”

“Hồi hầu gia, Mục thừa tướng đây là...nội thương thêm ngoại thương, phải nhanh một chút xử lý...”

“Vậy mau động thủ!” Bộ Hoài Viễn thấp giọng vội vàng quát.

Lý Nhạc gật gật đầu, trước cấp Mục Kỳ châm vào mấy huyệt vị, theo sau lại dùng một ít phương pháp giản dị cầm máu, giúp Mục Kỳ dừng lại dòng máu không ngừng tuôn chảy, “Hầu gia, chúng ta vẫn phải mau chóng mang Mục thừa tướng rời khỏi nơi này, nơi đây thật sự không thích hợp ở lâu.”

“Ân? Mùi máu tươi thật quá nồng.” Lúc này, Liễu Phù Phong vẫn đi theo Bộ Hoài Viễn chậm rãi bước tới, nhìn thoáng qua Mục Kỳ nằm trên mặt đất, có chút kinh ngạc.

Giờ phút này, trong lòng Bộ Hoài Viễn đều tràn ngập sự lo lắng cùng phiền táo. Hắn hiện tại đang hối hận muốn chết vì sao mình lúc đó lại nghe theo lời Mục Kỳ tìm đến hòn đảo kia làm gì chứ? Lại ảo não nhớ đến thân thể yếu nhược của bản thân hiện tại chỉ có thể liên lụy Mục Kỳ. Mà ngay bây giờ hắn căn bản không có tâm tình gì để quan tâm Liễu Phù Phong, thậm chí phải mau một chút mang Mục Kỳ trở vào thành trị liệu.

Liễu Phù Phong trái lại không quá để ý đến thái độ của Bộ Hoài Viễn, đi lên trước vài bước nhìn nhìn, sau đó nói: “Nội tức hỗn loạn...bị thương không nhẹ.” Nói xong hắn rất nhanh từ trong ngực lấy ra một bình dược đổ ra một viên thuốc uy vào miệng Mục Kỳ, động tác nhanh đến nỗi Bộ Hoài Viễn cùng Lý Nhạc đều không kịp ngăn cản.

“Người cho y ăn cái gì?” Bộ Hoài Viễn nháy mắt giận tái mặt, lạnh giọng hỏi.

“Thuốc ngưng hương lộ, dưỡng huyết điều khí, yên tâm đi!” Liễu Phù Phong lạnh nhạt cười, lại nói: “Các người hiện tại cũng đừng trở về thành, cùng ta lên đảo đi. Ta có biện pháp cứu được hai người các người.”

Bộ Hoài Viễn đầu tiên là nhìn về phía Lý Nhạc, thấy Lý Nhạc gật đầu, biết Mục Kỳ không có việc gì mới thở phào một hơi. Thật sâu nhìn Liễu Phù Phong liếc mắt một cái, hắn mới trầm mặc một chút, bảo: “Hảo.”

Theo sau, Bộ Hoài Viễn lại cởi ngoại y bao lấy người Mục Kỳ, cự tuyệt những người khác đến hỗ trợ, một mình ôm lấy Mục Kỳ, còn đứa nhỏ liền để cho Lý Nhạc ôm. Sau khi sinh ra đứa nhỏ, Mục Kỳ đã nhẹ không ít, nhưng đối với Bộ Hoài Viễn mà nói thì vẫn có chút cực nhọc. Nhưng lúc này hắn cũng không tái nguyên ý đem Mục Kỳ giao cho bất kì ai khác.

Đoàn người liền như vậy đi theo sau Liễu Phù Phong, vòng qua cửa thành, hướng về biển Đông Hải.

Kỳ thật đối với cái người đột nhiên xuất hiện này, trong lòng Bộ Hoài Viễn vẫn là có chút cố kỵ cùng hoài nghi. Nhưng Mục Kỳ hiện tại đã hôn mê bất tỉnh, nếu đối phương thật sự có biện pháp, hắn không ngại mạo hiểm một lần xem. Đương nhiên hắn cũng không có nói cho những người khác là, diện mạo của Liễu Phù Phong thế mà lại có vài phần tương tự với mẫu thân hắn. Hơn nữa cả hai đều là họ Liễu, bởi vậy trong lòng hắn mới có nhiều hơn vài phần tín nhiệm.

36. Chương 36

Biển Đông Hải rộng mênh mông, từ xưa đến nay không có một quốc gia nào có thể hoàn toàn chinh phục hải vực này. Mà cho tới giờ nó vẫn tràn ngập thần bí như vậy.

Khi Liễu Phù Phong mang theo đám người của Bộ Hoài Viễn đến bờ biển, chỉ nhìn thấy một con thuyền hình thức rất bình thường, cùng với những chiếc thuyền thường dùng để ra khơi khác không có mấy khác biệt, chính là nhìn qua khéo léo hơn một ít. Liễu Phù Phong mang theo mọi người tới mép thuyền, trên thuyền liền có người hạ sào tàu xuống. Sau khi hắn đi lên vài bước, lại quay đầu nhìn thoáng qua Bộ Hoài Viễn cùng ảnh vệ phía sau, mở miệng nói: “Con thuyền của ta chỉ có thể chở thêm năm người, người chọn vài người cùng ta lên thuyền, cũng không tìm thêm con thuyền khác. Ngoại nhân không thể lên đảo Vô Âm.”

Bộ Hoài Viễn còn ôm Mục Kỳ, nhìn nhìn Liễu Phù Phong, rồi quay người lại hướng về phía mọi người. Nhóm ảnh vệ đều trầm mặc, bọn họ đều là người nghe lệnh làm việc, cũng không can thiệp vào mệnh lệnh chủ nhân. Chỉ có một mình Lý Nhạc đang ôm bảo bảo mới sinh ra, mang theo chút lo lắng. Bộ Hoài Viễn chỉ thoáng suy tư một chút, liền nói thẳng vào vấn đề: “Ta cùng với Tiểu Kỳ và đứa nhỏ lên thuyền, Ảnh Cửu Ảnh Thập đi theo, những người còn lại thì mang theo Lý ngự y trở vào thành chờ đợi.”

“Ta muốn đi theo!” Lý Nhạc nghe vậy lập tức hô thành tiếng, “Ta là đại phu của các người, tự nhiên phải đồng hành.”

“Lý ngự y một đường vất vả, hành trình kế tiếp vẫn là để chúng ta tự đi thôi.” Bộ Hoài Viễn lắc lắc đầu, hắn mặc dù không để ý đến người ngoài, nhưng Lý Nhạc đã trợ giúp bọn họ quá nhiều. Mà chuyến đi này cũng không lường được là phúc hay họa, bọn họ không thể tiếp tục liên lụy Lý Nhạc.

“Nhưng là...” Lý Nhạc còn muốn nói thêm gì nữa, đã bị thanh âm lạnh lùng nhưng trong trẻo của Liễu Phù Phong đánh gãy, “Cứ yên tâm, trên Vô Âm đảo đều có lương y, nắm chắc thời gian đi!”

Bộ Hoài Viễn hướng Lý Nhạc cười cười, đây chính là nụ cười đầu tiên của hắn từ lúc gặp chuyện không may đến nay, nụ ôn hòa lại mang chút lạnh nhạt như thường ngày, “Lý ngự y yên tâm đi, tạm thời người cứ chờ chúng ta trở lại.”

Nói xong hắn liền ôm Mục Kỳ đi theo Liễu Phù Phong lên thuyền, Ảnh Cửu Ảnh Mười cũng từ trên tay Lý Nhạc tiếp nhận bảo bảo rồi đi theo phía sau hắn. Còn lại những ảnh vệ khác đều đang trầm mặc bảo hộ quanh người Lý Nhạc.

“Các người...cứ để cho bọn họ lên thuyền như vậy? Người nọ là thân phận gì cũng chưa biết rõ ràng đâu à!” Lý Nhạc lo lắng cho hai người bọn họ, muốn ngăn cản lại đánh không lại đám ảnh vệ bên người. Cuối cùng hắn chỉ có thể hướng bọn họ bắt mắt hô to.

“Hầu gia đều có tính toán.” Ảnh vệ dẫn đầu mặt không chút thay đổi lạnh giọng hồi đáp Lý Nhạc. Bọn họ không cần phải nghi ngờ mệnh lệnh của chủ nhân, lúc huấn luyện bọn họ đã nhận được giáo huấn phải tuyệt đối phục tùng. Theo sau hắn lại hướng Lý Nhạc làm một tư thế thỉnh, “Lý ngự y theo chúng ta trở về thành thôi.”

“Ai!! Các người...!” Lý Nhạc cực kì sinh khí, nhưng chiếc thuyền kia đã đi xa bờ, muốn đuổi theo cũng đuổi không kịp. Hơn nữa, Lý Nhạc căn bản không phải đối thủ của nhóm người này. Hắn cũng chỉ có thể dậm chân, bất đắc dĩ theo mọi người trở về thành.

Sau khi lên thuyền, Liễu Phù Phong liền an bài cho mấy người Bộ Hoài Viễn hai gian phòng, rồi dẫn người đi điều khiển thuyền ra khơi. Bộ Hoài Viễn phân phó Ảnh Cửu Ảnh Thập ôm đứa nhỏ đến một gian trên thuyền nghỉ ngơi, còn hắn thì tự ôm Mục Kỳ đến một phòng khác.

Đến trong phòng hắn lập tức cẩn thận đem Mục Kỳ đặt ở trên giường, rồi lắc lắc cánh tay đau nhức, đối với sức khỏe hiện tại của hắn mà nói, ôm Mục Kỳ đi hết nửa ngày thực là một gánh nặng không nhẹ.

Bất quá không có nhiều thời gian cho hắn nghỉ ngơi, tình huống của Mục Kỳ không tính là tốt, vẫn hôn mê bất tỉnh còn phát sốt cao. Mà hậu huyết vốn đã cầm máu nay lại ỉn ỉn có chút dấu hiệu xuất huyết trở lại. Bộ Hoài Viễn vô cùng lo lắng trong lòng, chỉ có thể không ngừng giúp Mục Kỳ chà lau thân thể. Bảo bảo mới sinh ra hắn cũng không có tinh lực chiếu khán, chỉ có thể tạm thời giao cho Ảnh Cửu Ảnh Thập chăm sóc.

Kỳ thật hắn vốn muốn một mình rời bến, đem Mục Kỳ giao cho Lý Nhạc chiếu cố. Nhưng hắn biết Mục Kỳ đã thụ nội thương, Lý Nhạc có lẽ cũng không có cách nào chữa trị. Nhưng Liễu Phù Phong lại nói có cách cứu hắn, tất nhiên đối phương cũng có biện pháp cứu Mục Kỳ, bởi vậy hắn mới có thể mạo hiểm mang theo Mục Kỳ lên đảo. Hơn nữa, hắn cũng sợ...nếu lần này hắn không thể trở về, về sau hắn sẽ không còn cơ hội nhìn thấy Mục Kỳ.

Bộ Hoài Viễn cúi đầu mềm nhẹ lau đi mồ hôi trên người Mục Kỳ, ánh mắt bao hàm quyền luyện, phủ nhẹ lên bờ môi Mục Kỳ ẩn xuống một nụ hôn: “Tiểu Kỳ, người một nhà chúng ta đều ở cùng một chỗ, có

chuyện gì đều có thể cùng nhau vượt qua.”

Thanh âm của Bộ Hoài Viễn vừa ôn nhu lại khàn khàn, nhẹ nhàng mà vang lên bên tai Mục Kỳ, nhưng Mục Kỳ đang trong cơn mê mang nên không hề có chút phản ứng. Bộ Hoài Viễn cuối cùng vẫn nhịn không được bi thương trong mắt, khăn trương nắm chặt tay Mục Kỳ áp lên trán của mình. Nếu thân thể hắn khôi phục thì Tiểu Kỳ đã không phải chịu nhiều khổ cực như thế rồi. Thậm chí hắn tình nguyện chưa từng nhận được phong thư kia.

Bỗng nhiên, tiếng đập cửa đốc đốc nhẹ nhàng vang lên. Bộ Hoài Viễn chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt đã thu hồi nét bi thương, khôi phục tác phong ôn nhã. Hắn phải bình tĩnh lại, hiện tại cũng không phải là lúc để cho hắn mặc sức thả lòng cảm xúc.

Mà người tiến đến lúc này, chỉ sợ chính là chủ nhân của chiếc thuyền, người đã dẫn bọn hắn đến đây, Liễu Phù Phong.

“Mời vào.” Bộ Hoài Viễn đứng dậy sửa sang lại quần áo cho Mục Kỳ, lại đem chăn vén hảo, lúc này mới tự chỉnh trang cho mình rồi mở miệng nói.

Cửa bị đẩy ra, bên ngoài quả nhiên chính là Liễu Phù Phong, hắn đang bưng mâm thức ăn chậm rãi đi vào. Sau khi vào trong liền trở tay đóng cửa lại, đi đến trước bàn đem mâm thức ăn đặt lên, sau mới chuyển hướng sang hai người Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ.

“Người nếu đói bụng, trước cứ ăn vài thứ này, chúng ta còn phải đi hai ngày mới có thể đến Vô Âm đảo. Trong khoảng thời gian này, các người tận lực ở trên thuyền nghỉ ngơi đi!” Liễu Phù Phong đến gần, chỉ chỉ thức ăn trên bàn nói.

Bộ Hoài Viễn mỉm cười, gật gật đầu, ôn nhu đáp lời: “Đa tạ.”

“Không cần khách khí.” Liễu Phù Phong nhìn Bộ Hoài Viễn liếc mắt một cái, chọn chọn mi, theo sau lại nhìn về phía Mục Kỳ đang nằm trên giường, bảo: “Y bị thương không nhẹ, nội thương của người có thể đợi đến khi lên đảo rồi trị liệu sau. Bất quá ta tạm thời phải trị liệu ngoại thương cho y một phen mới được.”

Thanh âm của Liễu Phù Phong vừa ôn hòa vừa ảm áp, cũng không có quá nhiều cảm xúc phập phồng, lại như gió xuân mơn mẩn, thấm vào ruột gan. Điểm này so ra vô cùng tương tự với Bộ Hoài Viễn, tính ra cả hai đều là người ôn nhu nhìn qua rất vô hại, nhưng tất cả chỉ là biểu hiện giả dối mà thôi.

“Làm phiền ngài.” Bộ Hoài Viễn không ngăn trở, nghe vậy liền mỉm cười đứng dậy tạ ơn, rồi lui sang một bên.

Liễu Phù Phong tiến lên vài bước, cúi đầu cẩn thận bắt mạch cho Mục Kỳ. Chỉ lát sau, hai tay hắn đều đồng thời xuất lực, tốc độ cực nhanh điểm lên vài cái đại huyệt quanh người Mục Kỳ. Tiếp theo không biết đối phương sử dụng công pháp gì, chỉ thấy hai tay ngưng khí, thập phần nhẹ nhàng vung chưởng lên ngực Mục Kỳ. Rất nhanh một tia khói liền tràn ra khỏi người Mục Kỳ, Liễu Phù Phong lại từ trong lòng lấy ra

một viên được giống như viên trong sơn động uy cho đối phương.

Toàn bộ quá trình, Liễu Phù Phong vẫn đưa lưng về phía Bộ Hoài Viễn, không chút đề phòng. Bộ Hoài Viễn cũng vẫn trầm mặc quan sát, không dám quấy rầy đối phương. Hai người trong lúc này tựa hồ như có một loại cảm giác ăn ý, thẳng đến cuối cùng từng bước hoàn thành việc chữa trị, Mục Kỳ nguyên bản vẫn không có phản ứng lại đột nhiên nhú mày ho khan vài tiếng, cả người run rẩy liên hồi. Bộ Hoài Viễn lúc này mới lo lắng đi lên trước, nhẹ nhàng đè lại Mục Kỳ, cũng may Mục Kỳ rất nhanh lại rơi vào trong trạng thái ngủ say.

“Người không cần lo lắng, tuy rằng lúc sinh con y đã tấn lực lại bị thương nặng. Nhưng thân thể của y vốn khỏe mạnh, chỉ cần tĩnh dưỡng nhiều thêm một đoạn thời gian là không sao.” Liễu Phù Phong sau khi thu nội công lại liền cứ như vậy đứng sang một bên, khi nhìn đến thần sắc lo lắng của Bộ Hoài Viễn, hần mới lên tiếng trấn an.

“Đa tạ.” Bộ Hoài Viễn ôn nhu nhìn Mục Kỳ, ngẩng đầu cười nhẹ đáp tạ.

“Không cần khách khí.” Liễu Phù Phong lắc lắc đầu, vẫn là một bộ lạnh nhạt thản nhiên.

“Nội thương bên trong của y...”

“Các người vốn thụ nội thương đặc thù, nếu sử dụng phương pháp giống nhau thì khó khôi phục. Bất quá việc này vẫn đợi trở về trên đảo rồi nói tiếp đi, đã nhiều ngày này các người cũng mệt mỏi, trước nghỉ ngơi đi!” Liễu Phù Phong chậm rãi lên tiếng.

Bộ Hoài Viễn gật gật đầu, hần biết đây quả thật không phải là thời gian thích hợp để nói chuyện, cũng đồng ý với những lời mà Liễu Phù Phong nói. Dù trong lòng còn nhiều điều thắc mắc, hần cũng chỉ có thể đợi đến khi lên đảo mới tiếp tục thảo luận hoài nghi vậy.

“Ta không quấy rầy các người nữa. Ta ở mặt đông, nếu có chuyện gì thì cứ kêu người của người đến tìm ta.” Nói xong Liễu Phù Phong liền rời đi.

Đợi cho đối phương đi mất, Bộ Hoài Viễn mới ngồi trở lại bên người Mục Kỳ. Thật ra hần vẫn còn chút phòng bị với Liễu Phù Phong, bất quá hiện tại chỉ có thể đi một bước xem một bước. Người kia xem ra cũng không phải cố ý đến hại bọn họ, hướng chỉ hần tổng cảm thấy bọn họ trong lúc đó giống như có một cảm giác thân thiết không hiểu được. Khẽ thở dài một hơi, Bộ Hoài Viễn phủ tay lên trán Mục Kỳ, chỉ hy vọng hết thấy bình an.

“Than thở cái gì vậy?”

Dưới tay đột nhiên truyền đến một thanh âm mỏng manh, Bộ Hoài Viễn ngẩn ra, kinh hỉ nhìn lại. Chỉ thấy Mục Kỳ đang mở to hai mắt, ánh mắt thanh minh nhìn hần, tuy rằng phi thường suy yếu, nhưng bộ dáng lại thập phần thanh tĩnh.

“Người chừng nào thì tỉnh?” Bộ Hoài Viễn ôn nhu nâng Mục Kỳ dậy, để cho đối phương dựa vào trong lòng mình, ôn nhu hỏi.

“Thời điểm người kia vào đây.” Mục Kỳ nhắm chặt mắt vô lực dựa vào người đối phương, lạnh lùng hỏi: “Hắn là ai vậy? Chúng ta ở đâu? Đứa nhỏ đâu?”

Bộ Hoài Viễn nhìn Mục Kỳ mặt không chút thay đổi lãnh đạm nói chuyện trong lòng, không khỏi thấp giọng cười khế. Tiểu Kỳ của hắn a, giống như sau khi khôi phục ký ức, lại trở nên không được tự nhiên.

“Hắn là người trên đảo Vô Âm, chúng ta đang trên thuyền đến đảo. Đứa nhỏ ở tại cách vách. Con tốt lắm, người đừng lo lắng!” Bộ Hoài Viễn nâng tay vén lên vài sợi tóc dài trên trán Mục Kỳ ra sau, rồi thấp phần ôn nhu cúi đầu ở bên tai Mục Kỳ thủ thủ.

Mục Kỳ sắc mặt bất biến, mặc dù vẫn là bộ dạng vô biểu tình, nhưng mà thân mình của y rõ ràng đã cương cứng một chút, bên tai thậm chí hơi hơi có chút phồng hồng. Y xoay mình, tránh được cái hôn của Bộ Hoài Viễn, mới cau mày hỏi: “Đến tột cùng sao lại thế này?”

Bộ Hoài Viễn vốn định để cho Mục Kỳ nghỉ ngơi trước, đợi thân thể tốt lên chút mới nói sau. Nhưng thấy ánh mắt quật cường đang nhìn chằm chằm vào mình của Mục Kỳ, hắn đành phải bất đắc dĩ thở dài một hơi, thấp giọng kể lại: “Sau khi người một mình rời đi, ta mới cùng ảnh vệ hội hợp. Lúc tìm không thấy tung tích của người, vừa lúc gặp được hắn, là hắn giúp bọn ta tìm được người.” Làm như nhớ đến một mảng thảm trạng trong sơn động lúc ấy, nói đến chỗ này Bộ Hoài Viễn ngừng lại một chút, đem người trong lòng ôm chặt hơn, cúi đầu khế mổ mổ lên trán của đối phương, “Về sau chớ một mình làm tàng như vậy.”

Sắc mặt nguyên bản lạnh lùng của Mục Kỳ rốt cục đã có chút khế nhúc nhích. Trên mặt y ửng đỏ, lại quay đầu tránh đi ánh mắt đầy thâm tình của Bộ Hoài Viễn, ho nhẹ một tiếng, mới thấp giọng đáp: “Ta biết.”

“Ừ.” Bộ Hoài Viễn cười khế, thuận thuận mái tóc có chút rối loạn của Mục Kỳ trên giường, rồi nói tiếp: “Sau đó hắn nói có biện pháp cứu chúng ta, bảo cho chúng ta theo hắn lên đảo, ta liền mang người lên thuyền.”

“Người này đột nhiên nhảy ra như vậy, thân phận có thể tin được không?” Mục Kỳ có chút lo lắng ngẩng đầu hỏi.

“Ký lai chi tắc an chi, hắn nếu muốn hại chúng ta đã sớm động thủ. Vả lại chắc người chưa biết, bộ dạng của hắn cùng với nương có chút tương tự.”

(Ký lai chi tắc an chi~ Câu này quen quá ha, ai co bộ bộ kinh tâm chắc cũng nghe qua rồi. Câu này tương tự câu thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng á, í nói mọi chuyện đã đến nước này cứ bình tâm tiếp nhận là được..)

“Hả?” Mục Kỳ nghe được đến đây không khỏi có chút kinh ngạc. Đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, y mạnh mẽ ngồi dậy, lại vì tác động đến miệng vết thương mà lập tức thét lớn một tiếng mềm nhũn cả người.

“Lộn xộn cái gì! Không muốn sống nữa sao!?” Bộ Hoài Viễn không nghĩ tới Mục Kỳ lại không an phận như vậy, trong lòng căng thẳng vội vàng đỡ lấy thân mình yếu đuối của Mục Kỳ, ngữ khí lo lắng quá lớn.

“Ngô, không có việc gì...” Mục Kỳ cảm thấy hậu huyệt co rút đau đớn một trận, y cũng biết đây chắc là miệng vết thương để lại lúc sinh con. Nhớ đến cảm giác đau đớn lúc ấy, mắt y không khỏi trắng thêm vài phần. Bất quá nhìn đến khuôn mặt lo lắng của Bộ Hoài Viễn, Mục Kỳ vẫn cố hòa hoãn cơn đau đớn lên tiếng trấn an, theo sau mới nghiêm mặt chậm rãi nói: “Ta là vừa mới nhớ tới một chuyện muốn nói với người, nhất thời kích động đã quên mất tình huống hiện tại. Không có việc gì, người đừng lo lắng!”

“Ta biết người đã khôi phục ký ức, có chuyện gì cũng không vội nói, đừng cứ không để ý chính mình như vậy.” Bộ Hoài Viễn vẫn cau mày, bất quá ngữ khí đã ôn hòa lên rất nhiều. Hắn đối Mục Kỳ luôn luôn ôn nhu, cho dù mấy năm trước có lãnh đạm đối phương, hắn cũng chưa bao giờ lớn tiếng hung hăng với y. Đơn giản là vì quá lo lắng cho nên mới có thể đại loạn trong lòng như vậy.

“Người đã biết?” Mục Kỳ có chút khần trương hỏi, y còn không nghĩ ra phải nói với Bộ Hoài Viễn như thế nào về việc mình đã khôi phục ký ức. Bởi vì y còn chưa biết phải đối mặt với chuyện này như thế nào.

Thời điểm mất trí nhớ, y có thể liễu lĩnh tùy hứng đùa giỡn, cũng đương nhiên hưởng thụ sự sung sướng của Bộ Hoài Viễn. Mà lúc ở tại rừng cây khi đó, bởi vì tình huống khẩn cấp, y cũng không kịp suy nghĩ nhiều, chỉ lo cứu Bộ Hoài Viễn. Nhưng lúc này tỉnh táo lại, y đã có chút không biết làm sao. Y chung quy vẫn là Mục Kỳ, là một Mục Kỳ với ký ức của hơn hai mươi năm qua, chứ không phải là cái người đơn thuần chỉ vì bản thân cùng Bộ Hoài Viễn, một Mục Kỳ không quan tâm bất kì thứ gì tùy ý tự tại. Y thực lo lắng quan hệ của bọn họ hiện tại có thể hay không sẽ lại biến hóa một lần nữa...

“Nghĩ cái gì nữa hả? Vừa mới không phải nói có việc muốn nói với ta sao?” Bộ Hoài Viễn nhẹ nhàng điểm nhẹ cái trán của Mục Kỳ, ôn nhu hỏi, “Người vừa tỉnh là ta đã biết rồi, khuôn mặt cứ thích lãnh nghiêm như vậy. Còn không phải nhớ tới thói quen trước kia sao, ha ha, có chuyện gì muốn nói?”

Mục Kỳ lấy lại tinh thần, cúi đầu vứt bỏ tạp niệm sang một bên, tạm thời không suy nghĩ đến vấn đề này nữa, mà thấp giọng bảo: “Àn, ta đột nhiên nhớ đến có việc không có nói cho người. Năm đó thời điểm sư phụ rời đi có nói là đi tìm phương pháp cứu người, nhưng có thành công hay không còn chưa biết. Bởi vậy mới dẫn ta trước gạt người, để tránh người lại không vui một hồi. Nhưng sau đó, sư phụ vừa đi liền nhiều năm vẫn chưa từng trở về... Ta không biết tình huống lại càng không dám báo cho người biết tình hình thực tế, chỉ có thể âm thầm điều tra tình huống của sư phụ, thực xin lỗi...”

Bộ Hoài Viễn đau lòng sờ sờ đầu Mục Kỳ, chỉ ngăn ngắn mấy câu nói. Hắn đã nghe ra trong lòng Mục Kỳ nhiều năm qua chắc hẳn đã phải thừa nhận rất nhiều áp lực. Lúc trước, Mục Kỳ nhất định là sợ hắn biết mẫu thân là vì mình mà không rõ tung tích dẫn đến không chịu nổi, nên mới luôn một mình lén gạt hắn, chỉ làm cho hắn vẫn nghĩ là mẫu thân ra ngoài có việc. Mà chính y lại một lòng mang áy náy cùng lo lắng qua gần mười năm, cố tình trong mười năm kia hắn lại đối xử lãnh đạm với y... Hắn thật sự là một tên hỗn đản.

“Không cần nói xin lỗi, là ta không đúng, làm cho người vẫn luôn một mình lo lắng như vậy.” Bộ Hoài Viễn nâng tay che miệng Mục Kỳ, cúi người khế hôn lên một cái, rồi sau đó lại hí mắt cười nhìn Mục Kỳ, “Người vừa khôi phục ký ức sao lại quên mất xưng hô rồi, sớm nên sửa miệng đi.”

Mục Kỳ đỏ mặt tung bưng. Khi mất trí nhớ, y không nhớ rõ mẫu thân của Bộ Hoài Viễn từng là sư phụ của mình. Bởi vậy thời điểm Bộ Hoài Viễn nói chuyện với y, y tự nhiên sẽ theo Bộ Hoài Viễn kêu là nương. Nhưng lúc này đã khôi phục ký ức, nhất thời chưa phản ứng kịp, nên y vẫn dùng cách gọi trước kia, cũng đã quên sửa miệng.

“Đợi lên đảo liền có thể nhìn thấy nương, một ngày nay đã trải qua rất nhiều việc. Trước nghỉ ngơi đi, hết thấy đợi tỉnh dậy rồi nói tiếp.” Bộ Hoài Viễn nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Mục Kỳ cười khẽ, cũng không có tiếp tục ép buộc đối phương nữa. Hiện tại hai người bọn họ đều thân mình mang bệnh, vẫn là đợi đến khi dưỡng tốt thân thể lên rồi hẳn nói sau.

“Ân.” Mục Kỳ khẽ lên tiếng, hướng một bên xê dịch, để cho Bộ Hoài Viễn cũng lên giường nằm với mình.

Bộ Hoài Viễn ôm Mục Kỳ rất nhanh liền ngủ mất. Mà Mục Kỳ dù làm thế nào cũng không ngủ được, cứ như vậy lẳng lẳng vụng trộm nhìn Bộ Hoài Viễn. Trong lòng y có chút rối loạn, lại không biết làm sao để mở miệng nói cho Bộ Hoài Viễn nghe. Về việc y mất trí nhớ cùng khôi phục ký ức, Bộ Hoài Viễn giống như tiếp nhận rất nhanh, nhưng chung quy trong lòng y cứ như bị một cây gai chặn ngang, ngạnh đến khó chịu.

37. Chương 37

Ngày kế Bộ Hoài Viễn đã sớm tỉnh lại, Mục Kỳ vì âm thầm ép buộc bản thân hết một đêm, cho nên thẳng đến buổi sáng mới không an ổn đi vào giấc ngủ. Bộ Hoài Viễn nhìn ái nhân đang trầm tĩnh ngủ ở bên cạnh, không nhịn được nở nụ cười ôn nhu.

Ảnh Cửu Ảnh Thập trời vừa sáng cũng đã thức dậy. Sau khi nghe được động tĩnh bên phòng của Bộ Hoài Viễn, lập tức nhẹ nhàng gõ gõ cửa. Bộ Hoài Viễn nhìn Mục Kỳ còn đang say ngủ, sau liền khinh thủ khinh cước mở cửa đi ra ngoài, ra hiệu cho hai người nhỏ giọng, rồi mới đi theo bọn họ vào một gian phòng khác.

Đợi ba người trở lại trong phòng của Ảnh Cửu Ảnh Thập, Bộ Hoài Viễn mới phát phát tay, “Nói đi!”

Ảnh Cửu ôm đứa nhỏ đứng ở một bên, Ảnh Thập cung kính đối Bộ Hoài Viễn hành lễ, theo thói quen thấp giọng trầm ổn đáp: “Hầu gia, tiểu thiếu gia buổi sáng tỉnh lại đã khóc một hồi lâu. Thuộc hạ lo lắng thiếu gia đói bụng, đã uy chút nước cơm, nhưng mãi cho đến vừa nãy tiểu thiếu gia vẫn còn khóc... Liệu công tử nói, có thể là nhớ phụ thân rồi...”

Nửa câu ở mặt sau, Ảnh Thập nói có chút hơi lắp ba lắp bắp, dù sao việc giết người tìm kiếm tình báo mới là sở trường của bọn họ, chứ cái việc chăm sóc hài tử thể này thật đúng là đã khiến đầu óc bọn họ bị xoay vòng vòng à. Thậm chí có một số thứ hai người hẳn cũng không biết làm sao, cuối cùng vẫn phải nhờ Liễu Phù Phong chỉ điểm vài câu. Bởi vậy lúc nghe được bên phòng Bộ Hoài Viễn có động tĩnh, bọn họ lập tức liền gõ cửa. Dù sao đứa nhỏ đã khóc một đến muốn ngủ, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì có lấy đầu bọn họ cũng không đủ đền tội.

Bộ Hoài Viễn nhíu nhíu mày, bắt đầu từ ngày hôm qua sau khi tìm được người, hẳn luôn một lòng một

dạ đặt toàn bộ tâm tư lên người Mục Kỳ. Tuy rằng không có hoàn toàn quên mất nhi tử vừa mới ra đời, nhưng hẳn thật sự không có quá chú ý đến đứa nhỏ. Lúc này, nghe thấy những lời Ảnh Thập nói hẳn mới ngộ ra chính mình đã bỏ quên mất con trai nguyên cả buổi tối hôm trước.

Bộ Hoài Viễn than nhẹ một tiếng, rồi từ trong lòng Ảnh Cửu tiếp nhận tiểu thân mình mềm mềm, nho nhỏ tròn tròn co thành một đoàn. Chỉ mới qua một buổi tối, mà thân thể ngày hôm qua còn đỏ rực nay đã trở nên trắng trắng mềm mềm. Đôi mắt một bên nhắm tịt một bên còn lộ ra vài giọt nước mắt, còn cái miệng nhỏ nhắn thì đang khê nhếch, lâu lâu còn theo khóe miệng chảy xuống một dòng nước miếng trong suốt, nhìn đến thật giống một viên bánh trôi khá ái. Bộ Hoài Viễn nhin không được cười khê một tiếng, vươn tay trạc trạc khuôn mặt tròn trịa của con mình.

“Ta đã biết, ta mang đứa nhỏ đi qua, các người ở bên ngoài trông coi, có vấn đề thì tới tìm ta.” Bộ Hoài Viễn ôm đứa nhỏ trong tay, đối Ảnh Cửu Ảnh Thập dặn dò, sau liền hướng đến gian phòng của mình. Lúc đi tới cửa, hẳn lại phân phó: “Chuẩn bị chút thức ăn, nhớ làm thức ăn lỏng.”

Ảnh Cửu Ảnh Thập im lặng cúi đầu lĩnh mệnh, Bộ Hoài Viễn ôm đứa nhỏ nhẹ giọng trở lại trong phòng.

Nhìn Mục Kỳ còn ở trên giường an giấc, Bộ Hoài Viễn ôn nhu cẩn thận đem đứa nhỏ đặt vào chính giữa chiếc giường, còn bản thân thì nằm sang một bên mép, chống đầu quan sát đứa nhỏ cùng Mục Kỳ.

Bảo bảo ngủ ở chính giữa lơ đãng xoay xoay thân nhỏ, tựa hồ là đối tư thế ngủ này sinh bất mẫn, xoạch xoạch chép miệng hai cái, tiểu lông mi lại đột nhiên nhú chặt. Bộ Hoài Viễn tuy đã đoán được chuyện gì sắp xảy ra, nhưng vừa muốn vươn tay ôm lấy đã không còn kịp, tiểu oa nhi đã nhắm mắt oa một tiếng khóc ra. Bộ Hoài Viễn chỉ có thể cười khổ một trận, hẳn không nghĩ tới đứa nhỏ này mới vừa vào phòng một hồi, liền khẩn cấp đánh thức phụ thân của mình dậy.

Mục Kỳ bình thường ngủ rất nông, lúc này cũng bất quá vì vấn đề thân thể cho nên mới say giấc như vậy, thậm chí đối với việc tiến tiến xuất xuất của Bộ Hoài Viễn cũng không có phản ứng. Nhưng tiếng khóc của bảo bảo lớn như thế lại không ngừng ập vào lỗ tai, y làm thế nào cũng không có khả năng ngủ tiếp được. Vừa mở mắt ra, y liền nhìn thấy vẻ mặt vô tội của Bộ Hoài Viễn cùng bộ dáng bất đắc dĩ, đang vươn tay ôm lấy bảo bảo không ngừng lắc lư trên giường. Mà đầu sở gây nên tiếng ồn thì đang giương miệng lớn tiếng khóc thét, trong đôi mắt đều là nước mắt, bộ dáng trông cực đáng thương.

“Thực xin lỗi đã đánh thức người.” Bộ Hoài Viễn ôm lấy đứa nhỏ vỗ về, đáng tiếc đứa nhỏ ở trong lòng hẳn vẫn khóc không ngừng nghỉ, hẳn chỉ có thể hướng Mục Kỳ bất đắc dĩ cười cười.

Mục Kỳ mặt không chút thay đổi chống người dậy, Bộ Hoài Viễn vốn đang nhú mày định ngăn cản, nhưng nề hà đứa nhỏ còn đang ôm trong lòng nên không kịp chia tay. Mục Kỳ bên này cũng chịu đựng cơn đau rất ở hậu huyệt mà nhanh chóng ngồi dậy, sau đó thản nhiên mở tay ra hướng Bộ Hoài Viễn, “Để ta ôm đi!”

Bộ Hoài Viễn nhìn biểu tình nghiêm trang của Mục Kỳ, nhin không được cười khê, cẩn thận đem đứa nhỏ đưa vào trong lòng Mục Kỳ, “Có thể con nhớ người, người ôm một hồi cũng tốt.”

Cũng không biết đứa nhỏ này có phải hay không thật sự nhớ mong cha ruột của mình, cứ nhiên thật sự vừa nằm trong ngực Mục Kỳ, nhóc con đã lập tức ngừng khóc, chỉ còn thút thít nho nhỏ vài tiếng. Sau lại chếp miệng mấy cái, cọ cọ vào lòng Mục Kỳ chìm vào giấc ngủ. Nhìn đến tình cảnh này, Bộ Hoài Viễn cũng không kiềm được cười thành tiếng, “Quả nhiên là muốn người mà.”

Tuy trên mặt Mục Kỳ vẫn không có biểu tình gì, bắt quá trong ánh mắt lại hiện lên không ít nhu tình, bộ dáng cúi đầu ôm đứa nhỏ còn lộ ra một cổ tử mẫu. Một hồi lâu sau, đứa nhỏ được cha hồng đã chìm vào giấc ngủ, Mục Kỳ mới nhẹ nhàng đem đứa nhỏ đặt ở trên giường, vừa vặn kéo chăn đắp lên người con.

“Tĩnh rồi thì nghỉ ngơi thêm lát, ta đã dặn Ảnh Cửu Ảnh Thập chuẩn bị thức ăn, sẽ lập tức đưa tới. Giờ ta trước đi lấy chút nước đến cho người rửa mặt chải đầu.” Bộ Hoài Viễn vừa nói vừa đứng dậy hướng đến cửa.

Thân mình của Mục Kỳ hiện tại không tiện làm gì, cũng liền thuận theo ý tứ của Bộ Hoài Viễn, để cho hân bưng nước ấm tới bên giường rồi giản dị rửa mặt chải đầu một phen.

Theo sau, Bộ Hoài Viễn lại bưng cháo mà Ảnh Thập đưa tới, ngồi vào bên người Mục Kỳ, nhẹ nhàng múc một muống đưa tới bên miệng y, ôn nhu bảo: “Ăn chút cháo trước, từ tối hôm qua đến bây giờ người còn chưa có ăn cái gì đâu.”

Mục Kỳ mặt không chút thay đổi nhìn Bộ Hoài Viễn, sau đó há mồm nuốt vào. Tới lúc Bộ Hoài Viễn múc muống cháo thứ hai, y lại lạnh lùng mở miệng: “Người cũng chưa ăn, chính người ăn trước đã.”

Bộ Hoài Viễn nghe vậy lại không nhịn được nhún vai vài cái, lúc ngẩng đầu trong mắt của hân lại tràn ngập ý cười. Thời điểm mất trí nhớ, tính tình của Mục Kỳ liền giống như mới trước đây nhanh mồm nhanh miệng, cái gì cũng không chịu đựng trong lòng, thấy việc gì chướng mắt liền nói thẳng ra. Nhưng đến lúc khôi phục ký ức, Mục Kỳ lại trở về như mấy năm trước, cách nói chuyện hay làm việc đã không còn thẳng thắn kích động, mà mang theo một ít cứng rắn lạnh lùng. Nhưng mặc kệ làm chuyện gì đi nữa, y vẫn luôn đặt hân ở vị trí ưu tiên hàng đầu, vĩnh viễn quan tâm đến hân nhất, giống như vào lúc này vậy.

Nghĩ đến đây, con người của Bộ Hoài Viễn tối sầm lại. Cũng bởi vì hân, mới có thể làm cho tính cách vốn trong sáng thẳng thắn của Mục Kỳ lại biến thành không được tự nhiên như hiện tại. Bởi vì hân vẫn luôn một mực giữ thái độ lãnh đạm mới khiến cho Mục Kỳ thương tổn như vậy. Nhưng mà cái người này vẫn chỉ biết góc góc quan tâm hân.

Bộ Hoài Viễn ôn nhu cười, múc muống cháo thứ hai đưa vào trong miệng, sau đó liền cúi người ổn trụ miệng Mục Kỳ, đem nửa phần cháo theo đầu lưỡi đưa vào miệng đối phương. Ngay lúc khuôn mặt của Mục Kỳ nháy mắt biến hồng cùng với nét bối rối xuất hiện trong ánh mắt, hân mới vừa lòng cười ngồi dậy, tựa vào bên tai Mục Kỳ nhẹ giọng nói: “Vậy chúng ta cùng nhau ăn.”

Mục Kỳ đỏ mặt khụ một tiếng, rất nhanh đã khôi phục nét mặt không chút thay đổi như thường. Sau đó thực rõ ràng từ trong tay Bộ Hoài Viễn đoạt lấy chén cháo, một hơi ngửa đầu uống hết một nửa, rồi mới đem phần nửa còn lại cho Bộ Hoài Viễn. Đợi nuốt hết chút cháo sau cùng, y mới hơi cứng ngắc lên tiếng: “Ta ăn xong rồi, đến lượt người à!”

Bộ Hoài Viễn rút cuộc nhin không được cúi đầu cười ra tiếng, bắt quá dưới tầm mắt có thể đông chết người của Mục Kỳ đang bắn tới, hần vẫn phi thường văn nhả mà uống hết phần cháo thừa còn lại. Tiếp theo lại đem chiếc bát không đặt sang một bên, hần mới tiến tới sờ sờ trán Mục Kỳ, mềm nhẹ hỏi: “Còn có chỗ nào không thoải mái không?”

Sau khi ổn định lại tâm tình, Mục Kỳ nhìn nhìn Bộ Hoài Viễn, rũ mắt lắc đầu, rồi không nói thêm gì.

Bộ Hoài Viễn hơi nghi hoặc, lo lắng nhìn Mục Kỳ không hiểu sao lại có tâm tình không được tốt lắm. Từ ngày hôm qua sau khi Mục Kỳ tỉnh lại, hần liền cảm thấy Mục Kỳ tựa hồ có chút cảm xúc không đúng, hiện tại thì càng rõ ràng hơn, nhưng hần lại không biết nguyên nhân vì sao. Chỉ lo lắng có lẽ là vì đám người ăn mặc kì quái tập kích lúc trước, vừa định mở miệng hỏi, thì tiểu oa nhi thật vất vả an ổn trong chốc lát lại đột nhiên làm ầm ĩ lên.

Mục Kỳ lập tức khôi phục lại từ trong cảm xúc ngổn ngang của bản thân, ôm lấy bảo bảo không ngừng oa khóc hồng hồng một hồi. Sau đó y lại có chút lo lắng hỏi Bộ Hoài Viễn: “Bảo bảo vì sao cứ khóc hoài như vậy? Con sinh bệnh sao?”

“Đừng lo lắng, tiểu hài tử đều như vậy. Lý Nhạc đã sớm xem qua, con thực khỏe mạnh không có việc gì.” Bộ Hoài Viễn ôn nhu trấn an.

Quả nhiên, tiểu bảo bảo chỉ khóc một trận liền rất nhanh đã mệt mỏi, ở trong lòng Mục Kỳ từ từ thiếp đi. Bộ Hoài Viễn mỉm cười nhìn cảnh tượng ấm áp trước mắt, trong lòng tràn đầy cảm động cùng ngọt ngào. Bất quá rất nhanh, hần liền biến sắc, chỉ hướng Mục Kỳ vội vàng nói một câu, “Chờ ta một chút!” liền vội vàng xông ra cửa.

Trong lúc Mục Kỳ không hiểu ra sao, chợt nghe xa xa từ bên ngoài cửa truyền đến một trận mãnh liệt ho khan, theo sau lại là một trận tiếng vỗ kinh hãi lọt vào. Y vội muốn đứng dậy nhìn, lại vì phải ôm đứa nhỏ nên không tiện hành động, chỉ có thể cao giọng hướng ra phía ngoài hô một tiếng: “Ảnh Cửu!”

Ảnh Cửu lên tiếng đáp lời xong liền đẩy cửa mà vào, theo cánh cửa từ từ mở ra, thanh âm ho khan càng rõ ràng hơn một ít. Mục Kỳ lập tức đem đứa nhỏ đưa cho Ảnh Cửu, muốn giẫy dụa đứng dậy. Ảnh Cửu tuy đã tiếp nhận đứa nhỏ, nhưng lại ngoài ý muốn lên tiếng ngăn trở Mục Kỳ, “Thừa tướng gia đừng động, Hầu gia không muốn Thừa tướng gia lo lắng mới ra ngoài.”

Mục Kỳ ngừng lại động tác, cũng chậm rãi quay về trên giường, theo sau lại hồ hững đối Ảnh Cửu nói: “Người ôm đứa nhỏ ra ngoài đi, ta muốn một mình an tĩnh.”

Ảnh Cửu cúi đầu đáp lời, liền ôm đứa nhỏ đi ra ngoài, còn nhẹ nhàng đóng cửa lại. Mục Kỳ tựa vào đầu giường, nghe được thanh âm ho khan bên ngoài nhỏ đi, sau đó có thêm một ít tiếng đối thoại. Kia chính là thanh âm của người kêu Liễu Phù Phong mà y đã nghe được tối hôm qua, tiếp theo liền không còn thanh âm gì nữa. Mục Kỳ khép chặt mắt, phun ra một hơi. Vừa rồi, y cứ luôn tự vây hãm bản thân mình trong cảm xúc mới khôi phục ký ức, làm thiếu chút nữa đã quên mất mục đích tối trọng yếu của bọn họ khi đến nơi này, tất cả cũng chỉ vì cứu lấy sinh mệnh của Bộ Hoài Viễn.

Mục Kỳ âm thầm vận chuyển nội lực, phát hiện toàn bộ nội tức của mình đều bị bế tắc tại ngực, không khỏi nhúu nhúu mày. Y đã nhận một chưởng của đối phương, nội lực kỳ quái kia cứ sinh sôi ở trong cơ thể y. Nay lại coi như đã bị khóa tại ngực, tuy rằng không phải rất khó chịu, nhưng cũng làm cho y không thể tự do thi triển nội tức.

Nghĩ đến đám người kia đã từng dùng công phu đồng dạng đã thương Bộ Hoài Viễn lúc võ nghệ còn chưa thành thực, làm hại Bộ Hoài Viễn gần như xém chết. Hai mắt của Mục Kỳ lập tức phát lạnh, nâng tay hung hăng nện lên trên giường, cũng may, rất nhanh đã có thể cứu được Bộ Hoài Viễn. Mục Kỳ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, làm cho chính mình tỉnh táo lại.

Y không thể tiếp tục đắm chìm trong cảm xúc của chính mình. Mặc kệ người Bộ Hoài Viễn yêu rất cực là Mục Kỳ mất trí nhớ hay là y của hiện tại, thì đều không phải là chuyện trọng yếu nhất lúc này. Trước mắt, chuyện quan trọng nhất là phải nghĩ ra biện pháp chữa khỏi bệnh cho Hoài Viễn.

38. Chương 38

Thời điểm trở về phòng, sắc mặt của Bộ Hoài Viễn đã khôi phục như bình thường, trái lại không có chút nào nhìn ra được dấu hiệu của bệnh trạng. Mục Kỳ cẩn thận quan sát một phen, thấy tinh thần của hắn quả thật rất tốt, lúc này mới thoáng yên lòng. Y cũng biết đại khái mọi chuyện có lẽ liên quan đến cái người tên Liễu Phù Phong kia, đã giúp Bộ Hoài Viễn bình ổn thân thể, tuy rằng trong lòng ẩn ẩn có chút mất hứng, nhưng y cũng vì thế mà cảm thấy may mắn một phen.

Sau khi trở về, Bộ Hoài Viễn không có nói với y những gì xảy ra khi đi ra ngoài, Mục Kỳ cũng không có chủ động nhắc tới. Bởi vì bọn họ đều đang đợi cho đến khi biết được tình huống cụ thể trên đảo.

Thân thể Mục Kỳ vốn khỏe mạnh nên khôi phục rất nhanh, nằm qua một đêm, đến buổi chiều hôm sau y cơ bản đã có thể xuống giường đi lại. Bất quá dù sao điều kiện trên thuyền cũng không tốt, hơn nữa địa phương kia của Mục Kỳ đã bị xé rách nghiêm trọng, miệng vết thương còn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ. Bởi vậy Bộ Hoài Viễn vẫn cường ngạnh yêu cầu Mục Kỳ nằm nghỉ ngơi trên giường nhiều hơn chút.

Gian phòng ngủ này của hai người nằm ở trung tâm chiếc thuyền, mà từ lúc thuyền bắt đầu rời bến đến nay cũng coi như ổn định. Bên trong phòng có một cửa sổ bằng gỗ, khi mở ra còn có thể nhìn thấy biển cả mênh mông. Bất quá vì lo lắng thân mình Mục Kỳ còn chưa thể ra gió, nên cửa sổ trong phòng luôn bị đóng chặt, chỉ có vào ban ngày mới có chút ánh sáng mặt trời chiếu vào qua khe cửa. Cũng không biết có phải vì thanh âm sóng biển ở ngoài cửa sổ luôn truyền đến mà đã làm cho mọi người khi nghe được cũng cảm thấy thập phần mệt mỏi.

Đến chạng vạng, Mục Kỳ vừa tự mình uy cho tiểu bảo bảo uống hết một chén nước cơm, Bộ Hoài Viễn liền bưng một mâm thức ăn trở vào. Mục Kỳ kinh ngạc nhìn Bộ Hoài Viễn cẩn thận đem thức ăn đặt lên bàn, có điểm xuất thần. Cảnh tượng hiện tại này là thứ mà y đã trông mong rất nhiều năm, nay đã hiện diện trước mắt, y ngược lại cảm thấy có điểm không chân thật.

“Nghĩ cái gì đó? Bảo bảo đã ngủ, trước ăn một chút gì đi!” Bộ Hoài Viễn vừa quay đầu lại liền nhìn thấy

Mục Kỳ đang sững sờ, không khỏi cười nói.

Vàng thái dương còn chưa hoàn toàn chìm vào mặt biển, vài tia sáng còn lại vẫn len lỏi xuyên thấu vào căn phòng. Mục Kỳ nghe được thanh âm chậm rãi lấy lại tinh thần, đem tiểu bảo bảo thu xếp ổn hỏa, mới vén chăn rời giường, đi đến bên cạnh bàn.

Bộ Hoài Viễn đã sớm một bước đem mọi thứ trên bàn bày biện xong, sau đó liền quay sang giúp đỡ Mục Kỳ ngồi xuống. Bởi vì hai người không mang theo hạ nhân lên thuyền, mà Ảnh Cửu Ảnh Thập cũng không phải người tỉ mỉ trong việc phục dịch. Nên trong một ngày một đêm qua, mọi việc đều do một tay Bộ Hoài Viễn toàn tâm toàn lực chiếu cố Mục Kỳ, đây cũng coi như đã quay lại nhịp sống thường nhật của hai người lúc trước.

“Trên thuyền điều kiện không tốt, ăn trước cái này đã. Ta có hỏi qua bọn họ rồi, ngày mai có thể sẽ đến nơi.” Bộ Hoài Viễn vừa gấp thức ăn cho Mục Kỳ một bên vừa ôn nhu lên tiếng.

Mục Kỳ như có điều suy nghĩ mà khắy khắy hai cái, cuối cùng nhú mi, mở miệng hỏi: “Người tin người nọ?”

Bộ Hoài Viễn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Mục Kỳ, sợ là trong lòng đối phương đang lo lắng, liền ngừng đầu lên mỉm cười: “Ta không hoàn toàn tin hẳn, bất quá luôn luôn có vài chỗ có thể tin tưởng.”

“Chỗ nào có thể tin? Ta xem bọn họ rất khả nghi, đột nhiên lại xuất hiện như vậy, chẳng biết ngọn chẳng biết nguồn, còn mang chúng ta lên đảo... Người như thế nào không đợi thêm một chút, chờ chúng ta trở về ổn định mọi thứ, đến khi ta tỉnh lại rồi hẳn quyết định.” Mục Kỳ buông bát nhu nhu mi tâm, y vẫn cảm thấy là nên để cho chính y tự lên đảo tra xét mọi chuyện trước thì hơn.

Bộ Hoài Viễn vội trấn an, cầm lấy bàn tay của Mục Kỳ, “Đều sẽ phải lên đảo, sớm một ngày cũng tốt, hướng chi... Ta cảm thấy bộ dạng của hắn có chút quen mặt.”

“Quen mặt?” Mục Kỳ nghi hoặc nhìn về phía Bộ Hoài Viễn. Từ lúc tỉnh lại y còn chưa chính thức gặp mặt cái người kêu Liễu Phù Phong kia, cũng không biết một thân diện mạo của hắn ra sao.

“Ân.” Bộ Hoài Viễn suy tư một chút, mới chậm rãi giải thích: “Bộ dạng của người kia có vài điểm tương tự với nương ta...”

Mục Kỳ nhú mày, mẫu thân của Bộ Hoài Viễn đã rời đi từ mười năm trước. Lúc ấy y cùng với Bộ Hoài Viễn đều đã trưởng thành, tự nhiên vẫn nhớ rõ bộ dạng của sư phụ. Bởi vậy nếu Bộ Hoài Viễn nói bộ dạng của người kia có điểm tương tự, vậy chắc hẳn giữa hai người thật sự có vài nét giống nhau.

“Người hoài nghi hắn cùng với nương có quan hệ? Hoặc là nói...cùng mẫu gia của nương có quan hệ?” Mục Kỳ cúi đầu trầm ngâm, sư phụ cùng mẫu thân của y đều đã đến Thịnh Kinh của Chiêu Quốc, nhưng quê quán thân sinh của hai người họ là nơi nào bọn y cũng không biết rõ. Nếu Vô Âm đảo này là mẫu gia của sư phụ thì xem ra cũng không phải nơi nguy hiểm.

Bộ Hoài Viễn gật gật đầu, “Nương của ta họ Liễu, mà người này cũng họ Liễu, vả lại bộ dạng cũng có chút tương tự. Hơn nữa nương từ nhỏ chưa từng đề cập qua chuyện của mẫu gia, mười năm trước lại đột nhiên rời đi, nay đột nhiên truyền tin trở về, chung quy cũng có chút ăn khớp. Bất quá cũng còn rất nhiều điểm kỳ quái còn chưa câu thông, xem ra phải đợi đến khi lên đảo, gặp được nương thì mới biết được.” Nói đến mặt sau, Bộ Hoài Viễn liền thu hồi tươi cười, thanh âm cũng trở nên có chút đậm bạc.

Mục Kỳ biết trong lòng hắn còn có chút để ý đến việc năm đó sư phụ không nói một tiếng đã rời đi. Nhưng y cũng không biết nói gì để an ủi, chỉ có thể trở tay cầm chặt lấy Bộ Hoài Viễn. Bất quá trong lòng Mục Kỳ cũng có chút khó hiểu, năm đó trước khi Liễu Vô Mộng rời đi đã từng cố ý tìm đến y, còn nói cho y việc phải đi tìm phương pháp cứu Bộ Hoài Viễn. Nếu bà đã về mẫu gia tìm biện pháp chữa trị, thì tại sao qua nhiều năm như vậy vẫn không có một chút tin tức nào?

Buổi tối, Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ vẫn mỗi người nằm ở một bên giường, bất quá so với ngày hôm qua, bên trong giường còn có thêm một tiểu bảo bảo. Trước khi ngủ, Bộ Hoài Viễn thật cẩn thận thay tả cho tiểu bảo bảo đang nằm trên giường. Tuy rằng trọng trách ụ bảo bảo ăn trong ngày hôm nay đều giao cho Mục Kỳ, nhưng những chuyện khác đều do một tay Bộ Hoài Viễn ôm lấy hết. Dù sao Bộ Hoài Viễn làm việc so với Mục Kỳ còn muốn cẩn thận hơn không ít.

“Đứa nhỏ này trái lại rất thân cận với người à.” Mục Kỳ không quá cao hứng trừng mắt nhìn bảo bảo đang không ngừng hướng trên người Bộ Hoài Viễn cọ a cọ. Rốt cuộc ai mới là người đã mang thai mười tháng rồi đem người sinh ra hả, đúng là vật nhỏ không lương tâm nga!

Bộ Hoài Viễn nhìn khoe môi khê mím cùng biểu tình mặt nhăn mày nhíu Mục Kỳ, phốc một tiếng cười khê, “Phụ tử vốn đã thân cận.”

“Cũng không thấy nhóc thân cận với ta như vậy.” Mục Kỳ hơi bất mãn cắn lại một câu.

“Phụ thân người mới trước đây cũng thân cận với ta như vậy à, quả thực là cha nào con nấy.” Bộ Hoài Viễn nhìn Mục Kỳ cười nói, một bên lại vỗ nhẹ lên chiếc mông vừa được thay tả của tiểu bảo bảo.

Mục Kỳ hơi hơi cứng mặt, sắc mặt cổ quái phiên cái xem thường.

“... Tốt lắm, đổi xong rồi, đến, ôm con trai của người này.” Bộ Hoài Viễn mềm nhẹ hoàn thành một bước cuối cùng, sau đó liền đem bảo bảo đưa cho Mục Kỳ. Mục Kỳ khinh thủ khinh cước tiếp nhận tiểu bảo bảo phóng vào trong ngực hồng hồng, Bộ Hoài Viễn thì đứng dậy đem tã cũ vứt qua một bên.

Tiểu bảo bảo phi thường ngoan ngoãn, mặc dù thời gian sinh ra có chút sai biệt, nhưng từ lúc ra đời đến nay đều luôn khiến cho mọi người yêu thương, như lúc này đây, bé con vừa cọ cọ trong ngực Mục Kỳ vài cái liền híp mắt ngủ say. Sau khi Bộ Hoài Viễn ném tã rửa tay xong trở về, liền nằm lên giường, nhìn đến bảo bảo đã muốn bình yên an giấc, nhin không được vươn tay sờ sờ cái cằm nhỏ của con. Khi nhìn đến bảo bảo trông cơn mơ ngủ nhăn lại cái mũi, hắn mới nhẹ nhàng cười lên tiếng.

Qua lát sau, Bộ Hoài Viễn cố nhin cười, tiếp tục trạc trạc mặt đứa nhỏ, “Đứa nhỏ này thật sự rất nhu thuận, thật sự rất giống với người khi còn bé.”

“Rất giống với ta hồi bé?” Mục Kỳ đang nhìn Bộ Hoài Viễn trêu đứa nhỏ, trong lòng không ngừng xao động một loại cảm giác thỏa mãn nhân nhậ, đột nhiên nghe được những lời Bộ Hoài Viễn nói, y có hơi sững sốt một chút. Nhướn mi nhìn lại đối phương, y nhớ rõ mình mới trước đây vẫn thường bị cha mắng là tính tình gàn bướng tính nghịch à.

“Ân, người lúc nhỏ rất là ngoan, sau khi trưởng thành thì có hơi mê chơi chút, nhưng vẫn nhu thuận như trước.” Trong đôi mắt đen lầy của Bộ Hoài Viễn lúc này tất cả đều là sự ôn nhu, một bên lại nhẹ giọng nói với đối phương.

“Phải không?” Mục Kỳ bĩu môi, từ chối cho ý kiến, trái lại còn nhắc tới một sự kiện quan trọng khác, “Nên đặt tên gì cho con đây?”

“Ân, cũng nên đặt tên rồi.” Bộ Hoài Viễn cũng nghiêm túc gật gật đầu, rồi sau đó mỉm cười nhìn về phía Mục Kỳ, “Người chọn đi.”

Mục Kỳ cũng không có cự tuyệt, kỳ thật từ nhiều năm trước y đã bắt đầu lo lắng đến vấn đề tên gọi của đứa nhỏ trong tương lai. Thậm chí y cũng đã sớm có một đồng phương án suy tính, bất quá hiện tại nói muốn dùng ngay cũng là nhất thời nghĩ không ra. Chồng đầu suy nghĩ nửa ngày, ánh mắt của Mục Kỳ mới sáng lên, vui vẻ nói: “Vậy kêu Thiệu Minh đi, Bộ Thiệu Minh.”

Bộ Hoài Viễn thấp giọng niệm lại một lần, sau mới cười cười gật đầu, “Tốt a, vậy gọi là Thiệu Minh.”

Thử thiếu thời, khắc cốt minh tâm, một đời không quên.

“Minh nhi ngoan, về sau lớn lên phải hảo hảo hiếu thuận phụ thân, biết không?” Bộ Hoài Viễn đột nhiên cúi đầu, nhẹ giọng nói với tiểu bảo bảo đã ngủ say.

Mục Kỳ nghe đến đây, hốc mắt đột nhiên đỏ ửng, nhất thời hai người đều không nói gì nữa. Bọn họ đã dự đoán hết tất cả những điều sẽ xảy đến, cũng đưa ra những dự tính đối với những trường hợp tồi tệ nhất. Chẳng qua không đến một khắc cuối cùng, bọn họ đều sẽ không bỏ cuộc.

Ngày hôm sau vẫn gió êm sóng lặng như trước, sau giờ Ngọ, Liễu Phù Phong tự mình đi đến phòng của Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ báo cho hai người biết, còn vài cái canh giờ nữa bọn họ sẽ lên đảo, dặn dò hai người có thể chuẩn bị một phen. Đây cũng là lần đầu tiên Mục Kỳ nhìn thấy bộ dạng của Liễu Phù Phong, quả thật như lời Bộ Hoài Viễn, đối phương xác thực có nhiều nét tương tự với nường của hắn.

Kỳ thật, Bộ Hoài Viễn cũng có chút di truyền từ tướng mạo của Liễu Vô Mộng, bởi vậy hai người nhìn qua cũng có chút tương tự. Ấn tượng của Mục Kỳ đối Liễu Phù Phong không tính là tốt, nhưng sau khi gặp mặt, cảm giác cũng không tính kém. Hơn nữa nếu Bộ Hoài Viễn không có đoán sai, có lẽ đôi bên còn có chút quan hệ thân thuộc với nhau, cũng nhớ vậy mà cách nói chuyện giữa cả hai cũng ôn hòa hơn nhiều.

“Mấy ngày qua ở trên thuyền, hai người các người đã vất vả, đợi lên bờ rồi thì nghỉ ngơi một đêm. Ta cũng sẽ phân phó hạ nhân chuẩn bị chút sữa dê cho đứa nhỏ.” Liễu Phù Phong đại khái đã biết hai ngày ở trên thuyền này, Bộ Hoài Viễn Mục Kỳ cùng đứa nhỏ đều chưa thể nghỉ ngơi tốt, bởi vậy trước khi rời khỏi phòng mới cố ý nói thêm điều này.

Bộ Hoài Viễn nghe xong cười yếu ớt cảm tạ một phen, Mục Kỳ cũng theo Bộ Hoài Viễn cảm tạ Liễu Phù Phong. Hai đại nhân bọn họ thì không sao, nhưng cứ để đứa nhỏ uống nước cơm thể này thì cũng có chút lo lắng. Tuy rằng tiểu Minh nhi thủy chung vẫn nhu thuận như lúc đầu, nhưng có thể uy chút sữa dê cho con thì càng tốt. Về phần bà vú, xem ra phải đợi đến khi trở lại bờ rồi.

“Nương của ta đang ở trên đảo sao?” Có lẽ là vì sắp đến đảo, Bộ Hoài Viễn rốt cục vẫn không nhịn được, trước một bước hỏi ra miệng.

Liễu Phù Phong bình tĩnh nhìn hai người liếc mắt một cái, sau đó đột nhiên không hiểu sao lại khẽ thở dài một hơi, rồi đáp lời: “Tại, bất quá tình huống cụ thể vẫn là chờ các người lên đảo nhìn thấy rồi nói.” Sau đối phương dường như không muốn nói gì nữa, xoay người lỵ khai.

Còn lại Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ hai mặt nhìn nhau, cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ trở về phòng.

Đến buổi chiều, thuyền bắt đầu cập bờ, Bộ Hoài Viễn đứng ở sà lan nhìn phía trước. Trên suốt quãng đường, việc điều khiển tàu đều do người của Liễu Phù Phong lo liệu, tuy rằng hắn đã sớm âm thầm phân phó Ảnh Cửu Ảnh Thập chú ý đến hành trình. Nhưng dù sao trên biển cũng đầy rẫy phong ba quỷ quyệt, trước sau đều khó đánh giá chính xác được lộ tuyến. Xem ra nếu phải đi về, bọn họ vẫn cần đến sự trợ giúp của người trên đảo.

Chỉ chốc lát thuyền đã đến bờ, Liễu Phù Phong trước một bước hạ thuyền. Bộ Hoài Viễn một bên đỡ lấy Mục Kỳ đang ôm đứa nhỏ đi theo sau đó, Ảnh Cửu Ảnh Thập thì đi áp chót, cuối cùng là người trên thuyền. Lúc này trên bến phà đã có vài người ăn mặc như hạ nhân thị nữ dắt ngựa đứng chờ. Đợi tất cả mọi người đi đến, đoàn người mới hành lễ, thỉnh mọi người lên xe ngựa.

39. Chương 39

Xe ngựa phi thường vững chắc thông thả tiến vào nội đảo, Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn ngồi tựa vào nhau, ngẫu nhiên sẽ vén rèm hướng ra phía ngoài quan sát. Khí hậu trên đảo rất trong lành, giờ đã tháng chín tháng mười mà khung cảnh xung quanh cứ như đang còn xuân, hoa nở đầy khắp muôn nơi. Làm cho người ta có một loại ảo giác về thời không, cũng làm cho cả hòn đảo tăng thêm một tia sắc thái thần bí. Vô Âm đảo cũng không lớn, thời gian di chuyển từ bến phà đến đích, nếu dùng mã xa chỉ mất khoảng một canh giờ.

Sau khi xuống xe, Liễu Phù Phong liền dẫn hai người vào một tòa cung điện hoa lệ, cũng vì hai người mà an bài phòng nghỉ ngơi, “Hôm nay các người trước tiên nghỉ ngơi ở nơi này đi, ngày mai ta sẽ mang các người đến Hàn Hoa điện.”

Nói xong Liễu Phù Phong đang chuẩn bị rời đi, lại bị Mục Kỳ trước một bước ngăn lại, “Chờ một chút, trước đem sự tình nói rõ ràng cái đã.”

Bộ Hoài Viễn mỉm cười gật gật đầu, nhìn về phía Liễu Phù Phong. Bọn họ không cần nghỉ ngơi, nhiều vấn đề chồng chất như vậy, hai người họ căn bản nghỉ ngơi cũng chẳng nổi.

Liễu Phù Phong bình tĩnh nhìn nhìn hai người, gặp Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ đều là vẻ mặt kiên định, rũ mắt suy tư một chút rồi nói: “Các người nếu hiện tại muốn biết cũng được, ta liền mang bọn người đến Hàn Hoa điện.”

Mục Kỳ không chút do dự, vừa ra cửa đã đem đứa nhỏ chuyển giao cho Ảnh Cửu Ảnh Thập, rồi lập tức lôi kéo Bộ Hoài Viễn cùng đi theo Liễu Phù Phong rời đi. Ba người ra cửa liền đi dọc theo hành lang gấp khúc, sau khi đến viện tử thì lại đi về hướng đông một hồi. Rất nhanh, Mục Kỳ liền thấy được đích đến của bọn họ lần này, một tòa cùng điện được xây bằng đá cẩm thạch, mang tên “Hàn Hoa điện”.

Liễu Phù Phong dẫn hai người chậm rãi đi vào. Dọc theo đường đi có rất nhiều người trông coi, bọn họ nhìn thấy Liễu Phù Phong đều cung kính hành lễ. Thẳng đến khi tiến sâu vào trong Hàn Hoa điện, độ ẩm càng ngày càng thấp, mà người cũng càng lúc càng ít đi. Chốc lát sau, khi đến trước một cánh cửa ngọc bạch sắc, Liễu Phù Phong mới dừng chân quay đầu lại, chỉ chỉ cửa ngọc, nói: “Theo ta vào nơi này.”

Nói xong hắn liền đẩy cửa tiến một bước vào trước tiên, Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn nhìn nhau cũng nhanh chóng đi theo. Bên trong, độ ẩm rất thấp, thậm chí còn bốc lên một ít khói trắng mờ mờ. Trong nháy mắt đi vào nơi này, Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn đều nhận không được rung mình một cái. Không gian bên trong phi thường lớn, kích thước cơ hồ bao quát cả Hàn Hoa điện, toàn bộ Hàn Hoa điện tựa hồ chỉ xây nên bởi vì một căn phòng này thôi. Trong phòng cũng không có bất luận vật trang trí gì, không gian to như vậy trừ bỏ bậc thang cùng cây cột cũng chỉ còn lại chiếc ao ở trung gian đang tỏa ra hàn khí.

Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn vẫn đi theo sau Liễu Phù Phong không nhận được tiến gần vài bước, thành linh phát hiện ở nơi sâu thẳm nhất của chiếc ao thể nhưng lại đặt một quan tài bằng băng. Bên trong còn có một nữ nhân đang nằm, mặc một thân áo trắng, mái tóc đen dài phi thường chính tề nằm tản mát trên người, xinh đẹp như một pho tượng gốm sứ. Người đó nhắm chặt hai mắt nằm nơi đáy nước tựa như tiên tử hạ phàm. Nhưng khi nhìn đến tướng mạo của người nữ nhân kia, ánh mắt của Bộ Hoài Viễn lập tức run sợ, Mục Kỳ cũng không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Đây rõ ràng chính là người mà bọn họ đã tìm kiếm mười năm qua, mẫu thân Bộ Hoài Viễn, Liễu Vô Mộng.

“Mang bọn người đến là để nhìn cô cô một chút, nơi này hàn khí quá nặng, không nên ở lâu, trước theo ta ra ngoài, lát nữa ta sẽ nói rõ với các người.” Thanh âm của Liễu Phù Phong đậm nhạt vô cùng, không có chút gì cho thấy sự phập phồng bối rối.

Sắc mặt Mục Kỳ có chút không tốt, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào quan tài bằng một hồi lâu, tay gấu gao nắm trước ngực, tựa hồ còn có chút không thể tin được. Bộ Hoài Viễn bên cạnh thì tương đối trấn định hơn, tuy rằng sắc mặt cũng rất trầm tĩnh, nhưng không có quá nhiều biến hóa về cảm xúc, chỉ nhìn thoáng qua quan tài bằng liền thu hồi tầm mắt.

Trong phòng hàn khí quả thật rất nặng, Mục Kỳ nay lại không dùng được nội lực, Bộ Hoài Viễn thì không

hề có võ công, hai người chỉ ngầy người trong chốc lát đã lập tức chịu không nổi.

Liều Phù Phong đi đầu dẫn hai người ra ngoài. Trên đường Mục Kỳ lặng lẽ nhìn về phía Bộ Hoài Viễn, khuôn mặt bình tĩnh đến nỗi tựa hồ đối phương không có chút động lòng khi nhìn đến thi thể mẫu thân của mình. Nhưng Mục Kỳ vẫn có thể nhìn ra ở đáy mắt của hắn ẩn ẩn một tia bi thương đang cuộn trào.

“Đến, nơi này độ ẩm tốt chút, các người trước ngồi đi!” Liều Phù Phong mang theo hai người đi một hồi lâu, mới tiến vào một gian phòng bày trí đơn giản.

Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn sau khi tiến vào sau lần lượt ngồi xuống, Liều Phù Phong hướng bên ngoài hô một tiếng, rất nhanh đã có hạ nhân bưng nước trà tiến vào, sau khi sắp xếp đầu vào đầy bọn họ liền không tiếng động lui xuống. Liều Phù Phong thay hai người rót hai chén trà nóng rồi đưa qua, “Uống chút nước trà để làm ấm thân thể đã.”

Mục Kỳ uống một ngụm, mùi thơm nước trà thơm ngan ngát, thật ấm lòng người, tựa hồ hàn khí vừa mới xâm nhập cơ thể cũng đã biến mất không ít. Quay đầu, nhìn đến Bộ Hoài Viễn cũng uống một ngụm, sắc mặt đã tốt lên rất nhiều, y lập tức buông chén trà, cùng Bộ Hoài Viễn song song nhìn về phía Liều Phù Phong.

“Ta biết các người có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, kỳ thật có rất nhiều chuyện ta so với các người cũng chỉ mới biết được một đoạn thời gian. Ta chỉ có thể tận lực báo cho các người hay, nếu có vấn đề các người cũng có thể hỏi.” Liều Phù Phong thấy cảm xúc của hai người đều đã phần nào ổn định, mới không lạnh không nóng mở miệng nói.

Mục Kỳ nhìn về phía Bộ Hoài Viễn, Bộ Hoài Viễn trấn an cười cười, theo sau liền hướng Liều Phù Phong gật gật đầu, “Người nói trước đi!”

Liều Phù Phong hơi mím môi như suy tư, lát sau mới từ từ lên tiếng: “Nơi này chính là Vô Âm đảo mà các người đã đọc qua trong thư tín, ta là đảo chủ đương nhiệm của Vô Âm đảo Liều Phù Phong. Mà người vừa mới nằm trong quan tài bằng kia là cô cô của ta.” Nói xong, Liều Phù Phong ghé mắt nhìn về phía Bộ Hoài Viễn, “Luận bối phận, ta hẳn phải gọi người một tiếng biểu ca.”

Bộ Hoài Viễn hơi hơi gật gật đầu, về thân phận Liều Phù Phong, hẳn sớm có phỏng đoán, nay nhận được đáp án cũng không tính là quá kinh ngạc.

Liều Phù Phong tiếp tục kể, “Vô Âm đảo cũng không nhập thế, trăm ngàn năm qua mọi người đều tọa giữ ở nơi này tự cấp tự túc. Trừ bỏ khi phải vận chuyển một ít tài nguyên tất yếu ở bên ngoài, thì cơ hồ Vô Âm đảo cũng không tiếp xúc nhiều với ngoại giới, bởi vậy thế nhân mới ít người biết đến. Mà hai mươi lăm năm trước, cô cô vốn là người kế thừa chức vị đảo chủ, nhưng lại vì không muốn ở lại trên đảo nên đã tự động buông tha chức vị đảo chủ, ly khai Vô Âm đảo.” Ngừng lại một chút, Liều Phù Phong tự rót cho mình một chén nước rồi khẽ nhấp một ngụm, “Vô Âm đảo vốn có quy tắc là không được tự ý rời đảo, nếu như một khi đã rời đảo, như vậy tất yếu phải lấy sinh mệnh ra để tuyên thệ. Cả đời sẽ không thể quay trở về, cũng không được nói với người ngoài chuyện của Vô Âm đảo, cô cô năm đó cũng đã làm như thế.”

“Sau khi cô cô rời đi, vài năm sau người thừa kế phù hợp tiếp theo là phụ thân ta đã kế thừa vị trí đảo chủ. Hai mươi lăm năm qua, cô cô quả thật chưa bao giờ trở về, mãi cho đến mười năm trước, nàng mới đột nhiên quay lại từ bên ngoài...vì để trộm chi bảo trấn đảo của Vô Âm đảo, ngọc lưu ly.”

Bộ Hoài Viễn nhíu mi nhìn lại, Liễu Phù Phong cũng chưa vội giải thích, mà suy nghĩ một chút rồi tiếp tục nói: “Trong hai mươi lăm năm trước đã xảy ra chuyện gì ta cũng không rõ lắm, chỉ đại khái biết rằng, cô cô sau khi rời đảo đã đi đến rất nhiều nơi. Rong ruổi trời nam đất bắc, thậm chí còn đi qua cực bắc Thiên sơn cùng Miêu Cương nam lĩnh. Lúc nàng ở Miêu Cương đã kết bạn với một nữ tử, hai người nhất kiến như cố kết bái tỷ muội. Sau nàng lại dùng chút thủ đoạn mang theo nữ tử kia ly khai Miêu Cương đi đến Trung Nguyên. Cuối cùng ở tại Chiêu Quốc thành thân định cư tại Thịnh Kinh, thậm chí còn sinh cho hai nhà hai tiểu oa nhi.”

Mục Kỳ đột nhiên nắm chặt chiếc chén trong tay, Liễu Phù Phong thản nhiên nhìn thoáng qua, cũng không dừng lại, “Miêu Cương ở phía nam có một bộ tộc rất thần bí, giống như Vô Âm đảo, từ xưa đến giờ đều không nhập thế. Mà nữ tử cô cô mang đi vừa lúc chính là Thánh nữ của bộ tộc kia, cũng là mẫu thân Mục Kỳ.”

“Hai mươi năm trước, người bị thương cũng bởi vì người của bộ tộc kia vừa vặn đi qua Thịnh Kinh, phát hiện Mục Kỳ muốn mang về, vì thế mới ra tay đả thương người. Người làm người bị thương đã bị cô cô giết, không thể truyền lại tin tức trở về. Bất quá công pháp mà người bộ lạc Miêu Cương luyện tập phi thường độc đáo, người nắm đó võ nghệ chưa thành thực, lại bị một chưởng lực mạnh như thế. Nội tức hỗn loạn dẫn đến kinh mạch bị chặt đứt làm cho cổ nội lực kia không thể sơ tán, cơ hồ bởi vậy mà xém chết. Sau này, người lại may mắn được thần y cứu giúp, mới bảo trụ một mệnh.”

“Bất quá, đó chung quy cũng không phải phương pháp trị tận gốc. Mười năm trước người lại phát bệnh lần nữa, tình huống nguy cấp, cô cô bởi vậy mới quyết định quay trở về đảo đào trộm ngọc lưu ly chữa bệnh cho người. Nhưng Hàn Hoa điện đã sớm gia tăng thêm phòng bị cùng cơ quan, cô cô cuối cùng vẫn không thể rời khỏi Hàn Hoa điện. Bản thân của cô cô bị trọng thương hôn mê, mãi cho đến hai tháng trước mới thức tỉnh, rồi đem chuyện này báo cho ta biết, năn nỉ ta cứu người. Sau đó, ta mới viết thư truyền đến cho các người.”

Ngữ điệu của Liễu Phù Phong rất vững vàng cũng tự thuật đầy đủ sự kiện, dừng một chút, mới nói: “Nếu các người có vấn đề gì cũng có thể hỏi ta.”

Mục Kỳ trầm mặc, Bộ Hoài Viễn khép chặt mắt chỉnh lý suy nghĩ của mình một chút, sau đó chậm rãi mở hai mắt, bình tĩnh hỏi: “Nương của ta qua đời khi nào?”

“Nói đúng ra là một tháng trước, năm đó cô cô xông vào Hàn Hoa điện vào ban đêm, bị cơ quan gây thương tích, rơi vào hàn đàm. Tuy rằng đã được phụ thân của ta đứng lúc cứu lên, nhưng cũng lâm vào hôn mê. Phụ thân vì cứu cô cô đã thử qua rất nhiều phương pháp, lại vẫn là không có hiệu quả. Bởi vì lo lắng cô cô chống đỡ không được, chỉ có thể một mặt trước dùng được để cô cô lâm vào trạng thái chết giả bảo trì sinh cơ, một mặt lại tiếp tục tìm phương pháp cứu người. Sau khi phụ thân qua đời, ta luôn luôn trị liệu cho cô cô. Đến hai tháng trước, cô cô đột nhiên tỉnh lại, nhưng các bộ phận trong cơ thể lại xuất hiện dấu hiệu suy kiệt. Ta đã dùng rất nhiều biện pháp nhưng vẫn không có hiệu quả, cho đến lúc trước khi qua đời cô cô đã đem chuyện của người báo cho ta biết. Chỉ cầu ta đáp ứng bà cứu người một mạng, mà ta cũng đã đáp ứng nên mới có thể ra đảo tìm các người.”

“Năm đó Hoài Viễn bị thương cùng lần chúng ta bị truy giết vừa rồi đều là tộc nhân của nương gây ra sao?” Mục Kỳ đột nhiên chen vào nói.

“Chuyện năm đó là cô cô báo cho ta biết, thật ra ta cũng không biết tình huống cụ thể. Bất quá ngoại lực ẩn chứa trong cơ thể hai người các người dường như chính là nguyên nhân, đích xác là do cùng một loại công pháp tạo thành.”

Mục Kỳ lại lâm vào trầm mặc, Bộ Hoài Viễn nâng tay phủ lấy bàn tay của Mục Kỳ, đợi Mục Kỳ ngẩng đầu lên, ôn nhu nhìn hắn nở nụ cười, hiện ra đầy mắt đều là sự ôn nhu cùng bao dung. Mục Kỳ tựa hồ đã thấu rõ ý tứ trong đáy mắt của hắn: việc làm của những người đó không quan hệ với người.

Mục Kỳ gọi lên khoe miệng, vô lực nở nụ cười.

Bộ Hoài Viễn nắm chặt tay Mục Kỳ, theo sau lại hướng Phù Phong hỏi: “Vậy người nói hai biện pháp có thể cứu chúng ta là dựa vào cái thứ gọi là ngọc lưu ly kia sao?”

Liễu Phù Phong gật gật đầu, gọi lên khoe môi, lộ ra một tươi cười hiểm thấy, “Ngọc lưu ly là chi bảo trấn đảo Vô Âm, bản thân của nó là một khối hàn ngọc ngàn năm toàn vẹn của trời đất, đảo chủ đầu tiên sau khi phát hiện ra nó đã đem về tạo hình thành ngọc sức, từ đảo chủ đời đời tương truyền. Ngọc lưu ly có công hiệu đặc thù, sau khi được ngâm trong hàn tuyến bảy ngày bảy đêm, đợi ngọc lưu ly biến trong suốt, rồi ngâm vào nước ấm thì có thể dẫn dụ ra huyết thanh bên trong ngọc lưu ly. Huyết thanh kia vốn có công dụng trọng tổ kinh mạch, nhưng từ nay về sau ngọc lưu ly sẽ mất đi hiệu lực, cần đến một trăm năm sau mới khôi phục.”

Bộ Hoài Viễn nhú mày, đối với chuyện tình huyền bí như vậy vẫn có một tia hoài nghi, “Ngọc lưu ly kia thật thần kì như vậy sao?”

“Hiển nhiên.” Liễu Phù Phong chắc chắn đáp, “Vô Âm đảo kế tục đến nay đã trăm ngàn năm, đã ghi lại công hiệu ngọc lưu ly từng dùng qua hai lần, công năng hiệu quả đều rất rõ ràng. Kinh mạch của người đã đứt đoạn, nay dựa vào ngoại lực mới có thể duy trì hơi thở, cũng đã sớm không chịu nổi gánh nặng. Chỉ có chữa trị đã thông kinh mạch mới là biện pháp tốt nhất, ngọc lưu ly đã được ngâm ở hàn tuyến bảy ngày, tùy thời có thể sử dụng...”

“Ta đã biết.” Bộ Hoài Viễn đột nhiên lên tiếng đánh gãy lời nói của Liễu Phù Phong, “Chuyện còn lại ngày mai hãy nói sau, chúng ta mệt mỏi, định đi về trước nghỉ ngơi.”

Mục Kỳ nghi hoặc nhìn về phía Bộ Hoài Viễn. Thấy khuôn mặt của Bộ Hoài Viễn quả thật đã lộ vẻ mệt mỏi, Mục Kỳ đang lo lắng mở miệng hỏi, lại bị Bộ Hoài Viễn vỗ vỗ vào mu bàn tay, cười ngăn trở.

Liễu Phù Phong thật sâu nhìn thoáng qua hai người, ánh mắt khó hiểu, theo sau liền phối hợp gật đầu ý bảo hắn đã hiểu, “Ta đây mang bọn người trở về nghỉ ngơi vậy.” Tiếp theo, Liễu Phù Phong liền mang theo hai người họ quay về con đường trở về phòng.

“Nương của ta vẫn đặt ở hàn đàm sao?” Trên đường, Bộ Hoài Viễn đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Cũng không phải.” Liễu Phù Phong lắc lắc đầu, “Nước ở hàn đàm nối tiếp từ hàn tuyến ngâm ngọc lưu ly trên đảo đến Hàn Hoa điện, hàn khí mười phần, cùng quan tài bằng có tác dụng nhất định giữ gìn thi thể. Đem cô cô để ở đó lúc này, chính là hy vọng khi người lên đảo có thể gặp được cô cô lần cuối cùng. Cũng là để hoàn thành tâm nguyện được gặp lại người của cô cô. Nay người đã gặp qua, kế tiếp liền để cho người quyết định, là muốn hoả táng hay là tiếp tục đặt ở Hàn Hoa điện.”

“Vậy hoả táng đi!” Bộ Hoài Viễn thản nhiên nói, “Đến lúc đó ta sẽ để cho người đem tro cốt mẫu thân mang về. Ta nghĩ nàng nhất định càng mong muốn được trở về nhà của chúng ta, cùng cha ở cùng một chỗ, cha đã đợi nàng mười năm ...”

“Có thể, đợi mọi chuyện xong xuôi, ta liền đưa cô cô một đoạn đường.” Liễu Phù Phong lên tiếng trả lời.

Bộ Hoài Viễn nhợt nhạt cười, mang theo mấy phần ưu thương, Mục Kỳ ở bên nhìn thấy càng thêm trầm mặc. Rất nhanh, hai người đã về đến gian phòng mà Liễu Phù Phong đã dẫn bọn họ đến từ sớm.

Đang thời kì hậu sản, thân mình của Mục Kỳ dù sao cũng không thể so với trước đây, thêm vào nội lực đang bị khống chế. Sau khi đi một vòng hàn đàm về thân thể liền có chút nóng lên, làm Bộ Hoài Viễn vừa về đã vội đưa người lên trên giường nghỉ ngơi. Liễu Phù Phong nhìn nhìn lại kê thêm ít được rồi sai hạ nhân nấu được mang đến, theo sau dặn dò hai người chú trọng nghỉ ngơi liền xoay người rời đi.

Buổi tối, triệu chứng nóng sốt của Mục Kỳ chẳng những không giảm xuống, ngược lại càng thêm nghiêm trọng, thậm chí mê man thiếp đi. Trong lúc đó, Liễu Phù Phong lại tới thêm hai chuyến, khai thêm một ít được khác, trấn an nói là không có việc gì, nghỉ ngơi lại nghỉ ngơi là tốt rồi. Nhưng Bộ Hoài Viễn vẫn phi thường lo lắng, trắng đêm không ngủ canh ở bên người đối phương để chiếu cố. Thẳng cho đến buổi sáng khi cơn sốt của Mục Kỳ đã dần lui đi, trầm lặng ngủ như thường, hắn mới buông tâm lo lắng. Theo sau thừa dịp Mục Kỳ đang ngủ, liền dặn dò Ảnh Cửu Ảnh Thập coi chừng y. Còn bản thân hắn thì ly khai phòng hướng đến nơi ở của Liễu Phù Phong.

40. Chương 40

Bộ Hoài Viễn vừa đi tới cửa, bên trong phòng liền vọng ra thanh âm lạnh nhạt của Liễu Phù Phong, “Đến rồi à? Vào đi!”

Bộ Hoài Viễn chọn mi, hắn một đường đi tới vẫn chưa gặp được người nào khác, vậy mà người trong phòng lại có thể biết được hắn đến nơi này. Sau khi ngừng lại vài giây suy tư Bộ Hoài Viễn liền không hề do dự, đẩy cửa đi vào. Gian phòng này có phải là sương phòng của Liễu Phù Phong hay không hắn không biết, nhưng bố trí trong căn phòng này lại khiến cho người ta cảm giác chẳng chút khác biệt với Liễu Phù Phong, thanh nhã trầm tĩnh.

“Ngồi đi!” Liễu Phù Phong một mình ngồi ở trong phòng, nhìn đến Bộ Hoài Viễn tiến vào liền lễ độ nở nụ

cười, thân thủ rót một ly trà rồi đẩy tới phía mặt bàn còn lại. Trong tay đối phương còn đang cầm một quyển sách, tựa hồ là trước khi Bộ Hoài Viễn tiến vào người kia vẫn đang lật xem.

Bộ Hoài Viễn cũng không khách khí, vài bước tiến đến ngồi ở trước bàn, ngữ khí nhẹ nhàng mà chậm rãi hỏi: “Người biết rõ ta muốn tới? Đang đợi ta sao?”

“Đại khái là vậy, bất quá thời gian khi nào thì cũng không xác định. Người hiện tại đến nơi này, vậy chắc tình huống của Mục Kỳ đã ổn định rồi đi!”

“Ân, đa tạ người.” Bộ Hoài Viễn nhẹ giọng đáp, không chỉ bởi vì tối hôm qua sau khi Mục Kỳ phát sốt lại được đối phương giúp đỡ, càng là vì lúc ở rừng cây người này đã hỗ trợ hắn tìm được Mục Kỳ. Vô luận là như thế nào, nếu không phải nhờ Liễu Phù Phong, hắn có thể đúng lúc tìm được Mục Kỳ hay không còn chưa biết. Chỉ bằng điểm này, hắn chung quy vẫn muốn đích thân nói lời cảm tạ một phen.

Liễu Phù Phong nhợt nhạt cười, hơi lắc lắc bàn tay, “Không cần khách khí, người là biểu ca của ta, nhắc tới chẳng phải chúng ta là người một nhà sao?”

Bộ Hoài Viễn nghe vậy hơi kinh ngạc nhìn lại. Đã nhiều ngày ở chung, luôn nhìn thấy bộ dạng lạnh nhạt với thế ngoại của Liễu Phù Phong, nay đột nhiên lại nói lên những lời cảm tình như thế đã khiến cho hắn có chút ngoài ý muốn. Bất quá rất nhanh hắn liền khôi phục như bình thường, cười nói: “Người một nhà cũng phải nói lời cảm tạ.” Ngừng lại một chút, không hề tiếp tục đề tài này nữa, hắn lại chuyển sang một chuyện khác: “Người biết ta đến đây là vì chuyện gì không?”

“Vì ngọc lưu ly?” Liễu Phù Phong thản nhiên đáp, tuy rằng đây là câu hỏi nhưng lại không có chút ngữ khí nghi vấn. Đối phương thản nhiên mở miệng, tựa hồ như đây chính là đáp án.

Bộ Hoài Viễn khẽ cười một tiếng, không có phản bác, “Hiển nhiên là chuyện này, bất quá ta trước tiên có mấy vấn đề muốn hỏi đảo chủ, có thể không?”

“Dĩ nhiên là được.” Liễu Phù Phong mỉm cười gật đầu, “Đừng gọi ta đảo chủ, biểu ca nếu như không ngại, gọi ta Phù Phong là được.”

“Như thế, ta cũng không thấy ngại.” Bộ Hoài Viễn cười cười, tiếp tục nói vào vấn đề, “Phù Phong có thể nói tỉ mỉ chuyện của nương ta, còn có bộ tộc Miêu Cương kia...” Rốt cuộc vẫn là mẫu tử liên tâm, cho dù mười năm chưa thấy qua, Bộ Hoài Viễn vẫn thập phần quan tâm chuyện mẫu thân của mình. Mà Miêu Cương bộ tộc kia lại là mẫu tộc của Mục Kỳ, hắn tự nhiên cũng càng thêm quan tâm.

Liễu Phù Phong nghiêng đầu hơi hơi suy nghĩ một chút, mới nói: “Chuyện ta biết cũng không phải rất nhiều, mười năm trước khi ta còn chưa nhìn thấy cô cô, nàng đã ngã say. Hai tháng trước mới đột nhiên thức tỉnh, sau khi tỉnh lại ta mới ở cùng cô cô, bất quá chỉ khoảng một tháng. Mà phần lớn thời gian, nàng đều nói chuyện về người, mấy thứ khác cũng không đề cập nhiều. Ta chỉ có thể đem những thứ ta biết nói lại với người.”

Bộ Hoài Viễn gật gù đầu, ý bảo Liễu Phù Phong tiếp tục.

“Trước đó ta cũng đã nói với ngươi, Vô Âm đảo hàng năm không bàn chuyện thế tục, kỳ thật, trừ bỏ đảo Vô Âm, còn có ba nơi cũng như thế. Nghĩ đến ngươi cũng có thể đoán được, bộ lạc mẫu tộc của Mục Kỳ chính là một trong số đó.” Liễu Phù Phong trầm ngâm một chút, chậm rãi tiếp lời, “Trung Nguyên từ xưa đã phân thành sáu nước. Lục quốc đã tồn tại ngàn năm, đến nay vẫn chưa hợp nhất. Các bộ tộc trên thảo nguyên cũng trăm ngàn năm qua luôn sinh sống ở thảo nguyên bát ngát. Tuy rằng không phải hoàn toàn ẩn dấu với thế ngoại, nhưng mà cũng cực hiếm đề cập đến phân tranh của lục quốc. Người tộc họ lại vô cùng hung hãn, khó có thể phục tùng, cũng nhiều năm tự tại bên ngoài lục quốc. Mà trừ nơi đó ra, trên thế gian còn có bốn địa phương truyền thừa từ ngàn xưa mà các thế lực khác không thể nào chạm đến. Chính là Vô Âm đảo ở biển Đông Hải nằm ở hướng đông, Sùng Thần Tộc tại Miêu Cương nằm ở phía nam, Yên Vũ Lâu ở lưu sa Tây Vực cùng Thiên Tướng Môn ở Thiên Sơn cực bắc. Bốn nhà này ở thời thượng cổ từng làm một thể, sau chia lìa cư ngụ ở nơi khác, chưa từng lui tới. Bất quá tứ gia đều có tổ huấn không được nhập thế, chẳng qua gần trăm năm qua tổ huấn đã hoang phế không ít, tứ gia đều từng có người nhập thế, mà Yên Vũ Lâu từ sớm cũng đã đổi chủ công cáo thiên hạ.”

Ba phương thế lực còn lại, Bộ Hoài Viễn trước kia quả thật chưa từng nghe qua, nhưng Yên Vũ Lâu trái lại đại danh鼎鼎. Đây cũng chính là tổ chức sát thủ lợi hại nhất trong chốn giang hồ. Lục quốc cũng từng nghĩ tới việc tìm kiếm tổng bộ Yên Vũ Lâu hoặc thu mua hoặc tiêu diệt bọn chúng, lại thủy chung chưa bao giờ thành công qua. Trái lại năm đó Vân Mặc Chi thu lưu người hộ vệ kia...hình như chính là sát thủ từ Yên Vũ Lâu đi ra.

(Tác giả đang gợi mở cho hệ liệt tiếp theo của bộ truyện, nói về Vân Mặc Chi cùng a hộ vệ. Rất tiếc bộ này ko kiếm dc QT, mình qua tung của hồi lun mà cũng ko thu hoạch dc gì. Ai kiếm dc QT xin hãy chia sẻ với mình hiu hiu T^T, mình cũng thik bạn Mặc Chi lém lém~)

Nhưng Vân Mặc Chi bảo hộ người kia rất chặt chẽ, làm cho hắn cũng không thể hỏi thăm được gì. Bởi vậy đến bây giờ, hắn mới biết được Yên Vũ Lâu nguyên lai là có xuất xứ từ sa mạc ở Tây Vực. Nhú nhú mày, Bộ Hoài Viễn áp chế nghi hoặc nơi đáy lòng, tiếp tục lắng nghe.

“Yên Vũ Lâu đã sớm chặt đứt truyền thừa, nghe nói hiện tại cũng chỉ làm chút nghề sát thủ sinh ý để kiếm sống. Thiên Tướng môn trái lại chính là lực lượng ẩn giấu kín kẽ nhất trong bốn phương thế lực. Gần mấy trăm năm, cũng chỉ nghe nói qua có một người từ Thiên Tướng môn nhập thế. Người này các ngươi chắc cũng biết, chính là quốc sư tiền nhiệm Diệp Thiên Thành của Duyên Quốc. Bất quá hắn nếu đã ra khỏi Thiên Tướng môn, coi như là đã phản bội sư môn, không thể trở về.”

Nghe đến đây, Bộ Hoài Viễn trong lòng khẽ động, quốc sư Duyên Quốc hắn có nghe qua. Tại Duyên Quốc một tay che trời gần hai mươi năm, thẳng đến mấy năm này mới đột nhiên mai danh ẩn tích, lại không nghĩ rằng hắn vậy mà xuất thân từ một danh môn như thế.

Liễu Phù Phong ngừng trong chốc lát, tiếp tục kể, “Chuyện sâu xa của tứ gia đã không thể khảo cứu, nhưng hắn đều có quen biết lẫn nhau chút ít. Hai mươi năm trước, sau khi rời đảo, cô cô đã rất muốn đến ba nơi khác nhìn xem. Bởi vậy, cô cô đã đi đến Thiên Sơn cùng Miêu Cương, bất quá Thiên Tướng môn ẩn sâu trong Thiên Sơn thật sự khó tìm. Cô cô nói bà đã từng quanh quẩn ở Thiên Sơn gần một tháng, cũng không thể tìm được cánh cửa nào để đi vào, vì thế liền từ bỏ rồi lỵ khai.”

“Vậy sau đó nương của ta đã đến Miêu Cương?” Bộ Hoài Viễn hỏi.

Liễu Phù Phong cười lắc lắc đầu, “Tứ gia đều tự có đại trận cùng cơ quan phòng ngoại nhân, cho dù là Yên Vũ Lâu đã xuống dốc. Người bình thường cũng khó mà tìm được. Cô cô tìm không được Thiên Tướng môn tự nhiên cũng tìm không được Sùng Thần Tộc.”

Bộ Hoài Viễn chọn mi, Liễu Phù Phong tiếp tục nói: “Cô cô nói với ta, năm đó nàng đến Miêu Cương cũng không tìm được lối vào Sùng Thần Tộc. Nhưng vì mẫu thân Mục Kỳ là bá mẫu Kỳ Linh vừa lúc ra ngoài, hai người liền gặp nhau ở bên ngoài. Cô cô vốn không thích trời buộc, mới có thể thoát ly Vô Âm đảo. Bởi vậy đối với bá mẫu Kỳ Linh, người phải kế thừa Sùng Thần Tộc liền có cảm giác đồng mệnh tương liên, hai người nhất kiến như cố tương giao thâm hậu. Sau đó, cô cô mới mang theo Kỳ Linh bá mẫu rời đi.”

Nói đến đây, Liễu Phù Phong đột nhiên bất đắc dĩ cười cười, Bộ Hoài Viễn cũng không nói chuyện. Nhưng ánh mắt giao nhau trong khoảng không của hai người đều đã sáng tỏ suy nghĩ của đối phương. Đối với chuyện mà Liễu Vô Mộng gây nên năm đó, bọn họ đều có chút không đồng ý. Dù sao đây kỳ thật chính là một loại hành động thập phần tùy hứng không có trách nhiệm, nhưng nói đi nói lại bà cũng là trưởng bối, bọn họ cũng không thể khen chê hay ngợi luận cái gì.

“Về sau, mọi chuyện liền như những gì ta nói với người ngày đó. Cô cô cùng Kỳ Linh bá mẫu trước sau thành thân định cư tại Thịnh Kinh, sau đó các người được sinh ra. Nếu không phải vì người bị thương cần ngọc lưu ly để chữa trị, cô cô đại khái sẽ cả đời không quay về Vô Âm đảo.”

“Người lúc trước nói trừ bỏ Yên Vũ Lâu, tam gia thế lực khác đều bắt nhập thế. Nhưng chúng ta đã lần lượt gặp gỡ người của Sùng Thần Tộc, đây là vì sao chứ?” Bộ Hoài Viễn nghĩ nghĩ lại hỏi.

“Phương thức truyền thừa của bốn nhà vốn bất đồng. Thiên Tướng Môn cùng Yên Vũ Lâu là sư đồ truyền thừa, mà Vô Âm đảo cùng Sùng Thần Tộc lại là nhất mạch truyền thừa. Năm đó cô cô trốn đi, Vô Âm đảo còn có phụ thân ta có thể kế thừa, nhưng Sùng Thần Tộc lại không có người thừa kế. Huống chi, mẫu thân Mục Kỳ còn mang đi tín vật truyền thừa tối trọng yếu của bộ tộc Sùng Thần Tộc, U Đồ ấn. Bởi vậy hai mươi năm trước, mọi người của Sùng Thần Tộc đều lần lượt ra ngoài tìm kiếm mẫu thân của Mục Kỳ. Năm đó nếu không phải cô cô đứng lúc cứu các người, hành tung các người đã sớm bại lộ. Chỉ cần U Đồ ấn một ngày còn chưa quay về, Sùng Thần Tộc liền một ngày không thể truyền thừa. Bọn họ sẽ tiếp tục tìm các người, thẳng đến khi tìm được mới thôi.”

“Nếu là vì truyền thừa, vì sao bọn họ lại đối Tiểu Kỳ hạ sát thủ?” Ánh mắt của Bộ Hoài Viễn đột nhiên trở nên lạnh lùng, trầm giọng hỏi: “Chẳng lẽ chỉ cần có ấn này là có thể kế vị? Mệnh của Tiểu Kỳ liền sẽ không còn bị uy hiếp?”

“Nhất mạch Kỳ thị của bộ tộc hiển nhiên chính là truyền thừa tốt nhất của chức tộc trưởng. Nhưng nếu mạch gia này bị đoạn tuyệt, thì sẽ chọn người hiền tài lên kế vị, lấy U Đồ ấn làm tín vật, điểm này cùng Vô Âm đảo hẳn là giống nhau.” Liễu Phù Phong tiếp tục nói, “Hơn nữa theo ta biết, tộc trưởng đời trước của Sùng Thần Tộc đã qua đời vào năm năm trước. Mà trong năm năm này, nội bộ của Sùng Thần Tộc cũng không tính thái bình.”

Bộ Hoài Viễn cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, sau mới ngẩng đầu hỏi: “Kia nếu trả lại U Đồ ấn, người

Sùng Thần Tộc có rời đi hay không?”

“Sẽ không.” Liễu Phù Phong lắc đầu, “Nếu Mục Kỳ còn ở tại nhân gian, chức tộc trưởng hiển nhiên phải do y đảm nhận. Trừ phi y chết, người có được U Đồ ấn sẽ có tư cách nhậm chức trở thành tộc trưởng tiếp theo.”

Bộ Hoài Viễn trầm mặc nhíu mày, nếu nói như vậy, cũng có thể hiểu được vì sao đối phương lại lặp đi lặp lại nhiều lần truy sát Mục Kỳ. Nguyên lai chỉ vì muốn đoạt ấn tranh quyền, nhưng cho dù Mục Kỳ có hồi tộc, ai biết những người đó có thể âm thầm xuống tay hay không?

“Tình huống bên trong Sùng Thần tộc, ta cũng không biết rõ ràng, chỉ biết được như vậy.”

“Đa tạ.” Bộ Hoài Viễn vẻ mặt nghiêm túc hướng Liễu Phù Phong nói lời cảm tạ, sau lại hỏi: “Ngọc lưu ly của Vô Âm đảo chính là tín vật truyền thừa sao?”

Liễu Phù Phong cười nhẹ, rốt cục đã hỏi đến ngọc lưu ly. Hắn còn tưởng rằng Bộ Hoài Viễn sẽ không thèm để ý đến chứ, “Đúng vậy.”

“Vậy người cho ta sử dụng, có liên can gì không? Còn có, huyết thanh này có đủ cho hai người sử dụng không?”

“Ngọc lưu ly tuy rằng là tín vật truyền thừa của Vô Âm đảo, nhưng cũng không được sử dụng nhiều. Chỉ cần một trăm năm sau là có thể khôi phục lại công hiệu, cũng không quan hệ.” Liễu Phù Phong giải thích, “Về phần huyết thanh, cũng chỉ đủ cho một người sử dụng.”

“Vậy còn nội thương của Tiểu Kỳ?” Bộ Hoài Viễn nhíu mày hỏi.

“Kỳ thật người đã thương các người, võ nghệ cũng không phải tuyệt đỉnh, chẳng qua công pháp của Sùng Thần Tộc vốn bất đồng với người bình thường, âm hàn đến cực điểm. Năm đó người võ nghệ chưa tin, kinh mạch không chịu nổi hàn khí mới có thể như thế. Còn Mục Kỳ lại vì phải sinh con, y mới tự mình phong bế nội tức. Sau lại đến thời kì hậu sản suy yếu, không thể đứng lúc cởi bỏ, mới dẫn đến kinh mạch bị rét cứng. Bất quá võ nghệ của y đã đại thành, không có nguy hiểm đến tính mạng.”

Liễu Phù Phong ngừng lại một chút, gặp Bộ Hoài Viễn vẫn dõi theo hắn không nói gì, đành phải tiếp tục nói, “Huyết thanh chỉ có thể chữa trị kinh mạch một người, cứu người không ngại. Còn nội thương của Mục Kỳ, ta có thể dùng ngoại lực vì y khơi thông kinh mạch. Bất quá cần phải phế bỏ nội lực của y, từ nay về sau ước chừng cũng là không thể tập võ, bất quá thân thể của y vốn cường kiện, sẽ không giống với người trong mấy năm nay, người cứ yên tâm.”

“Có bảo đảm hay không?” Bộ Hoài Viễn nhíu mày.

“Có khoảng sáu đến bảy phần nắm chắc.”

“Lỡ như thất bại, Tiểu Kỳ sẽ như thế nào?”

“Không biết, có lẽ sẽ thành phế nhân, có lẽ sẽ chết, hoặc có khi sẽ ngủ mê man bất tỉnh.” Liễu Phù Phong suy nghĩ một chút, vẫn trả lời một cách chi tiết.

“Vậy nếu dùng ngọc lưu ly cứu Tiểu Kỳ, có mấy phần nắm chắc?”

“Mười phần.”

Bộ Hoài Viễn rũ mi cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, rồi hỏi: “Có phương thức khác có thể giúp ta hay không?”

Liễu Phù Phong trầm mặc nhìn Bộ Hoài Viễn, một hồi lâu mới khẽ thở dài một hơi, đáp: “Toàn bộ kinh mạch của người đã đứt đoạn, nội tức vẫn bị kiềm hãm trong cơ thể. Đến nay đã có hai lần dùng kim châm phong huyết, nếu không dùng công hiệu của ngọc lưu ly, chắc hẳn sẽ không nắm chắc được đến bốn phần. Nhưng trong quá trình chữa trị cũng thập phần thống khổ.”

Bộ Hoài Viễn ánh mắt sáng ngời, “Như vậy là có phương pháp khác?”

“Huyết thanh của Ngọc lưu ly được dẫn phát từ nước hàn tuyến, kỳ thật căn nguyên của nó bất quá chính là lưu ly ở hàn tuyến. Trải qua sự trung hòa với ngọc lưu ly, nếu người không cần huyết thanh ngọc lưu ly trọng tố, kia cũng chỉ có thể sử dụng hàn tuyến.” Liễu Phù Phong thần nhiên nói, “Lưu ly hàn tuyến quả thật có thể chữa trị kinh mạch. Nếu xáo trộn nội tức bảo hộ kinh mạch của người, dùng kim châm phong trụ những huyết vị sau khi bị cởi bỏ, rồi lập tức nhập vào hàn tuyến, ngâm bảy bảy bốn mươi chín ngày, chịu đựng hàn khí chữa trị kinh mạch, thì có thể có một đường sinh cơ. Nhưng nước hàn tuyến vốn lạnh lẽo đến đóng băng, nội lực trong cơ thể người lại là chí âm, vốn không thể hòa huyết, hàn càng thêm hàn, chỉ sợ người khó có thể thừa nhận.”

“Vô phương, ta sớm đã quen với hàn khí, huống chi tỷ lệ bốn phần cũng không tính thấp.” Bộ Hoài Viễn mỉm cười, thoải mái đến cực điểm.

Ánh mắt của Liễu Phù Phong hơi đổi, thừa dịp Bộ Hoài Viễn không chú ý, liền lén liếc nhìn ngoài cửa sổ một cái, “Ta dùng ngọc lưu ly cứu người, đồng dạng có thể cứu Mục Kỳ, chẳng qua hơi hơi vất vả một ít, so với việc người dùng phương pháp hàn tuyến ổn thỏa hơn rất nhiều.”

“Bảy phần nắm chắc không đủ, nếu như người thất bại thì phải làm sao!?” Bộ Hoài Viễn lắc đầu, hần không muốn lấy tính mạng của Mục Kỳ ra mạo hiểm, cứu Tiểu Kỳ, hần còn có bốn phần cơ hội, như vậy cũng đủ rồi.

“Vậy người cũng chỉ có bốn phần cơ hội để sống, người không sợ ta sẽ thất bại sao?”

“Ta sẽ thành công.” Bộ Hoài Viễn ánh mắt kiên định tự tin nhìn Liễu Phù Phong, sau dường như nhớ đến

điều gì, mí mắt khẽ rũ xuống, thanh âm phi thường nỉ non, “Nếu thất bại, ít nhất Tiểu Kỳ còn có Minh nhi.”

“Người không cùng Mục Kỳ thương lượng một chút sao?” Liễu Phù Phong nghĩ nghĩ vẫn hỏi ra miệng.

“Không cần, người giúp ta giấu y, đợi chữa khỏi cho Tiểu Kỳ, người hãy trước đưa y trở về.”

Nhìn bóng người khẽ lay động ngoài cửa sổ, Liễu Phù Phong lại thở dài một hơi, lời đến bên môi lại thu trở về, chỉ gật gật đầu đáp: “Hảo, ta đáp ứng người. Người đi về trước nghỉ ngơi đi, đợi thân thể của Mục Kỳ đỡ hơn, ta sẽ giúp y.”

Bộ Hoài Viễn khôi phục bộ dáng ôn hòa, hướng Liễu Phù Phong nói ra lời ‘cảm tạ’ thiết tình nhất trong ngày hôm nay.

41. Chương 41

Thời điểm Bộ Hoài Viễn trở về, Mục Kỳ đã tỉnh dậy, hiện đang tựa vào thành giường đùa giỡn với Minh nhi. Bộ Hoài Viễn nhìn sắc mặt tái nhợt của Mục Kỳ, khẽ cau mày đi lên trước, từ trong lòng Mục Kỳ ôm qua Minh nhi, nhẹ giọng trách mắng: “Như thế nào vừa mới tỉnh lại liền ôm đứa nhỏ, sao không nghỉ ngơi nhiều thêm chút?”

“Ta đã hạ sốt, sẽ không lây bệnh cho con trai người.” Mục Kỳ hé miệng, tà tà liếc mắt Bộ Hoài Viễn một cái, nhưng không có ngăn cản động tác của Bộ Hoài Viễn.

Bộ Hoài Viễn bắt đắc dĩ sủng nịch nở nụ cười, đem đứa nhỏ vẫn đang say ngủ giao cho Ảnh Cửu mang đi, rồi sau đó mới ngồi vào bên giường, ôn nhu nhìn Mục Kỳ, “Ta không lo lắng con, ta lo lắng người. Hôm qua còn khó chịu như vậy, dù tỉnh lại vẫn phải nghỉ ngơi nhiều thêm chút, không nên để cơ thể mệt mỏi!”

Mục Kỳ biểu tình không chút thay đổi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Bộ Hoài Viễn trong chốc lát, thấy hắn vẫn là vẻ mặt ôn nhu chân thành, lập tức nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng thu hồi tầm mắt, “Người không quan tâm thì ta quan tâm, đó là con trai ta.”

Bộ Hoài Viễn có chút kinh ngạc nhìn Mục Kỳ khí thế bức nhân, nhưng nghĩ Mục Kỳ có thể là vì đang bệnh nên tâm tình mới không tốt, thêm nữa đang ở tại một nơi có hoàn cảnh xa lạ cùng với việc vừa khỏi phục ký ức, trong lòng cũng liền nghĩ thoáng hơn. Cầm lấy bàn tay của Mục Kỳ, nhẹ nhàng bao bọc lấy, mang theo tươi cười hồi lỗi, “Là ta nói sai rồi, ta đau Minh nhi còn không kịp, như thế nào không quan tâm con chứ!? Chính là rất lo lắng người, quan tâm quá sẽ bị loạn, tha thứ ta đi, Tiểu Kỳ.”

Mục Kỳ rũ mắt, trong lòng âu sầu. Bộ Hoài Viễn cho tới bây giờ đều có tài ăn nói, y vĩnh viễn không tranh cãi lại hắn. Đã qua nhiều năm như vậy rồi, mà y vẫn thật ngốc, lúc mất trí nhớ vẫn như cũ bị người ăn đến gấu gao, sau khi khôi phục ký ức lại không thể đoán rõ người này, vĩnh viễn đều đầu không lại đối phương.

Nghe vậy, ánh mắt Mục Kỳ đột nhiên thoáng có chút hồng, trong đôi mắt hơi hơi nheo lại thậm chí còn nổi lên một ít bóng nước.

Bộ Hoài Viễn nhìn thấy mà hoảng sợ, vội thân thiết lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Không có việc gì.” Mục Kỳ âm thầm hít một hơi, bình ổn một chút cảm xúc, mới thản nhiên đáp.

Bộ Hoài Viễn chấp nhất hỏi thêm vài câu, sau khi xác định Mục Kỳ không có việc gì mới hòa hoãn lại khẩu khí, theo sau cười nói: “Không có việc gì là tốt rồi. Người phải hảo hảo tĩnh dưỡng một hai ngày, chờ thêm hai ngày nữa, Phù Phong sẽ cởi bỏ huyết đạo trên người người trước.”

Mục Kỳ nghe vậy thân mình có hơi hơi cương cứng một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường, ngẩng đầu thẳng tắp nhìn Bộ Hoài Viễn, thấp giọng hỏi: “Vẫn còn người?”

Bộ Hoài Viễn chưa phát hiện dị trạng của Mục Kỳ, chỉ thản nhiên cười cười, “Ta đã hỏi qua Phù Phong, thương thế của người nhẹ hơn, trước xử lý cũng tiện. Ta đây lại là bệnh cũ lâu ngày, phải tổn hao một đoạn thời gian, bất quá chung quy mọi chuyện đều ổn. Chờ thân thể của người tốt lên thì quay trở về bờ chờ ta là được.”

Mục Kỳ nhìn chằm chằm vào hai mắt Bộ Hoài Viễn hồi lâu, nhìn thẳng đến khi trong mắt của Bộ Hoài Viễn đều dần theo chút nghi vấn mới thu hồi tầm nhìn, lạnh lùng phun ra một câu, “Cũng tốt.” Sau liền không thèm nhắc lại, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mặc dù trong lòng Bộ Hoài Viễn vẫn cảm thấy Mục Kỳ có chút lạ, nhưng xem đối phương tựa hồ mệt mỏi, đã nhắm mắt nghỉ ngơi, hần liền không nói thêm gì nữa, chỉ ôn nhu nhẹ giọng dặn dò: “Người nếu mệt mỏi thì phải nghỉ ngơi nhiều chút, ta đi chuẩn bị chút thức ăn cho người.”

Mục Kỳ nhỏ giọng lên tiếng “Àn”, gạt đầu nhẹ nhàng đến nỗi không thể nhận ra, rồi nghiêng mặt tựa vào gối đầu. Bộ Hoài Viễn sững nịch nhìn y, mềm nhẹ thay Mục Kỳ đắp kín chắn, mới đứng dậy rời khỏi phòng.

Mà vào thời khắc Bộ Hoài Viễn bước đến cửa, Mục Kỳ vốn nằm ở đầu giường, hai mắt nhắm chặt đột nhiên mở to. Ánh mắt lợi hại mà lại thâm trầm, gắt gao nhìn chằm chằm bóng dáng Bộ Hoài Viễn một hồi lâu, mới lại cúi đầu gục xuống.

Mấy ngày kế tiếp Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ đều ở trên đảo tĩnh dưỡng. Bộ Hoài Viễn cũng được xem như là biểu thiếu gia của Vô Âm đảo, bọn hạ nhân chiêu cố cũng đều dụng tâm. Về mặt của Mục Kỳ vẫn như cũ không chút thay đổi, ngẫu nhiên khi nhìn Minh nhi khóe mắt sẽ ánh lên vài phần ôn nhu hiếm thấy, cười cười giỡn với con trai. Còn phần lớn thời điểm y đều xuất thần ngẩn người, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Bộ Hoài Viễn có chút lo lắng, nhưng sau vài lần hỏi thăm, Mục Kỳ đều nói là vô sự. Hồi Liễu Phù Phong, đối phương cũng xác định thân thể Mục Kỳ rất tốt, nên chỉ nghĩ là Mục Kỳ là bị vây ở trên

đảo chờ đến thời điểm trị liệu cho nên tâm tình mới không tốt.

Dù sao thân thể của Mục Kỳ vốn rất khỏe mạnh, tĩnh dưỡng mấy ngày liền khôi phục không sai biệt lắm. Ngược lại Bộ Hoài Viễn vì qua lo lắng cho Mục Kỳ nên tinh thần có chút bị ảnh hưởng. Bất quá bởi vì sợ làm cho Mục Kỳ lo lắng, nên hắn cũng không có nhiều lời.

Mặc dù tâm tư Mục Kỳ không nhanh nhạy bằng Bộ Hoài Viễn, nhưng thời thời khắc khắc y đều chú ý đến Bộ Hoài Viễn, vì thế sao y có thể nhìn không ra những việc mà hắn đang giấu giếm chứ. Suy nghĩ hết một ngày, cuối cùng y vẫn quyết định thực hiện việc trị liệu của mình trước tiên.

Bộ Hoài Viễn vốn là muốn chờ thân mình Mục Kỳ được bồi dưỡng thêm một thời gian mới để cho Liễu Phù Phong ra tay, nhưng vì Mục Kỳ quá kiên trì, nên hắn cũng phải miễn cưỡng đồng ý. Chính hắn cũng biết, nội thương này càng sớm điều trị bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu, huống chi đợi đến khi Mục Kỳ ly khai, mới có thể bắt đầu quá trình trị liệu cho hắn.

Bởi vậy ngay sáng sớm hôm sau, Bộ Hoài Viễn liền mời Liễu Phù Phong tới. Thời điểm hai người đến nơi Mục Kỳ đang ngồi ở trước bàn, lại là một bộ dáng xuất thần nhìn phương xa. Đến khi Bộ Hoài Viễn nhú nhú mày, ho nhẹ một tiếng, Mục Kỳ mới từ từ thu hồi ánh mắt.

Liễu Phù Phong nhìn thấy Mục Kỳ liền khẽ gật đầu cười cười, đánh cái tiếp đón, Mục Kỳ cũng gật gật đầu coi như đáp lễ. Hai người đều thực lạnh nhạt, tựa hồ đối với việc trị liệu sắp bắt đầu không có chút lo lắng nào. Đối lập với họ, Bộ Hoài Viễn luôn luôn ôn nhu bình tĩnh ngược lại càng khẩn trương hơn.

“Thế nào, hiện tại bắt đầu luôn sao? Có chuyện gì cần phải chú ý không?” Thanh âm của Bộ Hoài Viễn mang theo một tia lo lắng cùng khẩn trương rất rõ ràng.

“Không cần, vấn đề của Mục Kỳ không lớn, rất nhanh sẽ khỏi thôi, ngươi trước tránh đi một chút đi!” Liễu Phù Phong trấn định giải thích.

Từ sau khi hai người tiến vào rồi khẽ liếc mắt chào hỏi một cái xong, Mục Kỳ vẫn bán cúi đầu không lên tiếng, còn ánh mắt thì chỉ nhìn chăm chăm chén trà trong tay. Bộ Hoài Viễn bên này thì đang nhú nhú mày, không chút đồng ý với lời nói của Liễu Phù Phong, “Ta ở đây nhìn, các ngươi bắt đầu đi!”

Liễu Phù Phong khẽ lắc đầu, nghiêm túc nói: “Tuy rằng vấn đề không lớn, nhưng dù sao cũng liên quan đến kinh mạch. Nếu xảy ra một chút sai lầm cũng không thể được, ngươi ở tại nơi này sẽ làm cho chúng ta phân tâm.”

Ngay vào lúc này, Mục Kỳ cũng ngẩng đầu lên, lạnh lùng lên tiếng: “Ngươi ra ngoài.”

Bộ Hoài Viễn do dự một chút, cuối cùng vẫn nghe theo những lời Liễu Phù Phong nói, đứng lên hướng ra phía ngoài. Trước khi xuất môn, hắn lại ngừng bước một hồi, quay đầu đối Liễu Phù Phong mỉm cười nói: “Phù Phong, Tiểu Kỳ liền kính nhờ ngươi, ta đến đại sảnh đợi.”

Liều Phù Phong gật gật đầu, Bộ Hoài Viễn nhìn Mục Kỳ một cái, gợn lên khóe môi nhợt nhạt cười cười, đẩy cửa đi ra.

Sau khi Bộ Hoài Viễn đi rồi, Liều Phù Phong cùng Mục Kỳ liền cứ như vậy một người đứng một người ngồi, đều không nói gì. Bộ dạng của Mục Kỳ rõ ràng là thần hồn đã không còn ở nơi này, ngồi ngốc một hồi lâu. Cuối cùng vẫn là Liều Phù Phong bất đắc dĩ kéo ra chiếc ghế, ngồi đối diện Mục Kỳ, Mục Kỳ khi nghe được thanh âm mới nhìn qua.

“Hiện tại có thể tiến hành chưa?” Liều Phù Phong ôn hòa hỏi, từ trong ngực lấy ra một cái bình nhỏ đặt lên bàn.

Mục Kỳ nhìn chằm chằm cái bình kia hết nửa ngày, cuối cùng mới gật đầu lên tiếng: “Ân.”

Liều Phù Phong thấy thế cũng không tái chần chờ, từ trên bàn lấy qua một cái chén, rót vào chút nước ấm. Lại mở ra nút lọ của bình ngọc, ở trong nước ấm rót vào hơn một nửa chất lỏng sền sệt trong suốt có chứa một tia vàng óng ánh, theo sau lập tức đem nắp bình đập kín. Chất lỏng được rót vào chén rất nhanh đã hòa vào trong nước, một chút ít mây may còn lại cũng nhìn không thấy đâu. Mặt nước vốn có chút màu vàng nay cũng hoàn toàn biến mất tăm, giống như đây chỉ là chén nước trắng bình thường.

Đem chén nước đẩy đến trước mặt Mục Kỳ, Liều Phù Phong nghiêm túc nhìn Mục Kỳ bảo: “Trong chén này ta đã đổ vào một phần ba, được lực không lớn nhưng hẳn là đủ để ứng phó với nội thương của người. Sau đó ta sẽ giúp người cởi bỏ huyết đạo cấm, nội tức không thuộc về người sẽ lập tức bắt đầu bạo động, ta sẽ nghĩ cách dẫn đường cho nó tiết ra. Người không cần dùng nội lực ngăn trở, uống xong chén được này liền có thể chữa trị kinh mạch. Bất quá dù sao chừng lượng không đủ, có khả năng trong quá trình còn có chút thống khổ, người phải tận lực kiên nhẫn.”

Mục Kỳ ánh mắt không rõ nhìn chén nước trước mặt, cầm lên khế lung lay một cái, vô sắc vô vị, quả nhiên nhìn không ra bất luận tung tích huyết thanh của ngọc lưu ly. Mục Kỳ gật gật đầu tỏ vẻ tự mình đã biết, theo sau lại ngẩng đầu hỏi, “Hắn...nơi đó còn có vấn đề gì không?”

Liều Phù Phong chợt cười khê trong nháy mắt. Người này bình thường luôn luôn biểu hiện lạnh nhạt, tuy rằng cách nói chuyện làm việc luôn nhất nhất ôn hòa, lại làm cho người ta cảm thấy một bộ khó có thể lãnh tịnh được. Hôm nay lại nhìn đến bộ dạng tươi cười nhàn nhã này của đối phương, lập tức càng làm cho người ta thêm tức giận, “Người yên tâm, ta có chín phần nắm chắc sẽ chữa khỏi cho hắn, bất quá phải chịu thêm một chút khổ thôi.”

Mục Kỳ ừ một tiếng, không thêm nhắc lại. Liều Phù Phong nhìn mà cười bảo: “Người trái lại rất thông minh, sớm nghĩ đến việc bảo ta đem huyết thanh tách ra sử dụng. Không giống như Hoài Viễn cố chấp như vậy. Hắn ngày thường trái lại thật khôn khéo, đụng phải người liền hoàn toàn không còn chủ ý, làm việc gì hay ra quyết định đều thật hồ đồ. Nếu không cho hắn nếm chút mùi đau khổ, sợ là hắn sẽ vĩnh viễn hồ đồ như vậy.”

Mục Kỳ nghe vậy liền hừ lạnh một tiếng, trong lòng có cảm giác như bị chọc trúng vào chỗ đau mà cảm thấy vô cùng phiền táo. Chính là như những lời Liều Phù Phong nói, y cùng Bộ Hoài Viễn vẫn là Bộ Hoài Viễn thông minh y ngu ngốc. Nhưng mỗi lần gặp phải vấn đề liên quan đến mình, Bộ Hoài Viễn liền luôn

so với những người khác trì độn hơn mấy phần.

Từ lúc đến Hàn Hoa điện, y đã liên nghĩ tới vấn đề phân lượng của ngọc lưu ly, vốn là chuẩn bị sau khi trở về cùng Bộ Hoài Viễn thương lượng, lại bị một hồi nóng sốt quấy rầy kế hoạch. Nhưng không nghĩ tới vừa tỉnh dậy liền nhìn thấy cảnh Bộ Hoài Viễn lén lút rời đi, trong lòng nhất thời đoán được Bộ Hoài Viễn có mục đích. Khi đó, y đã cố ý tránh khỏi Ảnh Cửu Ảnh Thập theo đuôi Bộ Hoài Viễn đi đến phòng của Liễu Phù Phong. Tuy rằng vào lúc ấy, đại bộ phận nội lực của y đã bị phong bế, nhưng thi triển chút khinh công ẩn thân cũng không thành vấn đề. Hơn nữa, người kia lại không bố trí phòng vệ với bọn họ tại nơi này. Bởi vậy lúc đó khi đứng ở bên ngoài gian phòng, y đã nghe được nhất thanh nhị sở những lời đối thoại của Bộ Hoài Viễn cùng Liễu Phù Phong, trong lòng khi ấy vừa sinh khí vừa tức giận, vô cùng mâu thuẫn.

Y tuy rằng hiểu được Bộ Hoài Viễn là vì lo lắng cho y, mong muốn cho y được khỏe mạnh mới có thể đưa ra quyết định này. Nhưng y đã không phải là đứa con nít không biết gì, luôn cần được Bộ Hoài Viễn liệu mình bảo hộ dưới thân như năm đó. Nhiều năm trôi qua như vậy y đã sớm trưởng thành, Bộ Hoài Viễn lại vẫn như cũ, mỗi lần gặp chuyện không may đều sẽ lựa chọn chính mình tự gánh vác tất cả, còn đem y bỏ qua một bên. Trong nháy mắt kia y thật sự có một loại cảm giác rất rất khó chịu.

Sau khi trở về, y lại làm bộ như không có việc gì, cũng không có vạch trần đối phương, rồi lén tìm một thời gian thích hợp gặp mặt Liễu Phù Phong. Cẩn thận hỏi về cách dùng ngọc lưu ly, cũng xác định huyết thanh ngọc lưu ly là có thể tách ra sử dụng, chẳng qua công hiệu sẽ suy giảm đi ít nhiều.

Sau khi Mục Kỳ biết được tin tức này cũng không có nói cho Bộ Hoài Viễn. Thật ra, y không biết nên nói như thế nào với Bộ Hoài Viễn, nếu nghị luận, y nghĩ cả đời này y cũng sẽ nói không lại Bộ Hoài Viễn. Bởi vậy cuối cùng y đã quyết định cùng Liễu Phù Phong đồng mưu, làm bộ dựa theo kế hoạch Bộ Hoài Viễn mà thực hiện. Trên thực tế y chỉ dùng một phần ba huyết thanh, còn thừa hai phần ba vẫn lưu cho Bộ Hoài Viễn.

Y còn nhớ rõ lúc ấy Liễu Phù Phong đã mang theo một tia tươi cười tà khí cùng bề ngoài và khí chất ổn trọng của hắc hoàn toàn không hợp, còn nói với y: “Cô cô năm đó không có trách nhiệm tự ý rời đảo, hại phụ thân ta cùng ta đều là lúc tuổi nhỏ đã phải tiếp nhận toàn bộ Vô Âm đảo, không được tận hưởng một chút vui vẻ của thời thơ ấu. Mà cô cô vừa đi liền mười mấy năm không trở về, một hồi quay lại chỉ vì ăn cắp thánh vật. Nói thật, trong lòng ta thực rất tức giận. Bất quá cô cô đã qua đời, làm vãn bối ta cũng không thể chỉ trích cô cô cái gì. Nhưng nếu không nói ra, trong lòng ta cũng rất không vui. Hoài Viễn tuy rằng là biểu ca của ta, nhưng làm việc lại ngu ngốc như vậy, cũng phải chịu chút đau khổ à.”

Thời điểm Liễu Phù Phong nói đoạn này quả thật là mang theo một tia căm giận bất bình, bất quá phần nhiều lại là một ít cảm giác như trò đùa dai thiện ý của trẻ nhỏ. Cũng không phải đối phương có tâm nhân xấu xa gì, bởi vậy Mục Kỳ cuối cùng vẫn đồng ý đề nghị của Liễu Phù Phong.

“Sau khi ta rời đảo sẽ trực tiếp đến Miêu Cương, người phải chiếu cố hắc hắc thật tốt. Cần phải đợi đến khi hắc hắc khôi phục hoàn toàn mới được cho hắc hắc rời đảo.” Mục Kỳ thu hồi suy nghĩ, lạnh lùng nói.

“Đương nhiên, người yên tâm, ta đã muốn thông tri cho người của Miêu Cương tới đón người. Trưởng lão của Miêu Cương nơi đó đã biết việc này, bởi vậy những người muốn động đến người cũng không thể dễ dàng xuống tay.” Liễu Phù Phong công đạo.

“Chuyện này không sao cả.” Mục Kỳ đối với những nười truy giết y cũng không thêm quan tâm.

Hai người nói vài câu, cũng không nhiều lời nữa, Liễu Phù Phong chỉ chỉ vào chiếc giường, khôi phục vẻ ôn hòa lạnh nhạt như thường ngày, bảo: “Người uống nó xong thì đến ngồi xếp bằng ở trên giường. Ta sẽ tương trợ người cởi bỏ huyết đạo.”

Mục Kỳ khẽ nhúc nhích gật đầu, một ngụm uống cạn nước trong chén, rồi khoanh chân ngồi ở trên giường. Liễu Phù Phong ngồi ở phía sau y, cách một lớp y phục dẫn một đường lực vào sau lưng, chỉ chốc lát sau, trên đầu Mục Kỳ liền ầm ầm bay lên một làn khói trắng.

42. Chương 42

Nội thương của Mục Kỳ vốn không nặng, căn cốt lại vững chãi, nên dù chỉ sử dụng chưa đến một nửa huyết thanh của ngọc lưu ly cũng đã đủ xoa dịu phần kinh mạch bị tổn thương. Sau hai canh giờ vận công điều tức cộng với ngoại lực của Liễu Phù Phong tương trợ, rất nhanh toàn bộ cấm chế trên người y đã được giải khai.

“Tốt lắm, mấy ngày tới không nên đã động đến nội công, hảo hảo tĩnh dưỡng một phen, không quá một tháng liền có thể khôi phục như lúc ban đầu.” Liễu Phù Phong thu hồi nội tức, dặn dò.

“Ta biết.” Mục Kỳ chỉnh sửa lại y phục rồi đứng lên: “Ngày mai ta sẽ rời đi, hân liên giao cho người.”

“Người cứ yên tâm làm chuyện của người, đến lúc đó ta nhất định sẽ trả lại một Bộ Hoài Viễn hoàn mỹ cho người.” Liễu Phù Phong hơi hơi cong khóe miệng cười bảo.

Mục Kỳ nhìn thoáng qua, sắc mặt không thay đổi xoay người xuất môn. Liễu Phù Phong cũng thu hồi tươi cười, khôi phục lại vẻ lạnh nhạt trong dĩ vãng đi theo y đến đại sảnh.

Lúc này, Bộ Hoài Viễn đang ôm Minh nhi ngồi ở đại sảnh, một bên hồng con một bên thỉnh thoảng lại quay cổ ngóng nhìn về hướng phòng của Mục Kỳ. Thẳng đến khi trông thấy Mục Kỳ cùng Liễu Phù Phong một trước một sau đi tới, thần sắc vừa động, hân lập tức đứng dậy đem đứa nhỏ chuyển giao cho Ảnh Cửu ở một bên ôm lấy, nghênh hướng hai người đi tới.

“Thế nào? Tiểu Kỳ cảm giác sao rồi?” Câu hỏi trước là hướng Liễu Phù Phong, mà câu thứ hai đích xác là đang hỏi hăng Mục Kỳ.

“Cứ yên tâm đi, hết thấy đều thuận lợi, nghỉ ngơi mấy ngày thì tốt rồi.” Liễu Phù Phong lướt qua hai người, đi đến chiếc bàn trước mặt ngồi xuống, trước một bước mở miệng đáp lời.

Mục Kỳ trông thấy ánh mắt của Bộ Hoài Viễn đang lo lắng nhìn chính mình, liền cũng theo theo lời Liễu

Phù Phong gạt đầu một cái, thấp giọng nói: “Không có việc gì.”

Bộ Hoài Viễn nghe được đáp án của hai người mới yên lòng, mặt mày cũng đã lan tràn một chút sắc thái vui mừng. Hắn cực kỳ ôn nhu lôi kéo Mục Kỳ ngồi xuống, nâng tay nhẹ nhàng lướt qua phần tóc dài đang rũ xuống trước mặt Mục Kỳ, “Không có việc gì là tốt rồi, đêm nay hảo hảo chúc mừng một phen.”

Mục Kỳ ừ một tiếng, rồi quay đầu né tránh tầm nhìn của Bộ Hoài Viễn, ánh mắt phiêu về phía Liễu Phù Phong liếc mắt một cái. Liễu Phù Phong nhú mày, lại lộ ra một nụ cười cực kì vô hại.

“Ta đã khỏe hơn rồi, người cũng mau chóng bắt đầu đi!” Mục Kỳ bất động thanh sắc quay đầu lại, nhìn chằm chằm Bộ Hoài Viễn nghiêm túc nói.

Bộ Hoài Viễn nghe vậy ánh mắt lóe lên một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục, đối Mục Kỳ cười cười, “Ta đã biết.”

Liễu Phù Phong vẫn ngồi ở một bên nhìn hai người đều đang giấu giếm lẫn nhau, trong lòng buồn cười một trận, lại cảm thấy có chút không rõ, đành phải âm thầm nhún vai, khuyên bảo hai người về phòng nghỉ ngơi trước.

Mục Kỳ vừa mới hao tổn quá nhiều tinh thần cùng lực lượng, quả thật đã có chút mệt mỏi. Còn Bộ Hoài Viễn thì do nãy giờ tinh thần vẫn luôn khẩn trương, nên cũng có chút chống đỡ không được. Nghe đến những lời Liễu Phù Phong cũng không tái khách khí, trước trở về phòng nghỉ ngơi, chờ đến buổi tối sẽ sai người đến mời cơm. Ảnh Cửu cũng không cần phân phó, liền không tiếng động ôm Minh nhi trở về viện tử.

Về tới phòng, Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ đều không nói thêm gì, chỉ ôm nhau cùng đi vào giấc ngủ, giấc ngủ này cứ thế kéo dài đến chạng vạng.

Đến khi Mục Kỳ tỉnh dậy, căn phòng đã trở nên hôn ám. Dương quan mỏng manh ngoài phòng theo khe cửa sổ cố gắng len lỏi vào bên trong, khiến cho cả gian phòng càng thêm hôn ám, giống như tùy thời đều sẽ bị đêm đen bên ngoài nuốt chửng.

Mục Kỳ nằm ở trên giường, nương theo ánh sáng nhạt nhòa nhìn Bộ Hoài Viễn nằm ở bên người. Màu da so với người bình thường còn muốn trắng hơn, diện mạo không tính tuấn tú, lại để lộ ra một cổ khí tức làm cho người ta cảm thấy thật thân cận ôn nhuận. Thân hình hơi gầy yếu, mái tóc nguyên bản hẳn là đen như mực lại ẩn ẩn có chút chấy vàng, lộ rõ tình huống thân thể trường kỷ không khỏe của chủ nhân nó.

Mục Kỳ đầy mắt đều là tình yêu say đắm, không chút tạm dừng nhìn chăm chú vào đối phương. Trong phút chốc, y đã không tự chủ được vươn tay lướt qua hàng mi Bộ Hoài Viễn. Vừa lúc nhìn đến hàng mi dày của đối phương hơi hơi lay động một chút, y lại lập tức thu hồi bàn tay.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ, thậm chí người thường khó có thể nghe thấy, nhưng nội lực của Mục Kỳ đã khôi phục, tự nhiên là có thể nghe được. Sau cùng nhìn thoáng qua Bộ Hoài Viễn, Mục Kỳ nâng tay điểm vào huyệt ngũ của Bộ Hoài Viễn, làm cho đối phương lại trầm vào mê mang, y mới vén chăn

đứng dậy mặc quần áo.

Cửa bị mở ra, Liễu Phù Phong một thân trường sam màu trắng, tựa vào cột trụ trước cửa. Nhìn thấy Mục Kỳ mở cửa bước ra, hắn liền giơ giơ cảm hướng vào căn phòng, hỏi: “Đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Ân.” Mục Kỳ theo phương hướng nhìn thoáng qua Bộ Hoài Viễn nằm ở trên giường, khẽ lên tiếng.

“Hai người hộ vệ kia thời điểm ăn cơm chiều ta đã cho người hạ được, bọn họ không phòng bị nên đã ngủ mất. Minh nhi ta đã tìm người chiếu khán, không có việc gì, người mang theo Hoài Viễn đi theo ta.” Liễu Phù Phong vỗ vỗ tay áo, đứng thẳng thân thể.

Mục Kỳ gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau lại quay vào trong phòng, đem Bộ Hoài Viễn ôm lấy.

Bộ Hoài Viễn vốn là vì sinh bệnh nên thân thể rất gầy yếu, Mục Kỳ lại hàng năm luyện võ, nên ôm Bộ Hoài Viễn cũng không chút nào cố sức. Nhưng Liễu Phù Phong nhìn thấy tình huống này vẫn là nhìn không được trong lòng thoáng khuấy động, loại cảm giác này thật kỳ diệu a. Vụng trộm vứt bỏ vài ý tưởng kỳ quái vừa nảy ra trong đầu, Liễu Phù Phong xoay người mang theo Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn hướng đến Hàn Hoa điện.

Huyết thanh của ngọc lưu ly cần được ngâm ở hàn tuyến bảy ngày bảy đêm mới có thể dẫn xuất ra ngoài. Nhưng sau khi đã rút trích, công hiệu của nó chỉ có thời gian một ngày. Trước đó bởi vì Bộ Hoài Viễn và Mục Kỳ vẫn chưa chuẩn bị tốt, Liễu Phù Phong đành phải đem huyết thanh ngọc lưu ly bỏ vào hạp thủy tinh đặt ở bên trong hàn đàm đóng băng lại. Mà ngày hôm nay vì tương trợ Mục Kỳ, hắn đã lấy huyết thanh ra, vì vậy tự nhiên trong ngày hôm nay bọn họ phải sử dụng cho hết số huyết thanh, nếu không sẽ không còn hiệu quả. Bởi vậy hai người mới có thể quyết định trực tiếp mang theo Bộ Hoài Viễn tiến hành bước tiếp theo vào buổi tối hôm nay.

Cước bộ của hai người rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã đi đến Hàn Hoa điện, đẩy ra cửa nội điện, trong điện vẫn như cũ tỏa khói trắng lạnh đến thấu xương. Liễu Phù Phong dẫn Mục Kỳ đi đến bên cạnh hàn đàm, Mục Kỳ ghé mắt nhìn lại, hàn đàm nước sâu không thấy đáy, còn chút sương trắng nhẹ nhẹ bay. Bên cạnh hàn đàm đang đặt một chiếc quan tài bằng, đây cũng chính là quan tài đã đựng thi thể của Liễu Vô Mộng trước đó.

“Thi thể của cô cô ta đã sai người mang đi hỏa táng, trước mắt tro cốt vẫn đặt ở từ đường trên đảo. Đợi đến khi Hoài Viễn trở về, ta mới giao lại cho hắn.” Liễu Phù Phong mở miệng giải thích, lại chỉ chỉ quan tài thủy tinh, “Trực tiếp đem Hoài Viễn để vào bên trong hàn đàm hắn tất nhiên không chịu nổi, nếu đặt trong quan tài thủy tinh trái lại sẽ đỡ hơn rất nhiều. Mà nước hàn đàm dù sao cũng dẫn vào hàn tuyến, hàn khí cũng không phải quá lớn, thêm nữa còn có huyết thanh ngọc lưu ly phụ trợ, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Mục Kỳ nhìn quan tài thủy tinh một hồi lâu, mới ừ một tiếng đáp lời Liễu Phù Phong, sau đó thật cẩn thận đem thân thể Bộ Hoài Viễn để vào quan tài. Có lẽ là do cảm nhận được không khí chung quanh đột nhiên biến lạnh, nên trong nháy mắt Bộ Hoài Viễn nhập quan đã không ngăn được theo phản xạ nhú chặt mày, đồng thời phát ra một thanh âm hút khí nhọt nhọt. Mục Kỳ nghe được tiếng động hai tay không khỏi cứng đờ, nhưng rất nhanh đã khôi phục động tác, đem thân thể Bộ Hoài Viễn đặt ngay ngắn.

“Uy hấn uống hết đi!” Liễu Phù Phong lại từ trong ngực lấy ra bình dược nhỏ chứa nước thuốc mà Mục Kỳ đã uống vào buổi chiều, nhét vào tay đối phương.

“Không thêm nước?” Mục Kỳ ngắm nghía bình dược nhỏ được đưa tới, đề ở trước mắt cẩn thận xem xét, không dám tùy tiện xoay động.

“Thêm nước vào chỉ là để trung hòa một chút dược tính của nó, đối Hoài Viễn mà nói thì không cần, nồng độ càng cao thì càng tốt.”

Mục Kỳ nghe vậy cũng không tiếp tục kéo dài. Sau khi khê tách miệng Bộ Hoài Viễn ra, y liền đem toàn bộ huyết thanh trong bình rót vào, rồi nâng cầm Bộ Hoài Viễn lên, phòng ngừa huyết thanh sẽ chảy xuống. Uy xong nửa bình huyết thanh còn lại, y liền trở tay đem cái bình ném cho Liễu Phù Phong.

Toàn bộ quá trình, Bộ Hoài Viễn đều ngủ rất say. Sau khi uống qua huyết thanh, đối phương tựa hồ đã có chút quen thuộc với không khí lạnh như băng trong hàn đàm, ngay cả mặt mày cũng không còn nhăng nhịu như trước. Cuối cùng, Mục Kỳ lại thay Bộ Hoài Viễn sửa sang lại y phục bên ngoài, mới đứng dậy nhìn về phía Liễu Phù Phong.

“Phải nằm trong đây bao lâu?”

“Vốn là phải nằm khoảng bảy tuần hơn bốn mươi ngày, nhưng xem tình huống hiện tại thì cỡ mười ngày là có thể khôi phục.”

“Ân.” Mục Kỳ lên tiếng, theo sau nhìn chằm chằm Bộ Hoài Viễn một hồi lâu, mới thản nhiên lên tiếng: “Đêm nay ta sẽ lên đường. Sau khi lên bờ ta sẽ đi theo tộc nhân trực tiếp đến Miêu Cương.”

“Hảo, thuyền đã chuẩn bị tốt, ta cũng đã an bài người lái thuyền hộ tống người lên bờ.” Liễu Phù Phong đáp.

Mục Kỳ nhấp nháy môi, cuối cùng chỉ nhìn thoáng qua Bộ Hoài Viễn, liền rời khỏi bờ hàn đàm, “Đi trước.”

Liễu Phù Phong gật gật đầu lại nói: “Người đi về trước thu thập một chút, ta an bài thỏa đáng xong sẽ sai người đưa người lên thuyền.”

Mục Kỳ sắc mặt không chút gợn sóng nhìn Liễu Phù Phong liếc mắt một cái, không nói gì thêm, y liền nhanh chóng bước đi ly khai Hàn Hoa điện. Về tới viện tử mà bọn họ đang ở, Mục Kỳ đầu tiên là đi nhìn Minh nhi. Thấy tiểu gia hỏa vẫn ngủ rất trầm ổn, khuôn mặt mập mạp trắng trẻo thập phần khỏe mạnh nhu thuận, y mới nhợt nhạt nở nụ cười rời đi. Tiếp theo lại đi đến phòng Ảnh Cửu Ảnh Thập, đánh thức hai người, đơn giản làm sáng tỏ một vài chuyện cho hai người biết.

Ảnh Cửu Ảnh Thập cho tới bây giờ đều trực tiếp nghe lệnh điều động của Bộ Hoài Viễn, nay vừa nghe đến việc này cả hai đều có chút giật mình ngay ngực. Nhưng Mục Kỳ cũng không cho bọn hắn có thời gian suy

nghe, trực tiếp dặn dò: “Ảnh Cửu ở lại trên đảo chiếu cố Minh nhi cùng Hoài Viễn, Ảnh Thập theo ta lên bờ. Đến lúc đó, người hãy đi đến Cẩm Xuyên trước để truyền lời, bảo Lý Nhạc mang theo những người còn lại trước quay về Thịnh Kinh. Sau đó, người hãy chọn một hai người hầu thông minh có hiểu biết theo người lên thuyền cùng nhau hồi đảo, chiếu cố hảo Hoài Viễn.”

Mục Kỳ từng nghe Liễu Phù Phong nói qua, lúc này đây nếu muốn thân thể Bộ Hoài Viễn hoàn toàn khôi phục thì phải cần một khoảng thời gian không ít. Tuy rằng trên đảo cũng có người hầu hạ, nhưng dù sao cũng không phải người của chính mình. Y sợ Bộ Hoài Viễn sẽ không quen, bởi vậy mới cố ý để cho Ảnh Thập đi về truyền lời đồng thời mang thêm vài hạ nhân quay về đảo.

Ảnh Cửu Ảnh Thập mặc dù chỉ là ảnh vệ, nhưng lại là những người thông minh có năng lực nhất của nhóm ảnh vệ. Trừ bỏ mới đầu còn có hơi khiếp sợ, rất nhanh bọn họ đã hiểu rõ những lời Mục Kỳ nói, hơn nữa còn thuận theo an bài của Mục Kỳ. Không quá bao lâu, Ảnh Cửu trực tiếp đi đón Minh nhi quay về phòng, còn Ảnh Thập thì đi theo Mục Kỳ ra khỏi phủ.

Thời điểm Mục Kỳ lên đảo vốn không mang theo thứ gì, lúc này quay về bờ y lại không thể hội hợp với đám người ở Cẩm Xuyên, bởi vậy rất nhiều thứ cần dùng khi đi đường đều phải dựa vào Liễu Phù Phong một tay chuẩn bị. Cũng may Liễu Phù Phong cũng đủ đại khí, còn chuẩn bị mấy trăm tờ ngân phiếu cho Mục Kỳ dùng trên đường, bởi vậy bọn họ cũng không cần mang theo quá nhiều đồ. Mục Kỳ chỉ xem xét thật kỹ ngọc bài cùng một cái túi hương màu tím bên người, liền cùng Ảnh Thập quay về bờ.

Ảnh Cửu Ảnh Thập tuy rằng đại khái đã biết được kế hoạch của Mục Kỳ cùng Liễu Phù Phong, nhưng vẫn có chút khó hiểu với việc Mục Kỳ phải vội vàng rời đi lúc nửa đêm thế này. Đến bên bờ, Ảnh Thập cuối cùng nhin không được hỏi ra, “Thừa tướng gia, không đợi Hầu gia tỉnh lại rồi đi sao?”

Mục Kỳ liếc mắt nhìn Vô Âm đảo ở phía sau, bất đắc dĩ cười cười, đáp: “Chờ hẩn tỉnh lại, đi cũng không được.”

Đợi Bộ Hoài Viễn tỉnh, y tất nhiên luyến tiếc rời đi, nhưng y phải quay về Miêu Cương đem mọi chuyện trong tộc xử lý gọn ghẽ. Y không muốn cả đời đều bị người đuổi giết hay trốn tránh trong nỗi sợ hãi. Huống chi Bộ Hoài Viễn trước đó còn hy sinh cách chữa trị tốt nhất để cứu y, vẫn làm cho trong lòng y như có cây gai chần ngang. Y biết Bộ Hoài Viễn rất thương y, bởi vậy y cũng hy vọng sẽ có thể làm cho Bộ Hoài Viễn có thể tự mình thông suốt chuyện tình gì là trọng yếu nhất đối với bản thân.

Làm một ảnh vệ, Ảnh Thập vốn không nên hỏi đến chuyện của chủ nhân. Câu nghi vấn thốt ra trước đó đã làm cho Ảnh Thập cả kinh trong lòng, thế nên hẩn càng không dám hỏi sâu xa thêm thứ gì, chỉ liềm mạng gật gật đầu, liền không nhắc lại nữa.

Mục Kỳ cũng không để ý, cong khóe miệng cười cười, rồi dẫn Ảnh Thập đi theo những người mà Liễu Phù Phong an bài lên thuyền.

43. Chương 43

Ở trên mặt tường được xây bằng bạch ngọc, cứ cách một đoạn đường thì sẽ có một viên dạ minh châu đặt trong giá cắm, làm cho cả nội điện của Hàn Hoa điện được chiếu rọi đến sáng ngời như ban ngày. Ở vị trí trung tâm của điện, có một chiếc quan tài bằng đồng nổi lơ lửng trong hàn đàm. Bên trong quan tài là một thân ảnh nam nhân đang chìm sâu vào giấc ngủ. Lúc này, hai mắt đang nhắm chặt của hắn tựa hồ hơi giật giật, lông mi khẽ run, ngay sau đó hai mắt của hắn chậm rãi mở ra.

Thật ra Bộ Hoài Viễn quả bị đông lạnh đến tỉnh giấc, sau khi ở tại hàn đàm ngủ đầy sáu canh giờ hắn cuối cùng cũng bị lạnh đến choàng tỉnh. Cái loại cảm giác rét lạnh này so với mùa đông lãnh lẽo nhất ở Thịnh Kinh trong dĩ vãng còn muốn khoa trương hơn mấy phần. Mỗi một tắc da thịt tựa hồ đều như đang ngâm trong nước lạnh như băng. Thậm chí một đại lượng hàn khí đã thông qua lỗ chân lông trên người chui vào trong cơ thể, chúng nó tựa hồ đã biến thành hàng trăm ngàn cây kim châm, không ngừng ghim thẳng vào trong nội tạng của hắn. Mà cổ nội tức âm hàn đã đọng lại trong cơ thể hơn hai mươi năm kia lại như một con ngựa hoang đã thoát cương, bắt đầu ở bên trong thân thể hắn điên cuồng len lỏi. Cảm giác âm lãnh cùng đau đớn mà nó mang đến đã làm cho Bộ Hoài Viễn nhin không được nhú mày. Bộ Hoài Viễn chưa bao giờ là người sợ đau, lực nhẫn nại của hắn thậm chí so với việc học võ công của Mục Kỳ năm xưa còn muốn tốt hơn rất nhiều. Nhưng vào giờ phút này, hắn tựa hồ đã có chút không nhin nổi hàn khí lạnh thấu xương cùng với cảm giác đau nhức tê dại khắp người, từ trong giấc ngủ thâm trầm tỉnh lại rồi mê man đi.

Sau khi tỉnh lại, Bộ Hoài Viễn vẫn chưa thể lấy lại được khả năng kiểm soát cơ thể. Cả người của hắn vô lực đến nỗi dù chỉ động dậy một chút cũng đều không được, chỉ có thể vòng vo nhân cầu, quan sát hoàn cảnh chung quanh. Khi nhìn thấy bài trí quen thuộc, hắn cũng đại khái đoán được chính mình đang ở trong Hàn Hoa điện của Vô Âm đảo, mà cảm giác khó chịu trên người này ắt hẳn là vì hắn đang tiếp nhận trị liệu.

Nguyên lai đây là quá trình khó có thể thừa nhận trong lời của Liễu Phù Phong, quả thật là thập phần thống khổ.

Nhắm mắt lại, Bộ Hoài Viễn cố hít sâu một hơi, hắn tựa hồ không nhớ rõ là bản thân hắn đã vào Hàn Hoa điện tiếp nhận trị liệu vào lúc nào, kia... Tiểu Kỳ đâu?

Bộ Hoài Viễn đột nhiên mở mắt ra, vừa định ngồi dậy, liền có một thanh âm quen thuộc mang chút lười biếng đột nhiên vang lên ở phía trên, “Người đừng lộn xộn, quan tài thủy tinh sẽ chịu không nổi sức lực của người. Nếu rớt vào hàn đàm, ta cũng sẽ không đi xuống cứu người lên đâu à.”

Ổn định tinh thần, Bộ Hoài Viễn theo phương hướng thanh âm truyền đến liếc nhìn qua. Vừa đảo mắt, hắn liền trông thấy Liễu Phù Phong mặc một thân trường bào màu trắng, đang nửa dựa nửa nằm trên một chiếc ghế duy nhất trong nội điện. Khuỷu tay của hắn đang đặt trên tay vịn, một tay còn lại thì chống cằm, híp mắt tùy ý nhìn vào quan tài.

“Người tạm thời còn không thể rời khỏi hàn đàm, cứ tiếp tục nằm như vậy đi.” Liễu Phù Phong nâng lên một bàn tay che miệng đánh cái ngáp, ngẩng đầu lười biếng duỗi eo, sau mới chậm rì rì đi đến gần hàn đàm, “Người cũng ngủ đủ nhiều rồi, làm cho ta chờ người lâu đến nỗi cứ tưởng người lạnh chết rồi chứ.”

Bộ Hoài Viễn nghe xong lời Liễu Phù Phong nói cũng không tiếp tục giãy dụa, mà thả lỏng thân mình nằm

thăng đơ trong quan tài thủy tinh.

Quan tài thủy tinh vừa trải qua một trận ép buộc rồi chớp nhoáng lắc lư lúc ban nãy, rốt cục cũng chậm rãi vũng vàng bình ổn trên mặt nước. Hắc hơi hơi vòng vo đảo mắt, mặt hướng về phía Liễu Phù Phong, làm cho tầm mắt rõ ràng hơn chút, theo sau mới nhấp nhấp miệng, liếm lên đôi môi đã có chút khô nứt, cất tiếng nói khàn khàn bảo: “Nói cho rõ!”

Chỉ đơn giản ba chữ như vậy. Bộ Hoài Viễn bởi vì vừa tỉnh lại cùng với hoàn cảnh băng lãnh bên ngoài tác động, đã khiến cho thanh âm của hắn trở nên khàn khàn lại có thêm một khí tức lạnh liệt. Bộ Hoài Viễn vẫn ôn nhu lúc bình thường nay lại giống như đã bị hàn đàm ảnh hưởng, kể cả cách nói chuyện hay ánh mắt đều trở nên lạnh như băng.

“Ồ... Người muốn nghe cái gì?” Bị tầm mắt lạnh như băng của ai kia bắn thẳng đến, Liễu Phù Phong không chút bị ảnh hưởng, tiếp tục ngáp một cái, thản nhiên đáp lời.

“Hiện tại đang xảy ra chuyện gì?” Thực rõ ràng Bộ Hoài Viễn là hỏi về chuyện quan tài băng.

“Trị liệu cho người.” Lời ít mà ý nhiều.

Bộ Hoài Viễn kéo giãn lông mi, cố hòa hoãn tâm tình, tiếp tục hỏi: “Tiểu Kỳ đâu?”

“Về nhà mẹ đẻ.” Liễu Phù Phong thập phần đứng đắn trả lời.

Câu trả lời này càng làm cho mặt mũi Bộ Hoài Viễn nhúu càng chặt hơn, hai mắt trừng to liếc Liễu Phù Phong, “Nhà mẹ đẻ nào? Là Miêu Cương!?”

“Đúng vậy.” Liễu Phù Phong gật gật đầu, “Chính là chỗ đó.”

“Nơi đó không rõ ai là bạn ai là thù, người làm sao có thể tự tiện đưa Tiểu Kỳ đến đó!?” Bộ Hoài Viễn khề trâm ngâm, lạnh giọng chất vấn.

“Đây là do Mục Kỳ tự mình yêu cầu, huống chi Sùng Thần Tộc cũng không giống như người tưởng đáng sợ như vậy, người hẳn nên tin tưởng Mục Kỳ có thể ứng phó được.” Liễu Phù Phong nhún vai, đáp trả.

Bộ Hoài Viễn nghe vậy liền nhúu mi, khề thở dài một hơi, cũng không hề rối rắm nữa, mà quay lại đề tài sức khỏe của mình, “Ta khi nào thì tới đây? Vì sao việc trị liệu này không quá giống với những gì người nói?”

Liễu Phù Phong lắc lắc đầu suy nghĩ trong chốc lát, “Đêm qua người đã được mang tới đây. Thời gian người tỉnh lại so với dự tính còn trễ hơn một ít.” Vừa nói hắn lại di chuyển đến bên bờ hàn đàm bán quỳ xuống, giúp quan tài thủy tinh ổn định, “Trực tiếp đưa vào hàn đàm, người khẳng định sẽ chống đỡ không được, nên mới dùng đến quan tài băng, hiệu quả cũng rất được.”

“Kinh mạch trong cơ thể ta tựa hồ đã cảm nhận được sự phục hồi, người...” Bộ Hoài Viễn nghĩ tới cái gì, muốn nói lại thôi.

“Hiển nhiên, người đã uống hơn nửa bình huyết thanh ngọc lưu ly, không có hiệu quả mới là lạ. Nếu không danh hào thánh vật của Vô Âm đảo cũng không thể kham nổi.”

“... vậy Tiểu Kỳ thì sao?”

“Y đã uống một phần ba, còn thừa lại hai phần ba cho người.”

“... ..” Bộ Hoài Viễn không nói gì, phiên phiên ánh mắt nhìn chăm chăm vách tường phía trên một lúc lâu, mới mở miệng hỏi: “Ta phải nằm bao lâu?” Trước đó, Liễu Phù Phong đã nói hẳn phải nằm bảy bảy bốn mươi chín ngày, nay nghĩ lại, hẳn là không cần dùng nhiều thời gian đến như vậy nữa.

“Trước nằm khoảng bảy ngày xem đã.” Liễu Phù Phong mỉm cười, rất là tùy ý nói, “Khoảng thời gian này, người không được ăn cơm. Hàn khí nơi này quá nặng, đói bảy ngày cũng không chết được.”

Bộ Hoài Viễn cũng gọi lên khoe miệng ôn nhu cười cười, lập tức nhắm mắt lại không hề quan tâm Liễu Phù Phong. Đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn lầm người, nguyên tưởng rằng biểu đệ này là một cao nhân thế ngoại, vừa lạnh nhạt trong trẻo vừa lạnh lùng, nhưng không nghĩ trên thực tế người này là một người thích tính toán không buông tha cho kẻ khác, lúc này lời lẽ của đối phương cũng mang đại ý như vậy. Bất quá, Bộ Hoài Viễn đối với những việc làm nho nhỏ kia của Liễu Phù Phong cũng không để trong lòng, chỉ cần Tiểu Kỳ không có việc gì là tốt rồi, hơn nữa hắn vẫn tin tưởng Liễu Phù Phong.

“Người tỉnh rồi thì tiếp tục chậm rãi nằm đi, ta đã thủ ở chỗ này hết nửa ngày, giờ phải đi về ngủ đây. Nếu có chuyện gì thì cứ hô một tiếng là được, ta đã an bài thị vệ tuần tra ngay ở bên ngoài điện.” Liễu Phù Phong cũng không quan tâm Bộ Hoài Viễn nữa, gấp một cái, hươu hươu tay liền kéo y phục ly khai.

Liễu Phù Phong vừa đi, toàn bộ nội điện liền chỉ còn lại một mình Bộ Hoài Viễn. Không khí xung quanh cũng khôi phục lại sự yên tĩnh như lúc đầu hắn mới tỉnh dậy, tĩnh lặng đến nỗi ngay cả thanh âm của một sợi tóc rơi xuống cũng có thể nghe thấy được. Khẽ hừ một tiếng, Bộ Hoài Viễn lại để tâm tư chìm vào trong khoảng không trống rỗng, tận lực làm cho thân thể bảo trì ở trạng thái thoải mái nhất, tiếp tục ngheh đón ngày mới đến.

Thời gian bảy ngày nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn. Bộ Hoài Viễn ngốc ở hàn đàm này hết bảy ngày, có thể tính là địa ngục thứ hai trong đời người của hắn, về phần cái thứ nhất còn lại chính là lúc bị thương vào hai mươi năm trước. Sự thống khổ phải chịu đựng lúc ấy vốn là thứ mà người thường không thể kham nổi, mà tầng luyện ngục thứ hai này lại chỉ có hơn chứ không kém. Hiện tại sau mỗi ngày trôi qua, hắn đều phải chịu đựng cái cảm giác đau đớn mà bản thân đã phải trải qua lúc mới tỉnh dậy.

Mặc kệ nói như thế nào, chạng vạng ngày thứ bảy, khi Liễu Phù Phong xuất hiện lần nữa, Bộ Hoài Viễn đã

nằm bảy ngày trong quan tài cũng nhìn không được sáng ngời hai mắt. Hắn sớm đói đến mức da ngực đều đã dán chặt vào phần bụng. Thân thể không chút khí lực của hắn thì được sự trợ giúp của hai gã người hầu thân cường thể tráng ra khỏi quan tài bằng, đương nhiên...là được người trực tiếp lôi ra.

Liều Phù Phong thừa dịp Bộ Hoài Viễn được người khác chống đỡ, nhanh chóng vươn tay dò xét mạch đập của đối phương, nhíu mày, “Toàn bộ kinh mạch của ngươi đã được đả thông, mấy ngày kế tiếp chỉ cần hảo hảo tĩnh dưỡng là được.”

“Àn...ta khi nào thì có thể rời đi?” Thanh âm của Bộ Hoài Viễn đã vô cùng suy yếu, tuy rằng tinh thần coi như minh mẫn, nhưng vì đói bụng đã mấy ngày nên ngay cả khí lực nói chuyện cũng đã mất hết từ lâu.

“Này còn sớm mà.” Liều Phù Phong đột nhiên mím môi nở nụ cười, dựa theo lời Mục Kỳ phân phó, ít nhất hắn phải đáp ứng kéo dài thời gian cho đến khi đối phương khôi phục hẳn.

Bộ Hoài Viễn liếc mắt nhìn Liều Phù Phong một cái, không có hỏi lại, bình tĩnh để người khác đỡ mình ra khỏi Hàn Hoa điện.

Rất nhanh bọn họ đã trở lại gian phòng của Bộ Hoài Viễn nghỉ ngơi trước đó. Ảnh Thập cũng đã mang theo vài hạ nhân trở về từ bờ để chiếu cố Bộ Hoài Viễn. Bọn hạ nhân biết Bộ Hoài Viễn hôm nay sẽ trở về, nên đã sớm chuẩn bị tốt thức ăn.

Bởi vì đã đói bụng nhiều ngày, lúc này Bộ Hoài Viễn cũng chỉ có thể ăn một ít cháo cùng vài thứ linh tinh, nhưng cũng không thể ăn quá nhiều.

Miễn cưỡng uống hết một chén cháo, khôi phục chút thể lực, Bộ Hoài Viễn mới buông bát nhìn về phía Liều Phù Phong ngồi ở đối diện. Đối phương hiện tại giống như đã khôi phục lại bộ dáng lúc mới gặp mặt, trầm tĩnh lãnh đạm lại bằng quan với thể sự, thật sự là một tăng ngụy trang hoàn hảo.

Bộ Hoài Viễn còn chưa mở miệng, bên này Ảnh Cửu Ảnh Thập đã ôm Minh nhi đi tới. Hai người nhìn thấy Bộ Hoài Viễn thì trực tiếp quỳ gối xuống, im lặng chờ đợi. Bộ Hoài Viễn lãnh mắt liếc hai người một cái, bởi vì trên người còn chưa lấy lại nhiều khí lực, nên hắn cũng không có ôm lấy Minh nhi, chỉ không tiếng động để cho hai người quỳ một hồi lâu, mới cất giọng trầm thấp bảo: “Đứng lên đi!”

Ảnh Cửu Ảnh Thập cũng không phải người dài dòng dây dưa, Bộ Hoài Viễn vừa lên tiếng, hai người liền yên lặng đứng lên thối lui sang một bên. Bọn họ tuy rằng hộ chủ bất thành, nhưng cũng không tính là vấn đề lớn gì. Bộ Hoài Viễn cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới sẽ làm khó bọn họ. Sau khi thu hồi tầm mắt từ trên người Ảnh Cửu Ảnh Thập, Bộ Hoài Viễn mới nhìn sang hướng Liều Phù Phong, than nhẹ nói: “Còn có cái gì muốn nói thì nói một lần cho xong đi!”

Liều Phù Phong xoay đầu không tiếng động câu môi nở nụ cười, thản nhiên đáp: “Cũng không có gì, Mục Kỳ lúc gần đi đã đem người giao cho ta, bắt ta phải đem người chữa khỏi hoàn toàn.” Nói xong hắn lại ngừng một chút, chép chép miệng tiếp tục bảo: “Lại nói tiếp, người thật sự là rất có phúc khí, hai phần ba huyết thanh trong bình ngọc lưu ly đều đã làm cho kinh mạch của ngươi thoát thai hoá cốt, hoàn toàn trọng tổ. Trong mấy ngày kế tiếp ngươi sẽ nhanh chóng bình phục thôi.”

Bộ Hoài Viễn hừ một tiếng. Vào thời điểm buổi sáng hán liền cảm giác được, tuy rằng trong bảy ngày qua, mỗi ngày hán đều phải chịu đau đớn chết đi sống lại. Nhưng một khi kinh mạch đã chân chính được dẫn thông toàn bộ, cái loại cảm giác cả thân mình đều thông thuận thư sướng thật sự là rất thoải mái. Hơn nữa cỗ ngoại lực áp chế nội tức của cơ thể hán trong nhiều năm qua, cũng vô thanh vô tức dung nhập vào kinh mạch của hán.

“Cỗ nội lực cứ tưởng đã bị tán đi thì hiện tại ngươi lại có thể tùy ý sử dụng, như vậy ngươi xem như đã không bán mà có lời rồi, giảm bớt được mười năm cố gắng.” Liễu Phù Phong chép chép miệng, tiếp tục nói: “Ngươi hôm nay hảo hảo nghỉ ngơi, bắt đầu từ ngày mai ta sẽ dạy ngươi võ công, chờ ngươi học thành là có thể ra đảo.”

Bộ Hoài Viễn nhú nhú mày, không nghĩ tới Liễu Phù Phong sẽ đưa ra yêu cầu này. Nhưng tâm tư đã khóa chặt hình ảnh Mục Kỳ, hán nào có thể giữ ý nghĩ ở lại trên đảo này tập võ cơ chứ? “Ta muốn đi tìm Tiểu Kỳ trước, mấy chuyện khác về sau lại nói tiếp!”

Liễu Phù Phong cười lạnh một tiếng, “Nhìn bộ dáng gà mờ này của ngươi, dù có đi thì có thể giúp được gì cho Mục Kỳ? Có lẽ vào thời khắc mấu chốt còn phải để cho đối phương cứu ngươi, như vậy thì còn có ý nghĩa gì? Chỉ vì giải nỗi tương tư nhất thời của ngươi vào hiện tại?”

Bộ Hoài Viễn nghe vậy không khỏi rũ mắt trầm mặc, Liễu Phù Phong thấy thế lại không ngừng cố gắng, “Mục Kỳ phí nhiều tâm tư như vậy để mang ngươi đến đây trị liệu, ngươi liền như vậy bỏ dở nửa chừng sao? Thật ra trước đó, Mục Kỳ còn hết lần này đến lần khác dặn dò ta phải chờ ngươi hoàn toàn bình phục mới có thể cho ngươi rời đi.”

“...” Bộ Hoài Viễn trầm ngâm một lát thì bảo: “Nhanh nhất phải đợi bao lâu?”

“Dục tốc ất bất đạt.” Liễu Phù Phong lãnh đạm đáp, “Ngươi nay căn cơ đã có, nhưng ta nghe cô nói qua, ngươi năm đó trước khi bị thương cũng đã học được chút thành tựu. Nếu ngươi nghiêm túc, chậm nhất trong năm năm là có thể xuất sư, nếu tốc độ mau hơn, ba năm là có thể.”

Gặp Bộ Hoài Viễn còn có chút không cam lòng, Liễu Phù Phong còn nói thêm: “Vả lại ngươi cứ yên tâm, trước khi Mục Kỳ trở về, ta đã phái người liên hệ cùng trưởng lão hiện nay của Sùng Thần Tộc. Mục Kỳ không có việc gì, ngươi có thời gian lo lắng thì chẳng bằng cứ trực tiếp dùng để luyện võ là được.”

“Ta đã biết.” Bộ Hoài Viễn nhắm mắt lại, không quá cao hứng phun ra câu này.

Mà buổi tối ngày hôm đó chính là một đêm nghỉ ngơi tốt nhất của Bộ Hoài Viễn trong vòng mấy năm qua. Cũng bắt đầu từ ngày hôm sau, Liễu Phù Phong liền bắt tay vào việc dạy võ cho hán. Sau ba năm, Bộ Hoài Viễn vì muốn mau chóng ra đảo, liền liều mạng học tập. Hán vốn là người có khiếu tập võ, trước đó bất quá là vì kinh mạch bị hủy không thể tập võ, nay tai họa ngấm đã được trừ bỏ, thậm chí còn có cơ sở tri thức cùng nội lực không biết tên kia tương trợ, nên việc học tập cũng tiến triển cực nhanh.

Trừ bỏ thời gian ngủ và chăm sóc nhi tử, thời gian còn lại của Bộ Hoài Viễn trong ba năm này đều là dùng để luyện tập võ học. Rốt cục đến năm thứ ba hán đã có thể cơ bản đánh ngang bằng với Liễu Phù Phong,

thậm chí còn thắng vài lần. Ở một lần cuối cùng, sau khi dùng hết lực đánh thắng Liễu Phù Phong, đối phương liền cười báo cho Bộ Hoài Viễn biết, hẳn đã có thể chuẩn bị để lên bờ rồi!

44. Chương 44

Cực nam quanh năm ẩm ướt, đa số cảnh quan đều là đầm lầy rừng rậm. Càng đi sâu về phía nam vết chân người càng lúc càng hiếm thấy, cơ bản chỉ cần qua biên giới Việt Quốc, liền có rất ít ai đặt chân đến. Mà Mâm linh Miêu Cương so với Đông Hải, Thiên Sơn, Tây Sa cũng được xưng là tứ đại cực địa, nơi nào cũng rất dữ dội, thần bí khó lường.

Ở nơi sâu nhất trong đầm lầy của Miêu Cương có một bộ lạc U Đồ, tính ngày Mục Kỳ sắp sửa đã ở nơi đây được ba năm. Vào giờ phút hiện tại, y đang mặc một bộ y phục ngắn tay, nguyên bản mái tóc dài luôn được buộc cao nay lại tùy ý để ở sau người, thần thái lười biếng him híp mắt nằm ở chiếc ghế tre trong thụ ốc. (thụ=cây, ốc là phòng, tóm lại e ấy đang ở nhà cây)

Ba năm trước Mục Kỳ đã gạt Bộ Hoài Viễn một mình rời khỏi Vô Âm đảo trở lại bờ. Theo sau, y liền trực tiếp đi theo người của U Đồ tới đón đến Miêu Cương bộ tộc cũng chính là—— bộ tộc U Đồ. Thời điểm vừa mới đến U Đồ, bởi vì hoàn cảnh và phương diện khác biệt, Mục Kỳ còn có chút không thích ứng. Tuy rằng y trước đó cũng đã đi qua Đông Hải, nhưng khí hậu và hoàn cảnh của Vô Âm đảo trái lại cũng hơn kém Chiêu Quốc không bao nhiêu, thậm chí so với Chiêu Quốc còn thoải mái hơn. Trừ bỏ thức ăn này nọ có đơn điệu chút, thì những thứ khác đều coi như hoàn hảo. Nhưng U Đồ lại là nơi nhiều đầm lầy, khí hậu ẩm thấp quá sức, thời tiết lại vô cùng ác liệt, làm cho Mục Kỳ vừa tới nơi thậm chí vì không hợp thủy thổ mà bị dày vò một trận, cũng may sau đó đã chậm rãi điều dưỡng thành thói quen.

Sau khi đã dung hợp với hoàn cảnh sống hiện tại, Mục Kỳ đã nghĩ sẽ nhanh chóng giải quyết vấn đề về thánh tử gì đó. Nhưng khi biết được mọi chuyện y mới phát hiện, muốn ngay lập tức bỏ lại U Đồ ẩn rồi đi căn bản không có khả năng. Chỉ có thể từng bước một từ từ thực hiện, một bên vừa giải quyết tốt hậu quả mà mẫu thân để lại cho y, một bên lại chờ người kia tới đón.

Ngáp một cái, Mục Kỳ một tay chống đầu một tay phe phẩy cây quạt. Y hiện tại đối với việc U Đồ mỗi ngày đều có mưa rơi đã rõ như lòng bàn tay. Dù thời tiết ẩm thấp như vậy nhưng vùng đất này lại mỗi ngày nóng bức đến thần kỳ nhiệt, điều này đã khiến y luôn phi thường khó hiểu, ả...chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân chân chính khiến mẫu thân năm đó phải rời đi?

“Thiếu chủ!” Bên ngoài thụ ốc đột nhiên truyền đến một tiếng kêu to thanh thúy, nghe ra tuổi người này cũng không lớn, thập phần có sức sống.

Mục Kỳ nhíu nhíu hàng chân mày, liếc mắt về phía cửa phòng một cái. Đã trốn đến nơi này còn có thể tìm ra được, thật không hổ là người của trưởng lão phái đến. Thở dài, y lại đối với người ngoài phòng hô một tiếng, “Vào đi!”

Người đẩy cửa vào là một thiếu niên ăn mặc phục sức rất đặc biệt, nhìn qua chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi hoặc nhỏ hơn. Mái tóc ngắn ngắn dần ở hai bên tai, bộ dạng thập phần thanh tú nhưng cũng mang

theo vài nét ngậy ngò chưa trưởng thành. Tuy vậy vẫn có thể nhìn ra, tiếp qua vài năm nữa đối phương sẽ trở thành một mỹ nhân khuynh thành tuyệt sắc.

Thiếu niên sau khi vào cửa liền chạy vài bước nhỏ đến bên người Mục Kỳ, cong cong ánh mắt như trăng lưỡi liềm hướng Mục Kỳ cung kính nói: “Thiếu chủ, Tiểu Nguyệt đã tìm được người rồi!”

Mục Kỳ tiếp tục quạt cây quạt, tà tà liếc liếc thiếu niên một cái, không biểu tình gì ừ một tiếng, thản nhiên hỏi: “Chuyện gì?”

Thiếu niên cũng không thèm để ý đến sự lãnh đạm của Mục Kỳ, vẫn là một bộ hoạt bát khả ái, cười hì hì nói: “Thiếu chủ, Hà trưởng lão thỉnh ngài buổi tối đi qua, đêm nay phải tế Xà Tổ đại nhân ạ.”

Xà Tổ là thần thú thủ hộ bộ tộc U Đồ, năm đó ngọc bài của Mục Kỳ cũng là thánh vật của U Đồ, điều văn in trên U Đồ ẩn không thể nghi ngờ chính là một con rắn đầu đuôi tương liên, cũng chính là Xà Tổ trong truyền thuyết. Người dân U Đồ vốn sùng thần, thần linh trong tín ngưỡng của họ chính là Mộng Trạch thượng thần trong truyền thuyết, mà Xà Tổ còn lại là sủng vật của Mộng Trạch thần, cũng chính là thú thần trong tín ngưỡng của U Đồ bộ tộc. Hơn nữa so với Mộng Trạch thần, thầy tế và người bộ lạc U Đồ ngược lại càng coi trọng thủ hộ thần thú Xà Tổ hơn.

Trong truyền thuyết, U Đồ bộ tộc trước kia được gọi là Sùng Thần Tộc, sau lại không biết tộc trưởng đương nhiệm khi ấy cảm thấy thế nào mà lại nghĩ cái tên Sùng Thần Tộc thật khó nghe, vì vậy liền sửa tên thành U Đồ. Đồng thời cũng đem vương ấn truyền thừa từ đời xưa đổi tên thành U Đồ ấn, rồi lại tiếp tục sử dụng đến đời sau. Bất quá bởi vì U Đồ chưa bao giờ nhập thế, bởi vậy thế nhân cũng không biết đến nó. Về phần Vô Âm đảo, Thiên Tướng Môn cùng Yên Vũ Lâu, đã nhiều năm chưa từng lui tới, bởi vậy bọn họ vẫn giữ thói quen gọi bộ lạc này là Sùng Thần Tộc.

Thời điểm Mục Kỳ vừa tới nơi đây, đối với Mộng Trạch Thần rồi Xà Tổ gì đó hoàn toàn không chút kiến thức. Nhưng ba năm trôi qua cũng dần dần hình thành thói quen với tín ngưỡng của người dân nơi đây. Tuy rằng chẳng muốn kế thừa chức vị tộc trưởng, nhưng y cũng không tiện cự tuyệt hoàn toàn những buổi lễ tế tự này, chỉ phải gật gật đầu, “Ta đã biết, ngươi trở về nói với Hà trưởng lão, buổi tối ta sẽ đứng hạn đến.”

Thiếu niên nghe xong thè lưỡi, không hề động thân trở về, ngược lại còn kê sát vào Mục Kỳ, đoạt qua cây quạt trên tay Mục Kỳ, bắt đầu phẩy gió mát cho y, “Tiểu Nguyệt không quay về đâu, Hà trưởng lão bảo Tiểu Nguyệt phải chăm sóc thiếu chủ, buổi tối sẽ đi theo thiếu chủ cùng qua đó, miễn cho thiếu chủ đến buổi tối lại quên mất!”

Mục Kỳ cau chặt mi, thiếu niên này là sau khi đến U Đồ, Hà trưởng lão đã an bài đối phương trở thành “người hầu” của y, tên là Phó Nguyệt. Tuy rằng nói là người hầu, nhưng Mục Kỳ lại biết Phó Nguyệt này nguyên bản là an bài trở thành “thị quân” của y. Chẳng qua sau khi trở về, Hà trưởng lão biết y đã thành thân, hơn nữa còn sinh ra một đứa con trai, dưới sự bài xích mãnh liệt của y, mới đưa người “thị quân” này đổi thành “người hầu”. Bất quá, cái người kêu Phó Nguyệt này so với người hầu bình thường lại có thân phận cao hơn, thái độ của đại bộ phận mọi người trong tộc đối với hắn đều thực tôn kính.

Nói đến đây, Mục Kỳ cũng không chán ghét đứa nhỏ này, nhưng mà cũng không thích. Phó Nguyệt niên

kỉ còn nhỏ, ba năm trước bắt quá mười ba tuổi, nay cũng chỉ vừa mới mười sáu. Phụ thân của hắn từng là trưởng lão trong tộc, sau lại vì bảo hộ ngoại công Mục Kỳ thụ thương rồi qua đời. Phó Nguyệt khi đó không có chỗ dựa, liền được Hà trưởng lão thu làm nghĩa tử, thân phận tự nhiên so với người thường còn cao hơn. Bởi vậy hắn đối với người ngoài luôn có một chút kiêu căng, nhưng không có tâm nhân gì xấu xa. Ở trước mặt Mục Kỳ từ trước đến giờ, đối phương vẫn nhu thuận hiểu chuyện, nhiệt tình sáng sủa, còn luôn cười hi hi lấy lòng Mục Kỳ. Nhưng Mục Kỳ không thích chính là không thích, hoặc là bởi vì đối phương quá nhiệt tình, mục đích tính toán cũng quá rõ ràng, mới làm cho Mục Kỳ trong lòng có chút bài xích.

Trên đời này, chuyện Mục Kỳ không thích trừ bỏ dính dáng đến Bộ Hoài Viễn cùng Dung Sở Hoa y còn có thể miễn cưỡng làm bộ một chút. Nhưng đối với những người khác, y thật đúng là không thể giữ nổi thái độ kiên nhẫn hòa hảo gì đó. Nhìn Phó Nguyệt còn đang tươi cười ngọt ngào bên cạnh, Mục Kỳ trong lòng một trận phiền táo, cau mày lấy tay nhẹ nhàng gõ lên tay vịn bằng trước. Rất nhanh một bóng dáng mờ hồ đã tiến nhập vào trong thụ ốc, lễ độ đứng phía sau Mục Kỳ, thấp giọng cung kính kêu một tiếng: “Mục thừa tướng.”

Mục Kỳ ừ một tiếng, lạnh lùng nhìn Phó Nguyệt, nói: “Người trở về đi, Ảnh Thập buổi tối sẽ nhắc nhở ta, sẽ không quên.”

Người đứng ở phía sau Mục Kỳ hiện tại chính là Ảnh Thập đã đi theo Mục Kỳ, Bộ Hoài Viễn đến Vô Âm đảo. Lúc Mục Kỳ lên đường đến U Đồ, Ảnh Thập đã mang theo vài người về đến Vô Âm đảo. Sau khi bị Bộ Hoài Viễn hung hăng giáo huấn một trận, lại được Bộ Hoài Viễn phái đi ra ngoài tìm đến bộ tộc của Mục Kỳ, bảo hộ cho đối phương.

Ảnh Thập chỉ biết nơi Mục Kỳ đi đến là cực nam ở Miêu Cương, lại chậm chạp tìm không được lối vào U Đồ bộ lạc. Dù sao U Đồ mặc dù nằm ở Miêu Cương, nhưng muốn đi vào thì cần phải băng qua một đầm lầy Mê Chiếu. Mà bốn phía nơi này đều có vô số độc vật và khí độc, người bình thường căn bản không thể tìm được đến đây. Nhưng vừa vặn Ảnh Thập lại đụng phải Vân Mặc Chi lúc ấy cũng đang đi tìm U Đồ. Có thần y làm bạn, hắn tự nhiên có thể thoả mái xuyên qua hồ khí độc mà người ngoài căn bản là lọt không qua nổi. Sau khi Vân Mặc Chi rời đi, Ảnh Thập liền được giữ lại đi theo Mục Kỳ. Mục Kỳ biết Ảnh Thập là được Bộ Hoài Viễn an bài đến đây, lại vì y quả thật không thể dùng những người bên ngoài nên liền để hắn lại.

Lúc này, Ảnh Thập nghe được lời phân phó của Mục Kỳ liền hơi cúi đầu trầm giọng đáp: “Dạ!”. Theo sau liền một tiếng cũng không phát ra đứng yên ở phía sau Mục Kỳ, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Phó Nguyệt.

Phó Nguyệt không có võ công, bị Ảnh Thập đột nhiên xuất hiện dọa cho nhảy dựng một trận, chỉ có thể trừng mắt to bủ môi, đáng thương hề hề nhìn Mục Kỳ. Nhưng Mục Kỳ bây giờ đã bắt vì sở động nhắm lại hai mắt, Phó Nguyệt vòng vo đảo nhãn cầu, cuối cùng chỉ có thể oán hận quăng cây quạt trong tay, hừ một tiếng thật lớn, xoay người rời đi. (Thụ x Thụ thì chỉ có thể liếc mắt trừng nhau mà thôi 〇)

Hai năm qua, Phó Nguyệt ở trên tay Ảnh Thập ăn thiệt cũng không ít. Tuy rằng tính tình của Mục Kỳ bình thường đối với người khác không tốt lắm, nhưng dù sao đáy lòng của y vốn thiện lương, rất nhiều chuyện cũng không thể ngoan tâm được. Phó Nguyệt ỷ vào tuổi còn nhỏ cùng thân phận của mình, thường xuyên thích dán vào Mục Kỳ. Mục Kỳ lại không tiện động thủ, có mấy lần phiền muộn quá mức, liền chiêu gọi Ảnh Thập, làm cho Ảnh Thập đem Phó Nguyệt đuổi đi.

Ảnh Thập là ảnh vệ đã trải qua huấn luyện đặc biệt, muốn hấn đối phó với Phó Nguyệt cũng không cần quá lưu ý. Lần đầu tiên hấn đã trực tiếp ra tay đem Phó Nguyệt từ trong phòng ném ra bên ngoài, đập cho Phó Nguyệt tức giận muốn chết. Sau lại bị Ảnh Thập bất đồng lực đạo đập ra thêm ngoài vài lần, có một lần Phó Nguyệt đã trực tiếp bị đá ra khỏi thụ ốc. Phó Nguyệt không có võ công đương nhiên rơi xuống không nhẹ, ở trên giường nằm vài ngày, nháo đến Hà trưởng lão phải tự mình tới hỏi thăm tình huống. Mục Kỳ tự nhiên sẽ che chở Ảnh Thập, Hà trưởng lão không có cách nào khác, chỉ có thể răn dạy Phó Nguyệt về sau chú ý tôn ti bối phận.

Từ đó về sau, Phó Nguyệt cuối cùng đã biết được, đối với Ảnh Thập mà nói, chuyện đối phương muốn giết mình cũng chỉ là cần trong nháy mắt là xong. Đối phương căn bản sẽ không để ý thân phận của hấn, bởi vậy nơi nào có Ảnh Thập Phó Nguyệt sẽ trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều. Mà Mục Kỳ cũng báo qua cho Ảnh Thập, về sau tận lực ít động thủ. Bởi vậy, đến hiện tại Ảnh Thập cũng rất ít đập Phó Nguyệt ra ngoài nữa, thay vào đó, hấn chỉ đứng ở phía sau Mục Kỳ, phóng thích hơi thở mãnh liệt mang theo một tia sát ý, làm cho Phó Nguyệt chính mình thức thời rời đi.

Phó Nguyệt một bên rầm rì một bên lại bám vào cái thang trên thân cây ly khai thụ ốc. Mục Kỳ lúc này mới nhu nhu mi tâm, cầm lấy cây quạt trên đất, tiếp tục phẩy gió cho mình, đối Ảnh Thập phía sau dặn dò: “Buổi tối người theo ta đi đến đó, không cần ẩn thân.”

“Dạ.” Ảnh Thập đáp.

Mục Kỳ gật gật đầu, hỏi: “Gần đây có tin tức từ Thịnh Kinh hoặc Vô Âm đảo không?”

“Hồi Mục thừa tướng, trước hai ngày Vân thần y đã truyền tin tức đến, nói là Vân công tử ngày trước đã sinh một nữ nhi.” Ảnh Thập suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Mục Kỳ nhíu mày, Vân công tử chính là người hộ vệ năm xưa của Vân Mặc Chi, từng là sát thủ “Vô Mệnh” của Yên Vũ Lâu. Sau lại bị Vân Mặc Chi thu làm hộ vệ, cải danh “Nhạc Thiện”. Rồi đến sau đó, cũng không biết hai người đã xảy ra chuyện gì, tóm lại người hộ vệ kia trái lại không muốn dùng đến hai cái tên trước đó nữa, mà theo họ “Vân” của Vân Mặc Chi, cũng được Vân Mặc Chi một lần nữa đổi tên là “Vân Kim”, hai người cũng đã thành thân.

Nếu nói Mục Kỳ y cả đời này trừ bỏ Bộ Hoài Viễn thì còn có người bạn hữu nào khác, thì Vân Mặc Chi tuyệt đối chính là người thứ nhất. Bởi vậy hai năm trước, khi Vân Mặc Chi một đầu tóc trắng tiêu tụy dị thường, dẫn theo người kia tìm tới U Đồ, nói là tìm cổ vương, Mục Kỳ chỉ có thể cảm thán là phi thường. Không nói đến võ nghệ của tên kia mặc dù không cao, nhưng một thân y thuật cùng độc thuật cũng không phải là đùa giỡn, ngay cả Tiêu Diệc Nhiên cũng không dám dễ dàng đắc tội Vân Mặc Chi nữa là.

Sau đó, Vân Mặc Chi lại tìm được cổ vương tự giải độc cổ trên thân, để Ảnh Thập lại cho y liền ly khai. Hai năm này, y cũng chưa nghe qua tin tức của bọn họ, hôm nay biết được hai người đã sinh nữ nhi, Mục Kỳ cũng không khỏi gợi lên khóe miệng vì bọn họ cao hứng.

“Người tìm một thời gian thích hợp truyền tin tức trở về, thay ta chúc mừng Mặc Chi.” Nơi truyền tin tức cho Ảnh Thập đều là do người trong ảnh vệ sử dụng phương thức trao đổi đặc thù của bọn họ. Mục Kỳ biết lúc bình thường cách trao đổi tin tức này cũng không dễ dàng truyền ra bên ngoài, bởi vậy y cũng

chưa bao giờ hỏi đến. Có chuyện gì đều phân phó cho Ảnh Thập thay y truyền đạt, “Trừ bỏ chuyện của Mặc Chi, còn có tin tức gì khác?”

“Đế Thượng lại hướng Phó thống lĩnh gây áp lực, để cho thuộc hạ chuyển đạt đến Mục thừa tướng, mau chóng hồi Thịnh Kinh.” Ảnh Thập lo lắng một chút, vẫn là ưu tiên yêu cầu của Dung Sở Hoa truyền đạt nội dung.

Mục Kỳ gật gật đầu, tin tức này cơ hồ cách một đoạn thời gian đều phải nghe một lần. Năm đó, tuy rằng là Dung Sở Hoa đã đồng ý cho y cùng Bộ Hoài Viễn rời đi Thịnh Kinh, nhưng nay thân thể Bộ Hoài Viễn đã được chữa khỏi, mà hai người lại chậm chạp không về. Dung Sở Hoa đã sớm vì chuyện này mà bạo phát tính tình mấy lần, đáng tiếc hai người bọn họ đều nhất thời nửa khấc không thể quay về. Bất quá chia lìa lâu như vậy, Mục Kỳ thật là có cảm giác muốn mau chóng trở về...

“Mục thừa tướng...” Ảnh Thập ngừng một chút, lại mở miệng nói, “Ảnh Cửu cũng truyền đến tin tức, Hầu gia đã rời đi Vô Âm đảo.”

Mục Kỳ sửng sốt một chút, ánh mắt nhắm chặt hốt hoảng mở ra, trong đôi mắt cũng hiện lên một chút lưu quang, “Chuyện khi nào?”

“Thời điểm thuộc hạ thu được tin tức là ngày hôm qua.”

“Ta đã biết.” Mục Kỳ gọi lên khoe miệng, “Người trong hai ngày này có rảnh thì đi đến Mê Chiểu một lúc đi, nếu nhìn thấy Hầu gia liền dẫn hắn tiến vào. Được Mặc Chi lưu lại người nhớ mang theo, chớ để độc khí làm cho làm bị thương hắn.”

“Dạ!” Ảnh Thập ôm quyền cao giọng đáp.

Mục Kỳ phát phát tay để cho Ảnh Thập lui ra, lại nhắm mắt lại, phẩy phẩy cây quạt, bất quá độ cong nơi khoe miệng bên môi của y lần này vẫn thủy chung loan loan như cũ.

45. Chương 45

Lễ tế tự được định vào giờ Dậu, sau khi dùng qua cơm chiều, người tham gia lễ tế tự đã tụ tập đầy đủ trước thánh đàn. Mục Kỳ không có chạy tới ăn cơm cùng những người đó, mà phân phó Ảnh Thập đến phòng bếp bưng đồ ăn trở về. Bởi vì đến cuối cùng vẫn khẳng định sẽ rời đi, cho nên y cũng không muốn cùng người trong bộ lạc U Đồ quá mức thân cận, rất nhiều thời điểm chỉ cần có thể trốn y liền trốn mất tăm.

Bất quá, Mục Kỳ vẫn từ chối không xong cái lễ tế tự luôn diễn ra mỗi năm một lần này. Dù sao y bây giờ vẫn còn là “Thánh tử” của U Đồ trên danh nghĩa, tương đương với địa vị “Thái tử” của Chiêu Quốc. Kỳ thật, Mục Kỳ thực không thích cái xưng hô “Thánh tử” này, tổng cảm thấy nghe qua thật không tự nhiên. Nhưng đại bộ phận người dân U Đồ đều phi thường tôn sùng tộc quy, mỗi lần nhìn thấy Mục Kỳ, bọn họ

vẫn một mực cung kính xưng hô với y là “Thánh tử đại nhân”. Cũng chỉ có đứa nhỏ Phó Nguyệt kia một lòng muốn lấy lòng Mục Kỳ, biết Mục Kỳ không thích nên đã cố ý sửa miệng xưng hô Mục Kỳ là “Thiếu chủ”.

Nghĩ đến cái đuôi Phó Nguyệt kia buổi chiều còn bị chọc tức đến bỏ đi, Mục Kỳ lại cảm thấy đau đầu một trận. Đứa nhỏ kia buổi chiều bị chọc tức như vậy, tám phần lại chạy đến chỗ Hà trưởng lão khóc lóc kể lể nữa cho coi. Cứ như vậy chỉ sợ Hà trưởng lão sẽ lại nghĩ biện pháp tìm y nói chuyện phiếm tâm sự. Mục Kỳ nhu nhu thái dương, y cũng không chán ghét Hà trưởng lão, thậm chí là có chút tôn kính. Dù sao lúc ngoại công đương nhiệm chức tộc trưởng của y qua đời về sau, toàn bộ U Đồ đều là dựa vào Hà trưởng lão cùng vài vị trưởng lão khác chống đỡ. Mà từ lúc y đến U Đồ tới giờ, ông vẫn cực kì quan tâm đến sinh hoạt của y, cũng là người tích cực nhất trong việc trừ bỏ mọi việc cho y kế thừa chức tộc trưởng. Tính ra vị Hà lão nhân này quả thật là trung thần một lòng vì U Đồ. Chính là đáng tiếc, lòng trung thành của y đã dành cho Đại Chiêu, muốn cho y lưu lại kế thừa U Đồ, y thật là làm không được, bởi vậy chỉ có thể cô phụ hảo ý của lão nhân này.

Sửa sang lại tâm tình một chút, Mục Kỳ nhìn nhìn thiên không thấy sắc trời cũng không sai biệt lắm, liền đứng dậy hoạt động một chút gân cốt đã bị mài mòn do nằm hết nửa ngày, mang theo Ảnh Thập nhảy xuống từ thụ ốc, thẳng hướng về thánh đàn.

Thánh đàn xưng là vậy, nhưng khí thế của nó so với tế tổ Thái miếu của Chiêu Quốc là không thể đánh đồng. Bất quá từ xưa, Thánh địa truyền thừa của cổ tộc cũng không phải là dạng địa phương bình thường gì, nơi này đều có thể mang lại cho người ta một cảm giác thần bí và tràn đầy linh khí so với vùng đất Trung Nguyên. Thánh đàn tại U Đồ dựa vào phía nam, hướng ra bên ngoài nó là Xà Sơn cùng Mộng Trạch. (sơn là núi, còn trạch là sông)

Mộng Trạch là một đầm lầy âm độc, nghe đồn thần Mộng Trạch từng ở tại U Đồ, vì U Đồ phân định những lá chắn tự nhiên, tạo nên một đầm lầy đầy rẫy chướng độc. Còn sủng vật của thần Mộng Trạch là Xà Tổ thì cùng với thần sống ở núi Xà Sơn. Xà Tổ là thần thú thủ hộ che chở cho U Đồ, hơn nữa theo truyền thuyết sau khi Xà Tổ đi theo Mộng Trạch thần phi thăng, thì còn để lại con cháu của mình tiếp tục che chở U Đồ.

Hàng năm lễ tế tự Xà Tổ trừ bỏ Xà Tổ đã phi thăng ra, còn có một khâu trọng yếu chính là câu thông với Xà thú đương nhiệm đang thủ hộ cho U Đồ, một mặt còn hiến tế cho nó.

Đối với phần này, Mục Kỳ thật sự không có hứng thú, cũng cực kì xì mũi coi thường. Ít nhất đến đây đã ba năm, thấy qua hai lần lễ tế tự, y vẫn không có một chút gì nhìn ra được cái con rắn được xưng là thủ hộ Xà Thú kia có bất luận chỗ nào có thể giúp ích cho U Đồ. Mỗi lần như vậy y cũng bất quá cho đây là một đại hội xem xà hay đại hội thuần phục xà hoang phí.

Thời điểm Mục Kỳ cùng Ảnh Thập đến thánh đàn, đã có không ít người đến. Mục Kỳ liếc mắt một cái liền thấy Hà trưởng lão cùng Giản trưởng lão đã an vị ở tận cùng bên trong thánh đàn. Phó Nguyệt thì đứng ở phía sau Hà trưởng lão, hai bên trái phải của hai vị trưởng lão đều có một đội người đang đứng, phân biệt là tả thần vệ La Giác cùng hữu thần vệ Hạ Minh Hiên. Còn lại những người ở vòng ngoài là một ít người đang chuẩn bị cho lễ tế tự, phần ngoài cùng là các tộc dân đang vây xem.

Mục Kỳ còn đang suy nghĩ phải làm thế nào để lọt vào bên trong đám người, thì Hà trưởng lão đang ngồi tận cùng bên trong đã liếc mắt một cái thấy được y. Ông quay sang Hạ Minh Hiên ở bên người, nhỏ giọng

dặn vài câu, rất nhanh Hạ Minh Hiên liền mang theo vài người cắt ra một khoảng không, đi tới đón Mục Kỳ.

Mục Kỳ đối Hạ Minh Hiên không tính xa lạ, trước khi đến U Đồ, Mục Kỳ đã gặp mặt Hạ Minh Hiên hai lần, nghĩ đến lần đầu tiên đối phương cũng là đến truy giết bọn y. Khi đó hắn ta đã không nói câu nào liền trực tiếp ra tay, hai người còn giao nhau một chiêu. Lần thứ hai gặp mặt là lúc Mục Kỳ rời khỏi Vô Âm đảo, người tới đón y đến U Đồ chính là Hạ Minh Hiên.

Cái tên Hạ Minh Hiên này, Mục Kỳ đã quan sát hắn thật lâu trong ba năm qua. Võ công của hắn cũng không phải là cường hãn nhất tại U Đồ thậm chí so với Mục Kỳ còn kém hơn, nhưng trước mắt tâm tư cùng năng lực của hắn là mạnh nhất ở U Đồ. Thủ đoạn mà hắn sử dụng thậm chí so với Hà trưởng lão đang cầm quyền hiện tại còn lợi hại hơn. Mục Kỳ trong ba năm này, luôn luôn tìm kiếm một người có thể tiếp nhận U Đồ sau khi y đã rời y, mà Hạ Minh Hiên chính là người mà y vừa lòng nhất. Người này nhìn qua khiêm nhường hữu lễ, luôn phân tì rõ ràng, ba năm qua đối với Mục Kỳ cùng Hà trưởng lão cung kính có thừa. Cách xử sự với cấp dưới cũng luôn luôn thưởng phạt phân minh, thái độ bình thản, tại U Đồ danh vọng của hắn cũng rất cao. Nếu y đi rồi, Hạ Minh Hiên có tiếp nhận chức vụ tộc trưởng thì tộc nhân cũng sẽ không quá mức bài xích.

U Đồ mấy năm nay tuy nói có Hà trưởng lão thống lĩnh, nhưng bên trong đã sớm phân hoá. Người của một phái thì luôn kiên trì muốn tìm thánh tử cùng vương ấn kế thừa chức tộc trưởng, còn một phe khác lại chủ trương lập tộc trưởng khác. Hà trưởng lão trước mắt là người có quyền vị tối cao nhất, mà ông cũng chưa rõ ràng gia nhập bất luận một đảng phái nào. Một mặt ông luôn không ngừng phái người tìm kiếm y, một mặt thì âm thầm bồi dưỡng Hạ Minh Hiên. Tại thời điểm chưa tìm được y, người mà Hà trưởng lão đã hướng vào nhậm tộc trưởng đời tiếp theo, sợ cũng chỉ có mỗi mình Hạ Minh Hiên.

Một vị khác cũng nổi danh không kém so với Hà trưởng lão, chính là Giản trưởng lão thì lại minh xác theo phái bảo thủ. Ông kiên quyết chủ trương muốn tìm về thánh tử tiếp nhận chức vụ tộc trưởng, nhiều năm qua cũng luôn an bài người bên ngoài tìm kiếm Mục Kỳ cùng mẫu thân của y. Bất quá sau khi Mục Kỳ trở về, y lại rất hiếm gặp được vị Giản trưởng lão này, đối phương tựa hồ cố ý trốn tránh y, trái lại cũng không có nhiệt tình như Hà trưởng lão. Trừ bỏ vài lần tụ hội quan trọng ra, bình thường y đều rất ít nhìn thấy ông. Trong vài lần gặp mặt trước, đối phương cũng là một bộ dạng lãnh mặt bất hòa. Mục Kỳ không biết vị Giản trưởng lão rốt cuộc là có ý tứ gì, nhưng đối phương nếu không muốn thân cận, y cũng lười đáp lại.

Trừ bỏ hai vị trưởng lão, còn có tả hữu thần vệ, hữu thần vệ chính là Hạ Minh Hiên. Mục Kỳ đã cẩn thận quan sát qua, Hạ Minh Hiên tuy nói nhìn qua là người an phận vô hại, nhưng vẫn che dấu không được dã tâm nơi đáy mắt. Bất quá trong ba năm này, hắn vẫn không có vượt qua giới hạn, an phận thủ thường phụ trợ Mục Kỳ tiếp quản U Đồ. Một người có thể kiềm chế được khao khát và tay chân muốn vươn ra của mình, tâm tư quả thật không đơn giản. Mục Kỳ hướng vào Hạ Minh Hiên trừ bỏ năng lực của hắn, cũng là vì nhìn trúng được phần nhân này.

Về phần tả thần vệ La Giác, người này cũng là người quen năm xưa của Mục Kỳ. Năm đó tại Duyên Quốc, tên đã đuổi giết Mục Kỳ không ai khác chính là La Giác trước mặt kia. Người này lập trường không rõ, tựa hồ vẫn đứng ở phái muốn tìm thánh tử về, nhưng lại ở Duyên Quốc hạ đòn sát thủ với y, làm hại y mất trí nhớ thậm chí thiếu chút nữa mất mạng. Nhưng y lại chưa bao giờ phát hiện ra sự hứng thú với chức vụ tộc trưởng ở con người này, ai, phải nói là thật sự làm cho người ta khó có thể lý giải. Bất quá ở U Đồ đã ba năm, người này trái lại đã thu liễm rất nhiều. Đối phương cũng chưa từng ra tay ám hại y bao giờ, về điểm này Mục Kỳ cũng lười quan tâm.

Thu hồi ánh mắt, Hạ Minh Hiên bên này đã mang theo người đi tới trước Mục Kỳ, cung kính hành lễ: “Thánh tử, mời theo thuộc hạ đi thôi.”

Mục Kỳ im lặng gật gật đầu, mang theo Ảnh Thập đi theo Hạ Minh Hiên vào thánh đàn.

Thánh đàn tựa vào Xà Sơn, chính giữa có một đài cao dùng để tế tự cầu phúc, hai bên đều là cột đá. Trên Xà Sơn có một sơn động, nơi này dường như hơn một ngàn điều xà. Hàng năm đến thời điểm tế xà, đều sẽ có những người chuyên khổng chế xà song song dẫn dụ chúng đến nơi này. Còn hai vị trưởng lão cùng Mục Kỳ sẽ ngồi ở một mặt khác của thánh đàn nơi Xà Sơn, quan sát “Lễ tế tự”.

Mục Kỳ cũng không sợ xà, nhưng từ nhỏ lớn lên ở Thịnh Kinh, y cùng với người U Đồ ở địa phương vẫn có điểm khác nhau. Rõ ràng nhất, y không có cách nào khác giống bọn họ, đem mấy con xà trong tín ngưỡng này thành bằng hữu. Theo những gì y thấy, chỉ cần lộ ra bất kì sơ hở trong chốc lát, đàn xà này đều có thể lập tức công kích địch nhân trước mặt nó. Bởi vậy mỗi khi đến thời điểm tế xà, nhìn đến hàng trăm còn điều xà đang ở trước mắt không ngừng trườn bò, y đều cảm thấy da đầu mình run lên. Đây cũng là một trong những nguyên nhân, y không thích thánh đàn.

Trầm mặc đi qua một đoạn, rất nhanh đã đến thời gian khai lễ. Hà trưởng lão cùng Giản trưởng lão đã an vị ở một bên. Thời điểm Mục Kỳ đến nơi, Giản trưởng lão chỉ lãnh mắt liếc nhìn một cái rồi không nói gì. Hà trưởng lão trái lại còn đứng lên chào đón, cười cười nghênh tiếp Mục Kỳ nhập tọa. Chỗ Mục Kỳ ngồi là ở trung gian hai vị trưởng lão, Ảnh Thập thì không tiếng động đứng ở phía sau y. Mỗi chỗ ngồi hiện tại cũng không cách nhau bao xa, nhưng cũng không gây ảnh hưởng nhiều cho người bên cạnh. Sau khi Hạ Minh Hiên dẫn theo người đến liền mang theo đội thân vệ đứng cứng ngắc ở một chỗ phòng bị. Dù sao người của U Đồ tuy rằng đều gắn kết với xà, nhưng không phải tộc dân nào cũng có năng lực khổng chế xà, bởi vậy việc phòng bị tất yếu vẫn là cần thiết.

Mục Kỳ nhìn lướt qua, hai bên trái phải phân biệt là từ La Giác cùng Hạ Minh Hiên tỏa ra, đều mang theo một đội ngũ quay chung quanh bọn họ thành nửa vòng tròn để thủ vệ. Còn lại thánh đàn phía trên, là những người sẽ tiến hành lễ tế tự và người chuyên khổng chế xà, trước mặt bọn họ còn đang trong giai đoạn cầu phúc tế thần. Bên trái Mục Kỳ là Giản trưởng lão, từ khi Mục Kỳ đến đây, trừ bỏ lúc nhập tọa còn miết qua liếc mắt một cái. Về sau, ông dường như đã xem Mục Kỳ như không tồn tại, cứ thế nhìn chăm chăm thánh đàn. Mà Hà trưởng lão ngồi ở bên tay phải, giờ phút này cũng chỉ chú ý nhìn thánh đàn, ngẫu nhiên còn có thể quan sát tộc nhân chung quanh cùng với người của đội thân vệ, để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn.

Rất nhanh, những lễ tiết rườm rà kia đều đã nhanh chóng chấm dứt. Tiếp đến là phân đoạn mà người trong U Đồ đều chờ mong nhất, khổng chế xà tế tự. Mười ba người ăn mặc nghiêm chỉnh, tay cầm sáo trúc tế thần đi lên thánh đàn, quay chung quanh thánh đàn ngồi thành một vòng tròn. Người cầm đầu thì đưa lưng về phía Xà Sơn mặt hướng Mục Kỳ. Sau khi mười ba người kia ngồi vào chỗ của mình xong, liền phi thường ăn ý đồng thời thổi lên sáo trúc trong tay, cứ thế một điệu khúc kỳ quái được tạo nên.

Mục Kỳ khẽ nhíu mi, cho dù đã ngây người ba năm ở chỗ này, y vẫn không quen được với tập tục của người U Đồ. Hơn nữa khi nghe thanh âm của sáo trúc dùng để khổng chế xà, y vẫn cảm thấy thực chói tai. Bất quá tiếng sáo kia quả thật rất hiệu quả, một lát sau từ trong sơn động phía sau thánh đàn liền có một ít tiểu xà lục tục đi ra. Bọn chúng giống như bị tiếng địch dẫn dắt bắt đầu vòng quanh mười ba người này đảo quanh. Hiện tại, xung quanh mỗi người, đều có không ít tiểu xà quay tròn. Mục Kỳ nhìn thấy tình huống trước mắt, chỉ có thể theo bản năng nhìn xuống sự ghê tởm cùng phản cảm.

Tiếng địch càng ngày càng cao cũng càng lúc thêm chói tai, rất nhanh toàn bộ nhóm tiểu xà đã tụ tập ở bốn phía chung quanh thánh đàn, chỉ có chính giữa còn chừa lại một khối đất trống để đặt vật cúng. Mày của Mục Kỳ càng nhăn chặt hơn, năm nay thời gian dẫn xà tế so với hai năm trước tựa hồ lâu hơn một ít, ngay cả sắc mặt của hai vị trưởng lão bên cạnh đều có chút khấn trương.

Vừa nghĩ như vậy, một con đại mãng xà to cỡ miệng bát, bắt đầu chậm rãi lắc lư ra khỏi sơn động. Một mình đại xà đứng ở cửa động, vươn đầu lưỡi dò xét chung quanh, trong ánh mắt tròn trịa lóng lánh đang ẩn chứa màu vàng hung quang. Trong nháy mắt con đại xà kia lộ đầu ra, Mục Kỳ tựa hồ cảm giác được, hai vị trưởng lão bên cạnh còn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đại xà này không giống với những tiểu xà lúc trước, bị tiếng sao trực tiếp dẫn dắt liền đi đến thánh đàn. Trái lại xà kia vừa bò vừa dò xét, thực thong thả lắc lư về phía trước, tựa hồ tác động của tiếng sáo đối với nó vô cùng yếu ớt. Mà theo hướng nó bò ra ngoài, mọi người cũng thấy được thân rắn của xà so với năm trước lại càng thêm thô to.

Mục Kỳ hướng thánh đàn nhìn sang, thần vệ cầm đầu nhóm thổ sáo trúc kia tựa hồ đã xuất không ít mồ hôi.

46. Chương 46

Cự xà thong thả đi tới, cuối cùng toàn bộ thân mình của nó đều bám lên thánh đàn. Nó vây quanh người dẫn dắt nhóm thần vệ thổ sáo, quay quay vài vòng. lát sau, nó lại nhìn chăm chăm thánh vào vật tế bên trong thánh đàn không nhúc nhích, tiếp tục vươn đầu lưỡi ra dò xét.

Giờ khắc này mọi thứ chung quanh đều tuyệt đối chìm trong im lặng, hết thảy người dân U Đồ đều nín thở chờ đợi. Bọn họ đang chờ cự xà sẽ nuốt vào vật tế, điều này đại biểu là Xà Tổ đã tiếp nhận lễ tế tự của bọn họ, phù hộ cho bọn họ một năm bình an. Nhưng nếu cự xà cuối cùng không có nuốt vào, như vậy đã đại biểu cho Xà Tổ đối với vật hiến tế không hài lòng, năm sau Xà Tổ cần phải chuẩn bị lễ vật tốt hơn.

Mục Kỳ thật khinh thường loại hành vi này, nhưng vào giờ khắc hiện tại, y cũng không dám lớn tiếng kêu ca. Chỉ có thể ngừng thở, dù sao đại mãng kia nhìn sơ qua đã thấy được tính công kích rất mạnh, nếu vọng động chỉ sẽ đẩy lên địch ý của nó.

Mười ba thần vệ còn đang không ngừng thổ sáo, trên thánh đàn tràn đầy tiểu xà đều vì sự xuất hiện của cự xà mà có vẻ trở nên im lặng. Bọn chúng không còn như trước không ngừng chuyển động mà nằm phục trên mặt đất phun xà tín. Cự xà quan sát thật lâu, vào thời điểm mọi người không dám há mồm quá to để thở dốc. Trong nháy mắt đó, nó đã bắn về phía trung gian của thánh đàn, mở ra chiếc mồm to như bồn máu đỏ, một ngụm nuốt hết vật tế trên thánh đàn. Theo sau lại nhiên xuống thân mình, tả hữu vòng vo xoay chuyển, lúc này đại xà mới từ trong tiếng sáo thổ chậm rãi rì rì bò trở về huyết động.

Sau khi cự xà đi rồi, tiếng sáo thổ cùng bắt đầu biến tấu. Nhóm tiểu xà mới đầu bị tiếng sáo dẫn dụ ra cũng lục tục bò lại huyết động. Sau khi một con tiểu xà cuối cùng đã bò vào trong, rất nhanh đã có mấy người hướng cửa động rắc thuốc bột, cũng đẩy cự thạch qua ngăn trở cửa động khẩu. Mục Kỳ từng nghĩ đến cự thạch này chỉ dùng để phòng ngừa tình huống đàn xà sẽ xuất động vào ngày thường. Nhưng sau

khi nghe được người trong tộc giải thích y mới biết được, xà trong huyết động bình thường nếu không có người khống chế dẫn dắt, chúng nó đều sẽ không ra ngoài. Tảng đá này cũng không phải dùng để phòng bị đàn xà rời khỏi huyết động, mà là phòng bị ngoại nhân hoặc nhân sĩ hữu tâm tiến vào huyết động. Sau khi Mục Kỳ biết được chuyện này cũng chỉ là hừ lạnh một tiếng. Mấy con xà này vốn dĩ không có manh động, tất nhiên là do có thực vật sung túc, nếu có một ngày chúng nó ăn không đủ no, chỉ sợ toàn bộ U Đồ này sẽ trở thành vườn thức ăn cho đám xà sau tảng đá kia.

Khi hết thấy mọi nghi thức của lễ tế tự đều đã chấm dứt, mọi người lúc này mới hoàn toàn trầm tĩnh lại. Mười ba thần vệ ở thánh đàn phía trên chậm rãi đứng dậy, mặt mang tươi cười, mà tộc dân bên ngoài cũng không khỏi reo lên những tiếng hoan hô cùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Ngay cả hai vị trưởng lão vẫn ngồi ngay ngắn nãy giờ, mặt mày cũng lộ vẻ mỉm cười. Phải nói, toàn bộ tộc nhân trong ngoài thánh đàn đều đang ăn mừng Xà Tế năm nay thành công, vài người thậm chí đã bắt đầu nhảy múa, cũng có người bắt đầu hát vang tiếng ca.

Mục Kỳ mất lạnh nhìn hết thấy mọi thứ, áp chế cảm giác chán ghét khi vừa mới nhìn thấy đám xà lúc này. Chậm rãi bưng lên cái chén trước mặt uống một ngụm nước, y chỉ cảm thấy bản thân làm thế nào cũng vô pháp tiếp thu được mấy cái lễ nghi này.

Sau khi lễ tế xà kết thúc, trừ bỏ vài người còn ở lại thu thập, đại bộ phận tộc dân đều đã sung sướng chậm rãi rời đi, chuẩn bị tập trung vào việc tổ chức lễ chúc mừng hoa hoa lạc lạc kế tiếp. Mục Kỳ hướng chung quanh thánh đàn nhìn một vòng, trừ bỏ y cùng Ảnh Thập là biểu hiện hồ hững không đếm xỉa đến mọi thứ, cũng chỉ có Hạ Minh Hiên cùng La Giác còn đang ngưng thần đề phòng. Ngay cả Hà trưởng lão cùng Giản trưởng lão cũng đã đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Ngay tại giờ khắc này biến cố lại phát sinh. Không một ai phát hiện ra trong mười ba tên thần vệ thổi sáo lúc nãy, đã có một tên cố tình cất giấu một tiểu xà chưa kịp quay về động. Tiểu xà vốn bị tiếng sáo ảnh hưởng mà an an ổn ổn quỳ rạp trên mặt đất, nhưng khi tiếng sáo vừa chấm dứt xà ta đã bắt đầu xao động bất an. Chỉ là cái đầu của nó quá nhỏ, lại bị giấu ở dưới vạt áo, nên nhất thời không có người phát hiện. Lúc này thần vệ đang ngồi kia lại đứng dậy, tiểu xà tự nhiên cũng bị bại lộ. Gặp tiếng hoan hô ở chung quanh tựa hồ đã kích thích tiểu xà, chỉ thấy trong vòng khoảng nửa khắc, nó liền biến thành một con hung vật có sức công kích cực mạnh. Trong nhất thời, xà kia liền lui đến, tạt ngay một ngụm cho cái tên thần vệ đứng gần nó nhất, rồi lại hướng về đám đông mà truồn truồn.

Sự tình phát sinh đột ngột, mười ba thần vệ đều không phòng bị. Tiểu xà kia giống như có kịch độc, người bị cắn trong nháy mắt đã gục xuống đất. Trong lúc nhất thời, mười hai tên thần vệ còn lại vì quá bối rối nên đã quên mất việc dùng tiếng sáo để khống chế con xà đang bay tới chỗ đám đông kia. Đã vậy, tộc nhân bên ngoài lại không có ai chú ý đến biến cố đang phát sinh.

Mục Kỳ cách khá xa, cho dù đã phát hiện sự tình cũng không thể kịp lúc vượt qua thánh đàn cứu giúp. Mà người phản ứng trước hết cũng vẫn là Hạ Minh Hiên cùng La Giác đang canh giữ ở hai bên thánh đàn. Hạ Minh Hiên trước một bước phi thân nhập vào thánh đàn, đuổi tới trước mặt thần vệ bị rắn cắn, điểm trụ vài huyết đạo bắt đầu sơ cứu. Còn lại La Giác thì tức tốc chỉ huy tất cả những người

còn lại trong đội thần vệ, ổn định tràng diện trước mắt.

Đội thần vệ canh giữ ở hai bên cũng rất nhanh chóng phản ứng lại, thập phần nhanh nhẹn đem những tộc

nhân chắn ở bên ngoài. Những thần vệ còn lại ở trên thánh đàn cũng đều nhanh chóng ổn định cục diện, người cầm đầu họ thậm chí đã bắt đầu thổi lên tiếng sáo, ý đồ khống chế tiểu xà có chút táo bạo tán loạn kia.

Nhưng mà không biết có phải vì chung quanh không có đồng bạn quen thuộc của mình hay không, mà tiểu xà kia cứ nhiên không bị địch âm dẫn dắt, xà ta vẫn không ngừng tán loạn bò khắp nơi. Cũng may những thần vệ chung quanh đều là người có võ công, mặc dù không dám làm bị thương tiểu xà ngay trong lễ tế tự, nhưng việc né tránh nó cũng không phải không có khả năng. Nhưng cứ kéo dài như vậy, thật sự không phải là một biện pháp hay. Mặc dù người không dám đã thương xà, nhưng xà lại không hề cố kỵ người. Mục Kỳ nhìn một lát, đã có chút nhịn không được muốn đích thân chạy xuống trăm ngang con xà bạo loạn kia.

Ngay tại giờ phút này, tiểu xà kia làm như đã tìm được mục tiêu kế tiếp. Chỉ thấy nó nhanh như chớp, hướng về phía Hạ Minh Hiên đang cứu chữa cho thần vệ bị thương bay đi. Tốc độ của tiểu xà phi thường mau, thậm chí nó đã mở sẵn cái miệng đỏ như máu tùy thời cắn xuống. Mắt thấy con xà kia sắp cắn vào người Hạ Minh Hiên, những thần vệ còn lại tuy rằng vẫn đang cố dùng tiếng sáo để dẫn dắt, nhưng bọn họ lại không có cách nào làm cho tiểu xà họ đình chỉ động tác.

Ngay vào lúc nguy cấp đó, một đạo ngân quang chợt lóe, tiểu xà vẫn còn bay giữa không trung “phập” một tiếng bị cắt thành hai khúc rơi trên mặt đất. Nhìn thân thể của nó vẫn còn không ngừng run rẩy, mọi người chung quanh không khỏi một trận giật mình ngây ngẩn. Đây là lần đầu tiên có người trăm xà trong lễ tế tự, thật sự là làm cho mọi người giật nảy cả mình à.

Người động thủ là La Giác, hẩn nheo mi như suy nghĩ, ánh mắt híp lại nhìn mọi người đang sững sờ, lãnh giọng giáo huấn, “Đều thất thần làm cái gì?! Hộ tống trưởng lão cùng thánh tử rời đi, kiểm tra thánh đàn còn có những con xà khác hay không, mau chóng di chuyển ngay cho ta!”

Bị tiếng rống này của La Giác lay tỉnh, mọi người rất nhanh đã khôi phục như bình thường. Tuy rằng trăm xà ở U Đồ vốn ngụ ý không tốt, nhưng vào thời điểm này ai cũng không biết phải nói cái gì để phản bác La Giác, chỉ có thể theo bản năng nghe theo La Giác an bài.

Mục Kỳ nhíu mày, tuy rằng Hạ Minh Hiên ở U Đồ danh vọng cao nhất, nhưng luận về cách xử sự tàn nhẫn quyết đoán, khiến cho tộc nhân ai ai cũng kinh hãi, e rằng La Giác lại ở trên đối phương một bậc.

Rất nhanh đã có một đoàn thần vệ chạy đến trước mặt Mục Kỳ cùng hai vị trưởng lão, thỉnh bọn họ rời đi: “Thánh tử, trưởng lão, thỉnh hồi tộc trước đi ạ!”

Dù sao hai vị trưởng lão đã trải qua rất nhiều sự tình, gặp biến cố như vậy trừ bỏ mới đầu còn khẩn trương một chút, theo sau hai người rất nhanh liền bình phục tâm tình. Giản trưởng lão trước hết gật gật đầu, lạnh lùng ly khai. Còn lại Hà trưởng lão thì đi tới bên người Mục Kỳ, tính tượng trưng trấn an một hai câu, sau khi Mục Kỳ tỏ vẻ bản thân vô sự cũng liền ly khai.

Mục Kỳ cuối cùng nhìn thoáng qua Hạ Minh Hiên cùng La Giác vẫn còn đang bận rộn ở hiện trường, lạnh lùng nở nụ cười một chút, vẫy lui bọn thần vệ muốn đưa tiễn, liền mang theo Ảnh Thập ly khai.

Y ở U Đồ đã ba năm, tuy nói y vốn không muốn kế thừa U Đồ, nhưng người U Đồ đầu phải ai cũng nghĩ như y? Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, hai vị trưởng lão sợ là đã sớm trở về thương lượng làm thế nào để ứng đối nghi vấn của tộc dân, còn tại thánh đàn thì đã có Tả Hữu đại thần vệ Hạ Minh Hiên cùng La Giác lưu lại quản thúc. Ngược lại người “thánh tử” trên danh nghĩa là y, giờ khắc này lại là được người thỉnh hồi, không có việc gì để làm.

Bỗng nhiên, y có điểm tưởng niệm về Thịnh Kinh quá à!

Ảnh Thập một hơi đi thẳng theo sau lưng Mục Kỳ, nhìn thấy Mục Kỳ đột nhiên cười lạnh, hần liền nghi hoặc đi về phía trước từng bước, thấp giọng hỏi: “Mục thừa tướng, ngài không có việc gì đi?”

“Không có việc gì, rất tốt là đằng khác.” Mục Kỳ cười khê, mang theo Ảnh Thập trở lại thụ ốc của mình, “Người trở về nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay chú ý bên ngoài một chút. Chuyện ở U Đồ không cần người phải để ý.”

“Dạ!”

Y đã ở trong này ngày người quá lâu rồi. Đây chính là thời điểm nên ly khai, ba năm này nhìn xem mọi việc cũng không sai biệt lắm. Muốn cùng ai hợp tác, y cũng đã có quyết định. Chính là trước khi rời đi, y vẫn có một việc còn nghi vấn, nhất định phải điều tra cho sáng tỏ.

47. Chương 47

Vấn đề xà bạo loạn rất nhanh liền giải quyết xong, ngày đó nhìn thấy tộc dân đều bị một phen lý do thoái thác của hai vị trưởng lão mập mờ dẫn qua, không có một ai tiếp tục kiên trì truy cứu đến cùng gì. Dù sao đại mãng xà đã nuốt vào vật hiến tế, nhóm tộc dân bọn họ đều nguyện ý tin tưởng đó là điềm lành của năm.

Mục Kỳ cũng không thềm quản đến chuyện này, y ở U Đồ ba năm qua cũng không xen vào sự vụ. Chỉ có thời điểm Hà trưởng lão yêu cầu, y mới có thể hiện thân tham dự thảo luận một chút, cũng đại biểu cho thân phận của thánh tử. Nhưng sau khi đưa ra quyết định rời đi, y cũng không muốn xía vào những chuyện khác.

Mấy ngày nay, Ảnh Thập đã bị y phái ra ngoài thám thính xem Bộ Hoài Viễn đã đến hay chưa. Bởi vậy vào lúc này, bên người y chẳng có ai đáng tin cậy để sai việc. Một vài người hầu do Hà trưởng lão an bài bên cạnh dùng để làm mấy việc nhỏ nhặt kia vẫn có thể sử dụng, nhưng khi có chút tình huống ngoài ý muốn phát sinh, những người này lại chẳng làm được gì. Tỷ như cái người Phó Nguyệt hiện tại đang dính ở bên người y không ngừng huyên náo này.

“Thiếu chủ, bánh hoa cao này là do Tiểu Nguyệt căn cứ vào sách nấu ăn làm riêng cho người đó nha, mùi vị rất là giống với bên Trung Nguyên nga! Thiếu chủ ném thử đi!” Phó Nguyệt bưng một mâm hoa cao doanh doanh yển yển đi theo sau Mục Kỳ, không ngừng căn nhắc lái nhai.

Mục Kỳ tuy rằng vì không quen ăn thức ăn của U Đồ mà dị thường hoài niệm món ăn Trung Nguyên, còn tự mình ngẫu nhiên xuống bếp làm vài món. Nhưng đối với mấy món Phó Nguyệt đưa lên gì đó, y thật đúng là không có hứng thú, chỉ lãnh đạm nhìn thoáng qua, liền lắc đầu từ chối, “Ta hiện tại không đói bụng, chính người ăn đi!”

Phó Nguyệt bủm môi đáng thương hề hề nhìn Mục Kỳ, “Thiếu chủ, người ta làm rất lâu đó, người ném thử đi!?”

Mục Kỳ nhìn không được nhu nhu cái trán, y thật sự có điểm vô lực với loại người như Phó Nguyệt này. Trong gần ba mươi năm nhân sinh, y chưa từng gặp được qua loại người nào dai dẳng như vậy. Bộ Hoài Viễn từ xưa đến nay luôn là người ôn trọng biết kiềm chế. Vân Mặc Chi mặc dù có chút tùy hứng, nhưng lại là một người rất kiêu ngạo, sẽ không buồn nôn làm nũng như ai kia. Dung Sở Hoa là con cháu hoàng gia, dĩ nhiên từ nhỏ liền khí độ phi phàm. Tiêu Diệc Nhiên cũng là một mặt lạnh lùng, cho dù sau này đã nhận thức Bạch Nhất ôn nhu thiện lương, nhưng đối phương cũng sẽ không dính người đến gần ngấm như vậy. Càng không cần bàn đến mấy tên cáo gia đại thần mà y đã phải chạm trán trong suốt mấy năm qua.

Tóm lại, đối mặt với cái người Phó Nguyệt thích làm nũng, tính tình thì như trẻ con này, Mục Kỳ thật là có chút không biết ứng đối ra sao. Nếu chỉ biểu lộ vẻ mặt lạnh lùng, tựa hồ lại không thể đã động được nhiệt tình của đối phương, mà y cũng không phải kiểu người sẽ phát giận với trẻ nhỏ...

Ngay tại thời điểm Mục Kỳ còn đau đầu, một đạo thanh âm trào phúng liền truyền đến từ ngoài phòng, thay y giải vây, “Cả ngày không có việc gì lại thích khoe khoang lăng lợ, còn ngại chính mình không đủ ngu xuẩn sao?”

Người đến không ai khác chính là La Giác luôn luôn nói ra những lời độc ác tàn nhẫn. Người chưa tới, thanh âm đã tới trước, Phó Nguyệt nghe thấy mà cả người đều cương cứng lên, tức giận đến mặt mày đỏ phừng phừng. Tại U Đồ này, người Phó Nguyệt chán ghét nhất chính là cái tên tả thần vệ La Giác, mặc kệ là thân phận hay võ lực, đối phương đều so với hắn cao hơn nhiều lắm. Nhưng người này cố tình lại không giống những kẻ khác nhường nhịn hắn, mỗi khi gặp mặt còn có thể châm chọc hắn một phen, bởi vậy Phó Nguyệt đã quen bị nuông chiều có thể nói là hận La Giác đến thấu xương.

Thanh âm vang lên không bao lâu, La Giác ăn mặc một thân phục sức sắc tím điểm lệ, liền mang theo tươi cười châm chọc, tiến vào từ ngoài cửa, “Thuộc hạ kiến qua thánh tử đại nhân.”

Mục Kỳ nhìn La Giác liếc mắt một cái, có chút kinh ngạc với việc đối phương hạ khẩu không lưu tình, La Giác tựa hồ thật chán ghét Phó Nguyệt a.

“Kiến qua La thần vệ đại nhân.” Phó Nguyệt buông mâm thức ăn trong tay, hướng La Giác cúi người thi lễ, ngữ khí có vẻ không kiên nhẫn cho lắm.

La Giác liếc Phó Nguyệt một cái, cũng không kêu đối phương đứng dậy, liền cứ thế gạt Phó Nguyệt sang một bên hơn nửa ngày. Ngay vào lúc Phó Nguyệt đã sắp phát hỏa tới nơi, đối phương mới lạnh lùng mở miệng, “Đứng lên đi, ta cũng không nhìn người nổi nữa.”

Phó Nguyệt đứng dậy hung hăng trừng mắt nhìn La Giác, ánh mắt kia đã có chút tối tăm. Mục Kỳ nhìn biến hóa của đối phương không khỏi neho neho hàng mi. La Giác cũng không chút bị ảnh hưởng, trực tiếp hừ lạnh một tiếng, “Như thế nào? Còn không đi, còn muốn lưu lại tiếp tục làm điều ngu xuẩn?”

“Người!” Phó Nguyệt làm sao có thể chịu được kích thích như vậy, đồng từ lại càng biến chuyển u ám hơn, chỉ thẳng vào La Giác cả giận: “Người đừng tưởng rằng người là Tả thần vệ thì có thể tùy tiện khi dễ người khác!”

“Khi dễ người thì đã sao?” La Giác đột nhiên gọi lên khoe miệng, a một tiếng cười rộ lên, “Thân phận của người là gì mà ta không thể khi dễ? Là lấy thân phận nghĩa tử của trưởng lão, “người hầu” thánh tử, hay là...” La Giác ý tứ hàm xúc không rõ dừng một chút, “Tộc trưởng phu nhân không được thừa nhận?”

Phó Nguyệt tức giận đến dậm chân, hần cái cũng cái không lại La Giác, đánh cũng đánh không lại người ta, so thân phận thì càng thua kém, bị giáo huấn như vậy đập thẳng vào mặt, màu sắc đồng tử đã đậm đến độ sắp biến thành tro bụi.

Mục Kỳ vẫn thờ ơ lạnh nhạt, y không thích La Giác, nhưng cũng không thích Phó Nguyệt. Đối với việc bọn họ khắc khẩu, y càng không có hứng thú làm người hoà giải.

“Hừ, cái đồ ngu xuẩn, muốn vọng tưởng trèo cao.” La Giác đột nhiên thu hồi tươi cười, nhìn Phó Nguyệt lạnh lùng nở ra một nụ cười, “Ta cùng với thánh tử có chuyện quan trọng thương nghị, người còn không ly khai?”

Phó Nguyệt tức giận trừng La Giác, quay đầu lại dùng nước mắt lóng lánh nhìn Mục Kỳ. Mục Kỳ nhìn hai tử kia mà buồn cười trong lòng, tốc độ biến sắc mặt thật sự là như tên bắn: “Người đi xuống đi, ta cùng với La thần vệ có việc thương nghị.”

Phó Nguyệt gặp Mục Kỳ không giúp mình, quay qua quẩn lại nhìn nhìn hai người, cuối cùng chỉ có thể hừ một tiếng rời đi. Lúc mới vừa đi đến trước cửa, La Giác lại đột nhiên châm chọc: “Phó thiếu gia là thụ ủy khuất muốn đến tìm Hạ ca ca khóc lóc kể lể đó sao? Y hôm nay rất bận rộn, sợ là không có tâm tình cùng năng lực chiếu cố Phó thiếu gia đang thương tâm đâu à nha.” (roài hiểu nguyên nhân sao La Giác ghét bỏ PN rồi hen:))

Tay đang mở cửa của Phó Nguyệt bỗng chốc ngừng lại, nhưng cũng không thèm quan tâm La Giác nữa, “rầm” một tiếng đóng cửa lại liền ly khai. La Giác nhìn thấy mà cười lạnh, cũng không có nói thêm gì nữa, mà là hướng Mục Kỳ, kéo khoe miệng hỏi, “Thánh tử hiện tại có thể nói cho ta biết, người gọi thuộc hạ tiến đến là có chuyện gì hay chưa?”

“Không vội, La thần vệ cứ an tọa trước đã.” Mục Kỳ cười cười, bản thân trước vén y phục ngồi xuống, chỉ chỉ ghế mây bên kia hướng La Giác bảo: “Vừa mới nghe những lời La thần vệ nói, Hạ thần vệ gần nhất rất bề bộn công việc sao?”

La Giác không khách khí một bên ngồi xuống một bên tùy ý vuốt chiếc nhẫn trên tay, “Hạ thần vệ đại nhân làm sao không vội cho được, ta cũng không như đối phương luôn muốn làm tròn trách nhiệm trưởng

thần vệ của mình.”

Mục Kỳ cười cười, thân mình ngả ra ghế mây phía sau, ánh mắt vẫn nhìn La Giác, “Khi La thần vệ nghiêm túc nói chuyện cũng làm cho người ta không chống đỡ nổi đấy thôi.”

La Giác hừ lạnh một tiếng, cười nhạo nhìn về phía Mục Kỳ, “Thánh tử đại nhân rốt cục là muốn nói cái gì, ở đây không có người ngoài, thánh tử đại nhân cứ nói thẳng vào vấn đề là được.”

“Hào.” Mục Kỳ nghe vậy thu hồi tươi cười, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm La Giác, trầm giọng nói: “Năm đó tại Duyên Quốc, Mục Kỳ cũng được hưởng nhiều chiếu cố từ La thần vệ. Nhưng trong ba năm sau khi trở về, La thần vệ lại như không muốn cùng Mục Kỳ gặp mặt, không biết hà cớ là vì sao?”

“Hừ.” La Giác đột nhiên nhìn Mục Kỳ cười lạnh, “Người Trung Nguyên các người khi nói chuyện chính là cứ thích vòng vo không trực tiếp như vậy, thánh tử đại nhân là muốn hỏi năm đó ta vì sao lại đuổi giết người?”

Mục Kỳ không nói gì, chính là vẫn nhìn chằm chằm La Giác. La Giác thấy thế cũng không vô nghĩa, mở miệng nói thẳng: “Thánh tử đại nhân muốn biết, thuộc hạ tự nhiên tri vô bất ngôn. Năm đó tại Duyên Quốc, mục đích chủ yếu của thuộc hạ là vì đoạt U Đồ ẩn. Nếu thánh tử đại nhân chịu phối hợp, ta chỉ việc mang U Đồ ẩn về, còn nếu không như vậy, ta chỉ có thể giết thánh tử đại nhân rồi mang U Đồ ẩn đi. Dù sao một thánh tử hơn ba mươi năm ở bên ngoài không hồi gia hương, không cần cũng như vậy thôi.”

“Vậy vì sao trong ba năm này, La thần vệ lại không hề thử động thủ lần nữa?” Tuy rằng, võ công của La Giác cũng không phải quá cao cường. Nhưng trong ba năm y một mình ở tại U Đồ, La Giác nếu muốn hạ sát thủ, cơ hội để đối phương ra tay vẫn phi thường nhiều, hơn nữa y không nhất định có thể trốn được.

La Giác nhợt nhạt cười, có chút vu mị, “Thánh tử nếu như chỉ là thừa tướng Chiêu Quốc, An Quốc Hầu phu nhân, thì ta cũng không ngại ra tay. Nhưng La mỗ lại không nghĩ đến, phu quân của thánh tử cư nhiên là người Vô Âm đảo, có đảo chủ đương nhiệm của Vô Âm đảo làm chỗ dựa, thân phận thánh tử cũng không thể đánh động với trước kia.”

Mục Kỳ nhíu mày, không nghĩ tới đối phương nguyên lai là cố kỵ Vô Âm đảo, hiểu rõ gặt gặt đầu, Mục Kỳ không hề rối rắm vấn đề này, đây thật ra cũng không phải trọng điểm mà y muốn hỏi.

“Hôm nay tìm La thần vệ đến, cũng là có một chuyện muốn hỏi, La thần vệ cũng biết hai mươi ba năm trước, người tìm được ta tại Thịnh Kinh là ai không?”

“Hai mươi ba năm trước?” La Giác lo nghĩ, sau mới nói: “Hai mươi ba năm trước La mỗ còn chưa hiểu rõ thế sự, sợ là trả lời không được vấn đề của thánh tử.”

“Người chỉ cần nói cho ta biết, hai mươi ba năm trước, người ra ngoài tìm ẩn đó là thủ hạ của ai là có thể.”

“Thánh tử không có miêu tả cụ thể, La mã cũng khó có thể suy đoán. Bất quá căn cứ vào thời gian, thần vệ được phái ra khỏi U Đồ khi đó để tìm người phần lớn là người của Giản trưởng lão, thánh tử có thể hỏi Giản trưởng lão.”

Mục Kỳ cúi đầu trầm ngâm trong chốc lát, theo sau lại ngẩng đầu, ánh mắt thẳng thừng ép sát La Giác, “Đa tạ La thần vệ, Mục Kỳ còn có một vấn đề muốn hỏi La thần vệ.”

La Giác làm một tư thế thỉnh nói, Mục Kỳ liền chọn mi, hỏi: “La thần vệ cảm thấy U Đồ cần một tộc trưởng như Mục Kỳ sao?”

Lời này vừa ra miệng, La Giác đang an vị trên ghế không khỏi bật thẳng người, thu hồi sắc mặt vui cười, cau mày nhìn Mục Kỳ, “Thánh tử đại nhân là có ý tứ gì?”

“Ý tứ rất đơn giản, La thần vệ chẳng lẽ không cảm thấy có người so với Mục Kỳ càng thích hợp quản lý toàn bộ U Đồ tộc sao?”

Mục Kỳ nói xong, hai người trong lúc đó lại một lần nữa lâm vào trầm mặc. Cho nhau ánh nhìn dò xét, cuối cùng La Giác nở nụ cười thành tiếng, trước mở miệng: “Vậy thánh tử đại nhân cho rằng ai thích hợp hơn?”

“Người mà ta lựa chọn so với người trong lòng của La thần vệ, tự nhiên là giống nhau. U Đồ giao cho người này, không chỉ ta, mà cả tộc nhân của U Đồ đều sẽ thật vui vẻ

La Giác ý vị thâm trường nhìn Mục Kỳ liếc mắt một cái, mím miệng cười yếu ớt, “Thánh tử đại nhân đã phân phó, La mã không dám có điều không theo, không biết thánh tử đại nhân muốn La mã làm những gì?”

“Hiện tại không vội, rất nhanh sẽ đến lúc cần La thần vệ ra tay. Bất quá sau khi La thần vệ trở về có thể giúp Mục Kỳ thăm dò một chút động tĩnh.”

“Cẩn tuân phân phó của thánh tử.” La Giác cong lên khóe miệng, mang theo ý cười nói.

“La thần vệ đi về trước đi, ta còn có chuyện khác.” Mục Kỳ thấy đã cùng La Giác đạt thành nhất trí, cũng không muốn tái lãng phí thời gian, đơn giản nói mấy câu xong, liền mở miệng để cho La Giác trở về.

La Giác cũng thập phần rõ ràng, lạnh nhạt hành lễ sau liền rời đi.

Mục Kỳ đợi La Giác ly khai, mới từ từ sờ lên chiếc túi hương màu tím vẫn giấu ở trong y phục. Xem ra, vẫn là phải kiến qua vị Giản trưởng lão kia một lần.

Bất quá nếu không phải vì Phó Nguyệt, y cũng đã sớm quên mất La Giác từng nói qua, khi cảm xúc của

người U Đồ bị kích động dị thường thì màu sắc của họ sẽ biến đổi càng lúc càng u ám hơn. Bất quá chỉ có người có thân phận càng cao, huyết thống truyền thừa càng thuần chuẩn thì mới có biến dị này. Y cũng đã từ từ hiểu rõ, tộc dân bình thường trái lại rất ít có người xảy ra tình huống như vậy, ít nhất Mục Kỳ chính là vì cha của y không phải người U Đồ, cho nên mới không có năng lực như vậy.

Mà y tổng cộng chỉ thấy qua ba người có màu sắc biến đổi thành đậm nhạt như thế. Trong đó một người là La Giác đã đuổi giết y lúc trước, một người nữa chính là Phó Nguyệt lúc tức giận vừa nãy, còn có một người chính là khi y vừa trở lại U Đồ, Giản trưởng lão kia khi nhìn thấy y thì màu sắc cũng đã đột nhiên phai nhạt...

Nói như vậy, người ở U Đồ này đối với việc y có trở về hay không thật ra cũng chẳng có để ý gì cho kham.

48. Chương 48

Danh tự đầy đủ của Giản trưởng lão là Giản Đức Diệu. Địa vị của ông tại U Đồ là gần với đại tộc trưởng nhất bên cạnh đó còn có Hà Diễn Hà trưởng lão. Mà ở hiện tại, hai vị cũng là hai trưởng lão còn lại sau cùng của U Đồ.

Phương thức truyền thừa của U Đồ là truyền thừa theo huyết thống, đều là từ tộc trưởng truyền cho thánh tử hoặc thánh nữ, cứ thế mà truyền qua từng thế hệ. Tộc trưởng là người có được quyền quyết định tuyệt đối, mà dưới quyền của tộc trưởng lại bố trí sáu vị trưởng lão để phụ tá. Các trưởng lão đều tự truyền thừa, sự truyền đồ hoặc phụ truyền tử đều do trưởng lão đương nhiệm chính mình quyết định. Chỉ có khi vì một số rủi ro mà vị trưởng lão đương nhiệm kia bị chặt đứt truyền thừa, vị trí trống ra đó mới có thể được tộc trưởng cùng các vị trưởng lão còn lại thương nghị có nên chấp nhận hay không.

Tộc trưởng đời trước của U Đồ chính là ngoại công Mục Kỳ, danh Kỳ Quỳnh. Ông đã dùng thái độ ôn hòa, quản lý U Đồ qua vài thập niên vẫn đều bình thịnh an khang, duy nhất điều đáng tiếc chính là, trừ bỏ mẫu thân Kỳ Linh của Mục Kỳ, ông không còn người con nào khác. Bởi vậy năm đó khi mẫu thân của Bộ Hoài Viễn rời đi mang theo mẫu thân Mục Kỳ bỏ trốn, tộc trưởng U Đồ cũng vì chuyện này mà bị chặt đứt nhánh truyền thừa.

Kỳ Quỳnh nhiều năm qua vẫn luôn muốn tìm gặp nữ nhi, đáng tiếc đến lúc chết cũng không thể gặp mặt. Trước khi chết, ông rốt cục đã không còn chấp nhất, đem công việc trong tộc tạm giao cho Hà trưởng lão xử lý, hơn nữa còn dặn dò Hà trưởng lão, vào thời khắc tất yếu liền đem vị trí tộc trưởng truyền cho người có năng lực.

Sau đó trong sáu đại trưởng lão lại có bốn vị lần lượt tạ thế, mà bởi vì tộc trưởng tiếp theo còn chưa nhậm chức, nên bốn người được bốn vị trưởng lão lựa chọn tạm thời tiếp nhận chức vụ chỉ có thể lộ vẻ cho có, không thể danh chính ngôn thuận hành sự. Bởi vậy trưởng lão của U Đồ hiện tại chỉ còn lại Hà trưởng lão cùng Giản trưởng lão.

Mấy năm nay, Hà trưởng lão cũng luôn luôn quan sát mọi người trong tộc. Ông thủy chung nhớ kỹ lời nhắc nhở của tộc trưởng đời trước, nếu đến khi tất yếu, liền tuyển người hiền tài tiếp nhận chức vụ. Mà

thời điểm tất yếu hiển nhiên chính là lúc hai vị trưởng lão còn lại cũng qua đời. Bởi thế hai vị trưởng lão từ lâu đã thương lượng xong, nếu trước khi bọn họ qua đời còn chưa tìm được dòng dõi thuần túy của thánh tử, thì các vị trưởng lão sẽ chọn ra một người phù hợp trong những người được đề cử, kế thừa chức vụ tộc trưởng. Mà trước mắt, trong những người của bốn vị trưởng lão được đề tuyển, có hai người có năng lực xuất sắc nhất, không ai khác chính là hai vị tả hữu thần vệ trưởng Hạ Minh Hiên cùng La Giác, đương chấp hành mệnh lệnh trực tiếp từ hai vị trưởng lão.

Đội thần vệ chính là lực lượng quân sự chính của U Đồ, người quản lý đội thần vệ bình thường đều là thân tín của tộc trưởng. Mà việc để cho Hạ Minh Hiên cùng La Giác nhận chức trưởng thần vệ, cũng là vì tiện cho việc bồi dưỡng thế lực của bọn họ. Nếu Mục Kỳ không xuất hiện, có lẽ qua vài năm nữa, sau khi hai vị trưởng lão thoái vị hoặc qua đời, giữa Hạ Minh Hiên cùng La Giác sẽ được chọn ra một người tiếp nhận chức vụ tộc trưởng. Người còn thừa lại sẽ cùng người kế nhiệm được các vị trưởng lão khác đề cử nhậm chức trưởng lão.

Đáng tiếc, lúc Mục Kỳ ở Duyên Quốc, trùng hợp lại bị người của U Đồ đang ra ngoài tìm kiếm nhìn thấy, hành tung được truyền về U Đồ, sau lại xảy ra một chuỗi sự kiện, cuối cùng Mục Kỳ bị thỉnh quay về U Đồ.

Tuy rằng Hà trưởng lão trước đó đã muốn nghĩ tới việc tuyển người hiền thượng vị, nhưng dù sao thánh tử đã tìm được, truyền thừa theo thông tục mới là điều đúng đắn. Do đó Hà trưởng lão vẫn phái người đem Mục Kỳ thỉnh trở về. Nhưng Mục Kỳ đối chức vụ tộc trưởng vốn không có hứng thú, y sở dĩ lưu lại, gần nhất là vì chuyện của Bộ Hoài Viễn tự chủ trương làm liều nên mới không muốn trở về. Thứ hai là bởi vì, y cũng biết do mẫu thân của mình trốn đi, mới khiến cho U Đồ trong mấy năm qua vẫn luôn gặp phải rất nhiều phiền toái, do đó y mới ở lại vì U Đồ tuyển lựa ra một tộc trưởng đời kế tiếp phù hợp nhất. Đương nhiên điều tối trọng yếu nhất cũng là vì y muốn tìm hiểu hung thủ đứng sau bức màn mang danh tìm người nhưng thật chất là đến truy sát, thậm chí thiếu chút đã khiến cho Bộ Hoài Viễn mất mạng. Thù này nếu không báo, y tất không nuốt nổi cơn ghen khí trong lòng.

Sau khi cùng La Giác gặp mặt, Mục Kỳ trên cơ bản đã xác định được người sẽ nhậm chức tộc trưởng tiếp theo. Đến lúc đó chỉ cần phối hợp thật tốt, tự nhiên sẽ không có vấn đề, mà việc kế tiếp chính là tìm người nắm đó đã khởi xướng mọi chuyện. Để lời nhắn lưu lại cho Ảnh Thập, Mục Kỳ liền một mình đến chỗ ở của Giản trưởng lão.

Phòng ốc ở U Đồ đều không khác gì nhau, thụ ốc chỉ dùng để nghỉ ngơi ngoạn nhạc, rất ít dùng để làm phòng chính. Cũng chỉ có mỗi Mục Kỳ là tâm huyết dâng trào chọn chỗ này làm chỗ ở cho mình, còn chỗ ở của Giản trưởng lão vẫn là tiểu viện thanh gạch như bao người. Bởi vì Giản trưởng lão không thích ngoại nhân, nên xung quanh tiểu viện đều có rất ít người lảng vảng, chỉ có mấy người hạ nhân đang làm việc. (thanh gạch~ gạch hay đá màu xanh)

Sau khi Mục Kỳ đến nơi, bọn hạ nhân liền vội vàng chạy đi bẩm báo. Theo sau đó, một người liền dẫn Mục Kỳ đến đại sảnh, thượng trà rồi cung kính lui xuống. Một thoáng trôi qua, Giản trưởng lão liền xuất hiện. Ông lãnh mặt đứng ở cửa nhú mày nhìn Mục Kỳ liếc mắt một cái, mới đi vào đại sảnh, đến khi cách Mục Kỳ còn vài bước thì ngừng lại, lạnh lẽo hỏi, “Thánh tử tiến đến có gì chuyện quan trọng sao?”

Mục Kỳ bưng lên chén trà do hạ nhân đưa tới nhấp một ngụm, vị đạo cực kỳ kém, quả thực trà nước ở U Đồ không sao có thể vào miệng được. Khẽ nhú đầu chân mày, buông chén trà, y mới hơi dựa thân mình vào lưng ghế tựa, có chút trầm giọng bảo: “Chỉ là có chút vấn đề cần thỉnh giáo Giản trưởng lão, Giản trưởng lão mời ngồi.”

Giản trưởng lão nghe vậy nhú mảy nhìn nhìn Mục Kỳ, tiếp tục lãnh mặt chọn một chỗ cách vị trí của Mục Kỳ hơi xa ngồi xuống, ngữ khí hơi trầm xuống: “Thánh tử có chuyện mới nói, thuộc hạ còn có chuyện quan trọng muốn làm, sợ là không thể ở đây lâu cùng thánh tử.”

Lời này xem như nói ra rất bất kính, nhưng Mục Kỳ cũng không thêm để ý. Giản trưởng lão trừ bỏ ngày đầu tiên khi gặp mặt y là rõ ràng kích động đến giật mình, thì mãi về sau ông vẫn luôn trốn tránh y. Thời điểm chạm mặt lại trưng ra bộ dạng lạnh lùng thản nhiên, còn mang vài chút thái độ địch ý, Mục Kỳ đến nay cũng đã quen với việc này. Tuy rằng y không biết Giản trưởng lão này rốt cuộc vì sao lại có thành kiến với mình, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể quy kết là do đối phương đại khái cũng như đại bộ phận tộc dân bình thường khác có chút không ủng hộ vị thánh tử đã du dương bên ngoài hơn ba mươi năm này đi!

“Sẽ không chậm trễ thời gian của Giản trưởng lão, chính là có vài vấn đề muốn thỉnh giáo Giản trưởng lão.” Mục Kỳ ngắt nghĩa chén trà trong tay, sau lại liếc mắt nhìn Giản trưởng lão một cái, mới từ từ lên tiếng: “Nghe nói mấy năm nay Giản trưởng lão luôn luôn phái người tìm ta cùng với mẫu thân, trái lại vất vả trưởng lão mấy năm nay...Hai mươi ba năm trước, lúc ta ở tại Thịnh Kinh đã gặp được một người U Đồ, không biết có phải là do trưởng lão phái tới không?”

“Hai mươi ba năm trước?” Giản trưởng lão nheo mắt lặp lại một lần, suy nghĩ trong chốc lát mới nói: “Thuộc hạ được phái đi tìm thánh tử cùng thánh nữ lúc trước rất nhiều, không biết thánh tử là muốn chỉ người nào?”

Mục Kỳ buông cái chén trong tay, chậm rãi đứng dậy đến gần Giản trưởng lão, gắt gao theo dõi ông, lãnh âm đáp, “Giản trưởng lão đúng là quý nhân hay quên chuyện. Mục Kỳ trái lại cũng muốn hỏi, người Giản trưởng lão phái đi là do nhận mệnh tìm người hay là để tùy ý hạ sát thủ với người khác? Hoặc là trực tiếp đối ta hạ sát thủ?”

Giản trưởng lão không nhúc nhích, ngồi y nguyên ở vị trí của mình. Theo sau, ông lại hơi hơi ngẩng đầu nhìn hướng Mục Kỳ, sắc mặt bất biến, nhưng mâu sắc lại ẩn ẩn có chút biến hóa, “Thuộc hạ phái ra chỉ nhận một chỉ lệnh, chính là mang về thánh tử cùng thánh nữ tiền nhiệm, những việc còn lại hiển nhiên là hết lòng vì chủ mà hành sự, ý này của thánh tử là như thế nào?”

Mục Kỳ nhìn chằm chằm Giản trưởng lão, cả người tản mát ra hơi thở lãnh liệt, gần từng tiếng lạnh lùng nói: “Tự nhiên là...Nợ máu trả bằng máu!”

Sau khi nói xong một chữ cuối cùng, Mục Kỳ không hề dong dài, trực tiếp tung chưởng chụp qua. Ánh mắt của Giản trưởng lão ngưng trệ trong chốc lát, song chưởng lập tức vỗ một phát lên tay vịn của ghế, bay lên cao, sau rơi xuống từ giữa không trung lại tung ra một chưởng lực.

Thấy chưởng lực đầu tiên đã thất bại, Mục Kỳ nhanh chóng thu hồi hơi thở, lập tức dậm chân đề sức, nhảy về phía trước, lại ngưng khí tung chưởng, biến hóa vô thường. Sắc mặt Giản trưởng lão càng thêm âm trầm, đôi mắt bộc phát sự giận dữ, liên tục lui về phía sau né tránh, tức giận quát: “Thánh tử! Chớ bức bách lão phu.”

Mục Kỳ cười lạnh, tốc độ càng thêm mau chóng, “Giản trưởng lão có cái công phu gì thì cứ việc xuất ra, Mục Kỳ sẽ một đối một ngay đây!” Nghĩ đến Bộ Hoài Viên nằm trong vũng máu năm đó, ánh mắt Mục

Kỳ liền có chút ửng đỏ, cảm xúc càng thêm kích động, “Người của Giản trưởng lão phái ra xuống tay âm ngoan không lưu chút tình, nếu theo như lời Giản trưởng lão chỉ vì mang ta cùng với mẫu thân về, lại như thế nào có thể như thế? Chỉ sợ cho dù mang thi thể của ta về cũng không sao cả đi!”

Mục Kỳ kế thừa công phu của Liễu Vô Mộng, những thứ học được đều chính là võ học chính tông của Vô Âm, tự nhiên không hề kém cỏi. Giản trưởng lão né tránh qua lại, dần dần rơi vào thế hạ phong, một mặt lại bị chiêu phong đập thẳng đến vài cái, hơi lộ ra vẻ chật vật, ngược lại bắt đầu vươn tay đón đỡ: “Thánh tử lúc này không phải đã bình an rồi sao? Trái lại thuộc hạ của lão phu đã bị chặt đứt tin tức hơn hai mươi mấy năm qua, thánh tử còn muốn đến chất vấn lão phu!”

Đối Giản trưởng lão mà nói, người mà ông phái ra ngoài hơn hai mươi ba năm trước đã căn bản không nhớ rõ. Người mà ông phái ra ít nhất hơn cả trăm, sau bị mất tích rồi chặt đứt liên hệ cũng rất nhiều, ông căn bản cũng không quá để ý. Nay nghe Mục Kỳ nói như vậy ông mới ần ần có chút ấn tượng, càng đối với chất vấn của Mục Kỳ không khỏi phát hỏa trong lòng.

Mục Kỳ nghe vậy càng thêm cả giận: “Người nọ muốn giết ta, đã bị sư phụ ta một kiếm chém chết. Nhưng hắn ta đã làm cho một người quan trọng của ta phải bị thương, thiếu nợ máu còn không hoàn trả, nếu là người do Giản trưởng lão phái đến, thì Giản trưởng lão hãy thay hắn nhận lấy đi!”

Mục Kỳ lại lần nữa thả người nhảy về phía trước, cùng Giản trưởng lão đối khán mấy chiêu, lại vẫn không thể phá vỡ thế cục, trong lòng lửa giận càng bốc cao. Y trở mình vỗ mạnh một chiêu lên bàn trúc, đem chén trà huy bay về phía Giản trưởng lão, theo sau lại đề khí nhón chân, thừa dịp Giản trưởng lão đón đỡ chiếc chén kia, y lại ngưng khí đánh về phía đối phương, hung hăng vỗ mạnh vào vai của Giản trưởng lão.

49. Chương 49

Vô công mà Mục Kỳ học được vô cùng hùng hậu lại mạnh mẽ, một chiêu giáng xuống còn dùng đến bảy tám phần lực đạo, Giản trưởng lão lập tức miệng phun ra một bùm máu tươi rút lui vài bước, tựa lưng vào bức tường phía sau, sắc mặt u ám, mâu sắc lại càng lúc càng đậm, còn lộ ra một ít hung tợn.

Trong thấy Giản trưởng lão sau khi bị trúng một chiêu dường như đã bị trọng thương, Mục Kỳ mới bình ổn hơi thở của mình, mím môi chậm rãi thu hồi bàn tay, hít sâu mấy hơi thở, chậm rãi giận dữ nói: “Ta biết năm đó mẫu thân không nói một lời đã bỏ đi là vô cùng không có trách nhiệm, làm cho mọi người ở U Đồ mấy năm nay cũng trái qua không mấy mỹ mãn, cũng làm cho vài vị trưởng lão vất vả một phen. Là do nường của ta có lỗi với mọi người, bởi vậy ý đồ của ta hôm nay đến đây cũng không phải vì muốn mệnh của trưởng lão...” Nói đến này, Mục Kỳ nhắm mắt lại ngưng thần trong chốc lát, mới mở miệng nói tiếp, “Chính là năm đó, trưởng lão đã phái người đến tàn nhẫn ra tay hạ sát thủ. Dù chưa thương tổn đến ta, nhưng đã làm tổn hại đến một người khác, làm liên lụy đến cuộc sống của người trọng yếu trong lòng, hai mươi năm qua đều vô cùng thống khổ. Nếu không báo mối thù này, ta thật có lỗi với những người đó, ta chính mình cũng là không bỏ xuống được, đặc tội trưởng lão rồi.”

Mục Kỳ thản nhiên nói xong, thoáng ôm quyền coi như từ biệt, cũng không hề nhìn đến Giản trưởng lão đang tựa vào góc tường, xoay người muốn đi. Trong lòng y rất cục vắn có một mối hận, chuyện của mười mấy năm qua vẫn luôn ám ảnh y. Bộ Hoài Viễn chịu biết bao tra tấn, sư phụ phải chịu bao nhiêu cực khổ,

mỗi lần y nhớ đến đều đau lòng không thôi. Nhưng những người ra tay vào năm đó đều đã chết hết rồi, tuy Giản trưởng lão là người đã hạ mệnh lệnh, nhưng cũng là vì nường của y trốn đi mới gây ra có sự. Nếu như hoàn toàn đem mọi chuyện đổ lên đầu của ông, y đúng là quá bất công, nhưng nếu giết ông ta thì không chỉ làm việc vô ích, còn không có lợi cho kế hoạch sau này của y. Bởi vậy sau khi tung ra một chưởng vừa rồi y liền thu tay, tức giận trong lòng y đã trút bỏ, nên cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt.

Chính là ngay vào lúc y vừa mới xoay người định rời khỏi, lại đột nhiên cảm nhận được phía sau truyền đến một trận sát ý mãnh liệt. Mục Kỳ cảm thấy cả kinh, mũi chân điểm đất xoay người đối chưởng, bính một tiếng chống lại cường lực đang đánh úp tới. Nội tức của Mục Kỳ cuộn cuộn một trận, không khỏi che ngực rút lui vài bước.

Nguyên bản Giản trưởng lão lẽ ra phải chặt vật tựa vào tường thì ngay lúc này tóc tại lại rồi tung, ánh mắt lạnh như băng nhìn Mục Kỳ. Đồng tử vốn có màu đen đồng sắc nay cơ hồ đã hoàn toàn biến thành màu xám bạc, hai tay đang nâng cao, rõ ràng người vừa mới cùng Mục Kỳ đối chưởng chính là ông ta.

Trong nháy mắt đối chưởng ấy, Mục Kỳ liền cảm thấy một trận cảm giác khác thường truyền đến từ lòng bàn tay. Nhưng khi nâng tay nhìn đến, y lại không phát hiện bất luận vấn đề gì, đành phải tạm gác sang một bên, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào Giản trưởng lão. Sau khi phun ra một ngụm tiên huyết, y vừa lau miệng vừa nói: “Giản trưởng lão quả nhiên thâm tàng bất lộ!”

“Lão phu đã muốn thoái ẩn, thánh tử không nên ép bức lão phu!” Giản trưởng lão hơi lộ ra vẻ điên cuồng trong ánh mắt, nhìn chằm chằm vào Mục Kỳ, ngữ điệu quái dị mà nhỏ giọng nói: “Ha ha, cái gì mà thánh tử, bất quá chỉ là một tên nghiệt chủng, nghiệt chủng!”

Nói xong, Giản trưởng lão càng thêm điên cuồng xuất chưởng về phía Mục Kỳ, Mục Kỳ vội vàng hướng ra phía sau tránh né, nháy mắt tình hình hiện tại liền đảo ngược hoàn toàn so với vừa nãy. Bất quá, hành vi của Giản trưởng lão chỉ càng thêm điên cuồng, lúc xuất chưởng cũng không lưu tình, thanh âm nói chuyện thì càng lúc càng lớn, đến cuối cùng cơ hồ đã biến thành rống giận, “Lũ Trung Nguyên ác tâm các người, quả nhiên so với tên phụ thân ghê tởm của người giống y như đúc, thật sự là một tên nghiệt chủng! Còn có nữ nhân không biết xấu hổ kia! Đã mang đi Linh Nhi của ta! Người chết đi! Mau chết đi! Trả lại Linh Nhi cho ta!”

Mục Kỳ tuy rằng đã đoán nguyên do khiến cho thái độ của Giản trưởng lão trở nên kỳ dị như vậy có lẽ là do mẫu thân của mình, lại không nghĩ rằng Giản trưởng lão sẽ đột nhiên phát cuồng. Vả lại khi nghe thấy những suy nghĩ có tình ý với mẫu thân, Mục Kỳ lập tức nhũn mảy, chịu đựng cơn đau truyền đến từ nơi mới vừa trúng chưởng, vội vàng đối phó với những công kích điên cuồng từ lão ta. Cùng lúc đó sau khi nghe thấy những lời nhục mạ của lão, trong lòng y nhất thời tràn ngập tức giận, hung hăng đề khí chống lại Giản trưởng lão, vừa giận dữ quát lớn: “Ngậm cái miệng chó của ông lại! Cha nường ta như thế nào cũng không tới phiên ông tới bình luận! Tâm tư của ông xấu xa như vậy, khó trách nường của ta tại sao lại rời khỏi nơi này!”

“Người biết cái gì?!” Giản trưởng lão đột nhiên điên cuồng hét lên, “Linh nhi vốn là vị hôn thê của ta!! Nếu không phải vì tiện nhân kia, chúng ta sẽ thành thân, con trai của chúng ta sẽ nhậm chức tộc trưởng đời tiếp theo! Đều là do nữ nhân đề tiện đó cùng với tên phụ thân hạ lưu của người! Mang những thứ xấu xa đến làm bẩn Linh Nhi của ta, còn sinh hạ một tên nghiệt chủng như người! Ta nói cho người biết, năm đó mệnh lệnh ta đã hạ xuống cho những thuộc hạ chính là mang Linh Nhi về! Còn về người cùng cha người, chỉ cần gạt Linh nhi, giết chết là được!” Giản trưởng lão vừa nói vừa cười, tốc độ ra tay càng lúc càng

nhANH, công lực che dấu nhiều năm cũng toàn bộ được khai triển, “Ha ha ha ha cấp! Mộng Trạch thần không thương xót ta!! Không nghĩ tới Linh Nhi lại ra đi sớm như vậy, chỉ để lại một tên nghiệt chủng là người. Nếu người không phải là nhi tử của Linh Nhi, ta đã sớm tìm cơ hội giết người!! Điều là người cùng cha người hại chết Linh Nhi, ta hôm nay sẽ giết người!!”

Mục Kỳ rung rung mi, nhìn Giản trưởng lão đã dường như nhập ma, trong lòng có chút ảo não. Y lẽ ra phải đợi Ảnh Thập trở về mới đến đây, hiện tại toàn bộ viện tử trừ bỏ hai người bọn họ, chỉ còn những tên hạ nhân không biết võ công. Chỉ sợ bọn họ bây giờ cũng còn chưa nghe được động tĩnh trong này, càng không thể biết được chuyện gì đang xảy ra. Không nghĩ tới nội công của Giản trưởng lão này lại thâm sâu đến vậy. Mục Kỳ cắn răng chống đỡ, lại không biết vì sao thể lực của mình dần dần đã chống đỡ hết nổi, thân thể như nhũn ra, trong lòng thầm kêu không xong.

“Có phải hay không cả người đã bắt đầu khô nóng vô lực? Ha ha ha ha! Tiệp nhân! Nghiệt chủng! Ta vốn đã nể tình Linh Nhi bỏ qua cho người, người lại cả gan đến trêu chọc ta! Đây là do người tự tìm!” Giản trưởng lão cười to tiến về phía trước, duỗi tay cầm lấy tay phải của Mục Kỳ, bẻ ngoặt ra phía sau.

“A!” Mục Kỳ thét lớn một tiếng, mạnh mẽ nhấc chân đạp vắng Giản trưởng lão, đỡ lấy vai phải nhảy ra xa, trên vàng trán của y lúc này đã ướt đầm mồ hôi, sắc mặt càng thêm ửng hồng. Y cảm tức nhìn Giản trưởng lão đầy uất giận, thân mình thẳng tắp tựa vào bàn trúc bên cạnh, “Người đã kê đơn cho ta từ khi nào?”

“Được? Đó chỉ có bọn Trung Nguyên các người mới dùng thôi!” Giản trưởng lão toát miệng cười hắc hắc, bước từng bước một về phía Mục Kỳ, “Người U Đồ bọn ta đều chỉ dùng cổ, lúc vừa mới cùng người đối chưởng ta đã nhanh chóng hạ một loại dục cổ lên người người. Người nếu ngoan ngoãn nghe lời làm cho ta thoải mái, ta sẽ khiến người chết một cách thống khoái, nếu không ta sẽ khiến cho người càng thống khổ!” (lão zà khôn kiếp ko nên nét)

Mục Kỳ khinh thường nhổ về một ngụm, “Ta trước khi đi đã nói cho những người khác biết, người không sợ sau khi giết ta sẽ làm thế nào công đạo với mọi người sao!?”

“Ha ha ha ha ha ha! Ta sợ cái gì công đạo! Ta một thân một mình, không thê không con không cha không mẹ, cũng chẳng có sư đồ, ta cần gì phải sợ!? Ta sống lâu như vậy đã sớm sống đủ! Vào một khắc Linh Nhi rời đi kia, cuộc sống của ta đã không còn ý nghĩa. Hôm nay giết người, một mệnh của ta cũng sẽ hiến dâng cho Xà Tổ! Dù sao U Đồ ta cũng không thể để cho một tên tạp chủng như người làm tộc trưởng!” Giản trưởng lão nói xong thì lủi nhanh về trước, thân thủ tìm kiếm bắt lấy Mục Kỳ đã hoàn toàn vô lực, còn không ngừng thở dốc. Nhanh như chớp, lão ta liền vạch ra vạt áo trước ngực Mục Kỳ luồn tay vào sờ mó, vừa cúi đầu hung hăng cắn lên môi Mục Kỳ, định thâm nhập đầu lưỡi thăm dò.

“!” Mục Kỳ bị cổ độc làm cho mất hết sức lực, *** cuộn cuộn dâng trào. Vô công bị hạn chế đã khiến cho cả người y sớm mềm nhũn, nay bị Giản trưởng lão khống chế trong tay, thật tình là giãy không ra nổi. Tới khi đôi môi bị áp lên, trong mắt y cơ hồ đã phun ra hỏa. Y lúc này chỉ biết hung hăng cố sống cố chết cắn một ngụm lên đầu lưỡi Giản trưởng lão. Khi cảm nhận được mùi máu tươi tràn lan khoang miệng, y lập tức bị mạnh mẽ đẩy ra, một cái tát “ba” một phát vang lên bên tai, lực lượng mãnh liệt kia đã làm tâm thần của Mục Kỳ trong nháy mắt hoàn toàn biến đen.

“Tiệp nhân! Hôm nay ta sẽ thượng người! Nương người là vị hôn thê của ta, vốn còn thiếu ta một hồi hôn lễ. Hôm nay ta sẽ khiến cho người trả món nợ của mẹ người!” Giản trưởng lão lau đi máu tươi ở khóe

miệng, nhìn Mục Kỳ lửa giận tràn lan trong ánh mắt, lãnh giọng cười nói.

Làm như biết Mục Kỳ sẽ ra sức chống cự, lão ta cũng không tiếp tục hôn môi y, mà là đem cánh tay trái cùng tay phải đã bị trật khớp của Mục Kỳ kiềm chặt nâng lên đỉnh đầu. Cả người Mục Kỳ bị đặt ở trên bàn, lão ta cũng lập tức đè lên ngực y xé rách vạt áo phía trên, rồi lại cầm những mảnh vụn kia nghiền nát. Kể cả khổ tử cũng bị xé rách đến không còn hình dạng, theo sau lão ta liền tham nhập vào nơi ẩn mật phía dưới của Mục Kỳ.

“!...” Nơi ẩn mật trừ bỏ lần đầu tiên được Bộ Hoài Viễn đụng chạm thì liền chưa từng làm qua tính sự bao giờ nữa, Mục Kỳ ngay lúc này chỉ cảm thấy từ trong đáy lòng nổi lên một trận ghê tởm sâu sắc. Y cắn chặt môi, không có phát ra một tia tiếng vang, tuy là cả người vô lực, nhưng lại vẫn không ngừng đề khí giấy dựa vụn vụn. Ẩn nhẫn vài tiếng thở dốc, y nhìn chăm chăm vào Giản trưởng lão, giọng đầy căm hận, “Giản! Đức! Diệu! Ta chưa từng muốn mệnh của người, người lại tâm ma thành điên, ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Giản trưởng lão chọn khoe miệng tà tà cười rộ lên, chỉ tiếp tục sờ soạng nơi tư mật phía sau của Mục Kỳ đã gần ba năm chưa từng được sử dụng khai phá qua. Sau đó lão lại thu hồi tay, từ một phía kiềm chế Mục Kỳ, một bên lui ra cỡi y phục của mình. Cũng không làm bất luận bơi trơn cùng tiền hí gì, lão ta liền lôi phân thân đã cứng rắn của mình, nhanh chóng đâm thẳng vào cửa huyết của đối phương.

Trái tim của Mục Kỳ như đông cứng lại, giấy dựa càng thêm lợi hại, hốc mắt mãnh liệt mở to mà trừng lớn. Tuy rằng một đại nam nhân như y cũng không coi trọng cái gì gọi là trinh tiết, nhưng nghĩ đến bị người khác đặt ở dưới thân, y liền không thể ức chế được cảm giác ghê tởm. Tự tôn của y kiêu ngạo của y đều không cho phép chuyện tình như vậy sẽ phát sinh!

Hạ thể tựa hồ có chút cảm giác bị đỉnh mở xé rách mãnh liệt truyền đến, tuy vật kia chưa hoàn toàn tiến vào, cũng đã làm cho Mục Kỳ không thể chịu đựng được. Y nhắm mắt lại, không hề làm ra những giấy dựa vô dụng, chỉ hung hăng cắn chặt đầu lưỡi, kích thích cảm nhận đau đớn sâu sắc của mình. Theo sau y liền mạnh mẽ tụ tập nội lực trong cơ thể, không hề áp chế nội tức cuộn cuộn, há mồm đối lão già khốn kiếp đang nhe răng cười gian trước mặt phun ra một ngụm máu tươi thẳng vào mặt lão. Thừa dịp Giản trưởng lão giật mình phản ứng, y liền mạnh mẽ giãy ra tay trái, đánh vào ngực của lão, làm cho đôi bên đều bay đi một khoảng cách. Tiếp theo y liền bất chấp thân mình chật vật, thừa dịp hơi thở còn chưa đoạn, nhanh chóng hướng ngoài cửa bỏ chạy.

Giản trưởng lão sau khi chịu một chương của Mục Kỳ đã bị thương nặng. Lão ta vốn nhập ma nên mới gia tăng công lực đột ngột như vậy, nay lại bị thêm một chương đánh vào ngực, nhất thời nội công tan rã. Nhưng cho dù đã bị trọng thương, giờ phút này lão ta cũng so với Mục Kỳ mạnh hơn một ít. Mang theo biểu tình vụn vụn như ma quỷ, lão ta liền đuổi theo Mục Kỳ, hung hăng giật lấy đuôi tóc dài của y, dùng sức đem người đánh ngã lên trên mặt đất. Vài khắc sau lão ta lại ôm ngực đứng ở một bên, cười gằn từng tiếng, hung hăng nhấc chân đạp lên ngực Mục Kỳ, “Chạy này! Ha ha ha ha! Tiện nhân!”

“Ngô!” Mục Kỳ cong người phun ra một ngụm máu tươi, trong lòng không khỏi có chút thâm oán Ảnh Thập. Thời gian ra ngoài hôm nay cứ nhiên lại dài như vậy, nếu hắn đã trở lại thụ ốc hẳn là đã trông thấy lời nhảm của y rồi tìm đến đây. Nhưng nếu Ảnh Thập còn không đến, y có lẽ sẽ mau chóng chống đỡ không nổi nữa!

Mục Kỳ cong ngón tay trái, đâm thẳng vào mặt, bắt buộc phải giữ vững tinh thần. Ánh mắt hiện giờ đã bị mờ hôi cùng cơn đau đớn làm cho có chút mờ mịt, chỉ miễn cưỡng nhìn thấy Giản trưởng lão lại nâng chân lên, tựa hồ muốn đạp vào người y.

Đột nhiên một trận gió mạnh bất ngờ cán quét qua, làm cho Gản trưởng lão đang đứng ở bên người Mục Kỳ bị hất tung bay về phía sau, đập mình lên trên tường trượt dài xuống. Theo sau một đạo nhân ảnh nghịch quang chạy vào gian phòng, Mục Kỳ còn chưa kịp thấy rõ bóng dáng đối phương, chỉ cảm thấy một kiện áo choàng đã được khoác lên người y, kế tiếp liền được một người ôn nhu cẩn thận ôm lên khỏi mặt đất.

Mục Kỳ giương mắt nhìn lại, người đang ôm y dĩ nhiên chính là Bộ Hoài Viễn ba năm chưa từng gặp mặt. Lúc này gương mặt đối phương đã đen như mực tàu, ánh mắt trầm tĩnh đáng sợ, nhìn lão già ngã ở chân tường liếc mắt một cái, liền thu hồi tầm mắt, rồi dùng thanh âm cực thấp cực lạnh nói với Ảnh Thập đang đứng ngoài phòng, “Ảnh Thập, chặt đứt hai tay hai chân của lão, khoét mắt, cắt mũi, gọt tai, rồi tiếp tục chặt đứt từng mảnh từng mảnh thịt của lão! Không được làm cho lão chết trước!”

“Dạ!” Thanh âm đáp lời Ảnh Thập lập tức truyền đến từ ngoài cửa.

Mục Kỳ có chút không dám tin nâng lên tay trái sờ sờ khuôn mặt của Bộ Hoài Viễn, kinh ngạc lẩm nhẩm, “Hoài...Viễn?”

“Là ta.” Bộ Hoài Viễn cúi đầu, ánh mắt hết sức thâm tình, thanh âm cũng không lạnh lùng như hồi nãy, mà mang theo một giọng điệu ôn nhu như gió xuân, còn mang theo chút đau lòng, “Thực xin lỗi Tiểu Kỳ, ta đã tới trễ, ta trước mang người trở về.”

Mục Kỳ nhợt nhạt cười, thả lỏng tinh thần cùng tâm tình vẫn luôn buộc chặt, rồi quay đầu ngã vào trong lòng Bộ Hoài Viễn. Bộ Hoài Viễn thập phần mềm nhẹ ôm Mục Kỳ, xoay người rời đi. Lúc đi tới cửa, hắn ngừng lại một chút, đối Ảnh Thập đã tiến vào phòng, thản nhiên nói một câu, “Làm cho lão ta sống không bằng chết.”

“Dạ!”

50. Chương 50

Thời điểm Mục Kỳ tỉnh dậy đã ở trong gian phòng mà y vẫn thường trú ngụ lúc bình thường. Trên giường hỗn độn thành một đống, cả người đau nhức cùng với thân ảnh nằm kề bên đã nhắc y nhớ đến hết thảy những gì đã xảy ra vào hôm qua. Mục Kỳ lập tức nhin không được có chút đỏ mặt, không nghĩ tới do bản thân sơ xuất xem chút đã dẫn đến nguy cơ mất mạng, đến cuối cùng lại thành cơ hội để kích thích hai người quần cùng một chỗ với nhau.

Thử xoay thân mình một chút, cảm giác đau nhức ở bên hông lại làm cho Mục Kỳ cảm thấy vô lực. Thậm chí chỉ nhẹ động dậy vài cái, thì từ nơi tư mật kia lại tràn ra một dòng chất lỏng chảy ướt bấp đù, Mục Kỳ

nhất thời cứng đờ thân mình, cảm thấy dị thường xấu hổ. Hôm qua vì trúng dục cổ, lại vì đã ba năm chưa gặp mặt Bộ Hoài Viễn, nên hai người họ khó tránh khỏi có tí xúc động. Hai người sau khi trở về phòng, liền dây dưa tròn một buổi tối, thậm chí trong lúc đó, Mục Kỳ còn bị làm đến ngất xỉu tới hai lần, thẳng đến khi trời gần sáng mới hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Bộ Hoài Viễn vốn ngủ rất nông, dù Mục Kỳ đã cố gắng hạn chế cử động của mình nhưng hắn vẫn rất nhanh đã tỉnh giấc. Gặp Mục Kỳ có chút ngẩn người, hắn vội nâng tay áp lên trán của Mục Kỳ, ánh mắt mang theo sự ôn nhu hỏi, “Tại sao dậy sớm như vậy, có chỗ nào không thoải mái sao?”

Mục Kỳ đỏ mặt tròng mắt liếc Bộ Hoài Viễn, mặc dù đêm qua là do tình huống đặc thù bức bách, thế nhưng sáng sớm vừa rời giường, y lại bị chất lỏng đặc dính kia chảy ra từ nội thể dọa sợ, còn làm ướt cả phần dưới, có thể thấy được người đối diện với y đã làm chuyện quá phận đến cỡ nào! Quả nhiên thân thể vừa tốt lên là về sau có thể không kiêng nể gì nữa!?

Bộ Hoài Viễn trái lại rất nhạy bén trong việc quan sát, chỉ trong chốc lát hắn liền đại khái đoán được nguyên nhân khiến cho Mục Kỳ không được tự nhiên. Lập tức vươn tay dò xét thân thể phía dưới chân của Mục Kỳ, khi sờ tới nơi nào đó, hắn liền nhin không được mím miệng cười thật ôn nhu, “Là ta sơ sót, để ta đi múc chút nước tẩy rửa cho người.”

Nói xong, Bộ Hoài Viễn liền khởi động thân mình, ngửa đầu in lên trên môi Mục Kỳ một dấu hôn, mái tóc đen dài rủ xuống bả vai, đảo qua mu bàn tay đang giao nhau của hai người. Cảm nhận được người đối diện đang tức giận đến run rẩy, độ cong nơi khoe miệng của Bộ Hoài Viễn càng thêm sâu, hắn thối lui ra sau một ít, cười đến tà khí, “Đừng nhúc nhích, chờ ta!”

Ánh mắt của Mục Kỳ vốn mang theo chút giận dữ, nhưng dưới ảnh hưởng của nụ hôn ôn nhu như chuồn chuồn lướt nước vừa rồi, trong nháy mắt đó ánh mắt của y liền trở nên mơ màng. Mà lúc này, Mục Kỳ đang trưng ra hai mắt đầy sương mù, ngốc lăng nhìn Bộ Hoài Viễn vén màn đứng dậy, nhặt lên y phủ bị ném tứ tung trên đất phủ lên người, sau liền hướng ra ngoài cửa. Khi đi tới cửa, đối phương còn quay đầu đối với y nở nụ cười thật tươi, Mục Kỳ nhất thời khôi phục thanh minh, nhiệt độ trên mặt dùng một phát tăng vọt.

Bộ Hoài Viễn cũng không đi xa, bên ngoài phòng còn có Ảnh Cửu coi chừng. Hắn chỉ phân phó vài câu, rất nhanh Ảnh Cửu đã đưa đến một chậu nước. Bộ Hoài Viễn vừa bưng nước vào trong phòng, Mục Kỳ đã xốc chân chuẩn bị đứng dậy, Bộ Hoài Viễn nhíu mày, nhột nhột nở nụ cười, tiện tay cài cửa lại, rồi bưng chậu nước đi trở về bên giường, “Không phải bảo người trước đừng nhúc nhích sao?”

“Người ra ngoài, ta tự mình làm.” Tuy rằng trên mặt Mục Kỳ còn có chút đỏ ửng mắt tự nhiên, nhưng biểu tình của y đã khôi phục lại sự đậm đặc như thường ngày, chỉ có nơi đáy mắt còn có thể nhìn ra một ít vị toan sắp.

Bộ Hoài Viễn vẫn như cũ ôn nhu cười cười, chính là trên tay đã muốn làm ra vài động tác. Trong tích tắc, hắn liền vươn tay kéo Mục Kỳ đang mặc y phục vào trong lòng, Mục Kỳ lập tức phản ứng lại định xoay người tránh khỏi. Bộ Hoài Viễn buồn bực cười khê, càng thêm siết chặt đối phương vào trong lòng, cúi đầu nhẹ nhàng liếm láp vành tai của Mục Kỳ, “Đừng nhúc nhích!”

Thanh âm thuần hậu như rượu đã lên men nhiều năm, làm cho Mục Kỳ cảm giác lông tơ của mình đều dựng thẳng lên. Tuy rằng chỉ cần dùng sức là có thể giã ra, nhưng bị Bộ Hoài Viễn gắt gao ôm chặt như vậy, trong đầu y nhất thời lại không muốn đồng ý, cứ thế cứng ngắc mặc cho người nào đó muốn làm gì thì làm.

Bộ Hoài Viễn trái lại càng nắm chặt thời cơ, rút ra chiếc khăn bên người, cẩn thận lau mồ hôi cho Mục Kỳ, một mặt lại kề sát vào đối phương một mặt còn nhẹ giọng cười nói: “Ba năm không thấy, Tiểu Kỳ có nhớ ta không?”

Mục Kỳ nghe vậy mới nhớ tới hai người đã chia lìa gần ba năm, nghĩ đến nguyên nhân là do người này tự chủ trương, làm cho y tức giận đến nỗi phải rời đi vào ba năm trước, thế mà vừa mới thấy mặt liền xx cả đêm. Y không khỏi âm thầm tự trách mình đã lơ là, như thế nào có thể đơn giản như vậy liền tha thứ cho cái tên không biết quý trọng bản thân mình!?

Động tác của Bộ Hoài Viễn rất nhanh chóng, chỉ chớp lát sau liền rửa sạch tất cả những dấu vết trên người Mục Kỳ. Chỉ là những dấu hôn xanh tím còn lại tạm thời không thể tiêu trừ. Mục Kỳ hừ lạnh một tiếng, thừa dịp Bộ Hoài Viễn thả lỏng một chút giã ra, kéo qua bố y bên giường nhanh chóng mặc vào, lạnh lùng thản nhiên đối với Bộ Hoài Viễn bảo: “An Hầu đường xa đến đây đã vất vả, để ta đi an bài chỗ ở cho ngài.”

Bộ Hoài Viễn dùng ánh mắt ôn nhu cùng quyến luyến nhìn Mục Kỳ thật sâu, nhìn đến Mục Kỳ có chút mất tự nhiên không ngừng chải tóc, mới nhẹ nhàng nở nụ cười, mang theo chút bất đắc dĩ cùng sùng nịnh, “Tiểu Kỳ cũng không nhớ ta sao? Ta ba năm này mỗi ngày đều nhớ mong, mỗi một ngày mỗi một đêm đều nhớ đến ngươi...” Nói xong, hắn liền đứng dậy đi đến trước người Mục Kỳ, kéo hai tay Mục Kỳ, cách một tầng áo mỏng đặt tay đối phương lên trên ngực mình, “Không có giây phút nào, ta thôi niệm tên của người, Tiểu Kỳ, cùng ta trở về đi!?”

Mục Kỳ cảm thấy bước đi của mình đã có chút rối loạn. Vào một ngày sau khi y rời khỏi Vô Âm đảo kia đã từng nghĩ, khi thân thể Bộ Hoài Viễn tốt lên sẽ tìm đến mình. Đến lúc đó y phải hảo hảo giáo huấn Bộ Hoài Viễn một phen, làm cho hắn có thể rõ ràng nhận thức được quyết định mà hắn đưa ra lúc trước có bao nhiêu sai lầm. Với y mà nói, không có gì so với Bộ Hoài Viễn quan trọng hơn.

Nhưng hôm nay, hai bàn tay của y có thể rõ ràng cảm nhận được từng cơn rung động ‘thình thịch thình thịch’ vừa giàu sức sống lại hữu lực truyền đến từ ngực của Bộ Hoài Viễn. Y đột nhiên cảm thấy, những hành động làm khó dễ cùng những lời trách cứ thật sự là quá dư thừa. Ánh mắt có chút toan sắp, người này hôm nay đã hoàn hảo an ổn đứng ở trước mắt y, đã không bao giờ còn như ba năm trước, luôn làm cho y lo lắng đối phương sẽ rời khỏi mình vào bất cứ khi nào, hắn còn sống, so với tất cả mọi thứ chính là điều tốt đẹp nhất...

“Đừng khóc, Tiểu Kỳ!” Bộ Hoài Viễn vươn tay phải mơn trớn hai má cùng khóe mắt Mục Kỳ, cười đến say lòng người, “Trước đó là sai lầm của ta, đã sai lại càng sai thêm. Hiện tại ta tới đón ngươi, tha thứ cho ta đi, chúng ta cùng nhau quay về Thịnh Kinh.”

“Ai khóc...” Mục Kỳ miết miết khóe mắt, y mặc dù có chút thương cảm, nhưng người ta không có khóc được không, đối phương làm sao lại có thể nhìn ra y đang khóc vậy chứ? Y cũng không phải nữ nhân nhu nhược à! Hung hăng rút hai tay của mình về, Mục Kỳ vội quay đầu, bắt đầu tiếp tục mặc quần áo, mang theo chút sinh khí bảo: “Ta tạm thời không quay về, chờ ta xử lý xong việc sẽ trở về, ngươi có thể đi về

trước chờ ta!”

Bộ Hoài Viễn bắt đắc dĩ lắc đầu, hắn như thế nào có thể đi về trước, ngàn dặm xa xôi đến đây cũng không phải chỉ vì gặp mặt đối phương một lần. Bất quá hắn cũng biết Mục Kỳ trong lòng đã có tính toán, đành phải một bên giúp đỡ Mục Kỳ nhặt quần áo lên, một bên ôn nhu đáp: “Ta và người cùng nhau xử lý, chờ người xử lý tốt mọi chuyện, chúng ta sẽ cùng nhau trở về.”

Phân ly ba năm, Mục Kỳ cũng quả thật không muốn Bộ Hoài Viễn liền cứ như vậy rời đi. Thật sự là sau khi nói ra câu đó, y còn có chút hối hận, y biết Bộ Hoài Viễn rời đi ba năm, Dung Sở Hoa đã sớm thúc giục đến điên rồi. Y cũng rất sợ Bộ Hoài Viễn sẽ thật sự quay về Thịnh Kinh chờ mình, bởi vậy sau khi nghe được câu trả lời của Bộ Hoài Viễn, tâm cuối cùng đã được buông xuống, trong lòng thật cao hứng, nhưng nét mặt thì vẫn trấn định như cũ, còn khẽ hừ một tiếng, “Ta đây nếu xử lý cả đời không xong thì sao?”

“Ta đây liền cùng người cả đời.” Bộ Hoài Viễn đáp không hề do dự, mặt mày cong cong kiên định nhìn Mục Kỳ.

Mục Kỳ chỉ nhìn thoáng qua, liền nhanh chóng quay đầu qua chỗ khác khụ một tiếng, rồi dùng cả tay lẫn chân trực tiếp đem y phục rơi rớt trên mặt đất của Bộ Hoài Viễn nhét vào lòng đối phương, “An Hầu mặc quần áo đi!”

Bộ Hoài Viễn ha ha cười to vài tiếng, theo động tác của Mục Kỳ tiếp nhận quần áo tự mình mặc vào, một bên vừa mặc một bên còn nghiêm túc bảo: “Ta nói đều là thật sự, Tiểu Kỳ nếu thích nơi này, muốn ở cả đời, ta liền cùng người ở nơi này cả đời.”

“Kia Thịnh Kinh làm sao bây giờ? An Quốc Hầu phủ làm sao bây giờ? Ảnh vệ cùng cấm quân làm sao bây giờ?” Mục Kỳ nhin không được quay đầu lại.

“Thịnh Kinh lớn như vậy, một Hầu Gia như ta đâu thể quản nhiều đến thế. Ảnh vệ doanh có Vân Tu, cấm quân có Lăng Nguyệt, mấy năm nay bọn họ đã sớm có thể tự mình đảm đương mọi chuyện. An Quốc Hầu phủ nhiều đời đều quản lý cấm quân cùng ảnh sát vệ, cũng nên buông tay. Về phần An Quốc Hầu phủ, đời Minh nhi lớn lên liền để cho con kế thừa là được.” Bộ Hoài Viễn cười cười chậm rãi nói.

Mục Kỳ kinh ngạc nhìn Bộ Hoài Viễn liếc mắt một cái, y không nghĩ tới Bộ Hoài Viễn sẽ nói mọi chuyện một cách tùy ý như vậy. Năm đó người tối có trách nhiệm, luôn luôn để ý đến sự vụ nhất chính là Bộ Hoài Viễn, rất nhiều chuyện đều là do hắn liếc mắt một cái phán đoán ra. Ngược lại người thừa tướng như y, kỳ thật chẳng hề xứng với chức vị, tất cả những chuyện mà y chú ý đến đều là vì biết Bộ Hoài Viễn đang quan tâm điều tra những việc đó, do đó y mới có thể bỏ sức đi thăm dò. Hiện tại, Bộ Hoài Viễn lại nói muốn buông tay, y thật sự có chút phản ứng không kịp.

Bộ Hoài Viễn dường như đã bết suy nghĩ trong lòng Mục Kỳ, vừa lôi kéo Mục Kỳ đã ăn mặc chỉnh tề ngồi ở bên giường, vừa ôn nhu nói: “Trước kia liều mạng như vậy là vì ta không biết có thể sống bao lâu, mỗi lần nghĩ đến cái chết, ta đều sẽ đem bản thân làm cho bận rộn chút. Kỳ thật ta đã sớm bắt đầu bồi dưỡng Vân Tu cùng Lăng Nguyệt. Năm đó nếu ta chết, An Quốc Hầu phủ liền bị chặt đứt, những chuyện này tổng sẽ có người tiếp nhận, lại không nghĩ rằng ta không chết, còn có Minh nhi... Tiểu Kỳ, đây đều là công lao của người.” Bộ Hoài Viễn quay đầu Mục Kỳ qua hôn lên một cái, “Nay ta xem như đã thiếu chút là đi

vào cửa tự, tự nhiên sẽ nhìn mọi chuyện phóng khoáng hơn. Nếu đã sớm uỷ quyền, ta vì sao còn muốn đem những việc vặt này mang trở về. Còn chức vụ An Quốc Hầu, Minh nhi nếu thích thì cứ để cho nó làm, nếu không thích, liền cứ làm một Hầu gia nhân nhả cũng tốt, về sau này, ta cũng chỉ cùng người, được không?”

Mục Kỳ mới đầu còn khê gật gật, sau lại như sợ Bộ Hoài Viễn không phát hiện ra, liền liều mạng gật ngay hai phát thật mạnh. Y cảm thấy chính mình không có bất luận lý do gì để cự tuyệt, kỳ thật hai người bọn họ, thua thiệt nhiều nhất vẫn là hắn. Nửa đời trước, tuy rằng coi như chỉ có y luôn luôn truy đuổi Bộ Hoài Viễn, nhưng kỳ thật nếu không phải bởi vì y, thì Bộ Hoài Viễn cũng sẽ không bị trọng thương rồi chịu đựng bao đau khổ như vậy. Nhiều năm truy đuổi ở phía sau Bộ Hoài Viễn, bị cái người mặt ngoài lạnh lùng lại luôn xa cách mình đến ngàn dặm làm cho cả thể xác lẫn tinh thần đều bị thương mỗi mọt. Nhưng nếu vứt bỏ lớp vỏ bọc bên ngoài này của Bộ Hoài Viễn, thì những vết thương kia từ lâu đã vì quá đau đớn mà trở nên mất cảm giác. Bộ Hoài Viễn là một người ích kỷ, y vẫn luôn biết điều này. Từ thủ đoạn Bộ Hoài Viễn xử lý chính sự y có thể nhìn ra được, nhưng cho tới bây giờ một người ích kỷ tuyệt tình như vậy lại luôn rất ôn nhu với y. Cho dù những tháng ngày qua người kia không muốn nhận y, nhưng lại chưa từng hung dữ với y lấy một lần, còn vì y nguyện ý bỏ qua sinh mệnh. Y như thế nào có khả năng sẽ buông người này ra được, cả đời này, y sẽ không để bất kì kẻ nào có được Bộ Hoài Viễn!

Bộ Hoài Viễn đỡ lấy Mục Kỳ chậm rãi cúi đầu, nâng lên cầm đối phương. Hai người ánh mắt giao nhau, Bộ Hoài Viễn cúi thấp đầu, Mục Kỳ cũng hơi nghiêng mình nghênh đón. Trong khoảnh khắc gần bó đó, hai người càng thêm ôm chặt lấy đối phương, giống như muốn đem người kia dung nhập vào trong cơ thể.

Hai người vội ngã xuống giường ôm hôn đến quay cuồng, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ bằng gỗ chiếu vào thân ảnh cả hai, in hằn một vầng sáng dịu dàng.

Đột nhiên, cửa thụ ốc bính một tiếng bị đẩy ra, ánh mặt trời ngoài phòng ngang nhiên chiếu vào, mang theo thanh âm khóc nức nở của đứa nhỏ, dọa cho hai người đang hôn nhau trên giường sợ hết cả hồn.

“Ô ô ô, a cha! Minh nhi muốn a cha! Ô ô ô ô ô...”

51. Chương 51

Sau khi Mục Kỳ đem Bộ Hoài Viễn đẩy ra một bên, y liền ngây ngốc phản ứng lại. Võ công của y vốn không thấp, chỉ cần có người tới gần hắn y sẽ sớm phát hiện, chẳng qua vừa nãy tinh thần không tập trung, lại không nghĩ tới sẽ có người đột nhiên xâm nhập, mới có thể hoảng sợ đến vậy. Y lướt qua Bộ Hoài Viễn nhìn ra cửa, chỉ thấy một cái thân ảnh nho nhỏ đang nghịch quang đứng ở cửa, bộ dáng trông không rõ lắm. Chỉ thấy tiểu hài tử đang dùng đôi tay nhỏ bé gát gao nắm chặt quần áo, tựa hồ do dự có nên tiến vào hay không.

Phía sau tiểu hài tử lại có một thân ảnh nam nhân đang đứng, rất nhanh đã quỳ ở ngoài cửa, cung kính đối hai người nói: “Thuộc hạ thất trách, tiểu thiếu gia vẫn luôn đòi vào tìm chủ nhân, thuộc hạ nhất thời không thể bắt bẻ, cũng không kịp ngăn lại, thỉnh Thừa tướng gia trách phạt.”

Người nói chuyện là Ảnh Cửu, Mục Kỳ giật mình, cũng đoán được thân phận của đứa nhỏ này, bất quá

còn chưa nói ra miệng, Bộ Hoài Viễn ở một bên đã trước một bước mở miệng: “Vô phương, người đi xuống đi, quan sát chung quanh.”

“Dạ!” Ảnh Cửu nghe được thanh âm Bộ Hoài Viễn, liền ôm quyền thi lễ, rất nhanh lui ra ngoài. Thân ảnh nhỏ nhỏ kia vẫn đang đứng ở cửa, thân mình lung lay kéo a kéo, còn phát ra từng đợt thanh âm nức nở.

“Không phải vừa nãy còn lớn mật, không gõ cửa đã vào sao, lúc này như thế nào lại chưa đi vào?” Thanh âm Bộ Hoài Viễn chậm chậm vang lên, tuy rằng vẫn bình thản ôn nhu như trước, lại làm cho Mục Kỳ cảm giác được ngữ khí rắn dạn của đối phương. Bất quá nhìn tới biểu tình của hắn, y lại cảm thấy có chút bất đắc dĩ cùng sùng nịnh tươi cười.

Mục Kỳ nghĩ nghĩ vẫn không lên tiếng trước, tuy rằng đã đoán được đứa nhỏ là Minh nhi của y cùng Bộ Hoài Viễn, nhưng trong lúc nhất thời y cũng không biết nên nói cái gì.

Tiểu Minh nhi nghe được thanh âm Bộ Hoài Viễn, thân mình run lên vài cái. Nhưng vẫn cố xê dịch cước bộ đi tới trước mặt hai người. Lúc bán cúi đầu vụng trộm nhìn hai người, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng hồng hồng, ánh mắt to to còn lộ ra vài giọt nước mắt. Mục Kỳ chỉ nhìn thoáng qua liền mềm lòng, đứa nhỏ này từ sau khi xuất thế, y còn chưa nhìn mặt được mấy lần. Hiện tại bé con đã ở ngay trước mặt, y thật muốn vươn tay ôm con một cái.

Bộ Hoài Viễn nhìn bộ dáng đáng thương này của Minh nhi, cười cười thở dài một hơi, thân thủ vươn tay kéo Minh nhi ôm vào giữa hai người. Khẽ túm túm cái mũi nhỏ của Minh nhi mấy cái, bất đắc dĩ giáo huấn, “Nam tử hán khóc cái gì mà khóc, những điều ta giáo huấn con đều để quên ở chỗ biểu thức hết rồi hả?”

“Ngô...” Minh nhi nhú mũi lắc đầu, tay nhỏ bé quệt quệt vài cái đã nhanh chóng lau sạch nước mắt trên mặt, sau đó nâng chiếc đầu nhỏ, nhuần nhu nói, “A cha... Minh nhi muốn về nhà.”

Mục Kỳ ở một bên nhìn mà sớm kích động trong lòng, nhìn đến bộ dáng Minh nhi ngẩng đầu đáng thương hề hề lại đau lòng, nhịn không được nâng tay sờ soạng đầu nhỏ Minh nhi một chút. Nào biết Minh nhi nhất thời run rẩy cả người, xoát một cái tránh khỏi tay Mục Kỳ, lên đến phía sau Bộ Hoài Viễn nắm lấy quần áo của hắn, nước mắt lại ào ào tuôn trào, một bên khóc một bên còn vụng trộm nhìn Mục Kỳ.

Bàn tay còn giơ giữa không trung của Mục Kỳ lập tức cứng đờ, y có chút bất đắc dĩ thu hồi tay. Y thật không nghĩ tới con trai mình cứ nhiên sẽ làm ra hành động như thế ngay vào hôm đầu tiên gặp lại, càng nghĩ y không khỏi có chút bị thương.

Bộ Hoài Viễn còn chưa kịp đáp lại lời Minh nhi nói, nhìn đến tình cảnh này nhịn không được nhú nhú mày, đem Minh nhi núp ở sau lưng, một phen ôm đến trên đùi mình, hướng Minh nhi chỉ vào Mục Kỳ nghiêm túc bảo: “Minh nhi, y là phụ thân con, đến, kêu phụ thân!”

Minh nhi bị ôm ở trên đùi Bộ Hoài Viễn theo ngón tay của hắn vụng trộm ngắm Mục Kỳ một cái, theo sau liền liều mạng phe phẩy đầu, ô ô khóc, còn không ngừng hướng vào trong lòng Bộ Hoài Viễn chui a chui, còn la hét, “Minh nhi không cần...Minh nhi phải về nhà, a cha... Về nhà... Ô ô ô ô...”

Mục Kỳ tuy rằng mới đầu có chút bi thương, nhưng dù sao y không phải như nữ tử bình thường, rất nhanh liền khôi phục tâm tình. Đây là lần đầu tiên Minh nhi thấy y, khó tránh khỏi sợ hãi thẹn thùng chút, về sau chậm rãi bồi dưỡng cảm tình là được. Nhìn đến Minh nhi vẫn không ngừng khóc thút thít, y có chút hoảng thần, thật sự không biết Minh nhi rốt cuộc vì sao lại khóc, muốn đi lên trấn an, lại lo lắng sẽ bị nhóc con chán ghét, nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Bộ Hoài Viễn gặp Minh nhi càng khóc càng lợi hại, chỉ có thể ôm Minh nhi vỗ vỗ lưng nhóc hồng hồng. Minh nhi từ lúc sinh ra đến bây giờ, vẫn sinh hoạt tại Vô Âm đảo. Hắn mới đầu bởi vì vội vàng trị liệu cùng tập võ, nên không có nhiều thời gian thân cận Minh nhi, chỉ có thể để cho người khác hỗ trợ chăm sóc. Có thể nói, Minh nhi là được Ảnh Cửu cùng Liễu Phù Phong và mọi người trên đảo nuôi lớn, lại bởi vì những người này từ nhỏ đã đau sủng Minh nhi quá mức, mới dưỡng thành tính tình nhất gan yếu ớt của con.

Hắn sau lại phát hiện chuyện này thì bắt đầu giáo dưỡng Minh nhi, nhưng mỗi lần nhìn thấy Minh nhi khóc nháo như vậy hắn liền chẳng còn biện pháp nào khác. Đây là đứa nhỏ Mục Kỳ liều mạng sinh hạ, hắn tự nhiên cũng yêu thương con hết mực, luyến tiếc con chịu khổ, bởi vậy, liền đem đứa nhỏ này sủng đến yếu ớt.

“Tốt lắm tốt lắm, đừng khóc, đợi cha cùng phụ thân xử lý tốt sự tình liền mang ngươi trở về, đến, trước nhìn xem phụ thân con.” Bộ Hoài Viễn vỗ nhẹ vào lưng Minh nhi, ôn nhu nói.

Minh nhi dần dần ngừng tiếng khóc, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bộ Hoài Viễn, lại xoay mình nhìn thoáng qua Mục Kỳ ở một bên đang vô cùng lo lắng, cuối cùng bủm môi trốn trở về trong lòng Bộ Hoài Viễn, nhỏ giọng thưa đáp: “Không cần...Phụ thân không cần Minh nhi, Minh nhi cũng không muốn phụ thân...”

Thanh âm Minh nhi rất nhỏ rất nhẹ, còn tránh ở trong ngực Bộ Hoài Viễn lẩm nhẩm nói, nên không rõ ràng lắm. Nhưng nỗ lực của Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ đều thập phần tốt, tự nhiên đều nghe được phi thường rõ ràng.

Mục Kỳ cười khổ lắc đầu một chút, y quả thật từ lúc Minh nhi mới ra sinh ra đã bỏ con rồi đi. Bởi vì y đến Miêu Cương này cũng không biết sẽ gặp chuyện gì, nên tự nhiên càng không dám mang theo đứa nhỏ, hơn nữa y nghĩ để đứa nhỏ lưu lại bên người Bộ Hoài Viễn, cũng có thể để cho Bộ Hoài Viễn có cái tưởng niệm. Chẳng qua y không nghĩ tới, con trai y tuổi còn nhỏ liền đã ghi hận người cha này trong lòng, thật sự là quá bất ngờ.

Mục Kỳ trong lòng không thoải mái, nhưng cũng không muốn nói thêm cái gì, nhưng Bộ Hoài Viễn nghe được Minh nhi nói vậy liền vô cùng tức giận. Hắn đem Minh nhi lôi ra khỏi người, đặt ở trên đất, ánh mắt thập phần nghiêm túc nhìn mày nhìn Minh nhi, “Phụ thân không phải không hề muốn Minh nhi, Minh nhi như thế nào có thể nói như vậy? Hưởng phụ thân giải thích!”

Minh nhi nhìn ánh mắt nghiêm khắc của Bộ Hoài Viễn, liền rung rẩy liên hồi, khụt khịt mũi vài cái, lại bắt đầu nước mắt nước mũi giàn giụa. Mà Bộ Hoài Viễn thấy thế liền nhìn chăm chăm Minh nhi phần nộ quá, “Như thế nào lại khóc!? Lời cha nói mà con cũng không nghe?! Hưởng phụ thân giải thích! Kêu phụ thân!”

Mục Kỳ xem Minh nhi sắp rơi lệ, nhưng lại bị lời nói kiên nghị của Bộ Hoài Viễn dọa cho nước mắt bị bức về hết, trừng hai con mắt thật to vụt nhấp nháy nhìn hai người, phút chốc y liền phốc một tiếng bật cười,

“Tốt lắm tốt lắm, đừng dọa con!”

“Đứa nhỏ này đã bị làm hư.” Bộ Hoài Viễn bắt đầu cười cười, ôm Minh nhi tha lên, “Minh nhi, không nghĩ muốn phụ thân sao, không phải con nói muốn cùng cha đi đến đây tìm phụ thân à?”

Minh nhi lại ở trong lòng Bộ Hoài Viễn nhìn qua lại mấy cái, mới cúi đầu đối Mục Kỳ nhỏ thanh hô một câu, “Phụ thân...”

Mục Kỳ gọi lên khoe miệng cười cười, lúc này càng thêm cẩn thận sờ sờ đầu Minh nhi, gặp nhóc con không có tiếp tục né tránh, y mới phóng như giọng nói: “Minh nhi ngoan. Phụ thân rất nhanh sẽ mang con về nhà được không?”

Minh nhi gật gật đầu, dưới chỉ thị của Bộ Hoài Viễn, ngượng ngùng vươn hai tay về phía Mục Kỳ. Mục Kỳ nhìn mà kinh hãi không thôi, thật cẩn thận ôm lấy Minh nhi, vỗ nhẹ lên lưng con, cảm nhận được hơi thở nóng hổi của Minh nhi đang chôn ở trong ngực của mình, hốc mắt của y không khỏi ửng đỏ nở nụ cười.

Dù sao cũng là tiểu hài tử, tối hôm qua bởi vì mới đến địa phương xa lạ, Bộ Hoài Viễn lại không ở bên cạnh, khó tránh khỏi không nghỉ ngơi tốt. Sáng sớm vừa tỉnh đã chạy đi tìm người, lúc này bé con bị ép buộc non nửa ngày, được Mục Kỳ ôm hống như vậy, trong thoáng chốc bé con liền ngủ say. Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn nhìn nhau, khinh thủ khinh cước đem Minh nhi phóng tới trên giường, đắp hảo chăn rồi mới rời đi.

Bộ Hoài Viễn đi tới cửa đánh cái thủ thế, Ảnh Cửu rất nhanh đã đứng ngay trước phòng, Bộ Hoài Viễn chỉ chỉ giường, “Ta cùng Tiểu Kỳ đi tìm Ảnh Thập hội hợp, người ở chỗ này chiếu khán Minh nhi. Nếu Minh nhi tỉnh người liền sai người đến báo cho chúng ta biết.” Bộ Hoài Viễn lần này đến đây còn mang theo một đôi ảnh vệ, trừ bỏ Ảnh Cửu bên người chiếu cố Minh nhi, những người khác bình thường đều canh giữ chung quanh bọn họ, cẩn thận ẩn tàng thân hình để quan sát.

Ảnh Cửu ôm quyền, đi đến bên giường không tiếng động trông chừng Minh nhi, Bộ Hoài Viễn lôi kéo Mục Kỳ, rời khỏi phòng, “Chúng ta đi trước, nắm chặt thời gian thừa dịp Minh nhi còn chưa tỉnh đem chuyện ngày hôm qua xử lý cho xong rồi chạy nhanh trở về.”

Mục Kỳ nghe thấy những lời Bộ Hoài Viễn nói nhất thời liền tỉnh ngộ, nhớ tới chuyện tình gặp phải tại nơi ở của Giản trưởng lão tối hôm qua, không khỏi nheo nheo lông mi, yên lặng đi theo Bộ Hoài Viễn rời khỏi thụ ốc.

“Ảnh Thập còn ở bên kia lưu thủ, chúng ta đến xem trước đã, phỏng chừng mấy người kia cũng không sai biệt thu được tin tức rồi.”

“Ân.”

Tác giả có lời muốn nói: Minh nhi tính cách là phi thường nhuần nhu để khi dễ, nhát gan yếu ớt, lại yêu khốc, nhưng mà cũng rất có thiếu gia tính tình, tóm lại không phải cái tiểu hài tử đặc biệt khả ái phức.

Về xưng hô, ở trong này, hai cái phụ thân đều là kêu cha, chẳng qua có đôi khi vì phân chia, kêu tiểu thụ là phụ thân hoặc cha thân, kêu tiểu công là cha hoặc là a cha, sẽ không kêu nương.

Kế tiếp, chính là giải quyết chuyện ở Miêu Cương, khi xong xuôi tất cả bọn họ sẽ quay về Thịnh Kinh

52. Chương 52

Lúc đoàn người của Bộ Hoài Viễn tiến vào U Đồ, Hà trưởng lão, Hạ Minh Hiên cùng La Giác đều đã thu được tin tức. Bất quá bọn họ cũng biết đây là người bên Mục Kỳ mang đến, hơn nữa thời gian khi ấy đã muộn, nên bọn họ cũng không an bài người đi thỉnh Bộ Hoài Viễn, mà là chuẩn bị đến ngày hôm sau mới đi gặp mặt.

Nhưng Mục Kỳ khi ấy lại đi tìm Giản trưởng lão, Bộ Hoài Viễn bên này không thấy người, nhìn đến tin nhắn Mục Kỳ lưu lại, liền dẫn theo Ảnh Thập tìm người. Vừa vặn thấy ngay cảnh Giản trưởng lão đang muốn đối Mục Kỳ làm chuyện bất chính, Bộ Hoài Viễn sao có thể chịu đựng được, lập tức để lại Ảnh Thập trực tiếp xuống tay đối phó Giản trưởng lão, còn mình thì mang theo Mục Kỳ rời đi. Chỗ ở của Giản trưởng lão bình thường lại ít người đến, những hạ nhân ở trong viện lại cách khá xa với cũng không có võ nghệ nên sau một đêm dài bọn họ cũng chẳng phát hiện gì, thẳng cho đến buổi sáng việc này mới bị người phát hiện.

Nhưng đợi Hà trưởng lão, Hạ Minh Hiên cùng La Giác nhận được tin tức rồi chạy đến nơi, Giản trưởng lão cũng chỉ còn lại một hơi tàn. Ảnh Thập quả nhiên đã dựa theo những lời Bộ Hoài Viễn phân phó, chém hai tay hai chân của Giản trưởng lão, nhưng vì sợ xuống tay quá ngoan tuyệt sẽ trực tiếp lấy mạng lão, nên hắn mới không làm thêm bước nữa, mà giúp lão ta cầm máu giữ lại cho lão một chút hơi tàn, sau đó tra tấn cả một đêm.

Ba người nhìn thấy cảnh này đều giật cả mình, nhưng cũng không có tự ý hành động, dù sao bọn họ không phải là những kẻ tầm thường ngu ngốc. Ảnh Thập này là hộ vệ bên người Mục Kỳ, ngày hôm qua lại là hôm đầu tiên Bộ Hoài Viễn đến U Đồ, xảy ra việc này, khẳng định bên trong có ẩn tình.

Hà trưởng lão rất nhanh đã lấy lại phản ứng, đầu tiên là phái người đem Giản trưởng lão cứu khỏi thủ hạ Ảnh Thập, theo sau lại lập tức phái người đi tìm Mục Kỳ đến. Hạ Minh Hiên trông thấy Giản trưởng lão được cứu, liền bước lên phía trước xem xét thương thế Giản trưởng lão, còn La Giác thì phái người phong tỏa viện tử này, cũng trông coi chặt chẽ Ảnh Thập.

Ảnh Thập thờ ơ lạnh nhạt, cũng không có ngăn trở, Giản trưởng lão trên cơ bản đã trở thành kẻ tàn phế, cho dù có cứu chữa thế nào thì cũng sống không nổi mấy ngày. Mà La Giác tuy rằng thấy đối phương không có động thủ, nhưng hắn vẫn canh giữ ở trong phòng chờ Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ đến.

Bên này vừa phái người đi tìm Mục Kỳ còn chưa trở về, thì Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn đã đến nơi.

Mục Kỳ lạnh lùng đi ở phía trước, Bộ Hoài Viễn cười yếu ớt theo sau, hai người một trước một sau đi thẳng vào phòng Giản trưởng lão.

Trong phòng một mảnh hỗn độn, tràn ngập mùi vị huyết tinh, Giản trưởng lão cơ bản đã lâm vào trạng thái bán hôn mê nằm ở trên giường. Mục Kỳ sau khi vào phòng liền nhíu chặt mày, nhìn quanh liếc mắt một cái. Hà trưởng lão vẻ mặt ngưng trọng đứng ở một bên, Hạ Minh Hiên thì đang sơ cứu cho Giản trưởng lão, La Giác thì một bộ ý tứ không rõ, đứng ở góc trông coi Ảnh Thập.

“Thật sự là náo nhiệt!” Mọi người còn chưa mở miệng, Bộ Hoài Viễn đã trước một bước cười yếu ớt cảm thán. Lôi kéo Mục Kỳ tránh khỏi đồng máu tươi tràn lan dưới đất, hai người tùy ý ngồi xuống chiếc ghế trong phòng.

“Thánh tử, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?” Hà trưởng lão trước mắt là người có bối phận cao nhất ở trong gian phòng này, khi nhìn thấy Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn một bộ dạng thoải mái đi vào, ông không khỏi nhăn lại hàng lông mi, trầm giọng hỏi.

“Hà trưởng lão cảm thấy là chuyện gì xảy ra?” Mục Kỳ nghiêm mặt lạnh lùng hỏi lại, nghĩ đến nỗi khuất nhục ngày hôm qua, y liền cảm thấy cả người đều không thoải mái.

“Thỉnh thánh tử làm sàng tử.” Hà trưởng lão nhìn thoáng qua Giản trưởng lão, nhíu nhíu mày.

“Giản trưởng lão dĩ hạ phạm thượng, ý đồ muốn ám sát ta.” Mục Kỳ liếc liếc mắt nhìn đám người trước mặt, không mẫn không nhạt nói, “Hà trưởng lão, trưởng lão mưu đồ ám hại thánh tử, tại U Đồ này xử trí như thế nào?”

Mày mặt Hà trưởng lão nhăn càng chặt hơn, thẳng tắp nhìn Mục Kỳ, “Vô luận là người nào, ám sát thánh tử là tử tội...Bất quá, xin hỏi thánh tử có phải đã hiểu lầm gì không? Thánh tử vì sao lại nổi lên xung đột với Giản trưởng lão ở trong phòng?”

Mục Kỳ hừ lạnh một tiếng, chỉ vào Giản trưởng lão trên giường, “Người này hai mươi ba năm trước đã có ý niệm lấy mạng của ta. Ta đã niệm tình mẫu thân phóng cho lão một con ngựa, nhưng lão lại không biết hối cải, cuồng vọng hãm hại ta lần thứ hai, ta không đoạt mệnh của lão, chẳng lẽ đứng chờ chết sao?”

Y căn bản không muốn giết chết Giản trưởng lão, dù sao chuyện tình năm đó cũng không phải lão động thủ. Cho dù là lão hạ mệnh lệnh, nguyên nhân cũng là vì mẫu thân của y đã trốn đi, nhưng rõ ràng hận ý trong lòng lão vẫn còn đó, tối hôm qua còn suýt nữa đã vũ nhục y, y tự nhiên không thể buông tay mặc kệ. Hướng chỉ nay Bộ Hoài Viễn cùng Minh nhi đều ở bên cạnh y, nếu lão ta mà xuống tay với bọn họ, y sợ mình sẽ hối hận không kịp.

Hà trưởng lão thở dài một hơi, “Chuyện của hai mươi ba năm trước lão phu cũng biết một ít, năm đó Giản trưởng lão thật sự đã tương tư Thánh nữ đại nhân tiên nhiệm. Vì để tìm thánh nữ, Giản trưởng lão không

khỏi đã đưa ra những mệnh lệnh hồ đồ, thánh tử có hận lão phu cũng lý giải được. Nhưng mấy năm nay, Giản trưởng lão đã thanh tâm thoái ẩn, không hề hỏi đến sự vụ trong tộc, sau khi thánh tử trở về cũng không có quá phận...”

“Hà trưởng lão không cần phải nói nữa, xem ra việc năm đó Hà trưởng lão cũng biết!” Mục Kỳ lạnh giọng đánh gãy lời Hà trưởng lão nói, “Thời gian Mục Kỳ trở về đến nay cũng đã khá lâu, vậy mà Hà trưởng lão chưa từng báo việc này cho Mục Kỳ, Hà trưởng lão xem đây là cách đối xử với Mục Kỳ như thánh tử sao?”

“Thánh tử nguôi giận, năm đó sau khi lão phu biết được Giản trưởng lão đưa ra mệnh lệnh hồ đồ kia đã từng khuyên nhủ qua. Với lại thánh tử cũng đã bình an trở về, lão phu mới chưa từng nhắc tới chuyện này.”

“Hảo một cái bình an trở về!” Mục Kỳ ba một tiếng vỗ mạnh lên bàn, trong thanh âm mang theo tức giận nồng đậm, “Nếu ta hôm nay không thể bình an trở về thì sao? Hà trưởng lão liền thả người này? Ta hôm nay lại càng muốn lấy mạng của lão đấy!”

“Thánh tử đại nhân, Hà trưởng lão.” Hạ Minh Hiên vẫn quỳ gối một bên giường vì Giản trưởng lão trị liệu, lúc này đột nhiên mở miệng đánh gãy lời hai người, thanh âm ôn tồn nhẹ nói: “Giản trưởng lão mất máu quá nhiều, nội thương quá nặng, thuộc hạ bất lực.”

Hà trưởng lão thở dài một tiếng, nhắm lại hai mắt.

Mục Kỳ nhìn thoáng qua Hạ Minh Hiên, lại xem xét Hà trưởng lão, mới nói: “Hà trưởng lão từng nói với Mục Kỳ, U Đồ bộ tộc từ xưa đến nay đều là nhất mạch truyền thừa, nhưng đến nường của ta thì đã bị chặt đứt truyền thừa. Mục Kỳ từ nhỏ đã họ Mục, cho dù có trở về chỉ sợ cũng vô năng kế nhiệm chức tộc trưởng. Hà trưởng lão vẫn nên tuân theo nguyện vọng của ngoại công ta, tuyển hiền tài nhậm chức đi!”

Mục Kỳ vừa nói hết, phản ứng của mọi người ở đây đều không giống nhau, Hà trưởng lão kinh ngạc mở hai mắt, có chút không nghĩ tới Mục Kỳ sẽ nói như vậy. Hạ Minh Hiên thì nhíu nhíu chân mày, La Giác thì khê câu khoe miệng, nghiêng ngả đứng ở góc tường nhìn mọi người. Bộ Hoài Viễn thì lộ vẻ mọi chuyện không liên quan đến mình, chỉ đạm nhạt cười ngồi ở phía sau Mục Kỳ.

“Thánh tử...” Hà trưởng lão là người đầu tiên mở miệng, mang theo sự không đồng ý rất rõ ràng.

“Hà trưởng lão chỉ cần tỉ mỉ ngẫm lại liền sẽ hiểu được ý của ta. Mục Kỳ trở về ba năm, cũng chưa hề giúp được gì cho U Đồ. Sự vụ trong tộc Mục Kỳ vô năng, tín ngưỡng của tộc dân Mục Kỳ không biết. Hà trưởng lão nói là cho Mục Kỳ thời gian để làm quen, nhưng trong lòng Mục Kỳ lại không thể hòa hợp với U Đồ, đã thế ta làm sao có thể đảm nhiệm được chức tộc trưởng này, chẳng bằng để cho một người thích hợp hơn đảm nhận.” Mục Kỳ nói xong thì nhìn sang Hạ Minh Hiên cùng La Giác đang ở trong góc liếc mắt một cái, biểu đạt ý tứ.

Hà trưởng lão lại thở dài một hơi, ông không phải chưa nghĩ tới đề nghị của Mục Kỳ, vốn nếu không thể tìm được Mục Kỳ, thì ông sẽ chọn ra một người giữa Hạ Minh Hiên cùng La Giác để kế nhiệm chức tộc trưởng. Nhưng nay thánh tử đã trở về, chức vị tộc trưởng này sao có thể đổi người. U Đồ trăm ngàn năm qua đều lấy quy củ truyền thừa để giải thích với tộc dân. Hơn nữa chuyện của Giản trưởng lão còn chưa

giải quyết xong, lại có thêm rắc rối mới, tử quả thật lại càng không được lòng dân, ai!

“Hà trưởng lão, nếu thánh tử vô tâm với U Đồ, cần gì phải ép buộc?” Đột nhiên, La Giác vẫn đứng ở trong góc lại lên tiếng, bấn dựa vào vách tường cười nhìn mọi người, “U Đồ cũng không phải không có người tài, sao phải hạ mình cầu khẩn người ta.”

Mục Kỳ cùng La Giác đối mắt liếc nhau một cái, sau đều đồng dạng cong khóe miệng cười rộ lên, ngay khi Hà trưởng lão còn chưa kịp mở miệng trách cứ, y liền bồi thêm, “Tất nhiên là như thế, La thần vệ cùng Hạ thần vệ đều là ứng viên tốt nhất, Hà trưởng lão cứ yên tâm đi!”

“Hết thủy đợi đến khi hậu sự của Giản trưởng lão làm xong rồi mới bàn tiếp đi!” Hà trưởng lão chung quy không đồng ý cũng không có phủ quyết, chỉ nói như thế đã có thêm thời gian trì hoãn.

Mục Kỳ cũng không nhiều lời nữa, mà mang theo Bộ Hoài Viễn cùng Ảnh Thập rời đi.

Lúc hai người đã đi được một khoảng xa, Bộ Hoài Viễn mới cười khẽ hỏi một câu, “Người tin tưởng ông ta sẽ đồng ý?”

Mục Kỳ nhún vai, bảo: “Ông ấy sẽ đồng ý, U Đồ mấy năm nay đã tổn hao không ít người của bên ba bên ngoài. Nhân tài bên trong lại không đồng đều, quản lý hỗn loạn, nếu như không có một tộc trưởng thống lĩnh thì sớm hay muộn cũng sẽ gặp đại nạn. Ta quản không nổi những người này, ông ta chắc hẳn cũng biết, chỉ sợ là đã sớm nghĩ đến việc này rồi đi. Hoặc là cũng chỉ để cho ta làm tộc trưởng trên danh nghĩa, chờ bồi dưỡng người sẽ nhậm chức thánh tử tiếp theo.”

“Người người hướng vào là tên La Giác kia?”

Bộ Hoài Viễn không biết La Giác chính là người đã từng đuổi giết Mục Kỳ làm hại y mất trí nhớ. Mục Kỳ cũng không có nói, y cùng La Giác đã đạt thành hiệp nghị, chỉ cần La Giác không vọng động đến bọn họ nữa, y tự nhiên sẽ không truy cứu đến chuyện quá khứ. Nhưng Bộ Hoài Viễn so với y ắt sẽ còn mang thù, nếu để cho hắn biết, mọi chuyện khẳng định sẽ càng thêm phức tạp.

“Không phải.” Mục Kỳ lắc lắc đầu, “La Giác tuy rằng võ công cao cường, tâm tư tính toán, người cũng thông minh, nhưng y làm việc quá mức cực đoan. Hà trưởng lão xem ra cũng sẽ không hướng vào y, người nhậm chức tộc trưởng tiếp theo đã xác nhận là Hạ Minh Hiên.”

“Nga?” Bộ Hoài Viễn hơi kinh ngạc, “Là người đã ra tay cứu người vừa nãy?”

“Đúng, Hạ Minh Hiên võ công không cao, bắt quá giỏi y thuật, ngày thường tại U Đồ cũng hay làm nhiều việc thiện, lại hòa nhã với mọi người, cách làm việc trầm ổn, danh vọng của hắn tại nơi này rất cao.” Mục Kỳ nhếch môi tiếp lời, “Hơn nữa tâm tư của hắn sợ là so với La Giác còn thâm trầm tinh tế hơn.”

“Người trái lại đã quan sát cẩn thận.” Bộ Hoài Viễn nhún mày, cười khẽ nói. Tiểu Kỳ của hắn đối người

khác chú ý như vậy, hẳn thật đúng là không quá cao hứng đâu.

“Ta đến đây đã ba năm, bọn họ bên ngoài thì nói là để cho ta quen thuộc với hoàn cảnh, nhưng lại không cho ta chút uỷ quyền nào, trong lòng họ nghĩ đến cái gì, ta cũng đoán được không ít.” Mục Kỳ nở nụ cười, “Hà trưởng lão là thật tâm vì U Đồ, ông ta vẫn luôn do dự, nên ta liền giúp ông đưa ra quyết định. Trái lại, tâm tư La Giác gần nhất ta mới nhìn thấu được, y giúp ta cũng là giúp chính y, đôi bên cùng có lợi thôi. Về phần Hạ Minh Hiên, ta trái lại đoán không được ý nghĩ của hắn... Bất quá ta cũng lười đoán, lần này chuyện Giản trưởng lão vừa lúc là một cơ hội, ta liền thuận theo cơ hội này mang bọn người rời đi.”

Bộ Hoài Viễn nghe được Mục Kỳ nói phải rời khỏi, trong lòng vui vẻ, thân thủ kéo Mục Kỳ nhét vào trong lòng, cúi đầu hôn cổ Mục Kỳ. Mục Kỳ đỏ bừng mặt, đập rớt tay Bộ Hoài Viễn, trừng mắt liếc nhìn hắn một cái “Đừng lộn xộn, chúng ta còn ở bên ngoài à.”

Bộ Hoài Viễn cười khế, gật gật đầu, “Hảo, trở về lại tiếp tục.”

Mục Kỳ không để ý tới hắn, bước nhanh hướng vào thụ ốc của mình, Bộ Hoài Viễn một bên thì sủng nịch tươi cười theo đuôi. Mà Ảnh Thập vẫn đi theo sau hai người, chỉ có thể trơ trọi cái mặt mốc làm bộ như không thấy.

Bên kia, Hà trưởng lão cùng Hạ Minh Hiên và La Giác, sau khi Mục Kỳ đi rồi vẫn ngồi nguyên trong phòng. Hà trưởng lão suy nghĩ nửa ngày, mới hướng hai người chậm rãi nói: “Minh Hiên, từ hôm nay liền loan truyền qua bên ngoài, thánh tử cùng Giản trưởng lão bị bệnh nặng, qua hai ngày mới tuyên bố tin Giản trưởng lão cùng thánh tử đã chết. Người một hồi phải người chuyển cáo thánh tử, mấy ngày nay không nên ra ngoài. A Giác, chuyện ngày hôm nay người không thể để cho kẻ khác can thiệp, một chữ cũng không chuẩn để lộ ra ngoài, khi tất yếu sẽ để người động thủ.”

Ba người hôm nay tiến đến đều mang theo tâm phúc, trái lại cũng không lo sợ gì. Nhưng người trong viện tử của Giản trưởng chung quy vẫn có vấn đề. Những lời này của Hà trưởng lão cũng là để ám chỉ với La Giác, nếu quân không được những người này, liền có thể trực tiếp hạ thủ. U Đồ tuy nói hiện tại chỉ còn một vị trưởng lão, nhưng nếu để lộ tin tức ra ngoài, vẫn không tiện cho việc hành sự.

“Qua hai ngày, A Giác người âm thầm hộ tống thánh tử rời khỏi U Đồ, chớ để cho người khác phát hiện. Đến lúc đó Minh Hiên người sẽ chủ trì việc chôn cất, về phần chức vị tộc trưởng, liền đợi những chuyện này qua xong rồi nói. Hai người các ngươi cạnh tranh công bằng, ta cũng sẽ không thiên vị ai, các ngươi có vấn đề gì không?”

“Ta tự nhiên không thành vấn đề, mọi sự đều theo phân phó của trưởng lão.” La Giác ôm tay cười cười, miễn cưỡng đáp.

Hạ Minh Hiên thì nghiêm chỉnh nhận mệnh, sau lại gật gật đầu, “Thuộc hạ không có vấn đề.”

Hà trưởng lão nhìn hai người liếc mắt một cái, lại nhìn nhìn xác Giản trưởng lão đặt ở trên giường, bất đắc dĩ thở dài một hơi, mang theo người của mình ly khai. Ông tự nhiên cũng hiểu, chuyện của Giản trưởng lão không phải chỉ đơn giản như những lời Mục Kỳ nói như vậy. Ra tay ngoan độc như thế, khẳng định là

đã xảy ra chuyện lớn gì mới có thể làm cho Mục Kỳ biết được chấp niệm của Giản trưởng lão đối với mẫu thân của y. Hơn nữa, ông hôm nay vừa thấy Mục Kỳ liền biết y tối qua đã trúng dục cổ, trước sau liền tưởng tự nhiên cũng đoán được bảy tám phần. Nếu người đã chết, những chuyện này có tiếp tục truy hỏi cũng là vô nghĩa. Chẳng bằng liền thuận theo tâm ý của mọi người đi. Về phần bản thân ông, chỉ cần là chuyện có ích đối U Đồ, liền cũng không sao cả.

53. Chương 53

Đến khi Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn trở về thụ ốc, Minh nhi còn chưa tỉnh lại, Ảnh Cửu vẫn ngốc ở trong phòng chăm nom, nhìn đến hai người trở về đối phương liền không tiếng động lui ra ngoài.

Mục Kỳ đi đến bên giường nhìn Minh nhi vẫn đang ngủ say, ánh mắt không tự giác đều trở nên nhu hòa, thân thủ sờ sờ trán của Minh nhi, một bên lại lẩm bẩm nói, “Minh nhi lớn lên thật giống người.”

Bộ Hoài Viễn liếc mắt nhìn Minh nhi đang nằm ngủ đến chảy nước miếng trên giường, nhất thời cảm thấy khóe mắt của mình nhảy nhảy, a một tiếng, kéo Mục Kỳ qua ôm vào trong ngực, ôn nhu bảo: “Rõ ràng là giống người mà, sủa Tiểu Kỳ.” (sủa=ngốc)

Mục Kỳ vừa định đẩy Bộ Hoài Viễn ra, ý bảo không cần đánh thức Minh nhi, lời nói còn chưa xuất khẩu, đột nhiên ngoài phòng liền truyền đến một loạt tiếng kêu ầm ĩ, “Thiếu chủ! Là Tiểu Nguyệt a! Thiếu chủ!”

Minh nhi trên giường bị thanh âm chói tai này làm cho trở mình, tay nhỏ bé vươn lên nhu nhu ánh mắt. Mắt thấy con sắp bị đánh thức, Mục Kỳ liền nhú nhú mày, giãy ra khỏi cái ôm của Bộ Hoài Viễn, đi tới cửa.

Ngoài cửa chính là Phó Nguyệt vừa mới nghe được tin Mục Kỳ bị bệnh nặng sắp qua đời. Do bị Ảnh Cửu Ảnh Thập ngăn đón ở ngoài cửa, hắn liền trực tiếp kêu lên. Thời điểm Mục Kỳ mở cửa, Phó Nguyệt mới ngừng thanh, bị Ảnh Cửu Ảnh Thập kèm ở hai bên, có chút chật vật đứng ở cửa. Khuôn mặt đỏ bừng kia hiển nhiên là vừa chạy một mạch tới nay, ánh mắt còn mang theo vài phần lo lắng.

Mục Kỳ nhìn thấy vậy cũng hơi lắp bắp kinh hãi, y không nghĩ tới Phó Nguyệt sẽ đột nhiên chạy tới, còn có bộ dáng như vậy...Trên đường trở về, đã có người của Hạ Minh Hiên đến nói cho y biết an bài của Hà trưởng lão. Tuy rằng, y không biết bọn họ tuyên truyền loại bệnh gì, nhưng nghĩ đến hắn là sẽ không bình thường. Nhưng mà tin tức vừa thả ra không được bao lâu, đứa nhỏ này cứ nhiên đã chạy tới nơi. Mặc kệ đối phương có bao nhiêu lưu tâm đến mình, nhưng nghĩ đến y trong dĩ vãng đã luôn đối đứa nhỏ này nghi kỵ cùng không kiên nhẫn, quả thật cũng hơi quá phận chút.

“Thiếu chủ, ta vừa mới nghe được có người nói ngươi sinh bệnh, thực nghiêm trọng sao?! Người có chỗ nào không thoải mái? Ta đi tìm Hạ ca ca đến xem bệnh cho ngươi!” Phó Nguyệt nhìn thấy Mục Kỳ xuất hiện, lập tức bắt đầu liều mạng giãy dụa, muốn giãy khỏi Ảnh Cửu Ảnh Thập đang kèm hai bên, một mặt lại hướng về phía Mục Kỳ khẩn trương hỏi.

“Buông hấn ra đi!” Mục Kỳ nhìn thoáng qua Ảnh Cửu Ảnh Thập, hai người lập tức buông Phó Nguyệt. Phó Nguyệt vừa định vọt tới bên người Mục Kỳ, Mục Kỳ đã thản nhiên nói một câu: “Ta không sao, người trở về đi!”

Bộ Hoài Viễn lúc này lại trưng vẻ mặt cười yếu ớt đứng ở phía sau Mục Kỳ, dựa vào cánh cửa quan sát Phó Nguyệt.

Phó Nguyệt nhìn đến Bộ Hoài Viễn đang đứng ở trong phòng Mục Kỳ, ánh mắt lại mở to thêm một ít. Hấn không biết chuyện Bộ Hoài Viễn mới đến vào tối hôm qua, vừa nãy lại lo lắng Mục Kỳ nhất thời không để ý đến còn nhiều ra một tên Ảnh Cửu. Giờ phút này, Bộ Hoài Viễn giống trống khua chiêng đứng ở trước cửa, Phó Nguyệt liền hoàn toàn không thể bỏ qua. Nhưng hấn còn chưa biết thân phận của Bộ Hoài Viễn, cứ thế mà chỉ thẳng vào mặt Bộ Hoài Viễn, tức giận chất vấn, “Người là ai?! Vì sao lại ở trong phòng thiếu chủ? Thiếu chủ, hấn...”

“Phó Nguyệt, người không cần gọi ta thiếu chủ nữa, ta rất nhanh sẽ không còn là thiếu chủ. Hấn là phu quân của ta, ta sẽ theo hấn hồi Trung Nguyên, những chuyện khác người vẫn là đến hỏi Hà trưởng lão đi!” Mục Kỳ đánh gãy lời Phó Nguyệt nói. Tuy rằng y đối Phó Nguyệt đã bất chấp chạy đến thăm mình, thiết tình có chút cảm động, nhưng cũng không có nghĩa là địa vị của đứa nhỏ này sẽ có sự chuyển biến. Chỉ bằng vừa nãy hấn thiếu chút đã đánh thức Minh nhi cùng với động tác hiện tại đang chỉ thẳng vào mặt Bộ Hoài Viễn mà suy xét, y thật lòng là không dậy nổi chút yêu thích gì với đối phương.

Bộ Hoài Viễn vẫn là vẻ mặt mỉm cười đứng ở cửa, chỉ là thân hình của hấn vốn cao gầy, lại bởi vì kết cấu thụ ốc nên lại làm cho hấn so với Phó Nguyệt còn cao hơn một ít. Đã vậy hấn còn lộ ra nụ cười nhàn nhạt liếc nhìn Phó Nguyệt, hơn nữa trời sinh đã mang theo ngạo khí, càng làm cho Bộ Hoài Viễn như người bề cao đèn nhìn xuống tôi tớ. Hấn cũng sớm biết được tin tức về cái người tên Phó Nguyệt này do Ảnh Thập truyền lại, tuy rằng đối với một đứa nhỏ bé hơn mình mười mấy tuổi, hấn cũng không có ý định hạ độc thủ gì, nhưng hấn cũng sẽ không mặc kệ cho đối phương kiêu ngạo.

Phó Nguyệt nghe được Mục Kỳ nói, sắc mặt lập tức trắng nhợt. Nhìn xuống như vậy, Bộ Hoài Viễn lại thấy được hốc mắt của đối phương đều ửng đỏ lên, đôi môi bị hung hăng cắn chặt, còn đang trừng mắt liếc nhìn Bộ Hoài Viễn. Theo sau đối phương lại mềm giọng nói với Mục Kỳ: “Thiếu chủ, U Đồ mới là nhà của ngài, ngài vì cái gì muốn đi Trung Nguyên?”

Mục Kỳ thở dài một hơi, cũng không thèm quần đến Bộ Hoài Viễn phía sau đã bắt đầu phóng hàn khí, từng bước một đi tới trước mặt Phó Nguyệt, vừa lạnh nhạt mà lạnh lùng bảo: “Nhà của ta không phải nơi này, nơi này không có gia nhân của ta, ta đã nghĩ rất rõ ràng, Tiểu Nguyệt, chính người nên hiểu rõ bản thân mình cần điều gì?”

Phó Nguyệt sửng sốt, đây là lần đầu tiên Mục Kỳ gọi hấn là “Tiểu Nguyệt”. Trong dĩ vãng, Mục Kỳ luôn lạnh lùng thản nhiên gọi hấn Phó Nguyệt, nhưng lúc này đây, hấn lại có cảm giác sâu sắc rằng, đây tựa hồ là lần cuối cùng hấn được nghe đối phương gọi tên mình.

Nghe thấy Mục Kỳ nói Bộ Hoài Viễn là phu quân của y, ánh mắt của Phó Nguyệt lập tức trở nên ám trầm. Hấn không phải không biết sự tồn tại của Bộ Hoài Viễn, từ ngày đầu tiên được phái tới tiếp cận chiếu cố Mục Kỳ, hấn liền đã nghe qua chuyện về Bộ Hoài Viễn chuyện. Nhưng người này ba năm qua chưa từng xuất hiện một lần, nên hấn đã sớm quên mất. Hấn vẫn nghĩ chỉ cần hấn dùng thiết tình đối đãi Mục Kỳ,

dần dà nhất định có thể đã động Mục Kỳ, sau đó hạnh phúc gả cho hắn. Nhưng hôm nay Bộ Hoài Viễn liền đột nhiên xuất hiện, tựa hồ đã dễ dàng đánh vỡ hết thủy cốc gắng của hắn trong ba năm nay.

Mục Kỳ nhìn Phó Nguyệt như vậy, có chút không đành lòng, đứa nhỏ này ba năm qua tuy rằng vẫn quần quít lấy y, lại có chút tùy hứng, nhưng cũng chưa bao giờ làm chuyện gì xấu. Hơn nữa làm bất cứ chuyện gì cũng đặt y lên trước tiên, đối y quả thật rất dụng tâm, giờ phút này y thật giống như một người xấu đã hủy hoại đi giấc mộng khát khao của đứa nhỏ.

“Tiểu Nguyệt, ngươi nếu có một ngày hiểu rõ những gì mình muốn, thì phải cố gắng tranh thủ đi, thứ không phải của ngươi, vẫn là nên buông tay. Nếu còn có vấn đề gì, ngươi hãy đến hỏi Hà trưởng lão.” Cuối cùng, Mục Kỳ chỉ thần nhiên nhìn thoáng qua Phó Nguyệt, thở dài một hơi, nói xong liền cũng không quay đầu lại, trở tay lôi kéo Bộ Hoài Viễn quay vào phòng.

Phó Nguyệt vẫn sững sờ đứng tại chỗ, Ảnh Cửu Ảnh Thập thì nghiêm trang đứng ở trước cửa, tuy rằng Phó Nguyệt này cũng không có gì ghê gớm, nhưng vẫn phải đề phòng hắn sẽ đột nhiên phát tác tại chỗ. Sau một lúc lâu, ánh mắt Phó Nguyệt mới có tí gọn sóng, giật giật thân mình có chút cứng ngắc, thật sâu nhìn thoáng qua thụ ốc, một chữ cũng không nói xoay người ly khai.

Mà Mục Kỳ vừa quay vào trong phòng, khi nghe được động tĩnh Phó Nguyệt rời đi, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Y thật sự là không có biện pháp đối phó với những đứa nhỏ như thế.

“A.” Bộ Hoài Viễn ngồi ở bên cạnh bàn cười khê, “Đứa nhỏ này đối với ngươi trái lại rất có tâm à.”

Mục Kỳ tức giận trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, theo sau có chút bất đắc dĩ ngồi xuống bên người hắn, “Hắn quả thật chỉ là một đứa nhỏ...kỳ thật, trước khi ta trở về, hắn chính là người được đính ước với Hạ Minh Hiền.”

Cha Phó Nguyệt là trưởng lão tiên nhiệm, thân phận tại U Đồ tự nhiên không phải bình thường. Cha hắn trước khi chết đã đem Phó Nguyệt phó thác cho Hà trưởng lão, Hà trưởng lão lại đối đãi với hắn như con ruột, nên từ nhỏ Phó Nguyệt đã là một đứa trẻ được thập phần sủng ái. Hà trưởng lão đối xử Phó Nguyệt tốt như vậy, tự nhiên cũng hy vọng hôn sự của hắn được viên mãn. Phó Nguyệt tính tình yếu ớt, cũng không phải là người có thể đảm đương trọng trách, trông cậy vào hắn thú một lão bà trở về chẳng bằng trông cậy vào hắn sẽ được gả cho một phu quân tốt. Bởi vậy Hà trưởng lão đã sớm tính toán, định gả Phó Nguyệt cho tộc trưởng đời tiếp theo.

Trước khi Mục Kỳ trở về, Hà trưởng lão cũng không biết có tìm được Mục Kỳ hay không. Bởi vậy vị phu phân mà ông đã chọn trúng cho Phó Nguyệt trước đó chính là Hạ Minh Hiền. Tuy rằng không có công khai tuyên bố với bên ngoài, nhưng ông vẫn thương xuyên cố ý bài bố để Phó Nguyệt cùng Hạ Minh Hiền thường thường ở chung bồi dưỡng cảm tình.

Vốn hai người này ở chỗ cũng rất tốt, nhưng Mục Kỳ đã trở lại, thiếu niên Phó Nguyệt tràn ngập mong đợi, đối với Mục Kỳ vừa trở về từ bên ngoài này, càng tràn ngập hiếu kỳ cùng sùng bái. Lại bởi vì Hà trưởng lão vẫn hy vọng sẽ gả hắn cho tộc trưởng đời tiếp theo, nên Phó Nguyệt thực tự nhiên cho rằng Mục Kỳ là người mình thích, sau đó còn cầu xin Hà trưởng lão gả hắn cho Mục Kỳ. Cuối cùng việc này bị Mục Kỳ lấy chuyện Bộ Hoài Viễn cùng Minh nhi đẩy qua một bên, nhưng Phó Nguyệt cũng không buông tha, ngược

lại còn tự hạ thấp thân phận làm người hầu cho Mục Kỳ, từ đó về sau vẫn thường xuyên theo đuôi Mục Kỳ chạy tới chạy lui.

Những chuyện này đều là Mục Kỳ để cho Ảnh Thập vụng trộm hỏi thăm, cũng bởi vậy mới biết được thanh danh của Phó Nguyệt tại U Đồ càng không tốt. Tuy rằng, chuyện của hắn cùng Hạ Minh Hiên trước đó chưa từng để lộ ra, nhưng đại bộ phận mọi người vẫn có thể suy đoán được. Vì thế phần lớn tộc dân đều cho rằng Phó Nguyệt là người tham mộ hư vinh, cũng cho rằng hắn đã thương tổn Hạ Minh Hiên.

Mục Kỳ biết Phó Nguyệt chỉ là một đứa nhỏ, mặc kệ là đối với y hay là đối với Hạ Minh Hiên, Phó Nguyệt đại khái cũng không biết cái gì gọi là tình yêu. Nhưng nếu đứa nhỏ này còn không sớm chịu thanh tỉnh, chỉ sợ càng lún càng sâu. Y cũng không muốn nhiều chuyện giúp đỡ cho hắn, những chuyện này đến cuối cùng chỉ có thể dựa vào Phó Nguyệt tự mình cầu thông.

Mục Kỳ bắt đắc dĩ lại thở dài, lắc đầu, “Không nói đến hắn nữa, hắn có nghĩ thông hay không, chỉ có thể xem tạo hóa của hắn.”

Bộ Hoài Viễn cười cười rồi khẽ mím môi, đối với hài tử này, hắn không có chút cảm giác nguy cơ. Không nói đến tin tức Ảnh Thập truyền về trong ba năm nay, Mục Kỳ đối đứa nhỏ này một chút ý tứ cũng không có, chỉ bằng hắn hôm nay vừa thấy đã biết được, một hài đồng ngây thơ lông tóc còn chưa mọc đủ như vậy, hắn biết Mục Kỳ cũng chẳng thêm để ý đến.

“Quả thật còn là một tiểu hài tử, đảo mắt chúng ta đều đã qua được mấy năm, Minh nhi năm nay đều ba tuổi.” Bộ Hoài Viễn lộ vẻ trêu đùa, đem Mục Kỳ một lần nữa ôm vào trong lòng.

Mục Kỳ lúc này nghe được Bộ Hoài Viễn nói như vậy, trong lòng hình như lại nổi lên cảm giác gì đó, cũng không có tiếp tục giãy dụa. Đúng vậy, bọn họ đều đã qua ba mươi, quả thật đã không còn nhỏ. Vòng quanh, lãng phí nhiều năm như vậy, cuối cùng hai người vẫn ở cùng một chỗ. Hiện giờ, trong lòng Mục Kỳ đã cảm thấy được, những khổ cực mà bọn họ phải chịu đựng mấy năm nay đều đáng giá.

“Đợi trở về Thịnh Kinh, ta sẽ đem sự tình ở An Quốc Hầu phủ an bài thật tốt, người cũng chính thức từ quan. Sau đó, chúng ta liền ra ngoài du ngoạn một phen, nơi nơi đều phải đi qua, bổ sung cho mấy năm đã lãng phí.” Bộ Hoài Viễn tựa đầu, chôn sâu vào cổ Mục Kỳ cười yếu ớt, hắn nói không chỉ là ba năm chia lìa vừa qua, mà còn là để bù đắp cho hai mươi năm thời gian mà họ đã bỏ lỡ. (vì ai vì ai, vì anh chứ ai ==)

Mục Kỳ ừ nhẹ một tiếng, gật gật đầu, gợi lên khóe môi bật cười. Trong đầu lại nghĩ, bọn họ rời đi ba năm này, Dung Sở Hoa vẫn còn giữ lại chức thừa tướng cho y, cũng không có thăng chức cho những kẻ khác, để chờ bọn họ trở về. Nhưng lần trở lại này bọn họ vừa tới nơi sẽ từ quan, chỉ sợ Dung Sở Hoa sẽ tức giận đến hộc máu đi.

Hai người đang dựa sát vào nhau hưởng thụ khoảnh khắc tình nồng mật ý thì bỗng nhiên, trong phòng lại vang lên một tiếng kêu không lớn không nhỏ. Hai người sững sốt, đảo mắt nhìn về phía giường, nguyên lai Minh nhi vẫn ngủ say vừa này đã tỉnh dậy, còn chu cái miệng nhỏ, trừng đôi mắt còn có chút mơ hồ nhìn hai người. Gặp hai người nhìn qua, mới chậm rì rì cọ cọ đứng lên, còn không quên xoa xoa khóe miệng của mình.

“A cha, con đói bụng~”

54. Chương 54

Mục Kỳ vừa nghe Minh nhi kêu đói, liền lập tức phản ứng lại, đẩy Bộ Hoài Viễn ra, đi trở về bên giường sờ sờ đầu Minh nhi, “Minh nhi đói bụng sao, muốn ăn cái gì?”

Bộ Hoài Viễn bị đẩy ra lại bất đắc dĩ cười cười, cũng đi trở về bên giường.

Minh nhi bửu môi, đầu tiên là nhìn nhìn Bộ Hoài Viễn, gặp Bộ Hoài Viễn đang mỉm cười đứng ở một bên, mãi vẫn không có lên tiếng, Minh nhi mới chuyển hướng Mục Kỳ xem xét một chút, cúi đầu nột nột nói: “Không muốn ăn đồ ăn nơi này.”

Ánh mặt Mục Kỳ hiện giờ đã mang đầy nét tươi cười, y biết Minh nhi không quen ăn đồ của U Đồ, cho nên đã sớm tính đến chuyện xuống bếp. Khẩu vị thức ăn ở U Đồ vốn khác biệt rất lớn với Trung Nguyên, thời điểm Mục Kỳ vừa tới nơi cũng không thể dung nhập được với nơi này, chỉ có thể tự mình làm chút thức ăn Trung Nguyên đơn giản cho qua bữa. Dần dà cũng luyện được chút trù nghệ, đúng là so với năm đó tại An Quốc Hầu phủ đã tốt hơn rất nhiều.

“Minh nhi muốn ăn cái gì, phụ thân làm cho người được không?” Giờ phút này, vẻ mặt của Mục Kỳ đều tràn đầy sự sủng nịch, so với biểu tình lạnh lùng không chút động dung thương ngày đã nhu hòa đi rất nhiều.

Minh nhi ngồi ở trên giường nhìn nhìn hai người, sau lại cúi đầu hết nửa ngày không chịu lên tiếng. Dù sao vẫn là một đứa nhỏ, chỉ có thể phân rõ thích cùng không thích, người nếu hỏi hẳn muốn ăn cái gì, sợ là ngay cả tên đồ ăn cũng nhớ không nổi, cuối cùng nhóc con chỉ có thể vụt sáng hai mắt nhìn Bộ Hoài Viễn cầu cứu.

Bộ Hoài Viễn cười khê, tiến lên ôm Mục Kỳ cùng Minh nhi, cúi đầu ở bên tai Mục Kỳ nhẹ giọng nói: “Người hỏi con làm gì, con còn rất mơ hồ, như thế nào không thấy Tiểu Kỳ hỏi vì phụ muốn ăn cái gì hửm?”

Mục Kỳ thấy chính mình giống như Minh nhi bị Bộ Hoài Viễn ôm vào trong ngực, sắc mặt nhịn không được có chút hồng, còn âm thầm trách cứ Bộ Hoài Viễn có chút chẳng phân biệt được trường hợp. Nhưng cho dù có đẩy cũng đẩy không ra, lại không dám dùng sức, cuối cùng y chỉ đành phải trừng mắt nhìn hẳn liếc liếc vài cái thị uy, “Đừng đùa giỡn!”

“A, ta còn chưa có nếm qua món ăn của Tiểu Kỳ nha.” Bộ Hoài Viễn cười cười tựa đầu vào trên vai Mục Kỳ, tiếng nói lười biếng nhẹ nhàng vang lên. Một bên tay còn đang nhu nhu đầu Minh nhi, làm cho Minh nhi chỉ biết ngơ ngác nhìn nhìn hai người.

Mục Kỳ thấy biểu tình vô lại còn có chút làm nũng của Bộ Hoài Viễn, trong lòng phiên cái xem thường,

khóe miệng lại theo bản năng gọi lên, “Ta nấu mì cho người ăn, được chưa?”

Bộ Hoài Viễn cười gật gật đầu, “Tốt a.”

Minh nhi tuy rằng không hiểu hai cái phụ thân đang làm những gì, nhưng nghe đến có ăn cũng lập tức hòa theo gật gật đầu, “Ăn mì nha!”

“Ta đây đi chuẩn bị, người trông Minh nhi, đừng có chạy loạn tung tung!” Mục Kỳ nói xong cũng không quản Bộ Hoài Viễn, chính mình ôm lấy Minh nhi cười dặn vài câu, liền đẩy cửa ra ngoài.

Thụ ốc chính là địa phương Mục Kỳ vẫn nghỉ ngơi vào ngày thường, phòng bếp tự nhiên không thể xây trong này. Mục Kỳ mang theo Ảnh Thập đi đến tiểu phòng bếp vẫn hay dùng, Ảnh Cửu thì đang canh giữ ở cửa. Lúc này tin tức Mục Kỳ bệnh nặng đã muốn lan truyền khắp U Đồ, tộc dân bình thường vẫn đối thánh tử luôn ru rú trong nhà kia cũng không hiểu cho lắm, chưa nói tới sẽ có cảm tình gì. Nhiều nhất bất quá chỉ là một loại tín ngưỡng, lúc này lại bị bọn người của Hà trưởng lão răn dạy không được tới gần, trừ bỏ Phó Nguyệt, tự nhiên không có ai lại đi quấy rầy Mục Kỳ. Mục Kỳ cũng có thể yên tâm hoạt động ở trong khu vực của mình.

Mà sau khi Mục Kỳ rời khỏi, Bộ Hoài Viễn liền thu hồi luôn tươi cười ôn nhu, ngược lại nghiêm túc nhìn Minh nhi. Minh nhi từ nhỏ liền rất hiếm khi nhìn thấy Bộ Hoài Viễn, khó được vài lần Bộ Hoài Viễn ôn nhu sủng nịch. Lần đầu nhìn thấy Bộ Hoài Viễn nghiêm túc như vậy, bảo bảo lập tức bị dọa đến không dám thở mạnh.

Bộ Hoài Viễn gặp Minh nhi như thế, thở dài một hơi, cười thầm chính mình lại sinh khí với con nít. Huống chi bảo bảo còn là con trai của mình, có cái gì không đúng thì chậm rãi dạy lại là được. Nghĩ nghĩ, hắn liền nâng tay nhu nhu tóc Minh nhi, phóng nhiên thanh âm nói: “Minh nhi sợ cha sao?”

Minh nhi mím môi cuống quýt lắc lắc đầu, lại do dự gật gật đầu, cuối cùng có chút không biết làm sao nhìn Bộ Hoài Viễn.

Bộ Hoài Viễn cười cười, đem Minh nhi ôm lấy, bắt đầu mặc quần áo cho con, “Kia, Minh nhi thích cha sao?”

“Thích.” Minh nhi lúc này trái lại thực nghiêm túc gật gật đầu.

“Kia Minh nhi không thích phụ thân sao?” Giúp Minh nhi mặc y, Bộ Hoài Viễn lại cầm lấy chiếc khăn, lau mặt cho Minh nhi.

“Ngô... thích, thích ạ.” Lúc này Minh nhi vốn không có kiên định, nghĩ nghĩ một hồi mới nhỏ giọng đáp lời.

Bộ Hoài Viễn than nhẹ, Minh nhi từ nhỏ đã sinh hoạt tại Vô Âm đảo, tuy rằng hẳn trước đó vì phải vội vàng tính đường cũng rất ít tự mình quản giáo Minh nhi, nhưng dù sao vẫn thường xuyên gặp mặt con.

Nhưng Mục Kỳ từ lúc Minh nhi sinh ra liền rời đi, trong ba năm qua, Minh nhi cũng không gặp được Mục Kỳ. Người trên đảo lại không biết chuyện của Mục Kỳ nên căn bản cũng không kể chuyện của y cho con biết. Mà hẳn trước giờ vẫn nghĩ Minh nhi tuổi còn nhỏ, cũng không có cùng Minh nhi nói nhiều về chuyện này, bởi vậy mới khiến cho Minh nhi đối Mục Kỳ xa lạ đến thế. Hiện tại nghĩ lại, đây cũng là lỗi sai của hẳn.

Đem Minh nhi đã rửa mặt chải đầu xong đứng ngay ngắn, Bộ Hoài Viễn nửa quỳ ở trước mặt Minh nhi, ôn nhu hỏi: “Minh nhi về sau không thể ở trước mặt phụ thân nói ra những lời như vừa nãy, phụ thân sẽ bị thương tâm, biết không?”

Minh nhi cắn cắn môi, ủy khuất nhìn Bộ Hoài Viễn, tiểu hài tử tính tình vốn ngây thơ thuần phát nhất. Minh nhi tuy rằng sớm thông tuệ, biết được nhiều thứ, nhưng vẫn chưa biết cách che giấu cảm tình. Bé từ nhỏ đã được người trên đảo nuôi nấng, đối Bộ Hoài Viễn trong lòng vẫn rất sùng bái cùng yêu thích. Nhưng còn về Mục Kỳ, bé bắt quá chỉ mới được nghe nhắc đến gần đây, mọi chuyện cũng là Bộ Hoài Viễn đột nhiên nói cho bé biết phải đi đón “phụ thân” của bé. Đối với cái người phụ thân đột nhiên xuất hiện, còn đoạt đi “a cha” yêu quý của bé, lại vứt bỏ bé ba năm không quan tâm, Minh nhi tự nhiên không thể nhanh chóng tiếp nhận được. Hơn nữa Bộ Hoài Viễn lại vì Mục Kỳ hung với bé, Minh nhi lại càng cảm thấy ủy khuất.

“Phụ thân vì Minh nhi chịu rất nhiều khổ, vì sinh ra Minh nhi thiếu chút nữa đã mất mạng. Trên đời này người hiểu rõ Minh nhi nhất chỉ có phụ thân, Minh nhi còn muốn chán ghét phụ thân sao?” Bộ Hoài Viễn biết Minh nhi tuy rằng còn nhỏ, nhưng thực thông minh, rất nhiều chuyện vừa nói bé con đã hiểu, cho nên hẳn liền nghiêm túc nói chuyện với Minh nhi một phen.

Minh nhi lắc lắc đầu, đôi mắt nhỏ đã có chút hồng hồng. Bé còn chưa hiểu được những khổ cực mà phụ thân phải chịu đựng trong lời a cha nói là gì. Chính là bé một mặt rất ủy khuất, một mặt lại cảm thấy bị a cha nói như vậy cứ cảm thấy chính mình quả thật rất xấu, trong lòng nhất thời khổ sở không thôi.

Bộ Hoài Viễn vỗ nhẹ lên đầu Minh nhi, tiếp tục ôn nhu nói, “Phụ thân rời đi Minh nhi là vì cha, là cha làm chuyện sai lầm làm cho phụ thân chịu khổ. Cho nên Minh nhi về sau phải giúp cha cùng nhau hòng phụ thân vui vẻ, hảo hay không hảo?”

“Minh nhi đã biết, Minh nhi giúp a cha, Minh nhi thích phụ thân.” Minh nhi hung hăng gật đầu thật mạnh, còn lộ ra vẻ mặt kiên định.

Bộ Hoài Viễn cười cười, đem Minh nhi ôm đến, “Minh nhi ngoan, đi, chúng ta đi nhìn xem phụ thân làm mì xong chưa.”

Minh nhi ngoan ngoãn dựa vào trong lòng Bộ Hoài Viễn, hai cha con thong thả rời khỏi thụ ốc, dưới sự dẫn đường của Anh Cừ đi thẳng đến phòng bếp.

Tại trù phòng, Mục Kỳ vừa mới đem mì nấu hảo, đang đổ vào bát chuẩn bị đưa trở về, liền nhìn thấy Bộ Hoài Viễn ôm Minh nhi đi tới, nhú nhú mày buông bát nghênh đón, “Người như thế nào đem Minh nhi mang nơi này, toàn là khói với dầu, bắn chết.”

“Chúng ta đợi không kịp à, nên mới tới tìm người, đúng không Minh nhi?” Bộ Hoài Viễn mỉm cười.

Minh nhi nghe vậy vội vàng gật gật đầu phụ họa, còn hướng Mục Kỳ cười toe toét, lại thật cẩn thận kêu, “Phụ thân, Minh nhi đói bụng, ăn mì na!”

Mục Kỳ vừa bực mình vừa buồn cười, y phát hiện Bộ Hoài Viễn lần này đến đây, đúng là so với dĩ vãng càng trở nên vô lại hơn mấy phần. (a ấy đang tiến đến con đường phúc hắc công ấy mà:3)

Bộ Hoài Viễn trước kia luôn nghiêm trang, rất ít nháo loạn như vậy, bất quá nhìn thấy bộ dáng đáng thương hề hề của Minh nhi, Mục Kỳ lại nhịn không được cười ra tiếng, “Đói bụng cứ tới đây ăn đi, ở chỗ này ăn là được.”

Phòng bếp này không lớn, vốn là chỗ Mục Kỳ thường hay nấu ăn mỗi ngày. Bất quá bởi vì Mục Kỳ cũng lười bưng đồ trở về thụ ốc, bởi vậy trong trù phòng vẫn luôn đặt sẵn bàn ghế. Giờ phút này, y cũng liền rõ ràng đem mì bưng lên bàn, dẫn Bộ Hoài Viễn cùng Minh nhi vào chỗ ngồi.

Bộ Hoài Viễn cùng Minh nhi liếc mắt một cái, hai người đều cười đến vui vẻ. Bộ Hoài Viễn hạ eo đem Minh nhi phóng lên mặt đất, Minh nhi lập tức loạng choạng thân mình cọ cọ chạy đến phía sau Mục Kỳ, túm túm góc áo của y, mềm mềm hô, “Phụ thân, ôm.”

Mục Kỳ cả kinh, kinh ngạc quay đầu lại, nhìn Minh nhi đang trừng về mặt chờ mong đứng phía sau, trong lòng không khỏi nghi hoặc. Hôm qua Minh nhi còn ôn ào nói sợ y, sao giờ lại đột nhiên thân cận với y như vậy? Y theo bản năng nhìn về phía Bộ Hoài Viễn, chỉ thấy Bộ Hoài Viễn cười đến vẻ mặt vô tội.

“Phụ thân...” Minh nhi chu chu mỏ, lại mềm nhẹ kêu một tiếng, thanh âm còn mang theo chút ủy khuất. Mục Kỳ trong lòng căng thẳng, cũng bất chấp suy nghĩ, vội vàng cúi người ôm Minh.

“Tốt lắm, ăn mì ăn mì.” Bộ Hoài Viễn lúc này lại ho nhẹ một tiếng, tuổi cười trước một bước ngồi vào bàn. Mục Kỳ tuy rằng trong lòng còn chưa biết rõ Bộ Hoài Viễn đã nói những gì, bất quá nhìn nhi tử nguyện ý thân cận, y vẫn rất cao hứng. Nghĩ thế y liền ôm Minh nhi đi trở về bên cạnh bàn.

“Minh nhi, tự mình ăn.” Đợi mọi người đều ngồi vào chỗ, Mục Kỳ còn muốn thuận tiện ụy Minh nhi ăn, Bộ Hoài Viễn đã trực tiếp đem chén nhỏ đẩy đến trước mặt Minh nhi.

Lúc này Minh nhi cũng phi thường phối hợp theo, từ trong lòng Mục Kỳ chui ra, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế cầm lấy chiếc đũa chọt chọt vào chén nhỏ, một ngụm lại một ngụm từ từ nhai a nhai.

Bởi vì Minh nhi tuổi còn nhỏ, Mục Kỳ đã cố ý nấu chén mì hơi nhuyễn cho con, đối việc nhai nuốt cũng dễ dàng hơn. Tuy rằng Minh nhi mới ba tuổi, nhưng mỗi khi ăn cái gì đều phi thường có quy củ, từ điểm này cũng có thể thấy được những ngày Minh nhi ở trên đảo, đã được giáo dục rất tốt.

“Đừng nhìn nữa, chính ngươi ăn trước à.” Bộ Hoài Viễn thấy Mục Kỳ nhìn chằm chằm Minh nhi xuất thần,

nhìn không được lên tiếng đánh gãy.

Mục Kỳ lúc này mới lấy lại tinh thần, có chút ngượng ngùng cúi đầu ăn chén của mình.

“Ăn, mì nấu thật sự là không sai, có thể sánh bằng tay nghề của ta, thậm chí còn tốt hơn nhiều.” Bộ Hoài Viễn một bên chậm rì rì ăn, một bên nịnh nọt cười nói.

Mục Kỳ biết Bộ Hoài Viễn đang nhớ tới chuyện năm đó tại An Quốc Hầu phủ, y đã nấu mì cho hắn ăn. Bất động thanh sắc cong cong khóe môi, y cũng là bởi vì trước đó đột nhiên nghĩ đến chuyện này, mới có thể đề nghị đi nấu mì, cũng là vì muốn mượn chuyện này hồi ức lại một phen. Bất quá nếu luận trù nghệ giữa hai người, Mục Kỳ tuyệt đối so với Bộ Hoài Viễn cao tay hơn rất nhiều. Dù sao trong ba năm này nếu nói y có cái gì tiến bộ, thì trù nghệ tuyệt đối là xếp thứ nhất.

“Như vậy ta cùng Minh nhi về sau có lộc ăn rồi.” Bộ Hoài Viễn cười nói, Minh nhi một bên nhét mì đầy một miệng, một bên còn làm vẻ mặt đồng tình gật gật đầu, đối với trù nghệ của Mục Kỳ, khẳng định là rất thưởng thức.

Mục Kỳ không có quan tâm đến hai người, tự nhiên ăn phần của mình, nhưng khóe miệng giờ cao đã biểu lộ rõ ràng tâm tình cao hứng của y.

55. Chương 55

Hai ngày sau, La Giác sáng sớm liền đến đón Mục Kỳ, để giấu diếm các tộc nhân đưa bọn họ ra khỏi U Đồ. Đoàn người của Mục Kỳ bên này cũng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, ngay cả Minh nhi đều đã rời giường, được Mục Kỳ ôm vào trong ngực mơ hồ gật gà gật gù.

“Thánh tử đại nhân, thỉnh đi theo ta!” La Giác vẫn như trước một bộ khinh cuồng với đời, bất quá có lẽ vì đây là lần cuối cùng gặp mặt, đến nay cũng đạt thành nhận thức chung với Mục Kỳ, nên bọn họ cũng không còn ý tứ muốn đối chọi gay gắt.

“Ta đã không còn là thánh tử của các ngươi, La thần vệ gọi ta Mục Kỳ là được.” Mục Kỳ ôm Minh nhi đi theo sau La Giác, Bộ Hoài Viễn cùng Ảnh Cửu Ảnh Thập cùng những ảnh vệ khác thì đi áp chót.

La Giác cũng không có tỏ vẻ khách khí gì, lé mắt liếc Mục Kỳ một cái, liền lập tức sửa miệng, “U Đồ nằm ở cực nam, sau khi Mục Kỳ công tử ra khỏi U Đồ liền một đường hướng bắc, xuyên qua Việt Quốc cùng Khánh Quốc là đến được Chiêu Quốc.”

Mục Kỳ gật gật đầu, theo sát phía sau La Giác, cẩn thận che chở Minh nhi đang buồn ngủ trong lòng. Một đường vòng qua trạm gác cùng hồ Mê Chiểu, đợi đến khi hoàn toàn rời khỏi Mê Chiểu, y mới xoay người đem Minh nhi giao cho Bộ Hoài Viễn ôm. Theo sau lại từ trong lòng lấy ra một cái túi đưa cho La Giác, “U Đồ ẩn ta đặt ở trong này, ngươi tự mình xem xét đi!”

La Giác nhíu mày tiếp nhận, tùy ý ước lượng liền để vào trong lòng, “Công tử chưa đem nó giao cho Hà trưởng lão sao?”

Mục Kỳ lắc lắc đầu, “Ta vốn không nghĩ lưu lại, vật này dù sao cũng là di vật mà nương ta truyền cho ta. Bất quá ta cũng biết vật này quan trọng với các người, mới nghĩ để nó lại nơi này, nhưng trái lại không có ai hỏi đến ta vật này, sợ là các người đều quên đi!”

La Giác nghĩ nghĩ, đại khái là ba người bọn họ đều nghĩ thứ này đang ở trong tay người kia, cho nên mới không đến hỏi Mục Kỳ. Bất quá y kỳ thật cũng không quá để ý đến U Đồ ẩn, nếu thánh tử nhất mạch đều đã bị chặt đứt, này tượng trưng U Đồ ẩn còn dùng làm gì? Nhưng y đến cùng vẫn thu vào trong tay, dù sao đối tộc dân U Đồ mà nói, ý nghĩa U Đồ ẩn này cũng không hề tầm thường.

“Ra khỏi Mê Chiếu liền tiếp tục đi theo hướng tây một đoạn đường liền sẽ ra được đường lớn, sau đó cứ đi thẳng về phía bắc, La mỗ chỉ đưa mọi người đến đây thôi.” La Giác nâng tay chỉ chỉ phương hướng cho mọi người, gặp Mục Kỳ gật đầu mới thu hồi tay, nghĩ nghĩ lại nói tiếp, “Công tử lần này rời đi U Đồ, mong rằng về sau chớ nên kể việc này với người ngoài. Nhưng nếu có chuyện khó xử, cứ phái người đến U Đồ truyền lời, U Đồ tự nhiên sẽ không ngại yên như vậy.”

Mục Kỳ nghe thế còn chưa có mở miệng, Bộ Hoài Viễn đã nhẹ giọng cười, trước một bước đáp lời, “Không nhọc lòng La thần vệ lo lắng, Tiểu Kỳ từ nay về sau sẽ do ta bảo hộ.”

Mục Kỳ lạnh nhạt gật gật đầu, “La thần vệ yên tâm, việc của U Đồ ta tự nhiên sẽ không nói với người ngoài, bất quá...” Mục Kỳ ngừng lại một chút, nhìn thoáng qua La Giác, “La thần vệ về sau này có làm việc gì, vẫn là lưu một đường sống trước.”

Y cùng với La Giác giao tình không sâu, lần này hợp tác cũng không tính thành công, song phương đều không có thực chất giúp đỡ gì cho nhau. Vả lại còn có cừu hận trước đó, bọn họ vốn không muốn nhiều lời, nhưng có lẽ vì nhìn đến những hành động của La Giác mà y lại nhớ đến những năm tháng truy đuổi theo Bộ Hoài Viễn của chính mình, lòng có đồng cảm, nhịn không được mở miệng chỉ điểm một hai câu.

La Giác trở mắt một cái, theo sau vô tình cười, “Đa tạ công tử quan tâm.” Nâng tay để trước ngực làm cái thi lễ, y lại lạnh nhạt nói: “Công tử đi thông thả, La mỗ không thể đưa tiễn được nữa.”

Mục Kỳ cũng không tiếp tục nhắc nhở, gật gật đầu mang theo Bộ Hoài Viễn và Minh nhi cùng nhóm ảnh vệ hướng theo con đường La Giác chỉ dẫn rời đi.

Thẳng đến khi tất cả mọi người đều đã khuất bóng, La Giác mới chậm rãi thu hồi tươi cười trên khóe miệng, thật sâu nhìn thoáng qua một chút, lại quay người, trên mặt phút chốc lại treo lên một nụ cười yếu ớt.

...

Sau khi đoàn người Mục Kỳ rời khỏi U Đồ liền đi dọc theo phương hướng La Giác chỉ tiến thẳng về trước. Mấy người bọn họ đều là võ công cao cường, chỉ vài canh giờ lộ trình đối bọn họ mà nói, căn bản không

tính là gì, nhưng đôi Minh nhi vẫn được mọi người ôm đi mà nói, lại có chút chịu đựng không nổi.

Tiểu hầu gia được nuông chiều từ nhỏ này, từ lúc ra khỏi Vô Âm đảo liền vẫn cùng Bộ Hoài Viễn chạy đi, trên đường lại phong trần mệt mỏi. Bất quá cho dù như vậy, bảo bảo cũng không hô qua một tiếng kêu khổ, nhưng nay vừa đến U Đồ chưa tới hai ngày, lại phải gấp rút chạy đi, bạn nhỏ không tránh khỏi có chút chịu đựng không nổi.

“Phụ thân, chúng ta còn phải đi bao lâu nữa?” Minh nhi giờ phút này được Bộ Hoài Viễn ôm trong lòng, ánh mắt đầy sương mù, tựa hồ còn chưa thực thanh tỉnh, thanh âm cũng yếu yếu nhược nhược.

Mục Kỳ bước nhanh đi đến bên người Bộ Hoài Viễn, nhìn sắc mặt Minh nhi rõ ràng đã tràn đầy mệt mỏi, trong lòng lập tức toan sắp, phóng nhu thanh âm nhẹ giọng trả lời, “Minh nhi ngoan, một hồi đi ra nơi này chúng ta sẽ nghỉ ngơi. Phụ thân ôm con, con ngủ một hồi nữa được không?”

“Ân.” Tiểu Minh nhi híp mắt nhìn nhìn Mục Kỳ, nhu thuận gật gật đầu.

Mục Kỳ từ trong lòng Bộ Hoài Viễn tiếp nhận Minh nhi, cẩn thận điều chỉnh tư thế để cho đầu Minh nhi ghé lên vai mình, theo sau ý bảo mọi người thả chậm tốc độ, chậm rãi mang theo mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Bộ Hoài Viễn mặc dù có chút khó chịu vì không thể cùng Mục Kỳ có thời gian thân cận nhiều hơn khi đi trên dọc đường. Nhưng nhìn nhi tử không có chút tinh thần, hắn cũng nhẫn không được đau lòng, đành phải ở một bên ôn nhu che chở hai người.

Theo phương hướng La Giác chỉ dẫn, mọi người theo hướng tây đi thẳng một đường cuối cùng cũng đến được đại đạo. Ảnh Thập đi trước dò đường cùng sắp xếp mọi thứ, rất nhanh đã quay lại hồi báo, hắn ở phía trước đã tìm được một khách ***, tuy rằng lòng nôn nóng muốn về nhà, nhưng hai vị phụ thân cực kì sủng nhi tử vẫn quyết định nghỉ ngơi một ngày ở khách ***.

Không biết có phải vì không quen khí hậu hay là do nguyên nhân khác, Minh nhi vốn đi theo Bộ Hoài Viễn một đường vô sự, nay lại vừa nghỉ ở khách *** có một ngày liền phát sốt ngả bệnh ngay trong đêm. Chuyện này đã làm cho Mục Kỳ sợ hãi không thôi, bất quá y cũng phản ứng vô cùng mau chóng, một bên phái người đi thỉnh đại phu, một bên lại lau mồ hôi thay quần áo khô cho Minh nhi. Nấu thuốc ụy được, từng bước từng bước một đều làm thật trầm ổn nhanh chóng, cuối cùng thẳng đến khi Minh nhi giảm sốt rồi mơ màng ngủ, y mới thoáng trầm tĩnh lại.

Bộ Hoài Viễn ở một bên nhìn cảnh này, cũng nhẫn không được đau lòng một phen. Lúc này, Minh nhi sinh bệnh bất quá là do tiểu hài tử thân thể yếu đuối, vì chạy đi hơn nửa ngày lại thêm mệt nhọc không nghỉ ngơi tốt mới dẫn đến phát bệnh. Nhưng sự trấn định thuần thực cùng sự ứng đối của Mục Kỳ khi trông thấy người trọng yếu của mình sinh bệnh, hoàn toàn là do hắn trước kia gây ra.

Rõ ràng trong ánh mắt tất cả đều là kinh sợ, rõ ràng ngay cả đôi tay cũng đều mất tự nhiên phát run, lại cố tình trên mặt đều là sự trầm tĩnh, nói chuyện làm việc đều cực kì nghiêm túc, lúc ra quyết định vừa nhanh lại chuẩn xác. Một Tiểu Kỳ như vậy đều là vì những năm tháng phải chiếu cố cho hắn tạo nên.

Nhìn thân ảnh Mục Kỳ ngồi ở bên giường, Bộ Hoài Viễn nhin không được ôm lấy Mục Kỳ từ phía sau, khảm vào trong lòng. Cảm nhận được người này còn đang hơi hơi run rẩy, trong lòng càng đau lòng, nhẹ giọng trấn an, “Minh nhi đã hạ sốt, không có việc gì, tiểu hài tử sinh bệnh tới cũng nhanh đi cũng nhanh.”

Mục Kỳ tựa vào ***g ngực của Bộ Hoài Viễn hơi hơi gật gật đầu, thanh âm có chút khô khốc, “Ân. Đại phu nơi này y thuật không tốt, đợi Minh nhi tỉnh dưỡng cho khỏe hơn, chúng ta liền sớm chạy trở về, để cho Mặc Chi nhìn qua.”

“Hảo.” Bộ Hoài Viễn đáp nhẹ một tiếng, “Minh nhi từ nhỏ đã được Phù Phong nuôi dưỡng, thân thể vốn không nhược như vậy, ngươi chớ lo lắng.”

“Ân.” Mục Kỳ ừ nhẹ một tiếng, thân mình chôn càng sâu vào lòng Bộ Hoài Viễn.

Kỳ thật vào thời điểm nhìn thấy Minh nhi sốt cao đến hôn mê, trong nháy mắt ấy y đã nghĩ tới Bộ Hoài Viễn trong mấy năm kia, sợ hãi trong lòng cũng lập tức dâng lên. Tuy rằng y biết thân thể Bộ Hoài Viễn đã muốn khôi phục, nhưng cái cảm giác sợ hãi người trọng yếu của mình sẽ rời đi bất cứ lúc nào, cứ giống như một tảng đá treo lủng lẳng trong lòng, làm thế nào cũng không bỏ xuống được.

“Tiểu Kỳ.” Bộ Hoài Viễn khẽ gọi, nâng đầu Mục Kỳ lên, phủ lên cặp môi trước mặt hôn xuống. Mềm nhẹ hấp dẫn, cảm giác được thân thể của người trong lòng dần thả lỏng, cũng mềm nhũn xuống, hần mới tiếp tục nói: “Minh nhi không có việc gì, ta cũng không có việc gì, đừng loạn tưởng.”

Mục Kỳ thật sâu nhìn vào Bộ Hoài Viễn, chậm rãi vươn tay sờ sờ khuôn mặt ngay trước mặt. Như là xác định sự tồn tại của đối phương mà tỉ mỉ vuốt ve từng đường nét, cái mũi, đôi môi, cuối cùng mạnh mẽ kéo đầu Bộ Hoài Viễn, hung hăng hôn lên.

Vừa thừa nhận nụ hôn kịch liệt, Mục Kỳ như đã phát tiết ra một loại cảm xúc khó hiểu trong lòng. Thẳng cho đến khi hai người hôn đến sắp thở không nổi, Mục Kỳ mới thẳng tắp nhìn vào Bộ Hoài Viễn, khàn khàn tiếng chậm rãi nói: “Ngươi, về sau không được làm như vậy nữa!”

Bộ Hoài Viễn biết năm đó tại Vô Âm đảo, Mục Kỳ đã chỉ thị việc đem hơn phân nửa huyết thanh của ngọc lưu ly phân cho hần. Cười khổ một tiếng, hần càng ôm chặt Mục Kỳ, “Ta sai lầm rồi, về sau ta đều sẽ nghe lời ngươi, Tiểu Kỳ tha thứ cho ta đi!”

Những lời này, Bộ Hoài Viễn vừa tới U Đồ ngày thứ hai cũng đã nói qua, đúng là rất thật lòng. Năm đó hần thậm nghĩ sẽ làm hết thảy mọi chuyện để Mục Kỳ được sống tốt, lại xem nhẹ một ít chuyện nhìn như rất đơn giản, thẳng đến khi Mục Kỳ rời đi suốt ba năm này, hần mới thật sự lĩnh ngộ.

Hai lần Mục Kỳ rời đi hần, hần đều tưởng niệm đối phương đến phát cuồng. Khi đó hần mới phát hiện nếu Mục Kỳ rời khỏi hần, nhân sinh của hần cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Hần không thể tưởng tượng được, mỗi một lần Mục Kỳ nhìn thấy hần phát bệnh sẽ có tâm tình gì, cũng vô pháp tưởng tượng ra Mục Kỳ đã làm cách nào thừa nhận quá nhiều gánh nặng trong lòng mà ở lại bên

cạnh chăm sóc hần. Hần thể nhưng lại đem Mục Kỳ lần lượt đẩy ra, hần thật là rất vô liêm sỉ.

Nghĩ muốn bảo hộ Mục Kỳ bình an, nhưng thật ra lại đang cầm dao một tắc lại một tắc khoét sâu vào miệng vết thương trong lòng Mục Kỳ, Bộ Hoài Viễn, người thật sự là một tên đại dốt không có thuốc nào cứu được.

Bộ Hoài Viễn buộc chặt cánh tay, đem Mục Kỳ gắt gao khảm vào trong ngực, ôn nhu mà lại thâm tình nhẹ giọng nói: “Tiểu Kỳ, về sau mặc kệ là chuyện gì, chúng ta đều sẽ cùng nhau đối mặt, ta sẽ không bỏ lại người nữa.”

Mục Kỳ nhắm mắt lại, nước mắt theo hai bên gò má chảy xuống. Mong muốn cả đời của y bất quả chỉ là mong cùng người này đồng sinh đồng tử, nắm tay nhau đi đến đoạn đường cuối cùng. Nay người này đã đáp ứng với y, thì còn có gì có thể đáng sợ hơn nữa?

56. Chương 56

Ngã tư đường Thịnh Kinh vừa náo nhiệt lại quen thuộc, Mục Kỳ đã hơn ba năm chưa quay về nơi này, nơi mà y đã sinh sống hơn hai mươi năm trời.

Thân thể Minh nhi sớm đã tốt lên, dọc theo đường đi tinh thần sáng láng thần thái bay cao, đối với cái nơi được gọi là gia hương của mình hưng phấn không thôi. Mà bản thân Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn cũng có một ít kích động, dù sao bọn họ đã rời đi nơi này từ ba năm trước, sau đó ba năm kia cũng chưa hề quay lại, nay trở về đã là một nhà đoàn tụ.

Mà khi đoàn người vừa mới trở lại An Quốc Hầu phủ, còn chưa dàn xếp xong mọi thứ, thánh chỉ đã lập tức được đưa đến, tuyên hai người tiến cung. Hai người đành phải tiếp xong thánh chỉ liền lục tục thu xếp cho Minh nhi, thay đổi quần áo, đi theo nội thị vừa tuyên chỉ vào cung.

“Người suy nghĩ cái gì?” Vào đến cung, hai người lại xuống xe ngựa rồi tiếp tục đi bộ. Bộ Hoài Viễn thấy Mục Kỳ cứ luôn trầm mặc, liền tiến đến bên người ôn hòa hỏi.

“Không có gì, đang nghĩ Đế Thượng chắc sẽ bắt chúng ta đi làm việc đây.” Mục Kỳ lắc lắc đầu, trả lời.

“A, đại khái là sợ chúng ta từ quan, trước triệu chúng ta rồi phong tước mấy đường lui khác đi!” Bộ Hoài Viễn giống như vô tình khẽ cười một tiếng.

Mục Kỳ nhíu mày gật gật đầu, “Àn.”

Y kỳ thật cũng đoán được mục đích của Dung Sở Hoa triệu gặp bọn họ, mà suốt một đường vừa này y cũng đã suy nghĩ, tuy rằng đối Bộ Hoài Viễn cùng y mà nói việc từ quan rồi đi ngao du khắp nơi này thật

rất đáng mong chờ. Nhưng y dù sao cũng không phải là Mục Kỳ cái gì cũng không biết không thể làm. Mà trong mười mấy năm qua, trừ bỏ bởi vì muốn giúp đỡ Bộ Hoài Viễn mới đi vào quan trường, thì y cũng là thật tâm vì Đại Chiêu mà cố gắng. Bảo y cứ như vậy liền bỏ lại hết thảy chỉ lo hạnh phúc chính mình, y sợ là làm không được.

Mà trách nhiệm và vị trí của Bộ Hoài Viễn so với y còn cao gấp mấy lần. Cho dù trong ba năm qua, hẳn không có mặt ở đây, nhưng vẫn cùng Lăng Nguyệt Vân Tu liên hệ qua thư tín để xử lý sự vụ. Để cho hẳn vì y mà buông tay hết thảy, y cũng không mong nguyện như vậy, nay thân thể Bộ Hoài Viễn đã khỏe mạnh, lại càng có thể tiếp tục những hoài bão đang dở trước đây. Chuyện từ quan thoái ẩn này, vẫn là chờ bọn y già đi rồi nói sau, nhân sinh của bọn họ còn rất dài.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy.” Bộ Hoài Viễn bao lấy bàn tay của Mục Kỳ nắm thật chặt rồi chậm rãi đi tới trước, “Người muốn đi chỗ nào ta liền cùng người đi nơi đó, những chuyện còn lại cứ giao cho ta là được.”

Mục Kỳ tâm vừa động, nhìn thoáng qua Bộ Hoài Viễn, mân môi thản nhiên nở nụ cười.

Như thế rất tốt.

Hai người một đường đi theo nội thị đến cửa Tĩnh An đại điện, còn chưa nhập điện, thì chợt nghe từ bên trong truyền đến một tiếng vỗ bàn cực vang dội, theo sau Dung Sở Hoa lập tức mang theo thanh âm tức giận, quát: “Vô liêm sỉ!”

Hai người nội thị tựa hồ đã bị hoảng sợ, bất quá bọn họ vẫn rất nhanh chóng phản ứng lại, thỉnh hai người chờ một chút, liền vội vàng đi vào điện thông truyền. Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn liếc mắt một cái, không nói gì, rất nhanh người đi thông truyền đã trở lại, đối hai người cung kính hành lễ, rồi thỉnh cả hai nhập điện.

Dung Sở Hoa đang ngồi ở phía trên đại điện, tựa hồ đã thu hồi sự tức giận còn chưa phát tiết hết lúc này, sắc mặt rất bình tĩnh. Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn đi đến trong điện, quy củ quỳ xuống hành lễ, Dung Sở Hoa cũng lạnh nhạt tiếp nhận, đợi hai người hành lễ sau mới mở miệng bảo hai người đứng dậy.

“Hai người các ngươi vừa đi liền biệt tích ba năm, trăm còn nghĩ các ngươi đã chuẩn bị không trở lại nơi này nữa đấy!” Dung Sở Hoa nhìn nhìn hai người, chọn mi đối hai người trào phúng.

“Tạ Đế Thượng quan tâm.” Bộ Hoài Viễn nhợt nhạt cười cười, trước một bước đáp lời, còn Mục Kỳ thì chỉ khẽ mỉm môi không nói gì.

“Hừ!” Xem bộ dáng Bộ Hoài Viễn cười hì hì, Dung Sở Hoa khó chịu thầm hừ một tiếng, lạnh lùng tiếp lời: “Trẫm nhớ rõ lúc trước chỉ cho các ngươi nghỉ ngơi, nay hai người các ngươi nếu việc tư đã xong thì mau chóng trở về làm việc cho trẫm!”

“Đế Thượng, thần...”

“Thần tuân mệnh.”

Bộ Hoài Viễn còn chưa nói ra, Mục Kỳ đã cao giọng trả lời, đánh gãy lời nói còn chưa ra miệng của Bộ Hoài Viễn. Bộ Hoài Viễn hơi kinh ngạc nhìn qua người kế bên, ngay cả Dung Sở Hoa đều có chút kinh ngạc, làm như không nghĩ tới chỉ đơn giản như vậy đã có thể thuyết phục được hai người.

Mục Kỳ sắc mặt thản nhiên nhìn thoáng qua Bộ Hoài Viễn, khóe miệng khẽ cong cong, trưng ra một nụ cười trấn an, theo sau lại đối Dung Sở Hoa xoay người thì lễ, “Thần đã làm cho Đế Thượng lo lắng, sau này thần chắc chắn sẽ cố gắng vì Đế Thượng phân ưu.”

Bộ Hoài Viễn chỉ trầm mặc một chút, theo sau liền nhìn Mục Kỳ nở nụ cười, cũng đi theo hành lễ, đối Dung Sở Hoa cười nói, “Thần nguyện vì Đế Thượng phân ưu.”

Dung Sở Hoa cau mày nhìn chằm chằm hai người mất một lúc lâu, cuối cùng hừ nhẹ một tiếng, “Như thế là tốt nhất, cho các ngươi ba ngày, dàn xếp hảo hết thảy, ba ngày sau liền phục hồi nguyên chức, chính thức vào triều.”

Mục Kỳ hơi hơi nghiêng người về phía trước, trả lời, “Không thể, Đế Thượng thỉnh thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

“Àn?”

“Hồi Đế Thượng, thần đã rời đi ba năm, đối với tình hình thế sự hiện này vẫn chưa nắm bắt. Huống chi lúc trước chúng thần rời đi là vì việc tư, Đế Thượng nếu như để cho thần phục hồi nguyên chức, sợ là các đại thần không phục, thần nguyện làm lại từ đầu.” Mục Kỳ suy nghĩ một chút, chậm rãi giải thích.

Bộ Hoài Viễn trước kia vốn có tước vị An Quốc Hầu, đến này cũng chưa bao giờ thay đổi. Đô thống của ảnh vệ doanh cũng là chức vị âm thầm không tất đối ngoại, về phần thống lĩnh cấm quân, tuy rằng Bộ Hoài Viễn đã rời khỏi Thịnh Kinh ba năm, nhưng hắn vẫn luôn âm thầm liên hệ với Lăng Nguyệt để xử lý sự vụ. Huống chi trong hai mươi năm qua, Bộ Hoài Viễn vẫn luôn ở Hầu phủ âm thầm xử lý sự tình, hắn nếu trực tiếp phục hồi nguyên chức thì người khác cũng chẳng thể nói gì. Nhưng y lại không giống như vậy, chức vụ thừa tướng của y trước kia là do y từng bước cố gắng làm việc mà đạt thành. Tuy đã gây thù với không ít người, nhưng có chiến tích cùng thủ đoạn của y, người bên ngoài cũng chẳng thể nói gì. Nhưng hôm nay y đã ly kinh ba năm, ba năm trước lại truyền ra tin y mất trí nhớ, nay lại trực tiếp trở về nhậm chức thừa tướng, khó tránh khỏi có người không phục.

“Ba năm trước là trăm phê chuẩn cho ngươi được phép nghỉ dài hạn, nay trăm tiêu trừ mệnh lệnh đó, ai dám dị nghị?” Dung Sở Hoa lạnh lùng nói.

“Đế Thượng chiếu cố thần, thần vô cùng cảm kích, thần cũng không sợ người khác dị nghị, nhưng chuyện thần lo nghĩ đến nhất chính là Đại Chiêu. Ba năm hoang phế, thần không thể nhận hiện nay bản thân có năng lực đảm nhiệm chức Thừa tướng.” Mục Kỳ không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời.

Dung Sở Hoa nhú mào, lúc này Bộ Hoài Viễn cũng ôn hòa mở miệng, “Đế Thượng, lời Tiểu Kỳ nói rất hữu lý, Đế Thượng nếu trực tiếp để cho y phục chức, chính là gây thù hằn cho y, như vậy càng vô ích.”

“Ân, là trầm suy nghĩ không chu toàn.” Dung Sở Hoa dù sao cũng không phải người chẳng biết suy tính, nghe hai người biện giải như vậy, vừa suy tư một chút hần cũng liền thừa nhận lỗi sai của mình, sửa lời mà nói: “Trầm phải suy nghĩ một chút, ba ngày nữa sẽ tuyên chỉ, các người về trước đi.”

“Thần tuân chỉ.”

“Thần tuân chỉ.”

Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn đồng thanh trả lời, Dung Sở Hoa phát phát tay ý bảo hai người lui ra, cả hai lập tức hành lễ thoái lui.

Trên đường trở về, Mục Kỳ xem Bộ Hoài Viễn vẻ mặt bình tĩnh, cuối cùng nhịn không được mở miệng nói: “Thực xin lỗi, ta không nói trước với người...”

“Có cái gì phải xin lỗi? Ta nói người muốn đi nơi nào ta liền bồi người đi đến đó.” Bộ Hoài Viễn đột nhiên cười rộ lên, hần đã có thể đoán được nguyên nhân khiến Mục Kỳ làm như vậy, lại như thế nào có thể trách cứ y cho được. Lôi kéo Mục Kỳ lăm vào trong ngực, Bộ Hoài Viễn ôn nhu thở dài, “Kỳ thật ta còn hy vọng Tiểu Kỳ ích kỷ một chút, nhưng ai biểu người lại ngốc như vậy hử.”

“Ngô, buông...còn chưa có ra khỏi cung đâu!” Mục Kỳ tránh tránh, nhỏ giọng trách mắng.

“Chúng ta là phu phu, có gì phải sợ?” Bộ Hoài Viễn gọi lên khoe miệng, rất nhanh đã ở một bên mặt của Mục Kỳ hung hăng hôn liền tiếp mấy cái, nhìn Mục Kỳ vẫn như cũ bảo trì biểu tình lạnh nhạt cùng vành tai đang dần trở nên đỏ hồng, hần mới cười lớn buông người ra, “... Vậy đợi ra khỏi cung rồi nói tiếp.”

Mục Kỳ nghiêm mặt khụ một tiếng, tả hữu nhìn quanh một phen, gấp không có người thấy, mới sửa sang lại vạt áo, hất mặt liếc Bộ Hoài Viễn một cái, rồi mới kéo tay hần bước nhanh rời đi.

Ba ngày sau, tin An Hào cùng Mục Kỳ sau khi mất tích ba năm đã trở về, đã khiến cho cả triều đình đều chấn động. Nhưng vì ngại hoàng mệnh của Dung Sở Hoa cùng uy doanh của Bộ Hoài Viễn và Mục Kỳ, nên thánh chỉ triệu hai người hồi chức cũng không có dẫn phát nhiều tranh luận cho lắm. Chính là vẫn có một vài quan viên mới đối hai người không quen biết, mới có thể nơi nơi hỏi thăm một ít tình huống, phạm là người biết đến hai người họ đều chọn bảo trì trầm mặc.

Dù sao Mục Kỳ hồi chức cũng chỉ làm một quan văn phổ thông trong triều, về phần Bộ Hoài Viễn, tuy rằng là thống lĩnh cấm quân, nhưng thể nhân không biết việc ảnh vệ doanh, nên cũng không có quá nhiều cổ kỵ với hần, trái lại người muốn lấy lòng hần còn chiếm đa số.

Sau khi Mục Kỳ về triều, thủ đoạn mà y sử dụng trái lại cùng với lời đồn bên ngoài càng thêm ngoan tuyệt, làm việc mạnh mẽ vang dội, hơn nữa lại có Bộ Hoài Viễn âm thầm tương trợ, việc thăng chức càng thuận buồm xuôi gió. Dù chưa tới chức Thừa tướng, nhưng y cũng rất nhanh đứng vào hàng chức quan trọng.

Nhưng khi bàn về chính kiến, hai người đôi khi vẫn khó tránh khỏi có chút bất đồng quan điểm. Bởi vậy thường thường sẽ xuất hiện tình huống, vào ban ngày lúc hai người thượng triều sẽ tranh luận gay gắt với nhau không hề thoái nhượng. Còn buổi tối lại tại Hầu phủ tương thân tương ái cùng nhau dạy con, làm cho mấy người quen biết bọn họ có chút rối loạn tinh thần. Bất quá bản thân Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn trái lại chuyển hoá nhân vật của mình rất tốt, bọn họ cũng chưa bao giờ bởi vì chuyện ở triều đình mà ảnh hưởng đến cảm tình cả hai sau khi hồi phủ.

Cho dù bên ngoài ồn ào huyên náo, hai người bọn họ cũng trước sau như một. Bạch Nhất từng vì thế hỏi qua Mục Kỳ, thực sẽ không bởi vì chuyện chính vụ hay khắc khổ, mà ảnh hưởng đến cảm tình của hai người sao? Mục Kỳ khi ấy lại trưng ra nụ cười hiếm khi thấy được, chân thành đáp: “Tự nhiên sẽ không. Công là công, tư là tư.”

Kỳ thật có đôi khi tranh luận quá kịch liệt, hai người cũng không phải không có cãi nhau, nhưng mỗi lần về nhà, bọn họ tự nhiên sẽ lập tức hòa hảo, bởi vì hai người bọn họ đều phi thường quý trọng những ngày tháng bên nhau.

Bọn họ đều là vì Đại Chiêu, những ý kiến bất đồng dẫn đến khắc khổ này sẽ không ảnh hưởng đến mục đích chung của hai người, còn sâu sắc quan tâm và hỗ trợ lẫn nhau hơn, huống chi Mục Kỳ biết Bộ Hoài Viễn có bao nhiêu sủng y à.

Có lẽ là vì để bù lại hai mươi năm truy đuổi đầy đau khổ của Mục Kỳ, nên trừ bỏ việc kiên trì giữ vững chính kiến và một vài vấn đề cứng nhắc khác, Bộ Hoài Viễn đối Mục Kỳ có thể nói là ôn nhu đến cực điểm, cơ hồ là đem y sủng lên trời.

Người như vậy, Mục Kỳ làm sao có thể phát hỏa với hắn. Y đã khảm sâu người này vào tim suốt ba mươi năm, y cũng đã có được thứ mà mình mong muốn nhất, mà điều duy nhất y có thể hồi báo cho đối phương cũng chỉ có tình yêu của chính mình. Bởi vậy mỗi khi hai người ở chung, y đều sẽ tận lực nghe theo Bộ Hoài Viễn, cứ như vậy, hai người căn bản sẽ không tồn tại sự bất hòa hay gắt gỏng nhau.

Đương nhiên, nếu Bộ Hoài Viễn ở cái phương diện kia không có ra sức như vậy...thì càng tốt biết bao. (nếu ko ra sức thì sao có đc cực cưng thứ 2 nè =))

CHÍNH VĂN HOÀN

57. Chương 57: Phiên Ngoại 1

Phu Phu tướng tính 100 câu hỏi

1, Tên của hai người?

Bộ: Bộ Hoài Viễn

Mục: Mục Kỳ

2, Giới tính của hai người?

Bộ (mỉm cười): nam

Mục (lé mắt): nam... Vấn đề quá ấu trĩ

3, Tuổi của hai người?

Bộ: hai mươi chín

Mục: hai mươi bảy

4, Xin hỏi tính cách của bản thân là gì?

Bộ (cười tủm tỉm): ôn nhu

Mục (suy tư): ... Không biết... [mất trí nhớ trước sau hơi nhiều thứ, nên không biết miêu tả như thế nào]

Bộ (chen vào nói): Tiểu Kỳ là khả ái nhất!!!

5, Thấy tính cách của đối phương như thế nào?

Bộ: khả ái

Mục: có đôi khi rất xấu tính, nhưng là một người hảo ân nhu

Gậy trúc: người tốt tạp → →

6, Hai người gặp nhau ở chỗ nào?

Bộ: Thời điểm Tiểu Kỳ sinh ra ta đã ở bên cạnh (cười)

Mục: thời điểm ta bắt đầu hiểu chuyện, ở nhà thì phải...Đại khái vậy~

7, Ấn tượng đầu tiên với đối phương?

Bộ: Bà xã tương lai

Mục: một ca ca rất lợi hại

8, Thích đối phương ở điểm nào nhất?

Bộ: cái nào cũng đều thích, thích nhất tính chấp nhất cùng sự thiện lương của Tiểu Kỳ

Mục: thích chính là thích

9, Chán ghét đối phương ở điểm nào?

Bộ: quá cứng nhắc

Mục: phúc hắc, lưu manh thích đùa giỡn

Gậy trúc: uy! Không cần diễn đến mấy chuyện sau này a!

10, Thấy mình cùng đối phương tương tính được không?

Bộ (ôn nhu cười): trời sinh một đôi

Mục (mặt đỏ): ân

11, Ngài xưng hô như thế nào với đối phương?

Bộ: Tiểu Kỳ

Mục: Hoài Viễn... Trước kia kêu là ca ca...

12, Ngài hy vọng được đối phương xưng hô như thế nào?

Bộ: như bây giờ là tốt rồi

Mục: Tiểu Kỳ

13, nếu dùng động vật để so sánh, thì đối phương là loại động vật nào?

Bộ: hy vọng đối phương sẽ là một chú chim ưng tự do, nhưng kỳ thật chỉ là một chú mèo thích làm nũng~

Mục: người mới thích làm nũng!

Gậy trúc: khụ khụ, Tiểu Kỳ trả lời vấn đề trước...

Mục: Hắc báo ngủ đông...

14, Nếu muốn tặng lễ vật cho đối phương, các người sẽ tặng gì?

Bộ: đã tặng rồi là túi hương.

Mục: túi hương tự tay làm.

15, Như vậy chính thân muốn lễ vật gì?

Bộ: Tiểu Kỳ

Mục: đã có...

16, Còn có chỗ nào bất mãn với sinh hoạt?

Bộ (mắt lạnh): bất mãn ở phía sau, không thể kéo dài..

Mục: muốn ngược hẳn hai mươi năm...bất mãn

Gậy trúc: (lau mồ hôi cười gượng) ha ha...

17, Khuyết điểm của ngài là cái gì?

Bộ: suy nghĩ quá nhiều, do dự

Mục: mất trí nhớ

18, Khuyết điểm của đối phương?

Bộ: không có khuyết điểm

Mục: không có

Gậy trúc: rõ ràng trong lòng đang phun tào mà còn bày đặt → → giả trang ân ái cái gì (ta sát...thuật ẩn thân!)

19, Đối phương làm chuyện gì sẽ khiến cho ngài không vui? Không phải khuyết điểm, chính là điều sẽ làm ngài cảm giác không tốt.

Bộ: thương tổn chính mình

Mục: không cần ta

Gậy trúc: ai nha ai nha __(:) __

20, Khi đối phương không vui, ngài có đi dỗ dành không?

Bộ: CÓ

Mục: CÓ

21, Quan hệ của các người đã tới trình độ nào rồi?

Bộ (xem Tiểu Kỳ): đã có đứa nhỏ

Mục (gật đầu): ân

22, Lần đầu tiên hai người ước hẹn ở chỗ nào?

Bộ: Ân...Thời điểm ôm y lúc mới sinh ra?

Mục: không nhớ rõ...lúc mua đường ăn?

Gậy trúc: Trúc mã trúc mã thật là tốt a...

23, Thời điểm đó không khí chung quanh như thế nào?

Bộ: Tạm được, thực khả ái

Mục: ăn rất ngon à~

24, Thời điểm đó đã tiến triển tới trình độ gì?

Bộ: Hôn nhẹ

Mục: Dắt tay

(NY: Má ơi~e nó mới sinh mà a đã hôn nhẹ =O=)

Gậy trúc: quả nhiên là một lần ước hẹn không đồng dạng à

25, Thường xuyên đi chỗ nào hẹn hò?

Bộ: viện tử Hầu phủ

Mục: viện tử Hầu phủ

Gậy trúc: chui chuồng chó sao → →

26, Ngài sẽ vì sinh thân của đối phương chuẩn bị những gì?

Bộ: tự mình xuống bếp

Mục: tự mình chuẩn bị là tốt nhất

27, Trong hai người các người ai là người tỏ tình trước vậy?

Bộ: đính hôn từ nhỏ

Mục: ta

Gậy trúc: như thế nào lại không giống nha?!

Bộ: ừ...sau khi hủy bỏ hôn ước thì do Tiểu Kỳ chủ động

28, Các người tỏ tình ở chỗ nào zợ?

Bộ: không nhớ rõ

Mục: số lần tỏ tình quá nhiều

Gậy trúc: cho nên số lần bị cự tuyệt cũng rất nhiều phải không → →

29, Thích đối phương đến cỡ nào?

Bộ: khuyh tẫn nhất sinh

Mục: chỉ thương mình hấn

Gậy trúc: QAQ cho nên người ta nói đặt tên cho truyện là khuyh tẫn thật tốt a!! Hồn dân!

30, Đối phương nói cái gì sẽ làm ngài từ bỏ?

Bộ: Dù khổ sở cũng sẽ không từ bỏ Tiểu Kỳ Mục: nói cái gì cũng không từ bỏ

31, Nếu thấy đối phương như đã thay lòng, ngài sẽ làm như thế nào?

Bộ (tự tin): sẽ không có như vậy

Mục (nghiêm túc): cướp về

32, Có thể tha thứ cho việc đối phương thay lòng đổi dạ?

Bộ: Tiểu Kỳ sẽ không

Mục: có thể, cướp về là được

33, Nếu vào hôm hẹn hò, đối phương muộn một giờ đồng hồ thì sẽ làm sao?

Bộ: đợi

Mục: đợi

Gậy trúc: ta biết các người cùng ăn cùng ở giống như trẻ sinh đôi kết hợp, sẽ không muộn mà → →

34, Ngài thích nhất chỗ nào trên cơ thể người kia?

Bộ: lỗ tai (mẫn cảm)

Mục: ánh mắt (ôn nhu)

35, Biểu tình khêu gợi của đối phương?

Bộ: mặt đỏ lỗ tai hồng

Mục: ôn nhu cười

36, Khi hai người cùng một chỗ, lúc nào sẽ làm cho ngài tim đập gia tốc?

Bộ: thời điểm ấy ấy

Mục: giống như trên

37, Ngài sẽ giống đối phương nói dối chứ? Có giỏi nói dối không?

Bộ: Có những khi cần phải làm, am hiểu

Mục: sẽ không, không am hiểu

38, Thời điểm làm chuyện gì sẽ cảm thấy tối hạnh phúc?

Bộ: ôm Tiểu Kỳ

Mục: ở bên cạnh hắn

39, Từng cãi nhau chưa?

Bộ: rồi

Mục: rồi

40, Vì chuyện gì mà khắc khẩu?

Bộ: Tiểu Kỳ quá cố chấp...

Mục: Hắn không cần ta

41, Sau lại như thế nào hòa hảo?

Bộ (sủng nịch thở dài): quá cố chấp...

Mục: cường thượng

Gậy trúc: là cường hạ đi → →

42, Phương pháp ngài biểu hiện tình yêu là gì?

Bộ: tự bản thân mình

Mục: cùng một chỗ

43, Khi nào thì cảm thấy chính mình được yêu thương?

Bộ: Luôn luôn

Mục: sau khi mất trí nhớ

44, Trong lúc đó hai người có điều gì giấu diếm nhau?

Bộ: vấn đề thân thể

Mục: tạm thời không có

45, Sau khi chuyển thể, hai người có hy vọng sẽ làm người yêu của nhau nữa không?

Bộ: đời đời kiếp kiếp

Mục: ân

46, Khi nào ngài cảm giác được “Hắn đã không còn thương ta”?

Bộ: không có

Mục: thời điểm mười bảy tuổi đến hai mươi bảy tuổi

47, Ngài có luyện tính kết hay không?

Bộ: cái gì?

Mục: không có

48, Điều khiến cho người cảm thấy tự ti?

Bộ: thân thể

Mục: hắn

49, Quan hệ của hai người là công khai, hay là bí mật?

Bộ: Đế Thượng tứ hôn

Mục: công khai

50, Cảm thấy cảm tình cùng đối phương có thể kéo dài mãi mãi không?

Bộ: có thể

Mục: có thể

51, Ngài là thụ? Hay là công?

Bộ (cười yếu ớt): công

Mục (mắt lạnh): thụ

52, Vì cái gì quyết định như vậy?

Bộ: đính hôn từ nhỏ

Mục: nương định ...

Gậy trúc: khụ khụ, nương Tiểu Kỳ chính là muốn gả nhi tử thôi

53, Có cảm thấy hài lòng với tình huống hiện tại?

Bộ: Kết cục đến sau đó đều hài lòng

Mục: giống như trên

Gậy trúc: kia còn sớm...

54, Lần đầu h ở địa điểm nào?

Bộ: Hầu phủ

Mục: Hầu phủ

Gậy trúc: đêm tân hôn thôi, ta biết ta biết

55, Khi đó có cảm tưởng gì?

Bộ: bất đắc dĩ

Mục: ủy khuất

Gậy trúc: khụ khụ... Khụ...

56, Bộ dạng của đối phương ngay lúc đó?

Bộ: quật cường

Mục: lạnh lùng

57, Câu đầu tiên nói ra vào buổi sáng hôm sau là gì?

Bộ: không nói chuyện

Mục: không nói chuyện

58, Một tuần h mấy lần?

Bộ: xem tình huống

Mục: không ổn định

59, Vậy theo hai người, một tuần mấy lần mới là lý tưởng?

Bộ: mỗi ngày

Mục: ba lượt

60, H như thế nào?

Bộ: bình thường

Mục: ôn nhu

61, Chỗ mẫn cảm nhất của chính mình?

Bộ: Tiểu Kỳ sờ chỗ nào cũng đều có cảm giác

Mục: hắn nói là lỗ tai

62, Chỗ mẫn cảm nhất của đối phương?

Bộ: này không phải đã nói sao

Mục: ân, đã nói

63, Dùng một câu để hình dung đối phương lúc h?

Bộ: mỹ vị ngon miệng

Mục: ôn nhu (hậu kỳ lưu manh!!)

Gậy trúc: á, không chuẩn tiết lộ kịch bản!!

64, Nói trắng ra là đối h rất thích? Hay là chán ghét?

Bộ: đối tượng là Tiểu Kỳ thì rất thích

Mục: giống như trên

65, Theo tình hình chung, thì hay h ở nơi nào?

Bộ: trên giường

Mục: trước mắt là trên giường

Gậy trúc: này thân mục còn chưa nghĩ ra... Ha ha ha

66, Địa điểm muốn trải nghiệm (trường hợp)?

Bộ (sờ cảm): cái bàn? Dã ngoại? Đều muốn thử hết

Mục (mặt đỏ): Một... Theo hấn

67, Tắm rửa là ở giai đoạn trước hay sau h?

Bộ: trước sau đều tẩy

Mục: đều tẩy

68, Hai người có ước định gì lúc H không?

Bộ: không có

Mục: không có

Gậy trúc: không có cùng nhau bắn hả? Thật sự là bất cập mà→ →

69, Có cùng đối phương H qua ở bên ngoài chưa?

Bộ: không có

Mục: hấn là không có đi (tròng gậy trúc)

Gậy trúc: đương nhiên không có!

70, Đối với câu “Nếu không chiếm được tâm ít nhất chiếm được thân thể”, hai người có đồng ý hay là phản đối?

Bộ: không đồng ý

Mục: ... Không đồng ý

Gậy trúc: vậy ngài trong đêm tân hôn, không phải cưỡng lão Bộ à?

Mục: ... Hắn chính là không thừa nhận thích ta thôi~

71, Nếu đối phương bị hỗn đản QJ, làm sao bây giờ? (QJ~ cưỡng gian)

Bộ: giết tên khốn kiếp đó, bắt quá ta sẽ không để cho chuyện này phát sinh

Mục: không có khả năng!

Gậy trúc: Tiểu Kỳ, người như thế nào khẳng định như vậy → →, công cũng có khả năng bị cưỡng bức a

Mục: giết tác giả

Gậy trúc: ... Ta đi...

72, H trước cùng H sau, cái nào càng cảm thấy thẹn thùng hơn?

Bộ: cái nào cũng không thẹn thùng

Mục: H sau đi

73, “Chỉ có đêm nay, bởi vì quá tịch mịch, tĩnh...”, bạn tốt nói như vậy, làm sao bây giờ?

Bộ: Bạn tốt? Tiêu Diệc Nhiên? Triệu hồi về Tướng quân phủ ném cho Bạch Nhất

Mục: Mặc Chi? Bồi hấn uống rượu

74, Cảm thấy kỹ thuật H của chính mình được không?

Bộ: tốt lắm

Mục: tốt lắm

Gậy trúc: Ờn, Tiểu Kỳ ta biết người đã cố ý học qua a → →

75, Thấy kỹ thuật H của đối phương được không?

Bộ: tốt lắm

Mục: tốt lắm

76, Khi H sẽ hy vọng đối phương nói gì?

Bộ: ta yêu người

Mục: giống nhau

77, Khi H, ngài muốn nhìn thấy bộ dáng nào của đối phương?

Bộ: bộ dáng đỏ rực khả ái

Mục: ôn nhu yêu ta

78, Cảm thấy cùng người khác H sẽ tốt chứ?

Bộ: sẽ không

Mục: sẽ không

79, Ngài đối SM có hứng thú không?

Bộ: không có hứng thú

Mục: không có hứng thú

80, Đột nhiên đối phương không ham muốn thân thể ngài nữa, lúc đó sẽ làm sao?

Bộ: chủ động thượng

Mục: chủ động

Gậy trúc: _(:) _

81, Người đối QJ thấy thế nào?

Bộ: Không cưỡng bách

Mục: ...

Gậy trúc: lại trạc đến cái chân đau của Tiểu Kỳ zồi ...

82, Từ trước đến nay trong lúc H, lần nào vừa khiến ngài hưng phấn vừa lo âu nhất?

Bộ: đêm tân hôn?

Mục: đêm tân hôn...

83, Chuyện tình thống khổ nhất trong lúc H?

Bộ: trước mắt không có

Mục: không có

84, Từng chủ động dụ hoặc đối phương chưa?

Bộ: có

Mục: ...

Gậy trúc: ta biết ta biết... Ta lặn đây

85, Phản ứng khi đó của đối phương?

Bộ: khiếp sợ

Mục: không muốn...

86, Công mới có hành vi ** sao?

Bộ: ** là cái gì?

Mục:???

Gậy trúc: ta cũng không biết a, __(:) __ đề mục nó nói như vậy

87, Lúc ấy người làm thụ sẽ phản ứng như thế nào?

Bộ: đề mục không rõ

Mục: giống như trên

88, Đối ngài mà nói, đối tượng lý tưởng trong hành vi “H với đối tượng phù hợp” là?

Bộ: Tiểu Kỳ

Mục: Bộ Hoài Viễn

89, Hiện tại, đối phương là người phù hợp với lý tưởng của ngài sao?

Bộ: phù hợp

Mục: phù hợp

90, Trong quá trình H có sử dụng qua tiểu đạo cụ chưa? (tỷ như chuông nhỏ cái này tương đương với trống rung nhét nhét vào ý, phân thân giả, hạt châu khoái cảm...)

Bộ: không có, không thích tiểu đạo cụ sẽ gây trở ngại~

Mục: không có

91, Lần đầu tiên của ngài là lúc mấy tuổi?

Bộ: không nhớ rõ

Mục: hai mươi bảy

Gậy trúc: Tiểu Kỳ là làm thụ đi → →

92, Đối tượng khi đó cũng là người yêu hiện tại sao?

Bộ: không phải(NY: what what??? Bà tác giả chơi tui sao akkk)

Mục: đúng vậy

93, Ngài thích nhất được hôn ở chỗ nào?

Bộ: miệng

Mục: cổ

94, Ngài thích hôn đối phương ở chỗ nào nhất?

Bộ: sau tai

Mục: miệng

95, Khi H điều tối cần thiết là?

Bộ: năng lực

Mục: lực nhấn nài

96, Khi H sẽ nghĩ cái gì?

Bộ: Ăn luôn Tiểu Kỳ

Mục: không nghĩ gì hết

97, Một đêm H mấy lần?

Bộ: Năm đến sáu lần (NY: trâu bò *bật ngón cái*, cầu H ko kéo rèm T[^]T)

Mục: ân

Gậy trúc: này là ở sau rồi đi → →,

98, Thời điểm H, quần áo là ngài chính mình thoát, hay là để đối phương hỗ trợ thoát?

Bộ: đều có

Mục: giống như trên

99, Đối ngài mà nói, H là?

Bộ: Biểu hiện của tình yêu

Mục: giống như trên

100, Cuối cùng hãy nói với người yêu của ngài một câu.

Bộ: Tiểu Kỳ, ta sẽ không bao giờ buông người ra nữa

Mục: ta yêu người

58. Chương 58: Phiên Ngoại 2

(chương này kể lại quá trình trước khi bạn Lý Nhạc bị đẩy ải đến An Quốc Hầu phủ, chữa bệnh cho 2 vợ chồng Mục Kỳ, nằm cỡ chương 19)

Hai ngày trước, bên An Quốc Hầu đã đề số dân vào trong cung mượn vài ngự y. Đế Thượng tự mình hạ chỉ toàn lực phối hợp, ngự y viện đã thông qua cho năm ngự y đến An Quốc Hầu phủ, mà lần này Lý Nhạc cũng nằm trong mấy người được điều động đó.

Thời điểm nội thị tiến đến truyền chỉ, Lý Nhạc còn có chút giật mình ngốc lảng. Y ở ngự y viện vốn không

được hoan nghênh, bình thường cũng có rất ít nhiệm vụ được giao đến cho y. Lần này An Quốc Hầu mượn người, tại sao lại phái y đi cơ chứ?

“Lý ngự y, tiếp chỉ đi? Nô tài còn phải đi đến chỗ của những ngự ý khác nữa.”

Tiếng nói lạnh lạnh của nội thị thoáng vang lên bên tai, Lý Nhạc vội vàng lấy lại tinh thần, cười tủm tỉm nhận lấy thánh chỉ từ trong tay nội thị truyền chỉ, cũng thưởng thêm cho người ta một ít bạc vụn, rồi tiến bước nội thị.

“Nhất định là sư phụ an bài...Mỗi lần đều như vậy, đều không đề cập trước, nói cho ta biết một tiếng.” Lý Nhạc trở lại trong phòng, bĩu môi, tùy ý đem thánh chỉ ném ở trên bàn, mở ra hai tay nằm cái bẹp lên trên giường.

Ngự y viện có một vài căn phòng chuyên môn thường dùng để cho các ngự y nghỉ ngơi vào ngày thường, hoặc khi làm nhiệm vụ vào ban đêm có thể sử dụng. Nhưng số lượng phòng không nhiều lắm, bởi vậy bình thường chỉ có ngự y quan phẩm cao mới có một gian phòng, những ngự y quan chức thấp thì thường là mấy người ở một gian. Vốn Lý Nhạc phẩm quan không cao, dựa theo lệ thường phải ở chung với những người khác trong cùng một gian phòng. Nhưng phạm mọi chuyện trên đời luôn có vài ngoại lệ, Lý Nhạc tự nhiên cũng là một ngoại lệ được an bài cho một gian phòng nghỉ riêng.

Nếu muốn bàn đến thân phận của Lý Nhạc, thì phải bắt đầu nói từ cha của y.

Cha của Lý Nhạc vốn là trưởng thái y viện đời trước, y thuật nhân phẩm đều là nhất đẳng, sau lại thu một đồ đệ tên là Nghiêm Tổ. Lý lão ngự y thấy Nghiêm Tổ là một mầm non có tư chất học y rất tốt, nên liền dốc lòng bồi dưỡng hẳn. Mà Nghiêm Tổ cũng là một người không chịu thua kém, còn là một học trò hậu sinh khả úy. Nếu không phải vì kế thừa chí hướng của sư phụ mà ở lại ngự y viện chật hẹp nhỏ bé này, chỉ sợ thanh danh của hắn đã sớm bay cao, mà thế gian này cũng sẽ nhiều thêm một thần y. Đương nhiên ngoại nhân sẽ không biết được những chuyện này, chính là ở trong lòng Lý Nhạc, sư phụ của y tự nhiên sẽ không kém cái tên thần y được đồn đãi kia bao nhiêu.

Đúng vậy, Nghiêm Tổ chính là sư phụ của Lý Nhạc. Vốn Lý Nhạc là con trai độc nhất của Lý lão ngự y, hẳn y nên báỉ phụ thân của mình làm sư phụ, cùng Nghiêm Tổ trở thành sư huynh đệ đồng môn. Nhưng thể sự vốn vô thường, mẫu thân Lý Nhạc vì khó sinh mà mất mạng, cha của Lý Nhạc lại là một người thâm tình. Vì thế, ông đã chịu phải đã kích quá lớn, không quá mấy ngày cũng đi theo phu nhân của mình, chỉ để lại bảo bảo Lý Nhạc còn chưa đủ tháng cô độc nơi thế gian.

Nghiêm Tổ là một người tôn sư trọng đạo, một ngày làm thầy cả đời làm thầy, hẳn đã sớm xem Lý lão ngự y như phụ thân của mình, bởi vậy sau khi hai vợ chồng Lý lão ngự y qua đời, Nghiêm Tổ đã đem Lý Nhạc mang về nhà mình nuôi nấng. Tuy rằng, hẳn lúc ấy chỉ có mười bảy tuổi, còn chưa tính là hoàn toàn trưởng thành, nhưng hẳn vẫn cần rằng tiếp nhận trách nhiệm giáo dưỡng Lý Nhạc. Bởi vậy có thể nói, Lý Nhạc hoàn toàn là do Nghiêm Tổ nuôi đến lớn, sau lại chính thức báỉ nhập môn hạ Nghiêm Tổ, trở thành thầy trò.

Về phương diện khác, Nghiêm Tổ đã sớm đi theo Lý lão ngự y làm việc tại Thái y viện. Sau khi Lý lão ngự y qua đời, chức vị trưởng ngự y lại do một lão ngự y khác nhậm chức, nhưng vị lão ngự y kia bất quá chỉ

làm được vài năm, thì vị trí này lại chuyển giao cho Nghiêm Tổ. Nghiêm Tổ tuy rằng y thuật cao siêu, lại là người không có dã tâm, dù làm trưởng ngự y viện nhưng hẳn đều chỉ quan tâm đến những việc thuận tiện cho nghiên cứu y thuật của mình càng thêm thoải mái, bởi vậy suốt mười mấy năm qua vẫn chưa có sự biến động lớn nào.

Về phần Lý Nhạc, y năm nay vừa mãn mười tám tuổi, đầu năm vừa đề ra ý định muốn xuất sư, liền được Nghiêm Tổ an bài vào ngự y viện học tập làm việc. Đối với ngự y viện, Lý Nhạc cũng không có quá nhiều hứng thú, hẳn lại càng thích dạo chơi tứ phương, làm một lang trung giang hồ. Chính là đáng tiếc Nghiêm Tổ lại luôn ở ngự y viện, vì để có thể cùng sư phụ của mình ở chung một chỗ, Lý Nhạc cũng chỉ có thể chịu đựng những ngày tháng nhàm chán này.

“Ai... Sư phụ khi nào mới không còn ham thích nghiên cứu y thuật nữa chứ? Khi nào thì mới thoái ỉn a?” Lý Nhạc thở dài một hơi, lẩm bẩm một hồi.

Thật ra y cũng không quá chán ghét ngự y viện, dù sao cha cùng sư phụ của y đều là trưởng ngự y viện, nhưng mà y đối với việc mỗi ngày đều phải giúp quan to quý nhân xem bệnh thực không thể quen nổi. Y càng thích làm một người lang trung tự do tự tại, cái việc phải nhìn sắc mặt của đám người kia mỗi ngày, y thiệt chịu không nổi. Hơn nữa người ở ngự y viện cũng đều không thích y.

Nói đến chỗ này, Lý Nhạc liền uể oải hơn, ngự y ở ngự y viện phần lớn đều đã lớn tuổi, cho dù có vài người trẻ tuổi nhưng đều chưa được tính là ngự y. Bọn họ chỉ có thể được xưng là y sĩ hoặc thầy thuốc, cổ tình Lý Nhạc tuổi còn trẻ vừa vào cung, đã được coi như một ngự y. Hơn nữa hai vị trưởng ngự y viện đương nhiệm và tiền nhiệm đều có quan hệ với y, y ở tại ngự y viện có thể nói là nhất thời nổi bật vô cùng.

Các lão ngự y thì tâm tính rất tốt, lại vì nhớ đến tình nghĩa cùng cha Lý Nhạc năm xưa, nên không có làm khó xử gì thậm chí còn chiếu cố cho y. Nhưng một vài tên ngự y trẻ tuổi hơn với những tên y sĩ thầy thuốc cấp dưới lại không hảo hữu với Lý Nhạc như vậy. Tuy rằng bọn họ cố kỵ Nghiêm Tổ nên không dám ngang nhiên lộ liễu khi dễ y, nhưng lại ngầm xa lánh, mấy việc ngáng chân nho nhỏ này nổ đều xảy ra như cơm bữa. Mà Lý Nhạc cũng không phải người thích làm nũng hay cáo trạng, có đôi khi ăn buồn nuốt lý, giận đến ngất trời, nhưng khi đối mặt với Nghiêm Tổ, y lại hừ không ra một chữ. Gặp y cũng không phải người thông minh, hay biết cách xử lý các mối quan hệ nhân tình, đối với những kẻ luôn âm thầm áp bức, y cũng chỉ tận lực tránh bắt hòa. Cứ thế qua một hai lần, đối phương thấy Lý Nhạc không có người che chở, cũng liền càng lúc càng không kiêng nể gì, ra tay càng thêm ác liệt.

Mà cổ tình Nghiêm Tổ lại một người cực lãnh đạm luôn mặc kệ thế sự, cho nên dù rất quan tâm chiếu cố đến Lý Nhạc, bọn họ vẫn không biết chuyện Lý Nhạc bị khi dễ ở ngự y viện. Có đôi khi nghĩ đến nguyên nhân là do việc Nghiêm Tổ “trợ giúp” cho y, nhưng cuối cùng lại tạo thành thảm trạng Lý Nhạc bị người xa lánh, đối với điểm này, Lý Nhạc cũng thường thường tỏ vẻ thực bất đắc dĩ.

“A!! Thật sự là đáng ghét a, An Quốc Hầu không có việc gì lại tìm nhiều ngự y đến để làm chi?” Lý Nhạc nghĩ đến phát phiền, hét to một tiếng đem chính mình vùi đầu tiến vào chăn.

“Ban ngày ban mặt gọi cái quỷ gì?”

Đột nhiên một đạo thanh âm lãnh liệt vang lên trong phòng, Lý Nhạc chấn động cả người, từ trên giường

nhảy dựng lên, trên đầu vì còn che chắn nên phần đuôi còn soạt một tiếng kéo dài trên mặt giường, mà sức nặng của tấm chắn lại làm cho thân mình đang nhảy dựng lên của Lý Nhạc lung lay như sắp đổ. Luống cuống tay chân đem chiếc chăn quấn trên người ném xuống xong, Lý Nhạc ngẩng đầu vừa thấy, quả nhiên đối diện ngay Nghiêm Tổ đang trưng vẻ mặt lạnh lùng đứng ở cửa. Sau khi thấy động tác của y, lông mày của ai kia càng thêm nhứ chặt.

Lý Nhạc nhảy dựng trong lòng, bằng tốc độ nhanh nhất đưa tay ném chiếc chăn lên trên giường, gãi đầu một cái, có chút ngượng ngùng hỏi Nghiêm Tổ, “Sư phụ sao người lại tới đây? Đến đây lúc nào, ta cũng không biết.” Sư phụ là vào bằng cách nào? Vừa nãy y hoàn toàn không có nghe thấy thanh âm đẩy cửa à, chẳng lẽ lỗ tai của y đã xảy ra vấn đề?

“Thời điểm người vừa kêu to.” Nghiêm Tổ lạnh lùng nói, bước về phía trước thêm vài bước, trở tay đóng cửa lại, rồi tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, “Nhận được thánh chỉ?”

“Tiếp, nhận được ...” Lý Nhạc nuốt nuốt nước miếng, mỗi lần gặp sư phụ y đều cảm thấy hảo hảo trương, rõ ràng sư phụ lớn lên đẹp trai như vậy, nhưng thấy thế nào lại thật đáng sợ à!

“Ân, dọn dẹp một chút, ngày mốt liền đi qua An Quốc Hầu phủ.” Nghiêm Tổ liếc mắt nhìn thánh chỉ đang mở ra trên bàn một cái, rồi mở miệng nói: “Lần này đến đó là để bắt mạch cho Mục thừa tướng, tin Mục thừa tướng có thai chắc người chưa biết. Người tự mình chuẩn bị một phen, chớ để xảy ra sai lầm gì, sau khi trở về liền có thể xuất sư.”

“A? Xuất sư?” Lý Nhạc mang chút khiếp sợ nhìn về phía Nghiêm Tổ.

“Người không phải luôn ồn ào đòi xuất sư sao? Lần này sau khi xuất sư, người có thể làm những chuyện mình muốn.” Nghiêm Tổ vẫn lạnh lùng nói hết câu.

“A... Đồ nhi đã biết.” Lý Nhạc vô tình đáp lời, trong lòng lại là gió nổi mây phun: Chuyện mà ta muốn làm chính là mang theo sư phụ người cùng nhau làm một đôi lang trung, dạo chơi tứ hải giang hồ đó nha, để cho ta một mình xuất sư thì còn ý nghĩ cái rắm!!

“Trong hai ngày này phải nghiêm túc chuẩn bị, chớ để vừa rời khỏi đây đã đánh mất mặt mũi của vi sư.” Nghiêm Tổ nói xong liền đứng lên, chuẩn bị rời đi.

“Dạ, sư phụ.” Lý Nhạc cao giọng đáp, mắt thấy Nghiêm Tổ chuẩn bị rời khỏi, y vội vàng đứng lên khẩn trương, lắp bắp, “Sư, sư phụ..., người...Người phải đi về sao? Ta...”

“Ân, lại đây nhắc nhở người một tiếng, còn có dược liệu còn chưa sửa sang lại nữa.” Nói xong Nghiêm Tổ xoay người, hướng ra phía ngoài đi thẳng.

Ôi lão thiên gia của ta, sư phụ cố ý chạy tới đây một chuyến chỉ vì nói cho ta biết mục đích An Quốc Hầu thỉnh ngự y sao? Sư phụ quả nhiên vẫn là đau ta lắm à à à!! Nhưng là, sư phụ người có thể hay không ngồi lâu thêm một chút, cùng ta tâm sự á! Chúng ta đều đã lâu không hàn huyên, trừ bỏ nghiên cứu y thuật,

người lại chẳng thêm làm những việc khác. Bộ thiếu nghiên cứu một ngày sẽ chết sao, không thấy được ta đang vươn tay muốn giữ lại người à? (e thụ này phun tào gồm ==)

Cánh tay hơi hơi vươn ra của Lý Nhạc cương ngay tại chỗ, trong lòng rít gào, miệng lại phun không ra một chữ. Không có biện pháp a, ai mà nhìn đến gương mặt lãnh đến kết băng của sư phụ làm sao còn có thể mở mồm nói cho được, xí, thiệt là bực mình mà!

“Chuyện gì?” Đột nhiên, tựa hồ cảm nhận được ánh mắt như lửa cháy của Lý Nhạc, Nghiêm Tổ liền quay đầu lại lạnh lùng hỏi một câu.

Lý Nhạc phi thường xấu hổ vội vàng thu hồi cánh tay treo giữa không trung của mình, sau lại phóng tới sau đầu bắt đầu vò à vò. Chỉ là dù cho trái tim trong ***g ngực đập càng lúc càng nhanh hơn, miệng lại bình tĩnh phi thường, đáp: “Không có việc gì, chính là muốn nhắc nhở sư phụ phải chú ý nghỉ ngơi.”

“Àn, có việc thì đến tìm ta.” Nghiêm Tổ không có bất luận biểu tình biến hóa nào khác, chỉ gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết, theo sau cũng không quay đầu lại ly khai gian phòng.

..... Sư phụ, người thật sự không lưu lại á!?! Lý Nhạc gật lệ, xem như sư phụ căn bản là không nắm được then chốt rồi...

Thất bại nhìn theo Nghiêm Tổ rời đi, Lý Nhạc bắt đầu mở rương tìm kiếm sách thuốc. Nếu sư phụ đã tới cửa nhắc nhở, y tự nhiên phải làm thật tốt chuẩn bị, nhưng mà y cho tới bây giờ đều không có học chuyên về phụ khoa nha!!

Hai ngày sau, Lý Nhạc vác theo một đồng sách thuốc đã được chỉnh sửa lại cùng trang phục và đạo cụ của mình, đi theo người từ An Quốc Hầu phủ tới đón lên xe ngựa, hướng An Quốc Hầu phủ chạy thẳng một mạch.

59. Chương 59: Phiên Ngoại 3

Hạ Minh Hiền x La Giác

Tra công x Ngạo kiều thâm độc trung khuyến thụ

La Giác lẳng lặng nằm ở trên giường, tuy rằng ý thức rõ ràng, nhưng ngay cả khí lực mở mắt ra đều không có. Y nghe được thanh âm của Hạ Minh Hiền truyền đến từ bên người mình, tuy rằng không có kêu rống la hét, nhưng giọng nói lạnh như băng này lại khiến cho y biết được Hạ Minh Hiền đang sinh khí, mà đường như nguyên nhân tức giận còn là vì chính y.

Lại chọc hấn sinh khí rồi, La Giác rất muốn cười một chút, lại phát hiện chính mình không thể câu lên được khóe miệng. Thân thể giống như đã thoát ly khỏi khống chế, nếu không phải còn có thể nghe được

thanh âm, có thể cảm nhận được sự đau đớn cùng mỗi mọt, y thật sự đã nghĩ rằng mình đã chết rồi, ngẫm lại, y thế nhưng đã chém Xà Tổ à...

Cái con cự xà kia, hừ, chém chết nó thật sự là tiện nghi mà, đáng tiếc cứ nhiên còn bị nó cắn một ngụm. La Giác trong lòng có chút khó chịu, y đường đường là trưởng thần vệ của U Đồ, vậy mà chỉ chém có một con rắn cũng bị cắn cho được. Thật sự là ý trời, bất quá còn xà kia dù sao cũng là Xà Tổ sống trên trăm năm, quả thật khó chơi a.

Thanh âm ồn ào bên tai dần dần phai nhạt, một bàn tay đột nhiên đặt lên trên đầu La Giác, xúc cảm lạnh lẽo làm cho suy nghĩ của La Giác từ từ được thu hồi, tay người này như thế nào có thể trở nên lạnh như vậy? Ngày thường rõ ràng đều thật ấm áp mà.

“A Giác...” Thanh âm trầm thấp mang theo sự bất lực vang lên, vuốt ve lưu luyến trên mặt cùng tiếng thở dài thật sâu bên tai đều làm cho y nhận không được muốn nhú mày. Cái người luôn tính toán kỹ càng kia từ khi nào lại có ngữ khí như vậy rồi, một bộ dáng bất lực mệt chết đi được, chẳng lẽ tình huống của y thật sự không xong rồi sao?

Đột nhiên, La Giác cảm nhận được có cái gì đó đang tích lại trên mặt của mình, hình như là nước, so với cánh tay vừa nãy còn lạnh hơn, còn đang trượt xuống hai bên má của y. Đây, là nước mắt? Trong lòng La Giác bỗng nhiên đau xót, hắt khóc? Khóc cái gì, đứa ngốc...Y sẽ không chết à, y chính là người tinh thông võ công cùng cổ thuật nhất tại U Đồ này, y còn đường đường là một trưởng tá thần vệ. Chỉ là một con xà bị điên mà thôi, làm sao có khả năng đả bại được y, hừ! Y chính là cảm thấy mệt mỏi quá mà thôi, y chỉ cần nghỉ ngơi trong chốc lát, chờ y nghỉ ngơi đủ, liền đứng lên, cho nên...

“Không... cho...khóc...” Thanh âm mỏng manh đến cơ hồ nghe không rõ lảng lảng vang lên trong căn phòng im ắng, nam nhân vốn đang mang vẻ mặt bi thương ngồi ở bên giường đột nhiên đình chỉ hô hấp, mang theo chút không thể tin mà nhìn về phía người đang nằm ở giường.

Người đang hôn mê không có một chút biến hóa, trừ bỏ cái miệng hơi hơi mở ra chút, những bộ phận khác đều vẫn y như cũ, ngay cả chân mày cũng chưa từng nhăn lại. Nhưng Hạ Minh Hiên có thể khẳng định, hắt vừa mới nghe được một thanh âm, tuy rằng yếu nhược đến cơ hồ nghe không rõ, nhưng hắt tuyệt đối không có nghe lầm.

“A Giác, hãy nhanh khỏe lên đi!” Hạ Minh Hiên cúi đầu, phi thường ôn nhu in lên một dấu hôn trên môi La Giác. Rõ ràng trước đó mới bá đạo thổ lộ với mình như vậy, hắt còn chưa có nghiêm túc hồi đáp cho người này, hắt sẽ không cho phép người này cứ như thế rời khỏi hắt. Hắt cũng tin tưởng người này sẽ không dễ dàng buông tay, bởi vì hắt biết người này có chấp niệm rất sâu đậm. Hạ Minh Hiên cười cười, hắt sẽ chờ đợi đến khi y tỉnh lại mới thôi.

Hạ Minh Hiên một mình cau mày ngồi ở trước án thư, từ lúc La Giác gặp chuyện hôn mê đến nay đã được mười ngày. Trừ bỏ ngày hôm đó hắt nghe được một câu nói mỏng manh của người ấy, thì về sau người kia giống như đã không còn phát ra bất kì tiếng động nào nữa.

Người chẳng những không tỉnh, thân thể còn sốt cao không đình chỉ, thậm chí còn có hiện tượng suy tim, cứ tiếp tục như vậy...

Hạ Minh Hiên mạnh vùng tay lên, quét rơi một đồng đồ loạn thất bát tao trên bàn. Đây chính là lần đầu tiên Hạ Minh Hiên trước giờ luôn ôn hòa phát giận, nơi nội tâm của hắn còn phát ra một cảm giác vô lực cùng sợ hãi sâu sắc. Hắn sợ hãi, hắn thật sợ sẽ cứu không được người kia.

Nhóm vu y nói độc của Xà Tổ vốn không tầm thường, cho dù là hắn cũng không có nắm chắc được phương thức cứu chữa, chỉ có thể tạm thời chế trụ sự lan tràn của độc tính. Nhưng mà thời gian càng lâu, phần tay trái bị cắn của y lại càng lúc khó đảm bảo được, bởi vậy hắn đã sớm phái người đi Chiêu Quốc, hy vọng thông qua Mục Kỳ thỉnh thần y tiến đến tương trợ. Tuy rằng không biết có thành công hay không, nhưng hắn không muốn buông tha cho bất kì cơ hội nào. Một cánh tay trái tuy rằng không bằng mệnh của La Giác, nhưng chỉ bằng tính nết của y, nếu phế đi một bàn tay cũng sẽ không để ý nhiều, nhưng hắn vẫn là hi vọng có thể làm cho y hoàn hảo vô khuyết khỏe mạnh.

Nhưng hôm nay, điều hắn sợ không chỉ là không thể giữ được cánh tay, mà ngay cả mệnh của người kia cũng không giữ được. Ngón tay xen vào trong tóc, Hạ Minh Hiên cúi đầu, chôn thật sâu hai bàn tay của mình vào. Rõ ràng đã chế trụ được độc tính, nhưng nhiệt độ trên người lại không hề suy giảm, nhìn khuôn mặt càng lúc càng tái nhợt cùng hơi thở càng lúc càng mỏng manh của người kia, hắn thật sự có chút hoảng loạn.

Cho tới bây giờ đều chưa từng có chuyện như vậy xảy ra, từ lúc hắn tiếp nhận đội thần vệ, từ ngày hắn hạ quyết tâm phải làm tộc trưởng, hắn đã không ngừng vạch ra kế hoạch. Bất kì điều gì hắn đều có thể nắm chắc trong tay, cho dù là đoạn thời gian Mục Kỳ từng trở về kia, hắn cũng chưa từng hoảng loạn qua. Bởi vì hắn đã chắc chắn rằng vị trí tộc trưởng này cuối cùng sẽ thuộc về hắn, nhưng hiện tại hắn một chút cũng không thể nắm bắt được sinh tử của người kia.

Nghĩ đến cái người luôn trưng vẻ mặt cười xấu xa cùng tính tình bốc đồng kia, trong lòng Hạ Minh Hiên lại càng thêm đau đớn. Hắn đã sớm biết La Giác thích hắn, từ rất lâu trước kia đã biết. Khi đó hắn không có thích La Giác, nhưng lại lợi dụng cảm tình của La Giác để nói cho La Giác biết giấc mộng của hắn. Hắn kỳ vọng, hắn khát vọng, có thể để cho La Giác ngầm giúp hắn làm những chuyện đó, hắn cái gì cũng biết, nhưng lại làm như chẳng hay biết gì...

Hắn biết La Giác âm thầm giúp hắn dọn dẹp những thế lực bảo thủ phản đối hắn. Hắn biết La Giác mặt ngoài kiêu ngạo nhưng chỉ là vì hấp dẫn hỏa lực, làm cho những người đó nghĩ y muốn làm tộc trưởng, mà nhắm vào y công kích. Hắn biết La Giác ngày thường hay đối chọi gay gắt với hắn, nhưng y chỉ là vì muốn làm cho hình tượng của hắn trở nên thật hoàn hảo trong lòng các tộc nhân. Hắn cũng biết chuyện La Giác từng âm thầm chặn giết Mục Kỳ, chính là hắn làm bộ như không biết...Hắn chỉ trợ mắt làm một kẻ đứng xem, ngồi hưởng tất cả thành quả. Nguyên lai trước kia không yêu thương nên mới có thể yên tâm thoải mái như vậy, hiện tại mỗi khi nghĩ lại, hắn chỉ cảm thấy trái tim đau đớn không thôi.

Hạ Minh Hiên cười khổ một trận, hắn tính kế đủ đường, lại không thể tính được tâm của mình, cũng không tính được dã tâm của La Giác. Người kia đã đem tất cả dã tâm của mình đặt ở trên người hắn, thậm trọng từng bước, đem hắn bao chặt, để cho hắn rốt cục đã không thể thoát ra được nữa.

Suy nghĩ lại bay tới ba năm trước khi Tiểu Nguyệt rời đi, hắn vẫn xem Tiểu Nguyệt như đệ đệ mà đối đãi,

nhìn đứa nhỏ kia lớn lên, mang theo ánh mắt kiên định đối diện với hắn, nói chính mình phải ra đi tìm kiếm hạnh phúc. Trong lòng hắn thật sự có chút luyến tiếc, nhưng vẫn để cho đối phương tự do ra đi.

Ngày đó hắn cũng có chút thương cảm, sau đó La Giác liền mang theo rượu xuất hiện, cùng hắn uống đến say mềm. Tuy rằng ngoài miệng vẫn là một người độc mồm không buông tha cho bất kì ai, còn đem Tiểu Nguyệt bốn cột đến không còn hình dáng, nhưng lại làm cho hắn cảm thấy thật khả ái. Mỗi lần hắn có phiền toái, La Giác đều sẽ giúp hắn giải quyết. Khi tâm tình của hắn không tốt, La Giác sẽ xuất hiện bồi ở bên cạnh hắn, bởi vậy hắn đã muốn hình thành một loại ỷ lại đối phương. Cho nên vào ngày hôm đó, hắn đã mặc kệ chính mình cùng y uống rượu, sau đó lại bị cái tên kia tính kế, rồi xảy ra lần đầu tiên quan hệ của bọn họ.

Sau khi tỉnh lại, trong lòng hắn vừa giận lại vừa thẹn (thùng), dù sao hắn tuy bị người kia hạ được, nhưng đối với người từ nhỏ đã có thể khổng chế cổ mà nói, muốn thanh tỉnh trở lại vẫn là thật dễ dàng. Nhưng mà hắn lại thuận theo được tính cùng ý nghĩ của đối phương, hắn cũng không biết chính mình đến tột cùng là nên trách cứ hay là nên mang áy náy trong lòng. Đã vậy La Giác còn cố tình tính kế thật tỉ mỉ, sau khi tỉnh lại chẳng những thản nhiên thừa nhận chuyện kê đơn, còn một bộ ăn no thỏa mãn, thái độ đương nhiên như vậy đã làm cho hắn ngay lúc đó có chút không thể phản ứng.

Người kia a, người cùng y sinh khí cũng vô dụng, người đối hắn lãnh đạm cũng vô dụng. Đã nhận định điều gì rồi, y liền chiếu theo mục tiêu của mình chấp nhất đến cùng, nếu so về trình độ, y thật sự có chút tương tự với hắn. Từ sau lần đó, y không chỉ một lần âm thầm tính kế hắn, chỉ cần đợi có cơ hội đều sẽ cùng hắn dây dưa lẫn nhau. Dần dần hắn cũng thực tủy biết vị, đến cuối cùng cũng chẳng cần chờ đến cơ hội gì đó, chỉ cần hai người nhớ tới, đều sẽ có ý qua đêm ở chỗ đối phương.

Vốn nghĩ đến quan hệ như vậy sẽ vẫn liên tục kéo dài cho đến khi hai người bọn họ đều thành gia, ai biết người kia đột nhiên bá đạo thổ lộ như vậy. Hắn khi ấy cũng lập tức chấn kinh không thôi, tuy rằng biết đối phương thương hắn nhiều năm như vậy, nhưng vẫn chưa bao giờ xé rách lớp màng ngăn cách, vẫn ẩn giấu nó thật sâu trong tâm tưởng. Cho tới bây giờ, hắn đều không nghĩ tới người kia sẽ đơn giản nói ra như vậy. Ngày đó, hắn vẫn còn nhớ rõ nụ cười vừa tự tin lại tự phụ của đối phương, cứ như vậy tà tà cười, nói sẽ cho hắn đủ thời gian suy nghĩ, chờ hắn đưa ra một câu trả lời thuyết phục...Hiện tại hắn mới biết được, người kia căn bản là một hồ ly tinh, từng chút từng chút đào sẵn hố, sau đó sẽ thẳng thừng kéo hắn nhảy xuống. Nhất định là bởi vì biết chính mình yêu thương y, cảm nhận được tâm ý của hắn, nên y mới có thể lớn mật thổ lộ như vậy... Là đoán chắc chính mình đã không thể lý khai y được sao?

Nếu như vậy, hiện tại đột nhiên buông tay hắn, rốt cuộc là có ý tứ gì? Nếu cố gắng sắp đặt thế cục nhiều năm như vậy, còn tung ra một cái thiêu la địa vòng lớn đến thế, bản thân hắn cũng đã chuẩn bị tốt tư thế đưa tay chịu trói, hắn như thế nào có thể buông tay mặc kệ!?

Hạ Minh Hiền đột nhiên mở hai mắt,揩 lau giọt lệ nơi khóe mắt, sau lại đẩy chiếc bàn trước mặt ra, chạy tới phòng La Giác. Hắn hiện tại sẽ đi gặp y, nói cho y biết, hắn thừa nhận chính mình đã thất bại. Những mưu tính mà hắn bày ra, hắn đã bồi thường bằng tâm của mình, vậy càng không cho phép cái tâm tặc kia chạy thoát được! (tâm tặc~ ý ả nói e nó đã chôm đi trái tim của a mất rồi =3= ~ 2 ng này đúng là nỗi nào úp vung nấy)

Thời điểm Hạ Minh Hiên đến nơi, vụ y vừa mới đổi được qua cho La Giác, bọn hạ nhân cũng vừa lúc bưng đến chén được La Giác uống mỗi ngày. Hạ Minh Hiên tiếp nhận chén thuốc, liền vẩy lui mọi người.

Từ lúc La Giác bắt đầu hôn mê, trừ bỏ phải xử lý những chính vụ tất yếu, Hạ Minh Hiên đều sẽ tự thân tự lực chiếu cố cho y. Hạ nhân trong phòng cũng đều là tâm phúc của hai người, đã sớm biết quan hệ của bọn họ, bởi vậy ai nấy đều là một bộ bình tĩnh như thường, sau khi cúi mình hành lễ liền lục tục lui xuống.

Hạ Minh Hiên bưng chén thuốc đi đến gần bên giường, người nọ vẫn là một bộ dạng không chút sức sống nằm trên giường. Gương mặt không có một chút huyết sắc, môi cũng trắng như bụi cát, toàn bộ thân mình chỉ có cánh tay trái là lộ rõ ràng màu thâm tím. Mà phần nửa bả vai còn lại đều được ghim vô số ngân châm rậm rạp, khắc chế độc tính.

Hạ Minh Hiên ngồi vào bên giường, nhẹ nhàng ôm lấy La Giác từ phía sau, cách lớp y phục dưới bàn tay, truyền đến hơi nhiệt cực nóng làm cho ánh mắt hắn lại có chút toan sắp. Vụ y của U Đồ nếu giải độc xa đều thuộc hạng nhất nhì, nhưng độc của Xà Tổ vốn không dễ giải như vậy. Hắn cũng không có nắm chắc điều gì, chỉ có thể dựa vào phương pháp châm cứu học được từ Vân Mặc Chi lúc trước, tạm thời đem độc phong ở cánh tay trái La Giác. Sau mỗi ngày lại dùng được trì hoãn độc tính, hơn nữa còn bôi lên tay trái La Giác một số loại thuốc khác nhau, để ngừa cánh tay sẽ bị độc làm hư tổn.

Vốn phương pháp này ít nhất còn cầm cự được hai đến ba tháng, đợi Vân Mặc Chi đến đây liền có biện pháp. Nhưng từ ba ngày trước, La Giác liền đột nhiên nóng lên, có đôi khi thân mình còn bỏng cháy đến dọa người. Nhưng cố tình y hiện tại lại thân trúng kịch độc, trừ bỏ được liệu trì hoãn độc tính, những thứ được khác đều không thể dùng bậy. Bởi vậy bọn họ vẫn chỉ có thể sử dụng phương pháp lau người giảm nhiệt, nhưng một chút hiệu quả cũng đều không có.

Hắn biết cứ như vậy tiếp tục, sớm hay muộn La Giác sẽ mất mạng, nhưng Vân Mặc Chi nếu đã xuất phát từ Chiêu Quốc, ít nhất cũng cần nửa tháng... Nếu còn không có biện pháp khác, hắn chỉ có thể phế đi tay phải của La Giác, chặt đứt độc tính rồi mới tiếp tục dùng được.

Cảm thấy bát được đã có chút lạnh, Hạ Minh Hiên không nghĩ nhiều nữa, nâng tay uống vào một ngụm, theo sau mới phủ lên môi của La Giác đem được đổ vào, lặp lại vài lần, một chén được mới rốt cục thấy đầy.

Thuốc này vô cùng đắng, Hạ Minh Hiên mỗi ngày uy La Giác uống đều phải nếm qua một ít. Chỉ qua mấy ngày, đầu lưỡi của hắn đều có chút run lên, chính là miệng chua xót vĩnh viễn cũng không so bằng chua sót trong lòng.

Uy xong được, Hạ Minh Hiên vừa mới chuẩn bị giúp La Giác chà lau thân mình hạ nhiệt độ, thì lại thấy người trong lòng thể nhưng bắt đầu co rút. Từ phần miệng còn không ngừng trào ra nước thuốc hắn vừa mới uy xong. Hạ Minh Hiên hoảng sợ, sợ đối phương bị sặc nên lập tức đỡ lấy thân người y, không ngừng xoa lấy phần lưng của y. Chợt nghe ào một tiếng, La Giác vẫn nhắm chặt hai mắt đã đem toàn bộ nước thuốc phun ra, đến cuối cùng bên miệng còn mang theo vài giọt màu đen. Ngay sau đó, y liền vô lực nằm lại trong lòng hắn, toàn bộ quá trình người này đều không có tỉnh lại.

Hạ Minh Hiên cảm thấy cả kinh, nếu thuốc này không thể uống vào, cho dù có dùng ngân châm áp chế, độc

tính cũng sẽ bắt đầu dần dần lan tràn. Trước đó, La Giác chưa bao giờ xuất hiện tình huống ói ra được, như thế nào hôm nay lại đột nhiên phản ứng như vậy? Hắn vội vàng sờ lên mạch đập của La Giác tìm tòi, lần này càng thêm khiếp sợ, cư nhiên là song mạch!

Hạ Minh Hiên sợ mình đã bắt sai mạch, trầm mặc dò xét vài lần, lại lấy tay sờ sờ bụng La Giác, khi lòng bàn tay cảm nhận được một xúc cảm mềm mại mới chậm rãi thu hồi, theo sau hắn lại đem người gắt gao ôm vào trong lòng.

La Giác mang thai đã được ba tháng, trước đó vẫn chưa xuất hiện mạch đập, hơn nữa y lại đột nhiên trúng độc hôn mê, sau khi trúng độc mạch tượng càng hỗn loạn. Nhóm vu y đều bị việc trúng độc ảnh hưởng, nên mới không có người phát hiện ra. Nếu không phải hôm nay thân thể La Giác đối với nước thuốc trị hoãn độc tính xảy ra kháng cự, hắn cũng sẽ không nhanh như vậy phát hiện được. Nghĩ đến tình trạng sốt cao không lùi mấy ngày nay, chắc có lẽ là vì đứa nhỏ trong bụng đối với thân thể suy yếu của phụ thân cùng những thứ độc tố cùng được nước ngoại lai, bất mãn đến kháng nghị đi.

Ôm lấy phần bụng bằng phẳng cùng thân thể khẽ run của người trong lòng, Hạ Minh Hiên mơ hồ suy tính.

“A Giác, ngày ấy chuyện ngươi bảo ta suy nghĩ, ta đã nghĩ xong xuôi rồi.” Thanh âm Hạ Minh Hiên vừa nhẹ nhàng mà ôn hòa, “Chờ người khỏe lại, chúng ta sẽ thành thân, hảo hay không hảo?” Hắn cầm lấy tay phải của La Giác, mười kẽ tay khẽ đan vào nhau rồi nhẹ nhàng đặt lên bụng của y, “Ngươi có bảo bảo, cho nên ngươi phải nhanh chóng khỏe lại mới được”

Nói xong, Hạ Minh Hiên tựa đầu chôn vào vai La Giác, nhìn tay trái đã tím bầm, nhẹ giọng hỏi: “Nếu ta không thể giữ được tay trái của ngươi, về sau ta liền làm tay trái của ngươi, hảo hay không hảo?”

Hắn không thể đợi thêm nữa, Vân Mặc Chi vẫn còn lâu lắm mới đến được nơi này. Mà trong khoảng thời gian tới, hắn lại không biết sẽ có điều gì xảy ra nữa, bởi vậy hắn chỉ có thể đánh cuộc một lần.

60. Chương 60: Phiên Ngoại 4

Hạ Minh Hiên x La Giác (tiếp theo)

La Giác hôn mê đã hơn mười ngày. Y vẫn nằm ở trên giường, không có chút cảm quang. Y chỉ có thể thông qua những lời thân mật mà Hạ Minh Hiên nói ở bên tai, thô sơ giản lược tính toán thời gian. Mấy ngày nay, y cảm nhận được Hạ Minh Hiên đang rất lo lắng cùng nóng vội, trong lòng lại ần ần cao hứng. Kỳ thật trừ bỏ lúc ban đầu lực bất tòng tâm, y rõ ràng có thể cảm giác được tình huống của mình đang chuyển biến tốt lên, tuy rằng có thể cảm giác được thân thể càng ngày càng suy yếu, nhưng ít ra thời gian thanh tỉnh cũng dài hơn, thời gian mê man lại ngắn đi. Y cảm thấy không qua bao lâu nữa, y hẳn là có thể khống chế thân thể của mình một lần nữa, còn có thể mở hai mắt ra.

Y tưởng, sau khi tỉnh lại y nhất định phải đối Hạ Minh Hiên nói cho rõ. Y nghe được những lời hắn nói ở bên tai, mà lời đã nói ra rồi thì không thể hối hận, hắn thế nhưng đã đáp ứng với y rồi! Kỳ thật, y cũng

sớm tính được đối phương sẽ đáp ứng. Nếu không phải có mười phần nắm chắc Hạ Minh Hiên đã động tâm, y như thế nào sẽ cho người ta thấy cội lòng mình. Hai mươi năm trời đằng đằng y đều có thể nhẫn nhịn được, như thế nào có chút xúu thời gian thế này y lại không thể kiềm chế nổi. La Giác trong lòng không khỏi có chút đắc ý cười to.

Y biết, thân thể mình mấy ngày gần đây có chút nóng lên, y cứ tưởng đâu hẳn là do tác dụng phụ của dược nên thân thể mới có chút bài xích thôi. Lại nói tiếp, mấy ngày phải uống dược này, thật sự là phi thường khổ. Nhưng mỗi lần nghĩ đến dược Hạ Minh Hiên miệng đối miệng uy dược, y liền không còn biết khổ là gì, chỉ có một chút đau lòng Hạ Minh Hiên từ nhỏ không thích chịu khổ lại phải cùng y chịu đựng thứ dược này. Nhưng hôm nay, sau khi y bị uy dược liền cảm thấy cả người khó chịu, vị đạo buồn nôn khiến y nhịn không được phun hết đồng thuốc này ra. Y có thể rõ ràng cảm nhận dược, bản thân cùng với người đang ôm lấy mình đều có chút run run. Trong lòng y lại nhịn không được có chút thảm oán thân thể của mình, cứ nhiên làm cho người y yêu lo lắng như vậy.

Nhưng mà kế tiếp, lời nói của Hạ Minh Hiên lại làm cho y chân chính ngây ngẩn cả người, y mang thai? Y cứ nhiên mang thai! Tuy rằng không phải không nghĩ tới khả năng này, từ lúc y lần đầu tiên tính kế Hạ Minh Hiên, y đã lo lắng qua vấn đề đứa nhỏ. Bởi vì không muốn để đứa nhỏ đột nhiên xuất hiện quấy rầy kế hoạch của y, cũng sợ làm cho Hạ Minh Hiên không cam lòng, nên từ lần đầu tiên quan hệ, y đã dùng dược ngừa thai. Ba năm qua, mọi chuyện đều dựa theo suy nghĩ của y, quan hệ của hai người cũng từng bước một tiến triển, không nghĩ tới chỉ một lần quên dùng thuốc vào ba tháng trước, y cứ nhiên đã có.

Giờ khắc này, La Giác vô cùng cảm thấy may mắn vì Hạ Minh Hiên đã yêu thương y. Y đã thổ lộ, hơn nữa Hạ Minh Hiên cũng đáp ứng rồi, nếu không y cũng thật không biết phải xử lý cái thai làm sao. Cũng may, hết thủy cũng chưa đến mức bế tắc, trừ bỏ việc y tạm thời còn chưa tỉnh được

Lời nói của Hạ Minh Hiên lại vang lên bên tai, y biết hẳn đã hạ quyết tâm phải tự mình vì y giải độc. Kỳ thật y đã sớm nghĩ đến những lời hắn nói, chỉ là một cánh tay trái mà thôi, mặc dù đã phế đi, chỉ cần hắn vẫn ở tại bên người y, y căn bản không thêm để ý điều này. Cho dù không thể hoàn toàn giải độc, cho dù có lưu lại di chứng gì, với y mà nói đều không sao cả, chỉ cần cái còn xà kia không thương tổn đến đối phương, như vậy cũng đủ rồi.

Bất quá hiện tại đã có đứa nhỏ, y sẽ càng thêm phối hợp với đối phương, chỉ cần Minh Hiên cùng đứa nhỏ không có việc gì, những cái khác đều không sao cả.

Thời điểm Vân Mặc Chi đến U Đồ, La Giác đã muốn thanh tỉnh. Tuy rằng chất độc còn chưa giải hết, nhưng cũng đã thanh trừ được bảy tám phần, về phần dư độc chỉ cần chậm rãi điều trị là ổn. Bất quá cánh tay trái tuy rằng không hoàn toàn tàn phế, nhưng về sau cũng không thể dùng lực được. Nhưng nói tóm lại, đối phương đã không còn bị uy hiếp đến tính mệnh. Đối với tình huống như vậy, Vân Mặc Chi bị bà xã yêu dấu cường ngạnh lôi kéo đến nơi này, vẫn thực khó chịu. Vốn bọn họ cũng không phải bạn bè gì, chút bệnh này chỉ cần tùy tiện lôi đại một tên đại phu liền có thể giải quyết được à, cần gì phải bắt hắn lặn lội ngàn dặm từ Chiêu Quốc chạy tới?

Bất quá xem tại ân tình năm đó La Giác từng tặng cho hắn một con cổ vương giúp hắn sống đến hôm nay. Nên hắn mới đáp ứng Hạ Minh Hiên vì La Giác thanh lý toàn bộ dư độc trên người. Để tránh ảnh hưởng

đến thai nhi chưa xuất thế, về phần tay trái, hấn cũng không có cách nào phục hồi như cũ, chỉ có thể nói sự thật cho hai người.

“Cũng không phải phế hoàn toàn, thời điểm tỉnh lại khí lực cũng rất tốt, người không cần quá để ý.” La Giác tựa vào trên giường, không quá để ý nói. Sau khi tỉnh lại, tuy rằng độc đã giải, nhưng thân thể chung quy vẫn còn chưa khôi phục, cả người vô lực yếu ớt. Thấy vậy, y liền đơn giản nằm ở trên giường nghỉ ngơi, dù sao Hạ Minh Hiên hiện tại cũng luyến tiếc y muốn chết, cứ sợ sẽ làm cho y mệt mỏi à.

Hạ Minh Hiên cười cười không đáp, di động cái muỗng trong chén được, khẽ múc một chút, “Àn, người uống được trước đi.”

La Giác nhấp môi một chút, liền nuốt hết muỗng được Hạ Minh Hiên đưa qua. Loại chuyện uống được này y đương nhiên rất phối hợp, đặc biệt là sau khi biết được trong bụng của y đã có bảo bảo.

“Trước cân nhắc đến chuyện người nói trước kia đã!” Đột nhiên nghĩ đến chuyện Hạ Minh Hiên nói hai người sẽ thành thân trước đó, La Giác liền cấp tốc uống hết chén được, mở miệng hỏi.

“Àn, chuyện nào?”

La Giác chọn mi, “Thành thân.”

“Từ từ, chờ thân thể người khỏe rồi hấn tính.” Buông bát không xuống, Hạ Minh Hiên cầm lấy khăn giúp La Giác xoa xoa miệng.

La Giác nhú nhú mày, quay đầu sang một bên, tay phải nhanh chóng đoạt chiếc khăn Hạ Minh Hiên cầm trong tay, chính mình từ lau, “Phế đi một bàn tay mà thôi, đừng nghĩ là ta đã trở thành một phế nhân à.”

“Vân Mặc Chi nói, người phải hảo hảo tĩnh dưỡng, nếu như vậy tay trái còn có thể khôi phục. Mặc dù không thể phục hồi như cũ, nhưng mà ít nhất có thể hoạt động như người thường. Sau này không được nói đến từ “phế” kia nữa.” Nghe thấy La Giác liên tục nói vài từ phế, Hạ Minh Hiên giận tái mặt, lạnh lùng nói.

La Giác giương mắt chống lại, gặp Hạ Minh Hiên thật sự có chút sinh khí, liền lo lo khé miệng cười rộ lên, tay phải lôi kéo quần áo Hạ Minh Hiên, lấy lòng, “Hảo, Minh Hiên, ta biết sai rồi, không nên tức giận.”

Hạ Minh Hiên bất đắc dĩ, hai người bọn họ mỗi lần nói chuyện đều sẽ có chút trêu đùa, nhưng một khi hấn thật sự sinh khí, La Giác sẽ lập tức nhường nhịn hấn. Giống như trước kia, y đều không hề tranh cãi với hấn, chỉ yên lặng lui ra phía sau, từ sau khi hai người cùng một chỗ lại biến thành lấy lòng rồi dỗ dành hấn, cuối cùng bọn họ lại hòa hảo như lúc ban đầu. Nhưng mà bởi vì như vậy, hấn mới phát hiện chính mình càng luyến tiếc khi dễ La Giác, kỳ thật người bị ăn gấu gao là chính mình mới đúng đi.

“Tùy hứng!” Hạ Minh Hiên ngồi xuống bên cạnh La Giác, mặt vẫn là lạnh lùng, thanh âm còn có chút đóng băng, giọng lại đầy trách cứ, “Lần tể Xà Tổ kia, người cũng lại cậy mạnh!”

Nói đến con xà kia, La Giác liền khinh thường phi một ngụm, “Tại con xà kia phát rồ chứ bộ, ai bảo nó muốn cắn người, đáng chết!”

Hạ Minh Hiên thở dài, kỳ thật hẳn trách không được La Giác. Xà Tổ đã đến lúc phải thay đổi triều đại. Nhưng con lão xà kia vẫn bất tử không chết, nếu thể tân xà tổ sẽ không tuyển được, mọi chuyện sớm đã có chút ầm ầm rối loạn. Hơn nữa, cái con xà kia dường như đã thành tinh, mỗi năm đều có chút không cam lòng tham gia lễ tế tự, thậm chí mấy năm gần đây, người khổng chế xà đã dần dần không thể điều khiển được nó.

Vốn ngày ấy, hẳn sẽ tiến hành khổng chế xà tiến hành tuyển tân xà tổ, nhưng hẳn lại bị lời thổ lộ của La Giác trước đó vài ngày làm cho hoảng hốt. Hơn nữa con cự xà kia, làm như đã biết được chính mình sắp thoái vị nên không cam lòng, cho nên nó đã thoát khỏi khổng chế hướng về phía hẳn tập kích. La Giác vì thế mới nhảy ra thẳng tắp chém cho con xà kia một nhát, cũng bị trúng độc do cự xà cắn vào tay trái. Cũng may, nội lực của La Giác thâm hậu, một kiếm đi xuống đúng ngay chỗ bảy tấc, mới có thể làm cho cuộc hỗn loạn nhanh chóng được bình ổn.

“Ta bị cắn, người còn có thể cứu ta, người bị cắn ta cũng sẽ không cứu người a.” La Giác sợ Hạ Minh Hiên lại nghĩ nhiều, liền vội vàng bỏ thêm một câu.

“Người luôn luôn để ý.” Hạ Minh Hiên phì cười, “Người lợi dụng chức quyền, đuổi giết thánh tử đoạt U Đồ ấn, thâm uy hiếp bức Giản trưởng lão thoái vị, phái người tiếp cận Tiểu Nguyệt khuyên hẳn rời đi, lại ở trước mặt đả kích hẳn, kê đơn ta khiến ta từng bước một rơi vào bẫy. Người nói xem, chuyện nào không phải là do người tính toán hết cả?”

La Giác nghe vậy cong lên khóe miệng bật cười, nghiêng đầu tựa vào trên người Hạ Minh Hiên, thẳng thừng nói toạc móng heo, “Ta chính là từng bước một tính kế người đó thì sao?” Không tính kế, lấy sự ương ngạnh lại ngu ngốc của người, ta phải đợi đến khi nào mới có thể khai thông được người a?

“Không làm sao hết.” Hạ Minh Hiên buồn cười sờ sờ bụng La Giác, tuy rằng y khí thế bức nhân, mỗi lần đối mặt với hẳn đều chưa bao giờ nhận thua ngoài miệng. Mỗi một việc đều cường ngạnh nhúng tay vào chuyện của hẳn, nhưng mỗi lần như vậy đều không phải vì hẳn mới bị thương sao, không phải vì hẳn mà tận tâm hết sức sao? Cho dù là loại chuyện đoạt quyền này, cũng bất quá là vì hẳn từng nói ra nguyện vọng của hẳn là được làm tộc trưởng, dẫn dắt U Đồ từng bước một đi đến một chân trời mới, “Về sau đừng cậy mạnh, ta luyện tiếu, đau lòng.”

La Giác cười đến ánh mắt cong cong, cứ cảm thấy hết thấy những trả giá trước kia đều lập tức đáng giá vô cùng. Y vốn là người rất ngạo khí, cho dù yêu sâu đậm đến mấy, cũng sẽ không giống Phó Nguyệt kẻ cận đuổi theo người ta. Bởi vậy, lúc mới đầu, y chỉ nghĩ giúp người này đạt thành nguyện vọng, chính là sau lại càng sinh thêm lòng tham, càng ngày càng muốn được nhiều hơn... Bởi vậy y mới có thể âm thầm tính toán nhiều như vậy, nhưng hết thấy trả giá đều đã được hồi báo. Y nếu đã lựa chọn con đường này, tất nhiên sẽ nhất định đợi cho đối phương phúc đáp câu trả lời như y mong muốn, cũng may hết thấy đều như ý nguyện.

“Người là tộc trưởng, ta này lại là đệ nhất cao thủ của U Đồ, không bảo vệ người, thì ai bảo hộ người đây?”

“Người về sau bảo vệ tốt chính người cùng nhi tử là đủ rồi.”

61. Chương 61: Phiên Ngoại 5

Nhị bánh bao xuất thế

Tại năm thứ tư sau khi Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ trở lại Thịnh Kinh, y lại mang thai. Thời điểm ấy tiểu Minh nhi đã muốn bảy tuổi, Mục Kỳ chính mình cũng đã ba mươi bốn tuổi, vậy mà y cứ nhiên còn mang thai.

Khi đó, khẩu vị của Mục Kỳ lại không tốt lắm, cũng dễ dàng mệt mỏi. Bộ Hoài Viễn tuy rằng lo lắng, nhưng hai người đều bị chuyện lũ lụt ở An Lạc, bận rộn đến không thể phân thân, cũng chỉ cho là vì vậy nên mới một nhọc uể oải. Bất quá Bộ Hoài Viễn vẫn thỉnh Lý Nhạc đến phủ để thay Mục Kỳ khám xem, nhưng ai biết Lý Nhạc còn chưa có tới cửa, Mục Kỳ đã trước một bước té xỉu ở đại điện ngay lúc vào triều. Thế là trưởng ngự y viện đã tự mình đến bắt mạch, cũng xác định cái thai đã hơn hai tháng.

Mục Kỳ tuy cảm thấy ở trước mặt mọi người té xỉu có chút mất mặt, nhưng vẫn đối với tin mình có thai cảm thấy thật cao hứng. Năm đó, y đã bỏ lỡ thời kì trưởng thành tối trọng yếu của Minh nhi, nay đến đứa nhỏ thứ hai, y tự nhiên sẽ càng coi trọng.

Bộ Hoài Viễn so với Mục Kỳ càng lo lắng nhiều hơn, dù sao Nghiêm Tổ đã lãnh mặt nói với hắn. Mục Kỳ nay đã là sản phụ cao tuổi, thêm vào thời điểm sinh Minh nhi đã bị trọng thương, thân thể vốn không còn khỏe như trước, nay lại mang thai lần thứ hai chỉ sợ sẽ càng thêm vất vả, lúc sinh sản cũng chỉ sợ sẽ có biến số. Bộ Hoài Viễn nghe xong những lời này liền lo lắng không thôi, thậm chí còn có ý định khuyên Mục Kỳ không cần đứa nhỏ này nữa. Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của Mục Kỳ lúc biết được mình có thai, những lời khuyên bảo kia đã bị hắn cứng rắn ép trở về.

Đều đã là người trải qua sinh tử thì còn sợ gì đâu, nếu là ý của trời cao, vậy thì bọn họ chỉ cần chờ mong đến ngày tiểu sinh mệnh này ra đời là tốt rồi.

Bộ Hoài Viễn không có đem những lời của Nghiêm Tổ nói hết cho Mục Kỳ, sợ Mục Kỳ quá mức lo lắng ngược lại ảnh hưởng thân thể. Nhưng mà hắn lại luôn mãi dặn dò Mục Kỳ phải cẩn thận thân thể, An Quốc Hầu phủ từ trên xuống dưới cũng đều chỉnh đốn chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng một phen. Phàm là khi Mục Kỳ ở trong phủ, một chút việc nặng nề đều sẽ không thể làm, đi đến chỗ nào đều có hạ nhân hoặc ảnh vệ theo đuôi, chỉ sợ sẽ xảy ra cố sự gì. Mục Kỳ tuy rằng phiền muộn muốn chết, nhưng cũng biết đây là hảo ý của Bộ Hoài Viễn, nghĩ đến năm đó chính mình cũng lo lắng cho Bộ Hoài Viễn như vậy, nay bất quá chỉ đảo ngược mà thôi, nên y cũng liền từ từ mặc kệ những người này, chỉ cần không ảnh hưởng đến sinh hoạt thường ngày của y là được.

Về phía triều đình y lại không thể xin nghỉ phép. Tuy rằng Dung Sở Hoa sau khi biết được tin tức Mục

Kỳ có thai liền miễn cho y thương triệu mỗi ngày, nhưng hần lại chết sống không chịu chuẩn tấu việc nghỉ phép. Dù sao Mục Kỳ trên tay cũng còn một vài sự vụ không yên lòng, y cũng không nguyên vì chuyện này mà trì hoãn, nên chỉ ở trong quý phủ xử lý sự vụ. Tình cảnh lúc này đảo lại có chút giống với Bộ Hoài Viễn năm đó, ẩn ở phía sau màn làm việc.

Tiểu Minh nhi nay đã phi thường hiểu chuyện. Sau khi biết được Mục Kỳ mang thai liền vui vẻ thật lâu. Bé thể nhưng vẫn luôn ghen tị với Tiêu Ninh An có hai cái đệ đệ muội muội. Hiện tại đã biết chính mình sắp có đệ đệ hoặc muội muội, tự nhiên bé cũng thật vui mừng. Bé còn thường xuyên chạy đến trước mặt Mục Kỳ hỏi đông hỏi tây, hỏi thăm khi nào thì có thể nhìn thấy đệ đệ muội muội, chộc cho Mục Kỳ không thể nhịn cười được.

Bộ Hoài Viễn lo lắng Minh nhi bộp chộp hấp tấp sẽ va chạm đến Mục Kỳ, liền tính đem Minh nhi đưa đến Tướng quân phủ, để cho Bạch Nhất hổ trợ trong coi vài ngày. Mà khi Minh nhi biết được việc này, bé liền khóc to náo loạn thật lâu, còn đỏ mắt nói thẳng, phụ thân có đệ đệ sẽ không muốn bé nữa, làm cho Bộ Hoài Viễn cùng Mục Kỳ nhìn mà đau lòng một trận. Cuối cùng, bọn họ chỉ có thể dần lòng giải thích với bé, nói là vì cha thân muốn tĩnh dưỡng, nên mới đưa bé đến Tướng quân phủ ở nhờ mấy tháng, đợi đệ đệ sinh ra liền sẽ đưa bé trở về, đến lúc này mới có thể dự hống được bé. Cũng may, bên Tướng quân phủ lại có rất nhiều hài tử, cảm tình của Minh cùng bọn nhỏ lại rất tốt. Nên sau khi đến nơi không bao lâu, bé đã rất nhanh chơi đùa đến vui vẻ, ngược lại Mục Kỳ lại có chút luyến tiếc, muốn đón đứa nhỏ về trước thời hạn.

“Người cũng đừng suy nghĩ nhiều, Minh nhi lớn như vậy, con sẽ biết chiều cố chính mình, ngự y không phải nói người không được ưu tư hay sao? Ban ngày thì vội vàng chuyện cứu nạn dân thiên tai, buổi tối còn không cho chính mình nghỉ ngơi!” Bộ Hoài Viễn vừa về phòng liền thấy Mục Kỳ đang khẽ cau mày viết “thư nhà” cho Minh nhi. Hần có chút bất đắc dĩ tiến lên đoạt lấy giấy. Tướng quân phủ cách Hầu phủ bất quá chỉ có mấy cái ngõ nhỏ, đứa nhỏ này lại vẫn phái người đưa thư nhà trở về, rõ ràng trong lòng nhóc còn đang sinh khí chuyện bọn họ đem nhóc đưa đến Tướng quân phủ đây mà.

“Ta biết, nhưng ta nghĩ nếu để Minh nhi ở Tướng quân phủ quá lâu cũng không tốt, chờ mấy ngày nữa vẫn là đem con trở về đi.” Mục Kỳ gấp Bộ Hoài Viễn đã thu đi lá thư, cũng không đoạt đoạt, chính là nghĩ nghĩ một hồi rồi nói như vậy.

Bộ Hoài Viễn nhẹ nhàng kéo Mục Kỳ, đi đến bên giường ngồi xuống, “Đứa nhỏ này vừa về nhà là cả ngày quần quít lấy người, người sao có thể nghỉ ngơi tốt được. Huống chi ở cái tuổi này của con, để con ở Tướng quân phủ cùng mấy tiểu tử kia chơi đùa sẽ vui vẻ hơn, chỉ sợ là nhóc con đã sớm không nhớ rõ nhà mình ở chỗ nào rồi.” Nói xong, hần còn khẽ cười một tiếng, dừng một chút mới nói, “Dù sao Tướng quân phủ cách chỗ chúng ta cũng không xa, nếu nhớ con, liền gọi người đưa nhóc trở về ngay ngốc vài ngày, nhưng người vẫn phải lấy thân thể của mình làm trọng biết chưa? Nghiêm Tổ còn đủ điều công đạo người muốn mạnh khỏe sinh con thì phải tĩnh dưỡng, người không phải đã quên rồi chứ, ân?”

“Ta không quên, nhưng người đừng có quá khoa trương như vậy. Trước kia cũng không phải ta chưa từng mang thai, lúc này còn đang ở Thịnh Kinh, có thể có chuyện gì chứ?” Mục Kỳ hơi hơi nhúu mày, y đã nghe theo lời của Bộ Hoài Viễn cùng Nghiêm Tổ đem những chuyện có thể bỏ liền đẩy qua một bên. Nay, y chỉ bất quá dùng có chút ít thời gian xem vài văn kiện, còn phần lớn thời gian đều ở nhà nghỉ ngơi. Ngay cả thời gian luyện võ vào mỗi ngày, y cũng bỏ qua luôn, người cũng sắp rĩ sét tới nơi rồi.

“Sao có thể so sánh với trước kia chứ, tình huống hiện tại của người...” Bộ Hoài Viễn nhẹ giọng trách mắng, theo sau lại dừng lại một chút, ôn nhu nói: “Chính người cũng biết, thân thể của người trước đó đã thụ

thương, đối với việc sinh sản cũng có ảnh hưởng rất lớn, lúc này không hảo hảo dưỡng tốt một chút sao được!? Dừng làm cho ta lo lắng, Tiểu Kỳ.”

Điều Mục Kỳ không thể nghe được chính là giọng nói vừa mềm nhẹ lại bất đắc dĩ của Bộ Hoài Viễn như thế này. Nếu Bộ Hoài Viễn hung với y, y còn có thể kháng cự, một khi Bộ Hoài Viễn chọn dùng thế công nhu tình, Mục Kỳ chỉ có thể buông khí giáp đầu hàng, bởi vậy y cũng chỉ có thể thuận theo gặt đầu.

“Chuyện lũ lụt của An Lạc, ta đã phái Vân Tu đi điều tra, bạc cứu trợ thiên tai đã sớm phát đi. Nhưng ở vùng thành trì phụ cận vẫn luôn truyền đến tin tức nạn dân tràn vào, chỉ sợ là có người lừa trên gạt dưới. Việc này ta sẽ lo tiếp, người đừng suy nghĩ nhiều.” Đàm xong việc tư rồi, việc công cũng nên nhắc đến một chút.

“Ân, sau khi điều tra rõ chủ yếu vẫn là dàn xếp cho nạn dân, còn những tên đầu kê mạt cầu* kia, vẫn nên sớm phế đi.” Nghe Bộ Hoài Viễn đã thay mình tiếp nhận, Mục Kỳ cũng coi như buông được chút tâm tư. Vốn y còn phái người đi tra xét, nhưng dù sao quan văn đi lại thăm dò cũng không thể so với ảnh vệ, việc thư từ và truyền tin cũng mau chóng hơn. Hơn nữa Vân Tu còn tự thân xuất mã, hẳn là rất nhanh sẽ có được kết quả. (đầu kê mạt cầu~ í chỉ mấy tên vùng trộm ăn cắp)

Nói xong đoạn này, Mục Kỳ có chút mệt mỏi nhắm mắt lại nhu nhu mi tâm. Bộ Hoài Viễn thấy thế liền bước lên phía trước ôm y, ấn hạ tay đối phương, còn tự mình vươn tay giúp y xoa bóp vùng thái dương, “Mệt mỏi liền nghỉ ngơi đi, đã nhiều ngày nay khí sắc của người trông rất kém. Đừng đem thân mình so sánh với sắt thiết, cho dù là dĩ vãng ta cũng không cho phép người không quý trọng thân thể mình như vậy.”

Mục Kỳ từ từ nhắm hai mắt tựa vào trong lòng Bộ Hoài Viễn, mang theo ý cười bảo: “Trước kia luôn là ta buộc người uống được, giáo huấn người. Hiện tại đã đổi lại, ta sẽ cho người có cơ hội bào thù những phiền nhiễu mà ta đã mang đến cho người mấy năm trước.”

Bộ Hoài Viễn nhăn nhăn mi, thanh âm hơi trầm xuống: “Ta trái lại còn tình nguyện không như vậy à, nhìn người như bây giờ, ta cả ngày đều lo lắng muốn chết, so với bản thân ta sinh bệnh còn khó chịu hơn.” Nói xong, Bộ Hoài Viễn đem Mục Kỳ ôm chặt vào trong lòng, “Tiểu Kỳ, nay ta mới cảm nhận được tâm tình của người lúc trước, ta thật sự là rất vô liêm sỉ.”

Mục Kỳ là một dựng phu phi thường phối hợp, tuy rằng y luôn trưng khuôn mặt lạnh lùng không có biểu tình gì, nhưng trên cơ bản, Bộ Hoài Viễn đưa ra yêu cầu gì y đều sẽ đáp ứng hết. Bảo y uống được, y liền uống hết, bảo y đi nghỉ ngơi liền nghỉ ngơi, thậm chí không cho y xuất môn nhiều, y liền thật sự không bước lấy một bước ra ngoài cổng. Trừ bỏ có một số việc y phải đích thân ra ngoài, thì phần lớn thời điểm khác, y quả thật giống như một ngoan bảo hoàn toàn nghe lời đối phương. Nhưng cho dù như vậy, Bộ Hoài Viễn vẫn lo lắng cả ngày trời. Nghĩ như thế y lại nhớ đến cái người năm đó nhìn qua thật ôn hòa dễ nói chuyện, thật chất lại là một tên cố chấp, không chịu nghe người khác khuyên bảo. Tuy rằng, hẳn coi như cũng yêu quý sinh mệnh, nhưng Mục Kỳ khi đó đã hao không biết bao nhiêu tâm tư để chiều cố hẩn.

“Vậy người trong khoảng thời gian này phải hảo hảo chiều cố ta đi!” Mục Kỳ tựa vào trong lòng Bộ Hoài Viễn cười cười. Y kỳ thật cũng không hy vọng Bộ Hoài Viễn sẽ vì chuyện trước kia mà tự trách. Dù sao những chuyện đó đều là do y cam tâm tình nguyện, hưởng chi nguyên nhân cũng là bởi vì hẩn. Chỉ cần hai người bọn họ về sau, sẽ không còn vì chuyện trước đây mà tiêu phí thời gian, quá khứ lúc trước, Mục Kỳ

đã sớm không quan tâm.

Bộ Hoài Viễn cúi đầu, khẽ hôn lên mái tóc của Mục Kỳ, mềm nhẹ đáp: “Về sau ta đều sẽ hảo hảo chiều cố người.” Mục Kỳ dùng nửa đời trước để truy đuổi hắn, làm cho hắn bị chặt chẽ nắm giữ, rốt cuộc đã không còn biện pháp buông y ra nữa. Hôm nay, những thứ trôi qua đã không còn cách nào làm lại, hắn chỉ có thể dùng nửa đời còn lại để yêu thương người nam nhân luôn làm cho hắn đau lòng này.

Thời điểm Mục Kỳ mang thai đến tháng thứ tám, U Đồ lại gửi đến một phong thư, là do Hạ Minh Hiên phái người đưa đến. Nội dung trong thư không viết rõ ràng lắm, chính là nói thỉnh Mục Kỳ hỗ trợ tìm thân y Vân Mặc Chi đến U Đồ một chuyến. Khi Mục Kỳ hỏi thăm người truyền tin mới biết được, là do xà loạn ở U Đồ, La Giác chém mẫu xà trong lễ tế tự Xà Tổ, một tay xém bị phế còn thân trúng kịch độc. Vu y ở U Đồ đã không có cách nào chữa trị, bởi vậy bọn họ mới muốn mời Vân Mặc Chi tiến đến cứu chữa.

Mục Kỳ cùng La Giác không có giao tình gì, thậm chí còn từng có một chút đụng chạm. Nhưng y dù sao đã từng là thánh tử của U Đồ, mặc kệ những người đó là vì điều gì mới giúp y, bọn họ cuối cùng cũng đã thay y nhận lấy trách nhiệm, y tự nhiên không thể thấy chết mà không cứu được. Bất quá, thân thể hiện tại của y không thể đi đến U Đồ, huống chi lúc y rời đi cũng đã từng nói qua sẽ không quay trở về. Bởi vậy điều duy nhất y có thể làm ở hiện tại, cũng chỉ là viết một phong thư gửi đến thành Vân Hà, thỉnh Vân Mặc Chi ra mặt hỗ trợ.

Thư rất nhanh đã viết xong, Mục Kỳ trực tiếp phái Ảnh Thập mang theo sứ giả U Đồ đi gặp Vân Mặc Chi. Vì không để chậm trễ thời gian, Mục Kỳ còn dặn Ảnh Thập nếu sự thành liền trực tiếp đi theo Vân Mặc Chi, bảo hộ đối phương an toàn đến U Đồ. Không cần gấp rút quay lại Thịnh Kinh, đợi hết thấy mọi chuyện đều chấm dứt rồi quay về cũng được.

Ảnh Thập từ sau khi trở về từ U Đồ đã bị Bộ Hoài Viễn trực tiếp phân đến bảo vệ Mục Kỳ. Đối phương cũng tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của Mục Kỳ. Bởi vậy vào ngay buổi chiều hôm đó, hắn liền mang theo người truyền tin ly khai Thịnh Kinh. Bởi vậy cho đến lúc Bộ Hoài Viễn biết được tin tức, Ảnh Thập đã rời khỏi thành được một đoạn thời gian.

“Chỉ là chuyện truyền tin này nọ, người đem Ảnh Thập phải đi làm gì? Bây giờ bên người người không có lấy một thủ vệ, người hỏi ta làm sao yên tâm đây?” Bộ Hoài Viễn đối quyết định này của Mục Kỳ thập phần không thể tiếp nhận, hơi có chút bất đắc dĩ nói.

“An Quốc Hầu phủ nhiều người như vậy, người sợ không có người sao?” Mục Kỳ không quá để ý trả lời, “Trong thư Hạ Minh Hiên mặc dù không miêu tả nhiều lắm, nhưng ta biết không không đến vạn bất đắc dĩ bọn họ sẽ không cầu ta hỗ trợ. Tình huống của La Giác hiện giờ hắn là đã rất nghiêm trọng, để cho Ảnh Thập đi cũng có thể tiết kiệm được chút thời gian, nếu đuổi kịp còn có thể cứu được một mệnh.”

“Tình huống của người hiện tại cũng thực khẩn cấp, Nghiêm Tổ cũng nói người tùy thời đều có thể sinh non...” Bộ Hoài Viễn vẫn cau mày chặt chẽ nói, “Ta nghĩ ta sẽ hướng Đế Thượng xin phép, ở nhà cùng người mấy ngày nay, mặt khác ta sẽ điều thêm hai người thông minh một chút đi theo người...”

Mục Kỳ không rõ chân tướng, bởi vậy đối với biểu tình sợ lớn hãi nhỏ của Bộ Hoài hơi hơi có chút không biết nói gì. Nhưng y cũng sẽ không phản bác Bộ Hoài Viễn, đối với những an bài của Bộ Hoài Viễn, y đều là trầm mặc đáp lời.

Mà sự thật đã chứng minh những lo lắng của Bộ Hoài Viễn không phải dư thừa. Ngay tại ngày thứ bảy Mục Kỳ phái Ảnh Thập rời đi, nhị bánh bao của bọn họ liền khẩn cấp muốn đi vào nhân thế rồi.

62. Chương 62: Phiên Ngoại 6

Dung Tích

Sau khi Ảnh Thập rời khỏi, Bộ Hoài Viễn liền điều hai ảnh vệ đi theo bảo hộ Mục Kỳ. Tuy Mục Kỳ cho rằng Bộ Hoài Viễn đã quá mức khoa trương, nhưng mà y cũng chưa bao giờ cự tuyệt hảo ý của Bộ Hoài Viễn, bởi vậy chỉ cần ra cửa, y đều sẽ tùy ý cho hai người này đi theo.

Nghiêm Tổ là trưởng ngự y viện nên không có cách nào mỗi ngày đều đến phủ chẩn mạch cho Mục Kỳ. Nhưng do yêu cầu của Bộ Hoài Viễn khoảng ba đến năm ngày sẽ thăm khám một chuyến, mà Lý Nhạc bởi vì cùng Mục Kỳ và Bộ Hoài Viễn cũng coi như hiểu biết, nên cơ bản mỗi ngày y đều sẽ chạy đến Hầu phủ xem Mục Kỳ. Y vốn đã từ chỗ Nghiêm Tổ biết được tình huống hiện tại của Mục Kỳ, cũng không dám khinh thường, mỗi ngày đến phủ đều sẽ thay Mục Kỳ hảo hảo xem chẩn một phen, cũng hỏi rõ về tình hình gần đây.

Lần mang thai này của Mục Kỳ so với khi hoài Minh nhi còn vất vả hơn mấy phần. Thời điểm mới đầu tình trạng nôn oẹ cũng rất nghiêm trọng, sau giai đoạn vất vả đó cũng có chút tốt lên, nhưng lại luôn ngủ không tốt, hơn nữa thân thể dĩ vãng đã hao gầy, đến nay đã có chút càng đơn bạc. Bất quá sau khi giải quyết chuyện lũ lụt của An Lạc xong, Mục Kỳ trên cơ bản liền phải sạch mọi thứ không hề quản sự vụ. Mỗi ngày đều nghiêm khắc tuân thủ theo yêu cầu an thai của Nghiêm Tổ, Lý Nhạc cùng Bộ Hoài Viễn, tinh thần trái lại đã điều dưỡng không sai biệt lắm.

Ngày hôm nay, thời điểm Mục Kỳ tỉnh dậy thì vừa lúc nhìn thấy Bộ Hoài Viễn mặc quần áo chuẩn bị thượng triều. Nhu nhu ánh mắt còn có chút mơ hồ khởi động thân mình, đã nhiều ngày y có chút thêm ngủ. Lý Nhạc nói hẳn là do đoạn thời gian trước quá bận rộn cho nên hiện tại mới mệt mỏi như vậy, lúc ấy còn chưa cảm thấy, nay hiện tại đã nhận rồi, nên thân thể đã có chút chống đỡ không được.

Bộ Hoài Viễn nghe được động tĩnh quay đầu nhìn đến Mục Kỳ đang đứng dậy, cũng không vội mặc y phục nữa, mà bước nhanh quay về bên giường nâng Mục Kỳ dậy, ôn thanh nói: “Đánh thức người à? Ngủ nhiều thêm một hồi đi, ta hạ triều sẽ trở lại ngay.”

Mục Kỳ lắc đầu, cong cong khóe miệng lộ ra nụ cười yếu ớt, thanh âm còn thoảng có chút ách ách, “Không, ta nằm có chút mệt, muốn dựa vào ghế một hồi.”

Bộ Hoài Viễn giúp Mục Kỳ điều chỉnh tư thế, xác định đối phương đã thư thái mới cầm lấy quần áo vừa

quần sang một bên tiếp tục mặc vào, một bên mặc một bên còn không quên dặn dò, “Một hồi ta đi rồi người vẫn nên ngủ nhiều thêm chút. Nếu tỉnh dậy thấy đói bụng liền kêu một tiếng, bên ngoài đều có người thủ sẵn.”

Mục Kỳ còn có chút chưa tỉnh ngủ, bán dựa vào giường mơ mơ màng màng gật gật đầu. Ngày thường, lúc Bộ Hoài Viễn thức dậy đi thượng triều y vẫn còn ngủ say, nhưng hôm nay cũng không biết vì cái gì lại đột nhiên thức tỉnh. Bất quá cứ như vậy tựa vào trên giường, nhìn Bộ Hoài Viễn xuất môn, cảm giác cũng thực mới mẻ.

Bộ Hoài Viễn nhìn Mục Kỳ có chút cố hết sức chống thân mình tựa vào bên giường, trong lòng đau thắt từng trận. Sửa sang y phục chỉnh tề, hắt lại vôi vàng khuyên Mục Kỳ nằm xuống nghỉ ngơi, biết Mục Kỳ nằm thẳng không thoải mái, hắt còn cố ý giúp y nghiêng người, thuận tiện bóp eo cho y.

Chiêu thức xoa bóp của Bộ Hoài Viễn đã sớm dày công tôi luyện qua, Mục Kỳ được xoa bóp dễ chịu đến mức nhện không được thoải mái mà khẽ ngậm hai tiếng. Bộ Hoài Viễn nghe được thanh âm than nhẹ của Mục Kỳ ánh mắt lập tức tối sầm lại, tay cũng hơi hơi cứng ngắc. Từ khi Mục Kỳ có thai tới nay, vì lo lắng thân mình của Mục Kỳ, bọn họ đã thật lâu không có thân thiết. Lúc này, hắt lại có chút cầm giữ không được, bất quá nhìn Mục Kỳ khép hờ mắt nằm ở trên giường, hắt lại cố gắng hít thật sâu áp chế cổ lửa dục này, chỉ cúi đầu ở bên tai Mục Kỳ khẽ hôn một cái.

Mục Kỳ tựa hồ cảm ứng được điều gì, liền mở mắt nhìn Bộ Hoài Viễn, nâng tay kéo lấy bàn tay đang đặt sau lưng mình của Bộ Hoài Viễn kéo đến trước bụng. Ngay lúc bàn tay của hai người giao nhau, cả hai đều cùng cảm thụ được động tĩnh xuất phát từ trong bụng của Mục Kỳ.

Bộ Hoài Viễn biết Mục Kỳ là đang trấn an hắt trong yên lặng, ánh mắt nhất thời càng trở nên ôn nhu. Nhẹ nhàng sờ sờ bụng của Mục Kỳ thêm mấy cái, hắt lúc này mới buông tay ra thấp giọng nói: “Ta đi rồi, sẽ nhanh chóng trở lại, người hảo hảo nghỉ ngơi đi!”

Mục Kỳ chỉ hơi hơi gật đầu, tựa hồ như đã ngủ, Bộ Hoài Viễn thấy thế liền nhẹ nhàng rút tay của mình ra, giúp Mục Kỳ vén hảo chăn, rồi khinh thủ khinh cước rời khỏi phòng. Lúc ra cửa, hắt lại dặn dò vài tên hạ nhân chú ý lắng nghe động tĩnh bên trong, sau mới đi thượng triều.

Mà giấc ngủ này của Mục Kỳ liền ngủ thẳng đến giờ Tỵ, trong phòng im ắng, Bộ Hoài Viễn còn chưa có trở về, ngoài phòng cũng không có thanh âm. Mục Kỳ biết bên ngoài chắc chắn có không ít người trông coi, nhưng vì không để ảnh hưởng đến giấc ngủ của y, nên bọn họ đều không làm ra tiếng vang gì.

Mục Kỳ là bị đau đến tỉnh lại, mà cơn đau càng lúc càng dữ dội này rõ ràng là đau bụng sinh, nửa người dưới của y còn ần ần chảy ra chất lỏng, những cảm giác này đều nói cho Mục Kỳ biết tình huống nguy cấp của y hiện tại. Lúc y muốn mở miệng gọi người, nhưng vừa cất tiếng, miệng lưỡi của y lại khô khốc đến vô cùng, chỉ có một tiếng thở dốc cực nhỏ bị bật ra. Cả người y lúc này đã trầm trọng giống như không còn là thân thể của y nữa, muốn đứng dậy lại một chút sức lực cũng không có, liền ngay cả việc nâng tay lên cũng chỉ có thể nhấc được một khoảng cách nhỏ.

Mục Kỳ hiện tại cảm thấy tinh thần của mình rất thanh tỉnh, nỗi đau như xé rách xương thịt kia y cũng cảm thụ được qphỉ thường rõ ràng. Nhưng toàn thân của y lại không hề có khí lực, tựa hồ như y đã mất

đi quyền không chế thân thể mình. Tỉnh lại chỉ mới trong giây lát, nhưng khuôn mặt Mục Kỳ đã bị mồ hôi che kín, ngay cả sau lưng cũng đều ướt đẫm. Chất lỏng chảy ra nơi hậu huyệt phía sau lại ỉn ỉn càng chảy càng nhiều, tựa hồ đã đem đệm giường làm ướt hết.

Nếu như cứ tiếp tục như vậy, còn chưa đợi kịp đến khi Bộ Hoài Viễn trở về chính y sẽ bị mất máu quá nhiều mà vong mạng. Mục Kỳ nhắm mắt lại bình ổn tinh thần, từ khi biết được tin y mang thai đến này, Bộ Hoài Viễn luôn luôn lo lắng một cách thái quá. Thật ra Mục Kỳ đã sớm đoán được tình huống của bản thân không mấy lạc quan, nhưng Bộ Hoài Viễn không muốn cho y biết, y liền giả bộ không hay biết gì, chỉ an tâm nghe theo bọn họ an bài, hảo hảo dưỡng thai. Ngay cả dự tính xấu nhất y cũng đã suy nghĩ qua, so với năm đó trơ mắt nhìn Bộ Hoài Viễn từng ngày từng khắc trôi qua lại tới gần tử vong hơn, thì tình huống ở hiện tại này, y lại càng không coi ra gì.

Lại mở mắt ra, màng sương mờ trong đáy mắt Mục Kỳ dần dần tiêu tán, chỉ còn lại có sự cứng cỏi và quyết tâm. Y cắn răng chịu đựng đau nhức trên người, cố gắng dựa di chuyển thân thể tới gần bên giường, hơi hơi khởi động thân mình vươn tay dùng sức vỗ lên đầu giường. Phần cạnh giường làm bằng gỗ lập tức phát ra một tiếng vang trầm đục. Tiếng động kia không tính quá lớn nhưng so với thanh âm Mục Kỳ hô lên còn to hơn mấy phần.

Làm xong một loạt động tác này, Mục Kỳ lại vô lực đổ lên trên giường, lần này quả thật đã dùng hết khí lực còn sót lại của y. Sắc mặt chỉ trong nháy mắt đã tái đi rất nhiều, mà gặp phải sự dẫn vật này, phần bụng vốn vì đau đớn trầm xuống nay lại đột nhiên kịch liệt xao động. Dù cách tấm chăn, Mục Kỳ đều có thể nhìn đến chiếc bụng nguyên bản tròn lẳn mượt mà, đang không ngừng nhô lên một cách dị thường, còn phần đệm giường màu trắng phía dưới cũng bị máu tươi nhuộm hồng một mảnh. Mục Kỳ há mồm thở phì phò, ngón tay nắm chặt lấy sàng đan dưới thân, chờ người tiến vào.

Cũng may tuy rằng tiếng vang vừa nãy không lớn lắm, nhưng Bộ Hoài Viễn đã cố ý lưu lại vài ảnh vệ bên ngoài phòng, thính lực của bọn tự nhiên so với thường nhân tốt hơn rất nhiều. Nghe được trong phòng có một thanh âm dị thường vang lên, một ảnh vệ liền tiến đến gõ cửa hai cái, còn lên tiếng hỏi, “Mục thừa tướng, có xảy ra vấn đề gì không? Mục thừa tướng?”

Mục Kỳ còn đang thở hổn hển, y rất muốn mở miệng ứng đáp với bên ngoài một tiếng, nhưng có lẽ vì mất máu quá nhiều làm cho suy yếu, y dù có cố gắng mở miệng cũng căn bản không phát ra được thanh âm, chỉ có tiếng ngậm thong khổ mỏng manh. Định động dậy thêm một cái nữa để tạo ra tiếng vang, nhưng chỉ hơi nhúc nhích một chút thì cả thân mình của y đều tựa như rời rạc cả ra, nhất là cơn đau đớn kịch liệt ở nơi bụng. Thật đúng là so với năm đó sinh Minh nhi còn muốn đau hơn gấp trăm lần.

Năm đó Minh nhi sinh ra, y một mình cô độc chống chọi nơi dã ngoại, không có kinh nghiệm không có người hỗ trợ, lại đang thụ nội thương, chỉ có thể gắng gượng chiến đấu một mình, dùng hết khí lực tấn công cưỡng ép sinh con. Sau tuy rằng Minh nhi cùng y đều được cứu chữa kịp thời, nhưng y hiện tại đã thật sự cảm nhận được di chứng. Y thậm chí còn cảm giác được đứa nhỏ đã phá vỡ hết thấy trở ngại bên trong bụng của y, hoành hành ngang ngược xoay động khắp nơi. Mà cơ hồ mỗi một lần động dậy này của con, y đều có thể cảm nhận được một dòng máu tươi cuộn cuộn chảy ra không ngừng nghỉ ở hậu huyệt, dần dần ngay cả thần thức của y đều có chút mơ hồ.

Người ngoài phòng không nghe thấy tiếng đáp của Mục Kỳ, chân mày cau lại, trong lòng mơ hồ có dự cảm bất hảo. Lẽ ra nếu không có việc gì, Mục Kỳ tất nhiên sẽ nhanh chóng ứng thanh một câu, nay lại vô thanh vô tức như vậy, ngược lại có vẻ càng không thích hợp. Những người này đều đã được Bộ Hoài Viễn cố ý

dần dò qua, vừa thấy loại tình huống này, cửa cũng không cần gõ, hơi dùng sức đẩy đại môn ra tiến vào.

Vừa vào cửa, một mùi máu tươi phiêu tán trong không khí ngay lập tức làm cho mấy người bọn họ biến sắc. Người cầm đầu gõ cửa vừa nãy liền quay đầu dùng ánh mắt ra hiệu, tiểu người hầu đứng ở một bên trông thấy lập tức hiểu ý xoay người chạy thụt mạng ra ngoài. Rõ ràng, người này là đi thông tri cho Bộ Hoài Viễn và thỉnh đại phu, mà mặt khác hai ảnh vệ võ nghệ cao cường còn lại cũng bất chấp lễ nghi tiến nhanh vào nội thất.

Khi nhìn đến Mục Kỳ mặt không có chút máu, nằm nghiêng ở trên giường, đệm giường dưới thân đã nhuộm đỏ bằng máu tươi, hai người đều cả kinh không thôi. Một người trong đó vội vàng đi lên trước thay Mục Kỳ độ chân khí bảo vệ tâm mạch, nhưng cũng không dám tùy tiện lay động Mục Kỳ, mà tên còn lại thì lập tức quay đầu chạy vội ra phía ngoài. Loại thời điểm này chỉ có thể dùng khinh công đem đại phu triệu tới tận nơi, ai còn đi thỉnh cái khỉ gì.

“Nhất, trong chốc lát...Ngăn lại...Hầu gia ở bên ngoài... Đợi... Ách...” Mục Kỳ thoáng bình phục một ít, vội mở miệng dặn ảnh vệ đang giúp y vận chuyển chân khí. Y biết tình huống hiện tại của chính mình có bao nhiêu nguy hiểm, tuy rằng y rất tin tưởng mình có thể vượt qua, nhưng mà y cũng không muốn để cho Bộ Hoài Viễn lo lắng.

Ảnh vệ không có trả lời, vẫn tiếp tục chuyên tâm thay Mục Kỳ chuyển vận chân khí. Mục Kỳ thấy thế bất đắc dĩ cười khổ một chút, thật đúng là không nên đem Ảnh Thập điều đi, hiện tại một người hầu hạ biết nghe theo lời y đều không có..

Lại thêm một cơn đau đớn sâu sắc đánh úp lại, Mục Kỳ suyễn khí hít một hơi, thân mình cũng cong thành hình cánh cung, bàn tay dùng sức cầm lấy sàng đan cũng trở nên trắng bệch, qua một cái chớp mắt phần bụng lại càng trụy xuống dữ dội hơn. Ảnh vệ kia vừa trông thấy thế, liền gấp rút phi nhanh đến đỡ lấy Mục Kỳ, tránh để thân mình đối phương va chạm với thứ khác.

Mục Kỳ hiện tại đã không còn chút khí lực nói chuyện, tất cả tâm tư của y đều dùng để chống lại cơn đau đớn kịch liệt đang không ngừng truyền đến từ phần bụng.

Tốc độ của ảnh vệ cực kì nhanh chóng, bất quá chỉ trong chốc lát đã vác Lý Nhạc đuổi trở về phòng. Vốn Lý Nhạc lúc này cũng muốn đến phủ bái phỏng, nhưng mới đi được nửa đường đã bị tên ảnh vệ này dùng khinh công lôi đến đây, trong khi tên người hầu chạy đi thông tri cho Bộ Hoài Viễn cùng Nghiêm Tố vẫn còn đang tất tả trên đường.

Lý Nhạc vừa đến hiện trường cũng bị dọa cho hoảng sợ, bất quá rất nhanh y liền khôi phục lại sự trầm tĩnh, bình tĩnh phân phó bọn hạ nhân đi chuẩn bị đồ dùng. Quan sát tình huống của Mục Kỳ một chút, y liền để cho tên ảnh vệ còn lại tiếp tục chuyển vận chân khí, chống đỡ không được lại đổi sang tên khác, dù làm cách nào cũng cần phải bảo vệ tâm mạch Mục Kỳ cho bằng được.

Theo sau, y lại xốc chăn lên, dò xét hậu huyết phía sau của Mục Kỳ. Nhìn đến đầy giường đều là máu tươi, sắc mặt của y lại trầm thêm vài phần. Từ trong lòng lấy ra một bình dược rồi đổ ra mấy viên thuốc, trước uy Mục Kỳ nuốt vào, theo sau mới bình tĩnh nói: “Người trước ổn định hơi thở, không cần dùng sức, đến, hít thở, đem hơi thở bình ổn lại, còn chưa tới thời điểm a.”

Mục Kỳ nghe theo lời Lý Nhạc nói, chậm rãi điều chỉnh hơi thở, rất nhanh đã khôi phục được chút sức lực, đồng thời viên dược của Lý Nhạc cũng nổi lên tác dụng, huyết dần dần không chảy ra nữa, sắc mặt Mục Kỳ rốt cục đã không còn duy trì sự trắng nhợt. Lý Nhạc lại quay đầu an bài bọn hạ nhân dựa theo phương thuốc của y đi nấu dược, theo sau liền bắt đầu vì Mục Kỳ điều chỉnh tư thế, cởi quần xuống.

Làm xong mấy chuyện này, Bộ Hoài Viễn vừa lúc phong trần mệt mỏi chạy trở về, Nghiêm Tổ cũng là một đường đi theo tới. Lúc đuổi tới cửa nhìn thấy tình cảnh trong phòng, Nghiêm Tổ đầu tiên là bắn cho Lý Nhạc một ánh mắt tán dương, theo sau rất nhanh liền tiếp nhận mọi chuyện từ tay y, khổng chế đại cục. Tuy Bộ Hoài Viễn còn có rất nhiều nghi vấn, nhưng hắn cũng không có tâm trạng để đoái hoài đến, chỉ nhanh chóng tiếp nhận vị trí phía sau của ảnh vệ ôm lấy Mục Kỳ, liên tục chuyển vận chân khí, cũng nhẹ giọng ở bên tai Mục Kỳ động viên tinh thần.

“Người đau bao lâu rồi?” Nghiêm Tổ một bên vuốt bụng Mục Kỳ thuận lại thai vị, một bên lại từ tốn hỏi thăm.

Mục Kỳ lắc lắc đầu, thời điểm tỉnh lại y đã muốn đau đến không còn tri giác, bản thân cũng chẳng biết rõ đến tột cùng đã đau bao lâu. Nhưng vừa há miệng, y chỉ có thể thở dốc, cũng chẳng nói ra được lời nào. Cuối cùng đành phải dùng khẩu hình miệng thay lời nói, cũng may ba người ở đây đều hiểu được.

Trái tim của Bộ Hoài Viễn từ lúc trở về liền vẫn treo trên cao, nhìn thấy tình huống Mục Kỳ thế này, hắn chỉ hận không thể chính mình thừa nhận toàn bộ những đau đớn này. Tuy rằng đau lòng đau đến run rẩy cả người, nhưng hai tay đang ôm Mục Kỳ của hắn lại vững như Thái Sơn. Lát sau, Bộ Hoài Viễn lại ngừng đầu, thần sắc ngưng trọng hỏi Nghiêm Tổ, “Thế nào?”

“Không tính là quá tốt, bất quá cũng không phải là tình huống xấu nhất như chúng ta tưởng, hắn là không thành vấn đề, yên tâm!” Nghiêm Tổ nghĩ nghĩ, thản nhiên đáp.

Bộ Hoài Viễn hiểu rõ gật gật đầu, tâm hơi chút buông lỏng. Nghiêm Tổ đã sớm nói qua với hắn, tình huống xấu nhất chính là một xác hai mệnh, đứa nhỏ sinh không được người lớn cũng không giữ được. Mà phạm nếu như không rơi vào tình huống này, hắn đều có thể nắm chắc được mệnh của Mục Kỳ. Nếu tốt hơn nữa hiển nhiên là cả hai phụ tử đều bình an, chẳng qua Mục Kỳ phải ăn khổ chút, còn tình huống tốt nhất chính là hai phụ tử bình an qua khỏi. Xem bộ dáng vừa nãy của Nghiêm Tổ, nếu không phải tình huống xấu nhất, kia ít nhất Mục Kỳ sẽ an toàn, về phần đứa nhỏ, hắn cũng không cưỡng ép.

“Trong chốc lát, sẽ uy y uống dược trợ sản. Y hiện tại sản lực không đủ, trong quá trình sinh con, người phải bảo trì việc chuyển vận chân khí cho y, nếu chống đỡ không được liền thay đổi người.”

Bộ Hoài Viễn gật gật đầu, hắn hiện tại chỉ có thể lấy phương thức này bồi ở bên người Mục Kỳ, tự nhiên muốn dùng hết toàn bộ sức lực bảo vệ Mục Kỳ vẹn toàn.

Chỉ chốc lát sau, Lý Nhạc liền bưng dược tiến vào, rất nhanh uy Mục Kỳ uống xong. Vốn Mục Kỳ cơ hồ đã rơi vào trạng thái bán hôn mê, chỉ còn tiếng thở dốc mỏng manh còn sót lại, toàn thân thì mềm nhũn nằm ở trong lòng Bộ Hoài Viễn. Bị Lý Nhạc uy thuốc xong, y cũng rất nhanh có phản ứng. Đầu tiên là bụng bắt đầu trở nên cứng rắn, tiếng thở dốc cũng càng ngày càng dồn dập, bàn tay nguyên bản cầm lấy sàng đan nay bị Bộ Hoài Viễn nắm ở trong tay cũng bắt đầu dùng sức, thân thể cũng dựa theo từng nhịp

thở dốc, ưỡn người lên cao.

Bộ Hoài Viễn nhìn mà đau lòng không thôi, một bàn tay vòng quang Mục Kỳ, cố định thân mình đối phương, một tay còn lại cùng với năm ngón tay của Mục Kỳ giao triền, lâu lâu lại cúi người hôn lên mái tóc khuôn mặt đã dính đầy mồ hôi của Mục Kỳ.

Nghiêm Tổ thì không ngừng quan sát hạ thân của Mục Kỳ, Lý Nhạc thì ở một bên, chỉ dẫn Mục Kỳ điều chỉnh hô hấp giảm bớt đau đớn. Bỗng nhiên, trong một lần hút khí gấp gáp của Mục Kỳ, thân mình của y dừng giữa không trung trong chốc lát rồi mới ngã xuống, tiếp theo hàng chân mày vẫn luôn nhíu chặt của Nghiêm Tổ rốt cục đã hơi chút buông lỏng, “Vỡ nước ối.”

Một cổ mùi vị tanh nồng liền truyền đến từ hạ thân Mục Kỳ, Bộ Hoài Viễn mơ hồ nhìn thấy, sàng đan nguyên bản đã sớm bị huyết nhiễm thấu nay lại nhiễm lên một ít chất lỏng màu vàng nhạt. Nắm lấy tay Mục Kỳ thật chặt, hấn lại vận chuyển một lượng lớn chân khí vào người y. Mà thanh âm của Lý Nhạc cũng càng lúc càng lớn, Mục Kỳ nghe thấy hiệu lệnh của đối phương, lại càng dùng thêm sức.

“Sân đạo đã mở đủ lớn, bảo y dùng thêm chút lực.” Thanh âm của Nghiêm Tổ lạnh lùng vang lên.

Lý Nhạc nghe vậy gật gật đầu, nửa quỳ ở bên giường, chậm rãi ấn bụng Mục Kỳ trở xuống phía dưới, cao giọng nói: “Mục thừa tướng lại dùng thêm chút lực, đứa nhỏ rất nhanh sẽ chào đời. Nghe theo tiết tấu của ta, đến, hít vào! Bật hơi! Tốt lắm, tiếp tục, dùng sức, tiếp tục dùng sức thêm lần nữa!”

“Không được, thời gian càng kéo dài đối với y càng thêm bất lợi, người lại dùng chút lực áp xuống mau!” Nghiêm Tổ lắc lắc đầu, sắc khẩu đã muốn khai mở toàn bộ, nhưng đến bây giờ đầu của đứa trẻ còn chưa thấy được, càng về sau, Mục Kỳ sẽ cạn kiệt khí lực, không thể đợi thêm được nữa.

Lý Nhạc cũng không hề do dự, sờ sờ bụng Mục Kỳ, bắt đầu từng chút từng chút dùng sức áp ấn phía dưới, cũng không quên chỉ dẫn cho Mục Kỳ.

“A... Cáp...” Bị Lý Nhạc nhấn mạnh một cái, Mục Kỳ vẫn không thể kêu thành tiếng nay cũng nhịn không được phát ra một chuỗi tiếng hô đau khàn khàn. Ngay sau đó là từng ngậm từng ngậm hô hấp đứt quãng, “Cáp...Hô...Vù vù... Ngô... A... Hô... Ngô...”

“Tiểu Kỳ không có việc gì, cố gắng lên Tiểu Kỳ.” Nhìn khuôn mặt của Mục Kỳ đã đau đến vặn vẹo, thanh âm của Bộ Hoài Viễn cũng nhịn không được nghẹn ngào, cúi đầu ở bên tai Mục Kỳ nhẹ giọng trấn an.

“Đã nhìn thấy đầu, lại dùng lực!”

Đột nhiên thanh âm của Nghiêm Tổ tăng cao, Lý Nhạc cũng nhất cổ trác khí càng ra sức dùng lực áp lên bụng. Mục Kỳ đã sắp kêu không ra tiếng, chỉ có tiếng hơi thở càng lúc càng lớn, sắc mặt cũng bắt đầu dần dần trắng bệch trở lại. Bộ Hoài Viễn thấy thế lại tăng lượng chân khí chuyển vận, cố sống cố chết cố vũ Mục Kỳ. (nhất cổ trác khí~ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm)

“Nhạc Nhạc người hỗ trợ ta đè chân y lại, ta giúp y.” Nghiêm Tổ đối Lý Nhạc hô một tiếng, liền buông ra hai chân đang được hấn cố định của Mục Kỳ. Hai tay cùng lúc đưa đến dưới thân của y, hơi hơi tham nhập vào sản đạo, bắt đầu nhẹ nhàng đem đầu đứa nhỏ kéo ra ngoài.

Lý Nhạc rất ấn ý tiếp nhận nhiệm vụ từ Nghiêm Tổ, một tay ấn hai chân Mục Kỳ, một tay kia còn đang không ngừng đè xuống bụng của y. Mục Kỳ từ đầu tới đuôi đều không có chút lực để giãy dụa, giờ phút này, y đã sớm thoát lực, Lý Nhạc dù dùng một bàn tay ấn giữ cũng không hề có áp lực.

Bộ Hoài Viễn vẫn không có can thiệp vào quá trình hộ sản của Nghiêm Tổ cùng Lý Nhạc. Dù sau bọn họ cũng sớm bàn qua những chuyện này, hấn hoàn toàn tin nhiệm hai người này, trong toàn bộ quá trình hấn chỉ phụ trách giúp Mục Kỳ chuyển vận chân khí cùng việc động viên tinh thần cho y.

Trong một lần cuối cùng Mục Kỳ kéo căng người rồi lại vô lực ngã xuống dưới, Bộ Hoài Viễn rốt cục đã nhìn thấy phần bụng nhô lên của y cuối cùng đã xẹp xuống. Tiếp theo một loạt tiếng khóc đầy sức sống vang lên, ba người rõ ràng đều thở dài một hơi nhẹ nhõm. Mà Mục Kỳ cũng đã tẩn lực té xỉu trong lòng Bộ Hoài Viễn.

“Người tiếp tục truyền chân khí, Nhạc Nhạc mang đứa nhỏ này đi tẩy rửa, đợi lấy túi thai ra là xong.” Nghiêm Tổ cắt cuốn rốn rồi đem đứa nhỏ giao cho Lý Nhạc, bình tĩnh bố trí những chuyện tiếp theo, ba người đều có nhiệm vụ của riêng mình, rất nhanh đã xử lý tốt khâu cuối cùng.

“Đứa nhỏ rất khỏe mạnh, người yên tâm, là con trai.” Nghiêm Tổ một bên tẩy rửa bên chậu nước, một bên thần nhiên nói, “Mục Kỳ có lẽ sẽ ngủ mấy ngày, mấy ngày nay người đều phải trăm ngàn che chở cho y. Một khi có vấn đề gì liền phái người đến báo cho ta, phương thuốc ta sẽ lưu lại, mỗi ngày phải uy y uống được. Năm ngày sau hấn là có thể ổn định, kế tiếp chỉ cần chậm rãi điều dưỡng.”

“Ân.” Bộ Hoài Viễn còn ôm Mục Kỳ, đang chậm rãi dụ dằng chuyển vận chân khí, “Được ta hỏi người lần trước, có thể không?”

Được Bộ Hoài Viễn hỏi chính là được đoạn tử, thân thể Mục Kỳ bình thường vẫn vô trở ngại, ngay cả việc luyện võ cũng không sao. Nhưng việc sinh con này y đã không có cách nào thừa nhận được nữa, giống như hôm nay, bọn họ tuy rằng không dự đoán được mọi chuyện sẽ đến nhanh như vậy, nhưng Nghiêm Tổ cũng đã sớm nói qua với hấn. Túi thai của Mục Kỳ đã bị hao tổn, thai nhi càng lớn càng không thể chịu nổi, rất có thể sẽ đột nhiên sinh non. Và lại việc túi thai dễ vỡ sẽ dẫn đến tình trạng chảy máu quá nhiều, thậm chí còn ảnh hưởng đến những cơ quan khác, nhất là lúc sinh con, thần kinh bị áp bách, dẫn đến hiện tượng hôn mê, nếu rơi vào tình huống xấu nhất chính là một xác hai mệnh. Lúc này dù trải qua mấy tháng điều dưỡng, đã khó khăn như thế, nếu y còn tiếp tục mang thai, thật có khả năng đứa nhỏ chưa đủ tháng thì sẽ đột nhiên vỡ túi thai, đến lúc đó, sợ là thân tiên cũng cứu không được.

Bởi vậy, Bộ Hoài Viễn từ lúc Mục Kỳ mang thai đã bắt đầu hỏi Nghiêm Tổ về được đoạn tử, kỳ thật trên đời sớm đã có đoạn tử được. Dĩ vãng, bất kể được tính của thuốc là như thế nào dù là hấn uống hay Mục Kỳ uống, thì đối với thân thể Mục Kỳ hiện tại đều sẽ để lại ảnh hưởng. Bởi vậy, hấn mới thỉnh Nghiêm Tổ hỗ trợ nghĩ biện pháp đem những ảnh hưởng không tốt kia loại trừ, hoặc là đem những tác dụng phụ đó chuyển qua người hấn.

“Vân Mặc Chi đã hồi âm cho ta, cách thức sửa chữa phương thuốc chúng ta đã định ra, đang trong giai đoạn điều phối, rất nhanh là có thể dùng.”

“Đa tạ.” Bộ Hoài Viễn gật gật đầu.

Sau khi Nghiêm Tổ cùng Lý Nhạc ôm đứa nhỏ ra khỏi phòng, giao cho hạ nhân Hầu phủ xong liền rời đi. Bộ Hoài Viễn nhìn người đang ngủ say trong lòng, tuy rằng từ đầu tới cuối, Mục Kỳ trừ bỏ trong đoạn thời gian áp bụng ngăn ngủ mới hô đau ra tiếng, thì ngoài ra y không còn phát ra bất kì thanh âm nào nữa. Nhưng quá trình sinh sản như vậy, lại làm cho Bộ Hoài Viễn càng nghĩ lại càng sợ hãi và đau lòng. Trong qua khứ y luôn là người phải thừa nhận hết thấy đau xót, nhưng từ nay về sau, hẳn sẽ không bao giờ để cho y chịu chút khổ nào nữa.

Ba ngày sau, Mục Kỳ thanh tỉnh, Nghiêm Tổ lại đến phủ khám cho y một lần, xác nhận đã không còn trở ngại.

Cho đến ngày sau, tiểu Hầu gia Bộ Thiếu Minh ở Tướng quân phủ nghe được tin tức, rốt cuộc kiểm chế không nổi, liền ồn ào la hét đòi trở về An Hầu phủ. Lúc nhìn đến phụ thân sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, bé liền oa lớn khóc rống lên, bị Mục Kỳ hồng hảo một trận, mới chịu ngừng lại. Bất quá sau khi biết được chính mình có đệ đệ, tiểu Hầu gia cũng ổn trọng hơn không ít, cũng không còn tùy hứng loạn nháo như xưa, đối với đệ đệ lại sủng lên trời.

Trăm ngày sau, danh tự chính thức của nhị công tử Hầu phủ được định ra, học danh Liên Sinh, nữ danh Dung Tích.

Mục Kỳ nghe xong, không có bất luận biểu tình, chỉ thấp giọng lập lại nữ danh kia một lần.

Dung Tích, Dung ta Tích người.

63. Chương 63: Phiên Ngoại 7

Nghiêm Tổ x Nhạc Nhạc

Lãnh đạm ôn nhu công x gốc mạnh nhân thê si tình đơn phương thụ

Lý Nhạc nghe theo lời Nghiêm Tổ, ôm đứa nhỏ đến gian phòng cách vách bắt đầu chỉnh lý. Còn Nghiêm Tổ thì lưu lại trong phòng giúp Mục Kỳ hoàn thành quá trình hậu sản. Đây là đứa nhỏ thứ hai của Mục Kỳ, trước đó bọn họ vẫn luôn lo lắng sẽ có chuyện xảy ra, cũng may cuối cùng vẫn là trời cao chiếu cố. Mấy năm này Lý Nhạc và Mục Kỳ cũng coi như bạn bè thân cận, nhìn thấy hai phụ tử đều bình an, trong lòng y cuối cùng đã có thể thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Nhìn hài tử nhỏ nhỏ mềm mềm trong lòng, Lý Nhạc khẽ cong lên khóe miệng, theo sau, lại thật cẩn thận thay hài tử chà lau thân thể, cẩn thận kiểm tra rồi mới bao bọc kỹ càng, giao cho ma ma đã sớm đứng hầu ở một bên. Đợi làm xong hết thấy mọi chuyện, Nghiêm Tổ cũng đã xử lý tốt tình huống bên kia, lưng đeo hòm thuốc đi ra ngoài. Lý Nhạc nhìn thoáng qua, cẩn thận công đạo vài câu, liền thu thập đồ đạc đi theo Nghiêm Tổ, ly khai Hầu phủ.

Trên đường, hai người vẫn trước sau như một không nói gì, xe ngựa lại đi thêm một đoạn đường, đến một phân lộ thì ngừng lại. Nghiêm Tổ xuống xe hướng về phương hướng trong cung, mà Lý Nhạc cũng xuống xe ngựa, im lặng theo sau hắn.

Không biết từ lúc nào, đứa nhỏ luôn vội vàng bộp chộp năm xưa đã không còn nữa. Trong mấy năm này, Lý Nhạc càng lúc càng im lặng, không còn như dĩ vãng hoạt bát hiếu động, ngay cả sắc mặt luôn không thể che dấu được tâm tình, nay cũng rất ít khi tồn tại những biểu tình phong phú như trước kia. Nhớ tới chuyện này, nội tâm của Nghiêm Tổ liền nhin không được thở dài.

Đến cửa cung, Nghiêm Tổ liền dừng lại cước bộ, quay đầu vừa thấy Lý Nhạc đang mỉm môi mỉm cười đứng phía sau hắn, cũng không tiếp tục đi về trước. Trường hợp như vậy, giữa hai người bọn họ đã không biết xuất hiện bao nhiêu lần trong thời gian qua.

Từ ba năm trước, lúc Lý Nhạc nói ra những lời kia, Nghiêm Tổ liền bắt đầu trốn tránh y. Mới đầu Lý Nhạc luôn đuổi sát không buông, Nghiêm Tổ lại càng thêm trốn tránh y. Cuối cùng rõ ràng liền ngay cả cửa nhà cũng không trở về, còn thường xuyên mượn dùng chức vị để tá túc trong ngự y viện. Lý Nhạc vì chuyện này mà truy đến tận nơi, cãi nhau khốc nháo cầu khẩn đều đã xài hết, nhưng tất cả đều dùng không được, ngược lại còn làm cho Nghiêm Tổ càng chạy càng xa. Dần dà, Lý Nhạc cũng không còn náo loạn nữa, chỉ luôn một mực yên lặng theo sau Nghiêm Tổ. Mỗi khi hắn về nhà, y liền tận lực chiếu cố chăm sóc hắn, hắn hỏi cung thì sẽ tựa như hôm nay đi theo sau lưng hắn, đưa đến cửa cung, sau đó tươi cười đưa tiễn hắn, mãi đến khi không còn thấy được bóng dáng hắn mới xoay người về nhà một mình.

Cứ như vậy, Lý Nhạc từng lần từng lần lại làm cho Nghiêm Tổ có chút không thích ứng được. Cái này giống như đứa con trai mà người nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn đột nhiên có một ngày trưởng thành, sẽ không bao giờ làm ấm lòng người nữa, cũng sẽ không còn vụng trộm gây sự còn ở trước mặt người giả trang vô tội. Y hiện giờ đã trở nên thành thực hiểu chuyện, làm việc có chừng mực, không hề yêu cầu cái gì, thậm chí đối với việc trốn tránh của hắn cũng vô điều kiện bao dung. Những điều này đã làm cho Nghiêm Tổ phi thường chán ghét chính mình, đúng vậy, chán ghét chính mình.

Lúc trước, một Lý Nhạc vừa thật cẩn thận lại tràn ngập chờ mong thổ lộ với hắn, quả thật đã dọa cho Nghiêm Tổ nhảy dựng. Hắn luôn xem Lý Nhạc là đệ đệ của mình, thậm chí còn xem y như con trai để đối đãi. Hắn một tay nuôi lớn đứa bé này, khi mà nhân sinh của hắn đang trong độ tuổi thanh xuân mơn mớn. Trừ bỏ y thuật, toàn bộ thời gian còn lại của hắn đều dành cho Lý Nhạc, nhưng mà hắn chưa từng nghĩ tới sẽ cải biến quan hệ của bọn họ thành như vậy. Bởi vì, hắn đã từng đáp ứng với ân sư, hảo hảo chiếu cố cho Lý Nhạc, hắn vẫn nghĩ tâm nguyện lớn nhất của mình là nhìn Lý Nhạc lập nghiệp thành gia. Nhưng thật không ngờ, đứa nhỏ mà hắn đã trông nom từ bé lại đối với hắn nổi lên tâm tư khác.

Mới đầu, hắn quả thật rất khiếp sợ vừa rất tức giận, cho nên hắn đã trách cứ Lý Nhạc, hơn nữa còn trốn tránh y. Hắn thậm chí nghĩ, đứa nhỏ này có thể là nhất thời mê muội, thời gian trôi qua sẽ nhanh chóng phai nhạt thôi. Nhưng ba năm trôi qua, không chỉ Lý Nhạc vẫn không buông tay, ngược lại càng làm cho hắn càng lún càng sâu, thậm chí còn tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, không nên như vậy...

“Sư phụ? Không đi vào sao?” Thanh âm trong trẻo của Lý Nhạc đã đánh gãy suy nghĩ của Nghiêm Tổ. Y hơi hơi ngẩng đầu mang theo ánh mắt nghi hoặc, bộ dáng ngây ngô lại hơi lộ ra chút mờ mịt này đã làm cho Nghiêm Tổ lập tức nhớ tới tiểu la bạc Lý Nhạc mới trước đây vẫn luôn theo đuôi hần học này học nọ, hần liền theo bản năng vươn tay nhu nhu phần tóc rơi lả tả trên trán của y. (tiểu la bạc~ củ cải đỏ)

“Sư phụ?” Thanh âm của Lý Nhạc đã rõ ràng mang theo sự kinh ngạc, thân mình trong nháy mắt cương cứng một chút, sau đó một chút cử động cũng không dám làm cứ mặc cho Nghiêm Tổ, khiến cho hần không nhìn được bật cười.

“Không có việc gì, ta hồi cung báo cáo công tác một chút, ngươi về nhà trước đi!” Nghiêm Tổ đạm nhạt nói, thanh âm vẫn ôn hoà như vậy, nhưng lại làm cho trái tim của Lý Nhạc không khỏi đập nhanh hơn, ánh mắt mang theo mong mỏi lập tức bắn về phía Nghiêm Tổ, ý tứ là, sư phụ buổi tối có về nhà không?

Nghiêm Tổ nâng lên cái tay đang phủ trên trán Lý Nhạc, nhẹ nhàng bắn một cái lên trán y, thản nhiên nói, “Ta sẽ về trễ một chút, nếu quá muộn, ngươi liền tự mình ăn cơm trước rồi nghỉ ngơi, không cần chờ ta.”

Lý Nhạc khê khàng a một tiếng, che lại cái trán, còn có chút chìm vào trạng thái ngơ ngác gật gật đầu, theo sau lại có chút không thể tin mà mở to mắt nhìn Nghiêm Tổ.

Cũng không trách Lý Nhạc tại sao lại giật mình như vậy, tự lần trước Nghiêm Tổ về nhà đến nay đã có gần nửa năm hần đều ở lại ngự y viện. Vào ngày thường, trừ bỏ chuyện y thuật cùng chẩn bệnh, Lý Nhạc đều rất ít khi nhìn thấy Nghiêm Tổ, càng miễn bàn đến những dịp hai người cùng nhau về nhà. Bởi vậy, vào giờ phút hiện tại y mới vì những lời nói bất thành linh kia của đối phương, mà vui sướng đến xém hôn mê.

Nhìn thấy biểu tình này, tâm tình của Nghiêm Tổ cũng đột nhiên trở nên tốt lạ thường. Coi như hần cũng đã có một đoạn thời gian thật lâu chưa nhìn thấy vẻ mặt phong phú này của Lý Nhạc, như vậy mới càng giống với một Lý Nhạc bình thường à. Cái bộ dáng lúc này cũng trầm mặc u buồn kia, thật sự không thích hợp với y chút nào. Nghĩ vậy, trong lòng Nghiêm Tổ lại căng thẳng lên. Hôm nay khi nhìn thấy Mục Kỳ vì Bộ Hoài Viễn liều mạng sinh hạ đứa nhỏ, hần lại không tự chủ được nghĩ tới Lý Nhạc. Nếu đứa nhỏ này cũng yêu hần như thế, vậy những trốn tránh cự tuyệt trước kia của hần đã tàn nhẫn tổn thương y biết bao nhiêu?

Bởi vậy vừa nãy lúc đi trên đường, hần đã suy nghĩ rất nhiều, cũng đưa ra một quyết định trọng yếu nhất trong cuộc đời của hần. Có lẽ là hần vẫn còn chưa có biện pháp để cho chính mình sử dụng phương thức như Lý Nhạc yêu hần để đối đãi đối phương, nhưng nếu đây là hy vọng là mong muốn của Lý Nhạc. Hần nghĩ hần có thể thử một lần tiếp nhận y, dù sao Lý Nhạc chính là người quan trọng nhất cũng là người duy nhất trọng yếu của hần trên cõi đời này.

Thẳng đến khi bóng dáng của Nghiêm Tổ đã hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mình, Lý Nhạc mới dần dần lấy lại tinh thần, nhưng y vẫn có chút ức chế không được vui mừng trong lòng.

Việc sư phụ nguyện ý về nhà với y mà nói, tuyệt đối là một cái tin tốt đến kinh thiên động địa, hoặc là sư phụ đã không còn giận y nữa chăng? Lý Nhạc vừa đi vừa rù mắt âm thầm suy nghĩ, hần từng một lần nghĩ đến bởi vì lòng tham của y mà cả đời này y sẽ không thể cùng với sư phụ quay về như trước kia nữa. Mặc dù hồi hận sợ hãi, cũng làm ra rất nhiều chuyện ngu ngốc, cuối cùng y chỉ có thể liều mạng làm một cái

hảo đồ đệ.

Hiện tại, y không còn dám tiếp tục hy vọng xa vời với những ảo tưởng trong lòng mình nữa. Chỉ cầu sư phụ không tức giận mình, có thể khôi phục lại những ngày tháng như trước kia, y sẽ bỏ đi hết những tâm tư kia, chỉ nghiêm túc đi theo sư phụ học y. Cho dù có làm đồ đệ của hần cả đời, đối với y đã không còn quan trọng.

Đợi đến khi đi trở về xe ngựa, Lý Nhạc đã thu hồi tâm tư loạn thất bát tao của mình. Trong khi xe ngựa chậm rãi đi tới trước, suy nghĩ của y lại chậm rãi phiêu xa: sư phụ buổi tối phải về nhà, vẫn là phải chuẩn bị trước một chút đồ ăn sư phụ thích mới được. Tuy rằng sư phụ nói không cần chờ hần, nhưng thật vất vả lắm sư phụ mới trở về, chung quy y vẫn muốn hai người họ được cùng nhau ăn cơm. Đúng rồi, phòng ở đã dọn dẹp tận hôm trước, thừa dịp sư phụ chưa trở về, y phải thu nhập một chút mới được...

Dọc theo đường đi, Lý Nhạc cứ cong cong khóe miệng không thể nào kéo xuống được, đúng là thật lâu rồi y chưa vui vẻ đến như vậy.

Nghiêm Tổ vừa vào cung, liền bị Dung Sở Hoa triệu vào điện, dù sao đối với hai người Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn, Dung Sở Hoa cũng là thực quan tâm.

“... Mục thừa tướng đã bình an sinh hạ tiểu công tử, phụ tử đều bình an.” Nghiêm Tổ vừa thấy Dung Sở Hoa, sau khi hành lễ liền lời ít mà ý nhiều đem tình hình lúc ấy thuật lại một lần, cuối cùng còn cam đoan an toàn của Mục Kỳ một phen.

Dung Sở Hoa gật gật đầu như đã hiểu, Mục Kỳ cùng Bộ Hoài Viễn đối với hần mà nói trừ bỏ là thần tử, còn là tri kỷ cùng huynh đệ, bởi vậy hần mới có thể hết sức để ý đến bọn họ. Nhìn Nghiêm Tổ còn đang đứng trên điện, Dung Sở Hoa ôn thanh nói: “Vất vả cho Nghiêm ái khanh, người tới, ban thưởng ghế ngồi.”

“Tạ Đế Thượng, vi thần sợ hãi.”

“Ái khanh không cần khiêm tốn, ngươi thân là trưởng ngự y viện, y thuật y đức luôn luôn hơn người. Ngự y viện giao cho ái khanh, trăm rất yên tâm.” Dung Sở Hoa cười cười, “Bất quá ái khanh cũng đừng luôn vội vàng chuyện ngự y viện, cũng nên vì chính mình tính toán một phen.”

Niên kỉ của Nghiêm Tổ so với bọn Dung Sở Hoa lớn hơn rất nhiều, nhưng bởi vì diện mạo của Nghiêm Tổ không lộ rõ đường nét, phía trước lại luôn cùng Lý Nhạc ở chung một chỗ, bởi vậy thực ít người chú ý tới Nghiêm Tổ năm nay kỳ thật đã muốn hơn bốn mươi. Dung Sở Hoa cũng là ngẫu nhiên nghe được người khác nghị luận mới nhớ đến. Nghĩ đến vị đại nhân trưởng ngự y viện này đã chừng ấy tuổi còn chưa có hôn phối, hần không khỏi có chút thâm than, có phải chính mình luôn đối xử với thần tử không hợp tình hợp lý như vậy? Bởi thế, hần gần nhất vẫn luôn cân nhắc muốn tìm thời gian ban hôn cho Nghiêm Tổ.

“Cẩn tuân lời dạy của Đế Thượng.” Nghiêm Tổ chỉ thần nhiên đáp trả một câu, tựa hồ cũng không có ý tiếp tục đề tài này. Dung Sở Hoa nhíu mày, nghĩ nghĩ vẫn là nói thẳng: “Ái khanh tuổi cũng không nhỏ, đã nhìn trúng cô nương nhà ai chưa? Không ngại cứ nói cho trăm, nếu thích hợp, trăm cũng sẽ cố gắng thúc đẩy một đoạn mỹ sự.”

“Tạ Đế Thượng quan tâm, vì thần tạm chưa có dự tính.” Nghiêm Tổ bất động thanh sắc trả lời, hẳn nếu đã muốn quyết định thử tiếp nhận Lý Nhạc, tự nhiên sẽ không lại đi bàn chuyện thành thân cùng người khác.

Dung Sở Hoa gặp Nghiêm Tổ không có ý định thành hôn, sau khi hỏi vài câu cuối cùng đã để người ta lui xuống.

Nghiêm Tổ vừa rời khỏi cung liền trực tiếp trở về nhà của hắn cùng Lý Nhạc. Lúc về đến nhà, bầu trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen, mà Lý Nhạc quả nhiên như hắn tưởng tượng, vẫn đang ngây ngốc ngồi ở trong phòng chờ hắn. Nghiêm Tổ thở dài một hơi, đi vào đại sảnh.

“Sư phụ, người đã trở lại?!” Vốn đang chống đầu gối bên cạnh bàn ngẩn người, Lý Nhạc nghe được thanh âm ngẩng đầu nhìn lên, vừa lúc chạm mặt với Nghiêm Tổ đang vào cửa, lập tức mang theo ý cười chạy đến niềm nở đón tiếp.

“Không phải bảo người không cần chờ sao?” Nghiêm Tổ gật gật đầu, vừa đi vào phòng, một bên lại phải phủ bụi bẩn trên người.

“Ta không đói bụng, đợi sư phụ cùng nhau ăn.” Lý Nhạc ngẩng mặt, mang theo chờ mong cẩn thận đáp.

Lại là biểu tình như vậy, Nghiêm Tổ khẽ nhíu mày. Hắn thật không thích bộ dáng cẩn thận này của Lý Nhạc, trước kia hắn nghĩ bản thân hắn rất nghiêm khắc, cho nên Lý Nhạc có chút sợ hắn, hắn cũng chỉ có thể tiếc rên sắt không thành thép. Mà nay xem qua nhiều chuyện như vậy, hắn mới có chút hiểu được, Lý Nhạc đại khái là tự ti vì sợ hắn cực tuyệt đi, nhưng hắn vẫn không thích nhìn thấy Lý Nhạc như vậy, bởi vì mỗi khi như thế, tâm của hắn sẽ ẩn hiện một loại cảm giác rất đau đớn.

“... Sư phụ?” Tựa hồ nhìn thấy Nghiêm Tổ đang nhăn mày lại, Lý Nhạc nhỏ giọng kêu một tiếng, mang theo ngữ khí do dự.

Nghiêm Tổ quay đầu nhìn về phía Lý Nhạc, nghiêm túc nói: “Những điều ta dạy người từ nhỏ đều đã quên hết rồi sao? Thân thể của mình đều không chú ý, làm như thế nào có thể thành một đại phu?”

Ánh mắt Lý Nhạc nhất thời tối sầm lại, hơi hơi cúi đầu, đáp, “Đồ nhi biết sai rồi...”

Gặp Lý Nhạc cúi đầu, Nghiêm Tổ cười trừ một tiếng, búng khê một phát lên trán Lý Nhạc, mang theo ý cười nói: “Cũng may người còn biết tôn sư trọng đạo, nhanh đi ăn cơm, đừng để đói bụng.”

Lý Nhạc lập tức bưng kín cái trán, ngẩng đầu nhìn thấy Nghiêm Tổ đang tươi cười, nhất thời ngây người một chút.

“Như thế nào? Không tính ăn?” Thanh âm trong trẻo vừa lạnh lùng của Nghiêm Tổ lại thản nhiên vang lên, Lý Nhạc vội lắc đầu, xoay người mang theo Nghiêm Tổ đi đến nhà ăn.

Lúc ăn cơm, Lý Nhạc còn có chút không có tâm trí, cứ cảm thấy sư phụ hôm nay trở nên vẫn có chút không giống với bình thường, nhưng lại nói không nên lời là chỗ nào không giống. Trong lòng có nghi hoặc không giải được, y đành phải vụng trộm ngắm Nghiêm Tổ.

“Ăn cơm liền ăn cơm, như thế nào hết nhìn đông lại tới nhìn tây?”

Nghiêm Tổ nghiêm mặt nói một câu vừa rồi càng làm cho Lý Nhạc thêm hoảng sợ. Tiếp theo đó, y chỉ dám vùi đầu vào chén cơm liềm mạng nhai cơm, một câu cũng không dám nói, làm cho bữa cơm hôm nay ăn đến no căng bụng.

Nghiêm Tổ một đường đã nhìn thấy hết mọi chuyện, cũng có chút muốn bật cười. Hắn phát hiện đồ đệ được hắn nuôi từ nhỏ đến lớn này, mặc dù thiên phú học y rất cao, nhưng có đôi khi lại ngốc nghếch đến ghê gớm. Đột nhiên lại nhớ đến cảnh tượng ba năm trước, lúc Lý Nhạc lấy hết dũng khí thổ lộ, trong lòng hắn lại không khỏi càng thêm đau lòng tên đồ đệ ngây ngốc này của mình.

Đợi hai người đều cơm nước xong xuôi, dọn dẹp hết mọi thứ, Nghiêm Tổ nhìn Lý Nhạc còn có chút vô thố, hơi hơi liềm mi nói: “Nhạc Nhạc ngươi lại đây, ta có lời muốn nói với ngươi.”

Lý Nhạc nghe nói như thế lại biến sắc mặt, cương mình ngồi xuống bên cạnh Nghiêm Tổ, trong lòng lại không ngừng quay cuồng. Vốn y đã cảm thấy sư phụ hôm nay rất kỳ quái, nay gặp tình hình như thế lại càng làm cho y có một loại dự cảm bất hảo. Y chỉ sợ sẽ nghe được mấy lời đại loại như kêu y rời đi từ miệng của sư phụ, y sợ y sẽ không chịu nổi.

Như là nhìn thấu ý nghĩ của Lý Nhạc, Nghiêm Tổ tính trấn an bèn một phát lên trán Lý Nhạc, nói: “Không cần lo lắng tưởng những chuyện khác.”

Lý Nhạc gật gật đầu, nhưng vẫn không dám ngẩng lên, chỉ trưng ra một bộ nghiêm túc nghe lời.

Nghiêm Tổ thấy thế lại nghĩ nghĩ tìm từ để diễn đạt, sau vẫn quyết định đi thẳng vào vấn đề, “Nhạc Nhạc, ba năm nay vì sư đã suy nghĩ rất nhiều, vì sư có lẽ sẽ tạm thời không có biện pháp trở thành người như ngươi mong muốn. Nhưng nếu ngươi đến hôm nay vẫn còn tâm ý như ba năm trước, như vậy con có nguyện cùng vì sư thành thân?”

Trong nháy mắt, tất cả hô hấp của Lý Nhạc đều đình trệ, y vội ngẩng đầu nhìn Nghiêm Tổ, môi khẽ nhếch, trong ánh mắt còn mang theo chút không thể tin được.

“Như thế nào?” Nghiêm Tổ vẫn bình tĩnh lãnh đạm trước sau như một, tựa hồ như những gì vừa nói ra cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Bất quá khi nhìn đến sự kích động của Lý Nhạc, hắn vẫn thoáng cau lại hàng lông mày, trên mặt còn lộ ra một ít lo lắng.

“Sư...Sư phụ nói đều là sự thật?” Thanh âm Lý Nhạc mang theo chút run run.

“Tự nhiên là lời thật lòng, bất quá, người nếu đã hối hận liền từ bỏ...”

“Không hối hận!! Ta nghĩ muốn cùng sư phụ thành thân!” Không đợi Nghiêm Tổ nói xong, Lý Nhạc đã mãnh liệt bổ nhào lên người Nghiêm Tổ, nắm chặt ống tay áo của Nghiêm Tổ, cả người chôn luôn vào lòng đối phương, “Sư phụ đã nói liền không thể hối hận! Người đã đáp ứng đồ nhi!”

“Ta sẽ không hối hận.” Nghiêm Tổ vỗ nhẹ lên lưng Lý Nhạc, nghe thanh âm của đối phương đã có chút nghẹn ngào, hắn chậm rãi nói: “Chính là ta có lẽ sẽ chưa thể học theo được như An Quốc Hầu đối với Mục thừa tướng hay là Tiêu tướng quân yêu thương phu nhân của hắn như vậy. Nhạc Nhạc người vẫn nguyện ý cùng với ta thành thân chứ?”

“Nguyện ý nguyện ý! Sư phụ không cần lo lắng, ta đây sẽ yêu sư phụ sẽ dạy cho người. Chỉ cần sư phụ không chán ghét ta, để cho ta bồi ở bên người, cả đời này ta nhất định sẽ chậm rãi dạy sư phụ mà!” Lý Nhạc nâng lên khuôn mặt đã tràn đầy nước mắt, nghiêm túc nói với Nghiêm Tổ.

“Ngốc tử.” Nghiêm Tổ bật cười nhu nhu cái trán của Lý Nhạc, lau đi khóe mắt đã đầy nước của y.

Kỳ thật, tình yêu tựa hồ cũng không khó học như vậy? Hoặc là trong bất tri bất giác, hắn đã học được một ít rồi?

—————Tác giả có lời muốn nói

Lý Nhạc là một cái hoan thoát gốc manh thụ, sau lại chậm rãi trưởng thành một ẩn nhẫn nhu thuận thụ.

Mà Nghiêm Tổ trước sau như một là một tên công lãnh đạm, có lẽ về sau sẽ có thêm một thuộc tính ôn nhu...

Lý Nhạc đồng học quả thật là tương tư đơn phương

Nghiêm Tổ tự nhiên thương Lý Nhạc, nhưng quả thật không phải cái loại tình yêu kia

Bất quá nếu lựa chọn tiếp nhận rồi, Nghiêm Tổ là một người phi thường thực tế, sẽ chậm rãi hướng phương tiện kia chuyển hoá

Lý Nhạc cũng sẽ một lần nữa nhạt lại thuộc tính hoan thoát gốc manh của y ...[nhưng cái này thỉnh tự do não bổ đi, cúi chào]

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thua-tuong-gia-thuan-phuc-lao-cong-tuong-gia-tuan-phu>